

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

CALLIE HART

Çeviren: Onat Özyılmaz

KILICA SAKIN DOKUNMA GEÇİDİ SAKIN AÇMA

Zilvaren Şehri'nin acımasız çöllerinde bir bardak su için her şeyi yapabilecek olan Saeris Fane, tuhaf güçlerini ve Zilvaren'in en iyi hırsız olduğunu saklıyor, zor şartlarda hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Ne var ki tüm sırlar eninde sonunda gün yüzüne çıkmaya mahkûmdu.

Hırsızlık yaparken yakalanan Saeris, Ölümsüz Kraliçe'nin sarayında karşılaştığı adamın Ölüm'ün ta kendisi olduğundan emindi. Ancak asırlardır kapalı duran diyarlar arası bir geçidi açtığını ve yalnızca masalarda yaşadığını sandığı Faelerin gerçek olduğunu öğrenecekti. Birde geçitlerin yapıldığı rivaya hükmeden bir Simyacı olduğunu.

Ölüm'ün adı Kingfisher'dı ve Saeris ona bir kan yeminiyle bağlanmıştı. Bu çekici adamın kendi sırları ve hain planları vardı. Vampir kralına karşı asırlardır sürdürdüğü savaşı kazanmak uğruna, Simyacı'nın büyüsünü kullanmaya kararlıydı. Saeris'in tek istediği ise sağ salim kardeşine dönebilmektir. Fakat çok geçmeden onu Kingfisher'a bağlayan tek şeyin yemin olmadığını öğrenecekti.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

ISBN: 978-625-5587-14-5

9 786255 587145

indigo

f indigokitap
indigokitap
indigokitap

K

B

D

G

AJUN GÖĞÜ

GECE YARISI GÖZÜ

SAZLIK ORMAN

KİŞ SARAYI

YVEPIA

CAHIŞH

OMNAMERRIN

MEZARLIK

TARRAN ROSS ADASI

BATI DOW

TIRIN

AMMONTRIETH

SANASROTH

YARIK

AŞILMAZ KALE
BALQUHIDDER KLANI
TOPRAKLARI

GILARIA

CÜCE DAĞLAR

BALLARD

GİLLETHRYE

INISHTAR

SİPER

LISSIA

QUICKSILVER

Fae ve Simya 1

CALLIE HART

Orijinal İsmi: Quicksilver

Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-5587-14-5

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024 Callie Hart

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolia Lit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Ece Yücesoy

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarım: Callie Hart

Kapak Görselleri: © Shutterstock; Dreamstime; Envato.

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Düzenleme

Ny.ozlem

Baskı: Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.

Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalıç İş Merkezi No: 3

Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu/İSTANBUL

Sertifika No: 46025

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Quicksilver

CALLIE HART

Çeviren: Onat Özyılmaz

İ N D İ G O K İ T A P

Başkaları rüyalarını yaşasın diye
kâbuslarıyla boğuşanlara.

SAKIN OLA UNUTMA...

**CANAVARLAR EN İYİ
KARANLIKTA SERDİLİR**

**OKUDUĞUN HER ŞEYİ
AKLINA KAZI.**

SAVAŞA HAZIRLAN!!

Kişiler

Saeris – Sair-Iss

Rusarius – Roo-sar-ee-us

Omnamshacry – Om-nam-sha-cry

Iseabail – Ee-sha-bahl

Belikon – Bell-eh-con

Oshellith – Oh-shay-lith

Taladaius – Tal-ah-day-us

Daianthus – Day-an-thus

Lorreth – Lor-uth

Balquhidder Klanı – Bal-kid-er (Klanı)

Te Lena – Tay Len-Ah

Danya – Dan-Yah

Mekânlar

Zilvaren – Zil-Var-en

Yvelia – Ee-vel-ee-ah

Cahlish – Call-ish

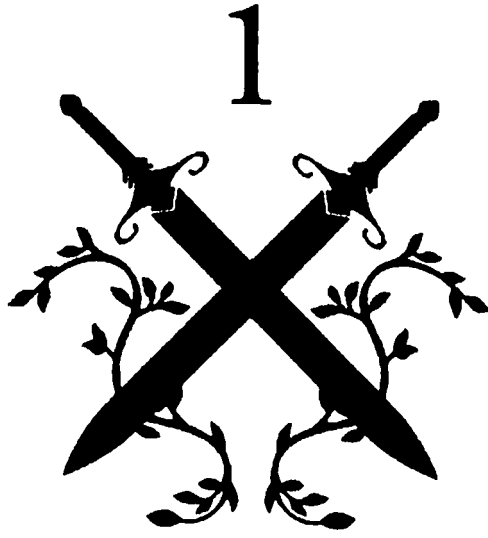
Sanasroth – San-Az-Roth

Gilaria – Gil-Ah-ree-A

Lissia – Liss-Ee-A

Ammontraíeth – Ah-mon-tray-eth

Omnamerrin – Om-na-mer-in

Tırmanış

“Şiddetin lüzumu yok.”

Bir muhafıza yalan söylemenin ölümle sonuçlanacağını Zilvaren Şehri’ndeki herkes bilirdi. Şehrin çoğu sakinin aksine ben bunu ilk elden acı verici bir tecrübeyle öğrenmiştim. Aşağı yukarı bir yıl önce Kraliçe’nin tepeden tırnağa altın zırhlarla kuşanmış adamlarından birinin, komşum yaşı hakkında yalan söyledi diye bağırsaklarını deştiğine şahit olmuştum. En kötüsü bu değildi elbette. Komşumdan önce de annemin boğazının yarılmasını ve sıcak, köylü kanının güneşin kavurduğu kumlara oluk oluk akmasını sessizce izlemiştim.

Elini boynuma sarmış yakışıklı muhafızın zırhlı eldivenindeki güzel işlemler, üzerimizdeki ikiz güneşlerin parlak ışıklarını altından bir ayna gibi yansıtırken fazla olgunlaşmış bir meyve gibi yarılıp tüm sırlarımı ortaya dökmemem bir mucizeydi. Metal uçlu parmakları boğazımı daha da sıktı. “İsim. Yaş. Bölge. Dökül hemen. Alt sınıf vatandaşların Merkez’e girmesi yasaktır,” diye tısladı.

Çoğu şehir gibi Kuzeyin Büyük ve Parlak Sancağı Zilvaren’in de yerleşimi bir tekerleği andırıyordu. Şehrin dış çeperinde, shanti kasabaları ve taşan kanalizasyonların üzerinde insanları ait

CALLIE HART

oldukları bölgelerde tutmak için tasarlanmış elli metrelik duvarlar yükseliyordu.

Muhafız sabrı taşmışçasına vücudumu sarstı. “Hızlı konuş, kızım yoksa cehennem dibini boylayacaksın.”

Güçsüz parmaklarımla eldivenini kavradım. Elinden kurtulacak kadar güçlü değildim ama bakışlarımı kemik beyazı gökyüzüne çevirerek sıırıttım. “Nefes... alamazsam... s-size nasıl... cevap verebilirim ki?”

Adamın koyu renk gözleri öfkeyle parladı. Ben elini gevşetmesini beklerken nefes boruma uyguladığı baskıyı artırdı. “Hesaplaşma sırasında saray hücreleri ne kadar ısınır bilir misin, hırsız? Susuzluğu? Nefes almayı imkânsız hale getiren bunaltıcı havayı? Çürüyen cesetlerin kokusu başcelladı bile kusturur. İnan bana üç saati zor görürsün.”

Saray hücrelerini düşünmek tadımı kaçırdı. Daha önce de hırsızlık yaparken yakalanmış ve tamı tamına sekiz dakikalığına oraya kapatılmıştım. Bu sekiz dakika yetmişti, hatta artmıştı bile. Hesaplaşma sırasında iki güneş Balea ve Min gökyüzünde birbirlerine en yakın konuma geldiğinde ve öğlen havası sıcaktan deniz gibi dalgalanmaya başladığında, ölümsüz kraliçenin sarayının altındaki hapis-hane denilen ölüm yuvasına kapatılmak son derece can sıkıcı olurdu. Dahası, *yerin üstünde* olmama ihtiyaç duyan insanlar vardı. Günbatımından önce demirhaneye dönmezsem, dün akşam koparmak için saatlerce kıcıımı yırttığım anlaşma yatacağı. Anlaşma yoksa su da yok demekti. Su yoksa değer verdiğim insanlar acı çekerdi.

Bu duruma sinir olsam da muhafıza boyun eğdim. “Lissa Fossick. Yirmi dört. *Bekâr.*” Ona göz kırptığımda piç kurusu boğazımı biraz daha sıktı. Koyu renk saçlar ve mavi göz ikilisi Gümüş Şehir’de pek sık görülmezdi; beni *unutmayacaktı*. Belirttiğim yaş ve medeni halim doğru olsa da söylediğim isim yalandı. Kimse *gerçek* adımı savaşımadan ağızından alamazdı. Bu göt herif *biricik* Saeris Fane’i kıstırdığını bilse korkudan altına sıçardı.

“Bölge?” diye diretti muhafız.

Tanrılar aşkına. Bu ne ısrardı böyle. İlla onu sorduğuna pişman etmemi istiyordu. “Üçüncü Bölge.”

“Ü-üçüncü...” Beni kızgın kumların üzerine ittiğinde kazayla solduğum sıcak kum tanecikleri boğazımın arkasını yaktı. Gömleğimin kolunu burnuma siper etsem de kumaş bir yere kadar iş görürdü; birkaç kum tanesi insanın burnundan içeri girmeyi daima başarırdı. Muhafız sendeleyerek geriledi. “Üçüncü Bölge sakinleri karantina altına alındı. Bölgeyi terk etmenin c-cezası...”

Üçüncü bölgeyi terk etmenin hiçbir cezası *yoktu* çünkü şimdiye dek buna cüret eden kimse olmamıştı. Yuvamın pis arka sokaklarında ve kokuşmuş kuytularında yaşam mücadelesi veren şanssız insanlar genellikle kaçmayı bile *düşünemedi* ölüp giderdi.

Tepemde dikilen muhafızın az önceki öfkesi yerini korkuya yakın bir şeye bırakmıştı. Kemerinden sarkan küçük veba kesesini fark ettiğimde onun da Zilvaren'deki binlerce insan gibi bir Mürit olduğunu anladım. Adam panikle ayağını kaldırıp yan tarafıma bir tekme indirdi. Vücudumu ele geçiren acı nefesimi keserken muhafızın ayağı tekrar havalandı. Bu ilk dayak yiyişim değildi. Her zavallı sahtekâr kadar ayaklar altında ezilmeye alışkındım ama bugün Madra'nın bağnaz müritlerine harcayacak vaktim yoktu. Yetişmem gereken bir yer vardı ve zamanım hızla tükeniyordu.

Hızlıca doğrulup öne atılarak adamın dizinin hemen altını –ağır altın zırhının açıkta bıraktığı tek tük boşluktan birini– kavradım. Gözlerim bir çırpıda sıcacık yaşlarla doldu. Gayet inandırıcıydım. Yaptığım bolca pratik sağ olsun performansım dört dörtlüktü. “Lütfen, Yoldaş! Beni tekrar oraya gönderme. Ölmek istemiyorum. Bütün ailem hastalıktan mustarip.” Dramatik etkiyi artırmak için öksürsem de çıkardığım kuru sesin, ölümün pençesindekilerin ıslak, balgamlı öksürükleriyle alakası bile yoktu. Gerçi muhafız muhtemelen hastalıklı birini hiç görmemişti. Bakışları pantolonunun kumaşını kavrayan ellerime kayd ve ağzı dehşetle açıldı.

CALLIE HART

Saniyeler içinde kılıcının ucu gömleğimi deldi. Tam memelerimin arasından. Silahının kabzasını biraz daha itse Zilvaren'in sokaklarında kanlar içinde yatan bir başka ölü hırsız olacaktım. Beni öldüreceğinden emindim ama elindeki seçenekleri tartmasını izlerken, beni öldürmeye kalkarsa cesedimle ne yapacağını bilmediğini anladım. Diğer bölgelerdeki cesetler sokaklarda çürümeye terk edilirdi ancak Merkez'in ağaçlı, yapraklar saçılmış yollarında işler farklıydı. Zilvaren'in bir eli yağda bir eli balda üst tabakası kavurucu batı rüzgârlarının taşıdığı kum taneciklerini dışarıda tutamıyor olabilirdi ama hastalıklı bir sıçanın bütün hadsizliğiyle *sokaklarında* çürümesine tahammül edecek halleri yoktu. Karşımdaki muhafız beni öldürürse cesedimi hemen ortadan kaldırmak zorunda kalacaktı. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu riskli görevi üstlenmeye hiç gönlü yoktu. Üçüncü Bölge'den gelen biri her gün karşılaştığı sıradan yankesicilerden çok daha tehlikeliydi. Sadece bir hırsız değil, aynı zamanda *hastalıklılardan* biriydim.

Muhafız beni boğmak için kullandığı elindeki zırhı ve eldiveni çıkarıp kuma attı. Yere çarpan parlak metalden tiz bir ses yükseldi. Ses kulaklarımda çınlarken tüm planlarım göz açıp kapayıncaya kadar suya düştü. Bir pazar tezgâhından ufak, bükülmüş bir demir parçası yürütürken enselenmişim. İhtimalleri tartmış ve küçük metalin cebimi yüklü bir miktarla dolduracağını bildiğimden bu riski almaya degeceğini düşünmüştüm. Ama bu? Altın gibi değerli bir metali hiçbir değeri yokmuş gibi yere mi atmıştı o? İşte buna karşı koyamazdım.

Adamın hiç beklemediği bir hızla harekete geçtim. Çevik bir hamleyle öne atıldım ve iki metal parçasından daha büyük olana yönelerek zırhı kaptım. Gerçek bir usta tarafından özenle yapıldığı her halinden belli olan eldiven gözalıcıydı. Birbirine geçirilmiş küçük altın halkalardan oluşan zincir zırh, hiçbir silah ya da büyü'nün zarar verememesiyle ünlüydü. Fakat zırhlı eldivenin ağırlığı ve yapıldığı altının miktarı... bir daha elime böyle bir parça geçiremeyeceğimden emindim.

“Dur!” Muhafız üzerime atılsa da çok geç kalmıştı. Zırhı çoktan kapmış, koluma geçirip bileğimdeki kayışları sıkımdım. Var gücümle Merkez’in duvarlarına doğru koşmaya başlamışım. “Durdurun şu kızı!” Muhafızın haykırışı kaldırım taşı döşeli avluda yankılansa da kimse ona kulak asmadı. Beni enselediğinde gösteriyi izlemek için başımıza toplanan kalabalık dudaklarımdan dökülen “Üçüncü” sözcüğünü duyar duymaz çil yavrusu gibi dağılmıştı.

Bir acemi er, Kraliçe Madra’nın muhafız birliğine kabul edilmeden evvel zorlu bir eğitimden geçmişti. On sekiz aylık yoğun programa seçilen adaylar defalarca boğulur ve şehrin tozlu kütüphanesinde kayıtlı tüm dövüş sanatlarıyla eşek sudan gelinceye kadar dövülürdü. Mezunlar akıl almaz miktarda acıya dirayet gösterebilen ve silahlarını hünerle kullanan askerler olup çıkarlardı, öyle ki asla yenilmezlerdi. Hepsi makineden farksızdı. Kışlarının eğitim katında karşıma çıkacak eğitimini tamamlamış bir muhafıza dört saniye bile kafa tutamazdım. Kraliçe Madra’nın gururu muhafızlarının iyinin de iyisi olmalarını talep ediyordu. Fakat Madra’nın gururu o kadar açgözlüydü ki sadece bununla doymuyordu. Muhafızlarından yalnızca kusursuz birer asker olmalarını değil, kusursuz *görünmelerini* de istiyordu. Ki buna son derece ağır zırhları da dahildi. Evet, beni demir çalarken enseleyen pislik eğitim katında olsak beni saniyeler içinde alaşağı ederdi. Ancak eğitim katında değildik. Merkez’in hemen dışında koşuşturuyorduk, hesaplaşma vakti gelmek üzereydi ve zavallı piç kurusu ağır resmî zırhının içine sıkışıp kalmıştı.

Üzerindeki onlarca kiloluk metalle koşması mümkün değildi.

Koşar adım bile yürüyemezdi.

Tırmanmaksız söz konusu bile olamazdı.

Ağrıyan vücuduma rağmen kollarımla bacaklarıma elimden geldiğince yüklenerek doğu duvarına doğru büyük bir hızla koşmaya başladım. Zıplayıp yıkık dökük kumtaşına sertçe çaptığımda darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki oksijen vücudumu terk etti.

CALLIE HART

“Ah, ah, *ah*.” Sanki Elroy demirhaneden bir çekiç almış da karnıma geçirmiş gibi hissediyordum. Ertesi sabah uyandığımda –*uyanırsam* tabii– vücudumda bulacağım morlukları düşünmek bile istemiyordum. Oyalanacak vaktim yoktu. Parmaklarımı devasa kumtaşı bloklarının arasındaki dar bir çatlağa soktum ve dişlerimi sıkıp kendimi yukarı çektim. Ayaklarım basacak bir yer bulmak için umutsuzca debeleniyordu. Çok geçmeden bir destek bulabildim. Ama sağ elim...

Şu lanet eldiven.

Ne *boktan* bir tasarımıdı bu.

Kendimi yukarı çekebileceğim bir çıkıntı ararken altın şingirdadı. Duvara çarpan metalin uğultusu bir sirenin şarkısını andırıyordu. Parmaklarım –kilitlerle pencere mandallarını açmak ve Hayden’ın gür saçlarını karıştırmak için yaratılmış ince, maharetli parmaklarım– bileğimi hareket ettiremediğim müddetçe beş para etmezdi. Ve ben bileğimi hareket ettiremiyordum.

Siktir.

Yaşamak istiyorsam başka çarem yoktu. Eldiveni bırakmak zorundaydım. Fakat bu, akılalmaz bir düşünceydi. Ağırlığı neredeyse iki kilo olmalıydı. İki *kilo* altından söz ediyorduk. Böyle değerli bir şeyi öylece bırakıp gidemezdim. Bu çalıntı bir zırhtan çok daha fazlasıydı. Erkek kardeşimin eğitimiydi. Üç yıl karnımızı doyurmaya yetecek yiyecekti. Zilvaren’den çıkıp güneye, kuru tepeleri döven hesaplaşma rüzgârlarının Gümüş Şehir’dekinden en az yirmi derece serin olduğu yerlere kaçış biletiydi. Üstüne istersek küçük bir ev almaya yetecek paramız bile kalırdı. Öyle şaşaalı bir şeye gerek yoktu. Hava koşullarına dayanması yeterdi. Muhafızlar en nihayetinde beni yakalandığında –*yakalarsa* değil– Hayden’a bırakabileceğim bir şeyim olurdu.

Hayır. Bu zırhı bırakmak bana hayatımdan çok daha değerli bir şeye, umuduma mal olurdu ve bunu kabul edemezdim. Kolumun yerinden çıkmasını yeğlerdim.

O yüzden işe koyuldum.

“Güldürme beni, kızım!” diye bağırdı muhafız. “Duvarın yarısına bile gelmeden kışının üzerine düşeceksin!”

Muhafız kışlaya zırhı olmadan dönerse bunun bedelini ödeyecekti. Ona ne yapacaklarını bilmiyordum ama hoş olmayacağından emindim. İsterlerse ellerini kesip hesaplaşmanın sıcaklığında kavrulması için onu boğazına kadar kuma gömebilirlerdi. Başına gelecekler umurumda bile değildi. Ben evime dönecektim.

Ayaklarımdan güç alıp kendimi yukarı fırlattığımda acı, ateşten bir ip gibi parmak uçlarımdan koluma tırmanıp omzumu alev alev yaktı. Gözüme taşın aşınmış ama sağlam görünen –daha doğrusu sağlam olduğunu umduğum– bir kısmını kestirmiştim. Eğer yeterli zamanı verirseniz haşin rüzgârlar bu şehirdeki her şeyi usul usul yok ederdi ve binlerce yıldır Zilvaren’den parçalar alıp duruyordu. Kumtaşı aldatıcıydı. Şehrin yapıları ve duvarları sağlam görünse de işin aslı hiç öyle değildi. Geçmişte sağlam bir tekmenin koca koca yapıları yıkmaya yettiğini herkes bilirdi. Vücudum pek ağır sayılmazdı ama zaten konunun bununla alakası yoktu. Kendimi duvara çarparak hem hayatımı hem de uzuvlarımı riske atıyordum.

Tekrar yukarı zıplamamla havada süzülürken içim bir hoş oldu... ve duvara çarptığımda midem kasıldı. Ben damarlarıma karışan adrenaline ilerlerken aynı anda üç mucize birden gerçekleşti.

Bir: Duvar hâlâ ayaktaydı.

İki: Sol elim taşlara tutunmakta iyi iş çıkarıyordu.

Üç: Omzum yerinden *çıkamamıştı*.

Ayağını basacak sağlam bir yer bul. Ayağını basacak sağlam bir...

SİKTİR!

Sol botumun kaymasıyla bütün vücudum sallanmaya başlayınca yüreğim ağzıma geldi.

Zemindeki bir kadından yükselen korku dolu nida sessizliği böldü. Görünüşe göre birkaç izleyici toplamayı başarmıştım.

CALLIE HART

Aşağıya bakmadım.

Sıkıttığım dişlerimin arasından savurduğum küfürlerle geçen birkaç dakikanın ardından dengemi sağlayıp tekrar nefes almaya cesaret ettim.

“Kendini öldüreceksin!” diye bağırdı muhafız.

“Belki. Ama ya öldürmezsem?” diye karşılık verdim.

“O zaman da vaktini boşa harcamış olacaksın! Kaçmayı başarsan bile bu koca şehirde çalıntı bir zırh parçasını alacak kadar aptal birini bulamazsın.”

“Hadi ama. Bizim de tanıdıklarımız var.”

Tanıdığım kimse yoktu. Bıçak ne kadar kemiğe dayanırsa dayan-
sın, kaç aile açlıktan ölürse ölsün Zilvaren’in hiçbir sakini koluma
geçirdiğim zırh kadar tehlikeli bir şeyi almaya cesaret edemezdi. An-
cak bunun bir önemi yoktu. Niyetim onu satmaya çalışmak değildi.

“Peşine düşmeyeceğim. Söz veriyorum. Zırhı bırakırsan gitmene
izin vereceğim!”

Bir kahkaha patlattım. Bir de muhafızların şakadan anlamadığını
söylerlerdi. Bu seferki tam bir komedyen çıkmıştı.

Tekrar zıpladım ve vücudum bir kez daha baş döndürücü bir acı
dalgasıyla sarsıldı. Hedefimi elimden geldiğince hesaplamaya çalışı-
yor, her seferinde kumtaşının en az aşınmış kısmına atladığımdan
emin oluyordum. Nihayet Merkez’in sokaklarını görebileceğim ka-
dar yükseğe ulaştığımda kendime kısa bir süreliğine duraksayıp din-
lenme lüksünü bahşettim. Zırhı diğer koluma geçirmeye çalışırsam
aşağı düşürür müydüm? Daha da önemlisi, bunu yaparken zayıf ko-
lumla duvara tutunmayı başarabilir miydim? Hesaplanması gereken
çok fazla risk vardı ama bununla kaybedecek zamanım yoktu.

“Öteki tarafa nasıl ineceğini sanıyorsun, çocuk?”

Çocuk mu? Hah! Küstahlığa bak. Sesi artık çok daha boğuk
geliyordu. Yerden on beş metre yüksekteydim ve duvarın tepesini
görebiliyordum. Aşağı baktığımda sokaktan soğuk terler dökmeme
yetecek kadar yüksekte olduğumu fark ettim.

Muhafız iyi bir noktaya parmak basmıştı. Duvardan inmek de çıkmak kadar tehlikeli olacaktı ama Ölümsüz Kraliçe'nin aşağıdaki şamar oğlanı iyi bir hayata doğmuştu. Merkez'de büyümüşü. Ailesi geceleri kapılarına kilit vurmamıştı. Bu adam onu öteki taraftaki nankör, hastalıklı ayaktakımından koruyan duvara tırmanmayı *aklının ucundan bile geçirmemişti*. Hayatımın yarısını bu duvarların tepesinde koşarak, bir bölgeden diğerine geçerek ve girme izninin olmadığı yerlere sızmanın yollarını bularak geçirmiştım.

Bu işte iyiydim.

Dahası, bunu *eğlenceli* buluyordum.

Duvarın geri kalanını iki dakikadan kısa sürede tırmandım. Kolumdaki zırh, duvarın tepesi boyunca birikmiş minik kum tepeceğini dağıttı. Kendimi düz çıkıntının üzerine attığımda kumların içindeki kuvars tanecikleri titreşti ve altın zırh cana gelirken kumtaşının hemen üzerinde kıpırdanmaya başladılar.

Donakaldım. Manzaranın tuhaflığına o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki nefes bile alamıyordum.

Hayır. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı...

Eldiven fısıldadı. Duvarın iki yanına bacaklarımı atarak oturmak için doğrulmaya çalışırken kolumda şiddetle sarsıldı. Kuvars tanecikleri gitgide daha da yükseldi.

Bizi görüyor.

Bizi hissediyor.

Bizi görüyor.

Bizi hissediyor.

Bizi...

Eldivene bir tane patlattığımda çalıntı zırh sustu. Parıldayan kuvars taneleri tekrar kumun arasına düştü.

“Peşini bırakmayacağım, kızım! Yemin ederim! O zırhı hemen aşağı atmazsan ezeli düşmanın olurum!”

Şimdi yakarışında paniğin izleri açık seçik görülüyordu. Durumun vahameti kafasına dank etmişti. Düşüp ölmeyecek, vebalı bir sıçana

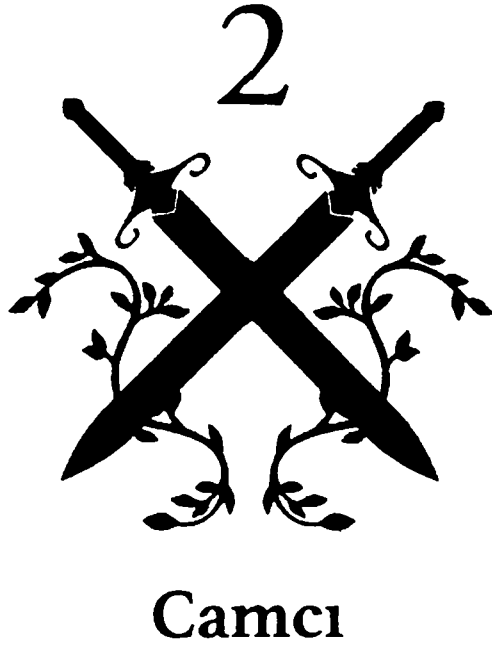
CALLIE HART

dokunduğunu anladığıında tiksintiyle yere fırlattığı zırhı kazayla yere düşürmeyecektim.

Çıplak parmakları arasından kaçıp gitmiştim ve elinden gökyüzündeki göremediğı bir kıza tehditler savurmaktan başka bir şey gelmiyordu. Çünkü çoktan kaçmıştım. Aşağıdaki aptal herif Madra'nın adamları arasından edindiğim ilk düşman değildi ama bir daha aklıma bile gelmeyecekti. Gözalıcı zırhının önümde açacağı harika kapılar daha çok ilgimi çekiyordu.

Ama önce bu şaşalı altını bir güzel eritemem gerekiyordu.

2

Camcı

“Hayır. Hayatta olmaz. Ocağımı bunun için kullanamazsın.”

Elroy bana sanki dört kafalı bir yılanmışım da ona önce hangisiyle saldıracağımı kestiremiyormuş gibi sert bir bakış attı. İhtiyarı şimdiye dek bin bir türlü sebepten küplere bindirmiştım ama bu onaylamaz bakışına ilk kez şahit oluyordum. Yüzündeki korku ve hayal kırıklığı karışımı ifade, beni kısa süre içinde zırhı demirhaneye getirme kararımı sorgulamaya itti.

Ama başka ne yapacaktım ki? Hayden’la son altı haftadır kaldığımız hanın çatı katı hamamböceklerinin istilasına uğramıştı ve bir kum porsuğunun yuvasından daha beter kokuyordu. Serap’a arduaz çatıdaki çatlaktan geçerek gizlice girmiştik. Varlıkları bile unutulmuş, çürümüş şarap fıçıları ve güvelerin kemirdiği kalın, katlanmış branda yığınlarının arasında çıt çıkarmadan uyuyorduk ve henüz enselenmemiştik. Fakat ben de erkek kardeşim de aptal değildik. Han sahiplerinin bizi bulmalarının ve hançerlerinin ucunda kovulmamızın an meselesi olduğunun farkındaydık. Eşyalarımızı toplamaya bile vakit bulamayacaktık. Zaten sırtımızdaki giysiler dışında neyimiz vardı ki? Zırhı oraya saklamak aptallık olurdu. Elroy’un

CALLIE HART

demirhanesi elimdeki tek seçenektir. Ne olursa olsun ocağını kullanmam gerekiyordu. Başka çarem yoktu. Metali bir an önce eritip başka bir şeye dönüştürmezsem zırh ayak bağına dönüşecek ve sonunda yakalanıp öldürülmeme neden olacaktı.

“Bir saat önce Jarris Wade’e burada olmadığını söylemem yeterince kötü oldu zaten. Adam öfkeden deliye döndü. Anlaşmanızı bozduğuna dair bir şeyler söyledi. Üzerine bir de elinde *o şeyle* çıkıp geldin. Aklından ne geçiyordu?” Elroy’un sesine karışan çaresizlik beni zırhı ona gösterdiğime pişman etti. “Çalacak başka bir şey bulamadın mı? Madra’nın yılanları didik didik onu arayacak. Seni bulduklarında da herkese ibret olsun diye meydanda derini yüzecekler. Hayden da hemen arkandan gelecek. Ya ben? *Ben?* Bununla bir ilgim olmadığına *inansalar* bile o şeyi demirhanemin kapısından içeri soktuğum için ellerimi kesecekler. Ellerim olmadan ekmek paramı nasıl kazanacağım, seni aptal, *apтал kız?*”

Elroy bir camcıydı. Elinin altındaki sonu gelmez kumla bütün Zilvaren’deki en iyi zanaatkâr olmayı hayat gayesi haline getirmişti. Gerçi sadece Merkez’de yaşayanlar evlerine pencere yaptırabilecek kadar zengindi. Üçüncü Bölge sakinleri yalnızca ocakta dövülebilecek diğer eşyalar için kapısını çalardı. Elroy bir zamanlar Madra’yı devirmeye çalışan isyancı çetelere yasadışı silahlar yapardı. Demir artıklarından eğreti kılıçlar, en çok da hançerler döverdi. Hançerler daha küçüktü ve daha az çelik gerektiriyordu. Pik demir en adi metallerden biri olsa da bilenip birini yaratanına kavuşturacak kadar keskin hale getirilebilirdi. Ancak yıllar geçtikçe isyancı olmak sürdürülemez bir hale gelmişti.

Taze yiyecek bulmak imkânsızdı. Sokaklarda çocuklar bir parça bayat ekmek için birbirlerinin gözlerini oyuyordu. Artık Üçüncü Bölge’de hayatta kalmanın tek yolu takas ve ticaretti... ya da komşunun sırlarını bir muhafızın kulağına fısıldamak. Bölgedeki bir insan çoktan ölmemişse ya da ölmek üzere değilse açlıkla boğuşuyor demektir ve karnı aç birinin boş midesinin sızını dindirecek bir

lokma yemek için söylemeyeceği pek bir şey yoktu. Paçayı sayılmayacak kadar çok kez kıl payı sıyırmasının ardından Elroy, o sivri, iğneyi andıran hançerleri artık dövmemeye karar vermiş, ocağı bunun için kullanmamı yasaklamıştı. Bundan böyle yalnızca masum camcılar olacaktık.

“Resmen afalladım. *Afalladım*. Aklım... Aklım almıyor...” İhtiyar olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Kafandan ne geçiyordu *akıl sır erdiremiyorum*. Başımıza ne büyük bir bela açtığı-
nın farkında mısın?”

Henüz küçük bir kızken Elroy gözüme devasa görünürdü. Üçüncü Bölge’yi yöneten en azılı suçluların arasında bile bir efsaneydi. Hemen hemen herkesten daha uzun boylu iri bir adamdı, sırtındaki kaslar terli gömleğini gerim gerim gererdi. Gücün beden bulmuş hali gibiydi. Dağdan yontulmuş bir sütundu. Kudretliydi. Dayanıklıydı. Anneme âşık olduğu daha yeni yeni kafama dank etmeye başlamıştı. Annemin muhafızların elinde ölmesinin ardından onun ufak ufak solup gitmesini, kendisini kaybetmesini izlemiştım. Şu an karşımda duran adam eski halinin içi boş bir kabuğuydu.

Aramızdaki masanın üzerinde bir günah gibi parıldayan cilalı metale doğrulttuğu eli titriyordu. “Onu hemen geri götüreceksın, Saeris.”

Bir kahkaha patlattım. “Unutulmuş tanrılar da dört rüzgâr da bunu *yapmayacağımi* biliyor. Kaçmak için çektiğim onca çileden sonra bu zırhı hayatta geri vermem. Neredeyse boynumu kırıyor—”

“O şey on beş dakika içinde gözümün önünden kaybolmazsa boynunu *kendi* ellerimle kıracağım.”

“Öylece karakollarına gidip zırhı *geri mi verece—*”

“Saçmalama. Tanrım, akıl dağıtılırken bu kız ne yapıyordu? Tekrar duvara tırman ve İkiz Güneş battığında onu Merkez’e at. O soy-suz piçlerden biri onu bulup doğruca muhafızlara geri götürür. Ne kadar para ettiğini fark etmezler bile.”

CALLIE HART

Dişlerimi sıkarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gömleğimin altından batan kaburgalarımı umursamamaya çalıştım. Ter damlacıkları tenimi karıncalandırıyordu. Çok değerli suyu hızla kaybediyordum. Ben milleti soyarken *birinin* onu fark edip *beni* soyması riskini göze alamadığımdan su istihkakımı Serap'ın tavan arasındaki duvarlardan birinin içine saklamıştım ve demirhane her zamanki gibi cehennem sıcakıyla kavruluyordu.

İçeride kaç kez bayıldığımı bilmiyordum. Elroy'un buna nasıl dayandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an için ona hak ettiği saygıyı gösterip isteğini düşündüm. Sonra güneyden gelen serin esintinin tenimde bırakacağı hissin, dolu bir midenin, kuş tüyü bir yatağın vereceği mutluluğun ve Hayden'ı bekleyen olası geleceğin hayaline daldım ve bir zamanlar annemi sevmiş adama duyduğum saygı uçup gitti. "İstedigin şeyi yapamam."

"Saeris!"

"Olmaz. Yapamam işte. Böyle devam edemeyeceğimizi sen de biliyorsun."

"Burada yaşam mücadelesi vermenin lanet kumların üzerinde kan kaybından ölmekten daha iyi olduğunu biliyorum! İstedigin bu mu? Sokakta Hayden'ın gözü önünde ölmek mi? Cesedinin tıpkı annenininki gibi bir çukurda çürümesi, kokuşup kargalara yem olması mı?"

"*EVET! Elbette* istediğim bu!" Yumruğumu masaya çarpmamla yerinden sıçrayan zırh, duvarları gökkuşağı renklerine boyadı. "Evet, ölüp Hayden'ın hayatını mahvetmek istiyorum. *Senin* hayatını mahvetmek istiyorum. İbretlik olmak istiyorum. Bölgedeki herkes beni Madra'nın muhafızlarından bir şeyler çalacak kadar aptal olduğu için kendini öldürten camcı çırağı olarak ansın istiyorum. İstedığım *tam da* bu!"

Elroy'la şimdiye dek hiç böyle konuşmamıştım. Ama ihtiyar, şehir muhafızları yüzünden sevdiklerini bir bir kaybetmişti. Önemseydiği herkes yataklarından yaka paça sürüklenip yargılanmadan idam edilmişti. Öz kardeşi ben doğmadan hemen önce can vermiş, Madra'nın

Merkez'den şhrin diğerkısımlarına yiyecek göndermediğı özellikle zor geçen bir yılda açlıktan yitip gitmişti. Tebaasının en zenginleri şaşaalı partiler vermeye hız kesmeden devam ederken, Haeland'in ötesindeki meralardan gelen egzotik ithal yiyeceklerle kendilerine ziyafet çekip ender bulunan pahalı şaraplarla viskileri mideye indirirken Zilvaren halkı sokaklarda açlıktan ölüp boklarında boğulmuştu. Elroy tüm bunları bizzat yaşamıştı. Şimdi bile haftayı güçbela çıkarıyordu. Muhafızlar ya silah yapmadığından emin olmak için kapısına dayanıyor ya da birden içeri dalıp var olmayan efsanevi büyü kullanıcılarını arıyordu. İhtiyarsa hepsine göz yumuyor, bir köşede el el üstünde oturuyordu.

Uğruna savaştığı her şeyden vazgeçmişti ve ben bunu kabullenmeyi her zerremle reddediyordum.

Elroy'un ağarmaya başlamış gür kaşları çatıldı ve gözleri karardı. Muhafızların yoluna çıkmamamı, dikkatleri üzerimize çekmekten kaçınmamı öğütleyen, sağ atlattığımız her günün bir mucize olduğunu ve her gece boktan karyolasında uykuya dalmadan önce yaratana bunun için şükrettiğine dair nutuklarından birini atacağına emindim. Fakat içimde yanan, zincirlerinden boşalmaya fırsat kollayan ateşi görmüş olmalıydı ki bir kez olsun duraksadı.

“Bir zamanlar benim de tıpkı senin şu an istediğın gibi onlarla savaştığımı biliyorsun. Canımı dişime taktım, değer verdiğim her şeyi bu uğurda feda ettim ama bu şehir sefalet, acı ve ölümlle beslenen bir canavar. Doymak nedir bilmiyor. Hepimiz tek tek can verene kadar boğazına yapışsak da hiçbir şeyi değiştiremeyiz, Saeris. İnsanlar yine acı çekecek. Ölecek. Madra bin yıldır bu topraklara hükmediyor. O, bunca yıldır yaşadığı hayatı sürdürmeye ve canavar da beslenmeye, hep daha fazlasını istemeye devam edecek. Bu döngü, kumlar bu lanet toprakları yutana, bizlerden geriye hayaletler ve tozdan başka bir şey kalmayana kadar sona ermeyecek. Peki sonra ne olacak?”

“Sonra daha iyi bir amaç uğruna savaşan insanlar ve öteki yalaklarını çeviren insanlar olacak,” dedim tükürürcesine. Zırhı alıp

CALLIE HART

hışımla demirhaneyi terk etmeye yeltendim ama Elroy da çevikliğinden pek bir şey kaybetmemişti. Kolumu tuttu ve karşıma geçip gözlerimin içine baktı. “Ya seni bulurlar ve neler yapabildiğini fark ederlerse?” dedi yalvarırcasına. “Metale neler yapa—”

“Bu basit bir numara, Elroy. Hepsi bu. Bir anlamı *yok*.” Kelimeleri söylerken bile yalan söylediğimin farkındaydım. Bunun sıradan bir şey olmadığını farkındaydım. Bazen etrafımdaki nesnelere titreyordu. Demirden, tenekeden ya da altından yapılmış nesnelere. Bir keresinde Elroy’un hançerlerinden birini dokunmadan hareket ettirmiş, annemin yemek masasında kabzasının üzerinde fırıl fırıl döndürmüştüm. “Beni bilseler bile sıra zırha gelene kadar başka bir sürü nedenden öldürürler.”

Öfkeyle ofladı. “Seni düşünmüyorum. Kendimi de düşünmüyorum. Tek derdim Hayden. O henüz bizim gibi değil. Oğlan hâlâ kahkahalar atıyor. Sadece masumiyetini biraz daha sürdürsün istiyorum. Ablasının idamını izlerse bunu nasıl yapacak?”

Kolumu elinden kurtartıp dişlerimi sıktım. Binlerce acımasız, sert hareket dilimin ucuna gelmişti ve dudaklarımdan ilk dökülen olmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Fakat ağzımı açana kadar bütün öfkem sönüp gitti. “Yirmi yaşına geldi, El. Eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmesi gerekecek. Hem bunu *onun* için yapıyorum. Yaptığım her şey onun için.”

Bu kez kapıya yöneldiğimde beni durdurmadı.

Hayden’la birbirimize benzeyen birkaç özelliğimiz vardı. Boyumuz mesela. İkimiz de sırık gibiydik. Mizah anlayışımız aynıydı ve kin tutma konusunda kimse elimize su dökemezdi. İkimiz de kayıklı tüccarların zaman zaman kıyıda getirdikleri salamura golyan balığının tuzlu ve ekşi tadına bayılırdık. Ama birkaç kişilik özelliğimiz ve kalabalık bir odadaki en uzun kişi olmamız dışında pek benzer yanıımız yoktu. Benim saçlarım koyu, onunkiyse açık renkliydi. Saçları

o kadar kıvrır kıvrır ve gürdü ki başının üzerinde bir kaos yaratıyordu. Koyu kahverengi, ıslıl ıslıl parıldayan gözleri benim mavi gözlerimin aksine nazik bakardı. Çenesindeki gamzeyi ölen babamızdan, çarpıcı, düz burnunuysa annemizden miras almıştı. Annemiz bir zamanlar ona yaz çocuğu diye seslenirdi. Hiç kar görmemiş olsa da *ben* onun gözünde öyleydim. Onun buz fırtınasıydım. Mesafeli. Soğuk. Sivri.

Hayden'ı bulmam uzun sürmedi. Bela onun, ben de belanın yakasını hiç bırakmazdım. Dolayısıyla Kala'nın Evi'nin önünde bir şeye takılıp başımı yere çevirdiğimde kumlara sere serpe uzanmış, kanlar içinde yatan bedenini bulunca hiç şaşırمامıştım. Kala'nın Evi bölgede yemek ve içeceklerin parayla satılmak yerine eşyalarla takas edildiği tek tük yerlerden biriydi. Cebi ve midesi boş bir fırsatçı yeterince cesur ya da aptalsa hanın tekinsiz tipleriyle mal karşılığında kumar da oynayabilirdi. Ne takas edecek paramız ne de malımız olduğu ve Hayden'ın kâğıt oyunlarında usta bir hilebaz –belki de Zilvaren'in benden sonra en iyisiydi– sayıldığı düşünülduğünde burada türlü numaralarla bir bardak bira kapmaya çalışıyor olması son derece mantıklıydı.

Rüzgârın savurduğu kızgın kumlar, onu tutup Kala'dan sepetleyen adamın el izlerini taşıyan gömleğinin kıvrımlarında küçük gölcükler oluşturmuştu. İkiz güneşler ve kumlardan korunmak için atkılarını yüzlerine çekmiş bir grup edepsiz eğlence düşkünü ona bir bakış bile atmadan üzerinden atlayıp geçti. Dudağı yarılmış, gözü morarmaya başlamış genç bir adamın yerde sere serpe yatıyor olması bu taraflarda olağandışı bir manzara değildi.

Kardeşimin ayaklarının dibinde durdum ve içine zırhı sakladığım çantayı vücuduma sıkıca bastırmaya özen göstererek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yankesiciler ve kapkaççılar da gayet olağandı. Bir grup aç insan müsveddesi, buna degeceğini düşünürse gözlerine kestirdikleri şeyi bir an bile düşünmeden çalardı. Hayden'ın tozlu botuna bir tekme savurdum. “Yine mi Carrion?”

CALLIE HART

Kardeşim bir gözünü araladı ve beni görünce inledi. “Yine o! Beni... benzetmekten... başka işi yok sanırsın.” Kaburgalarına ihtiyatla götürdüğü eli bana birkaç tanesinin kırılmış olabileceğini söylüyordu.

Botumun ucuyla onu bu kez çok daha sertçe dürttüm. “Asıl *sen* bir türlü dersini alıp ondan uzak duramıyorsun.”

“Ah! Saeris! Ne yapıyorsun? Anlayışlı tavrın nerede?”

“Carrion’ın arka cebinde, sana *su* alman için verdiğim paranın hemen yanında.” Bir an kaburgalarının öteki tarafını morartmayı düşünsem de yüzünde beliren mahcup gülümseme öfkemi yatıştırdı. Kardeşim böyle biriydi işte. Çoğu zaman aptal ve pervasızca davranırsa da ona uzun süre kızgın kalmak mümkün değildi. Ona elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Hayden bolca homurtu ve şikâyetin ardından gömleğiyle pantolonuna bulaşmış tozu silkeledi. Ardından dudakları kaburgalarındaki ağrı şıp diye geçmiş de kendini bomba gibi hissediyormuş gibi kurnaz bir sırıtışla kıvrıldı. “Yanında birkaç kuruş varsa içeri dönüp su parasını ve Elroy’un bana verdiği şu kırmızı atkıyı geri kazanabileceğimden eminim.”

“Güleyim bari! Hayal kurmaya devam et, dostum.” Etrafından dolanıp hana çıkan merdivenleri koşar adımlarla tırmandım. İçerisi her zamanki gibi tıklım tıklımdı ve leş gibi terle kızarmış keçi eti kokuyordu. İçeri adımımı atmamla birkaç kişi dönüp bana baktı ve kim olduğumu fark ettiklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayden buranın daimi ziyaretçilerinden olsa da *ben* yalnızca kötü bir gün geçirdiysem bu eşikten geçerdim. Buraya stres atmaya gclirdim. Seks yapmaya. Birileriyle kavga etmeye. Güneşten kavrulmuş ellerini ağızlarına siper edip hakkımda bir dizi çirkin şeyler fısıldadılar; bara oturduğumdaki ruh halime bağlı olarak bir adama ya cenneti göstereceğimi ya da bayıltana dek evire çevire döveceğimi söylediler.

Fakat bugün bara oturmaya gelmemiştim. Karşımdaki sarhoş kalabalığı tararken boynumu uzatıp kır ve kahverengi saçların arasında bir renk parıltısı aradım. Çok geçmeden aradığımı buldum.

Hanın öbür ucundaki bir masada üç ahmak arkadaşıyla birlikte oturuyordu ve kalabalığı gözlemek için sırtını duvara vermişti. Carrion Swift şehirdeki en kötü şöhretli kumarbaz, dolandırıcı ve kaçakçıydı. Aynı zamanda yataktaki maharetleri şaşırtıcı derecede iyiydi. Koca Zilvaren’de bana adını öfkeden değil de zevkten haykırtan tek erkekti. Canlı kızıl saçları loş hanın ortasında yanan bir işaret fişeği gibiydi.

Doğruca ona doğru ilerlemeye başlamıştım ki kırklı yaşlarının başında, elinde kocaman ahşap bir kepçe sallayan tekinsiz bir kadın yolumu kesti.

“Hayır,” dedi.

“Affedersin, Brynn ama bana ona el sürmeyeceğine yemin etmişti. Ne yapayım? Yaptığının yanına kâr kalmasına izin mi vereyim?”

Brynn’in bir soyadı vardı elbette ama kimse bilmezdi. Sorulduğunda onu çocukken kaybettiğini bir daha da bulmaya zahmet etmediğini söylerdi. Soyadların insanın kolay bulunmasına neden olduğunu söylerdi ve haklıydı da. Bunu bilmeyenler sırf Kala Evi’nin sahibi diye mekâna kendi soyadını verdiğini varsayarak *ona* Kala der, Brynn ise onlara kızıp diş gösterirdi. Onun geldiği yerde Kala *cenaze* demekti ve Brynn ölümle özdeşleştirilmekten hoşlanmazdı.

“Yaptığının yanına kâr kalıp kalmaması umurumda değil.” Peşimden süklüm püklüm hana geri dönmüş olan Hayden’a göz ucuyla pis bir bakış attı. “Carrion’ın her oyunda hile yaptığını *bal gibi* biliyor. İçeride yeni bir arbede çıksın istemiyorum. Bu akşam olmaz. Zaten o domuz herif ve senin aptal kardeşin yüzünden iki sandalyeyi tamir edilmeleri için arkaya götürmek zorunda kaldım...”

“Ben aptal değilim!” diye çıkıştı Hayden.

“Öylesin,” dedi Brynn. “Ayrıca yirmi dört saat boyunca buraya girmen yasak. Geldiğin gibi git. Parasını ablan ödeyecekse merdivene bir bardan bira bırakmalarını söylerim.”

“Hiçbir şeyin parasını ödemem.”

CALLIE HART

Hayden utanmadan bir de suratını astı. “O atkı olmadan şuradan şuraya gitmiyorum,” dedi. “Eve dönene kadar ciğerlerim kum dolar.”

“Nefesini tutsan iyi olur o zaman. Haydi bakalım. Kış kış.” Brynn kepçesini tehditvari bir tavırla ona doğru salladığında Hayden’ın beti benzi attı. Kocaman kaşığa sanki boyunun ölçüsünü çoktan almış ve neler yapabileceğini çok iyi biliyormuş gibi korkuyla baktı. Mor gözünün sorumlusunun Carrion değil de *Brynn* olmasına hiç şaşırmasdım.

“Atkını ben alırım. Beni dışarıda bekle,” dedim kardeşime.

“Kaba kuvvet kullanmayacaksın,” diye uyardı Brynn. Kepçeyi bu kez bana doğru sallasa da üzerimde aynı etkiyi yaratamadığının o da farkındaydı. Bir silahın gözümü korkutması için elindekinden çok daha parlak ve sivri olması gerekirdi. Brynn kepçeyi indirip daha nazik bir yol izlemeye karar verdi. “Ciddiyim, Saeris. Rica ediyorum. Sadece benim hatırım için bile olsa huzursuzluk çıkarma. Sabrım çoktan tükendi ve saat daha sekiz bile değil.”

“Söz veriyorum. Daha fazla sandalye kırmayacağım. İşimi halledip sen farkına bile varmadan gideceğim.”

“Sözünü tutsan iyi olur.” Pek ikna olmuş görünmese de iç geçirerek yolumdan çekildi. Hayden ona kefil olmam için bana yalvarırcasına baksa da –şansını *her seferinde* zorlamasa olmazdı– o masum bakışlarına kanmamam gerektiğini iyi biliyordum.

“Dışarı. *Derhal*. Şunu da yanına al. Gözünün önünden *sakin* ayırma.” Göğsüne doğru ittirdiğim çantayı tuttuğunda içim bir panik hissiyle ezildi. En dibine sakladığım devasa altın parçasıyla etrafta dolaşmak bir şeydi, böylesine değerli çalıntı bir malla Carrion Swift’in karşısına çıkmak bambaşka bir şey. Bu adamın elinden her şey gelirdi. Maharetli parmaklarının yapamayacağı şey yoktu. Tatlı diliyle beni iç çamaşırlarımı çıkarmaya bile ikna etmişti –ki bu, Zilvaren’de yapılmış en büyük soygun olabilirdi– ve *bu* aylarca insanların dilinden düşmemiştii. Çantamdaki ilginç şeyin kokusunu alıp beni ağırlığını taşımaktan kurtarmaya çalışması riskini göze almak istemiyordum.

“On dakikaya dönerim,” dedim Hayden’a. Kardeşim asık suratını da alıp handan çıktı.

Carrion’a doğru ilerlemeye başlamamla Kala’nın müdavimleri kemik oyunlarına ara verdi ve gürültülü konuşmaları bıçak gibi kesildi. Herkes göz ucuyla beni takip ediyor, çaktırmamaya çalışarak üçkâğıtçının masasına gidişimi izliyordu. Carrion’ın bakışları benimkileri bulduğunda mavi gözleri muziplikle parıldadı. Bakır, altın ve aşı boyası renklerini barındıran saçlarının her teli Kraliçe Madra’nın pek değerli metallerinden yapılmış ince birer iplik gibiydi. Her zaman ortamdaki kişiden en az otuz santim uzun olması, geniş omuzları ve özgüveniyle Zilvaren’deki tüm kızların aklını başından alırdı. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de beni koynuna girmeye ikna eden de bu özgüven olmuştu. Bunun aksini kanıtlamak, kendine duyduğu güvenin yalnızca bir numaradan ibaret olduğunu ona göstermek istemiştim. İşimi gördükten sonra o koca egosunu paramparça etme niyetindeydim fakat Carrion aklıma bile gelmeyen şeyi yapıp bu kibrin altının dolu olduğunu bana kanıtlamıştı. *Fazlasıyla* dolu olduğunu. Bunu düşünmek bile tepemin tasını attırıyordu. Herif hırsızın ve yalancının tekiydi ve kendisini çok fazla seviyordu. Hangi akli başında insan ortalıkta böyle şık kıyafetlerle gezerdi ki? Hem de fırsatını bulur bulmaz insanın boğazını kesip ayaklarındaki kirli botları çalacak tekinsiz adamlarla dolu bir hanın ortasında? *Delinin önde gideniydi.*

Onu insan gibi selamlamak yerine, “Göt herif,” dedim sertçe.

Carrion’ın sırtmasıyla içim bir tuhaf olduğunda alçak sesli bir küfür savurdum. “Sürtük,” diye karşılık verdi. “Seni görmek ne güzel. Gerçi... artık *birlikte vakit geçirmediğimizi* sanıyordum.” Aptal arkadaşları birbirlerini dirsekleyerek kahkahalara boğuldu. Onlar bile Carrion’ın beni iğnelediğini, laf soktuğunu anlamıştı. Onu son görüşümde telaşla yatağından çıkmış, kucağımdaki giysi yığınıyla koynuna tekrar girmektense ölmeyi yeğleyeceğime dair unutulmuş tanrılara ve dört rüzgâra yeminler etmiştim. Carrion kazandığının

CALLIE HART

farkındaydı. Kibirli piç bunu yüzüme çarpmaktan geri durmamıştı. Bana daha fazlası için tıpış tıpış geri döneceğimi söylediğinde ona sinkaflı bir küfür savurarak bir daha yanıma yaklaşmaya kalkarsa o lanet aletini koparacağımı belirtmiştim. Ya da buna yakın bir şeyler.

Arkadaşlarının *ve* onun imalı sözlerini duymazdan gelerek doğru konuya girdim. “Bir daha Hayden’la kumar oynamayacağına söz vermiştin.”

Carrion başını hafifçe yana eğdi ve bakışlarını sanki gerçekten böyle bir söz verip vermediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi tavana çevirdi. “Öyle mi?” diye sordu tereddütle. “Kulağa hiç benim yapacağım bir şey gibi gelmiyor.”

“*Carrion.*”

Piç kurusu keskin bir nefes alıp dikkatini tekrar bana çevirdi. “Adımı söyledi.” Ayılıp bayılıyormuş gibi yaptı. “Duydunuz değil mi? Adımı söyledi.” Bu sözleri üzerine yalaka arkadaşları yine kıs kıs güldü.

“Sözünü tutmadığın yetmiyormuş gibi bir de kardeşimi eşek sudan gelinceye kadar dövmüşsün, Carrion.”

“Ah, hadi ama. Bu kadar büyütme.” Avuçlarını öne uzatıp parmaklarını açtı. “Onunla bir el atmam için bana yalvardı. Onu geri çevirmek ne haddime? Hem kardeşini eşek sudan gelinceye kadar dövmüş olsam daha az önce süklüm püklüm içeri giremezdi, değil mi? Hâlâ sokakta baygın yatıyor, kumları kanıyla kırmızıya boyuyor olurdu. Evet, ona...” Bir an duraksadı. “Bir kere vurdum. En fazla iki olsun. Buna anca ufak bir benzetme denir. İki dost arasında ufak bir benzetmenin lafı mı olurmuş?”

“Hayden dostun falan değil. O benim küçük kardeşim. Ona bu laşarak kuralları çiğniyorsun.”

Carrion öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. Kaşlarını hızlıca oynattığında öfkem daha da körüklendi. “Henüz çiğnemediğim bir kural olmadı, Gün ışığı.”

“Bir anlaşma yaptık. Merkez’den gelip giden ikmal hatlarına müdahale etmemem karşılığında Hayden’a bulaşmayacağını söylediğini dün gibi hatırlıyorum.”

Kaşları çatıldı. “Evet, hayal meyal hatırlıyor gibiyim.”

Bu densizlik. Bu cüret. Bu düpedüz *küstahlık*. “O halde neden onunla kumar oynuyorsun?”

“Belki hafızam bugünlerde biraz zayıftır,” dedi pişkin pişkin.

“Doğru, kafana *sürekli* darbe alıyorsun.”

“Belki de,” dedi bardağındaki birayı döndürerek, “Hayden’a bulaşırsam seni göreceğimi biliyordum. Belki bunun geri çevrilemeyecek kadar iyi bir fırsat olduğunu düşünmüşümdür.”

“Sırf beni görmek için kardeşimin kaburgalarını mı kırdın?” Yanlış duymuş olmalıydım. Hayden’ı böyle saçma bir nedenden incitecek kadar kafayı yemiş olamazdı.

Carrion’ın sesi birden ciddileşti. “Hayır, Saeris. Bir el daha oynamayı kabul etmediğimde hançerlerinden biriyle beni bıçaklamaya kalkıştı. *Senin* kardeşin bile paçasını bundan sıyırılmaz.”

Sözlerinin yarattığı şok karşısında midem kasıldı. “Hayden hayatta böyle bir şey...”

“*Yaptı.*” Kalan birasını kafasına dikti. Boş bardağı masaya bıraktığında etkileyici gülümsemesi yüzüne geri döndü. “Buraya kadar gelmişken benimle bir kadeh içersin artık. Aramızı düzeldi nasılsa.”

Carrion’ın bir duygudan ötekine bu kadar çabuk geçebilmesi inanılmazdı. İşine geldiğinde kendini bir şeye inandırabilmesi de öyle. “Rüyanda görürsün. Hayden’ın dayak yemeyi hak edip hak etmediğinin bir önemi yok. Muhtemelen atkısını geri almak için hançerini çekmiştir. Onunla kâğıt oynamayı kabul etmeseydin bunların hiçbiri olmazdı!”

“Viski seviyordun, değil mi? Double iyi midir?” Ayağa kalktı.

“Carrion! Seninle içki *içmeyeceğim!*”

Yakışıklı, kolunu belime dolamaya yeltense de eli ondan daha çabuk sayısız adamın hakkından gelmiştim. Geriye kaçarak aramı-

CALLIE HART

za birkaç adımlık mesafe koydum, ellerim hançerlerimi –Hayden’in “ödünç almadığı” hançerlerimi– kavramak için yanıp tutuşuyordu ama Brynn’e kavga çıkarmayacağıma dair söz vermişim. Carrion’un gözleri vücudumda gezindi ve kalçama ulaştığında yüzündeki gülümseme genişledi. Orada gezinen *dilinin* anısı bana beklemediğim bir darbe indirdiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim.

“Kızardığında çok tatlı oluyorsun.” Lanet herifin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. “Şöyle yapalım. Oturup benimle bir kadeh içki iç, ben de Hayden’in atkısını geri vereyim.”

“Anlaşma yok.”

“Anlaşma yok mu?” Gerçekten şaşırılmışa benziyordu.

“Uyduruk bir atkı sana on beş dakika tahammül etmeye değmez, seni akbaba.”

“Kim on beş dakika dedi ki? Eğlencemin tadını çıkarırken işleri ağırdan almayı sevdiğimi biliyorsun.”

Kutsal şehitler aşkına. Zihnimde su yüzüne çıkmaya çalışan diğer anıları bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu yersiz yorumuyla bana bacaklarımın arasında ne kadar uzun zaman geçirdiğini hatırlatmaya çalışıyordu. Beni kışkırtıp dururken sanki tek işi buymuş gibi kendi zevkini nasıl erteledikçe ertelediğini anımsamamı istiyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

“Bir kadeh. On beş dakika. Ayrıca ondan çarptığın parayı da istiyorum. Artı beni seninle aynı havayı solumak zorunda bırakmanın bedeli olarak üzerine bir beşlik daha atacaksın.”

Carrion bir kaşını kaldırıp beni süzdü. Cevabının hiç hoşuma gitmeyeceğini şimdiden biliyordum. “Zamanını *satın alabileceğimi* bilseydim, Saeris, ben çulsuzun teki, sense zengin bir kadın olurdun. Son üç ayını yatakta sere serpe uzanmış, seni daha sert becermem için bana yalvararak...”

“Tek kelime daha edersen taşaklarına hoşça kal dersin, hırsız,” diye hırladım.

Carrion Swift insanlıktan nasibini almamış tavırlarını sağduyusuyla telafi ediyordu. Bedelini kanıyla ödeyeceği o sınırı aşmak üzere olduğunda bunu bilirdi. Ellerini havaya kaldırıp başını öne eğdiğinde saçları önce kızılın, ardından altın sarısının, sonra da kahverenginin en yoğun tonlarıyla parıldadı. “Tamam, tamam. Atkı, para ve açgözlü olduğundan bir beşlik daha. Otur, lütfen. Viskini alıp geliyorum.” Sanki kendisiyle ahbaplarının arasına sıkıştırmışım gibi masasını işaret etti; kardeşim ve bir bardak temiz su için yapmayacağım çok az şey vardı ve bu onlardan biriydi. Biraz ileride boş bir masa bulup oraya yerleştim.

Hayden’ı gebertecektim. Cesedinin üzerinde tepinecektim. Ne bok yiyordu böyle? Carrion’ı ciddi ciddi *bıçaklamaya* mı kalkışmıştı? Benden sadece üç buçuk yaş küçük olmasına rağmen erkeklığe yeni adım atıyormuş gibi davranıyordu. Bir noktada bu kadar pervasızca davranmayı bırakıp yaptığı şeylerin sonuçlarını düşünmeye başlaması gerekiyordu. İçimden bunları düşünürken bile Elroy’un benimkilere şaşırtıcı derecede benzeyen sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

“Kafandan ne geçiyordu akıl sır erdiremiyorum. Başımıza ne büyük bir felaket açtığıının farkında mısın?”

“Al bakalım.” Carrion içi kehribar rengi sıvıyla dolu bardağı önüme bıraktı. Neredeyse ağzına kadar doluydu.

“Bu bir kadeh değil.”

“Başka bardak görüyor musun?” dedi. “Gayet de bir kadeh.”

Hepsini içersem Serap’a sendeleyerek dönerdim. Çatıdan düşer, tavan arasına tırmanmaya çalışırken boynumu kırardım. Yine de bardağı alıp içkiden koca bir yudum almaktan geri durmadım. Kafam güzel olmazsa bu herife tahammül edemezdim. Viski boğazımı yakıp midemde bir yangın çıkarsa da hiç tepki vermedim. İhtiyacım olan son şey Carrion Swift’in insanlara içmeyi bilmediğimi anlatmasıydı.

“Ee?” dedim. “Ne istiyorsun?”

CALLIE HART

“Ne demek ne istiyorum? Bana eşlik etmeni elbette.”

Yalancıları gözünden tanırdım ve karşımda oturan adam bu işin üstadıydı. “Çıkar ağzındaki baklayı, Carrion. Beni üçkâğıda getirmeye çalışmasan kalmam için kışını yırtmazdın.”

“Sadece güzelliğinden büyülenmiş olamaz mıyım? Oturup melekleri utandıracak sesini dinlemek istemiş olamaz mıyım?”

“Güzel falan değilim. Leş gibiyim ve yorgunum. Sesim de alaycılık ve öfkeyle dolu. O yüzden derdini söyle, olur mu?”

Carrion oflayarak güldü. Benimkinden çok daha az dolu olan bardağını dudaklarına götürdü ve viskisinden bir yudum aldı. “Üç ay önce daha eğlenceliydin, biliyor musun? Artık hiç acıman yok. Seni düşünmeden duramıyorum.”

“Hadi oradan. Benden sonra kaç kadınla yattın?”

Gözleri kısıldı. Kafası karışmış görünüyordu. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

Sabrım tükeniyordu. Bardağımı ona doğru iterek masadan kalkmaya hazırlandım.

“Tamam, tamam! Şehitler aşkına, şakadan hiç anlamıyorsun.” Sakinleşmek için bir nefes aldı. “Şimdi söyleyince aklıma geldi. Seninle konuşmak *istediğim* bir şey vardı.”

“Çok şaşırdım.”

Carrion iğnelememe aldırmadan konuşmaya devam etti. “Kulağıma çok ilginç bir şey çalındı. Üçüncü Bölge’den gelen kuzguni saçlı bir asi, muhafızlardan birine saldırmış ve zırhının bir parçasını çalmış. Eldivenini. Buna inanabiliyor musun?”

Hah. Göt herif oyun oynamaya bayılıyordu. Yüzündeki sakin ifade ve *fazlasıyla* gevşemiş kasları bana bilmem gereken her şeyi gösteriyordu. Elbette eldivenin bende olduğundan haberdardı. Bunu ona kendi ağzıyla itiraf etmeyecektim tabii. O kadar da aptal değilim. “Öyle mi? Ama... nasıl? Üçüncü Bölge sakinlerinin Üçüncü Bölge’den *çıkması* imkânsız.” Viskimden bir yudum daha aldım.

Carrion bir süre öylece yüzüme baktı. Beni okuyordu. Doğal olarak, sahte tepkimi yutmamıştı ama Kala'nın ortasında beni bir muhafızın zırhını çalmakla itham edemezdi. "Değil mi ama?" dedi umursamazca. "Duy da inanma. Zavallı kızcağızın şu an dışarıda bir yerlerde, kocaman bir altın zırhı saklayacak bir yer bulmaya çalıştığını düşünmek daha da inanılmaz. Eldiveni bölgeye getirdiğini söylüyorlar." Kıs kıs güldü. "Tabii ben... öyle bir şey yaptığını sanmıyorum. Bu çok tehlikeli olurdu."

"Kesinlikle. Çok tehlikeli olurdu," diye yineledim.

"Bence onu güvenli bir yere saklardı. Muhafızların bakmayı akıl edemeyeceği bir yere."

"Hiç şüphesiz."

"Peki sence bir muhafıza saldırıp zırhını çalacak kadar aptal bir kız, ganimetini öyle bir yere saklamayı düşünecek kadar zeki midir?"

Carrion'ın güzel yüzünü dağıtmak için karşı konulmaz bir dürtü duysam da muazzam bir çabayla kendimi tutmayı başardım. "Bana kalırsa kız aptal değil. Aksine, çok cesur," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. "Bence muhafız onu tutuklamaya çalışırken lanet zırhını kuma düşürdü. Bence..."

"Peki onu *güvenli* bir yere sakladı mı?" diye tısladı Carrion. "Kızın ne yapıp ne yapmadığını sabaha kadar konuşabiliriz ama bölgede bir olay çıkarsa..."

Arkama yaslandım. "Üçüncü Bölge'den sana ne? Artık burada yaşamıyorsun bile, Carrion. İkinci Bölge'nin duvarlarının yakınında küçük, rahat bir dairen olduğunu herkes biliyor."

"Bölgenin dışında bir *depom* var," dedi alçak sesle. "Malları bir bölgeden diğerine aktarmanın en güvenli yolu bu. Büyükanneme göz kulak olmak için *burada* yaşıyorum. Bunu iyi biliyorsun. Adı Gracia. Onunla tanıştığını unuttun mu? Gri saçlı, huysuz bir kadın."

"Unutmadım, Carrion. Gracia'yı hatırlıyorum."

Keskin bakışlarını üzerime dikip masaya doğru eğildi. "O altın zırhlı şerefsizler onlara ait bir şey sakladığımızdan şüphelenirse

CALLIE HART

buranın altını üstüne getirirler, Saeris. Bunu sen de biliyorsun. Şayet *şu kız* zırhı buraya getirdiyse sokaklarımızın kırmızıya boyanması sabahı bulmaz.”

Haklıydı. Muhafızlar çok güçlüydü. Korkacak neredeyse hiçbir şeyleri olmasa da Kraliçe'den ödleri kopuyordu. Madra eldivenin burada olduğunu bilse –onu buraya getirdiğimi bilse– demir yumruğunu indirirdi. Elroy'un tepkisi gözüme birden o kadar da abartılı görünmemeye başladı. Carrion bile bu kadar endişeleniyorsa belki de oturup planımı gözden geçirmeliydim. Ya da hiç değilse bir plan *yapmalıydım*.

“Düşünüyorsun. Kafanda dönen çarkları görebiliyorum. İyi bari,” dedi Carrion. Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılrsa da bu yalnızca gösteriden ibaretti. Kala'nın diğer müşterilerine ve köşedeki masada oturan ahbablarına beni hiç utanmadan tekrar yatağa atmaya çalıştığını düşündürmek istese de gözlerinde gördüğüm endişe kıvılcımı gerçektir. “Şu bahsettiğim depo,” dedi. “Duvardan pek uzakta sayılmaz. Bir malı buradan oraya götürmek hepi topu yarım saat sürer.”

Tanrım, gerçekten de delirmişti. “Onu *sana* vereceğimi mi sanıyorsun?” Foyamı ortaya çıkardığımı fark etsem de artık çok geçti. Hem ne önemi vardı ki? Oynadığımız bu oyun, gün gibi ortada olan gerçeğin etrafında dönüp durmamız sadece zaman kaybıydı. “Beni o eldiveni sana vermeye ikna edecek kadar paran yok, Carrion Swift.”

“Onu bana vermeni istemiyorum, aptal kız. Sadece Üçüncü Bölge'den gitmesi derdindeyim.” Sesi bana tatlı sözler fısıldıyormuş gibi alçak olsa da sözleri zehir gibiydi. “İnsanlarımız bölgeye doluşan yüzlerce muhafız her yerin altını üstüne getirip önlerine çıkan herkesi öldürmeden de yeterince acı çekiyor. Depoya götür şunu. Ya da başka bir yere. Neresi olduğu umurumda değil, yeter ki buradan uzakta olsun. Anladın mı beni?”

Carrion gibi insanların bana akıl vermesi canımı sıkıyordu.

Dünya üzerindeki en bencil, en kibirli adamlardan biriydi. Kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmaya bayılsa da belli ki onun bile önemseydiği şeyler vardı. Gerçekten *onun* bile sessiz kalamayacağı kadar bencilce bir işe mi kalkışmıştım? Tanrılar aşkına.

Viskimden büyük bir yudum daha aldıktan sonra bardağımı masanın ortasına ittirdim. “Gitmem gerek.”

“Bir şey yapacak mısın?” Yerimden kalkarken Carrion’ın açık mavi gözleri bana kenetlendi.

“Yapacağım,” dedim sertçe.

“Güzel. Bir şey daha, Saeris.”

Şu adam nerede durması gerektiğini hiç bilmiyordu. Arkamı dönüp ona kaşlarımı çattım. “Yine ne var?”

“Leş gibi ve yorgun olsan bile çok güzelsin.”

“Tanrılar ve şehitler aşkına,” diye fısıldadım. Bu ne azimdi böyle. Gerçi Carrion Swift’in tatlı dilini uzun süre düşünecek halim yoktu. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Parlak güneşin altına adım attığında Hayden ortalıktan kaybolmuştu. Yanında eldivenle birlikte.

En İyi Amaç

Şu çocuk *hiç laf dinlemiyordu*. Tabii, dinliyormuş gibi yapıyor, ona söylediklerinizi tekrar ediyor, sizi başıyla onaylıyordu ama iş eyleme dökmeye geldiğinde kafasının dikine gidiyor, asla odaklanmıyor üzerine bir de kalkıp ona yapmaması için yalvardığınız tek şeyi yapıyordu.

Normal şartlarda yaramazlıklarının başımıza getireceği belalar tehlikeli olmazdı. Fakat bugün risk çok büyüktü. Astronomikti. *Felaket* boyutlarındaydı.

Serap'a doğru yürürken adımlarımı sakın tutmak için elimden geleni yaptım. Beni beklemekten sıkılıp çantayla birlikte hana dönmeye karar vermiş olması ihtimaller dahilindeydi. Ama kafamda çeşitli senaryolar kurup hangisinin daha olası olduğunu tarttıkça panik boğazımı mengene gibi sıktı.

Çantanın içine baktıysa...

İçindekileri karıştırdıysa şu an nerede ve neyin peşinde olduğunu ancak kutsal şehitler bilirdi. İkiz Güneşler kafamı pişiriyor, cezalandırıcı sıcak ışınlarıyla zihnimi bulandırıyor. En son ne zaman su içmişim? Bu sabah mıydı? Hayır, hakkımı demirhaneye döndüğüm

zamana saklamış ama Elroy'la tartışmamın ardından mataramı almayı unutmuştum. O viskiye ağzımı *sürmemeliydim*.

Kala'nın Evi'yle arama hatırı sayılır bir mesafe koyduktan sonra sakın yürüyüşüm yerini daha hızlı ve gergin bir tempoya, ardından da koşar adımlara bıraktı. Olabildiğince rahat görünmeye çalışıyordum ama Zilvaren'de kimse yok yere koşmazdı. İnsanlar enerjilerini ellerinden geldiğince korumaya çalışırdı. Birilerinin burada koşmasının tek bir nedeni olurdu ve o da kovalanmaktı.

Yıkık dökük kumtaşı evlerin ve sinirli etler, kumaş parçaları, kuzeyden gelen keskin kokulu bitkisel ilaçlar satan tüccarların üstü örtülü pazar tezgâhlarının yanından geçerek sokaklarda hızla ilerlerken insanlar şüpheli gözlerle beni izliyordu. Ara sokakları süsleyen tanıdık afişler, büyü kullandığından şüphelenilenlerin yakalanmasına yardımcı olacak herhangi bir bilgi getirenlere ödüllere vaat ediyordu. Bölgemin ara sokaklarını avucumun içi gibi bilirdim. İleriden sola döndüğümde Rojana Breen'in dükkânına varacaktım, annem bir zamanlar tüccarların meyve getirdiğini duyduğunda beni oraya gönderirdi. Bölgedeki diğer kaçakçıların aksine Rojana, sadece yiyecek ve su ticareti yapardı. Yaptığı iş yine de yasadışıydı ve bu yüzden ellerinden olabiliyordu ama öldürülmezdi.

Ancak biraz ileride sağa başka bir tüccar dükkân açmıştı. Vorath Shah yılan yağı –gizli büyü izleri içerdiğini iddia ettiği küçük metal parçaları– hastalıkları önlediği söylenen, leş gibi kokan doldurulmuş kum tavşanı ayakları ve içi bulanık sıvılarla dolu cam şişecikler satardı. Bu sıvıları içenlere armağanlar –uzun zaman önce kaybedilmiş armağanlar– bahşedildiği rivayet edilirdi. İnsanlar artık birbirlerinin zihinlerini okuyamıyor, düşmanlarının damarlarında akan kanı kaynatamıyor ya da kendilerine sonsuz şans bahşedemiyorlardı. Herkes bu sapkın güçlerin elimizden asırlar önce alındığını bilse de Shah, umutlulara ve çaresizlere işe yaramaz ıvır zıvırlar satarak iyi para kazanıyordu. Bütün Zilvaren'in kapalı kapılar ardında birbirlerine fısır fısır sorduğu, yıllardır süregelen soruya saçma cevaplar veriyordu.

CALLIE HART

Kraliçe bin yılı aşkın süredir nasıl yaşıyordu? Madra bir insandı, öyleyse neden hâlâ ölmemişti? Shah, Kraliçe'nin ebedi gençliğin kaynağına erişimi olduğunu, yetmiyormuş gibi bir de bunu şişeleyip sattığını iddia ediyordu.

Shah aynı zamanda değerli eşyaları satın almasıyla bilinirdi. Eline çok değerli bir nesne geçmiş bir hırsızın ilgili alıcısına yönlendirebilirdi. Tabii söz konusu hırsızın karnını deşip güzelce parçaladıktan sonra kum yengeçlerine atması da ihtimaller dahilindeydi. Kötü bir gününe denk gelerseniz ertesi sabaha geriye güneşte ağaran kemiklerinizden başka bir şey kalmazdı.

Sağa dönerken kendi kendime, “Buna kalkışmamış ol,” diye mıldandım. “Hayden Fane, o zırhı sakın Shah’ya götür–”

Tüylür ürpertici bir çığlık kulaklarımı doldurdu. Uzaklardan gelmişti. Boğuktu. Ama doğudan gelmişti ve dişlerimi sıktım. *Serap* doğudaydı. Ve Üçüncü Bölge’de birisi yalnızca bir muhafız kafasına eseni yaptığında ya da kan döktüğünde böyle çığlık atardı. İçgüdülerim gerçeği biliyordu. Bunu iliklerimde hissediyordum. Çığlığın Hayden’la bir ilgisi vardı. Kardeşim tehlikedeydi.

Bir an bile düşünmeden koşmaya başladım. Sokaklar iki yanımdan son sürat akıp giden birer bulanıklıktan ibaretti. Kalbim düzensiz bir ritimle yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korku bir asit gibi midemi yakıp kavuruyordu.

Ansızın arkamdan metal tangırtıları yükseldi.

“Durdurun onu! Durdurun şu kızı!”

Arkamdan birisi bağııyordu. Muhafızlar. Beş kişi miydi? Yoksa on mu? Cesaretimi toplayıp omzumun üzerinden arkama baksam da ışığı kıran, parlak altından bir duvardan başka bir şey göremedim. Yeri döven botlarının sesleri kulaklarımı doldurdu.

Tanrılar aşkına, Saeris, koş. Var gücünle koş!

Bütün gayretimi topladım. Daha hızlı koşmak *zorundaydım*. Yakalanırsam işim biterdi. Hayden’ın işi biterdi.

Tüyleler ürpertici, acı dolu bir çığlık daha duyulduğunda kalbim bir an için durdu ama onu yeniden atmaya zorladım, koşmayı bırakmam söz konusu bile değildi. O piç kurusu muhafızların elinde sokakta can vermeyecektim. Bunu *reddediyordum*.

Son sürat üzerlerine geldiğimi gören Üçüncü Bölge sakinleri çığlıklar atarak yolumdan çekildiler. Muhafızlar birilerinin beni durdurması için emirler yağdırıp duruyordu ama kimsenin onlara kulak astığı yoktu. İnsanlar beni tanıyordu. Beni seviyorlardı çünkü bir zamanlar annemi sevmişlerdi. Aynı zamanda tam bir baş belası olduğum, sorun üstüne sorun çıkardığım için benden nefret de ediyorlardı. Yine de beni muhafızlara tercih ederlerdi.

Ciğerlerim yanıyordu. Kaslarım ığlık çığlığa merhamet dilense de ben daha hızlı koşuyor, kendimi gücümün son damlasına kadar zorluyordum. Gökyüzünde bütün haşmetiyle parıldayan ikiz güneşler sokakları altın sarısının soluk bir tonuna boyuyordu. Serap'a, tavan arasına doğru son sürat ilerlemeye devam ederken içlerinden daha büyük olanının tuhaf, mavi renkli bir haleyle çevrelendiğini fark ettim. Hayden'ı orada *bulmayacağımı* umuyordum.

Bir nebze olsun dikkatli davrandıysa muhafızları görmüş ya da Madra'nın adamlarının Üçüncü Bölge'ye akın ettiğine dair konuşmaları duymuş olurdu. Ne var ki söz konusu kardeşim olduğunda buna inanmak güçtü. Hayden hiçbir zaman dikkatli biri olmamıştı ve üstelik onu şişlemeye kalktığı için Carrion'dan dayak yemişti. Muhtemelen hâlâ kendi küçük dünyasında kaybolmuş vaziyette, kaybettiği paranın ve aptal atkısının kuyruk acısıyla kendi kendine söyleniyordu.

Lark Caddesi'ndeki bir yemek tezgâhın etrafından hızla dolarken atkımı yüzümden çekip derin bir nefes aldım ama ciğerlerim kavurucu kum zerreleriyle doldu...

“Dur! Sakın kıpırdama!”

Demir bir yumruk gibi etrafımı saran dehşetle donakaldım, Serap'ın önündeki manzarayı izlerken kaburgalarımın baskısına dayanamayıp kırılacağını sandım. Hiç bu kadar çok altın zırhlıyı bir arada

CALLIE HART

görmemiştim. İkiz güneşlerin göğüs plakalarından, kol ve el zırhlarından yansıyan ışınları gözlerimin önünde retinamı yakacak kadar parlak beyaz ve altın renkli kürecikler oluşturuyordu. Bakışlarımı bir muhafızdan ötekine çevirip kaç kişi olduklarını saymaya çalıştım. Bunun ne faydası vardı ki? Bir muhafızı atlatabilirdim. İki tanesinden kaçma ihtimalim de azımsanamayacak kadar çoktu. Ama üç muhafız? Hiç şansım yoktu. Oysa Serap'ın dışında askeri düzene girmiş muhafızların sayısı üçten çok daha fazlaydı. En az otuz adam olmalıydı ve hepsi de savaşmaya hazır giyinmişlerdi. Hepsi kılıçlarını çekmiş, parlak altın kalkanlarıyla önlerinde aşılabilir bir duvar örmüşlerdi. Kollarına ve bacaklarına güneşlerin altında parıldayan altından zincir zırhlar giymişlerdi. Ağzılarını ince, beyaz renkli çuval bezleriyle örtmüşlerdi. Kumaşın açıkta bıraktığı kısımdan görünen kısılmış gözleri doğruca kardeşime yöneltilmiş kavurucu bir öfkeyle dolup taşıyordu.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır...” Böyle *olmaması* gerekiyordu. Altını ocakta eritecek ve göze çarpmayacak bir yere saklayacaktım. Ona dokunmak bir yana, aptal Hayden'in eldivenin varlığından bile haberi olmayacaktı. Aptal piç.

Carrion'la kumar oynamasaydı...

Sözümü dinleyip dışarıda beni bekleseydi...

O lanet çantanın içine bakmasaydı...

Kendini bulaştırdığı belanın suçunu türlü türlü bahanelerle ona atmaya çalışırken bile vicdan azabı nefesimi kesiyordu. Eldiveni ben çalmıştım. Hırsızlık yaparken yakalanan da bendim. Metali çalmanın beraberinde getireceği riske degeceğine ben karar vermiştim. Şimdiyse karşımda duran koca muhafız birliği benim yüzümden Hayden'ı öldürecekti.

Hayden adamlardan ve keskin kılıçlarından sendeleyerek uzaklaştı. Aslında daha uzağa kaçabilirdi ama bir metre sonra sırtı bir duvara çarptı. Zırhı bilek kısmından gevşekçe tutuyordu, metal kilometrelerce öteden bile kaderini mühürlerdi. Duyduğu dehşet bir işaret fişegi gibi yüzünden okunuyordu.

“Olduğun yerde kal, pis sıçan!” diye bağırdı askeri düzenin en önündeki muhafız. Birlik tek vücutmuş gibi cilalı botlarını kumun üzerinde hareket ettirerek santim santim ilerlemeye başladı. Yüzlerindeki maskenin üzerinden Hayden’a ortak nefretlerinden beslenen amansız bir kararlılıkla bakıyorlardı. Üzerindeki güneşten ağarmış giysilerinden, kirli teninden ve çökmüş göz altlarından nefret ediyorlardı. Ama en çok da tıpkı onun gibi olabileceklerini bildikleri için ondan nefret ediyorlardı. İnsanın bu şehrin neresine doğacağına şans karar veriyordu. Onların şansı yaver gitmiş, büyükanne ve büyükbabalarını Merkez’in yakınlarındaki daha yüksek kademeli bölgelerden birine yerleştirmişti. Aksi halde muhafız olma imkânına kavuşamazlardı. Bizim büyüklerimizinse şansı yaver gitmemişti ve gözlerimizi bir veba bölgesine, karantinaya açmıştık. Madra’nın açlıktan öleceğimizi umduğu, ona bu kibarlığı gösterene kadar hepimizi içten içe kemiren hastalık yüzünden süründüğümüz şehrin pis bir köşesiydi burası.

Her şey sansa bağlıydı. İyi ya da kötü. Ve ibre her an aksi yöne dönebilirdi.

“Elindeki zırh kraliçenin malıdır!” diye bağırdı yüzbaşı. “Çabuk geri ver yoksa seni şuracıkta gebertiriz!”

Gözleri fal taşı gibi açılmış Hayden, sanki onu tuttuğunu yeni fark ediyormuş gibi elindeki zırha baktı. Metali evirip çevirdi, yutkunmaya çalışırken boğazı gerildi.

Zırhı onlara verirse onu zincire vurup saraya götürürlerdi. Bir daha kimse ondan haber almazdı. Öte yandan zırhı onlara teslim etmezse üzerine hücum edeceklerdi. Bilenmiş kılıçlar etine saplanacak, kumlar kanıyla kırmızıya boyanacaktı ve ben bir kez daha sevdiğim birinin ölen bedeninin başında dikilecektim. Her iki seçenek de Hayden’in kurtulmasıyla sonuçlanmayacaktı ve ben... buna katlanamazdım.

Yüzbaşı ona doğru bir adım attı, adamları da sanki tasmaından çekilen göz kamaştırıcı altından bir canavar misali arkasından geldi. Hayden’in sırtı hanın kapısına yaslanmıştı. Madra’nın adamları

CALLIE HART

bölgeyi bastığı sırada öğlen içkilerinin tadını çıkararak müşterilerin sokakta kopan kıyameti duymasıyla kirli pencerelerin ardında beliren yüzleri bir an için görünüp kayboldu. Hayden telaşla etrafına bakındı, panik dolu gözleri olmayan bir kaçış yolunu arıyordu. Bakışları benimkileri bulduğunda aramızdaki birkaç metreye rağmen yüzünde bir rahatlama belirdi.

Buradaydım.

Ona yardım edecektim.

Onu bu beladan kurtaracaktım.

Her şeyi çözdüğüm gibi bunu da çözecektim.

Yüzünün tekrar korkuyla dolmasını izlerken boğazım düğüm-lendi. Bu, arka sokakta çıkmış sıradan bir kavga ya da Carrion'la aptal itişip kakışmalarından biri değildi. Bu sefer durum son derece ciddiye. Karşısında koca bir muhafız birliği duruyordu ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yüzbaşı, "Zırhı geri ver dedim!" diye bağırdığında emri etrafta yankılandı. Hanın diğer tarafındaki ara sokaktan bir grup serseri çocuk fırladı ve avazları çıktığı kadar bağırarak kaçışmaya başladı ama muhafız duvarı bana mısın demedi. Bütün dikkatleri Hayden'da ve elindeki çalıntı eldivendeydi. Yüzü güneşte ağarmış kemikler kadar solgun kardeşim bana çaresiz bir bakış attığında ne yapacağını şıp diye anladım. Aptal herif *kaçacaktı*.

"Aklından bile *geçirme*, delikanlı," diye tısladı yüzbaşı. Belli ki o da Hayden'ın bakışlarını görmüş ve neye kalkışacağını anlamıştı. Hayden kaçarsa muhafızlar onu saniyeler içinde yere sererdi. Saraya bir cesetle dönmeleri Madra'yı hiç memnun etmezdi. Ona saatlerce işkence edip sorgulamak için muhtemelen adamlarına hırsız *canlı* getirmelerini söylemişti. Bir ceset son derece sıkıcı olurdu.

"Saeris!" diye inledi Hayden. Sesi korkudan boğuk çıkıyordu.

"Sakın kıpırdama!" Yüzbaşı artık üzerine kolayca hücum edebilecek kadar yakınına gelmişti. Birliğinin keskin kılıçları da hazırda bekliyordu. Kaçmaya kalkışmasıyla ölmesi bir olurdu.

Hayden'in gözleri yaşlarla doluydu. "Saeris! Özür dilerim!"

"Bekleyin." Sözcük düğümlenmiş boğazıma takıldı.

"İşte böyle, delikanlı. İşte böyle." Muhafızlar gitgide yakınlaşıyordu.

"Bekleyin! DURUN!" Bu kez benim itirazım sokaklarda yankılandı. Muhafızlar bağıırışımı duysa da yalnızca yüzbaşı bana bakmaya tenezzül etti. Dikkatini bir an için bana çevirip bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra tekrar Hayden'a döndü.

"Bu seni ilgilendirmez, kızım," dedi buz gibi bir sesle. "Evine dön ve işimize mâni olma."

"Gayet ilgilendirir." Yanağımın içini ısırıp cesaretimi toplayarak ona doğru yürümeye başladım. Ağzım bakır tadıyla dolarken kollarımı iki yana açtım. "O yanlış bir şey yapmadı. Çantamı taşımasını istemiştım. Elindeki o zırh beni—"

Yüzbaşı delici bakışlarını gerisin geriye bana çevirdi. "Senin *değil*. O zırh yalnızca bir muhafıza ait olabilir. Onu kuşanmak bir onurdur. *Sizin* gibilere layık olmayan bir onur."

Ağzını örten çuval bezinden maske tükürürcesine sıraladığı sözcüklerin hiddetiyle kabardı. Eldivenini aldığım muhafız o değildi. Hayır, bu adam çok daha soğuktu. Daha sertti. Daha acımasızdı. Gözlerinin etrafında çizgiler yoktu ama koyu kahverengi irisleri, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden olan dipsiz birer kuyu gibiydi.

"Eldiveni çalan bendim," dedim usulca. "Duvara tırmanıp kaçan hırsız bendim. O değildi." Çenemle kardeşimi işaret ettim. "O, çantanın içinde ne olduğunu bile bilmiyordu."

"Yalan söylüyor," dedi Hayden titrek bir sesle. "Bendim. Eldiveni ben çaldım."

Şimdiye kadar aklına gelen onca aptalca, üstünkörü düşünülmüş fikir arasında bu en aptalcasıydı. Beni korumak istiyordu. Bunu biliyordum. Korkuyordu —onu hiç görmediğim kadar korkuyordu—

CALLIE HART

ama buna rağmen cesaretini topluyor, hızla yaklaşan şeyle yüzleşmeye kendini hazırlıyordu. Sırf beni *kurtarmak* için.

Fakat eldiven benim sorumluluğumdaydı. Elroy demirhanedeki sözlerinde haklıydı. Zırhı çalmak şimdiye dek kalkıştığım en pervasızca şeydi. Ona elimi bile sürmemem gerekirdi. Açgözlülüğüme, *umuduma* yenik düşmüştüm ama bu aptalca hatamın bedelini Hayden'in ödemesine izin vermeyecektim.

Kardeşime sert bir bakış atarak, "Ona kulak asmayın," dedim.

Hayden bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek, "Zırhı *ben* çaldım," diye tekrarladı.

"O halde ona nereden aldığını sorun," dedim.

"Bu kadar yeter," diye bağırды yüzbaşı. "Yakalayın kızı."

Yüzbaşının öfkeli bir el hareketiyle üç adam askeri düzenin önüne çıktı. Dik omuzları, ellerinde kılıçlarıyla üzerime yürümeye başladıklarında çocukluğumdan beri içimde usul usul yanan ateş sonunda körüklendi.

Beni yakalayamayacaklardı. Muhafız denen piç kuruları beni itip kakamayacak, köşeye kısıtıramayacak ya da sessiz olmamı söyleyemeyeceklerdi. Artık hiçbirine müsaade etmeyecektim.

Yaptığım şey delilikti. Botuma uzandım ve içinde sakladığım hançeri çıkardım. Olan olmuştu. Bunun geri dönüşü yoktu. Ölümsüz Kraliçe'nin muhafızına silah çekmiştim. Diğer bir deyişle ölmüştüm. Sadece bedenimin bundan haberi yoktu.

"Şu işe bak. Bu seferki dişli çıktı, beyler," diye homurdandı sağdaki muhafız.

"Ona bir ders verelim o zaman," dedi ortadaki kıs kıs gülererek.

Dikkatimi soldakine çevirdim. Sessiz kalana. Yırtıcı bir hayvan gibi hareket edene. Gözleri bir ölüm vaadiyle dolup taşana. Endişelenmem gereken *oydu*.

Sessiz muhafız önce geveze olanın saldırmasına müsaade etti. Hışımınla üzerime savurduğu kılıcını hançerimin kısa metaliyle savuşturarak erişemeyeceği bir noktaya kaçıp eğildim. Ortadaki küfrederek

öne atıldı ve silahını göğsüme saplamaya çalıştı ama kenara çekilerek saldırısından kolayca kaçtım. Bunu yapmamla kendimi doğruca sessiz olanın önünde buluverdim. İçimden bir ses bana planının başından beri bu olduğunu söylüyordu.

Maskesinin üzerinden bana göz kırptı. Ardından saldırıya geçti.

Annemin ölmeden önce yardım ettiği isyancılar sadece tavan aramızda saklanmakla kalmamıştı. Beni eğitmişlerdi. Nasıl hırsızlık yapacağımı, nasıl hayatta kalacağımı öğretmişlerdi. Nasıl savaşılacağını göstermişlerdi.

Ve şimdi öfkenin ete kemiğe bürünmüş haliymişim gibi savaşıyordum.

Kılıcıyla üzerime birbiri ardına stratejik, hesaplı darbeler yağdırıyordu. Her hamlesi cevabını bildiğim bir soru gibiydi. İndirdiği ölümcül darbeleri sadece kısa hançerimi kullanarak dördüncü kez savuşturduğumda yüzünün öfkeyle dolmasını izledim.

Ortadaki muhafız –içlerinde en kısa olanı– hiddetli bir nara atarak saldırıya geçti. Çevik hamlelerle menzilinın dışına kaçtım ve etrafımda dönerek hançerimi yukarıdan aşağıya doğru savurup havayı yardım. Saldırımın açısını ayarlamak pek kolay değildi ama sayamayacağım kadar çok kez pratik yapmıştım. Hançerim bir muhafızın zırhındaki o dar açıklığı ancak bu açıyla bulabilirdi. Omuzlukla boyunluğun arasındaki ince boşluğun ardındaki şahdamarına ancak böyle ulaşabilirdim. Bu hamleyi şimdiye dek gerçek hayatta hiç kullanmak zorunda kalmamış olsam da tereddüt etmeden yapmıştım. Boğazını tutarak dizlerinin üzerine çöken muhafızın boynundan fışkıran kıpkırmızı kana ikinci kez bakmadım bile.

Vicdan azabı yok.

Merhamet yok.

Vakit yok.

Adamın kılıcını alıp onu kumun üzerinde ölmeye bıraktım.

Sessiz olan muhafız sanki durumu sil baştan tartıyormuş gibi gözlerini kısarak beni süzdü. Öte yandan diğer muhafız onun kadar

CALLIE HART

zeki değildi. Öfkesine yenik düşüp haykırarak üzerime koşarken yüzündeki kumaşı yırtarak kırık dökük dişlerle dolu ağzını ortaya çıkardı. “Aptal sürtük! Bunun bedelini öde–” Etrafımda dönüp geriye sıçradım ve kılıcı savurdum. Antrenmanlarımda kullandığım ahşap kılıçlardan daha ağırdı ama uzunluğuna alışkındım. Çeliğin keskin ucunun teninin neresiyle temas edeceğini biliyordum: Sağ bileğinin hemen altıyla. Zamanlamam mükemmeldi. Çok fazla çaba harcamama gerek kalmadan bileğini kestim ve muhafızın hâlâ silahını tutan eli pat diye kuma düşüverdi.

“Elim! E-elim k-kesti!”

“Şimdi de kelleni uçuracağım,” dedim öfkeyle köpürerek.

Gözümü kan bürümüştü.

Bu muhafızlar annemi öldürmüştü.

Dostlarımı.

Elroy’un bütün ailesini.

Binlerce insanın ölümüne sebep olmuşlardı ve şimdi de gözlerine Hayden’ı kestirmişlerdi. Göğsümün en derinlerine tıktığım bütün öfkem önünde durulmaz bir sel gibi taşarak dışarı fişkırıyordu. Bir elimde hançer, diğerinde kılıçla muhafıza doğru yürümeye başladım. Sefil hayatın sona erdirmeye hazırdım ama... karşıma sessiz muhafız çıktı.

Yine hiçbir şey söylemedi. Fakat gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Başını yavaşça iki yana salladı. Ne demek istediği gün gibi ortadaydı. *Birimizle dövüşeceksen, benimle dövüşeceksin.*

Hava metale çarpan metalin sesiyle çınladı. Adam bir kasırğa gibiydi, hareketleri kıvrak ve zarifti. Kılıcını başıma doğru her savuruşunda dünyanın karanlığa gömülmesini bekliyordum. Ama bir şekilde hayatta kalıyordum. Bir şekilde çaldığım kılıcı zamanında kaldırmayı, kendimi savunmayı başarıyordum.

Karşımdaki avcı tam da dövüş yeteneklerimi etraflica ölçtüğünü düşünüp rahatlamaya başladığında... kendimi tutmayı bıraktım.

Ne yaptığımı anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Duruşumu gevşetip kılıcı yüzümü korumak için kaldırdım. Ardından ona dış gösterip bu kez *ben* hücumla geçtim.

Adam işte o zaman nihayet konuştu. Dudaklarından tek bir sözcük döküldü. "*Siktir.*"

Bir santim bile gerilemedi. Olduğu yerde durmaya devam etti. Ama bunun düşündüğü kadar kolay bir mücadele olmayacağını anlamıştı. Kılıçlarımız birbirlerine kenetlendi. İkimiz de bütün gücümüzü veriyor, bu dövüşü kaybetmenin neye mal olacağını bilerek çarpışıyorduk.

İyi, çok iyi dövüşüyordu. Kendi etrafında dönerken ayaklarım çevreye kumlar saçtı, gardımı aşmadığından emin olmak için sürekli hareket halindeydim.

Göğüs kafesime saldırmak için atıldığında hançerimin kabzasını ön koluna geçirerek kemiğini parçaladım. Şerefsiz herif acıyı zerre kadar umursamadan kılıcını diğer eline aldı ve beni dizlerimin üzerine çökmenin eşiğine getiren bir dizi darbe savurdu. Köprücük kemiğime bir kesik atmayı başardığında göğsüm yakıcı acıyla sızladı.

Kısılan gözlerinden gülümsediğini anladım. Beni hakladığını sanıyordu. Neredeyse haklıyordu da. Kılıcıyla havayı yarararak beni gafil avlayacak sinsi bir saldırıya kalkıştı ama ben bunun için eğitilmiştim. Hızlı düşünebilen tek kişi o değildi. Hızlı *hareket edebilen* tek kişiye hiç değildi.

Kendimi yere attım ve hançerimi havaya savurarak yuvarlandım. Bıçağım hedefini bulmuş, işi göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

Başta adam hiçbir şey fark etmedi. Saldırıma karşılık vermek için hızla döndü. Fakat öne doğru bir adım atmaya yeltenmesiyle dizlerinin bağı çözüldüğünde bir sorun olduğunu anladı.

Hançeri bacağında bırakmayı düşünmüştüm. Bu ona ölümünü kabullenmesi için birkaç dakika daha kazandırırdı. Ama en nihayetinde bacağının iç kısmına açtığım derin kesikle ona daha nazik,

CALLIE HART

daha hızlı bir ölüm bahşetmeye karar vermiştim. Açtığım yaradan oluk oluk akan koyu, yakut kırmızısı kan bacağından aşağı süzülüyordu. Bakışlarını yere çevirdiğinde karşılaştığı manzara bir şaşkınlık nidası atmasına neden oldu. Ardından öne doğru kumların üzerine yığılıp öldü.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Güçlkle nefes almaya, kulaklarımdaki çılgın uğultuyu susturmaya çalışıyordum. Ben...

“Aptal kız,” dedi buz gibi bir ses. Adamlarına beni yakalamasını söyleyen yüzbaşının sesiydi bu. Hayden’ı bırakmış, bütün dikkatini bana çevirmişti. “Senin bir muhafızın eldivenini çalamayacağımı düşündüğümü itiraf etmem gerek. Fakat artık yanıldığımı görebiliyorum.”

Sokak tekrar netleşti. Düzeni hâlâ koruyan muhafız birliği çektikleri kılıçlarıyla beni izliyordu. Ve Hayden’ı. Küçük kardeşimi. O da yanaklarına süzülen yaşlarla beni izliyordu, az önce yaptıklarım karşısında dumura uğramıştı.

“Kaç, Saeris!” diye bağırdı. “Kaç!”

Ama yüzbaşı bir kahkaha patlattı. “Dört rüzgâr bir olsa bile onu elimden kurtaramaz, delikanlı. Az önce Kraliçe’nin iki muhafızını öldürdü, birini de sakat bıraktı. Ölüm fermanını çoktan imzaladı.”

“Hayır! Dur! Beni götürün! Zırhı çalan ben...” Hayden öne atılarak yüzbaşının yolunu kesmeye çalıştı ama adam onu sertçe kuma itti.

“Öyle ya da böyle kız senin hayatını kurtardı, sefil sıçan. Bir muhafıza el kaldırarak bunu heba etme.”

Birlik üzerime gelmeye başladığında yüzbaşının haklı olduğunu düşündüm. Artık kaçmam mümkün değildi. Beni kıs kıvrak yakalayacaklardı. Yaptıklarım yüzünden beni öldüreceklerdi. Ama kardeşimin hâlâ yaşama şansı vardı. “Her şey yoluna girecek, Hayden,” dedim. “Git ve ihtiyarı bul. Artık yanında kalmana izin verecektir. Daha fazla oyalanma. Söz veriyorum akşam yemeğine kadar dönmüş olacağım.” Göz göre göre yalan söylüyordum ama ona

verebileceğim küçücük, boş bir ümit bile hiç yoktan iyiydi. Her şeyin geçip gideceğine inanmasına ihtiyacım vardı. Yoksa söylediklerimi hayatta yapmazdı. Kapılara kadar peşimizden gelir, muhafızlara bağırıp çağırarak beni bırakmalarını söylerdi. “Duymadın mı beni? İhtiyarı bul, Hayden. Senden önemli bir şey istiyorum. Onun yanına git. Olanları anlat. Her şeyi bilmesi gerek.”

Gözyaşları Hayden’in yanaklarından aşağı süzölmeye devam ediyordu. “Seni bırakmayacağım.”

“Bir kez olsun sana söyleneni yap! *Git!* Yardımına ihtiyacım yok. Sürekli elinin tutulmasını isteyen huysuz bir velet gibi zır zır ağlayarak peşimden gelmeni *istemiyorum.*” Sert konuştuğumun farkındayım ama bazen dudaklarımızdan dökölen en acımasız sözler, en iyi amaca hizmet ederdi.

Hayden’in gözleri tam da umduğum gibi öfkeyle parladı. Çenesini sıktı ve kollarını iki yanına indirip çantamı kuma bıraktı. “Sana bu kadar yük olduğumu bilmiyordum,” diye fısıldadı.

“Oluyorsun, Hayden. Hayatın boyunca bana yükten başka bir şey olmadın. Artık bırak yakamı. Peşimden gelme. Beni bulmaya *kalkışma. GİT!*”

Bedel

Çocukken sarayı ziyaret etmenin hayalini kurardım. Bir şekilde seçildiğimi, sokakta yürürken durdurulduğumu ve Kraliçe Madra'nın *beni*, Üçüncü Bölge'den bir sokak sıçanını fark ettiğini ve beni hizmetçisi yapmak istediğine karar verdiğini hayal ederdim. Bana giymem için bir sürü güzel elbise, saçlarıma takmam için egzotik çiçekler verirdi. O kadar çok parfümüm olurdu ki hangisini kullanacağımı şaşırırdım. Her gün kraliçeyle birlikte yemek yerdim ve kuzeyden gelen şeflerin hazırladığı ağız sulandıran yemeklerle dolup taşan tabaklarımızla kendimize ziyafet çekerdik. Aynı yemeği asla iki kere yemek zorunda olmazdık. Sadece Madra'nın mahzenindeki en iyi şarapları içerdim çünkü gözdesi elbette bendim ve Kraliçe en sevdiği hizmetçisine sadece en iyi, en güzel şeyleri layık görürdü.

Yaşım ilerledikçe hayallerim de değişti. Yine Madra'nın hizmetçisi oluyordum ama elbiseler ve yemekleri daha az önemsiyordum. Bu görevi istesem de, Madra'nın gözdesi olmaya *ihtiyaç duysam* da derdim yoksulluğun pençesinden kurtulup onun yeni evcil hayvanı olmak değildi. O zamana kadar çok acı çekmiş, sayısız adaletsizlik görmüştüm. Muhafızların akılalmaz şiddetine o kadar çok şahit

olmuştum ki masumiyetimden eser kalmamıştı. Onu *öldürebilecek* kadar yakınına girebilmek için beni seçmesini istiyordum. Her gece gözlerimi kapadığımda bunu nasıl yapacağımı hayal ediyordum. Annemin sokağın ortasında katledilip çürümeye bırakılmasının ardından aklımı başımda tutan tek şey bu hayallerdi.

Ebedi bakire, Zilvaren'in Leydisi, dünyadaki en saygıdeğer Kraliçe'yle görüşebilmek için milyonlarca farklı yol planlamıştım. Mutfak işlerine başvurmaktan ve Denkışık sırasında şehre uğrayan gezici tiyatro topluluğuna katılmak için elle tutulur bir beceri öğrenmekten tutun duvarları tırmanıp saraya girmeye kadar her ihtimali ince ince planlayıp en sonunda bunu *yapabileceğime* ve *yapacağıma* karar vermiştim. *Kendi* başıma.

Kendimi arkamda sıkıca bağlanmış ellerim, zedelenip çatlamış kaburgalarım ve sağ gözümün altında ölüm çiçeği kadar çarpıcı bir morlukla sarayın duvarları arasında bulacağım aklımın ucundan bile geçmemişti elbette. Duvarlarında tek bir delik bile olmayan küçük küçük bir hücrede, sırtımdan aşağı bir nehir gibi akan ter damlalarıyla altı saat boyunca nefes almak için mücadele etmemem gerekiyordu. Planlarım hiç de *böyle* değildi.

Yüzbaşı Harron –o piç kurusu muhafızın adının bu olduğunu öğrenmiştim– Kraliçe'yi beklemem için beni bu hücreye fırlatmıştı ve o zamandan beri aşağı yukarı dört metre karelik alanda volta atıyor, yerini saatlere bırakan dakikaları sayıyordum. Artık sırf kendimi oyalamak, bu duvarların arasına hapsedildiğimden beri yakamı bırakmayan karanlık düşünceleri bastırmak için saymaya devam ediyordum. Korkunun ve paniğin pençesine düşersem kimseye faydam dokunmazdı.

Şehir çanları günün bittiğini duyurduğunda Yüzbaşı Harron nihayet dönmüştü. Kumla doluymuş gibi kupkuru ağzıma ve beni neredeyse aklımı kaçırmanın eşiğine getiren sığağa rağmen adam hücreye girerken sırtımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırdım. Parıl parıl parlayan gözalıcı zırhını çıkarmış, yerine güzelce yağlanmış deri bir göğüslük giymişti ama kabzasına elini koyduğu göz korkutucu kılıcı

CALLIE HART

hâlâ belinin bir tarafında, kınındaki kısa kılıcıysa ötekindeydi. Rahat bir tavırla duvara yaslanıp başparmaklarını kemerinin altına taktı ve beni tepeden tırnağa süzdü. Gördüklerinden pek de etkilenmiş benzemiyordu. “Öyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” diye sordu.

“Bir an önce beni as da hepimiz rahatlayalım,” diye çıkıştım. “Elini çabuk tutmazsan ayağına gelmiş fırsatı kaçıracaksın.”

Bir kaşını kaldırdı. “Yerinde olsam kaçmaya yeltenmezdim.”

Gözlerimi devirdim. “*Sıkıntıdan* öleceğimi kastetmiştim.”

Yüzbaşı Harron içi boş bir kahkaha attı. “Gecikme için üzgünüm. Endişelenme. Kraliçe *konuklarını* eğlendirmeyi iyi bilir. Sadece bütün dikkatini sana verebilmek için ilgilenmesi gereken birkaç meseleyi aradan çıkarmak istedi.”

“Ah, ne şanslıyım ama. Onur duydum.”

Adam dudaklarını birbirine bastırıp sözlerimi başıyla onayladı. “Duymalısın. Kraliçe Madra bugünlerde kaç kişiyle yüz yüze görüşme lütfunda bulunuyor, haberin var mı?”

“Çok değildir herhalde. Pek arkadaşı olduğunu sanmıyorum.”

Harron başparmağını kılıcının kabzasında gezdirdi. “Hücreden çıktığımızda sivri dilini içeride bırak. Seni götüreceğim yerde başına iş açar.”

“Belki çok şaşıracaksın, Yüzbaşı ama pek çok kişi epey komik olduğumu söyler.”

“Madra’nın mizah anlayışı alışık olduğundan daha karanlıktır, Saeris Fane. Onu kışkırtıp seni eğlencesine meze yapmasını istemezsin. Ama buyur, canın ne istiyorsa yap tabii. Sana engel olamam. Sonuçta bunlar Gümüş Şehir’deki son saatlerin.” Omuzlarını silkti. “Kraliçe’ne tanışmaya hazır mısın?”

“Ne kadar hazır olunabilirse o kadar hazırım.” Sesimin titrek çıkmaması içime su serpmişti. Dışarıdan sakın görünsem de Harron kolumu tutup beni sarayın alt katlarına götürürken içim zangır zangır titriyor, her yanım kasılıyordu. Burnumdan nefes alıp tekrar

burnumdan veriyordum ama normalde beni sakinleştirmesi gereken bu teknik gerginliğimi yatıştırma namına hiçbir halt yapmıyordu.

Yirmi dört yıl.

Bu boktan hayatta bana bahşedilen zaman sadece bu kadardı.

Ne kadar zor, sefalet dolu, sıcak ve sinir bozucu olduğu defalarca kanıtlanmış olsa da daha fazlasını ummuş olmam ne tuhaftı.

Sonu gelmez merdivenleri tırmanırken tökezlediğimde ya da bir basamağa takıldığımda Harron belimden itip beni ilerlemeye zorluyordu. Yerin üstüne çıktığımızda tonozlu tavanları, kemerli geçitleri ve Madra'nın selefleri olduğunu tahmin ettiğim asık suratlı erkeklerle kadınların rahatsız edici derecede gerçekçi görünen tablolarıyla bezeli saray bütün haşmetiyle karşımdaydı. Şimdiye dek hiç bu kadar görkemli bir şey görmemiştim ama dönen başım ve gözümün önünde uçuşan siyah noktacıklar yüzünden kendimde bunları takdir edecek takati bulamıyordum. Bir de *ölümüne* gidiyor olmam vardı tabii. Yaklaşan sonumun böyle şaşaalı bir manzarayı bile inceleme arzumu söndürmesi ne komikti.

Sarayı aşmamız sonsuza dek sürecekmış gibi gelse de aslında o kadar yavaş yürüyordum ki Harron beni üç kez adımlarımı hızlandırmazsam omzuna atıp taşımakla tehdit etmişti. Etrafımdaki geniş koridorun bir ışık ve renk girdabına dönüşmesiyle yere kapaklandığımda Harron önce beni sertçe ayağa kaldırdı ama ardından elime bir su matarası tutuşturarak beni şaşkına çevirdi.

Suyu itiraz etmeden kabul ettim ve kapağını titreyen parmaklarımın el verdiği ölçüde hızlıca açtım. "Çok şaşırdım. Suyunu ölümlerle heba mı ediyorsun?"

"Haklısın. Mataramı geri ver," diye hırladı.

Ama suyu içmeye çoktan başlamıştım. O kadar susamıştım, dilim damağım öyle bir kurumuştum ki sıvı geçtiği her yeri ateşe veriyor gibiydi. Ama yanmaya aldırış etmedim. Suyu kana kana içerken her yudumumda burnumdan sert nefesler aldım.

CALLIE HART

“Tamam, tamam. Bu kadar yeter. Boğulacaksın,” dedi Harron. Matarasını vermek için herhangi bir hamlede bulunmadığımı görünce elimden zorla almaya kalktı ama ulaşamayacağı bir yere kaçtım. “Hepsini bitireceksin,” diye homurdandı.

Son sözü üzerine matarayı nihayet ağızımdan çektim. “Öyle mi? Dur tahmin edeyim. Mataranı tekrar doldurmak için bir musluğa kadar gitmek zorunda kalacaksın değil mi, Harron? Kalbim senin için sızlıyor. Söylesene, Madra’nın verdiği su istihkakıyla bir gün olsun yaşamak zorunda kaldın mı?”

“*Kraliçe Madra’nın su istihkakı son derece bonkör..*”

“Merkez’den ya da çevresindeki bir eli yağda bir eli bağda olan bölgelerden bahsetmiyorum. *Bize* günlük ne kadar su verdiğini biliyor musun? Üçüncü Bölge’ye?”

“Yeterli olduğuna emin–”

“İki yüz mililitre,” Matarayı karnına öyle bir çarptım ki dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. “*İki. Yüz. Mililitre.* Bizim suyumuzun bir musluktan gelmediğinden bahsetmiyorum bile. Sizden kalan artıkların doldurduğu bir depodan geliyor. Bunun ne anlama geldiğini idrak edebiliyor musun?”

“Su filtrelerden geçi–”

“Filtre dediğin şey bir *ızgara*,” dedim. “Sadece büyük maddeleri tutuyor.”

Harron’un yüzü ifadesizliğini korusa da gözlerinden tiksintiye benzeyen bir şeyin geçtiğine yemin edebilirdim. Omuzlarını döndürüp başını iki yana salladı ve mataranın kayışını göğsüne geçirdi. “Kraliçe’nin danışmanları bu miktarın Üçüncü Bölge’ye yettiğini düşünüyorlarsa eminim haklılardır. Hem şu haline bir bak. Turp gibisin.”

İtirafım dilimin ucundaydı. “*Turp gibiyim çünkü kendimi bildim bileli suyumu Merkez’in depolarından çalıyorum.*”

Dişlerimi sıkarak kelimelerimi tuttum. Zaten boğazıma kadar boka batmıştım ve suçlarıma bir de su hırsızlığını eklemenin âlemi

yoktu. Hayden’la Elroy’u da düşünmem gerekiyordu. Hayatlarını sürdürmeye devam edebilmeleri için Merkez’in suyunu yürütmeye devam etmeleri gerekiyordu ve muhafızlar böyle bir suçun mümkün olduğundan biraz bile şüphelenirse artık bunu yapamazlardı.

Harron beni tekrar itekledi ve bu kez yürümeye başladığımda botlarımın altındaki taş zemin öncekinden daha az sallanıyordu. “Hepiniz kemerlerinize bağladığınız şu veba keseleriyle dolaşıyorsunuz,” dedim. “Karantina altında olduğumuz için bölgemize giriş çıkışın yasaklandığını söylüyorsunuz. Bulaşıcı bir hastalığımız olduğunu iddia ediyorsunuz. Ama hepsi palavra, Yüzbaşı. Gözünüzde zerre kadar değerimiz olmadığı için bilinçli bir şekilde yavaş yavaş zehirleniyoruz. Çünkü sorular soruyoruz. Çünkü karşı duruyoruz. Çünkü Madra bizi şehrine yük olarak görüyor. Bize pis, kirli sularınızı içirdiği için kitleler halinde ölüyoruz. Bu esnada da sen ve senin gibilerin temiz suyun tadını çıkarması bir musluğu açmaya bakıyor. Başınızda dikilen, omzunuzun üzerinden sizi izleyen, yeteri kadar su aldığınızı söyleyip sizi döven kimse yok. Kendine hiç bunun nede-nini sord-”

“Soru sormak için para almıyorum,” diye sertçe sözümü kesti Harron.

“Elbette. Dedim ya. Kendini Üçüncü Bölge’de bulman bir soruya bakar. Evimdeki bulaşıcı şey bir hastalık değil, Yüzbaşı. *Muhalefet*. Anarşi ve isyan bir orman yangını gibi hızla yayılır. Peki bir yangınla karşı karşıya olduğunda ne yaparsın? Onu kontrol altına alırsın. Duvarların arasına hapsedersin. Kendi kendine yanıp kül olmaya bırakırsın. Madra’nın halkıma yaptığı da bu işte. Fakat ateşimiz umduğunun aksine sönüp gitmedi. Evet, geriye yalnızca korlar kaldı ama bölgemin külleri altında için için yanan o korlar bile hâlâ her yeri yakıp kavurabilecek kadar sıcak. Demircilikten anlar mısın, Yüzbaşı? Ben anlarım. En keskin, en tehlikeli silahlar en dayanılmaz şartlar altında dövülür. Biz de *tehlikeliyiz*, Yüzbaşı. Madra *hepimizi* birer silaha dönüştürdü. *Bu* yüzden halkımın yaşamasına göz yummayacak.”

CALLIE HART

Harron uzunca bir süre bir şey söylemedi. Ardından, “Konuşma da yürü,” dedi.

İç avludan geçerken hava sıcaktan dalgalanıyordu. Mazgallı bir kemerden geçip tekrar sarayın gölgede kalan bir kısmına girdiğimizde rahat bir nefes verdim. Harron beni gideceğimiz yere sürüklerken tekrar konuşmayı reddetti. Sayısız geçit ve koridoru aşmış olmamıza rağmen kılıcının kabzasıyla sırtımı dürtüklemeyi bırakmadı. Ta ki boyumun üç katı uzunluğunda ve en az sekiz katı genişliğimde koyu renkli, ahşap bir çift kapıya gelene kadar. Yüzbaşı cebinden ağır, paslanmış demir bir anahtar çıkardı ve kilide soktu.

Madra'nın kendi sarayında neden böyle heybetli bir kapı vardı ve neden kilitli tutuluyordu? Cevabı merak etsem de sormaya yeltenmedim. Harron'un bana bir şey söyleyeceğini sanmıyordum ve kısa süre içinde her şeyi öğrenecektim zaten. Muhtemelen bir cehennem kedisi sürüsüne yem olmak üzereydim. Harron beni kapılardan ittiğinde kulaklarımın uçları huzursuzlukla karıncalandı. Karşımdaki geniş, tonozlu oda da sarayın geri kalanı gibi sıcak olsa da içerideki hava bir tuhaftı. Olması gerekenden daha basıktı ve çok uzun zamandır kapısından içeri kimse adım atmamış gibiydi. Karanlığın içinden geçerek duvarda asılı duran yakılmış tek meşaleye doğru ilerlerken kumun içinde zar zor yürüyormuş gibiydim.

Büyük odanın dört bir yanına sıra sıra dizilmiş, en az otuz devasa kumtaşı sütun tepemizdeki payandalı tavanı taşıyordu. Artık omzumu tutarak bana rehberlik etmeye başlamış Harron'la ayak seslerimiz içeride yankılanıyordu. İçerinin bomboş olduğunu sanmışım ama titreşen aleve yaklaştığımızda, biraz ötemizdeki yükseltilmiş platforma uzanan bir dizi taş basamağı gördüm.

Platformun üzerinden uzun ve dar bir şey dışarı sarkmıştı. Uzaktan bakıldığında bir tür manivelayı andırıyordu. Gözlerimi bir tür lü üzerinden alamıyordum. Dikkatim gölgelerin arasındaki silüete

kenetlenmiş gibiydi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım başımı çeviremiyordum. Aramızdaki mesafe kapandıkça onda daha da odaklandım. Sanki platform beni kendisine çekiyor, üzerine çıkmaya davet ediyordu.

“Yerinde olsam aklımdan bile geçirmezdim.” Harron beni platformdan uzaklaştırıp yanan meşaleye yöneltti; rotamdan sapıp taş basamaklara doğru ilerlediğimi fark etmemiştim bile. Bir an için dalıp gitmişim ama yüzbaşının alçak sesiyle acımasız gerçekliğe hızla geri dönmüştüm.

Birden midem bulanmaya başladı. Harron’ın matarasından kana kana içtiğim su midemde çalkalandı ve ağızma tuhaf bir tat geldi. Ama yutkundum ve hiçbir şey belli etmedim. Bana o kadar hızlı içmememi söylemişti ve bu piçe haklı çıkma hazzını yaşatmaya hiç niyetim yoktu. “Neresi burası?” diye fısıldadım.

“Eskiden aynalar salonu olarak bilinirdi,” diye yanıtladı Yüzbaşı. “Ama üzerinden uzun zaman geçti. Uslu dur. Kaçmayı aklımdan bile geçirme. Sarayın her yanı muhafızlarla dolu. Girdiğin kapıdan beş adım bile uzaklaşamazsın.” Arkama geçti ve ellerimi sırtımda birleştirip bileklerimi sert hareketlerle sıkıca bağladı. “İşte. Hareket *etme*.” Boştaki eliyle duvardaki meşaleyi aldı ve bana sert bir bakış attı. Kibirli ifadesinin yarısı ateşin yüzüne düşürdüğü gölgenin ardında kalmıştı.

Ardından duvar boyunca sıralanmış diğer meşaleleri yakmaya koyuldu. Çok geçmeden en az on tanesinin yanmasıyla etrafa yayılan altın rengi ışık, unutulmuş tanrıların taş duvarlara kazınmış asık suratlarını gözler önüne serdi. Aralarından sadece iki tanesini tanıyordum: Balea ve Min. Zilvaren’in güneşlerinin vücut bulmuş halleri olan ve birbirlerine tıpatıp benzeyen zalim ve güzel ikiz kız kardeşler. Harron işini bitirirken bütün soylu kayıtsızlıklarıyla onu izlediler. Salon o kadar genişti ki yanan onca meşaleye rağmen karanlık hâlâ duvarları yalıyor, sanki ışığın sınırlarını ölçüyormuş ve ona galip gelmeye çalışıyormuş gibi usul usul taş oymalara yaklaşıyordu.

CALLIE HART

Basamaklara, platforma ya da manivelaya bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Kendimi yanıma dönen Harron'ın bulanık, hatları iç içe geçmiş silüetiyle oyalamaya çalışsam da gözlerim gerisin geri basamaklara kaymaya devam ediyordu.

Sessizlik kulaklarımda uğulduyordu; tekinsiz, huzursuz edici bir histi. Hani biri havayı yarıp geçen korkunç bir çığlık atardı da ses takip eden birkaç saniye boyunca havada yankılanmaya devam eder, duyulmayı talep ederdi ya. İşte onun gibiydi. Kendimi bütün dikkatimi toplayıp kulaklarımı dört açar, olmayan bir sesi duymaya çalışırken buldum.

Harron önümde durdu. Meşalelerden gelen ışık koyu kahverengi saçlarını bakır rengine boyuyordu. Ağzını açtı ve...

“Kulağıma söylentiler geliyor,” dedi buz gibi bir ses. Gür ve alçak olsa da bir kadına ait olduğu su götürmezdi. İrkilerek kaynağını bulmak için etrafıma bakındım. Ne kapının tekrar açıldığını ne de taşları döven ayak seslerinin yankılarını duymuştum ama biri daha salonda bize katılmıştı. Kraliçe Madra sanki karanlığın bir parçasıymış gibi gölgelerin arasından sıyrıldı. Herkes genç ve güzel olduğunu söylerdi. İnsanın gözlerini ondan alamayacağını. Onu uzaktan görsem de hiç bu kadar yakınında bulunmamıştım. Bunca zamandır hüküm süren birinin nasıl böyle görünebildiğine akıl sır erdirmek zordu.

Beyaz teni pürüzsüz, yanakları al aldı. Saçları altından iplikler kadar sarıydı ve gür bukleleri karmaşık örgülerle toplanmıştı. Bana doğru yürürken parlak, kurnaz ve zeki gözleri üzerimde gezindi. Güzelliği inkâr edilemezdi. Şimdiye dek gördüğüm tüm kadınlardan daha güzeldi. Safir mavisinin koyu bir tonundaki elbisesi daha önce hiç görmediğim gözalcı bir ipek kumaştan dikilmişti. Madra narin, zarif bir kadınmiş gibi görünse de bu tuhaf salonun içindeki her şey gibi onda da bir tuhafılık vardı.

Yanıma yaklaşmasıyla dudakları nazlı bir gülümsemeye kıvrıldı, bileğindeki altın bilezikle dalgın dalgın oynuyordu. Harron gözlerini

kaçırdı ve Kraliçe ona döndüğünde başını eğdi. Bu saygı dolu hareket Kraliçe'yi memnun etmişe benziyordu. Yukarı uzanarak bir elini muhafızının omzuna koydu ve ardından bana döndü.

“Söylentiler kötüdür,” dedi. Daha birkaç dakika önce yankılanan alçak sesi her nasılsa değişivermiş, artık daha yüksek, daha canlı çıkmaya başlamıştı. Elroy'un cam çanlarının tınısı kadar net ve hoştu. Madra'nın yüzünde öfkeden eser yoktu. Aksine, belli belirsiz bir keyifle merak birbirine karışmıştı. Dudaklarının kenarları yine yukarı doğru kıvrıldı, parıldayan gözleri neredeyse nazik bakıyordu. “Söylentilerden hiç hoşlanmam, Saeris Fane. Dedikodudan farksızdır ve dedikodu *daima* yalanla kol koladır. Doğası budur.”

Etrafımda bir daire çizerek kurnaz mavi gözleriyle beni tepeden tırnağa inceledi. “Kelepçeler için üzgünüm ama Üçüncü Bölge'den gelen alt tabaka sıçanlardan da pek hoşlanmıyorum. İnsan elleriyle ne yaptıklarını hiç bilemiyor. Her daim kirli oluyorlar ve satene bulamış lekeleri çıkarmak çok meşakkatlidir.”

Alt tabaka sıçanlar.

Gülümsemesi ve nazik bakışlarıyla ne kadar misafirperver görünse de hiç değilse ağız gerçekleri söylüyordu. Beni daha iyi görebilmek için başını geriye attığında boynu gözler önüne serildi. Kulaklarındaki elmaslar meşalelerin ışığında parıldıyordu ve boynundaki gerdanlık adını bile bilmediğim parlak mücevherlerle bezeliydi. Başında bir taç olmaması bu şaşaalı haliyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. “Harron bugün benden bir şeyler çaldığını söyledi. İki muhafızımı öldürdüğünden bahsetti.”

Sessiz kaldım. Henüz konuşmam söylenmemişti ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Açık açık konuşmam söylenene kadar gıkımı çıkarmamam gerektiğini öğrenecek kadar çok sayıda muhafızdan dayak yemiştim. Madra burnundan sert bir nefes verdi ve gülümsemesi genişlerken bir kaşını küçümseyici bir tavırla kaldırdı. Hayal kırıklığına uğradığından, içten içe karşısında nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimi umduğundan şüphelendim. “Kraliyet

CALLIE HART

malını çalmak son derece ciddi bir suçtur, Saeris ama çaldığın zırha birazdan geleceğiz. Önce bana en iyi adamlarımdan ikisi nasıl alt ettiğini açıklayacaksın. Sana kılıç kullanmayı kimin öğrettiğini söyleyeceksin. İsimleri, buluşma yerlerinizi, hiçbir detayı atlamayacaksın. Bildiğin her şeyi benimle paylaşacaksın. İşimiz bittiğinde bana karşı dürüst davrandığını düşünürsem cezayı bir nebze hafifletirim. Konuş bakalım,” diye emretti.

Madra sırtını bana dönerek duvar boyunca ileri geri volta atmaya başladı. Konuşmamı beklerken duvardaki taş oymalara, meşalelere, tavana baktı.

“Dökül hadi,” dedi Harron dişlerinin arasından. “İşi yokuşa sürmenin sana hiçbir faydası olmaz, seni temin ederim.”

“Sorun değil, Harron. Bırak yalanlarını hazırlasın. Dert değil. O ağını örmeyi bitirmeden hepsini çözeceğim.”

Bir damla ter şakaklarımdan süzülerek yanağıma aktı ama boğucu sıcağa rağmen titrediğimi fark ettim. Yine platforma bakmak istiyordum. Varlığımın her bir zerresi bunun için yanıp tutuşuyordu. İrademi son damlasına kadar kullanmam gerekse de gözlerimi Madra'nın üzerinde tutmayı başardım. “Kendi kendime öğrendim,” dedim. “Kendime ahşaptan bir antrenman kılıcı oydu ve kendi kendime pratik yaptım.”

Kraliçe Madra'nın genzinden alaycı bir hırıltı döküldü.

Bir şey söylemesini bekledim –kafasından *bir sürü* şey geçtiği ortadaydı– ama o sadece kaşlarını kaldırarak konuşmaya devam etmemi işaret etmekle yetindi.

“Söylenecek başka bir şey yok,” dedim. “Kimse beni eğitmedi.”

“Yalancı,” diye mırıldandı Kraliçe. “Muhafızlarım tecrübeli savaşçılardır. Söz konusu kılıç olduğunda kimse önlerinde duramaz. Birisi sana nasıl silah kullanacağını öğretti ve ben kim olduğunu bilmek istiyorum.”

“Söyledim ya kimse...”

Kraliçe'nin eli şimşek gibi bir hızla havaya fırladı. Bütün gücüyle yanağıma bir tokat indirdi ve avucunun tenime çarpmasıyla yükselen ses boş salonda yankılandı. Yakıcı acı çenemden şakaklarıma tırmandı. Kahretsin, canımı *yakmıştı*.

“Bir Fae'di, değil mi?” diye tısladı. “Buraya geçmenin bir yolunu buldular. Nihayet peşime mi düştüler?”

Suratıma sağlam bir tokat çakmıştı ama *o kadar da* değildi. Saçma sapan şeyler duymaya başlamamalıydım. Ama görünüşe göre duyuyordum çünkü az önce *Fae* dediğine yemin edebilirdim. “Ne demek istediğinizi anlayamadım.” Harron'a bir bakış atarak yüzünden Kraliçe'nin benimle bir tür oyun oynayıp oynamadığını okumaya çalıştım ama ifadesi bomboştu.

“Anlamayacak ne var?” Kraliçe'nin keskin kelimeleri buz gibiydi.

“Birkaç hikâye duymuşluğum var. Ama...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Delinin teki miydi? Tekboynuzlu atların varlığına da inanıyor muydu? Binlerce yıl önce çöl tarafından yutulduğu söylenen kayıp diyarlara? Hayaletlere ya da unutulmuş tanrılara? Bunların hepsi safsatadan ibaretti.

Kraliçe'nin dudakları sanki düşüncelerimi okumuş gibi ağır bir sırıtışla kıvrıldı. “Faeler savaş düşkünüdür. Hepsi yamyamdır. Anlayıştan, ahlaktan, merhametten yoksun canavarlardır. Kadim Ölümsüzler bu topraklara gazap yağdırdı, arkalarında kaos ve yıkımdan başka bir şey bırakmadı. Onları kovduğumda yedi şehir de bayram etti. Şimdi de beni öldürmeyi denemen için seni mi gönderdiler?”

“Sizi temin ederim ki kimse beni bir şey yapmam için buraya göndermedi.”

Madra bıkkın bir cıklamayla elini salladı. “Belli ki bu topraklara göz dikmişler. Söyle bana, bu kurak, beş para etmez kum yığını onlara geri vermezsem ne yapacaklar?” diye sordu şüpheyle.

“Söyledim ya...”

CALLIE HART

“KES... *yalanı*,” diye bağırdı Kraliçe. “Soruma cevap ver. Faeler gelip topraklarımı elimden almak istiyor. Beni tahttan indirmek için sence ne yapmaları gerek?”

Bu, kulağa bir tuzak soru gibi geliyordu. Cevap vermemem gerektiğini iyi bildiğim bir soruydu. Ama ona bir şey söylemek zorundaydım. Aklını kaçırdığı gün gibi ortadaydı ve artık masumiyetimi kanıtlamaya çalışmak hiçbir işe yaramayacaktı. “Sizi öldürmeleri gerek,” dedim.

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?” *Bu* sorusuna vereceğim cevabı merakla bekler gibi bir hali vardı.

“B-bilmiyorum. Emin değilim.”

“Hımm.” Madra sözlerimi başıyla onayladı, derin düşüncelere dalmış halde hâlâ volta atıyordu. “Bana kalırsa Faeler bir ölümsüzü nasıl alt edeceklerini düşünmemişler, Saeris. Gözlerini karartmışlar ama benim gibilerin icabına nasıl bakacaklarına hiç kafa yormamışlar.” Bana yaklaşırken parlak etekleri hışırdadı. “Bugün çıkardığın karmaşanın beni biraz eğlendirdiğini itiraf etmem gerek. İçim az da olsa...” Bakışlarını tepemizdeki tonozlara çevirip kaşlarını çattı. Dilinin ucuna kadar gelmiş sözcüğü bir türlü çıkartamıyor gibiydi. Ardından tekrar bana dönerek omuzlarını silkti. “Sanırım sadece *sıkıldım*,” dedi. “Uzun zamandır iktidardayım. Ortada gücü elimden almaya çalışan hiçbir tehdit yok. Şarap içmekten ve eğlencesine köylüleri katletmekten başka yapacak hiçbir şeyim yok. Bir an için senin...” Yüzündeki geniş, buz gibi sırtıış bile güzelliğine gölge düşüremiyordu. Belki Madra gibi lüks içinde yaşasalar Üçüncü Bölge’deki kadınlar da onun kadar güzel görünürdü. Bütün acımasızlığı ve soğuk kalbine rağmen Kraliçe şimdiye dek gördüğüm en gözalıcı yaratıktı.

Madra birden arkasını döndü ve kollarını iki yana açarak boş bir kahkaha patlattı. “Bu yüzden seni buraya getirttim. Salona kimsenin el sürmediğinden emin olmam gerekiyordu. Bu oda kilitli kapılar ardında kalıp değişmediği müddetçe sürgün edilmiş Faeler buraya

adım atamaz. Her şeyin aynı kaldığını biliyordum ama zaman zaman paranoyama yenik düşmek gibi kötü bir huyum var.”

Kendine çekidüzen verdi. Dışarıdan süslü bir elbise giymiş, şımarık güzel bir genç kızmış gibi görünse de masmavi gözlerinin ardında kadim ve kötü niyetli bir şey saklıydı. “Ayaktakımını bu kadar önemsemem gerektiğini çoktan öğrenmiş olmalıydım, Harron.” Yüzbaşı’yla konuşuyormuş gibi görünse de bakışları *bana* kenetlenmişti.

“Çok haklısınız, Majesteleri,” dedi Harron sertçe. “Fakat halkını korumak bir kraliçenin vazifesidir. Zilvaren’a yönelik tehditlerin köküne inmeniz en doğrusu.”

Yalaka, dalkavuk, yaltakçı köpek. Üçüncü Bölge’nin sokaklarında karşıma dikilen ya da beni zindandan çıkarıp yaka paça buraya sürükleyen Harron’dan eser yoktu. Kraliçe’nin huzurundaki yüzbaşı itaatkâr ve ezikti. Anlayamadığım bir şeylerden korkan bir adamdı.

Yalakalığı Madra’yı da pek etkilemişe benzemiyordu. Dudaklarının kenarları seğirdi ve belli belirsiz yukarı kıvrıldı. “Kızın icabına bak, Harron. İşin bittiğinde de onu bulduğun yere geri dön ve kimi var kimi yoksa kökünü kurut.”

Kimi var kimi yoksa...

Kastettiği...

İçim panikle doldu. “Hayır. Kardeşim... söyledim ya. Eldivenden haberi bile yoktu. Yemin ederim...”

Elini uzatıp işaretparmağını yanağımda gezdirirken Kraliçe’nin yüzü ifadesizdi. Her yanımda ter içinde kalmıştı. Hava leş gibi dehşet koksa da karşımdaki kadın son derece sakindi. Kusursuz, çok soluk teninde bir damla ter bile yoktu. “Sen bir sıçansın,” dedi usulca. “Sıçanlar bir şehrin ezeli belasıdır. Birini öldürsen bile iş işten çoktan geçmiştir. Senin ayaklarına gelene kadar kendisinden on tane daha doğurmuştur. Kendilerinin olmayan tahılları kemiren, içmeye haklarının olmadığı suları kirleten on tane daha mide bulandırıcı, açgözlü sıçan. Köklerini kurutmanın tek yolu yuvalarını bulup

CALLIE HART

içindeki tüm sıçanları dumanla boğmaktır. Gümüş Şehir’de hiçbir Fae olmasa da biri sana kılıç kullanmayı öğretmiş. Adamlarıma nasıl zarar vereceğini, onları nasıl öldüreceğini göstermiş. Böyle sinsi bir isyanı kendi haline bırakıp irin toplamasına göz yumacağımızı mı sanıyorsun? Çok yanılıyorsun.” Madra dişlerini gösterip çenemi kavradı. Tırnakları ansızın uzayıp keskinleşti ve tenimi deldi.

“Bana ait olan bir şeyi *çaldın*, kızım. Hırsızlığa göz yumacak biri değilim. Ben de senden bir şey çalacağım. Önce hayatını alacağım. Ardından da değer verdiğin herkesi istifleyip cayır cayır yakacağım. Onların icabına baktıktan sonra da Üçüncü Bölge’yi yerle bir edeceğim. Önümüzdeki yüz yıl boyunca benden bir şey çalmayı aklından bile geçirecek kadar aptal olan herkes, Saeris Fane’in Zilvaren Kraliçesi’ne karşı suç işleyip bedelini yüzlerce, binlerce insana ödettiği o kara günü hatırlayacak.”

Sapkın

Benim yüzümden koca bir bölgeyi yakacak, yüzlerce, binlerce insanı küle ve kemiğe çevirecekti. Ciddi olamazdı. Elroy bana bir keresinde inekleri nasıl katlettiklerini anlatmıştı. Onları alınlarından sertçe vurup gafil avladıklarını söylemişti. Kraliçe'nin sözlerinin ardından içimi kaplayan suçluluk da aynı böyleydi. Apansız. Tam alınımın çatından.

Kraliçe Madra arkasını döndüğünde elbisesi hışırdadı, kumaş bir yağ sızıntısının üstündeki parıltı gibi renk değiştirirken geniş salonda çıt çıkarmadan yürümeye başladı. "Onu güzelce bağirt, Harron. Sesinin zindanlardan kulelere kadar yankılanmasını istiyorum. Hoş bir şeyler duymayalı epey oldu."

Hasta. Sapkın. Madra buydu işte. Güzel yüzü pek çok insanı kandırmıştı ama taktığı maskenin ardında karanlık, çirkin bir şey yatıyordu. Bunu gözlerimle görmüştüm. Sözlerinde sezmiştim. Bu kadının o tatlı, cıvılcıvılcı sesiyle fitilini ateşlediği sayısız dehşet...

Harron kılıcına uzanırken bakışları donuktu. Silahını çekerken kına sürtünen metalin sesi havada yankılandı. Yüzünde ne vicdan

CALLIE HART

azabı ne de pişmanlık vardı. Beni hücreden buraya sürüklerken gösterdiği bir gram anlayış da gitmiş, yerini... *hiçbir şeye* bırakmıştı.

Hızlı ve sessiz bir hamleyle üzerime atıldı.

Hikâyem aynı şekilde sona erecekti demek. Hayatım göz açıp kapayıncaya kadar sona erecek, yükselen çığlıklarım özgür kalamadan boğazım kesilecekti. Fakat Madra haykırıışlarımın sarayı inletmesini *istemmişti*. Bunu kendi ağzıyla söylemişti ve Harron sonuna kadar onun köpeğiydi. Vücudumu kavradığında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bileklerim hâlâ bağlıyken ondan kaçmam imkânsızdı. Bütün gücümle karnına bir tekme atmaya kalktım ama kenara çekilerek saldırımdan kolayca kaçtı. Yüzünde canı sıkılmış, küçümseyici bir ifade belirdi.

“Masum birinin cana kıymak içini bile sızlatmıyor, değil mi?”

Yüzünden belli belirsiz bir şey geçip gitti. Anlayış değildi. Daha çok... bitkinlik gibiydi. “Masum değilsin. Sen bir hırsızısın,” dedi düz bir sesle. Eli kolumun üst kısmını demirden bir mengene gibi kavradı. Beni salonun içinde sürüklemesini yavaşlatmak için topuklarımı zemine geçirmeye çalıştım ama taşlar çok kaygandı.

“Üçüncü Bölge hırsızdan geçilmez,” dedim tükürürcesine. “Başka çaremiz yok. Bize verilenden daha fazlasını almazsak ölür gideriz. Çok kolay alınan bir karar. Yaşamanın tek yolu bu olsa sen de aynı-sını yaparsın.”

“Ahlaki pusulamın hangi yönü işaret ettiğine dair varsayımlarda bulunmaya kalkma, kızım.” Beni sertçe ileri çekti ve elinden kurtulmak için debelendiğimde hırladı. Omzum zonkluyor, eklemlerim onları biraz daha zorlayacak olursam beni yerlerinden çıkmakla tehdit ediyordu. Ancak hayatta kalmak için yapacaklarımın sınırı yoktu ve hırsızlık bunların içinde en önemsiziydi. Omzumu yerinden çıkarmak bana kaçma şansı verecekse acıya seve seve kucak açardım.

“Ayrıcalıklı bir hayat sürünce... yargılaması kolay tabii,” dedim güçlkle. “Ama ailen... ölümün eşiğine gelince...”

“Ölüm dediğin eşikten herkes geçecek. Öteki tarafta huzur bekliyor. Bu sana bahşedildiği için minnettar ol.” Beni ileri doğru savurarak yere fırlattı. Sertçe vücudumun yan tarafına düşmemle başım taşa çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Bir an için kafatasımı yarıp geçiyormuş gibi hissettiren acı karşısında keskin bir nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Dünyam tekrar netleştiğinde Harron’ın kılıcı kaldırdığını gördüm.

“Gözünde ne önemi var bilmem ama *üzgünüm*,” dedi. Ve silahını aşağı savurdu.

Vücudumun yan kısmında çakan şimşekler doğruca beynime sıçradı. Bu akkor his acıdan daha fazlasıydı. Daha önce hiç tatmadığım türden saf bir ızdırap, yoğunlaştıkça zihnimi parçalayan bir dehşetti. Böyle bir acının varlığından bile bihaberdim. Karnıma ıslak bir sıcaklık yayıldı. Bakışlarımı aşağı çevirir çevirmez bunu yapmamış olmayı diledim. Harron’ın kılıcı karnımın en derinlerine saplanmıştı. Yüzbaşı’nın kaşları bir saniyeliğine çatılsa da –açık etmeyi reddettiği şeyin tek emaresi buydu– yüzü hızla ifadesiz haline geri büründü. “Hazır mısınız, Saeris?” İki eliyle kılıcın kabzasını kavradı. “Çığlık ataçağın kısma geldik.” Ardından metali çevirdi...

İçimi dolduran panikle attığım çığlık boğazımı parçaladı. Bu çok fazlaydı. Korku ve karnımdaki dayanılmaz yanma tüm duyularımı gölgede bırakıyordu. Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi çırpınarak çaresizce kaçmaya çalıştım ama ben debelendikçe bileklerimdeki bağlar tenimi daha sıkı sarmalıyor gibiydi. Dahası, Harron sadece parıldayan gümüş kılıcını döndürmüştü. Henüz çekip çıkarmamıştı. Zemin taşlarına mihlanmıştım ve ne yaparsam yapayım elinden kaçamayacaktım.

Madra’nın duymayı çok istediği çığlıkları attım. Boğazım acıyana, ağzıma kan tadı gelene kadar haykırdım. Nefesim kesilene kadar kanımda boğulduğumu fark etmedim bile. Sıcak sıvı bir nehir gibi dudaklarımın kenarlarından akıyordu.

“Canının yandığını biliyorum,” diye mırıldandı Harron. “Ama geçecek. Birazdan hepsi bitecek.”

CALLIE HART

Yüzbaşı üzerime eğilip belindeki kından güzel, oymalı bir hançer çıkarken bu sözlerine dört elle sarıldım. Birazdan hepsi bitecekti. Yitip gidecektim. Ölümden sonraki hayata inanmıyordum ama hiçliğe bile itirazım yoktu. Sadece...

Köprücük kemiğimin hemen altında bir ateş patladı. Nefes alamıyordum. Bir an beni yumrukladığını sandım ama hayır. Hançeri omzumu delip geçmişti. Salonda boğuk bir uluma yankılandı ve ses her seferinde biraz daha yükseldi. Bir insana ait değil gibiydi. Tüyler ürpertici ve acınasıydı.

Kaç.

Kaç.

Kaç.

Zihnimde bu sözcüğü düşünecek yer kalmamıştı.

Ölemem...

Mecburum...

Ben...

KAÇ!

“Şanslısın. İşin diğerlerinden daha çabuk bitecek,” dedi Harron usulca. Sesinde belli belirsiz bir nezaket vardı. Başka bir hançer çekip gözlerini sivri kenarına dikti. “Genelde ya yanarak ya da boğularak can veriyorlar. Karına açılan yaralar acı vericidir ama işi hızlı bitirdim. Şimdi...” Başını iki yana sallayarak elindeki hançeri döndürdü. “Kraliçe için güzel bir çığlık daha koparıp seni öteki tarafa uğurlayacağız, tamam mı?”

Hançer, şimşek hızıyla parlayıp söndü. Harron hançeri diğer omzuma saplamak için indirdi ama... bir şey oldu. Silahın sivri ucu, kir içindeki yırtık pırtık gömleğimle arasında bir santim kala havada asılı kaldı. Vaz mı geçmişti?

Kanım ağızma dolduğunda öğürdüm. Ne sıcak sıvıyı yutabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Harron’a baktığımda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm, bakışları birkaç saniye öncesinin aksine daha tetikteydi. Apaçık bir hayretle bana bakıyordu. Hançerin kabzasını

artık iki eliyle tutmasına rağmen harcadığı gayretten titriyor, bıçağı tenime saplamak için mücadele ediyordu.

“B-bunu... nasıl yapıyorsun?” diye homurdandı. “Bu... imkânsız.”

Ona cevap veremedim. Yanan bir fitil gibiydim, acıdan tükenmişim ama içimde bir yerlerde demirden yapılmış soğuk ve sakin bir şey vardı. Su yüzüne çıkmış ve Harron’ın hançerine *el koymuştu*.

Bu sakinlik hançeri istemiş ve almıştı. Sanki görünmez üçüncü bir elim varmış gibi silaha uzandım ve irademi kabzasına doladım. Hançer titriyor, sivri ucu bir o yana bir yana sallanıyordu.

“Kes şunu,” diye fısıldadı. “Bu *sapkınlık*.”

Duramıyordum. Olanların üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Hançerin benden uzaklaşmasını çaresizce istemiş ve zihnimle ona bunu emretmişim...

Hançer akkor gibi parlamaya başladığında Harron bir şaşkınlık nidası attı. Metal, kulaklarımda tiz bir sesle bağıırıyordu. Ruhuma işleyen korkunç, berbat bir sestir bu. Deliliğin sesiydi. Dişlerimi sıkarak içimdeki sese yanıt verdim ve sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi ona hançeri *yok etmesini* söyledim. Fakat bu gayet mümkündü. Metalin eriyip Yüzbaşı’nın eldivenli eline akmasını ve gümüş damlaların parmaklarının arasından sicim gibi yere süzülmesini Harron’ın ki kadar müthiş bir şaşkınlıkla izledim.

“Sapkın... *büyük!*” dedi Harron nefesi kesilerek. Geri kaçmaya çalışsa da dengesini kaybedip kışının üzerine oturdu. Botları, benden uzaklaşmak için delirmiş gibi havayı tekmeliyordu. “Bunu nereden öğren— Hayır. *Hayır!*”

Yüzbaşı dehşetin esiri olmuştu. Birkaç dakika öncesine kadar hançeri olan metalin ince sicimleri, sanki *cana gelmiş* gibi bir toplanıp bir ayrılarak ona doğru ilerlerken fal taşı gibi açılmış gözleri ve hızla inip kalkan göğsüyle etrafına bakındı.

“Buna bir son ver,” dedi nefes nefese. “Beni öldürsen bile saraydan kaçamazsın. Oluk oluk kan kaybediyorsun zaten. Çoktan öldün!”

CALLIE HART

Karnımda tuhaf bir hareketlilik vardı. Acı yüzünden belli belirsiz farkındaydım ama içimdeki o sakin, ne olduğu meçhul şeyin dikkatini tekrar bana çevirdiğini hissedebiliyordum. Bana bir soru soruyordu. Bir zamanlarki hançeri yönlendirdiğim karardan dönmek istiyor muydum? Bu çok kolay olurdu. Ona geri dönmesini, bana boyun eğmesini söylemek. Çünkü tehlikeliydi. *Yapabileceği* bir sürü şey vardı. Ne olduklarını bilmiyordum ama...

Öğrenmeye niyetliydim.

Harron haklıydı. Çoktan *ölmüştüm*. Vücuduma açtığı yaraları kimse iyileştiremezdi. Fakat Hayden hâlâ yaşıyordu. Elroy. Kaçarken dükkânından geldiğini duyduğum çığlık aksini gösterse de belki Vorath bile hayattaydı. Arkadaşlarım nefes aldığı müddetçe Harron'ı incitecek sonsuz sebebim var demekti. Omzuma saplamayı planladığı hançerden yarattığım sıvı metal onun değer verdiğim insanlara zarar vermesini önleyecekse, önce ben ona zarar verecektim.

Artık ağzımı açacak, hareket edecek takatim bile yoktu. Başım öyle bir dönüyordu ki koca salon zil zurna sarhoşmuşum gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu... ama işim daha bitmemişti. *Bunu* tamamına erdirecek gücüm vardı.

Madra halkımı öldürmeye gönderecek başka bir adam bulmak zorunda kalacaktı. Muhafızdan bol bir şeyi yoktu ve hepsi ağzından çıkan her kelimeyi yerine getirmeye son derece istekliydi. Ama karşımdaki adam onların aralarında olmayacaktı. Harron, bana yaptığı gibi Hayden'in ya da Elroy'un kanını dökemeyecekti. İstersem Yüzbaşı'nın işini bu tuhaf ve aç metalle göz açıp kapayıncaya kadar bitirebileceğini biliyordum. Peki neden istemeyecektim ki? Hayat adil değildi. Olmasını da hiç beklememiştim ama bu şehirde ne ekersen onu biçtiğine inanırdım ve bu, Madra'nın muhafız birliğinin Yüzbaşısı Harron'ın ben ölmeden önce ödemesi gereken bir bedel olduğu anlamına geliyordu.

“Saeris? Saeris! Buna hemen bir son ver! N-ne yaptığını *anlamıyor-*”

“Ah, anlamaz mıyım?” dedim hırıltılı bir sesle. “Ellerinde can vereceğimi sandım ama...” Öksürüp etrafa bir ağız dolusu kan saçarken karnımı tuttum. “Anlata anlata bitiremediğin o huzura benimle birlikte kavuşmak istemiyorsun, değil mi Yüzbaşı?”

“Ölemem. Buna *müsaade etmez!*” Kaçacak bir dünya yeri vardı ama kasları kurşuna dönmüş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Korkudan bir santim bile kıyıdayamayacak kadar taş kesilmişti. Uğuldayan gümüş sicimler bir nehrin kolları gibi dallanıp budaklanarak deri çizmesinin burnuna doğru ilerlemeye başladığında dudaklarından korku dolu bir inilti kaçtı.

Ona ne olacaktı?

Ne önemi vardı ki? Bana çektirdiği eziyeti tadacaktı. Her geçen saniye tükeniyordum, yaralarımın oluk oluk kan boşalıyordu. Vaktim doluyordu. Çok geçmeden ölecektim ama... inatçı yanımda önce onun ölmesini arzuluyordum. Dahası, bunu ayakta izlemek istiyordum. O yüzden kolları sıvadım.

Saeris Fane öldüğünde yirmi dört yaşındaydı. Dürüst olmak gerekirse bu kadar bile yaşamaması gerekirdi ama ahmak kız ne zaman vazgeçmesi gerektiğini hiç öğrenemedi.

Mezar taşımdaki yazı kısa ve hoş olacaktı. Elroy kendi elleriyle bana bir istirahat yeri hazırlardı. Bundan sağ kurtulursa tabii. Bu esnada ben de kanlar içindeki kıcımlı üzerinde yattığım taş zeminden kaldıracak ve her ne olacaksa onu izleyecektim.

Nihayet ayağa kalkmayı başardığımda ter atmıştım, dizlerim güçbela tutuyor ve midem bulanıyordu. Kesik nefeslerle Yüzbaşı'ya doğru titrek bir adım atarken bilincimi korumanın ne kadar zor olacağını fark ettim. Yaşayan –şimdilik– ve nefes alan bir iğnelik gibiydim. Harron'un kılıcı ve diğer hançeri hâlâ vücuduma saplıydı. Kılıcın hâlâ yere düşmemiş olması bir mucizeydi. Ağırlığı vücuduma dayanılmaz bir acı yaysa da buz kesmiş ayaklarım üzerine Harron'a doğru ilerlerken çığlıklarımı bastırmayı başardım.

CALLIE HART

Erimiş gümüşe dokunmamaya özen göstererek korkuyla pantolonun paçalarını silkeledi. “Canavar,” diye tısladı. “Bununla dünyanın sonunu getireceksin. B-beni almasına izin verme. L-lütfen!”

Ne umuyordu? Ben yaşamak için yalvarırken o bana kulak vermiş miydi? Kılıcını karnıma saplamadan önce bana acımış mıydı? Acı-mamıştı. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bu dünyanın sonunu getirecek bir armağansa, çok güzeldi. Bu şehri de dünyayı da siksinler. Ailem zaten mahvolmuşken başkalarını neden umursayacaktım ki? Harron doğruyu söylüyorsa Üçüncü Bölge’deki herkese büyük bir iyilik yapıyor olacaktım.

Duvarlarda asılı duran meşalelerin gürül gürül yanan titrek alevleri duvarlara ürkütücü bir turunculuk yayıyordu. Yerdeki gümüş sicimler, Harron’ın tenine ulaşmayı kafalarına koymuş gibi dur durak bilemeden bacaklarına tırmanmaya devam ediyordu.

Bunu nereden bildiğimden emin değildim ama amaçlarına ulaştıklarında Madra’nın kulaklarının Harron’ın çığlıklarıyla bayram edeceğinden emindim.

“Lütfen,” diye fısıldadı Yüzbaşı.

“Hayır.” Sesim granit kadar sertti. Bakışlarımı karnımdan sarkan kılıca çevirdim ve metali çekip çıkarabilmeyi diledim. Bu piç kurusunun canını kendi silahıyla almak ne çarpık, ne harika bir ironi olurdu ama. Ne var ki kılıcı çıkardığım an kan kaybından ölürdüm ve önce onun gittiğini görecektim kadar dayanmak istiyordum...

Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Meşalelerden birini almalıydım belki de. Kendimde ayaklarımı salon boyunca sürüyüp birine uzanacak gücü bulabilirsem onu cayır cayır yakabilirdim. Tıpkı onun Üçüncü Bölge’yi yakmayı planladığı gibi. Her yanıma sızlatan, ısırtıktan farksız üç adım atmıştım ki solumdaki *diğer* kılıcı fark ettim. Onu Harron beni içeri sürüklediğinde görmüş ama ne olduğunu anlayamamıştım. Bir tür manivela olduğunu sanmıştım. Ama şimdi durduğum yerden aslında kabzasına kadar zemine gömülmüş bir kılıç olduğunu net bir şekilde görebiliyordum.

Onu yerinden çekip çıkaracak gücüm olup olmadığını ancak tanrılar bilirdi ama deneyecektim.

Süslemeli silahın gömülü durduğu yükseltilmiş platforma uzanan birkaç basamak vardı. Acıyla gürültülü bir inleme koyuvererek ilkinde çıktığımda Harron isterisinden sıyrıldı. Ayağa kalktı ve telaşlı bağıırışı salonun duvarlarında yankılandı.

“Saeris, yapma! Kılıca *sakin* dokunma. Anahtarı... *sakin* çevirme!” dedi nefes nefese. “Kapıyı *sakin* açma! Ü-üzerimize nasıl bir kötülük salacağını hayal bile edemezsin!”

Umurumda olacağını mı sanıyordu?

Gözüm dönmüştü, kendimi bildim bileli içimde biriken öfke ve maruz kaldığım adaletsizlik nihayet intikam istiyordu. Bu topraklar asırlar önce kötülüğün pençesine düşmüştü zaten. Biraz daha acı neyi değiştirdi?

İkinci basamağa çıkmak ilkinden daha kolay olmuştu ama tek nedeni ölüme bir adım daha yaklaşmamdı. Üzerime çöken buz gibi uyuşukluk duygularımı köreltiyor, zihnimi bulandırıyor. Arkamda bir kan gölü bırakmış, ayağa kalkıp topallayarak buraya geldiğim her adımla yerde kıpkırmızı bir yol çizmişim. Ama artık pompalayacak kanım bitmeye yüz tuttuğundan kalbim zorlanıyordu.

Platformun en üst basamağına ulaştığımda başım döndü ve kendimi çok yorgun hissettim. Hemen dizlerimin üzerine yığılıp öğürdüm. Kusmak için yanıp tutuşsam da vücudum iflasın eşiğindedi. Ya bunu nasıl yapacağımı hatırlayamıyordum ya da midem onu deşip geçmiş kılıç yüzünden düzgün kasılamıyordu, o yüzden pürüzsüz zemine yalnızca kan damlaları tükürebildim.

Kılıç eskiydi. Her nasılsa bunu havadan anlayabiliyordum. Gizli, kadim yerlere dair bir şeyler fısıldayan, vücudumun her yerini karıncalandıran enerjiden.

“Kılıca *sakin* dokunma!” diye tekrarladı Harron. Panikle bana doğru koşuyordu ve basamaklara ulaşmak üzereydi. Artık göğsüne

CALLIE HART

ulaşmış, ağır ağır boğazına tırmanan gümüş sicimleri kovalamaktan vazgeçmişti.

En üstteki basamağa ulaşırsa işim biterdi. Acımı ve kararan görüşümü umursamadan topuklarımın üzerine oturup sırtımı kadim silaha verdim ve bileklerimi kenarına dayadım. Bıçağın kör olmasını bekliyordum –bir şekilde yüzyıllardır hiçbir canlının ona dokunmadığını *biliyordum*– ama dizlerimin üzerinde doğrulmamla bileklerimdeki bağı jilet gibi kestiğinde şaşkınlıkla tısladım.

“Saeris, *yapma!*”

Harron neredeyse yanıma ulaşmıştı. *Yüzbaşı'nın* kılıcı öne doğru kayıp karnımdan tıngırdayarak yere düştüğünde kulakları sağır eden bir çığlıkla iki büklüm oldum. Sonra bir şey hissettim: Vücudumun tam merkezindeki gevşemeyi. Sanki hayati bir şey bedenimi terk etmişti. Beni bir araya dikmenin artık bir yolu yoktu. “*Buna bir son verelim o halde,*” diye fısıldadı gitgide durulan zihnimin gerilerinden gelen belli belirsiz bir ses. Kadim kılıcın kabzasını kavradım ve kollarımdan yukarı doğru süzülen bir enerji dalgasıyla metali taştan çıkarıp Harron'a doğrulttum.

Dudaklarımdan dökülecek son sözlerim olduğunu bildiğim beş kelime hırıltıyla dudaklarımdan döküldü. Kulağa bu kadar aptalca gelmelerinin keyfini çıkardım. “Çığlık... *atacağın* kısma geldik... *Yüzbaşı.*” Ardından silahı bütün gücümle savurdum.

Kılıç adamın omzuna saplandı, yağlanmış deri göğüslüğünü sanki bir hiçmiş gibi delip geçerek ardında kıpkırmızı bir kesik bıraktı. Harron'ın acı dolu haykırışı tonozlu tavanda yankılandı. Yara onu öldürmeye yeterli değildi ama canını yaktığım kesindi. Kan akışını durdurmak için göğsüne bastırıldığı eliyle üzerime atıldı. Beni yakalamaya çalışacağını sanmıştım ama bu kez kılıcı hedef almıştı, gözlerinin akları görünüyordu.

“Geri koy! Kılıcı yerine saptamak zorundasın!”

Bunun için artık çok geçti. Söylenen bir şarkı geri alınamazdı. Kılıç özgürdü ve her bir zerremle yerine...

Yerine...

Ben batıyordum.

Ayaklarımın altındaki zeminin taştan olduğunu sanmıştım ama öyle değildi. Harron'ın hançerinden eriyen metal nispeten az sayılırdı ama ayaklarımın altındaki zemin... *havuz*... hayatım boyunca görmediğim kadar bol miktarda gümüşten oluşmuştu ve ateşte unutulmuş bir tencere gibi cızırdayıp fokurduyordu. Birkaç dakika öncesine kadar böyle değildi. Katıydı. Şimdiyse her geçen saniye eriyordu. Bir o yana bir bu yana çalkan metal, ayak bileklerime ulaşmıştı bile.

Botlarımı çıkaramadım. Gümüş havuzun yüzeyi loş salona kendine has bir parıltı saçıyordu. Ayaklarımı kıpırdatamadığım için Harron beni tek hamlede öldürebilirdi ama bir zamanlar hançerini oluşturan ince gümüş sicimler deri göğüslüğünün yakasına ulaşmış, açgözlülükle boğazından yukarı tırmanıyordu.

Teni kireç gibiydi. "Tanrılar aşkına," dedi usulca. "Bu..." Ama sözlerinin gerisini getiremedi. Gözlerinden geriye yalnızca akları kaldı ve zangır zangır titremeye başladı.

İçinde durduğum gümüşten havuz tehlikeli bir hızla yükseliyordu. Yoksa derinleşiyor muydu? Hangisi olduğunu kestiremiyordum. Kafam öyle allak bullak olmuştu ki hiçbir şey gözüme mantıklı görünmüyordu. Kaybettiğim kan yüzünden olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Yakında ölecektim ve her şey sona erecekti.

Hayden. Hayden...

Kraliçe her şeyi unutturdu.

Herkes güvende olurdu.

Hepsi...

Gözkapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki gözlerimi açık tutamıyordum. Birkaç metre ötemde, basamakların dibinde duran Harron görünmez bir düşmanla mücadele ederken bir küfür savurdu. Onu kendi savaşıyla baş başa bırakacaktım. Uykuya dalma vaktim gelmişti. Artık...

CALLIE HART

Ayaklarımın dibindeki sıvı metal fışkırdı, artık daire şeklinde bir havuz olduğu belli olan alanın kenarlarından akıyordu. Ayaklarımın özgür kalmasıyla beni dik tutacak hiçbir şey kalmadığı için taş basamaklara devrildim. Yere çarptığımda hafifçe sarsılsam da neyse ki acı yoktu.

Görüşüm nihayet kararmaya başlamıştı. Karanlık gitgide yaklaşıyor, gece yarısı sisiymiş gibi dalgalanıyordu. Fakat bu bir sis değildi. Başka bir şeydi. Bu...

Ölümdü.

Piç kurusu beni şahsen almaya gelmişti.

Gümüşün içinden, sanki cehennemden en derinlerinden çıkıyormuş gibi devasa bir silüet yükseldi. Omuzları genişti. Islak siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Uzundu. Şimdiye dek gördüğüm tüm erkeklerden daha uzun boyluydu. Yeşil gözleri sedefliymiş gibi parıldıyordu ve sağ gözbebeği, göğsünü ve kollarını saran siyah deri zırhtan şeritler halinde dökülen gümüşü metalle çevriliydi.

Tepeme dikildi, bir sırtıtışla kıvrılmış dudakları inci gibi dişlerini ve sivri köpek dişlerini gözler önüne seriyordu. Elinde, vücudumu iliklerine kadar titreten çalkantılı bir enerjiyle uğuldayan siyah metalden dövülmüş korkunç bir kılıç tutuyordu. Adam silahını kaldırdı, tam beni ikiye bölmek üzereydi ki bakışları hâlâ elimde tuttuğum kadim kılıca takıldı. Başının üzerine kaldırdığı koluyla kalakaldı.

“Merhametsiz tanrılar aşkına,” diye tısladı. “Ne bu? Sikik bir şaka mı?”

“Geber!” diye bağırdı Harron. “Boyun *eğmeyeceğim!* Yalanlarında, yılan dilinde boğul. *Geber!*”

Ölüm buraya acımı sonlandırmaya geldiğini unutmuş gibi Harron’a döndü. Islak saçları dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu ama Harron’ın aksine ne saçlarında ne kıyafetlerinde ne de teninde içinden çıktığı gümüşün kalıntıları vardı. Botlarından aşağı akan sıvı metal doğanın kanunlarına meydan okuyarak bir araya toplandı ve basamakları *tırmanarak* havuza geri döndü.

Başımı kaldırıp Ölüm'ün Harron'a uzanan merdiveni inmesini izleyecek enerjim yoktu. Görüşüm bir bulanıklaşıp bir netleşmeye başlamıştı. Ama kulaklarım hâlâ düzgün çalışıyordu.

“Obsidiyen. O-obsidiyen!” diye haykırdı Harron. “Kırık dökük. Parçaları her yere, her yere saçılmış. Yerin altına. Geçitlere. Duvarlara. Hareket ediyorlar. Yerin içinde kıpırdanıyorlar. Ben yapamam... *Ölmüyor! Ölmek zorunda!*” diye bağırdı.

“Ne talihsizlik.” Ölümün sesini kurak çölde uğuldayan kavurucu rüzgâr sanırdım. Gecenin sessizliğini bölen ıslak, kesik öksürükler. Karnı aç bir bebeğin feryat figan çığlıkları. Fakat bunların yanı sıra, usul usul yaklaşan karanlığın içinde kadife kadar yumuşak olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. “Madra nerede?” diye sordu.

Harron sessiz kaldı. Basamaklarda yattığım yerden sadece hızla ilerleyen ayak sesleri ve bir sürtünme duydum.

“Elimden bir şey gelmez,” dedi Ölüm bıkkınca. “Kaderin mühürlendi, Yüzbaşı. Gerçi bundan çok daha beterini hak ediyorsun.”

“Zeminde. Geçitlerde. H-hareket ediyorlar. Yerin içinde. Obsidiyen. Ob... obsid... o-obsidiyen...”

Kulaklarım yine bir sürtünme sesiyle doldu. Ardından da alçak sesli, sert bir gümbürtü geldi. Harron panikle tiz bir çığlık attı ama sesi çabucak kesildi.

Ölüm basamakları tekrar tırmanmaya koyuldu, gitgide kararan gözlerim yüzünden sadece botlarını seçebiliyordum. Yanıma gelip başıma çömeldiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmak istedi ama elimden korkuyla hafifçe kasılmaktan başka bir şey gelmedi.

Ölüm elbette gözalıcıydı. Yoksa kim karşı koymadan onunla gitmeyi seçerdi ki? Mutsuzlukla çatılmış gür kaşlarına rağmen o hâlâ şimdiye dek gördüğüm en güzel, en vahşi şeydi.

“Ne acınası,” diye mırıldandı. “Tek kelimeyle...” Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Başını iki yana sallayarak elini göğüs zırhına götürdü ve bir şey aramaya başladı. Birkaç saniye sonra elini indirdi.

CALLIE HART

İşaretparmağından uzun, gümüş bir zincir sarkıyordu. Zinciri parmağından çıkardı.

“Bunu bana geri vermeden ölürsen keyfim çok fena *kaçacak*,” diye homurdandı. Boynuma geçirdiği zincir sıcacıktı. Basamaklara yığıldığımdan beri hiçbir şey hissetmiyordum ama siyahlar içindeki yabancı beni sertçe kucağına aldığında o tatlı uyuşukluk kayboldu.

Acı bu kez geriye hiçbir şey kalmayana dek beni paramparça etti.

Ölüm beni havuza geri götürürken sessiz çığlığım boğazıma takıldı.

Gümüştten önce beni karanlık ele geçirdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Everlayne

Sekiz yaşımdayken bir keresinde Gümüş Şehir'e yağmur yağmıştı. Gökyüzü yarılmış gibi bütün gün boyunca durmamıştı. Sokaklar sular altında kalmış, yıllara kafa tutan binalar yıkılmıştı. Kimse ikiz güneşleri örten böyle kara bulutlar görmemişti. Üşümenin nasıl bir şey olduğunu hayatımda ilk ve son kez o gün tattım.

Şu an hissettiğim şeye üşümek denemezdi. Bu bambaşka bir şeydi ve *dayanılmazdı*. Kemiklerim donuyor gibiydi. Beni kıpırdamaya kalkışmam halinde paramparça olmakla tehdit ediyorlardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım titrememi durduramıyordum. Karanlığa hapsolmuştum ve hiçbir şey göremiyordum. Fakat bu buzul hapis-haneden sesler geliyordu. Konuşma sesleri. Bazen bir, bazen birden fazla kişi. Zaman geçtikçe onları tanımaya başlamıştım. En çok bir kadının sesini duyuyordum. Benimle usul usul konuşuyor, sırlarını paylaşıyordu. Bazen şarkı da söylüyordu. Yumuşak, tatlı sesi bana annemi hatırlatıyor ve içim ona duyduğum özlemle sızlıyordu. Ne hakkında şarkı söylediğini anlamıyordum, gizemli sözleri aşına olmadığım tuhaf bir dildeydi.

CALLIE HART

Karanlığın içine uzanıp titredim, içten içe kadının siktirip gitmesini diliyordum. Etraftaki hayaletlerin bana musallat olmasını istemiyordum. Soğuk beni dondurana, kulaklarım sessizlikten başka bir şey duymayana ve solup giderek bir zamanlar yaşadığımı bile unutan kadar hiçliğin içinde kaybolmak istiyordum.

Fakat ben bunları dilerken parmak uçlarımı tekrar hissetmeye başladım. Ardından ayak parmaklarım geldi. Sonra da kollarımla bacaklarım. Bir saat de koca bir hafta da olabilecek bir süre boyunca vücudum yavaş yavaş bana geri döndü. Bunun acısı bana ömrümü daha iyi bir insan olarak geçirmiş olmayı diletti. Cezam bu olmalıydı. Aldığım her nefesle –artık her nasılsa nefes alıyordum– kaburgalarım paramparça olacakmış gibi geliyordu. İç organlarım sanki yerlerinden çıkarılmış, paramparça edilmiş, sonra da tekrar içime tıktırılmış gibiydi. Her saatin her dakikasının her saniyesi her bir zerrem sızlıyordu...

Bir türlü gelmeyen hiçliğe kavuşmak için dua ediyordum. Sonra birdenbire gözlerimi açtım ve karanlık kaybolup gitti.

Yattığım döşek benim değildi. Hayatım boyunca uyuduğum tek kuş tüyü yatak Carrion Swift'inkiydi ama bu döşek o pislüğün de değildi. Onunkinden çok daha büyüktü ve misk sıçanı gibi kokmuyordu. Üzerime tertemiz, beyaz bir yorgan ve yünden kalın bir battaniye örtülmüştü. Tepemdeki tavan kumtaşının soluk altın renginde değildi. Büyük ölçüde beyazdı. Hayır... Beyaz değildi. Mavinin çok, çok açık bir tonundaydı ve yer yer bulut kümecikleri oluşturuyormuş gibi görünen açık gri tonlarıyla bezeliydi. Kim yaptıysa iyi iş çıkarmıştı. Odanın duvarları mavinin menekşe rengine kaçan daha koyu bir tonuna boyalıydı.

Duvarların rengini, üzerlerine asılmış gösterişli yaldızlı çerçevelerin içindeki bir değil beş farklı tabloyu, köşedeki yumuşacıkmiş gibi görünen kanepayı ve şimdiye dek hiç bir arada görmediğim kadar çok sayıda kitapla dolu rafı incelemeyi bitirmemin ardından içimi bir korku doldurdu.

Hâlâ saraydaydım. Başka nerede olacaktım ki? Üçüncü Bölge'deki hiç kimse menekşe rengi boyayı elde etmek için gereken parayı toplayamazdı. Bu zamana kadar gördüğüm tek sanat eserinin kitaplardaki solmuş resimlerden ibaret olması da cabasıydı ama çerçevelerin içindeki tabloların hepsi gerçektir. Yağlıboyayla tuvallere çizilmiş, üzerine bir de gerçek ahşapla çerçevelenmişlerdi.

Panik dolu bir nefes verdim ve yüzümün önünde oluşan buhar bulutlarını görmemle endişem daha da tırmandı. Neredeydim ve ne oluyordu? Neden verdiğim nefesi *görüyordum*?

Hareket etmeye çalıştım ama vücudum sözümü dinlemedi. Kılıcı bile kıpırdatamadım. Felç geçirmiştik sanki. Bacaklarımı yataktan aşağı bir sarkıtabilsem... ah, ah, ah. Hayır. Hayır, hayır. Böyle olmayacaktı. Başka...

Şaşaalı odanın kapısı açıldığında donakaldım. Gözlerim çoktan açılmıştı. Uyanık vaziyette enselenmişken onları şimdi kapamak nafileydi. İçeri kimin girdiğine bakamayacak kadar endişeli olduğumdan gözlerimi tavana resmedilmiş bulutlara kenetledim ve nefesimi tutup kımıldamadan yattım.

“Üstat Eskin bugün uyacağını söylemişti,” dedi bir kadın sesi. Bana şarkı söyleyen, karanlığın ardından bana uzanan ses onundu demek. “Bir de ondan şüphe etmiştim. Onun yanılmayacağını artık öğrenmiş olmalıydım.” Kadın – artık her kimse– usulca güldü.

Madra'nın hizmetçilerinden biri miydi? Ölü taklidi yapmayı bir kenara bırakıp ona baktığımda beni delik deşik mi edecekti? Sağduyum bana bu iki ihtimalin de doğru olmadığını söylüyordu. Bir kraliçenin hizmetçisi bu kadar boşboğaz olmazdı. Hem dertleri beni öldürmekse neden beni hayatta tutmak için onca zahmete girmişlerdi ki?

Başımı yavaşça ziyaretçime çevirdim ve onu inceledim.

Elinde bir yığın tozlu kitapla kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Sarının en açık tonundaki, bileğim kalınlığında iki özenli örgüyle toplanmış saçları o kadar uzundu ki belini geçiyordu. Olsa

CALLIE HART

olsa... yirmi dört yirmi beş yaşlarındaydı. Akranım olmalıydı. Teni soluk, gözleri yeşilin capcanlı bir tonundaydı.

Üzerindeki koyu yeşil elbise bir sanat eserinden farksızdı. Sırmalı korsajına işlenmiş altın iplikler ışık vurduğunda parılıyordu. Uzun eteğiye yaprak motifleriyle bezeliydi. Yabancı bana sırıttı, elindeki kitapları hâlâ bırakmamıştı. “Nasılsın?” diye sordu.

Birden öksürme ihtiyacıyla dolup taşım. Sorusuna cevap vermek için elimden geleni yapsam da direnmek mümkün değildi. Öksürmeye başlamamla vücudum kasıldığında acı bir ağ misali vücudumun yan taraflarından yukarı tırmandı.

“Eyvah. Bekle. Sana yardım edeyim,” dedi kız. Yaslandığı duvardan doğrulup koşar adım içeri girdi, elindeki kitapları pencerenin yanındaki küçük masaya bıraktı ve bir bardak alıp yatağın başına geldi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bardağı bana uzattı. “Bir yudumda bitir hepsini. Eskin uyandığında susuzluktan öleceğini söylemişti.”

Kollarımı sıkıca yanlarıma bastırarak döşeğe sinerken onu tereddütle süzdüm. “Ne bu?”

“Bir şey değil. Sadece su. Güven bana.”

Bir şey değil mi? Bardağı alıp içindeki sıvıya bakmak bile başımı döndürdü. Yalan söylemiyordu. Ağzına kadar suyla doluydu. Dört günlük suyla. Üçüncü Bölge’de bu miktarda suyun borcunu ödemek için bir ay kıcımlı yırtmam gerekirdi. Ve bu kız bu koca bardağı... bana öylece *veriyor* muydu?

“İç hadi.” Yüzündeki gülümseme tereddütlü bir hal aldı. “Bittiginde tekrar doldururum.”

Benimle oyun oynuyordu. Eh, aptallığına doymasın. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve elimden geldiğince hızlı yutkunarak suyu içmeye koyuldum. O kadar soğuktu ki boğazımı sızlatıyordu. Bu kadar hızlı içmek canımı yaksa da ona fikrini değiştirme fırsatı tanımaya hiç niyetim yoktu. Böyle büyük miktarlarda su almaya hakkım

olmadığını anladığında bardağı benden alacaktı ve bir daha asla ele geçiremeyecektim.

Tanrım, sıvı o kadar temizdi ki neredeyse ağızımda tatlı bir aroma bırakıyordu.

“Acele etme,” dedi kız. “Yavaş yavaş iç. Dikkat etmezsen... miden bulanır.”

Dibini çoktan görmüştüm bile. Bardağı ona geri uzattım ve nefes bile almadan son damlasına kadar içtiğim suyun bedelini ödemem için bana elini uzatmasını bekledim. Ancak kız bana gülümsedi ve pencerenin yanındaki masaya dönerek üzerindeki uzun bakır sürahiden suyu tazeledi. Yanıma dönüp doldurduğu bardağı tekrar bana uzattığında ona şüpheli bir bakış attım ve bana kızıp kızmadığını merak ettim.

“Adım Everlayne. Sık sık ziyaretine geliyordum,” dedi.

“Biliyorum.”

Bakışlarını elime çevirip başıyla bardağı işaret etti. “Sorun değil. Susuzluğun geçmediyse onu da içebilirsin.”

Bu kez yavaş yudumlar aldım, kabarık kat kat eteğinin arasından bir hançer çıkarıp bana saldırmasını beklerken onu izledim.

“Adımı seninle paylaştığıma göre ben de seninkini öğrenebilir miyim?” Başını hafifçe yana eğdi. “Tanrılar aşkına, aslında şuraya bir sandalye çeksem sorun olur mu? Sabahtan beri merdiven inip çıkmaktan helak oldum. Kahvaltı etmeyi de unuttum.”

“Olmaz sanırım?”

Kız –*Everlayne*– sırtı ve sıradan bir ahşap sandalyeyi kapıp yatağımın başına sürükledi. Sandalyeyi hoşuna giden bir yere koyar koymaz vücudunu bitkince üzerine bıraktı ve yüzüne düşen asi birkaç tutam saç kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Pekâlâ. Tamam. Hazırım. Kimsin sen? Marika mı? Angelica mı?” Yeşim taşını andıran gözleri konuştuğu parıldıyordu. Benimle bir sırrını paylaşıyormuş gibi usulca, “Pek sabırlı biri değilimdir,” dedi. “Son on gündür sana

CALLIE HART

Liss diyorum. Özel bir nedeni yok aslında ama...” Birden duraksadı ve yüzümdeki ifadeyi fark etmesiyle gözlerindeki parıltı söndü. “Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“*Kulakların,*” diye fısıldadım. Saçlarını arkalarına sıkıştırdığından beri bön bön onlara bakıyordum. Uçları...

Sertçe yutkundum.

Derin bir nefes aldım.

Uçları *sivriydi.*

Everlayne kaşlarını hafifçe çatarak ellerini kulaklarının uçlarına götürdü. Neden bahsettiğimi anladığında yüzü ifadesizleşti. “Ah. Doğru ya. Evet, seninkiler gibi değiller.”

Faeler savaş düşkünüdür. Hepsi yamyamdır. Anlayıştan, ahlaktan, merhametten yoksun canavarlardır. Kadim Ölümsüzler bu topraklara gazap yağdırdı, arkalarında kaos ve yıkımdan başka bir şey bırakmadı. Onları kovduğumda yedi şehir de bayram etti.

“Görünüşüm... seni rahatsız ediyor,” dedi Everlayne usulca. Ellerini kucağında kavuşturdu, az önceki heyecanı hızla buhar olup uçmuştu. “İrkıma dair bir şeyler biliyor musun?”

“Evet.” Bu gerçek miydi yoksa kendimi çarpık bir şakanın ortasında mı bulmuştum? Hayden bana oyun mu oynuyordu? Son görüşmemizde ona ettiğim acımasız sözlerin intikamını mı alıyordu? Sayesinde akıl sağlığımdan şüphe etmem iyi bir ödeşme yolu olurdu ama...

Onu Serap’ın önünde bırakıp Yüzbaşı Harron’la saraya gitmiştim. Kraliçe’yle tanışmıştım ve benim, arkadaşlarımla, ailemin ve Üçüncü Bölge’de yaşayan herkesin ölümünü emretmesini dinlemiştim.

Ölüm’ü, dalgalı siyah saçlarını ve tekinsiz yeşil gözlerini görmüştüm.

Beni oradan alıp götürmüştü.

Buraya getirmişti.

Birden içimi dolduran sıcaklıkla dilim damağım kurudu. O sırada ölmekle meşgul olduğumdan üzerinde pek durmamıştım ama

beni kucağına alan siyah saçlı yabancının da tuhaf kulakları vardı. Köpekdişleri de...

“Bana dişlerini göster.” Sözcükler ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarımdan dökülüyordu.

Yeşil elbiseli kızın gözleri fal taşı gibi açılırken eli ağzına gitti. “Ne? Hayır!” diye çıkıştı avucunun ardından. “Hayatta olmaz! B-bu çok *kaba* bir istek.”

“Affedersin. Peki sen... bir *Fae* misin?”

Sözlerim kulağa berbat bir şakanın can alıcı kısmı gibi geliyordu ama Everlayne gülmedi. “Öyleyim,” dedi elini ağzından çekmeden.

“Ama... siz gerçek değilsiniz.”

“Katılmıyorum.”

“Efsaneler. Hikâyeler. Faeler söylentiden ibarettir. Fae diye bir şey yoktur.”

“Oradan bakıldığında sana gerçek değilmiş gibi mi görünüyorum?”

“Sanırım hayır. Ama... Faelerin kanatları olur.”

Everlayne alayla homurdandı. “Binlerce yıldır *öyle* şeylerimiz yok.” Elini nihayet indirdi ve usulca iç geçirerek hâlâ tuttuğum bardağı işaret etti. “Anlıyorum. Beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Önce bir suyunu iç. Bakalım kendini daha iyi hissedecek misin? Bir süre bo-calayabilirsin.”

İnanmamamın kafamın arkasında şişlikle hiçbir ilgisi yoktu. İnsan sırf kafasına sert bir darbe aldı diye koca bir ırkın varlığını unutmazdı. Faeler gerçek değildi. Kıpırdanarak hafifçe doğrulmaya çalıştım, gözlerim hâlâ Everlayne’in kulaklarındaydı. “Annem ben çocukken bana Faelerle ilgili hikâyeler anlatırdı,” dedim. “Topraklarımızın kıyılarını ziyaret ettiklerini, yanlarında savaş, hastalık ve ölüm...”

Everlayne’in güzel yüzünden öfke geçti. “Kusura bakma ama Faeler hastalıklı değildir. Bir yıldır tek bir hastalık bile geçirmedi.”

CALLIE HART

Öte yandan insanlar mikrop yuvasıdır. Bir hastalığa yakalanıp bir çırpıda ölen sizsiniz.”

Onu gücendirmiştim. Yine. Bir dakika içinde ikinci kez. İlk tanışmamızda iyi bir intiba bırakma konusunda harika bir iş çıkar-dığım söylenemezdi. Sakinleşmek için bir nefes alarak kulağa kaba gelmeyecek bir soru düşünmeye çalıştım ama Everlayne oflayarak benden önce davrandı.

“Faelerin Zilvaren'deki çocukları korkutmak için anlatılan masal-lar haline geldiğini mi söylüyorsun?”

“Evet!”

“Hakkımızda başka ne söylüyorlar?”

“B-bilmiyorum. Şu an hatırlayamıyorum.” Bir sürü şey hatırlı-yordum ama hiçbiri hoşuna gidecek şeyler değildi. Ona Zilvaren'deki annelerin çocuklarını söz dinlemezlerse bir Fae cadısının gece ansızın gelip onları yiyeceğini söyleyerek korkuttuğunu anlatıp Everlayne'i yine gücendirmek istemiyordum.

Kız kaşlarını çatarak başımın yan tarafına baktı. “Hımm. Kısa süreli hafızan ne âlemde? *Hatırlayabildiğin* son şey ne?”

“Ah. Saraydaydım. Madra'nın emrindeki asker beni öldürmeye çalışıyordu. Bir... bir şekilde hançerini durdurdum ve bir kılıca sarıldım. Sonra zemin erimiş gümüşle dolu bir havuza döndü. Ve... içinden bir şey çıktı.”

“Bir şey mi yoksa *biri* mi?”

“Biri,” diye fısıldadım.

Everlayne başını iki yana salladı. “Bir *adam*. Kılıç onu çağırdığı için geldi...” Sözlerini yarıda kesip ellerini hışımla havaya savurdu. “Tanrım, hâlâ adını öğrenemedim. Bir adın *varsa* tabii.”

“Elbette var,” dedim. “Saeris.” Sorulduğunda gerçek adımlı söyle-diğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Fakat nede-nini anlayamadığım bir sebepten ötürü ona yalan söylemek doğru gelmemişti. Ne zamandır burada bilinçsizce yattığımı bilmiyordum

ama Everlayne sık sık ziyaretime gelmiş, benimle konuşmuştu. Bana göz kulak olmuş, şarkılar söylemiş, beni yalnız bırakmamıştı. Bana zarar vermek isteyen biri bunca zahmete kalkışmazdı.

Kızın bir kaşı manidar bir tavırla kalktı. “Ahh. *Saeris* demek. Güzel isim. Bir *Fae* ismi. Kendini nasıl hissediyorsun? Eminim her yerin ağrıyordur ama ilk geldiğin zamana göre biraz daha iyi olmalısın.”

“Kendimi...” Nasıl *hissediyordum*? En son karnımda korkunç bir yarık ve omzuma saplanmış bir hançer vardı. Vücudumdaki kanı neredeyse son damlasına kadar kaybettiğimden bahsetmiyordum bile. Kaskatı kesilmiş kollarımla üzerimdeki yorganı yavaşça kaldırdım ve altında sakladığı hasara bir göz attım. Görülecek pek bir şey yoktu. Üzerimde açık yeşil, yumuşacık bir tür tunik vardı. Elimle karnımı yoklayıp kumaşın altındaki geniş yarayı hissetmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Karnım dümdüzdü. Canım bile yanmamıştı.

“Şifacılarımız çok yeteneklidir. Gerçi böyle feci yaralar almış bir insanla ilgilenmelerinin üzerinden uzun zaman geçmişti,” diye itiraf etti Everlayne. “İç organların onarılırken seni uyutmaya karar verdiler. Yeniden tek parça olduğunda seni uyandırmaları konusunda ısrarcı oldum ama Eskin yaşadığın travmanın ardından zihninin yatışması için birkaç güne daha ihtiyacın olduğunu söyledi.”

“Bir saniye. Ne yani, *ölmeyecek* miyim?”

Kız kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Hayır. Eskin son zamanlarda başarı oranını gurur nişanesi gibi taşıyor. Neredeyse iki asırdır tek bir hasta kaybetmedi.”

İki *asır* mı dedi o? Biz küçükken annemizin Hayden’la bana söylediği şarkılarda hep Faelerin doğal olmayan ömürleri de geçirdi. Ne var ki Everlayne’in bir Fae olduğu gerçeğini hâlâ tam idrak edemiyordum. Ona inanıyor muydum? Zihnim bunu kabul edebilecek kapasitede miydi? Bu *mümkün değildi*.

“Anladığım kadarıyla... Gümüş Şehir’de değiliz?” dedim usulca. Everlayne gülümsedi. “Değiliz.”

CALLIE HART

Midem kasıldı. “Neredeyiz o halde?”

“Yvelia’dayız.” Gülümsemesi verdiği cevap her şeyi açıklıyormuş gibi genişledi.

“Peki... orası neresi?”

“*Yvelia!* Daha doğrusu Kış Sarayı. Annenin masallarında buraya dair...”

Odanın kapısı sertçe açıldı.

Birden koridordan içeri soğuk ışık doldu ve deri zırh kuşanmış bir canavar sinsice odaya girince Everlayne’in nefesini kesti. Adamın gözleri siyaha çalan bir koyu kahverengiydi ve soluk teni çamura benzeyen izlerle doluydu. Üst kısmı savaş örgüsü yapılmış kumral saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. İnsanın gözünü korkutacak kadar uzun boyluydu ve çıplak, kaslı önkolları karmaşık, iç içe geçmiş dövmelerle kaplıydı, onları daha dikkatli incelemeye çalıştığımda bulanıklaştılar. Bakışları Everlayne’i bulduğunda yüzündeki ölümcül ifade bir nebze yumuşadı.

Öte yandan Everlayne’in yüzü mora dönmüştü. “Renfis! Beş cehennem aşkına! Neredeyse kalbime indirecektin!”

Adam mahcup bir tavırla başını yere eğdiğinde gözlerim bir çift sivri kulağa daha takıldı. Bu seferkilerin uçları utançtan kızarmıştı. “Layne,” dedi adam. Belli belirsiz bir aksanı vardı, hoş bir vurguyla konuşsa da kelimeleri kıvraktı. “Affedersin. İçeride olduğunu bilmiyordum.”

“Öyle görünüyor. Lanet kapıyı yerinden çıkaracaktın. İçeri dalmadan *önce* kapı çalınır.”

Adam –Renfis– bana bir bakış attı ve gözlerini kısaca yataktaki bedenimde gezdirdikten sonra tekrar Everlayne’e döndü. “Haklısın. Özür dilerim. Görgü kurallarını hiç öğrenemedim. Bildiğim bir avuç şeyi de Irrin’de unuttum.”

Everlayne’in dudakları seğirdi. Gülümsemesini mi bastırmaya çalışıyordu? “*Neden* paldır küldür içeri daldın peki?” diye sordu.

“İnsanı görmeye geldim.” Renfis bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Zincirini geri istiyor.”

“Zincir mi? Ah!” Everlayne’in kaşları da benimkiler gibi çatılmıştı ama onunkiler birkaç saniye içinde düzeldi. Renfis’in neden bahsettiğini anlamış olmalıydı, benimse hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Başını bana çevirip gözlerini boynuma dikti ve “Ona hâlâ ihtiyacı olabilir,” dedi dudaklarını bastırıp somurtarak.

Elimi boynuma götürdüm. Parmak uçlarım tenimin üzerinde duran soğuk metale değer değmez her şeyi hatırladım. Siyahlara bürünmüş Ölüm’ün boynundaki zinciri çıkarıp benimkine geçirmesini. Beni kucığına almasını. Gözlerindeki hayal kırıklığını. Ölüm’ün...

“İnan bana. Şu an kızıdan çok asıl onun ihtiyacı var,” dedi Renfis karanlık bir tınıyla.

Ansızın zincir boynuma geçirilmiş bir ilmekten farksız geldi. Neyin nesiydi bu? Beni Madra’nın sarayından kaçıran adam onu neden *benim* boynuma takmıştı?

Everlayne ayağa kalktı. “Daha on gün oldu. Şimdiden etkilenmeye başlamış olamaz ya.”

“*Zorlanıyor,*” dedi savaşçı garip bir tavırla. “Onu hiç çıkarmalıydı. Çıkardığı her seferinde daha beter oluyor. Burada olduğu babanın kulağına giderse...”

“Biliyorum, biliyorum. Tanrılar aşkına. Onu *görmek* istiyorum, Ren. Bu durum iyice saçma bir hal almaya başladı.”

Renfis bakışlarını botlarına dikti. “Pek iyi değildi. Hâlâ değil. Şu anda onun için yapabileceğin en iyi şey kolyeyi ona geri götürmeme yardım etmek.”

Everlayne’in omuzları gergindi. Birbirlerine attıkları sert bakışların ardından Everlayne başını eğip iç geçirdi. Ardından bana dönerek, “Peki. Öyle olsun. Saeris, senden bunu istediğim için üzgünüm ama boynundaki zinciri...”

O aptal şeyi boynumdan çıkarmak için kolyenin klipsiyle uğraşmaya başlamıştım bile. Madem vahşi sahibi onu geri istiyordu,

CALLIE HART

buraya gelip zinciri kendi elleriyle alması için ona bir sebep vermemeycektim. Klipsi nihayet açıp kolyeyi Everlayne'e uzattığımda vücudumdan soğuk bir ürperti geçti.

Ucundan sarkan küçük gümüş diski yeni fark ediyordum. Bir aile arması mıydı bu? Üzerine küçük işaretler kazınmıştı ama ne olduklarını yakından inceleyecek halim yoktu. Boynumdan çıkarmamla zincir uğuldamaya başlamıştı sanki. Kolum tuhaf bir enerji akımının esiri olmuştu. Canımı yakmasa da pek hoş bir his sayılmazdı. Soğuktu. *Buz* gibiydi. Renfis odayı aşarak yatağımın başına gelip elindeki küçük, siyah kadife keseyi bana doğru uzatana kadar zincir buzdan yapılmış gibi soğumuştu.

"İçine bırak," dedi adam. Kesenin ağzını açtı ve ben söylediğini yaparken metalin tenine değmemesine büyük özen gösterdi. Zincir kadife kumaşın içine girer girmez savaşı iki yanındaki ipleri çekerek ağzını kapadı. Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya yöneldi.

"Hiç değilse gitmeden onu bir kez görmek istiyorum," dedi Everlayne arkasından. "Ona sormam gereken şeyler var."

Renfis duraksadı. Koca cüssesiyle kapı pervazını dolduruyordu. "Bir an önce gitmesi gerek, Layne. Şansımız yaver gittiği için onu bu kadar uzun süre saklayabildim. Muhafızlar şüphelenmeye başlıyor. Burada olduğunu öğrenirlerse..."

Everlayne bakışlarını yere çevirdi. "Doğru, haklısın."

"Cahlish'te ona ihtiyaçları var zaten. Çok acilse ona mektup yaz. Birkaç ay içinde ziyaretine git. Ama burada gereğinden fazla oyalanması" –sözünü tamamlamadan önce dikkatlice düşündü– "*akıllıca olmaz.*"

Everlayne'in yüzü kireç gibi olsa da adamın sözlerine itiraz etmedi. "Tamam. Mektup yazarım. Ona bana bir cevap yazmazsa olay çıkaracağımı ilet."

Renfis başını eğerek ona selam verdi. "Seni görmek güzeldi," diye mırıldandı. Ardından kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Giderken beraberinde kolyeyi çıkarmamla içeriyi dolduran gerginliği de

götürmüştü ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Ne var ki Everlayne benim aksime rahatlamışa benzemiyordu. Gözlerini dolduran yaşlara rağmen kapıya sırtını döndü ve sahte bir neşeyle, “Pekâlâ. Banyo yapmak için sabırsızlanıyorsundur herhalde,” dedi.

“*Banyo mu?*”

“Evet. En az on gündür doğru düzgün su yüzü görmedin. Gel hadi. Senin için biraz sıcak su hazırlayayım. İnan bana kendini kat-bekat iyi hissedeceksin.”

Sıcak su mu? Koca bir küvet dolusu mu? *İçinde yıkanayım* diye mi? Normal şartlarda bu kadar çok suyun böyle heba edilmesi karşısında beynimden vurulmuşa dönerdim ama uyandığımdan beri endişelenmem gereken çok daha tuhaf şeyler yaşamıştım. Ayrıca bütün odağım hem Renfis’in hem de Everlayne’in söylediği bir şeydeydi.

On gün. On gündür kardeşim Zilvaren’de muhtemelen ölüm kalım mücadelesi verirken ben bu yatakta huzur içinde yatmış iyileşiyordum.

“Banyo istemem,” dedim. “Eve dönmem gerek. Küçük kardeşimin bana ihtiyacı var.”

Everlayne her ne söyleyecekse onu söylemek için aralanmış ağzı öylece kalakaldı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu. “Üzgünüm, Saeris ama bu mümkün değil.”

“Mümkün değil de ne demek? Geri dönmek zorundayım. Başka çarem yok. Madra bölgemi yakıp kül etmeyi planlıyor. Ailem, dostlarım hâlâ orada.” Zihnimin bir köşesinden bana muhtemelen çok geç kaldığımı fısıldayan sesi duymazdan geldim. Madra salonda olan biteni öğrendiğinde küplere binecekti. Hayır. Küplere binmek öfkesini tanımlaya yetmezdi. Sadece elinden sağ kurtulmakla kalmamış, bir şekilde Harron’ın hançerini eritmeyi başarmış, ona saldırmış ve... siktir, o kılıçla *ne* yaptığımı bilmek bile istemiyordum. Kılıca el bile sürmemem gerekirken onu yerinden çıkarmış ve şeytanın ta kendisini çağırıştı. Harron muhtemelen ölmüştü. Madra merhametli bir kraliçe değildi. İntikamı hızlı ve korkunç olacaktı.

CALLIE HART

Üçüncü Bölge'den geriye yalnızca kumların içindeki bir krater kalmış olması muhtemeldi ama yine de evime dönmek zorundaydım. Henüz bölgeme el sürmemiş olma ihtimali çok düşük olsa bile onu durdurmaya çalışmalıydım. Hiç değilse bunu yapabiliirdim.

Everlayne yüzünde anlayışlı ama bir o kadar da yenik bir ifadeyle ağır ağır kapıya doğru yürüdü. "Seni yalanlarla kandırmayacağım. Annenin çocukken sana anlattığı hikâyelerin bazıları doğru. Halkım zaman zaman korkutucu ve acımasız olabiliyor. Bazılarımız daha farklı olmaya çalışsa da... bazen başka seçeneğimiz kalmıyor. O kılıcın yerinden çıkarılmasını çok uzun zamandır bekliyorduk. Ama bunu *senin* yapman..." Başını iki yana salladı. "Ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsin, Saeris. Korkarım babam seni kolay kolay bırakmayacak. Bir saat içinde seninle görüşmek istiyor. Yani ne yazık ki banyo mevzusu tartışmaya açık değil."

"Bcni burada zorla tutamazsınız. Buna adam kaçırmak derler. Bu insanlık dışı bir muamele!"

Everlayne hiç değilse mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Haklısın. *İnsanlık* dışı bir muamele. Ama bizler insan değiliz, Saeris. Biz Fae'iz. Sizler gibi davranmıyoruz. Sizler gibi düşünmüyoruz. Irkının *bazı* fertleri gibi belli ahlak kurallarına göre hareket etmiyoruz. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen işin o kadar kolaylaşır," dedi nazik bir sesle. "Rica ediyorum. Su soğumadan yıkan. Babamla konuştuğunda ona Gümüş Şehir'e dönüp dönemeyeceğini sorarsın."

"Baban kim oluyor da bana evime dönüp dönemeyeceğimi söylüyor?" Öfkeli sesim koridorda yankılandı. Çıt çıkarmadan kaskatı dikilen iki muhafız irkildi, fazlasıyla huzursuz görünüyorlardı.

"Babam Belikon De Barra," dedi Everlayne düz bir sesle. "Yvelia Faelerinin kralı."

Bakır küvetin için hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Elimin altında bunca nimet olmasına rağmen hiçbirini sevdiğilerimle paylaşamıyordum.

Hayden'la Elroy hâlâ yaşıyorsa hayatlarının her gününde olduğu gibi bugün de susuzluktan başları dönüyor olmalıydı. Bense içinde *boğulabileceğim* kadar çok suyun tadını çıkarıyordum. Banyo suyum kirden simsiyah olmuş ve tenimi pespembe olana kadar ovalamamın ardından yüzeyinde bir pislik tabakası toplanmıştı. Sanırım kendimi bildim bileli bu kadar temiz olmamıştım. Şampuan alacak kadar param olmadığından saçlarımı daha önce hiç doğru düzgün yıkamamıştım, bu yüzden de avucuma sıktığım miktarın bu kadar köpüreceğini düşünememiştim. Düğüm düğüm olmuş, keçeleşmiş tutamları açmak bir ömür, köpüğü durulamaksa bir ömür daha sürmüştü. Everlayne, ona işimin bittiğini söyleyene kadar kafese tıkılmış bir cehennem kedisi gibi banyonun dışında volta atmıştı.

Apar topar içeri girdiğinde telaşa kapılmış görünüyordu. “Ne giyeceğini düşünecek vaktimiz yok. Üzerine uyan ilk şeyle yetinip korsesini sımsıkı bağlayacağız ve modayı sonra düşüneceğiz.”

“Korse mi? Ne diyorsun sen?”

“*Elbisen* diyorum!” Everlayne doğruca büyük, koyu renkli ahşaptan yapılmış gardırobun başına geçti ve kapaklarını açtı. “Koyu renkli saçlarını ve mavinin en güzel tonlarındaki gözlerini düşününce kraliyet mavisi güzel bir seçenek olabilir ya da belki...” Vücudunun üst yarısı dolabın içinde kayboldu. Tekrar çıktığında kollarında kobalt mavisi koca bir kumaş yığını tutuyordu. Elbiseyi görür görmez bir adım geriledim.

“Hayır. Hayır, b-ben elbise *giyemem*, Everlayne.”

“O da ne demek?” Kafası karışmış gibiydi.

“Pantolon ve gömlek giyerim. İçlerinde kolayca hareket edebileceğim şeyler. Gerekteğinde koşabileceğim, tırmanabileceğim ve...”
Birini öldürebileceğim.

“Kral'la görüşmeye gömlek ve pantolonla gidemezsin, Saeris. Bunu bir hakaret olarak algılar. Özenli görünmezsen seni doğruca hücrelere atar.”

CALLIE HART

Hah. Bir hükümdarın beni hapse attığı başka bir gün daha. Dü-rüst olmam gerekirse bunu hak cdiyordum. Eldiveni çalıp bütün bölgemin başına korkunç bir bela açtıktan sonra gün ışığını tekrar görmeyi hak etmiyordum. Everlayne'in elbiseyi –yoksa *balo elbisesi* mi demeliydim?– üzerime geçirmesine müsaade ederken uyuşmuş gibiydim.

Everlayne beni bir o yana bir bu yana itekleyip oramı buramı dürtüklemeyi ve korsenin iplerini beni bayıltacak kadar sıkı bağla-mayı bitirdiğinde, “Nefes kesici görünüyorsun,” dedi.

“Neden bir kâbusa sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum o halde?” diye sordum duygusuz bir sesle.

Kız cık cıkladı. “Arkanı dön ve şu sandalyeye otur. Saçlarını da halletmem gerek.”

“Saçlarımın nesi varmış?”

“Şey... Bunu kabalık etmeden nasıl söyleyebilirim? Bir tarla faresi ailesi birkaç yıldır başının tepesinde yaşıyormuş gibi görünüyor. İd-diaya varım yıllardır tarak yüzü görmemiştir. Yani...”

“Saçlarımı ördüğümünden taramaya *ihtiyacım* olmuyor.” Eleştirisi sinirimi hiç bozmamıştı. Hem de hiç.

Everlayne kıs kıs güldü. Kıkırtılarını duyamayacağımı mı sanı-yordu? Gösterdiği sandalyeye oturdum ve o saçlarımdaki düğümlerle bir mücadeleye tutuşurken kendi kendime homurdandım. Buna ba-yılıyordu, değil mi? Kendine ait bir tutsağı, istediği gibi giydirip süs-leyebileceği oyuncak bir bebeği olmasına? Ama ben ne bir oyuncak ne de bir evcil hayvandım. Öyleymişim gibi davranacaksa gerçeği zor yoldan öğrenecekti.

Geniş dişli tarağı tutamlarımın arasından kaydırırken, “Saçların çok güzelmiş,” dedi. Saçlarımı omuzlarımın üzerine attığında yü-zümü buruşturdu. “Burada çok güzel uzayacaklar. Uzun saç, Fae kadınları arasında soyluluğun işaretidir. Koyu rengini herkes çok kus-kanacak. Koyu renk saç Yvelia Faelerinin gözünde asalet demektir.”

Faeler arasındaki moda ya da trendler umurumda değildi. Kadın-

ların görünüşümü kıskanıp kıskanmamaları ya da iğrenç bir canavar olduğumu düşünüp düşünmemeleri de öyle. Dört saat öncesine kadar varlıklarından bile bihaberdim. Everlayne maharetli parmaklarıyla saçlarımı örerken kımıldamadan oturdum ve dilimi ısırdım. İşini bitirdiğinde beni duvardaki yaldızlı bir çerçevesi olan boy aynasının önüne götürdü ve eserini gururla bana gösterdi.

Demirhanede Elroy’la birlikte pek çok ayna yapsak da onları pek kullanmazdım. Neye benzediğimi gayet iyi biliyordum. Evet, güzel bir yüzüm vardı ama Üçüncü Bölge’deki bir kız için güzel bir yüz, takas edecek parası veya suyu bittiğinde başvurduğu bir ödeme yönteminden ibaretti ve bir lütuftan çok lanetti. Maskeler ve eşarplar en yakın dostumdu. Kimse kum içinde kalmış bir çuval bezinin arkasındaki yüzün neye benzediğini bilmez, dolayısıyla da *senin olana* göz dikmezdi.

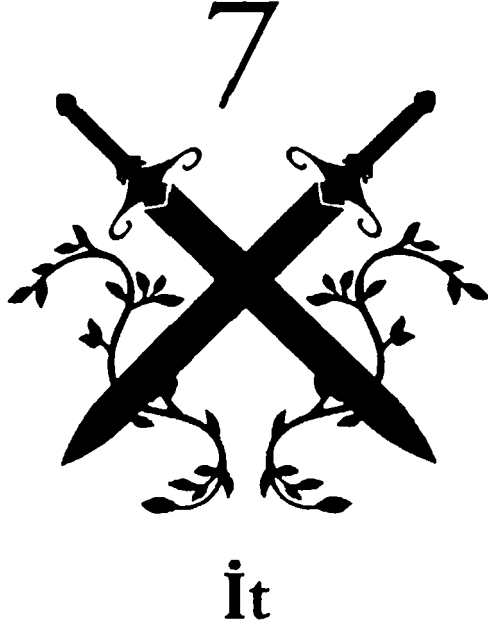
Fakat burada ardına saklanacak maskeler ya da eşarplar yoktu.

Yine de güzelliğim Everlayne’in yanında sönük kalıyordu. Kız göz kamaştırıcıydı. Her yönden kusursuzdu. Benim için seçtiği gülünç elbise söylediği gibi *gerçekten* de ten rengime çok yakışmıştı. Gözlerimi ortaya çıkarıyor, daha bir parlak görünmelerini sağlıyordu. Peki ya saçlarımda konuşturduğu büyülü dokunuşu? Özenle başımın etrafına doladığı örgü gözalcıydı. Saçlarım hiç bu kadar sağlıklı görünmemişti.

“Allığa ihtiyacın yok,” dedi Everlayne’in aynadaki yansıması. “Yanakların yeterince pembe. Gerçi... bir saniye.” Hızla yanımdan uzaklaşıp elinde küçük bir kavanozla geri döndü. Kapağını açıp bana uzattı. “Geldiğinde dudakların çok kuruydu. Birkaç saatte bir bundan sürüyordum ama artık uyandığına göre bunu kendin yapabilirsin. Şöyle yapacaksın.” Bir parmağının ucunu yoğun, mumsu reçinenin üzerinde gezdirip dudaklarına sürdü.

Sırf beni rahat bırakması için söylediğini yaptım.

Eserinden son derece memnun görünüyordu. “Harika. O halde hazırız. Hazırlan. Kral’la tanışma vaktin geldi.”

Yatak odası eşini benzerini görmediğim kadar şaşaalıydı ama kapısının ardındaki dünyanın yakınından bile geçemezdi. Madra'nın Zilvaren'deki kraliyet makamını köhne bir ahır gibi gösteren Kış Sarayı'nın koridorlarında Everlayne'le ilerlerken ağzımı kapayamıyordum.

Duvarlar ve zemin, yer yer metalik mavi ve yeşil tonlarıyla parıldaayan yanardönerli beyaz mermerle kaplıydı. Zilvaren'de böyle bir taş yoktu ama Everlayne bunun ender bulunan açık renkli bir labradorit türü olduğunu söylemişti. Geçtiğimiz koridorlar, merdivenleri ve diğer katlardaki koridorları gözler önüne seren sıra sıra yüksek kemerlerle doluydu. Duvarlar pelüş halılar ve çerçeveler içindeki tablolarla bezeliydi ve kafamı çevirdiğim her yerde içleri görkemli gerçek çiçek demetleriyle dolu vazolar görüyordum. Güneş ışığı geniş pencerelerden içeri süzülse de ışığın kendisi herhangi bir sıcaklıktan yoksundu. İkiz güneşlerin cezalandırıcı sıcaklığıyla kıyaslanamazdı bile. Everlayne beni pencerelerin yanından hızlıca geçirdiğinden arkalarındaki dünyaya dair hiçbir şey göremedim. Her şey beyaz ve griden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti.

Bir dizi heykelin yanından geçtiğimizde kız başını saygıyla eğerek işaret ve ortaparmağının uçlarını alnına bastırdı. Başka bir koridora dönüp yine oyuklara yerleştirilmiş başka bir heykel sırasına geldiğimizde de aynı hareketi tekrarladı.

Everlayne parmaklarını kaşlarının arasına bastırırken taç takan uzun boylu, göz korkutucu kadın ve erkekleri inceleyerek, “Kim bunlar?” diye sordum.

“Tanrılar elbette.” Şaşkın görünüyordu. “Gümüş Şehir’de artık Corcoran’a tapmıyorlar mı?”

Erkek tanrılardan birinin soğuk ve yakışıklı yüzünü incelerken başımı iki yana salladım. “Annem bir keresinde bana Zilvaren halkının tanrılara dua ettiğini ama isimlerinin ve tapınaklarının uzun zaman önce çöl tarafından yutulduğunu anlatmıştı. Sadece şansımıza sövmek ya da duygularımızı vurgulamak için ‘tanrılar aşkına’ deriz. Zilvaren’in gözünde tanrıya en yakın şey Madra’dır. En azından kendini öyleymiş gibi gösteriyor. Ona Kuzey Sancağı’nın Ölümsüz Elçisi diyorlar. Müritleri saç tellerini kemerlerine astıkları deri keselerde taşıyor. Onu onurlandırmak uğruna diri diri yakılan kurbanların küllerini de yanına ekliyorlar. Bunun onları vebadan koruduğuna, yeterince değerlilerse onlara sonsuz yaşam bahşedeceğine inanıyorlar.”

Everlayne alaycı bir ses çıkardı. “Hurafeler ve kutsal şeylere saygısızlık. Kraliçeniz bir insan. Kum ve rüzgâr tanrılarının isimlerini alıp götürmüş olsa da seni temin ederim ki Madra hepsini biliyor. Halkının tarihinden silip gitmelerine göz yumması ne kadar yozlaştığını açıkça gösteriyor.” Everlayne hâlâ baktığım adamın heykelini işaret etti. “Gölgelerin Tanrısı Styx.” Sıra sıra dizilmiş heykellerin önünde ilerledi ve her birinin isimlerini söylemeden önce alnına dokundu. “Sırların Tanrısı Kurin. Maskelerin Tanrıçası Nicinnai. Şafağın ve Yeni Başlangıçların Tanrısı Maleus. Bu ikili genellikle tek tanrı olarak kabul görür,” dedi aynı mermer kaidenin üzerinde kol kola girmiş vaziyette duran iki güzel kadını işaret ederek. “Balmithin. İkiz kız kardeşler. Gökyüzünün tanrıçaları. Efsanelere göre bir zamanlar

CALLIE HART

tek vücutlarmış ama bütün toprakları kasıp kavuran şiddetli bir fırtına koptuğunda Balmithin bir yere sığınmayı reddetmiş. Fırtınanın içindeki güçlü ruh, Balmithin'in ondan korkmamasına çok sinirlenmiş ve üzerine yıldırımlar yağdırmış. Yıldırımlar ardı ardına Balmithin'i vurmuş ama tanrıça ölmemiş. Bunun yerine çatlayıp ikiye bölünerek Bal ve Mithin olmuş. Bal güneşin, bir bakıma gündüzün tanrıçası olmuş. Mithin ise ayın ve gecenin.”

Bal. Mithin.

Balae. Min.

İkizler.

Yüzlerini daha yakından incelediğimde karşımdaki iki kadının Aynalar Salonu'nun duvarlarına oyulmuş yüzlere şaşırtıcı derecede benzediğini fark ettim. Burasıyla evim arasında inkâr edilemez bir bağ vardı. Bende tuhaf hisler uyandıran bir bağ.

Bu tanrıçaların isimleriyle Zilvaren'in göğünde daima parlayan güneşlerin isimleri arasındaki benzerliği Everlayne anlatabilirdim ama nedense sözcükler boğazıma dizildi. Kafamda bin bir türlü soru olsa da en başlarını buradaki Faelerin Madra'yı nereden bildiği çekiyordu. Everlayne, Gümüş Şehir'in kraliçesini tanıyormuş gibi konuşmuştu. Madra'nın bir insan olduğunu bunu kesinlikle biliyormuşçasına söylemişti. Ayrıca sözünü ettiği ayın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama şimdilik bunları bir kenara bırakacaktım.

Sıranın en sonundaki heykel diğerlerine kıyasla oyuğun daha derinlerindeydi. Ötekilerden farklı olarak sırtı koridora, başıysa duvara dönük duruyordu. Geniş omuzlu tanrıyı başımla işaret ederek, “Peki ya o? O neyin tanrısı?” diye sordum

Everlayne heykele temkinli bir bakış atıp buruk bir gülümsemeye bana döndü. “Kaos ve Değişim Tanrısı Zareth.” Heykelin yanına yürüdü ve diğerlerinin önünde yaptığı gibi parmaklarını kaşlarının arasına bastırdı ama sonra elini uzatıp adamın ayağına koydu. Zareth'in sağ botunun oyulduğu kısımdaki taşın sanki binlerce el üzerine dokunmuş gibi aşınıp pürüzsüzleştiğini fark ettim.

“Biz Faeler de zaman zaman bazı hurafelere inanabiliyoruz,” diye itiraf etti. “Zareth’in yüzüne bakmak tanrının dikkatini üzerine çekmek demektir ve çoğu kişi bundan pek hazzetmez. Ona saygı duyar, taparız ama hepimiz bizim yerimize başkalarına odaklanmasını yeğleriz. Onu kendimizden uzaklaştırmak için de ayağına dokunuruz.” Heykelin botuna hafifçe vurup geri çekildi. “Günün birinde Yvelia’ya geri dönmeleri için Corcoran’ın her üyesine dua ederiz. Ama çoğumuz içten içe Zareth’in eve dönerken yolunu kaybetmesini dileriz.”

Everlayne tekrar yürümeye başlasa da uzun boylu tanrının önünde duraksayıp onu inceledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Ama yapılacak doğru şey gibi gelmişti. Uzanıp heykelin botuna dokundum ve aceleyle uzaklaştım.

Koridorlarda ilerlemeye devam ederken sayılamayacak kadar çok sayıda açık kapının önünden geçtik. Yatak ve çalışma odaları. Harita ve kitaplarla dolu odalar. Tezgâhlar ve ateşin üzerinde asılı duran, içlerinde sıvıların fokurdadığı cam şişeciklerle dolu odalar. Gördüğüm bu yeni ve tuhaf şeyler beni dehşete düşürmeliydi ama merakım korkumu gölgede bırakıyordu.

Yanlarından geçip gittiğimiz Faeler de bir o kadar ilginçti. Hepsinin yüzleri ve üzerlerindeki kıyafetler o kadar tuhaftı ki kendime gözlerimi dikip bakmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Tek ortak noktaları sivri kulaklarından ibaretti. Gökkuşağının her tonundan saçlar ve hem alışık olduğum hem de olmadığım sayısız renkte göz görmüştüm. Bazıları uzun boylu ve zayıf, bazılarıysa kısa ve topluydu. Sarayda gezinen Faelerin birbirinden büyüleyici olduğu kesindi. Everlayne’in zarif ve uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken bana saklamaya tenezzül etmedikleri düşmancıl bakışlar atıyorlardı.

Her yer buz gibiydi. Ona üzerime bir şey almak istediğimi söylediğimde Everlayne bana tuhaf tuhaf baksa da elime ipek bir şal tutuşturmuştu. Gerçi pek işe yaradığı söylenemezdi. Soğuk hava iliklerime işliyor, eklemlerimin kaskatı kesilmesine neden oluyordu. Gideceğimiz yere ilerlerken dişlerim yüksek sesle takırdıyordu.

CALLIE HART

Everlayne göz ucuyla bana bakarak, “Abartıyorsun,” dedi. “Her yerde yanan ocaklar var. Yanmasa bile saray daima kimsenin üşüme-yeceği bir sıcaklıkta tutulur.”

“Nasıl?” Ona inanmadığımdan değildi. Ama, şey... Hayır, inanmıyordum. Verdiğim nefeslerin oluşturduğu buhar bulutlarını hâlâ görebiliyordum.

“Büyükle elbette,” diye yanıtladı. “Yvelia’nın dört bir yanında soğuğu dışarıda tutmak için koruma büyüleri var.”

Zihnim bomboş kaldı. Sanki böyle bir şey düpedüz imkânsız değilmiş de son derece olağanmış gibi konuşmuştu. Görünüşe göre imkânsız tanımımı gözden geçirmem gerekiyordu. Everlayne gerçekse büyü de gerçek olabilirdi ve yanımda yürüyen kızın gerçek olduğundan son derece emindim. Halüsinasyon görüyor olmam da olasılıklar dahilindeydi elbette ama bu ihtimal bana Yvelia Sarayı’nda rehberlik ettiği her saniye çürütülüyordu. Halüsinasyonlar sona ermişti. Bu, sona ermek bilmeyen sikik bir kâbustu.

Nihayet bir koridordan sola dönmemizle karşımıza uzun, düz bir geçit çıktı. Geçidin sonunda yaklaşık altı metre yüksekliğinde gösterişli, devasa bir ahşap kapı yer alıyordu. Kapının iki yanında savaş zırhlarını kuşanmış silahlı nöbetçiler duruyordu. Hızlı adımlarla geçitte ilerlerken tepemizde rengârenk kuşlar uçuşup cıvıldıyor, havada akrobasi yapıyorlardı. Hepsi nefes kesiciydi. Normal şartlarda durup eğlenceli kovalamacalarını izlerdim ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya, avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Dikkatim ilerimizdeki uğursuz kapılardaydı ve arkasında beni neyin beklediğinden başka bir şey düşünmüyordum.

Yanlarına yaklaştığımda buradaki muhafızların odamın önündekilerden çok daha ürkütücü görüldüğünü fark ettim. Everlayne adamların farkında bile değilmiş gibiydi. Ahşap kapılara doğru yürürken kendinden emin adımları bir saniye bile yavaşlamadı. Muhafızlar ağzını bile açmasına gerek kalmadan harekete geçti ve el birliğiyle oymalı kolları kavrayıp kapıyı bizim için açtılar.

Salona adım attığımızda, “Leydi Everlayne De Barra,” diye duyurdu gür bir ses. Görünüşe göre benim gelişimi kimse duyurmaya-caktı. Sahibinin peşinden ayrılmayan bir köpek gibi Leydi Everlayne’i takip ederken onun hizmetçi olduğunu sandığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Zilvaren’deki Aynalar Salonu’nu büyükse, Yvelia Sarayı’ndaki taht odası absürttü. Bu uçsuz bucaksız odayı inşa etmek yıllar sürmüş olmalıydı. Sağda ve solda arka arkaya dizilmiş elli sıra uzanıyordu. Yerlerini almış yüzlerce Fae yargılayıcı gözlerle içeri girişimizi izliyordu.

On iki metre üzerimizdeki kornişli tavan heykellerle süslenmiş, olduğum yerden göremeyeceğim kadar küçük detaylar ve figürlerle özenle oyulmuştu. Duvarlarda gösterişli duvar halıları ve nakışlı sancaklar asılıydı. İleride, labradoritten yapılmış bir platformun dibindeki mangalda bir ateş yanıyordu ve *ah! Ah, siktir!* Labradorit platformun tepesinde devasa bir canavarın hayaletini andıran bembeyaz kafatası yükseliyordu. Göz çukurları iki metre genişliğindeydi. Çıkkık kaş kemikleri gölgelerin arasından bir kum kayığının direği gibi dışarı fırlamıştı. Peki ya dişleri? Azizler ve şehitler aşkına, dişleri... Her biri jilet kadar keskinmiş gibi görünen lekeli dişleri en az dört metre olmalıydı.

“Bu *ne* böyle?” diye fısıldadım hayretle.

Everlayne soruma fısıldayarak cevap verdi. “Bir ejderha. *Son* ejderha,” dedi manidar bir tavırla. “Adı Omnamshacry’dı. Halkımın arasında bir efsaneydi.”

“Boyuna yüz metre var herhalde!” Platforma doğru ilerlerken başımı geriye doğru yatırırsam da canavarın büyüklüğünü idrak edemedim. “Nasıl öldü?”

“Sonra konuşuruz,” diye tısladı Everlayne.

Kafatası aklımı başımdan öyle bir almıştı ki alevlerin çatırdadığı mangalın önünde durana kadar platformun üzerine dizilmiş altı görkemli sandalyeyi fark etmedim.

“Kızım,” dedi soğuk, sert bir ses.

CALLIE HART

Kral heybetli bir adamdı. Şakaklarındaki griye çalan telleri saymazsak saçları simsiyahtı. Yoğun bakan koyu kahverengi gözlerinde keskin ve düşmancıl bir bakış vardı. Ona asla zayıf demezdim ama yapılı bir cüsse de bahşedilmemişti. Omuz kısımlarında altın kaplamalı, pullu, ürkütücü canavar kafaları yer alan kalın, yeşil kadife bir pelerin giyiyordu. Bir elini süslemelerle işlenmiş tahtının kolçağına yaslamıştı. Deri bir eldiven giydiği diğeryse ayaklarının dibine sapladığı bir kılıcın kabzasındaydı. Bu o kılıçtı. Aynalar Salonu'nda yerinden çıkardığım kılıç. Kral silahı dalgın dalgın çevirdikçe metal, ateşten gelen ışığı etrafa yansıtıyordu.

Everlayne, Kral'ın, yani babasının önünde eğildi. "Majesteleri."

Balikon donuk gözlerini bana çevirdiğinde balyoz yemişe döndüm. Ona karşılık vermek için elimden geleni yapsam da yoğun bakışları karşı konması zor bir silah gibiydi. Solunda oturan bir adam hırıltılı sesiyle söze girdi. "Bir kralın önünde eğilmez misin, yaratık?"

Adam bir deri bir kemikti. Bir parşömen kadar soluk ve ince teniyle hastalıklı gibi görünüyordu. Yanakları boyunca uzanan mavi damarları bir şimşegin çatallarını anımsatıyordu. Tiksintiyle dolup taşan donuk, kuşun rengi gözleri üzerimde gezindi. Kral'ın aksine adamın kıyafetleri sadeydi. Üzerinde sadece ince vücudunu saran siyah bir cüppe vardı.

"O benim kralım değil," dedim sertçe.

Everlayne irkilse de hemen kendini topladı. "Onu bağışlayın, Majesteleri. Konuğunuz yorgun ve yeni çevresine pek alışkın değil."

Aynen öyle. Yeni çevreme hiç alışkın değildim. Bu yeni dünyaya alışmam için Everlayne'in az önce bana tanıttığı tanrıların her birinin bir mucize yaratması gerekirdi ama onlardan bahsetme şekline bakılırsa Everlayne'in tanrılarının hepsi ortadan kaybolmuştu.

"Cehalet saygısızlığa mazeret olamaz," dedi adam tükürürcesine.

"Sessiz ol, Orious," diye gürlledi Kral Belikon. "Uzun zamandır bana böyle alenen saygısızlık eden olmamıştı. Bir değişiklik oldu. Sıkılana dek buna tahammül edeceğim. Yaklaş, kızım."

Platformdaki altı sandalyenin sadece üçü doluydu. Çenemi Kral'a meydan okurcasına kaldırıp söylediğini yaparken beyazlar içindeki gür, gri saçlı, buruşuk elli yaşlı kadın çukuru andıran gözleriyle beni izliyordu.

“Karşımda bu sarayın bir konuğu olarak duruyorsun, kızım. Sana bir miktar politik müsamaha göstermem de bu yüzden,” dedi Belikon. “Fakat bu taht odasından çıktığında misafirim değil, tebaanın bir parçası olacaksın ve sana gösterilen hoşgörü de sona erecek.”

Tam ona itiraz etmek üzere ağzımı açmıştım ki Everlayne ayak bileğime çaktırmadan bir tekme atarak beni dilimi tutmam konusunda uyardı.

“Bu krallığın kuralları var. Uyulması gereken kurallar. Kütüphanede uzun vakitler geçirip hakkımızda bilgi edineceksin. Yasalarımızı kasten çiğnersen bedelini çabucak ödersin. Her neyse, esas konumuza gelelim. Buraya belirli bir görev için getirildin. Senden bunu hızlıca tamamla–”

Dilimi daha fazla tutamadım. “Affedersiniz ama... *görev* derken ne demek istiyorsunuz?”

Salondaki Faelerden şaşkınlık nidaları yükseldi. Bir kralın sözünü kesmenin bedelinin idam olduğunu söylemelerine gerek bile yoktu ama sorum ben ona engel olamadan dudaklarımdan dökülüvermişti. Ayrıca kellemi uçurmak istiyorsa buyurabilirdi. Harron zaten canıma okumuştur. Ölümün kıyısına gelmişim ve bu her ne kadar berbat bir tecrübe olsa da artık ölmekten korkmuyordum. Öfkeliydim ve sorularıma cevap istiyordum.

Kral başını hafifçe sola eğdi ve avını inceleyen bir avcının zalim merakıyla beni inceledi. “Ne demek mi istiyorum?” diye tekrarladı.

Yanımda duran Everlayne kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ciddi ciddi dua mı ediyordu yoksa? Çenemi kaldırıp güçlü ve net bir sesle söze girdim: “Bana kimse bir görevden bahsetmedi. Buraya isteğim dışında getiril–”

CALLIE HART

“Seni bulduğumuz yerde bıraksaydık ölüp giderdin.” Belikon’un sesi içeride öyle bir yankılandı ki duvarlar bile titrer gibi oldu. “Seni oracıkta ölüme terk etmemizi mi tercih ederdin?”

“Zilvaren’e geri dönmem gerek. Kardeşim...”

“Çoktan öldü.” Kral’ın kendinden emin sesi karşısında beynimden vurulmuşa döndüm. “Sürtük Kraliçe evini ve içinde yaşayan herkesi yok etti.”

“Bunu bilemezsin.”

Yüzünü ekşiterek dudaklarını büktü. “Yapacağını söyledi. En azından benim kulağıma öyle geldi. Kraliçe’ni tanıyoruz. Kötü kalpli, cani ve güce aç despotun tekidir. Şiddet tek mezhebi. Onları öldürmeye yemin ettiyse bir zamanlar tanıdığın herkes ve binlercesi çoktan ölmüş demektir. Öte yandan sen hâlâ hayattasın ve bana kalırsa Yvelia Faelelerine bir minnet borcun var. Bu borcu da görevini yerine getirerek ödeyeceksin. Yvelia’ya nasıl geldiğinin detaylarını henüz öğrendim. Seni sarayıma getiren kişi” –ağzındaki kötü tadı temizlemek istiyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi– “muhafızlarıma geçidi senin açtığını söyledi. Cıvayı uyandıranın bir insan olması bir hayli olağandışı.” Huysuzca homurdandı. “Ama bin yıllık bekleyişin ardından bu ihtimali enine boyuna araştırmadan sapkınlık diyerek öylece silip atamayız. İnan bana, böylesine kutsal bir makamın böylesine kutsal olmayan bir kana nasip olmaması için hepimiz dua ediyoruz.” Keskin bir nefes aldı. “Ne var ki kader denilen şey tuhaftır. Öyle ya da böyle geçidin onarıldığından emin olacağım.”

“Ben...”

Kral elindeki kılıcı sertçe yere vurdu. Silahın ucunun platforma çarpmasıyla etrafa mavi kıvılcımlar saçıldı. “Sözümü ikinci kez kesmeyeceksin!” diye gürledi. Yüzündeki şaşkınlık saniyeler içinde yerini saf öfkeye bırakmıştı. “Cıvayı uyandıracak ve bu dünyayla diğerleri arasındaki geçitlerin hepsini yeniden açacaksın. Bizimle işbirliği yapmaya ne kadar istekli olursan Yvelia’da geçirdiğin zaman da o kadar konforlu olur. Şayet görevine karşı gelersen sarayımın duvarları arasında geçirdiğin her saniyeye lanet edersin. Diyeceğimi dedim.”

Bana konuşma izni vermesini bekledim. Bir dizi itiraz ve küfür dilimin ucunu yaksa da Belikon'un beni dinlemeye niyeti yoktu. Bikkın bir el hareketiyle sanki benimle işi bitmiş gibi beni taht salonundan kovdu. Öfkeden midem kasılıyordu. Böyle kabaca sepetlenmeyi reddederek olduğum yerde durdum. Ayaklarımı sertçe yere bastım ama Everlayne kolumu kavrayarak beni sağa doğru itti. Görünüşe göre Kral'la görüşmem sona ermişti.

“Yürü.” Beni daha sert iterek yürümeye zorladı. Uyuşmuş vaziyette beni platformdan uzaklaştırıp sol yanımızdaki boş banka doğru sürüklemesine izin verdim. Banka oturmamla Everlayne, “Hayatının ufacık bir değeri bile yok mu?” diye tısladı.

“Hayden gerçekten öldüyse... evet,” diye fısıldadım. “Ufacık bir değeri bile yok.”

Everlayne endişeli bakışlarla beni izlese de ona bakmadım. Gözlerim platformda kurulmuş Kral olacak o piç kurusuna kenetlenmişti. Beni çoktan unutmuş gibiydi. Zalim yüzü tekrar ifadesizleşmişti. “İlgilenmem gereken başka meseleler var,” dedi. “Şu iti getirin de icabına bakalım.”

İt mi?

Banklarda oturan Faelerden bir uğultu yükseldi. Platformun diğer tarafındaki uzun boylu, uçuş uçuş kızıl saçlı bir Fae erkeği elindeki ağır, yaldızlı asanın ucunu yere vurdu ve içeride yankılanan *Bam! Bam! Bam!* sesiyle kalabalık sessizliğe gömüldü. Taht odasının öteki ucundaki kapılar yüksek sesle gıcırdayarak açıldı ve tepeden tırnağa zırhlar içindeki bir grup savaşçının içeri girmesiyle ortama kaos hâkim oldu. Altı yedi kişiydiler. Ortalarında kuduz bir hayvan gibi çırpınan bir adamı el birliğiyle Kral'm önüne doğru sürüklüyorlardı.

Adam öfkeyle etrafına tekmeler savuruyordu. Muhafızlar onu zaptetmek için ellerinden geleni yapsa da içlerinden ikisi tüm çabalarına rağmen yere yığıldı. Kalanlar nihayet adamı platformun önüne getirmeyi başardığında ona zorla diz çöktürdüler.

CALLIE HART

Koyu renkli dalgalı saçları Fae erkeğinin yüzüne dökülüyordu.

Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi ve omuzlarını sivri kulaklarına doğru kaldırmıştı. Göğsü alıp verdiği kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Açıkta kalan teninin her yanındaki dövmeler duman gibi kıvrılıyor, ensesinden ellerine kadar süzülüyordu.

Bu, Ölüm'dü.

Şu anki çıldırmış haliyle beni Aynalar Salonu'nda kucağına alan adama hiç benzemiyordu. Başını geriye atıp Kral'a dişlerini göstere ne kadar o olduğuna inanmayı reddettim.

Yanımda oturan Everlayne keskin bir nefes alarak bankın ucuna kaydı. "Siktir."

Diğerleri de adamın yüzünü net olarak gördüğünde kalabalığın arasından birbiri ardına küfürler yükseldi.

"Ayaklı Lanet."

"Gillethrye'in Kıyameti."

"Kara Şövalye."

"Kingfisher."

"Kingfisher."

"Kingfisher."

Faelerin dudaklarından saygı ve korkuyla dökülen Kingfisher ismi salonda yankılandı.

"Yaşıyor!"

"Geri döndü!"

Everlayne, bir hayvan gibi dişlerini birbirine sertçe çarpıp hırlayarak muhafızlara direnen Kingfisher'a gözünü bile kırpmadan bakıyordu. "Sandığımdan da kötü," diye fısıldadı. "Çok, çok daha kötü."

"Nesi var onun?" diye sordum.

Everlayne sessiz kaldı. Belikon'un önünde dizlerinin üzerine çökmüş adama bakmaya devam etti, dudaklarına götürdüğü parmakları titriyordu.

“Bakın!” Belikon tahtından kalktı. Kingfisher’a doğru ilerlerken kınına sokmak yerine peşinden sürüklediği kılıcının ucu etrafa kıvılcımlar saçtı. Platforma sürtünen metal kafamın içinde korkunç, sağır edici bir çığlının patlamasına oldu. Midem çalkalanıyor, safra boğazıma yükseliyordu. Ellerimi kulaklarıma götürerek sesi bastırmaya çalıştım ama Belikon silahıyla yaklaştıkça mide bulandırıcı ses daha da şiddetlendi.

“Bu... Aptallığın bedeli budur işte!” diye bağırdı. “Delilik. Delilik ve ölüm!”

Kingfisher adamların elinden kurtulup Kral’a ulaşmak için çaresizce çırpınıyordu ama muhafızlar onu zorla yere yatırdı. İçlerinden biri dizini ensesine geçirirse de Kingfisher serbest kalmak için onlarla mücadele etmeye devam etti. Kral Belikon cık cıklayarak başını karşısındakini aşağılar gibi iki yana salladı.

Dramatik bir tavırla kollarını iki yana açarak konuşmaya başladı. “Yvelia’nın musibeti! Çocukların kâbuslarına giren adam. Koca şehri göz açıp kapayana kadar kül eden adam. Bir bakışıyla boğazlarınızı deşecek adam. Bu acınası yaratık hâlâ gözünüze korkutucu görünüyor mu?”

Salonda bir gürültü koptu ama ne söylediklerini anlamak mümkün değildi. Kingfisher’ın korkunç bir canavar olduğunu düşünenler onunla aileleri arasına mesafe koymak için birbirlerinin üzerine çıkıyordu. Diğerleriye yüzlerindeki sert ifadeyle birbirlerine bakıyor, sertçe siktikleri çeneleri ve genişlemiş burun delikleri karşısındaki manzaradan hiç hoşlanmadıklarını açıkça belli ediyordu.

“Sürgünde olmasına rağmen geri döndü. Gilleshrye’da olanların üzerinden bir asrı aşkın zaman geçti. Yaralarımız kabuk bağladı. Acımız biraz olsun dindi. Peki bu onu affedeceğimiz anlamına mı geliyor?”

Etrafımızdaki Faeler hep bir ağızdan haykırmaya başladı, kopan gürültü kulak zarlarımı öyle bir sızlattı ki bir an patlayacaklarını sandım.

“Merhamet!”

CALLIE HART

“Öldürün onu!”

“Topraklarımızdan sürün!”

“Yvelia’yı Musibet’ten koruyun!”

“Kingfisher!”

“Kingfisher!”

“Kingfisher!”

“Onu mezara gönderin!”

Omzunun üzerinden babasının tebaasını izleten Everlayne endişe saçıyordu. Vücudu titriyor, ellerini bir kavuşturup bir çözüyor, huzursuzca parmaklarını sıkıyordu. “Onu öldürecek,” diye fısıldadı. “Kalabalık ölmesini haykırana kadar onları kışkırtacak.” Kız bir an duraksadı, ardından başını hızla platforma çevirdi. Kingfisher’in tepesinde dikilmiş Belikon’a değil, sandalyelerden birinde oturan buruşuk elli, süt beyazı gözlü yaşlı kadına bakıyordu.

“Malwae.” Sesi fısıltıdan farksız çıksa da yaşlı kadının gözleri ağır ağır Kingfisher’in tepesinde kaba el kol hareketleri yapan Kral’dan ayrılıp yanımında oturan güzel kıza döndü.

“Bir şey yap. Lütfen!” dedi Everlayne yalvarırcasına.

Malwae oturduğu yere kaskatı kesildi. Sırtını hafifçe dikleştirerek kıza, “*Ne yapmamı bekliyorsun ki?*” dercesine bir bakış attı. Everlayne inledi ve Kral Belikon peşinde sürüklediği kılıcı kaldırıp siyah saçlı Fae’in gövdesine doğrulttuğunda panik dolu bağıışı daha yüksek sesliydi.

“Ne dersiniz, Yvelia halkı? Bu şerefsiz herifi tıpkı bize yaptığı gibi sırtından bıçaklayalım mı?”

“Ona acıyın! Lütfen! Merhamet gösterin!”

“Bitirin işini!”

“Yvelia’yı koruyun!”

Görünüşe göre şu Kingfisher denilen herif bir sürü Fae’i öldürmüştü. Kral bunu bir heves inat uğruna yaptığını iddia ediyordu. Bu doğruysa cezalandırılmayı hak ediyor demektir. Ama bunu büyük

bir gösteri haline getirmesi tuhaftı. Belikon'ın tavırları son derece abartılı ve kibir doluydu, ayrıca Everlayne'in tepkisinin de aklımı çeldiğini inkâr edemezdim. Onu pek tanımasam da... iyi birine benziyor gibiydi. Babası taş kalpli bir katili idam ediyor olsaydı bu denli endişelenir miydi? Faelerin geri kalanı gibi adaletin yerini bulmasını istemez miydi?

Gerginliğim mantığıma baskın çıktı. "Onu ciddi ciddi öldürmeyecek, değil mi?"

Sorum bir kulağından girip diğerinden çıktı. Hâlâ platforma bakan Everlayne'in bütün dikkati gri saçlı kadındaydı, yakıcı bakışları onu delip geçiyordu. "Elini çabuk tut, Malwae! Annemi biraz olsun sevdiysen onu kurtarmak için bir şey yaparsın," diye tısladı.

Malwae'nin kırışık yüzünde yenik bir ifade belirdi. Gönülsüzce yerinden kalkarken inledi. Kral Belikon, kambur kocakarının ona doğru geldiğini fark edip ona dönerken kalabalığın haykırırları iyice şiddetlendi.

"Neyin nesi bu? Haini mi şakşaklıyorsunuz?" Belikon buz gibi bir kahkaha attı. "Otur yerine, Malwae. Yaşlı kemiklerini yorma. İşimiz birazdan bitecek ve kehanetlerine geri döneceksin."

"Keşke oturabilsem, Majesteleri," dedi Malwae çatallı sesiyle. "Ama kılıç beni çağırıyor. Onu hissediyorum. Silahın gücünün son kırıntıları kulağıma bir şeyler fısıldıyor. O lanet şeyin çınlaması yüzünden neredeyse sağır oldum."

"Bir kehanet mi?"

"Kılıcın gücü hâlâ tükenmemiş mi?"

Etrafımızdan sayamayacağım kadar çok soru yükseldi. Kocakarının sözleri sıralarda oturan Faeleri tedirgin etmişti.

"Kehaneti bütün netliğiyle duymak için kılıcı tutmam gerek, Majesteleri," dedi Malwae ve elini beklentiyle öne uzattı.

"Kâhin görüyor!" diye bağırıldı birkaç sıra gerideki genç bir kadın. "Bu bir lütuf! Bir lütuf!"

CALLIE HART

Belikon hafifçe kustığı koyu gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Ardından Malwae'ye dönerek, "Yalnız kalsak daha iyi. Bir kâhinin kehanetleri yalnızca Kral'a özeldir. Ama hiç endişelenme, işimi bitirir bitirmez kılıcı tutabilirsin."

Malwae çevik bir hareketle Belikon'un bileğini kavradı. Gözleri birden bembeyaz parıldadı, içeriye dolan ışık platformu aydınlattı. "Tanrılara itaat edilmeli!" Az önceki çatallı sesi şimdi kesinlikle esip gürlüyor, büyük salonu inletiyordu. "Tanrılara itaat edilmeli yoksa De Barra Hanesi düşecek!"

Belikon'un ağzı şaşkınlıkla açıldı ama Malwae onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kılıcı tutup kemikli parmaklarını keskin kenarına doladı. Mavinin canlı bir tonundaki kanı metalden aşağı aktı.

Kalabalığa şaşkın bir sessizlik çöktü. Sessizliği yalnızca Kingfisher dedikleri siyahlı adam bozuyordu. Hâlâ kükreyip çırpınarak muhafızların elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Kingfisher sizin elinizde can vermeyecek. O gün bugün değil," dedi Malwae düz bir sesle. "Kingfisher sizin elinizde can vermeyecek."

"Ne oluyor?" diye fısıldadım.

"Bekle." Everlayne elimi tuttu. "Sadece... bekle."

"Halkını seven bir kral ne yapmalı o halde?" diye çıkıştı Belikon. "Aklını kaçırmış suçluların aramızda gezinmesine göz mü yummalı?"

Malwae'nin gözlerindeki ışık önce sönüp hemen ardından yeniden parıldadı. "Ondan aldıklarınızı ona geri vermelisiniz," dedi tekdüze bir tonla.

"Kılıç bana ai--"

"Kolye," diye sözünü kesti yaşlı kadın. "Sahibine geri dönmeli."

"O kolye kudretli bir büyüyle dolu. Hain bir ite değil, bana ait. Onu geri vermem için cesedimi çiğnemeniz lazım..."

"Tanrılara itaat edilmeli yoksa De Barra Hanesi düşecek!" diye haykırdı Malwae. "Tanrılara itaat edilmeli yoksa Kış Sarayı düşecek!"

Kral'ın bariz öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. "Ben kim oluyorum da tanrılara karşı çıkıyorum?" Malwae'ye sırıttı.

Hançer kadar keskin, bembeyaz dişleri hızla görünüp kayboldu, ardından kederle kalabalığa döndü. Salondaki Faeler ayaklanmış birbirleriyle Kingfisher'in kaderini tartışıyorlardı. "Sakin olun. Sakin olun, dostlarım. Malwae bana meselenin en doğru şekilde ele alınması gerektiğini hatırlattı. Musibet'e akıl sağlığını bir süreliğine bahşedeceğiz."

"Zindana kapatın şunu!" diye bağırdı bir kadın, sesi isteriyle dolup taşıyordu.

"Zindana atın!"

"Özgür bırakın!"

"CEPHEYE GERİ GÖNDERİN!" diye bağırdı gür bir ses. "Dövüşmesine izin verin! Başladığı işi bitirsin!" İçeriye duvardan duvara, zeminden tavana inleyen ses Faelerin bağırışını bıçak gibi kesti.

Hâlâ yere mihlanmış adama bakıyor, debelenişini izliyordum. Gözlerimi ondan ayırıp omzumun üzerinden arkama bakarak az önceki sesin sahibini bulmaya çalıştım. Everlayne de aynısını yaptı. Nabzının boğazının çukurunda son sürat attığını görebiliyordum.

Belikon küçük bir tebessümle bakışlarını tebaasının üzerinde gezdirerek fikrin kimden çıktığını bulmaya çalıştı. "Böylesine tehlikeli birini bir savaş kampına göndermek akıllıca olmaz. Her kimsen öne çık ve fikrini savun. Ne demek istediğini açıkla."

Devasa odada gerginlik bir şok dalgası misali yayıldı. Kabalığın ikiye ayrılmasıyla daha önce odamı ziyarete gelen devasa Fae ortaya çıktı. Malwae ve Everlayne birbirlerine temkinli bir bakış atsa da ikisi de dillerini tuttu.

İki metreyi aşan boyu ve tenini kaplayan dövmeleriyle Renfis kalabalığının arasından sıyrıldı. Kumral saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Onu son görüşümden bu yana gözü morarmış, dudağı patlamıştı. Yürürken hafifçe topallaması da gözümünden kaçmamıştı. Son birkaç saat onun için pek de eğlenceli geçmemiş gibiydi. Arkasından takip eden fısıltılar eşliğinde Belikon'a ve yere mihlanmış Kingfisher'a doğru yürüdü.

CALLIE HART

“General Renfis?” Belikon kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak etrafa bakındı. “Senin cephede olman gerekmiyor muydu? Sana savaşı kazanmanı emretmedim mi? Neden burada, sarayımdasın? Tepeden tırnağa silahlı vaziyette hem de? Bunun son derece kafa karıştırıcı olduğunu itiraf etmem gerek.”

Tanrılar aşkına, bu şerefsiz her şeyi böyle gösteri haline getirmeye bayılıyordu.

“Evet, Majesteleri,” dedi Renfis. “Cepheyleydim ama onun geri döndüğünü duyunca hemen saraya geldim.”

Onun.

Kingfisher’ın.

General bile adamın adını anmıyordu.

“Emirlerime karşı geldin demek?” Belikon’un dudaklarında tehlikeli bir tebessüm belirdi.

“Aslında emirlerinize uyuyordum, Majesteleri.”

“Öyle mi? Sana görev yerini terk etmeni söylediğimi hiç hatırlamıyorum.”

Diğerleri Belikon’un gazabından gözle görülür şekilde çekinse de General, iki yanında rahatça sarkan elleriyle metanetinden ödün vermiyordu. “Cahlish’te durum vahim. Her geçen gün bir sürü adamımız ölüyor. Düşman sınırlarında devriye gezen yaratıklar daha da ilerliyor, gözcü kulelerimizi ve karakollarımızı ele geçiriyor. İkmal yollarımız kapandı. Avlayıp topladığımız şeylerle idare etmeye çalışıyoruz. Savaş altı ay içinde sona erecek ve Yvelia kazanan tarafta olmayacak. Demem o ki evet, Majesteleri. Verdiğiniz emirleri yerine getiriyorum. Bana ne pahasına olursa olsun savaşı kazanmamı söylediniz, ben de bizi avantajlı konuma getirecek tek şeyi almaya geldim. Onun için buradayım.”

Belikon kulaklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha patlattı. Yerde çırpınan Kingfisher’ı işaret etti. “Bunun için mi? Buraya *bunun* için mi geldin? Bu hain, yalancı, kuduz itin bizi yok olmaktan

kurtaracak tek şey olduğunu mu söylüyorsun? Sen de en az onun kadar delisin, General.”

Faelerin birkaçı gergin bir kahkaha attı. Ancak General Renfis soğukkanlılığını korudu. “Malwae’nin de söylediği gibi, Majesteleri. Kolyesine ihtiyacı var, zinciri boynuna taktığında hiçbir şeyi kalmayacak. Her halükârda biraz dengesiz ve öngörülemez haliyle bile sa-fımızda savaşmasını yeğlerim.”

“Durum söylediğin kadar vahimse birkaç gün içinde ölür,” dedi Belikon umursamazca.

“Muhtemelen, Majesteleri. Saygıda kusur etmek istemem ama bu ihtimal sizi Gilleshrye’da olanlar yüzünden onu yargılama zahmetinden kurtarmaz mı?”

Kral duraksadı, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralansa da hemen vazgeçti. Abartılı tavırlarına rağmen pek de iyi bir oyuncu sayılmazdı. “Bir düşündüm de... evet. Haklı olabilirsin, Renfis. Belki de onu cepheye göndermek adil bir ceza olur. Neden savaşa katkıda bulunmasın ki?”

Belikon daha birkaç saniye öncesine kadar sarayına döndüğü için Renfis’i cezalandırmaya hazırdı ama yüzündeki memnun gülümsemeye bakılırsa onu bağışlamıştı.

“Bir hafta o halde,” diye duyurdu Belikon kararını vererek. “Bir hafta içinde onunla cepheye dönebilirsin. Cıva hakkında çok şey bildiği için şimdilik burada kalacak ve önce Rusarius’un kızla ilgilenmesine yardım edecek. Kız havuzu kendi başına uyandırmayı başardığı an da Kingfisher sarayımdan bir kez daha sürgün edilecek.”

Renfis, Kral’ın önünde eğildi. Ne kadar rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Kral elini işlemeli cübbesinin içine soktu ve Kingfisher’in Zilveren’de boynuna taktığı kolyeyi çıkardı. Zinciri Renfis’in ayaklarının dibine fırlatırken ona bakmadı bile.

“Yüce gönüllüğümü bir kenara bırakmadan önce şunu gözümün önünden al götür, General.”

CALLIE HART

Renfis yerdeki kolyeyi aldı; parıldayan gümüş zincir kocaman ellerinin arasında her an kopacakmış gibi görünüyordu. Yüzünü buruşturdu ve hızlı adımlarla hâlâ onu güçbela zapteden muhafızlara hırlamakla meşgul olan Kingfisher'ın yanına ilerledi. Belikon'un adamları onu bırakmaya dünden razı gibiydi. Kingfisher, Renfis'e doğru ısıracaktı gibi dişlerini birbirine çarptı. Genzinden hayvani hırıltılar yükseliyordu. General'e saldıracaktı gibi görünse de yemyeşil gözlerinin ardından belli belirsiz bir parıltı geçtiğinde onu tanıdığını düşündüm.

“Lütfen. Lütfen. Tanrılar aşkına, lütfen...” diye fısıldadı Everlayne. Altdudağını ısıırıyordu ve gözleri platformun dibindeki iki adama kenetlenmişti. Ne için yalvardığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yay gibi gergindi, her an yerinden fırlamaya hazırdu. Kingfisher durulduğunda kızın dudaklarından titrek bir nefes döküldü. Adam başını eğdi, siyah saçları yüzünü gizliyordu.

Renfis oyalanmadan zinciri Kingfisher'ın boynuna geçirdi. Klipsi hızlıca takıp gerileyerek beklemeye koyuldu. Biraz vakit alsa da... olmuştu. Dört ayak üzerindeki Kingfisher sarsılmaya başladı. Önce hafif bir seğirme olarak başlasa da da çok geçmeden bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Kolları onu taşımaya daha fazla dayanamayınca yardımına Renfis koştu.

“Beş saniyeniz var,” dedi Belikon.

“Hadi, hadi, hadi,” dedi Everlayne usulca.

Renfis, Kingfisher'ı ayağa kaldırdı. Bitkin adamın kolunu kendi omzuna atıp yürümeye başladı. Kingfisher'ın başı gevşekçe sallansa da General'e karşı koymadı. Renfis'in desteğiyle salonun öteki ucundaki kapılara ulaşmayı başardı.

Tam çıkacakları sırada duraksadıklarında Everlayne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Elleriyile ağzını kapadı, endişeden içi içini yiyordu. “Gidin artık!” diye tısladı ellerinin ardından.

Renfis ağzını Kingfisher'ın kulağına yaklaştırıp ona bir şeyler söylediğinde adam içeri getirildiğinden beri ilk kez nerede olduğunu

fark etmiş gibi başını kaldırdı. Başını iki yana salladı ve omzunun üzerinden arkasına bir bakış atarak toplanmış kalabalığı süzdü.

Kimse kıpırdamadı.

Kimseden çıt çıkmadı.

Kingfisher'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

Tanrım, o kadar gençti ki. Aynalar Salonu'nda gölge ve duman-dan ibaretmiş gibi görünen halinden çok daha gençti.

Yüzündeki ürkütücü ifade acı, kan ve ölüm vaat ediyordu.

Doğruca Kral'a bakıyordu. Belki de nefretini yönelttiği şey ejderhanın kafatasıydı. Tam olarak kestiremiyordum.

"Hadi. Hemen gitmemiz gerek." Everlayne bileğimi tuttu ve beni oturduğumuz banktan kaldırdı. Saniyeler içinde platformun önüne geldik ve Everlayne Kral'ın önünde eğilirken beni de aynısını yapmaya zorladı. "İzninizi rica ediyoruz, Majesteleri," dedi. "Saeris işe koyulmak için sabırsızlanıyor."

Sabırsızlandığım tek şeyin buradan bir an önce kaçmak olduğunu kendime sakladım. Taht odasından ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyiydi.

"Çekilebilirsiniz," dedi Belikon. Tam kapılara uzanan yolu yarılmıştı ki Kral arkamızdan, "Gözünü onun üzerinden ayırma, Everlayne. Kız artık senin sorumluluğunda," dedi.

Everlayne duraksamadı. Beni de peşinden sürükleyerek telaşlı adımlarla taht odasından çıktı. Renfis'i kapıların ardındaki uzun koridorda bulduk, yüzü kireç gibiydi. Kingfisher birkaç metre ötesinde ellerini duvara dayamış, iki büklüm olmuş vaziyette yere tükürüyordu. Ayaklarının dibinde küçük bir kustumuk birikintisi vardı.

Everlayne, Renfis'e bir bakış attı. "Kafayı yemişsin sen!"

"Ne yapacaktım? Onu sallandıracaktı!"

"Kolyeyi saatler önce ona vermiş, onu buradan çıkarmış olman gerekiyordu!"

CALLIE HART

Renfis'in sağ gözünün altındaki morluk her geçen saniye daha da koyulaşıyordu. Dudağındaki yarık kanamaya başlamıştı. General yaralarını işaret etti. "Sekiz tane piç kurusu odasına girmeye bile fırsat bulamadan üzerime atladı. Beni takip etmiş olmalılar. Beni feci benzettiler, Layne. Kendime geldiğimde..."

"Tamam, tamam. Her neyse. Olan oldu. Ok yaydan çıktı. Sadece sonuçlarına katlan—"

"Kesin didişmeyi."

Bu iki sözcüğü duymamla sırtımdan yukarı bir enerji akımı fırladı. Kingfisher'in sesi sert ve acı dolu olduğu kadar elektrik yüklüydü de. Vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etmişti.

Renfis'le Everlayne ona döndü; General başını yere eğmiş, kızsız ağlamak üzereydi. "Havuzdan mı geçtin? Yapabileceğın en pervasız, en aptalca, en saçma şeyler arasından..." Everlayne'in sesi her sözcükle çatallandı. Kingfisher yüzünü ovuşturdu ve gözüne düşen saçları geriye itti. Aynalar Salonu karanlıktı, kan kaybından ölmek üzere olduğumdan bahsetmiyordum bile. İçeride muhafızların elinden kurtulmak için öyle debelenmişti ki yüzünü doğru düzgün görememiştim. Ona ilk kez doğru düzgün bakıyordum ve yüzü, ruhumun en derinlerini sarsan bir deprem etkisi yaratıyordu.

Kirli sakalla kaplı çenesi keskin hatlı, elmacıkkemikleri çıkık, burnu bir ok gibi düz ve çarpıcıydı. Sağ gözünün hemen altında koyu renkli bir çil vardı. Ve gözleri... Tanrım. Hiçbir göz bu renkte olamazdı. Yeşilin bu tonunu daha önce hiç görmemiştim; yeşim taşlarını andıran renk o kadar parlak, o kadar canlıydı ki gerçekdişiymiş gibi görünüyordu. Sağ gözbebeğini çevreleyen gümüş renkli çizgileri Madra'nın Aynalar Salonu'nda da fark etmiştim ama ölümün kıyısında olduğum için hayal ettiğimi sanmışım. Ama gümüş işte orada parlıyordu. Dipsiz kuyuları andıran siyah gözbebeğinin etrafında parlak, metalik hare son derece gerçektir. Bunu görmek içimde tuhaf, dengem bozulmuş gibi bir his uyandırdı.

Kingfisher göz ucuyla hızlı bir bakış atıp yanımdaki kıza döndü. "Merhaba, Layne."

Everlayne'in dudaklarından boğuk bir hıçkırık döküldü ve göz yaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama yine de siyahlar içindeki savaşıya kaşlarını çatmaktan geri durmadı. "Yüz on yıl sonra karşıma geçip bana, 'Merhaba, Layne,' diyemezsin. Soruma cevap ver. Neden havuza girdin?"

Kingfisher bezgin bezgin iç geçirdi. "Karar vermek için iki saniyem vardı. Geçit çoktan kapanmaya başlamıştı. Başka ne yapacaktım?"

"Kapanmasına izin vermeliydin!" Everlayne'in sesi kayalar kadar sertti.

Kingfisher bıkkınca homurdandı, ardından başını tekrar yere eğip tükürdü. "Azarını yarına sakla lütfen. Şu an iki şeye ihtiyacım var. Bir şişe viski ve yatak."

Everlayne'in adamın isteklerini yerine getirmeye hiç niyeti yok gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturarak ofladı. Renfis başını iki yana sallayarak araya girdi. "Hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Meseleyi sabah çözeriz."

"Benim odamda uyuyabilirsiniz," dedi Everlayne. "Kalabileceğiniz en güvenli yer orası. Babam saray tebaasını dışarı göndermeden gidin. Ben de hemen geliyorum."

Görünmez olmuş gibiydim. Önemsizdim. Arkalarını dönüp giderken ne Renfis ne de Kingfisher bana tek kelime etti. Kingfisher hafif tökezlese de ona yardım etmeye yeltenen Renfis'in elini itti.

"Gel hadi. Seni de odana götürmemiz gerek." Everlayne yine bileğimi tutmaya kalktı ama hızlı davranıp kolumu geri çektim. "Bir yere gitmemi istiyorsan bana seninle gelir miyim diye sor," diye çıkıştım. "Beni evcil bir havyanmışım gibi sağa sola sürüklemenden bıktım usandım."

"Burada güvende değilsin, Saeris."

"Haklısın. Kulağa öyle geliyor. Halkının savaşta olduğunu bana söylemek aklına gelmedi mi?"

Kaşları çatıldı. "Söylemedim mi?"

"Hayır!"

CALLIE HART

“Ah. Doğumumun çok öncesinden beri Sanasroth’la savaş halindedeyiz. Aklımdan çıkmış herhalde,” dedi alelacele. “Artık lütfen benim odana gelir misin, Saeris? Zamanı geldiğinde sorularını cevaplayacağım ama şimdi bunun ne yeri ne de zamanı.”

Elroy daima bende katır inadı olduğunu söylerdi. Ayak diremek, yerimden bir santim bile kıvıldamayı reddetmek istesem de içimden bir ses buna pişman olacağımı söylüyordu. Dahası, bana istediğim cevapları verme vaadi baştan çıkarıcıydı. Öyle çok sorum vardı ki kafam patlayacakmış gibi hissediyordum ve ondan başka hiç kimse kendimi ortasında bulduğum belayı bana açıklayacakmış gibi görünmüyordu.

Kaşlarımı çatıp yürümeye başladım.

Everlayne’in yüzünde minnet dolu bir gülümseme belirdi.

Bana rehberlik etmek için önümde ilerlerken, “Şimdilik şu kadarını söyleyeyim,” dedi. “Faeler, barış zamanlarında bile savaş halindedir. Dışarıdan dostunmuş gibi görünenler bile genellikle güler yüzlerinin ardında bir hançer saklar ve seni sırtından vurmak için fırsat kollarlar. Bunu sakın unutma.”

Ona ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırırken kendisini de o dost görünümlü düşmanlardan biri olarak sayıp saymadığını merak ettim.

Simyacı

Ertesi sabah, beraberinde bir dizi aydınlanmayı getirdi. Everlayne beni almaya geldiğinde içerisi hâlâ karanlıktı, ki bu alışık olmadığım bir şey değildi. Zilvaren'in en fakir hanelerinde bile uyku vakti geldiğinde ışık geçirmez perdeler kapatılırdı. Ne var ki Everlayne başka bir şaşaalı elbiseyi üzerime geçirirken odamın pencerelerinde perde olmadığını fark ettim. İçerisi değil, dışarıdaki *dünya* karanlıktı.

“Güneşler hiç batmıyor yani? Ve bir değil iki taneler?” Everlayne korsenin bağlarını öyle bir çekti ki ciğerlerimdeki oksijen bir hırıltıyla bedenimi terk etti.

“Evet.”

“Eh, burada işler biraz daha farklı.”

İki dünyanın birbirinden *ne kadar* farklı olduğunu kavramak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Yvelia'nın yalnızca bir güneşi vardı ve geceleri batıp ufuk çizginin ardında kayboluyordu. Buna tanık olmak beni yine halüsinasyon gördüğüm zannına düşürmüştü. Everlayne'le kütüphaneye giderken sarayın pencerelerinin ardında uzanan manzaranın aydınlanmaya başlamasıyla dışarıyı gördüğümde bu şüphe daha da kuvvetlendi.

CALLIE HART

“Ne demek bu ne? Kar işte!” dedi Everlayne gülerek.

Koridordaki devasa pencerenin önünde kalakaldım. Şaşkınlıktan o kadar dumura uğramıştım ki ağzım beş karış açılmıştı. Camın ardındaki manzara gerçek değildi. Olamazdı. Uzaklarda yükselen devasa, sivri tepeli garabetlere bakmak bile bacaklarımı titretmeye yetiyordu. Bir de ağaçlar vardı. Sayamayacağım kadar çok ağaç. Şimdiye dek gördüğüm ağaçlar sadece Merkez’e giden yolların kenarlarına dikilmiş sarı yapraklı, ince dallı olanlardan ibaretti. Karşımda duranlarsa uzun ve yeşildi; gür ve sık yaprakları iç içe geçerek bir sayvan oluşturuyor, göz alabildiğine uzanıyordu. Pencerenin hemen altında yer alan koyu renkli taşlardan inşa edilmiş binalarla dolu şehir, ancak yüzeyindeki dalgaları fark ettiğimde ne olduğunu anladığım mavi-gri tonlarında parıldayan, kurdele şeklindeki nehre doğru genişliyordu.

Her şey kalın, beyaz bir tabakayla örtülüydü. Nehir dışında her şey. Su gürül gürül akıyor, bir o yana bir bu yana çalkalanıyordu. Bu kadar büyük bir su kütesinin nasıl var olduğuna akıl sır erdiremeden öylece ona baktım.

Beni pencerenin başından uzaklaştırmaya çalışan Everlayne, “Buraya boşu boşuna *Kız Sarayı* demiyoruz,” dedi. “Yıl boyunca karımız hiç eksik olmaz. Günde en az bir kere yağar. Hadi. Geç kalacağız.”

Sarayın içinde ilerlerken kendimi bir rüyada gibi hissediyordum. Renkler gözüme daha bir canlı görünüyordu, manzaralar ve sesler sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar büyüleyiciydi.

Yvelia.

Başka bir yerde olduğumu hâlâ idrak edememiştim. Başımı çevirdiğim her yerde karşıma çıkan güzel Fae kadınları bana küçümseyici gözlerle bakıyordu. Erkekler nefret dolu gözleriyle yanlarından geçip gidişimi izliyor, dudaklarını tiksintiyle büküyordu. Burada *istemi-yordum*. Bu, gün gibi ortadaydı ama bir şey için bana ihtiyaçları vardı. Ayna Salonu’ndaki gümüş havuza yaptığım şeyi tekrarlamam gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışırken de Kral’ın

koruması altında olmanın tadını çıkaracaktım. Koruma altında olmam onlardan nezaket ya da saygı göreceğim anlamına gelmiyordu elbette.

Kütüphane sarayın en ucunda, asla sonu gelmeyecekmiş gibi görünen katlarca merdivenin sonunda yer alıyordu. Sıcaklık çıktığımız her katta düşüyormuş gibi gelse de hedefimize nihayet vardığımızda kan ter içindeydim ve nefes nefese kalmıştım. Devasa boyutlarda, oymalı bir kapının siyah kanatları arasından geçmemizle kendimizi tonoz tavanlı, görse Elroy'un gözlerini yaşartacak altı metre yüksekliğinde vitray pencereleri olan kocaman bir odada bulduk.

Annem ölümünden önce bir süre Üçüncü Bölge'deki kütüphanede çalışmıştı. Kütüphane tüneller ve mağara benzeri oyuklardan oluşan bir yeraltı mezarını andırırdı ve ölümden beter kokardı. Ona bu adın verilmesine neden olan bir avuç kitabın yarısı küften çürüyüp gitmişti ama hiç değilse içerisi serin olurdu. İyi günlerde dışarıyla arasında en az on beş yirmi derece olurdu. Bölge halkının içeriyi ziyaret edebilmesi için önceden dilekçe yazması yetmiyormuş gibi bir de işvereninden bir izin ve kefalet belgesi alması gerekiyordu. Annem bir kâtip olarak çalıştığı için içeri istediği gibi girip çıkabiliyordu ve sayesinde ben de aynı nimetten faydalanabiliyordum. Başlarda bu sınırsız erişimin değerini bilememiştim. Ancak Elroy beni yanına çirak olarak almayı kabul edince onun sandığının aksine kütüphanede cam işçiliği değil, metal işçiliğini üzerine kitapları araştırmaya koyulmuştum. Leş gibi is kokarak ve yağ içinde kalmış bir halde gece geç saatlere kadar Zilvaren'in eski ustalarının elinden çıkmış eserleri okumuş ve o kadar bol miktarda metale erişimimiz olmasının nasıl bir şey olacağının hayal etmiştim.

Üçüncü Bölge'deki kütüphane Yvelia'nınkinin yanında hiçbir şeydi. İçerisi üst üste istiflenmiş bir sürü kitapla doluydu. Hiç bu kadarını bir arada görmemişim. Bir köşeye çömelip mum ışığında küf içindeki, yok olmaya yüz tutmuş parşömenleri incelemeye o kadar alışmıştım ki bir dünya ciltli, sert kapaklı kitabın beni nasıl

CALLIE HART

etkileyeceğine hazırlıksız yakalanmıştım. Bu, Madra'nın altınlarından bile daha değerli bir hazineydi. Yakut ve elmastan. Bu duvarların arasındaki bilgi özümsemeyecek kadar muazzamdı. Bir de içeriyi dolduran ışık vardı!

Başımızın on metre yukarısındaki cam kubbeli tavan masmavi gökyüzünü bütün netliğiyle gözler önüne seriyordu. Pembemsi bulutlar sanki bir ressamın fırçasıyla özenle yerleştirilmiş gibi kubbenin bir ucundan ötekine uzanıyordu. Sabahın ilk saatlerinin keskin ışıkları kütüphanenin duvarlarını aşına olduğum sarı, turuncu ve altın renginin tonlarından ziyade mavinin, yeşilin ve beyazın tonlarına boyuyordu.

Bu gözalıcıydı.

Büyüleyiciydi.

“Gökyüzüne biraz daha böyle bakarsan başın dönecek,” dedi neşeli bir ses. Uçtaki kitap yığınlarından birinin ardından mavi kübeli, uzun gri saçlı ve kahverengi tenli iriyarı bir adam çıktı. Adam kucağındaki yıpranmış ciltle kütüphanenin ana katını aşır hafifçe topallayarak bize doğru yürürken muziplikle parıldayan ela gözleri benimkileri buldu. Yaşlı olduğu ortada olsa da bir tahmin yürütmek zordu. Başının tepesindeki saçlar seyrelmişti ve bir aydır tarak yüzü görmemiş gibiydi.

“Rusarius.” Everlayne'in gözlerinin içi gülüyordu. Bu halini görünce az önce sarayın diğer sakinleriyle sohbet ederken ne kadar samimiyetsiz davrandığını fark ettim. Dudakları kocaman bir gülümsemeye kıvrıldı ve yaşlı adam onu tek koluyla kucaklayıp terlikli ayaklarını yerden keserek etrafında döndürdüğünde ciyakladı.

“İndir beni, ahmak adam. Yine belini çıkaracaksın,” diye bağırdı Everlayne.

Rusarius, “Saçmalık,” dese de söylediğini yaptı. Hafifçe gerileyip sevgi dolu gözlerle kızı baştan ayağa süzdü. “Uzun zaman oldu. Çok uzun. O eli ağır şerefsizlerin gece beni yatağımdan sürüklemesiyle

uyandıgımda ne kadar şaşırdım anlatamam. Beni öldürmeye geldiklerini sandım. Saraya çağırıldığımı söylediklerinde içlerinden birinin kılıcına hançeri çoktan saplamıştım.”

Everlayne bir kahkaha attı. “Kılıcına mı? Eminim yaşayacaktır. İyi ki kitaplarını da getirmişsin. Söylediklerine bakılırsa anatomi bilgilerini biraz tazelemen gerek.”

Rusarius ona parmağını salladı. “O herifin ölmesini isteseydim çoktan toprağın altında olurdu. Derdim sadece yaptığı terbiyesizliği cezalandırmaktı. Artık birinin yatak odasına paldır küldür dalmadan önce kapıyı çalması gerektiğini bir daha asla unutmayacak. Her neyse...” Sözüünü yarım bıraktı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. “*Bu* ne ilginç bir gelişme böyle. Ne beklenmedik. Yıllardır ilk kez bir insan Kış Sarayı’nın kutsal koridorlarını arşınıyor. Bugünleri göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Adım Rusarius. Kütüphaneciyim. Bu salonün yeni efendisi olmakla görevlendirildim. Sen kimsin ve sana nasıl hitap ediyorlar? Kimse bana bir şey anlatmadı, sadece işimin başına dönmemi emrettiler.”

Dün kendime geldiğimden beri saraydakiler bana bön bön bakıyor, aralarında bir şeyler fısıldaşıyor, tehditler savuruyor ya da bir gösteri maymunuymuşum gibi davranıyorlardı. Üzerimdeki bu ilgi canımı sıkmaya başlamıştı. Fakat Rusarius’un niyeti kötü değildi. Masanın etrafından dolanıp öteki ucuna geçerken bir araştırmacı edasıyla üzerimde gezdirdiği bakışları çocuksu bir merakla dolup taşıyordu.

Bu soruları onun sormasına aldırmadığıma karar verdikten sonra abartılı bir reverans yaptım. “Adım Saeris Fane, Ölümsüz Kraliçe’nin camcısının çırağıyım. Yüce Gümüş Şehir’in Üçüncü Bölgesi’nden geliyorum.”

Sözlerimi başıyla onaylarken ağzının kenarları aşağı kıvrıldı. “Gümüş Şehir mi? Zilvaren’den olmalısın o halde. Yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun,” dedi Everlayne sessizce.

CALLIE HART

Rusarius'un gözlerindeki parıltı söndü. "Ama... cıva uyandı mı? Bu..." Her şey kafasına birden dank etmiş gibi hızla bana döndü. "Ah! Yani... karşımızda bir Simyacı mı duruyor?"

"Şşş!" diye irkildi Everlayne. "Onun *ne* olduğunu henüz bilmiyoruz. Kingfisher Solace'ı hissedip çağrısına cevap vermiş. Onu Sae-ris'in elinde bulmuş."

Adamın dudakları hafifçe aralandı. "Kız Solace'ı mı *tutuyormuş?*"

"Evet."

"Böldüğüm için üzgünüm ama Simyacı ne? Ya da Solace?" Sohbetin dışında kalmaya alışkın değildim. Bu hiç eğlenceli değildi. Ne var ki ikisi de bana bir cevap vermeye zahmet etmedi.

Rusarius bir kaşını kaldırarak Everlayne'e, "O halde kızın bir Simyacı olduğunu varsaymak yanlış olmaz, değil mi?" dedi.

"Öyle... Hayır! O kadar basit değil. Simyacıların hepsi *Fae...*"

"Damarlarında bir damla bile olsa Fae kanı akıyor demek," diye mırıldandı kalın bir ses. "Solace'ın ellerini küle çevirmesini engellemeye yetecek kadar çok ama önemsiz sayılacak kadar az." Sesin sahibi kitap yığınlarının arasında bir yerlerdeydi. Dün yalnızca birkaç kelime ettiğini duymuştum ama kim olduğunu hemen anladım. Kingfisher. Everlayne gözlerini devirerek ellerini havaya savurdu.

"Ren'in hamamdaki işe bitene kadar beklemen gerekiyordu. Burada tek başına mı geldin?"

Tepemizdeki cam kubbenin ardındaki gökyüzü hâlâ masmavi olsa da Kingfisher'in uzun bedeni kitap yığınlarının ortasından çıktığında içerisi her nasılsa gözüme daha karanlık göründü. Önceki gün üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Zırhsızdı. Bugünse benim için Aynalar Salonu'na geldiği zamanki giyinmişti. Gövdesinin yalnızca yarısını ve bir omzunu koruyan deri bir göğüs-lük, sağ kolunun altından geçerek kaburgalarının etrafına sıkıca bağlanmış bir kayış, siyah deriden bir çift bacak ve kol zırhı. Boynunda sürgünlere özel cilalı gümüşten bir plaka parıldıyordu. Saçları ıslaktı

ve mürekkep siyahı tutamların ucundan okuduğu kitabın sayfalarına sular damlıyordu.

Rusarius telaşla yerinden fırlayıp Kingfisher'in elindeki cildi kap-
tı. "Ver şunu bana! *Derdin* ne senin? O kitap ilk baskı."

Kingfisher adama boş bir bakış attı. Kütüphaneciden çok daha
uzundu ama yaşlı Fae bunu pek umursamıyormuş gibiydi. Başını
eğip ürkütücü bakışlarını bir anlığına yere indirmesine bakılırsa ay-
nısı savaşçı için de geçerliydi. "Özür dilerim, Rusarius. Bundan böy-
le daha dikkatli olacağım."

"Ren nerede?" diye sordu Everlayne.

Kingfisher'in ifadesi sertleşti. "Hâlâ *hayalarını* yıkıyordur herhal-
de," dedi düz bir sesle.

"Rasgele erkek anatomisinden parçalar söyleyerek beni irkilt-
meye çalışıyorsan şansına küs," diye çıkıştı kız. "Ren'in hayalarını
gördüm. Seninkileri de öyle. *Her yerini* gördüm," dedi bakışlarını
Kingfisher'in kasıklarına indirerek. "Yani sabrımı zorlamaya devam
edersen dizimi tam olarak nereye geçirmem gerektiğini iyi biliyo-
rum. İçinde bulunduğun tehlikenin büyüklüğünün farkında değil
gibisin, Fisher."

Uzun boylu adam başını eğip vücuduna bir bakış attıktan sonra
siyah kaşlarını çatarak Everlayne'e döndü. "Bana kalırsa bu sabah
kuşandığım zırh miktarı gayet farkında olduğumu gösteriyor," dedi
gür ve ipék kadar pürüzsüz sesiyle.

"Belikon'un suikastçıları her yerden fırlaya—"

"Söylediklerine bakılırsa kendimi asıl *senden* korumam gereki-
yor, sevgili Layne. Daha az önce dizini aletime geçirmekle tehdit
ettin." Dudaklarının kenarları sanki gülümseyecekmiş gibi hafifçe
seğirse de daha ötesine gitmedi. Birden ciddileşerek, "Belikon'un
hiçbir adamı saray duvarlarının arasında bana saldıracak kadar ap-
tal değil. İki ayağımın üzerinde, sırtımda bir kılıçla dururken buna
cüret edemezler," dedi.

CALLIE HART

Tanrılar aşkına, sırtındaki kılıcı *şimdi* fark ediyordum. Omuzlarının ardından sadece gösterişli siyah kabzasını görünüyordu. Sanki burada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi bakışları ansızın bana kaydı ve kütüphane biraz daha karardı. Bu *onun* başının altından mı çıkıyordu?

“Bir erkeğin teçhizatına bakmak kabalıktır,” dedi sertçe.

Aynalar Salonu’nda bana ne demişti o? Acınası mı? Sikik bir şaka mıydı bu? Bakışlarının soğuk ağırlığı altında her iki sözünde de haklıymış gibi geliyordu. Yine de bakışlarına karşılık vermekten geri durmadım. Onun gibilerin gözümü korkutmasına izin vermeyecektim. Yvelia’da olmamın, burada alıkonulmamın nedeni oydu. Beni bulduğu gibi bıraksaydı...

Seni bulduğu yerde bıraksaydı ölürdün.

Tanrılar aşkına, zihnimin gerisindeki o küçük ses bile bana ihanet ediyordu. Eh, karşımdaki adama teşekkür etmeye hiç niyetim yoktu. Bana böyle ayan beyan düşmanca davranırken bunu hayatta yapmazdım.

“Endişelenme. Onu çalmayı planlamıyorum. Hiç etkileyici görünmüyor. Kılıç mı *kürdan* mı bilemedim.”

Everlayne attığı kahkahayı elinin tersiyle bastırmaya çalıştı.

“Ah, ha ha! Sanırım bu dediğin kan çıkarır!” Islak saçlarını bir köpek gibi silkeleyen Renfis kütüphanenin kapısında belirdi. Gömleği sıırıslıklamdı. Görünüşe bakılırsa giyinmeden önce doğru düzgün kurulanmaya zahmet etmemişti. Bir kolunun altına bir sürü deri zırh parçası, diğerineyse siyah bir kumaşa sarılmış kınalı bir kılıç sıkıştırmıştı. Yüzündeki hınzır gülümsemeye rağmen –sivri dilim sağ olsun– General’in sınırları tepesindeydi; getirdiklerini bir tangırtıyla kütüphanecinin uzun masasına bırakırken gözleri öfkeyle alev alevdi.

Kingfisher ona bir gram aldırmadı. Hâlâ *bana* pis bakışlar atmakla meşguldü. “Bu kılıç binlerce kişinin canını aldı,” dedi sinirle.

“Bunun övünülecek bir sayı olduğunu hiç bilmiyordum,” dedim. “Bence bilen birine baktırsan iyi olur.”

“Ha!” Renfis yumruğunu ağzına götürdü ve parmak eklemlerini ısırarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. Rusarius bakışlarını teker teker üzerimizde gezdirdi. Sıcak kahverengi gözleri benden Kingfisher’a, ardından Ren’e ve son olarak da kıpkırmızı kesilmiş suratıyla masanın üzerindeki kitap yığınına inceliyormuş gibi yapan Everlayne’e kaydı.

“Anlamıyorum,” dedi kütüphaneci. “Nimerelle *gerçekten* de kudretli bir kılıçtır. Simyacılardan kalmadır. Kadimlerin dillere destan hikâyelerine konu olmuş silahıdır. Ona bakmak bile bir onur sayı—”

“Artık işe koyulsak mı?” diye araya girdi Everlayne. “Vaktimizi boşa harcıyoruz ve üzerinden geçmemiz gereken bir sürü şey var. Fisher şuraya otur ve kaşlarını çatmayı kes. Sana hiç yakışmıyor. Ren, sen de onun yanına geçip kışını sandalyesinden ayırmadığından emin ol. Saeris, sen de şuraya otur.” Uzun masanın en ucundaki, Kingfisher’a oturmasını söylediği yerden en uzaktaki sandalyeyi işaret etti.

Rusarius kaşlarını çattı, kafası hâlâ karışıkta ama Everlayne eline bir kitap tutuşturduğunda yüzü aydınlandı. “Ah, ne harika! *Yvelia’nın Doğuşu*. En sevdiğilerimden biri.”

Tam Kingfisher’ın bana sessizce meydan okuduğu bakışlarını önce kim kaçırarak mücadelesini bırakıp yerime oturmuştum ki kitabın adını duymamla neredeyse gerisin geri ayaklanacaktım. “Bir *tarih* kitabı mı?”

“En iyilerinden biri,” dedi Rusarius kocaman bir gülümsemeyle. “Sadece tarihten ibaret değil tabii. Faelerin görgü kuralları ve siyaseti üzerine de içinde bulunduğumuz duruma çok faydalı olacağını düşündüğüm kısımları var.”

“Ne Yvelia tarihini ne de görgü kuralları sikimde.”

“Belli,” diye homurdandı kütüphaneci.

“Siyasetiniz ve topraklarınız *sizi* ilgilendirir,” dedim. “Tek derdim şu cıva geçitlerini nasıl tekrar açacağımı bulmak ve buradan defolup

CALLIE HART

gitmek. Hepiniz kardeşimin ve dostlarımla öldüğünü söyleyip duruyorsunuz.” Bu sözcükleri yüksek sesle söylemek bile zordu. Düğümlenen boğazıma rağmen kendimi devam etmeye zorladım. “Gerçekten öyleyse bile cesetlerini kendi gözlerimle görmek istiyorum. Onlardan geriye kalanları gömmek istiyorum. Kavurucu sıcaklığın altında çürümeyi, sıçanlara ve akbabalara yem olmayı hak etmiyorlar.”

Kütüphaneye sessizlik çöktü. Ren henüz oturmamıştı. Yanında getirdiği zırhı sanki her an lazım olabilirmiş gibi üzerine geçirmeye başladı.

“Gelişinin üzerinden bir haftayı aşkın süre geçti, Saeris. Bunun için çok geç kaldığına eminim,” dedi Everlayne nazik bir sesle. “Ne kadar zor olsa da bunu kabullenmen senin için en iyisi ola—”

Sözünü keserek, “Kardeşin var mı, Everlayne?” diye sordum.

“Ben...” Gözlerini hızlıca kırıştırdı. Paniklemiş gibiydi. Bakışları her nedense Kingfisher’a kaydı, adam donuk ve ifadesiz bakışlarını kütüphanenin öteki ucuna dikmişti. “Evet. Var,” dedi kız.

“Peki onu seviyor musun?”

“Elbette.”

“Peki aynısı senin başına gelse ölüp ölmediğinden emin olmak istemez miydin?”

Yerinde kıpırdamadan dimdik otursa da bir yanı içten içe soluyordu. Bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine dikti ve alçak bir sesle, “Üzgünüm, Saeris ama durum bundan daha karmaşık,” dedi.

“Öyle mi?” diye birden araya girdi Kingfisher. Everlayne’e bakan gözleri öyle yoğundu ki onun yerinde olmadığım için tanrılara şükrettim. “İnsanların çoğu zayıf, kaypak canlılardır ama bu kızın sadakatine hayran kaldığımı itiraf etmem gerek. Ailesini her şeyden çok önemsiyor. Takdiri hak ediyor.”

“Fisher,” dedi Ren.

Fisher bakışlarını Everlayne’den bana çevirdiğinde irkildim. “Uslu durmanı istedikleri için sana bunu söylemeyecekler ama sev-

diklerinin hâlâ hayatta olma ihtimali *var*, insan. Azımsanmayacak ölçüde büyük bir ihtimal.”

İçimde minik bir umut kıvılcımlandı. “Nasıl? Ne biliyorsun?”

“Fisher!” diye bağırdı Everlayne.

“Merhametsiz tanrılar aşkına.” Ren elini sinirle ıslak saçlarının arasına geçirdi ve arkasını dönüp masadan uzaklaştı. Sadece Rusarius sakince oturmaya devam ediyordu.

“Madra uzun zaman önce geçitleri mühürlemek için Solace’ı kullandı ama artık kılıç bize geri döndü ve safımızda bir Simyacı var. Savaşın her an kapısına dayanabileceğini bili—”

“Safımızda bir Simyacı olduğunu *bilmiyor*,” diye itiraz etti Everlayne.

“Geçidi yalnızca bir Simyacı açabilir,” diye karşılık verdi Kingfisher. Ardından hiçbir şey olmamış gibi tekrar bana dönüp, “Madra’nın bugünlerde kaç askeri var?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bin ya da iki bin kadar herhalde.”

“İki bin mi?” Kingfisher’in genzinden alaycı bir ses döküldü. “Elinin altında yeni bir ordu olmazsa Belikon’un sizin dünyanıza giden kapıyı açmasıyla otuz bin adamlık Fae ordusunun üzerinden geçeceğini biliyor. Ona yalan söyledi. Onu kandırdı. Diğer diyarlarla arasındaki ticaret yollarını kesti. Daianthus vârisinin Zilvaren’de bir yerlerde olduğuna dair etrafta dolaşan dedikodulardan bahsetmiyorum bile. Kral savaş *isteyecek*. Kanlı bir savaş. Gümüş Şehir’de tahttaki iddiasına meydan okuyabilecek kimsenin kalmadığından emin olmak için bu bahaneye sığınacak. Madra, onları askere almak varken sırf ahmak bir kızıdan intikam almak için halkının yüzde onunu yakıp kül etmeyecektir.”

Askere almak mı?

Kingfisher, Madra’nın Hayden’ı öldürmek yerine eline bir kılıç vereceğini mi düşünüyordu? Bu mümkün olabilir miydi? Zilvaren’de asırlardır tek savaş çıkmamıştı. Silahlı bir birlik çölü aşmaya yeltendiğinde çöl onlara bunun bedelini ağır ödetirdi. Bir ordu Zilvaren’e

CALLIE HART

ulaşana kadar adamlarının yarısını kaybeder, kalanlarsa susuzluktan ölecek noktaya gelirdi. Herhangi bir su kaynağına erişimleri olmadan Madra'yı mağlup edemezlerdi, haliyle de eninde sonunda gelmeyi bırakmışlardı. Yüzyıllar öncesinin aksine Madra'nın hazırda bir ordusu yoktu. Buna ihtiyaç duymuyordu. Ancak Kingfisher haklıysa ve cıva geçidinden gelecek bir ordunun üzerine hücum etmesinden endişeleniyorsa belki de bölge halklarından asker toplardı. Bu diyarla evim arasında bir savaş çıkması ihtimali hoşuma gitmese de bunun bana biraz olsun zaman kazandıracığını inkâr edemezdim. Çaresizce çırpınmam gerekeceğini bilsem de hiç yoktan iyiydi.

“Yvelia'yla Zilvaren arasındaki geçidi sadece şu Simyacı dedikleriniz mi açabiliyor yani?” diye sordum.

Everlayne'in beti benzi attı. “Bu tehlikeli bir şey, Saeris. Hem geçen sefer cıvayı uyandıranın sen olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Solace onun elindeydi,” dedi Kingfisher düz bir sesle. “Salonda başka kimse yoktu. Geçidi Harron'ın ya da *benim açmadığımız da kesin. Bunu yapabiliyor olsam o rezil şehri uzun zaman önce yerle bir ederdim.*”

Sesinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu. Somut bir gerçekten bahsediyordu. Bir an bile tereddüt etmeden milyonlarca cana kıyardı. Bunu artık görebiliyordum. En ufak bir vicdan azabı bile duymazdı.

“Dönerken kolyeyi ona vermemeliydin,” diye fısıldadı Everlayne.

Kingfisher sol elini kaldırıp yumruğunu sıktı. “Yüzük hâlâ parmağımdaydı.” Ortaparmağındaki sade gümüş yüzük ışığın altında parıldadı.

Everlayne başını iki yana salladı, gözleri dökmediği yaşlarla dolu doluydu. “Yetmedi işte. Yanında başka şeyler de getirdin, değil mi?”

Kingfisher başını cam kubbeye kaldırdı ve üzerimizden geçen kalın bulut kümesine baktı. “Ne önemi var ki? Kılıcı aldım. Sana yeni bir evcil hayvan bile getirdim. Hepimizin hayatını iyileştirecek şaşaalı büyü numaraları yapabilen bir evcil havyan hem de. Artık esas konumuza dönelim, olur mu?”

Gözlerimi boynuna taktığı gümüş plakadan alamıyordum. Detaylı kabartmaların ince işçiliği etkileyici olsa da dikkatimi en çok ortadaki hırlayan kurt başı çekmişti. Son derece vahşi ve gözalıcı bir semboldü. Everlayne boğazını kesmeye fırsat kolluyormuş gibi göründüğünden sabah boyunluk takarak akıllılık etmişti.

“Her şeyi düzelteceğiz,” diye mırıldandı kız usulca.

Sözleri üzerine Kingfisher’in gözündeki gümüş renkli halka parıldadı. “Düzeltecek bir şey yok,” dedi. “Sadece bir şeyler öğreteceğimiz bir insanımız ve toprağın altına koyacağımız bir kraliçemiz var. İkisi de aradan çıktıktan sonra hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebiliriz. Kız şehrine, halkından geri kalanların yanına döner. Belikon da istiyorsa gözünü bir sonraki diyara dikebilir. Buradaki işim bittikten sonra geri kalanı beni ilgilendirmez.”

“Böyle söyleme lütfen.”

“Halihazırda bir savaşın ortasında olduğumuzu unutuyorsun.” Ren sandalyelerden birinin sırtını kavradı, ahşabı öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Sanasroth’la aramızdaki gerçek savaş yüzünden her gün halkımız, *senin* halkın ölüyor.”

“Sözünü ettiğin savaşa son katılışımda bir şehir yerle bir oldu. Bana kalırsa Yvelia için yeterince kan döktüm, kardeşim.”

“O zaman dostların için kan dök! Madra meselesini bir kenara bırak. Belikon’un onun icabına bakmasına müsaade et ve *bana* yardım et!”

Sanki Kingfisher’in ruhu bir ipe bağlıydı da onu sürekli geriye, onu önemsemediği gün gibi ortada olan Faelerden uzağa çekiyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar ona ulaşamıyor gibilerdi. Hiçbir şey onu Everlayne’le Renfis’in yanına geri getirmeyecekti. Kingfisher, Ren’in yakarışını cevapsız bırakarak gözlerini kırpıstırdı. “Sana iki sorum var, insan.”

İçerideki tek insan bendim. Benimle konuştuğu ortadaydı. “Peki,” dedim.

“Daha önce bir metalin enerjisini kontrol ettin mi?”

CALLIE HART

Gözlerimi kısarak ona baktım. Midem kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yapsaydın bunu sormazdın. Neden bahsettiğimi bilirdin,” dedi umursamazca.

Sorusunu düşündüm. Elroy’un alet edevatlarını uğuldamasını sağladığım onca zamanı, annemin yemek masasının üzerinde döndürdüğüm hançeri, muhafızın eldivenini duvarın tepesine çarptığımda kumun arasından yükselen kuvars taneciklerini hatırladım. Harron’ın hançerini eritip gümüş ve çelikten bir gölcüğe dönüştürdüğümü anımsadım.

“Pekâlâ.” Bakışlarımı Kingfisher’in sert gözlerine diktim. “Evet. Ettim.”

“Güzel. Sıra ikinci sorumda. Demirhane gibi bir yerde hiç çalıştın mı?”

Boğazıma yükselen kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Demircilik mi? Evet. Az çok bir şeyler bilirim diyebiliriz.”

İyi Amaçlar

“Seni içeri almazlar. Mükün değil. O piçler ezelden beri o kapının önünde nöbet tutuyorlar.” Renfis, Kingfisher’a ayak uydurmak için elinden geleni yapsa da topal bacağı onu yavaşlatıyordu.

“Başka çareleri yok,” dedi Kingfisher. Adımlarını kimse için yavaşlatmıyordu. Ne sakat arkadaşı ne Kral’ın kızı ne de aralarındaki tek insan olan ve bacakları diğerlerine kıyasla çok daha kısa kalan benim için. Böyle giderse onları gözden kaybetmemek için neredeyse koşmaya başlayacaktım.

Aslında bu kaçmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Uyandığım dan beri doğru zamanı bekliyordum ama Kingfisher o sihirli sözcüğü söylemişti. *Demirhane*. Elimde değildi. Faelerin demirhaneleri nasıl görünüyordu? Ocakları insanlarınki gibi mi çalışıyordu? Yoksa işin içinde *büyü* var mıydı? Tanrılar aşkına, umarım büyü olurdu. Zaten şu noktadan sonra Everlayne ve iki savaşıdan kaçmaya çalışmak aptallık olurdu.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Kingfisher beni o gümüş renkli havuza sokup buraya getirdiğinde kendimde değildim. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sarayın içinde olup olmadığını bile

CALLIE HART

bilmiyordum. Onu tek başıma bulma ihtimalim çok düşüktü ve bir şekilde bulsam bile ne yapacaktım? Geçen sefer kılıcı Madra'nın havuzundan çıkarmıştım. Silah şimdi Belikon'un ellerindeydi. Havuzu çalıştırmak için ona ihtiyacım var mıydı? Aynı şeyi tekrar yapabilir miydim? Geçen sefer cıvayı nasıl uyandırdığımı bilmiyordum ve görünüşe göre Faelerin de hiçbir fikri yoktu. Bir de geçitler deyip duruyorlardı. *Çoğul*. Sayıları birden fazlaysa hangisinin Zilvaren'e açıldığını nereden bilecektim?

Hayden için duyduğum endişe beni tüketiyordu. Kıyamet kopsa da kardeşime geri dönecektim ama bunu aceleye getiremezdim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim tehlikeli bir meseleye bodoslama dalmak ölümüne ya da en azından ciddi bir soruna yol açardı.

Kısacası şimdilik hiçbir yere gitmiyordum. Kararımı vermemle koşmaya başladım ve diğerlerine yetiştim. Üç Fae, içlerinde tanrı heykellerinin yer aldığı çok sayıdaki oyuktan birinin önünden geçiyordu. Everlayne adımlarını yavaşlatmadan başını eğip alnına dokunurken Ren homurdanarak onlara üstünkörü bir selam verdi. Kingfisher ise hışımla önlerinden geçerken yedisine de ortaparmagını gösterdi.

Everlayne dehşetle haykırdığında Kingfisher ona gözlerini devirip her ne anlatıyorsa ona kaldığı yerden devam etti. "...o zaman Belikon'la konuş. Onu duydun. Rusarius'a insan meselesinde yardım etmemi kendisi söyledi."

"Bu hiç yardımcı olmuyor. Her şeye sonuçlarını düşünmeden bahlıklama atlıyorsun!" Renfis kolyeyi Kingfisher'in boynuna taktığından beri Everlayne'in öfkesi daimi bir varlık haline gelmişti. "Önce teoriyi ele almalıyız."

Kingfisher alay eder gibi homurdandı. "Ne teorisi?"

"Ağzından ilk kez doğru bir şey çıktı," diye araya girdi Ren. "Simyacılardan süreçlerine dair yazılı bir kayıt yok. Olsaydı ihtiyarlar belki bir ihtimal yeteneklerini anlayabilirdi. Elimizde hiçbir şey yokken işe nereden başlayabiliriz ki?"

Everlayne, Kingfisher'in sırtını *sertçe* itmek için hışımla öne atıldığında altın rengi saçları bir flama gibi arkasında dalgalandı. "Acele etmeyeceğiz o halde. Ona Yvelia hakkında bilmesi gereken önemli şeyleri anlatacağız. Burada hayatta kalması içi--"

Kingfisher'in adımları birden durup ona döndü. Everlayne doğruca adamın göğsüne tosladı ama siyah saçlı savaşıççı irkilmedi bile. Kızın etrafından dolandı ve gözüne kestirdiği akşam yemeğine sinsice ilerleyen bir cehennem kedisi gibi bana doğru yürüdü. Dövüşmeyi iyi bilirdim. Bir muhafızı en fazla üç saniye içinde nasıl kışının üstüne düşüreceğimi bilirdim. On iki metrelik duvarlara tırmanabilir, çökmeye yüz tutmuş çatılarda koşabilirdim ama doğruca üzerime gelen Kingfisher'a bakarken midem düğüm düğüm oldu.

Aramıza biraz mesafe koyma niyetiyle bir adım gerilediğimde neredeyse yere kapaklanacaktım ama piç kurusu durmadı.

"Pekâlâ, *Oshellith*. Görünüşe göre Layne sana sarayda hayatta kalma dersi vermeden bu işin peşini bırakmayacak. O yüzden kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle. Sana bilmen gereken tek şeyi söyleyeceğim. Koca Yvelia'daki hâlâ nefes alan tek insan olma şerefi sana ait. Burada güvende *değilsin*." Bana dişlerini gösterdi, uzun, keskin köpekdişleri gözlerimin önünde daha da uzadı. "Bir zamanlar bu topraklar senin gibilerle dolup taşardı..."

"Yeter, Kingfisher." Ren adamın omzunu kavramaya çalıştı ama siyahlar içindeki savaşıççı geri çekilip ona aldırmadan sözlerine devam etti.

"Atalarımız binlerce yıl önce lanetlendi. Haliyle de elimizde yalnızca bunlar kaldı," dedi köpekdişlerini göstererek. "Bir zamanlar bunları sizi mideye indirmek için kullanırdık. Kan laneti kalkana kadar senin gibi milyonlarcasının kanını kuruttuk. Bu *bizim* zamanımızdan çok önceydi elbette ama Fae soyu hâlâ geçmişin izlerini taşıyor. Artık ölümsüzlüğümüzü sürdürmek için kanınızı içmeye ihtiyacımız olmasa da bunu yapacak dişlerimiz yerli yerinde. Bu bizim küçük sırrımız. Korkunç, rezil utancımız..."

CALLIE HART

“Fisher!” Everlayne sabrının sınırına gelmişti. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kingfisher’in önüne geçti ve iki eliyle sertçe adamın göğsüne vurdu. “Neden böyle yapıyorsun?” diye haykırdı.

Kingfisher omuzlarını silkti. “Sadece ona gerçekleri anlatıyorum.”

“Götlük ediyorsun!”

Bu sözleri karşısında savaştı alaycı bir kahkaha patlattı. “Buna artık alışmış olman gerekiyordu, Layne. Yoksa geçtiğimiz asırda ne boktan bir herif olduğumu unuttun mu? Hatırlasana, Ben Gilletthrye’in Kıyameti’yim. Kara Şövalye’yim.”

“Sen benim *kardeşimsin*,” diye tısladı Everlayne. “Ama bazen keşke olmasaydın diyorum!”

Kingfisher suratına bir tokat yemiş gibi geriledi. Renfis bile ağzı açık halde bir adım geri çekildi ama hızlıca toparlanıp koridora bir bakış attı. Birilerinin Everlayne’in küçük patlamasını duyup duymadığını kontrol ettiği hissine kapıldım. Uzun, üzeri açık koridor her iki yönde de uzanıyordu ama görünürde bizim dışımızda kimse yoktu.

“Dikkatli ol, küçük kardeşim,” diye homurdandı Kingfisher. “Tek seferde *tüm* sırlarımızı ortaya dökmek istemeyiz.”

Everlayne’in dudaklarından dökülen hıçkırık koridorda yankılandı. “Siktir git, Fisher.” Hışımla arkasını döndü ve var gücüyle geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladı.

Görünüşe göre ölümsüz Faeler bile ailevi sorunlarla boğuşuyordu. Omzumun üzerinden arkama bakıp kaçan zavallı kızı izledim. “G-gidip ona baksam iyi olacak.”

Renfis savaştıya saf tiksintiyle bakarak, “Ben de geliyorum,” diye homurdandı. “Biz sana göz kulak olmuyorken yalnız başına sarayda dolaşamazsın. Sana gelirsek, Fisher. Everlayne haklı. Götlük *ediyorsun*. Bir zamanlar tanıdığımız Kingfisher, ailesini ve dostlarını önemserdi.”

Yüzündeki acımasız sırıtişla bile Kingfisher'in vahşi bir gözalıcılığı vardı. "Ne diyebilirim ki?" dedi umursamazca. "Toplumdan dışlanmak ve bir çırpıda unutulmak bir süre sonra adamı değiştiriyor."

Renfis geri geri yürümeye çoktan başlamıştı. "Seni unutmadık. Seni geri getirmek uğruna neler çektiğimizi tahmin bile edemezsin."

"Ah, eminim öyledir. Eminim benim çektiklerim sizinkilerin yanında *devede kulak kalır*."

Ren'in yüzünde acı dolu bir ifade belirse de arkamdaki adama başka bir şey söylemedi. "Gidelim, Saeris. Layne'i bulup kütüphaneye geri dönelim."

"Sen öyle san. Kız seninle gelmiyor," dedi Kingfisher. "Benimle geliyorsun, değil mi Oshellith? Bu diyarın sırlarını öğrenmek istiyor ve istediğini ona verebilecek tek kişi benim."

"Bana neden Oshellith diye sesleniyorsun?" diye çıktım. "O ne demek?"

Kingfisher arkasını dönüp yanımdan uzaklaşmaya başlamıştı. Soğuk taşları döven botlarının sesini dinledim. Attığı her adım kulaklarımda çınılıyordu. "Oshellith bir kelebek türüdür," dedi yürümeyi bırakmadan. "Kısaca Osha da derler. Aynı gün içinde kozalarından çıkarlar, yaşarlar ve ölürler. Soğuk hava onları *hızla* öldürür. Değil mi, Renfis?"

Ren çatılmış kaşlarıyla adamın sırtına baksa da sessiz kaldı. "Ona kulak asma. Geliyor musun, Saeris?"

İkisi arasında kalmıştım ve benden hiçbir fikrimin olmadığı bir konuda bir karar vermemi bekliyorlardı. Everlayne uyandığımdan beri bana nazik davranmıştı. Bana bakmıştı. Rahatımın yerinde olduğundan emin olmuştu. Renfis ise iyi birine benziyordu ve kahkahası hiç eksik olmuyordu. Öte yandan Kingfisher ağzından iyi bir söz çıkmayan sefil, huysuz piçin tekiydi. Bana taktığı lakabı *-Oshellith-* edepsiz bir sözcükmüş gibi söyledikçe yakışıklı suratına bir tane patlatasım geliyordu. Ama ne kadar korkutucu olursa

CALLIE HART

olsun bana gerçeği teklif ediyordu. Bu kâbustan kurtulmanın en hızlı yolu Kingfisher'dan geçiyordu.

Yüzümü buruşturarak Ren'e döndüm. "Affedersin. Sonra kütüphanede buluşsak olur mu? Ben..."

"Demedim mi?" diye bağırdı Kingfisher düz bir sesle.

Renfis dudaklarını birbirlerine bastırıp beni başıyla onayladı. "Tabii. Anlıyorum. Birkaç saat içinde seni bulurum."

Saraydaki diğerlerinin aksine karşımdaki kapı normal boyutlardaydı. Alelade ve gösterişsizdi. Üzerinde abartılı oymalar ya da süslemeler yoktu. Sıradan bir ahşap kapıydı. Ve kilitliydi.

Gözümün ucuyla Kingfisher'a bir bakış attım. "Kapıyı... çalmalı mıyız?"

Kibîrli bir gülümsemeye bana baktı. Sanki bu, tek hücreli bir aptaldan çıkmış sevimli bir öneriymiş gibi, "Tabii," dedi. Bir saniye sonra botunun tabanını ahşaba geçirdi ve parçalanmış kapı yeri boyladı. "Tık tık." Bir adım yana çekildi ve alaycı bir tavırla elini girişe uzatarak önden buyurmamı işaret etti. "Sanırım evde kimse yok."

"Önden falan buyuramam. Ya içerisi bir tür... ne bileyim, *büyük* korunuyorsa?"

Kingfisher gözlerini kocaman açarak parmaklarını kıpırdattı. "Eyyvah! *Büyük* mü?"

"Göt herif."

"Pısırik," diye karşılık verdi. "Odayı koruyan bir şey yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü *ben* büyü'nün ta kendisiyim."

"Tam olarak *neren* büyü?"

İçeri girerken, "Her yerim," dedi. "Görünüşüm. Kılıç kullanma becerim. Kişiliğim..."

"Kişiliğin bok gibi." Sözlerim daha ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarımdan dökülüvermişti. Küçüklüğümden beri ne zaman

gerilsem çenem düşerdi ve şu an da davul gibi gergindim. Karşımdaki adama dair her şey, *Bana yem at da olacakları gör*, diye bağıryordu. Kingfisher'in peşinden içeri girerken gözlerimi yere diktim ve dişlerimi sıkıp kendime aptallığım yüzünden bir küfür savurdum.

Kingfisher hiçbir şey söylemedi.

Başımı kaldırdım ve...

Tanrılar aşkına.

Burası bir zamanlar bir demirhane olsa da artık öyle değildi. Kaba taş duvarlar bir don tabakasıyla örtülüydü. Tezgâhlar yeşilin siyaha çalacak kadar koyu bir tonundaki sarmaşıklarla kaplıydı. Gövdeleri minik hançerleri andıran sıradışı şekilli açık mavi, mor ve pembe çiçeklerle doluydu. Devasa odanın uzak ucundaki duvar da çeşit çeşit çiçekler, sarmaşıklar ve diğer bitkilerin yuvası haline gelmiş, bir damla ışığa aç gövdeleri pencerenin etrafına dolmuştu.

Sarmaşıkların en kalını pencereden *dışarı* uzanmış, kırık cam parçaları eğri büğrü taş zemine saçılmıştı. Şişeler, beherler, fanuslar ve cam tüpler. Sanki biri öfkeden deliye dönmüş ve odanın altını üstüne getirmişti.

Tüm maşalar, penseler ve çekiçler pasın esiri olmuştu. Görünüşe bakılırsa birkaç parça alet edevat iştahını doyurmaya yetmemişti, çatlamış emaye su havuzunun yanındaki demir örs öyle bir kabarmıştı ki turuncu pullar halinde dökülüyordu. Tanrılar aşkına, bir de ocak vardı tabii. Açık ocak güzel ve kocamandı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Görünüşe göre, koca bir tüylü hayvan ailesine yuva olacak kadar büyüktü ama söz konusu aile ortalıkta görünmüyordu. Ya işlerinin başlarındaydılar ya da Kingfisher kapıyı tekmelediğinde topuklamışlardı. Çatıda ocağın hemen üzerindeki bir delik vardı ve havalandırma görevi görüyordu.

Kingfisher çürümeye yüz tutmuş bir odun yığınının botunun ucuyla karıştırırken kaşlarını çattı. "Clements'in burayı neden canla başla koruduğu şimdi anlaşıldı."

CALLIE HART

“Clements de kim?”

“Kraliyet arşivcisi. Son iki yüzyıldır Simyacılara cıvayı nasıl uyardığını bulmakla görevli ve kraliyet hazinesinden maaş alıyor. Yanlış anımsamıyorsam sağlam bir meblağ. Ama bence parayı sağa sola savurmaktan başka bir bok yememiş çünkü burası kâbus gibi görünüyor.”

Haklıydı. Bu aktif bir demirhane değildi. Ocak yıllardır yakılmamıştı. Her yer leş gibi toz, rutubet ve hayvan kokuyordu.

“Dişlerini eline vereceğim,” diye belirtti Kingfisher.

“Şiddet tehditleri savurmak yerine bana yardım etmeye ne dersin?” diye sordum.

Eğildim ve kırdığı kapının parçalarını artık boş olan eşikten toplamaya başladığımda dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Hepsini ellerinle mi temizleyeceksin?”

“Ortalığı pırıl pırıl edecek bir tür büyü yapmayacaksan.”

“Ben *büyü* yapmam. Cadı değilim. Fae büyüü ucuz hokkabazlıklara benzemez, insan. Yeteneklerimiz iyi amaçlar doğrultusunda, bilinçli olarak kullanılması gereken armağanlardır.”

Sözleri yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Elbette parmaklarını şıktatıp bütün pisliği temizlemeyecekti. Kendimi aptal gibi hissettirme konusunda üstüne yoktu. Bunu yapmasına gerek yoktu. Hayır, bunu sadece *istediği* için yapıyordu.

Kibirli piç kurusu.

Ayaklarının altındaki kirden bile daha değersiz olduğumu düşündüğü ortadaydı. İnsanları sevmiyordu. Farklı şartlar altında alevler içinde kalsam üzerime bir kova su dökmeye bile zahmet edeceğinden şüpheliydim. Ne var ki şu an bana ihtiyacı vardı ve bu birkaç soru sormama katlanabileceği anlamına geliyordu. Değil mi?

Paslı bir kovanın ağzını kavradım ve hâlâ iş görür durumda olan bir alet bulmak için yerdeki döküntüleri karıştırmaya koyuldum. “Bir Kış Sarayı varsa başka kraliyet konutları da olmalı, değil mi? Güz Sarayı? İlkbahar? Yaz?”

Kingfisher kılıcını çekti.

“Tamam, tamam! Sakin ol! Affedersin. Tanrılar aşkına. Amacım öyle... Sadece...”

Göğsündeki deri kayışı çözüp sırtındaki kını çıkarırken burun delikleri genişledi, kılıcını yerine sokup duvara dayadı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve göz ucuyla bana baktı. Ardından becerikli parmaklarıyla daha fazla deri kayışı ve tokayı çözerek zırhını parça parça çıkarmaya başladı. “Gergin misin?” diye sordu havadan sudan sohbet eder gibi.

“Hayır! Sadece... sandım ki...”

“Layne ve Rusarius’la kütüphanede oturup diğer sarayları öğrenebilirsin. Koridorda sana doğruları söyledim. Daha *ilginç* sorular sorma fırsatını kaçıрма.” Bir elini ensesine götürdü ve hırlayan kurt başı kabartmasıyla bezenmiş gümüş plakayı çözerek boynundan aşağı düşmesine izin verdi. Metal parçayı göğüslüğü, omuzluğu ve kol zırhlarından oluşan deri yığının üstüne attı ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Kısa süre önceki Saeris olsam o boyunluğu havada kapar ve arkama bile bakmadan kaçırdım. Ama artık gümüşe ihtiyacım yoktu. Burada bana bir ömür yetecek kadar yiyeceğim de suyum da vardı ve bunların hiçbiri için bir bedel ödememi istememişlerdi. En azından şimdilik.

Bu yüzden de metal plakayı görmezden geldim ve boynunda asılı duran zinciri işaret ettim. “Peki o zaman. Ne bu? Ne işe yarıyor? Neden onu çıkardığında aklını kaçıırıyorsun?”

Kingfisher’in dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi ve dilinin ucunu sivri köpekdişlerinden birine bastırdı. “Doğruca konuya giriyorsun demek, Küçük Osha? Acımasızca. Bunu sevdim.”

“İlginç sorular sormamı isteyen sendin. Kolyeye dair bilgi istiyorum.”

Kingfisher usul usul güldü. Eğilip ocaktan bir avuç yaprak ve çürümüş birkaç odun çıkardı. Tanrılar aşkına, gerçekten bana yardım mı edecekti? Bu yüzden üzerindeki zırhı çıkarmıştı demek. Ben

CALLIE HART

de ben kendimi paralarken bir kenara oturup rahatına bakmak için soyunduğunu sanmıştım. “Kolyeden önce bilmen gereken birkaç başka şey var. Layne’in muhtemelen sana anlatmadığı şeyler.”

“Henüz pek bir şey anlatmadı zaten.”

“Eh, en başından başlayalım o halde. Cıva havuzları farklı âlemleri birbirine bağlayan geçitlerdir. Bu kadarını zaten anladığını varsayıyorum?”

“Evet.”

“Cıvanın kendisi istikrarsızdır. Bazı büyüklerimiz az da olsa kendi bilinçleri olduğuna inanıyor. Bunun doğru olup olmadığının bir önemi yok. Cıva son derece tehlikeli bir madde. Çıplak tenle temas edecek olursa...” Sözlerinin devamını getirmedi.

“Harron’ın hançerinde de cıva vardı, değil mi?” diye sordum.

Kingfisher beni başıyla onayladı. “Kadim bir hançer taşıyordu. Simyacılar geçmişte cıvayı dövüp Fae savaşçılarına silah yapardı. Harron o silaha el koymayı bırak, ona dokunmaya bile layık değildi.”

“Bir şeyler görmesine sebep oldu sanırım. Tenine değer değmez çığlık atmaya başladı.” Gözlerimi kapadığımda Yüzbaşı’nın dehşet dolu haykırışları hâlâ bana musallat oluyordu. Böylesine güçlü bir savaşçının canını bağışlamam için bana yalvardığını duymak tüyler ürperticiydi.

“Ah, hem de neler gördü. Cıva, yaşayan her canlıyı deliliğe sürükler.”

Bunu Harron’a ben yapmıştım. Paniklemiş ve ne yaptığımın bile farkında olmadan öfkemi dışavurmuştum. Harron’ın hançeri de bu öfkeme karşılık vermiş, onu yok etmeyi kendine görev edinmişti. Fakat kılıcını önce o karnıma saplamıştı. Madra’nın emri üzerine beni öldürmeye çalışmıştı. Kingfisher beni buraya getirmese görevini başarıyla tamamlayacaktı da. Kendimi savunduğum için suçlu hissetmeyecektim.

Keşke bunu yapmak söylemek kadar kolay olsaydı...

Konuyu değiştirdim. “Peki ya şu Simyacılar? Yeteneklerini miras mı alıyorlar? Kanla ilgili bir şey mi?”

“*Her şey* kanla ilgilidir, insan. Sana kolyeyi anlatmamı istiyor musun yoksa sözümü kesip sinirimi bozmaya devam mı edeceksin?”

Ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

“Bu kolyeyi, bu *yadigârı* bana annem vermişti,” dedi. “On bir yaşımdayken. Kış Sarayı’na doğru yola çıkmamızdan bir gece önce. Ona ihtiyacım olacağını biliyordu. İlerleyen zamanlarda yaşım gelip Belikon’un ordusuna katıldığımda, beni Yvelia’yla diğer diyarlar arasında seyahat etmekle görevlendirdiler çünkü kolyem en güçlü yadigârlardan biriydi. Çok uzun ve sıkıcı bir hikâyenin kısısı, bir keresinde geçitten onsuz geçmek zorunda kaldım. Cıva herkes gibi beni de etkisi altına aldı. Kış Sarayı’na döndüğümde şifacıardan biri vücudumu çoğundan arındırmayı başardı ama geriye birkaç... *kalıcı* hatıra bıraktı. Çoğu Fae, yadigârlarını sadece bir diyardan ötekine geçeceği zaman takardı. Ama ben kolyeyi sürekli takmak zorundayım çünkü zihnimdeki gürültüyü yatıştıran tek şey o. O olmadan gerçekte sanrılar arasındaki çizgi çarçabuk bulanıklaşıyor.”

Gözü. Bahsettiği kalıcı hatıra o muydu? Öyle olmalıydı. Yeşim gözündeki çizgiler aslında civanın kalıntılarıydı. Tanrılar aşkına. Cıva içindeydi, her an oradaydı ve kulağına fısıldayarak onu deliliğe sürüklüyordu. Yadigârı aklını başında tutan *tek* şeydi.

Midem bulandı. Ağzıma gelen safrayı güçlükle yuttum ve yerdeki birkaç paslı maşayı daha alıp kovaya attım. Kovaya çarpan metal tangırdadı ve havaya bir pas bulutu yükseldi. “O zaman... Zilvaren’de yadigârını neden *bana* verdin?”

Elini havaya kaldırdı. Parmağındaki kalın mühür yüzüğü parıldıadı.

“Ah, doğru ya. Yüzüğün de vardı,” dedim.

“Yadigârımı sana vermeseydim ölürdün.”

“Peki neden ölmeme izin vermedin? Beni pekâlâ orada bırakabilirdin.”

CALLIE HART

Kingfisher taşıdığı bir kucak dolusu rengi atmış, kenarları kıvrılmış kâğıdı tezgâha bıraktı. Yüzü ifadesizdi. “Dikkatli dinlemiyormuşsun demek, insan. Yvelia bir savaşın ortasında ve savaş doymak bilmez bir iştahı olan bir yaratık gibidir. Sürekli beslenmeye ihtiyaç duyar. Yiyecek, giysi, altın, inşaat malzemesi, silah ister. Madra o kılıcı havuza saplayarak *her* diyardaki *her* havuzu devre dışı bırakmadan önce Belikon bu yolları ihtiyaçları tedarik etmek için kullanırdı. Birçok büyülü eşyanın ticareti sadece böyle yapılır. Geçitler kapandığında ikmal yollarımız da kapandı. O kılıcı yerinden çıkarmayı bırak, ona el bile sürememen gerekirdi. Üstelik cıva sana cevap verdi. Onu uyandırdın. Sadece bir Simyacı'nın yapabileceği bir şeyi yaptın. Kısacası hayır. İnsan ol ya da olma seni öylece ölüme terk *edemezdim.*”

“Ne güzel. Beni buraya halkını kurtarmak ve savaşı kazanmak için getirdin yani.”

Kingfisher elini tekrar mürekkep karası buklelerinin arasından geçirdi, bakışları buz kristalleri kadar soğuktu. “Beni bir şey sanıyorsun, insan. Gerçi bir bakıma haklısın sanırım. Ama sakın beni bir tür azizle karıştırma. Ne Yvelia ne de Belikon'un savaşı sikimde. Sen sadece bir pazarlık kozusun. Özgürlüğüme giden bir yol gördüm ve onu kullanmaya karar verdim. Seni başka koşullar altında ölümün kıyısında bulsam ne yapardım bir de onu sor bakalım.”

Gözlerimi ona diktim, kasılmış çenesini, gerilmiş omuzlarını ve zalimce kıvrılmış dudaklarını incelerken içimden bir ürperti geçti ve ardında panik bıraktı. “Cevabını bilmek istediğimi sanmıyorum,” diye fısıldadım.

Kingfisher'in belli belirsiz gülümsemesi genişledi. “Zeki kız.”

Etrafı temizlemekle uğraştığımız saatler boyunca ikimiz de konuşmadık. Cevaplarını duymaktan korktuğum için ben ona soru sormadım, Kingfisher da düşüncelerini kendine sakladı.

Arada bir kendimi onu izlerken buldum. Dirseklerine kadar kıvrıldığı gömleği ve is içinde kalmış yanaklarıyla son derece normal

bir adama benziyordu. Ama sonra alçak sesle hırılıyor ya da gümüş lekeli gözleri benimkilerle buluşuyordu ve bana hiç de sıradan biri olmadığını hatırlatıyordu. Onu böyle izlemek ne güvenli ne de akıllıcaydı. Yapabileceğim en akıllıca şey, o havuzu kazara nasıl uyandırdığımı bulmak ve mümkün olan en kısa sürede Zilvaren'e geri dönmektir.

Renfis beni bulduğunda pencerenin ardındaki gökyüzü kararıyordu. Ne garip bir manzaraydı ama. Gözünün altındaki morluk ve yarık dudağı onu görmediğim son birkaç saat içinde mucizevi bir biçimde iyileşmiş olsa da yorgun görünüyordu. Kapının girişinde durdu ve büyük ölçüde temizlediğimiz zemini ve topladığım paslı aletlerle dolu kovayı inceledi. Ardından Kingfisher'a şaşkın bir bakış attı. "Ne bu böyle? İşe koyulmamışsın bile."

"İçerisi leş gibiydi!" diye bağırdım. Tepeme dikilip eleştirmek kolaydı. Demirhane eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Renfis içerinin ne halde olduğunu bile görmemişti.

Kingfisher iç geçirdi. Ansızın hiçlikten ortaya çıkan gölgeler duvarları ele geçirdikçe etraf buz gibi oldu. Gölgelemler ıslak bir boya gibi zemine saçıldı, çalışma tezgâhının ayaklarına tırmandı ve her şey kararana kadar da durmadı. *Her şey.* Demirhane mürekkep hokkasına dönüşmüştü sanki. Keskin bir nefes aldığımında gölgeler boğazımdan geçip ciğerlerime doluyormuş gibi hissettim. Zifiri karanlık dedikleri bu olmalıydı. Gümüş Şehir'in altında bir ağ gibi uzanan yeraltı tünellerinin en derinleri bile bu kadar kör karanlık değildi.

"Ah, tanrılar aşkına. Ne oluyor?"

"Fisher," dedi Renfis sertçe. "Yeter artık."

Karanlık geldiği hızla kayboldu ve gün ışığının son kırıntıları tekrar içeriyi doldurdu. Etraf tertemiz olmuştu. Pencere onarılmıştı ve yeni cam çerçevesinde parılıyordu. Süpürerek bir araya topladığımız kırık şişe ve beher parçaları gitmişti. Ocak güzelce fırçalanmıştı ve kızıl tuğlaları parlak ve yepyenyeydi. Raflara şimdiye dek hiç görmediğim çeşit çeşit garip alet doldurulmuştu. İçeriye kendine

CALLIE HART

mesken edinmiş bitki örtüsü hâlâ yerli yerindeydi ama hayatlarını artık kovalarda ve pencerenin hemen altındaki saksıda sürdüreceklerdi. İçerisi sıcaktı. Bütün gün donmuştum. İçeriye temizlerken parmaklarım uyuşmuş, dişlerim takırdamıştı ve hava *birden ısınmaya mı karar vermişti?*

Kingfisher'a fırlatacak bir şey bulmak için etrafıma bakındım. Elime ilk parıl parıl parlayan bir maşa seti geldi. Bir tanesini alıp siyah saçlı savaşıyı dürttüm. "Sen! Etrafı temizleyeceğiz diye belimiz çıktı! Senin *sorunun* ne? 'Yeteneklerimiz iyi amaçlar doğrultusunda, bilinçli şekilde kullanılması gereken armağanlardır' ya da her ne saçmalık gevelediyse ona ne oldu?"

"Bunu o mu söyledi? İyi amaçlar mı dedi?" Renfis kulağa düpedüz bir kahkahaymış gibi gelen öksürüğünü bastırmaya çalıştı. "Karşında duran adam yeteneklerini en ufak işleri halletmek için kullanmaktan çekinmez."

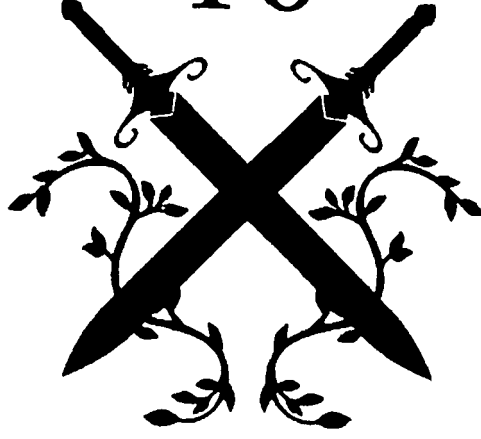
Kingfisher'a sert bir bakış attım. "*Canavar* herif."

Yüzünde en ufak bir mahcubiyet bile yoktu. Zırhıyla kılıcı aldıktan sonra kırdığının yerinde biten yeni kapıya doğru ilerlemeye koyuldu ve yanıma gelince duraksadı.

"Sadece sıkı çalışmaya alışkın olup olmadığını görmek istedim. Sana büyüünün ta kendisi olduğumu *söylemiştim,*" diye fısıldadı.

Ardından çıkıp gitti.

10

Kırıntılar

Ertesi sabah Everlayne yanında taze meyveler ve yoğurttan –daha önce hiç tatmadığım lezzetlerden– oluşan bir kahvaltıyla geldi. Benimle oturup yemeğini yerken sesi soluğu çıkmıyordu. Ona dün koridorda söylediği şeyi sormak istiyordum. Kingfisher’a kardeşim demişti ama omuz omuza mücadele etmiş iki savaşçı olan Kingfisher’la Renfis’in birbirine kardeşim demesinden farklıydı. Bunu gerçek anlamıyla, sanki o şeytani piçle aynı kanı paylaşıyorlarmış gibi söylemişti.

Fakat konuyu açmadım. İyi olup olmadığını görmek için Everlayne’in peşinden koşmak yerine Kingfisher’la demirhaneye gitmeyi seçmiştim ve kızın yoğurdunu kaşıklarken burnunu kızgın kızgın çekmesine bakılırsa duygularını incitmiştim.

Kabarık etekli başka bir elbiseyi –bu seferki parıldıyordu ve mordu– giymem için beni zorladıktan sonra saçlarıma geçti ve kalın ör-güleri sırtımın ortasına dökülecek şekilde bir araya topladı.

Odamdan çıkma vakti geldiğinde üzerindeki fildişi renkli güzel elbiseyi elleriyle düzeltti ve bana bakmamak için dantel manşetle-riyle oynadı. “Benimle kütüphaneye gelmek istersen dün Rusari-us’la birlikte Simyacılar ve süreçleriyle ilgili elimizde bulunan tüm

CALLIE HART

bilgileri derledik. Pek bir şey yok ama okumaya değer olduklarını düşünüy-

“İsterim tabii ki,” dedim. “Dün yanına gelmediğim için özür dilerim. Bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını biliyorum ve her şeyi öğrenmek istiyorum.” Bilhassa buradan nasıl defolup gideceğimi. Evime giden yolu nasıl bulacağımı. Ona kolumu uzattığımda dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrılsa da koluma girdi. Görünüşe göre Everlayne De Barra’nın küçük hataları affetmesi işte bu kadar kısa sürüyordu.

Kütüphaneye adım attığımızda Rusarius’u sinir krizi geçirirken bulduk.

“Renfis, lütfen! Burası yemek salonu *değil!* İçerisi değerli eserlerle dolu ve... ve... *şu hale bak!* Her yer yağ içinde kalmış!”

Rusarius’un neden yakındığını görmeden önce kokusunu aldım. İçerisi isli, kızarmış eti andıran bir kokuyla doluydu. O kadar ağır sulandırıcıydı ki midem guruldadı. *Neydi* bu? Harika kokuyordu.

Everlayne adamın ne yaptığını gördüğünde, “Tanrılar aşkına, Fisher,” diye mırıldandı.

Kingfisher önüne koyduğu bir tabakla uzun, cilalı ahşap masanın başında oturuyordu. Hangi hayvana ait olduğunu kestiremediğim bir et parçasına çatalına geçirip ağzına attı.

Renfis en uçtaki pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, olan biteni bezgince izliyordu. “Üzgünüm, Rusarius. Neden benden medet umuyorsun anlamıyorum. Kingfisher’a sözümü dinlettiğim gün Corcoran’ın döndüğü gündür.”

“Eh, kutsal şeyleri aşağılamanın gereği yok!” diye ciyakladı yaşlı kütüphaneci.

“Tanrılarınız nereye *gitti?*” diye fısıldadım Everlayne’e. Onları bana tanıttığında ona bunu sormayı akıl edemeyecek kadar şaşkındım.

“Bir hac yolculuğuna çıktılar ve binlerce yıl... Off! Sonra anlatırım. Rusarius’un kafası patlamadan yemeğin icabına bakmalıyız.”

Kingfisher kahvaltısının tadını çıkarmaya devam ediyordu Everlayne başına dikildiğinde bile ağzını açıp bir şey söylemedi. Sadece *hırladı*.

“Bir de Belikon’un sana neden it dediğini merak ediyorsun,” dedi.

Sözleri Kingfisher’in dikkatini çekti. Başını ağır ağır kaldırdı, öfkeli bakışlarını Everlayne’e çevirdiğinde sağ gözündeki gümüş renkli çizgiler parladı. “Merak etmiyorum. Bana neden öyle dediğini *biliyorum*.”

“Kral’a duyduğu sonsuz sadakat için,” dedi Renfis gülümsemesini bastırarak.

Kingfisher’in gözleri öfkeyle parladı, cıva kalıntıları yeşile karıştı. Kız kardeşine doğru dişlerini birbirine çarptı. “*Çünkü ısırmaktan çekinmiyorum*.” Yüzündeki sert ifade yetişkin bir adamın kuyruğunu kısıtıp korkuyla gecenin içine kaçmasına neden olabilirdi ama Everlayne sadece bir kaşını kaldırıp bekledi.

Kingfisher yine siyahlar içindeydi. Bu sabah tepeden tırnağa zırhını kuşanmıştı; üzerindeki göğüslüğü dünkünün aksine koyu kahverengi değil siyah deridendi ve üzerinde, etrafına sarmaşıklar dolanmış iki çapraz hançerle hemen arkasında şaha kalkmış bir aygır silüetinden oluşan bir arma vardı. Ortasında hırlayan bir kurt başının yer aldığı cilalı gümüş boyunluğuydu aynıydı. Gür, siyah saçları bugün her zamankinden daha dalgalıydı, neredeyse omzuna bile değmeyecek kadar kıvrılmışlardı. Saçlarının arasından dışarı fırlayan sivri kulaklarını pürdikkat incelediğimi fark ettiğimde kafamı hızla kubbeli tavana kaldırdım ve boğazımı temizleyerek gökyüzünü incelemiş gibi yaptım.

“Tabağı bana ver,” dedi Everlayne tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

“Elbette.” Kingfisher çatalını bıraktı ve tabağını alıp Everlayne’e uzattı. Kız tabağı aldı. “Hiç çekinme,” dedi. “Yemeğimi yere,

CALLIE HART

siktiğimin ahırlarının yanına bırak. Karnımı diğer köpeklerle birlikte doyurayım.”

Everlayne'in omuzları düştü. “*Fisher.*”

“Ya da boş ver.” Sandalyesini gürültüyle geri ittirip ayağa kalktı. Tabağını kızın elinden kapıp doğruca kapıya... ve *bana* doğru yürüdü. “Ben kendim giderim, sana zahmet vermeyeyim,” dedi. Yanımından geçerken gözleri parladı. “Sana tozlu kitaplarla iyi eğlenceler, insan. Öğleden sonra seni demirhanede bekleyeceğim. Beni sarayı didik didik aramak zorunda bırakma.”

“Saçmalıyorsun, Fisher. Gel buraya!” diye bağırdı Everlayne arkasından.

Adam onu duymazdan geldi. Dimdik tuttuğu başı ve sırtındaki mürekkep karası kılıcıyla arkasında belli belirsiz gölgeler bırakarak kütüphaneden çıktı.

“Eh, yine *çekip gitmesini* istememiştim,” diye homurdandı Rusarius. “Ama bunu binlerce kez söyledim ve yine söyleyeceğim. Kütüphaneye pişmiş yiyecekler sokmak yasak. Ben bile içeride çalışırken sadece kuru kraker atıştırıyorum. Ve zaman zaman günlerce dışarı adım atmadığım oluyor. *Ve* etrafa kırıntı dökülmesin diye penceren dışarı eğiliyorum.”

“Boş ver, Rusarius,” dedi Everlayne usulca. “Daha akklı başına gelmedi. şımarık bir velet gibi davranmayı bırakması biraz zaman alacak gibi.”

Renfis duvardan doğrularak, “Gidip onunla biraz antrenman yapayım. Biraz rahatlar,” dedi. Kingfisher'ın birkaç saniye önce oturduğu ahşap sandalyenin yanında duraksadı ve elini oymalı sırtına dayayıp bakışlarını oraya çevirerek kaşlarını çattı. “Yine de *biraz* nezaketi hak ediyor. Sarayda kendine ait bir odası yok. Ne yemek yiyebileceği ne de uyuyabileceği bir yeri var. Aradan yüz on yıl geçti, Layne. O yerde yüz on yıl geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir başına?” Ağzından çıkan her söz hüüzünle

dolup taşıyordu. Prenses ve General uzun uzun bakiştılar. En sonunda Everlayne'in gergin çenesi gevşedi.

“Edebiliyorum aslında. İlk otuz yıl boyunca her günümü bunu en ince ayrıntısına kadar hayal ederek geçirdim. Sonra da bunu –daha doğrusu *onu*– düşünmemek için elimden geleni yaptım. Kalbim buna dayanamadı. Şimdi geri döndü ve nasıl felaketler atlattığını merak etmeme gerek kalmadı. Artık hepsini *gözlerimle* görüyorum.”

Sesi boğuk çıksa da ağlamadı. Masadan bir kitap aldı ve bir yığının üzerine bıraktı, ardından da üst üste istiflenmiş kâğıtların uçlarıyla oynamaya başladı.

Everlayne'in böyle acı çekmesini izlemek zordu. Ve kesinlikle acı çekiyordu. Bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Gruplarının bir parçası değildim ve bu, dinamiklerini bütün netliğiyle görmeme olanak sağlıyordu. Aralarında çok fazla incinmişlik vardı. Çok fazla zaman, çok fazla yaşanmışlık ve çok fazla sır. Dışarıdan bakıldığında onları birbirlerine bağlayan tüm ipleri çözmek imkânsızdı.

Renfis iç geçirdi. “Onu iyileştirmenin bir yolu var. Sadece o yolu henüz bulmadık. Ben o şeyi bulana kadar ondan vazgeçmeyeceğim. Ya sen?”

Everlayne uzunca bir süre sessiz kaldı. Rusarius huzursuzca öksürdü; birkaç tüy kalemi bir araya toplayıp yerlerine götürdü ve ardından tanrılar bilir nereye kayboldu. Benim bahane edebileceğim tüy kalemlerim yoktu. Burası benim kütüphanem değildi ve etrafı karıştırmam doğru olmazdı, dolayısıyla kütüphanecinin masasının bir ucunda dikilip ayaklarıma bakmaktan başka çarem yoktu. Ya da ayaklarımın olması gereken yere mi demeliydim? Aptal elbisenin etekleri yüzünden onları göremiyordum.

“Bu kadar mı yani? Ondan *vaz mı geçtin?*” diye sordu Renfis.

“Hayır! Hayır, vazgeçmedim. Sadece... *ümidim kalmadı.*”

“Ona yetecek ümidim varsa sana yetecek kadar da var demektir.” Renfis parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutarak derin bir nefes verdi. “Sonra görüşürüz. Bol şans. Sana da bol şans, Saeris.”

CALLIE HART

Yanımdan geçerken sıcak bir gülümsemeye bana baktığında özel bir sohbeta kulak misafiri oluyormuşum hissi bir nebze olsun azaldı.

Renfis gözden kaybolduğunda Everlayne masanın etrafında gezinmeye, eline gelen parşömenleri karıştırıp düzenlemeye ve sonra tekrar düzenlemeye başladı. “Pekâlâ.” Burnunu çekti. “Nereden başlasak? Hımm. Bana kalırsa sihya uygulamaları hakkında bildiklerini ve bunları nasıl kullanabilece—”

“Ah, sihyanın ne *anlama* geldiğini bile bildiğimi sanmıyorum.” Sözüünü kesmek istemesem de kendini daha fazla kaptırmadan bunu aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm.

“Ah! Doğru ya!” Yüzünde kocaman bir gülümseme olsa da ufak bir isteri krizinin eşiğindeki gibi görünüyordu. “Önemli değil. Hatta böylesi daha bile iyi olabilir. Aramızda hiçbir yanlış anlaşılma olmaz. En baştan başlayacağız. Rusarius...” Sözüünü yarım bırakıp omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı. “Rusarius? Nereye *kayboldu* bu adam?”

“Everlayne? Sen iyi misin? Biraz...”

“İyiyim. Çok iyiyim. Harikayım.” Parmaklarını alnına bastırıp bir süre gözlerini kapadı. *Hiç* iyi değildi. “Sadece...” Elini indirerek numara yapmayı bıraktı. “O, hayatımdaki en iyi şeydi,” dedi. “*Tek* iyi şeydi. Ama gitti. Böyle olacağını biliyordum ama... bunu gözle-rimle görmek, kabullenmek ve...”

“Kraker deyince aklıma kütüphanenin bir köşesine biraz zulaladığım geldi. Yedinci Çağ Arazi Kayıtları bölümündeki bir rafta koca bir tepsi buldum. Geçen gün orada bıraktım herhalde.” Rusarius elinde kuru krakerlere benzen şeylerle dolu küçük, gümüş bir tepsiyle yığın-ların arasından çıktı. Tabağı abartılı bir hareketle masaya bırakırken Everlayne’in gözyaşlarını elinin tersiyle sildiğinden bihaberdi. “Buyurun, canlarım. Ama... kırıntıları dökmemeye özen gösterin lütfen.”

Anlaşılan simya bir çeşit büyüymüş. Unutulmuş, uzun zaman önce kaybolmuş bir kadim büyü, Yvelia Faeleri için Zilvaren halkının gözünde Faeler neyse oydu: bir *efsane*. Bir zamanlar Simyacıların üç kolu varmış; ölümsüzlüğü keşfetmeye çalışan Faeler, çeşitli metalleri transmutasyon aracılığıyla cevherlere dönüştürerek yaratmanın ve keşfin peşinde koşan Faeler ve son olarak da hastalıkları ve rahatsızlıkları iyileştirmeye uğraşan Faeler.

Everlayne ve Rusarius benim bir şekilde ikinci gruba, metali dönüştürenlere ait olduğumu düşünüyordu. İlk kütüphane dersimizde söyleyip durdukları ‘transmutasyon’ sözcüğünün ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve ders bittiğinde bile ne olduğunu anladığımdan emin değildim.

Binlerce yıl önce Simyacılar büyüleri yeteneklerini bileşiklerin formunu değiştirmek ve onları değerli metallerle dönüştürmek için kullanırmış. Hangi bileşikleri kullandıkları ya da bu sürecin nasıl ilerlediğine dair hiçbir kayıt olmasa da Simyacılar başarılı olmuşlardı. Elementleri büyük miktarlarda altın ve gümüşe dönüştürmenin bir yolunu bulmuşlar ve söylentilere göre bunu kraliyet hazinesini doldurmak için kullanmışlar. Bir noktada cıva ve diğer diyarlara açtığı yollar keşfedilmiş ve büyük bir kaosun fitili ateşlenmiş.

Göz gezdirdiğim kitabın kapağını kapayarak, “İyi de bunların hiçbiri ilk Simyacıların yapabildiklerini nasıl kopyalayacağımı anlatmıyor,” dedim. “Cıvayı tam olarak nasıl kontrol ediyorlardı?”

Everlayne omuzlarını silkti. “Büyülerini kullanarak onu etkinleştirip etkisiz hale getirdikleri ya da geçitleri açıp kapadıkları varsayılıyor.”

“Cıvayı kontrol edip etmedikleri bile hâlâ hararetli bir tartışma konusu,” dedi Rusarius. “O dönemden kalan çoğu belge, Simyacıların ikinci neslinin ömürlerinin kısa sürdüğünü belirtiyor. Çoğu delirip kendilerini öldürmüştü.”

“Ah, bu ne *harika*.” Eski simyacılar böyle bir sonu hak edecek her ne yaptıysa bunu öğrenmek ve tam tersini yapmak istiyordum. Ama... kahretsin. Kafamı kuma gömmek cıvayı tekrar

CALLIE HART

etkinleştirmeme yardımcı olmayacaktı ve Hayden'in iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorsam bunu nasıl yapacağımı bulmak zorundaydım. Hayden'in Madra'nın ordusuna alınmış olabileceği ihtimali onun öldüğünü düşünmekten katbekat iyiydi ama gerçeği *bilmem* gerekiyordu. Şayet öldüyse cesedinin gömülmesi ve mezarının başında yetmiş iki saatlik geleneksel nöbeti tutmam gerekiyordu. Madra'nın yeni erlerinden biri olarak orduya sıkışıp kaldıysa da onu kurtarmam ve Zilvaren'den kaçırmam gerekiyordu.

Öyle ya da böyle, bedeli *ne* olursa olsun geçitleri nasıl açacağımı bulmak zorundaydım.

Şakaklarımı ovuşturarak yaklaşan baş ağrısını defetmeye çalıştım. Hayatta kalmak uğruna hırsızlık ve karaborsa ticareti yapmaktan Gümüş Şehir'deki hayatımda okumaya pek fırsat kalmamıştı. Gözlerim buna alışkın değildi. Önümdeki kitaba bakarken...

Hah.

Bir saniye.

Kitabı havaya kaldırıp başımı yana eğdim ve gözlerimi kısarak Rusarius'a bir bakış attım. "Bunu nasıl okuyabiliyorum?"

"Nasıl yani?" diye sordu kütüphaneci.

"Hani başka bir şehirden, bambaşka bir âlemden geliyorum ya? Sizinle aynı dili konuşuyor olma ya da aynı yazılı dili paylaşıyor olma ihtimalim ne ki? Bu... imkânsız." Bunu şimdiye dek fark etmediğime inanmıyordum.

"Hımm. Hayır. İhtimal dışı değil. İmkânsız da değil," dedi Rusarius. "Bunu sen açıkla, canım," dedi Everlayne'e. "Odalarınıza dönmenizden önce bulmak istediğim bir kitap daha var."

Everlayne bu görevi üstlenmekten memnun görünüyordu. Kitabı elimden almak için masanın üzerine uzanarak, "Pekâlâ," dedi. "Şu an Ortak Fae Lisanı konuşuyorsun. Okuduğun bu kitap da aynı dilde yazılmış. Yvelia'da konuşulan başka diller, başka lehçeler de var ancak bu dil tüm krallıkların ortak dilidir. Adı üstünde *Ortak Lisan*. Faeler

diyarınızı ilk ziyaret ettiklerinde insanların bambaşka bir dil konuştuğunu gördü. Yıllar içinde dilimiz ve yazılı sözcüklerimiz ırkın tarafından benimsendi. Diğer diyarlarla her türlü iletişimimiz kopuk olsa da dilimiz gelişmeye devam etmiş gibi görünüyor. En azından Zilvaren'de. Madra, Zilvaren'de ve Kraliçeniz hep Ortak Lisan'la konuşurdu. Ama diğer diyarların dilleri ve alfabeleri değişmiş olabilir.”

Madra.

Evrenin merkezindeki taş salonlar kadar kadim Madra.

Sormam gerekiyordu. Cevabı *bilmem* lazımdı. “Onun hakkında epey bir şey biliyor gibisin?” dedim.

“Madra’yı mı diyorsun?” Everlayne dudaklarını büzdü. “Yvelia’daki herkes kadar işte. Zilvaren tahtına çıktığında çok gençti. Kana susamış, güce aç biriydi.”

“Peki bir insansa nasıl bunca yıldır yaşıyor? Bin yılı aşkın süredir hüküm sürmeyi nasıl başardı? Hem bir Simyacı değilse tüm geçitleri nasıl kapayabildi?”

“Nasil yaptığını bilmiyoruz ama evet, Madra’nın asırlar önce ölmesi gerekirdi. Hâlâ hayatta olmasını bir tür büyüye borçlu olmalı ama bunu onun için kimin neden yaptığına dair hiçbir fikrimiz yok. Cıvanın Simyacılardan kalma bir kılıçla etkisiz hale getirilebileceğini nereden öğrendiğini de bilmiyoruz. Bu bilgi ırkımız arasında nesillerdir bir sır gibi saklandı. Ama birinin diyarlarımız arasındaki geçitleri *kapamak* için bir Fae olmasına ya da özel bir yetenekle kutsanmış olmasına gerek yok. Kılıç gereken her şeyi kendi başına yapıyor. Bildiğimiz kadarıyla bir cıva havuzu etkinleştirildiğinde kalan tüm havuzlar uyanır. Bir tür...” Doğru sözcüğü bulmak için duraksadı. “Enerji zinciri gibi. Solace gibi bir kılıcı alıp cıvaya sapsan zinciri kırıp havuzu dondurursun. Solace’ı yerinden çıkarana kadar yolların tüm girişlerini kaparsın. Madra zinciri kırdığında, yeni yollar keşfetmek üzere bu saraydan başka diyarlara geçmiş Faeler vardı. Dostlarımız. Akrabalarımız. Hepsi her neredelerse orada kapana kısıldı. O zamandan beri onları gören olmadı.”

CALLIE HART

“Peki... içlerinden bazılarının hâlâ yaşıyor olma ihtimali var mı? Faelerin yaşam süreleri hakkında pek bir şey bilmiyorum. Halkınız ne kadar yaşıyor? *Sen* kaç yaşındasın?”

Everlayne elini ağzına götürerek usulca güldü. Bana mı öyle geliyordu yoksa biraz utanmış mıydı? “Bu... pek dillendirmediğimiz bir mevzu. Saray adabı derslerine başlamış olsak bunu bilirdin.”

“Affedersin. Tanrım, burnumu üzerime vazife olmayan konulara sokmamalıyım. Ben...”

“Hayır, hayır. Sorun değil.” Başını iki yana salladı. “Birbirimizi hepı topu birkaç gündür tanıdığımızın farkındayım ama sen odanda yatmış iyileşirken uzun saatler boyunca başında bekledim. Seni arkadaşım olarak görünüyorum.”

“Ben de öyle.” Doğruyu söylüyordum. Everlayne’i arkadaşım olarak görmeye başlamıştım ve onun da aynı şekilde düşünmesi beni sevindirmişti. Düşmanlarla dolu bir sarayda arkadaşım olmasından zarar gelmezdi.

“Pekâlâ. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre,” dedi sırtarak, “ben sana sorayım. *Sence* kaç yaşındayım?”

“Bir insan olsaydın benden biraz daha büyük olduğunu düşünürdüm. Yirmi yedi ya da yirmi sekiz derdim.”

“Tanrılar aşkına.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Küçük dilini yutacaksın o halde.” Derin bir nefes aldı. “Onuncu yılın başında doğdum. Bin dört yüz seksen altı yıldır da hayattayım.”

“Bin dört yüz?..” Gerçekten de küçük dilimi yutacaktım. Everlayne neredeyse *bin beş yüz* yaşındaydı. Zihnimin bunu idrak etmesi imkânsızdı. Çok genç görünüyordu. Dilimin ucuna kadar gelmiş sıradaki soruyu soracak cesaretim var mıydı? Bunu bilmek istememeliydim bile ama elimde değildi. “Peki ya Kingfisher? *O* kaç yaşında?”

Everlayne’in dudaklarında minik bir tebessüm titreşti. Birkaç saniye sessiz kaldığında içimden lanet merakıma yenik düştüğüm için kendimi azarladım. Fakat çok geçmeden konuşmaya başladı.

“Normalde bunu ona sorman gerek derdim. Böyle bir bilgiyi seninle paylaşmak bana düşmez. Çoğumuz yakınlarımızın kaç yaşında olduğunu bile bilmeyiz. Ama Kingfisher’in yaşını biliyorum ve sana gidip ona sormanı söylemek çok acımasızca olur. Cevabı seninle asla paylaşmaz ve üstüne bir de seninle alay eder. Kingfisher dokuzuncu yılın sonunda doğdu. Kafanda aşağı yukarı bir sayı beliriyor mu?”

“Bilmiyorum. Pek emin değilim. Otuzlarındaymış gibi duruyor. Yani bir tahmin yürütecek olsam...” Tanrılar aşkına, kafamdan geçen sayıyı söylemek bile imkânsızdı. Delilikti bu.

Everlayne, “Söyle hadi,” diyerek beni cesaretlendirdi.

“Bilmiyorum, bin sekiz yüz falan mı?”

“İyi bir tahmin. Bin yedi yüz otuz yaşında.”

“Bin yedi yüz otuz üç,” diye düzeltti kalın bir ses. Ansızın damarlarıma karışan adrenalinin etkisiyle yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse sandalyemden düşecektim. Arkamı döndüğümde Kingfisher’in bir nişin içindeki karanlık bir okuma köşesinde durduğunu gördüm. Vücudunun yarısı, apaydınlık kütüphanede hiç yeri olmayan koyu gölgelerle gizlenmişti. Tırnaklarını incelerken kurt kabartmalı zırh plakası boynunda parılıyordu. Yaslandığı duvardan doğrulup ışığa çıkarken, “Aile arasında üç yılın lafı olmaz tabii,” dedi. “Saray hayatının koşuşturmacasına dalmışken geçen zaman takip etmek eminim zor oluyordur.” Dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi. “Yeni evcil hayvanıyla birkaç gerçek paylaşmaya başladığını görmek beni çok sevindirdi, Layne. Gerçi söz konusu gerçeklerin *benim* hakkımda olduğunu duymanın beni dehşete düşürmediğini söylemeden edemeyeceğim.”

“Bizi gizli gizli dinlemeseydin duymazdın.”

“Bağışla beni. Canım çok sıkılmıştı. İnsanı alıp biraz eğlenme niyetindeydim ama *çok* ilginç bir sohbeta dalmıştınız.”

Everlayne gözlerini devirdi. Elini kolumun üzerine koydu. “Ona kulak asma. Önceki soruna dönecek olursak, evet. Teknik açıdan

CALLIE HART

bakıldığında cıva geçidin kapanmasıyla kapana kısılan Faeler hâlâ hayatta olabilir. Ama seyahat ettikleri diyar istikrarsız ve tehlikeliydi. Yaşlanıp ölmüş olmaları pek olası değil ama yerel klanların ellerinde can vermiş olmaları muhtemel.”

Kingfisher elini demirhanenin yepyeni kapısına koyarak, “Bir dahaki sefere hakkımda merak ettiklerini *bana* sormaktan çekinme,” dedi. Kütüphaneden çıkıp Kış Sarayı’nın koridorlarını sessizce arşınlamaya başladığımızdan beri ilk kez benimle konuşuyordu.

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Eşikte duraksadım ve peşinden içeri mi girsem yoksa arkamı dönüp ondan uzağa, odamın canımı sıkamayacağı güvenli duvarları arasına mı kaçsam karar vermeye çalıştım. Saray salonlar, merdivenler ve koridorlardan oluşan kâbus gibi bir labirentti ama kafamâ koyarsam yolumu bulabileceğimi düşünüyordum.

Kurşun kesilmiş bacaklarla demirhaneye girdim. “Sana bir şey sorsam cevap vermezdin. Versen bile gerçeği söylemezdin.”

“Yanıyorsun. Bana nefesimi tüketmeye değer bir şey sorarsan cevabını alırsın. Aldığın cevap da gerçek olur.” Tıpkı dünkü gibi kılıcını duvara yaslayarak zırhını çıkarmaya koyuldu. Bu kez buna hazırlıklı olduğumdan silahını çektiğinde irkilmedim.

“Evet. *Tabii.*” İnsanlar ve Faeler pek çok açıdan birbirlerinden farklıydı ama iğnelemeler evrenseldi.

Gövdesini saran kayışı maharetli parmaklarıyla çözüp göğüslüğünü gevşetti. “Dene de gör, insan.”

“Pekâlâ.” Kingfisher’in dün akşamki küçük temizleme oyunu sayesinde demirhane bal dök yala olmuştu. Çalışma tezgâhı pislikten arınmış, zemin pırıl pırıl olmuştu. Ocağın karşı duvarındaki kancalara asılmış aletler yeni gibiydi. O, zırhını çıkarmaya devam ederken olur da sorumdan hoşlanmayıp üzerime saldırmaya karar verirse diye

aramıza içerideki en büyük ve en ağır engeli koyma niyetiyle tezgâhın diğer tarafına geçtim. Çünkü onu kızdırmaya, sinirini bozmaya niyetliydim. Bana sürekli *Osha* diyerek ve açık açık küçümseyerek yaptığı gibi ben de ona yem atacaktım.

Piç kurusu.

Kingfisher göğüslüğünü yere bıraktı.

Çalışma tezgâhına yaslanarak, “Elroy her erkeğin, ona aletinin boyutunu soran bir kadına daima yalan söyleyeceğine yemin ederdi,” dedim.

Kingfisher hareket etmeyi bıraktı. “Bana aletimin boyutunu mu soruyorsun, Osha?”

“Ne kadar büyük olduğu umurumda değil. Sadece nasıl cevaplayacağını merak ediyorum.”

Dudakları ürkütücü bir sırıtişla ağır ağır kıvrıldı. “*Sana* çığlıklar attıracak kadar büyük.”

“*Bak işte.*” Parmağımı ona doğrulttum. “Dürüst davranmayacaksın.”

Sahte bir kafa karışıklığıyla etrafına bakındı. “Affedersin ama ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Bir adama aletinin ne kadar büyük olduğunu sor sana ne kadar yalancı olduğunu göstereyim.”

“Belki. Ama ben sıradan bir erkek değilim. Bir *Fae erkeğiyim.*” Duraksadı. “Belki de bana sağlam bir teçhizat bahşedilmiştir.”

“Ya da belki vaktimi boşa harcıyorsundur ve beni buraya ne öğretmek için getirdiysen ona bir an önce başlasak daha iyi olacaktır,” diye çıkıştım.

Kingfisher ellerini ensesine götürdü. Boyunluğu çözüp gümüş plakayı çıkarması sadece dört saniyesini aldı. “Belki de buradaki problem, bana önemli şeyler sormak yerine azgın bir fahişe gibi *aletimle* ilgili sorular sormandır.”

Tanrılar aşkına, her seferinde çıtayı biraz daha yükseltmeyi başarıyordu. Ne zaman bir canlının başka bir canlıdan edebileceği nefretin

CALLIE HART

sınırına ulaştığımı düşünsem bana yanıldığımı, ondan çok daha fazla nefret edebileceğimi ispatlıyordu. “İyi. Tamam. Peki. Önemli bir şey soracağım o halde. Kötü bir şey yaptığın için Yvelia topraklarından sürüldün. Belikon koca bir şehri yerle bir ettiğini söyledi.”

Kingfisher koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. “Bu bir soru muydu?”

“Öyle bir şey yaptın mı?” dedim.

“Bunu neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü seninle küçücük bir alan paylaşıyorum. Çünkü yalnızız. Çünkü sayısız cana kıymış bir katille aynı havayı soluyup solmadığımı bilmek istiyorum. Ayrıca sakın soruma soruyla karşılık verip konuyu geçiştirmeye çalışma. *Yaptın mı yapmadın mı?*”

Bakışları büyük bir dikkatle üzerimde gezindi. Aramızdaki mesafeye rağmen yemyeşil denizleri andıran gözlerine hapsolmuş civanın girdap gibi döndüğünü görebiliyordum. “Evet,” dedi birden. Bana meydan okuyor gibiydi. “Yaptım.”

“Neden?”

“Çünkü başka çarem yoktu.”

Ellerimi tezgâha vurdum, öfkem göğsümü sıkan bir demir yumruktu. “Neden?”

“Bunu duymaya hazır değilsin. Hiç olmayacaksın.”

“Neden?”

“Çünkü bir insansın ve insanlar zavallıdır,” diye tısladı. “Çünkü nedeni seni hiç ilgilendirmez. Çünkü *neden* yaptığımın bir önemi yok. Çünkü sana ne sebep sunarsam sunayım tatmin olmayacaksın. Şimdi başka bir soru sor.”

Konuştuğumda sesim titredi. “Renfis o şehri yok etmenin ardından sürgün edildiğin için asırlardır acı çektiğini söyledi. Seni nereye gönderdiler?”

Kingfisher tezgâha doğru yürüdü. Zırhının tüm parçalarını çıkarmıştı. Üzerinde sadece bol, sade bir siyah gömlek ve siyah bir

pantolon kalmıŖtı. Ölümün kıyısına geldiğimde bana verdiği gümüş zincir boynunda sallanıyordu ve parladıka dikkatimi dağıtıyordu. Bana doğru yaklaŖırken gerilememek için elimden geleni yapsam da Kingfisher iri bir adamdı. Uzun boyuyla tepemde dikildi; çok fazla yer kaplıyor, kiŖsel alanımı iŖgal ediyor ve ıŖıđımı kapatıyordu. Gözlerim ondan baŖka hiçbir Ŗey göremiyor, burnum onunkinden baŖka koku alamıyordu. Serin sabah havası, is, yeni çapalanmıŖ toprak ve adını bile bilmediğim binlerce baŖka kokunun karıŖımı gibiydi.

Gözler önüne serdiği köpekdiŖleriyle o kadar yakınıma girdi ki burunlarımızın uçları arasında bir santim bile yoktu. “*Cehenneme,*” diye hırladı.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Kingfisher çok yakınımdaydı. Bana çok öfkeliydi. Üzerime atlamamak için kendine güçbela hâkim oluyormuş gibi görünüyordu.

Aniden az önceki soğukkanlı haline geri döndü ve köpekdiŖleri göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. “Dua et de bunu ilk elden tecrübe etmeyesin, insan,” diye fısıldadı. “Elini uzat.”

“Elimi mi?..”

“Evet, elini uzat.”

İstese kolumu kopararak elimi tutacak kadar yakınımdaydı. Beni paramparça etmeye kalksa elimden hiçbir Ŗey gelmezdi. Uyuşmuş ve titrer vaziyette elimi ona uzattım ve sinirini bozdum diye parmaklarımı teker teker kırmaması için bütün kalbimle dua ettim. Avucuma soğuk ve pürüzsüz bir Ŗeyin bastırıldığını hissettim. Kingfisher parmaklarımı üzerine kapadı ve yumruğumu büyük, dövmeli ellerinin arasına aldı. Önce hiçbir Ŗey hissetmedim. Bu kadar yakınımda olmasından ve etrafına yaydığı, duyularıma bir tokat gibi çarpan farklı kokuların vahŖi ve etkileyici karıŖımından baŖka bir Ŗey yoktu.

Odun, deri, baharat ve yeŖil bir Ŗeyler, belli belirsiz misk ve...

“Ah.”

Kingfisher gözlerini kıstı. “Ne var?”

CALLIE HART

“Ah! Canım yanıyor!” Geri çekilmeye yeltendim ama Kingfisher elimi daha sıkı kavradı. Parmaklarının baskısı gitgide artarken avucumun ortasındaki yanma hissi dayanılmaz hale geldi. Onu uyarıcasına, “Kingfisher,” dedim. Beni bırakmadı, öylece durmaya ve beni izlemeye devam etti. Sağ gözündeki gümüş renkli çizgiler çılgınca hareket ediyordu. “Fisher, ne yapıyorsun?”

“Ne var dedim,” diye tekrarladı.

Elimi var gücümle geri çekerken, “Canım *yanıyor*, olan bu!” diye haykırdım. Tutuşundan kurtulmak için bütün ağırlığımı kullandım ama Kingfisher’in kılı bile kıpırdamadı.

“Sıcak mı? Soğuk mu? Keskin mi? Yumuşak mı?”

“Soğuk! Çok soğuk! Tenimi *yakacak* kadar soğuk!” Kulağa mantıklı gelmese de olan buydu. Buz gibi bir soğuk içime işliyor, kemiklerimi donduruyordu. “Canım yanıyor! Bırak beni, Fisher! Lütfen! Durdur şunu!”

“Sen durdur,” dedi.

“Yapamam! Yapamam!”

Gözleri kararlıkla parıltıyordu. “Yapabilirsin.”

“Bırak beni!”

“Beni haklı çıkaracaksın, öyle mi? Zayıfsın. Aciz, işe yaramaz, acınası bir insansın. Öyle mi?”

“FISHER!”

Bizi etrafımızda döndürüp yerlerimizi değiştirdiğinde sırtım tezgâha yaslandı. Ahşap kenarının belime battığını hissedebiliyordum ama bu baskı, ellerimizin arasına hapsedtiği şeyin korkunç acısıyla kıyaslanamazdı. “Ona *kulak ver*,” dedi.

“Ne?” Saçmalıyordu.

Kingfisher bir elini çekse de hiçbir şey değişmedi; benimkileri bir arada tutmak için sadece tek eli yeterliydi. Boşta kalan eliyle sertçe çenemi kavrayarak beni durmaya ve ona bakmaya zorladı. “*Kulak ver*,” diye tekrarladı. “Ne diyor?”

“Senin... şerefsiz... bir... pislik olduğunu söylüyor,” dedim sıkı-tığım dişlerimin arasından.

Hakaretime tepki vermedi. “Söylediğimi ne kadar çabuk yapar-san acı çekmekten o kadar çabuk kurtulursun, insan.”

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki artık çenem isyanla sızlıyordu. “*Seni...* sikeyim...”

“Yine mi başlıyoruz? Onu sikmem için yalvaran muhtaç, azgın bir fahişe...” dedi beni kışkırtarak.

“Bırak. Beni!”

“*DİNLEE!*” Kingfisher’ın kükreyişi nefesimi kesti. Işık da solup gitti. Demirhanenin her yanına kör bir karanlık çöktü ve elimdeki acı koluma tırmanıp ateşten bir halat gibi geçtiği her yeri yakıp kavurdu. “Bir sen varsın, bir de duyduğun acı. Başka hiçbir şey yok,” diye fısıldadı. “Onu aş. Acının ötesine odaklan. Bırak, geçip gitsin bedeninden.”

Bu zalimlikti. İşkenceydi. Diri diri yanıyordum. Beni öldürecek-ti. “Yapamam,” dedim ağlayarak.

“Yapabilirsin. Bana yanıldığımı göster. Bana sandığımdan daha dişli olduğunu kanıtla.”

Nedense söylediği onca şey arasında hırsımı körükleyen bu oldu. Titrek bir nefes alarak zihnimi sakinleştirmeye çalıştım. Uğulda-yan, zonklayan, panikleyen çaresiz yanım bir nebze olsun duruldu. Azıcık. Bu da acının bir saniyeliğine bocalamasına neden oldu, elle tutulur bir rahatlama hissetmeme yetecek kadar uzun olmasa da ye-terince uzundu.

Zihnimde bir ses yankılandı.

Milyonlarca ses.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

CALLIE HART

Ses sağır ediciydi. Bir çığlık koyverdim ve başımı iki yana sallayarak onu kafamdan atmaya çalıştım ama sözcükler zihnimin dört bir yanını alev gibi sararak beni tüketti. Her anımı, her düşüncemi, her duygumu yok etti...

“Annorath... *MOR!*” diye haykırdım.

Acı kayboldu.

Demirhane yeniden aydınlandı.

Zihnimdeki sesler kesildi ve arkalarında bıraktığı sessizlik sağır ediciydi.

Kingfisher kaskatı kesildi, hâlâ rahatsız edecek kadar yakınımdaydı ama elimi tutuşu gevşemişti. Yüzünden hiç eksik olmayan o buz gibi kibirli ifade ilk kez kaybolup gitmişti. Fal taşı gibi açılmış gözlerini tuttuğu elime çevirdi ve nefesi boğazına takıldı.

Avucumda yuvarlanan küçük, gümüş renkli sıvıyı gördüğümde gerildim. Cıva. Çok büyük değildi. Serçeparmağımın tırnağından biraz büyüktü. Ama yine de cıvaydı. *Sıvı* formda bir cıva.

Panikle onu elimden silkelemeye çalıştım ama Kingfisher bileğimi kavrayıp başını iki yana salladı. “Sana dokunduğum müddetçe güvendesin. Kolye boynumda. Bize zarar vermeyecek.”

“Ne saçmalıyorsun sen? Tabii ki bize zarar verecek! Daha az önce iliklerime kadar donuyordum!”

“O bir şey değildi. Sadece bir testi. Artık bitti. Geçtin.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kulaklarıma inanamıyordum. “*Ya geçemeseydim ne olacaktı?*”

“Ne önemi var? Geçtin işte.”

“Şunu üzerimden *al*, Fisher!”

“Hareketsiz hale getir,” dedi.

“Siktir, nasıl?.. *Nasıl* yapacağımı bilmiyorum!”

“Gözlerini kapa. Onu zihninde hisset. Ona uzan...”

Söylediğini yaparak gözlerimi kapadım ve elimde küçücük bir göl oluşturmuş bu cıvanın zihnimi paramparça etmeye yetip de

artacağını bilmeme rağmen nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalıştım. Harron'a ne yaptığını gözlerimle görmüştüm. Tam Kingfisher'a bir küfür daha savurup ona kahrolasınca cıvayı hissedemediğimi söylemek üzereydim ki... onu *hissedebildim*.

Orada, zihnimin tam ortasına yerleşmiş sağlam bir ağırlıktı. Hiçbir şey değildi. Sıcak değildi. Soğuk değildi. Keskin değildi. Yumuşak değildi. Sadece vardı. Ve bekliyordu.

“Hissediyorum,” diye fısıldadım.

“Tamam. Şimdi ona ne istediğini söyle. Ona uykuya dalmasını söyle.”

Söylediğini yaptım. İçimden ona hareketsiz kalmasını, uykuya dalmasını söyledim. Fakat küçük gölcük avucumun içinde huzursuzca yuvarlanmaya devam etti.

“Hayır, uyku yok. Şimdi olmaz. Kaç zamandır uyuyorum,” diye tısladı birbirine karışan sayısız sesiyle.

“Uykuya dal,” diye tekrarladım sertçe.

Cıva bu kez sözümü dinledi.

Zihnimdeki ağırlık hafifledi ve neredeyse normal hissedene kadar kayboldu. *Neredeyse* diyordum çünkü Kingfisher ellerimi hâlâ bırakmamıştı. Gözlerimi açtığımda avucumdaki mat, hareketsiz metale bakıyordu ve sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde bunu çok eğlenceli buluyormuş gibi bir ifade vardı.

“Çok daha farklı bir sonuç beklediğimi itiraf etmem gerek,” diye mırıldandı.

Ardından ağzına bir yumruk geçirdim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Yut

“Çok sıkı! Çok sıkı! Nefes alamıyorum!”

Everlayne’e sinirli demek hafif kalırdı. Elbisemin korsesinin iplerine ondan hiç beklemediğim bir kuvvetle asıldı.

“Biraz daha böyle çekmeye devam edersen kaburgalarımı çatlatacaksın,” diye yakındım.

“Güzel! Belki o zaman... söylenmeyi... kesersin!”

Korseyi eteğinden çekiştirirken, “Birkaç kırık kaburganın çenemi kapamaya yeteceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun,” diye homurdandım huysuzca. İpler tenime batıyor, evde giydiğim kıyafetlerin hiç sıkıştırmadığı yerlerimi sıkıştırıyordu. Korseler berbattı.

“Yapma şöyle!” Everlayne cık cıklayarak elime vurdu. Eteğimi kabarttı ve etrafımda dolanıp kendisinden başka kimsenin göremediği hayali tüyleri silkeledi. Bana verdiği diğer elbiseler gibi bu da son derece büyüleyiciydi. Saf ipekten yapılmış kırmızı kumaşın parıltısı gözlerimi alıyordu. Çoğu erkeğin ayaklarına kapanmasını sağlayacak türden bir elbiseydi. Nefret etmiştim.

Eteğimin yere düzgünce dökülmesi için pileleri döverken, “Ak-lından *ne* geçiyordu?” diye homurdandı. “O bir Fae savaşçısı, Saeris. Canın her istediğinde bir Fae savaşçısını *yumruklayamazsın*.”

“Pantolon giyebilir miyim *lütfen*?” Boy aynasındaki yansımamı asık suratla inceledim. “Sakın bana sadece erkeklerin pantolon giydiğini söyleme. Sarayda pantolonla dolaşan bir sürü kadın gördüm.”

“Bunu konuştuk. Pantolon giyemeyecek kadar *güzelsin*. Kime diyorum ben? Kingfisher hakkında söylediklerimi dinliyor musun?”

Ona sert bir bakış attım. “*Hayır*.”

“Hiç değilse bunu neden yaptığını söyle bari.”

“İnan bana. Yumruk yemeyi hak etmişti.”

“Eh, *ona* ne şüphe.”

Son bir saattir yedi kez benden ne olduğunu ona açıklamamı istemişti ama yalvarışları beni yıldırılmamıştı. Kingfisher’in cıvayla çektiği numarayı ona anlatmanın hiçbir faydası olmazdı. Aralarını daha da bozmak istemiyordum. Everlayne, Kingfisher’in beni pekâlâ öldürebileceğinden emin olduğum bir pozisyona soktuğunu öğrenirse her şey daha da kötüye gitmekle kalmaz, bir felakete dönüşürdü. O benim *arkadaşımdı*. Halihazırda çektiğinden daha fazla acı çekmesini istemiyordum. Kingfisher gibi bir kardeşi olmasının bile başlı başına büyük bir yük olduğundan emindim.

“Daha kötü bir tepki vermediği için şanslısın,” dedi.

“Ah, öyle mi?” dedim alayla homurdanarak. “*Ben* de tepkisinin biraz abartılı olduğunu düşünüyordum.”

Dün odama döndüğümde Everlayne’i içeride beni beklerken bulmuştum. Ne Kingfisher’in yatak odamın kapısını bir tekmeyle açıp içeri dalmasına ne de beni bir patates çuvalı gibi attığı omzunun üzerinden bir ölüm perisi gibi çığlıklar atmama hazırlıklıydı. Öfkeden kuduran kardeşinin yarık dudaklarını ve çenesinden aşağı süzülen kan damlasını görmeye de öyle tabii. Kingfisher beni sertçe yatağıma fırlatıp suratıma, “*Kötü* insan,” diye hırladığında kardeşi tiz bir çığlık koyvermişti.

CALLIE HART

“Daha beter olabilirdi,” diye beni temin etti Everlayne. “Fisher gibi savaşçılar şiddeti hoş karşılamaz.”

“Küçük bir sağ kroşeyle bile önüne geleni katletmeye başlayacak kadar vahşi olduğunu mu söylüyorsun?”

Everlayne bir battaniye alıp katlarken sorumu düşündü. Kararını vermesi biraz zaman alsa da en sonunda, “Evet,” dedi.

“O halde kardeşine savaşçı denmez, Everlayne. Ota boka öfkelenen akılsız bir barbar denir. Gerçi bunu görmek için dâhi olmaya gerek yok.”

“Bana Layne de lütfen. Ayrıca *sakın* bunu yüksek sesle söyleme!”

“Sır sayılmaz ki. Bana kalırsa herkes Fisher’ın bir barbar olduğunu...”

“Onu değil. *Kardeş* kısmını,” dedi yüksek sesle fısıldayarak.

“Bunu herkes bilmiyor mu?”

“Yani hem evet hem hayır. Sadece pek dillendirdiğimiz bir şey değil. Bu çok, *çok* karmaşık bir konu.”

“Dur tahmin edeyim. Kral korkunç bir canavar olduğu için annenin başka bir adamla ilişkisi oldu ve hamile kaldı?”

Everlayne –*Layne*– iç geçirdi. “Hayır. Annem, babamla evlenmeden önce Güneyli bir lordun karısıymış. Fisher ilk kocasından olma. Fisher on yaşındayken Kral, babasını bir görev için Zilvaren’e göndermiş. Ama adam geri dönmemiş. Kral herkese cıva geçidin Fisher’ın babası Finran yüzünden kapandığını söylemiş ve onu ırkına ihanetle...”

“Bir saniye. Kingfisher cıva geçidi kapayanın Madra olduğunu söylemişti.”

Everlayne’in yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. “Olabilir. Fisher bunu babasının yaptığına hiç inanmadı. Fakat aksini gösteren bir kanıt olmayınca Belikon, Finran’ı suçlu ilan etmiş. Sonra, üzerinden bir yıl bile geçmeden annemle nişanlandığını duyurmuş. Annem buna şaşırmış elbette. Kral’la hiç *tanışmamış* bile. Ama Belikon, onun da krallığına ihanet etmediğini kanıtlamasının tek yolunun

onunla evlenmek olduğunu açıkça belirtmiş. Dahası, Finran çok zengin bir adammış ve Belikon'un Sanasroth'la aralarında çıkan çatışmanın masraflarını karışlayabilmek için paraya ihtiyacı varmış. Belikon kraliyet elçisiyle anneme Kış Sarayı'na gelmesini, gelirken de bütün mal varlığını yanında getirmesi gerektiğini bildirmiş. Rusarius hâlâ annem yanında Kingfisher'la çıkageldiğinde Kral'ın ne kadar öfkelenildiğini anlatır.”

“Annenin önceki evliliğinden olan oğlunu bir kazanç olarak görmemiş mi?”

Layne içi boş bir kahkaha attı. “Hiç görmemiş. En kısa sürede bir oğul istemiş. Kingfisher'ın evlilik yoluyla tahtın vârisi olmasını istememiş ama annemin tekrar hamile kalması uzun zaman almış. Fae çocukları ender bir armağandır. Çoğu çift bir evlatları olursa kendilerini şanslı sayar. Belikon, Fisher'ın *annemi kullanıp bitirdiğini* düşünürmüş. Hatta bunu bir kez söylediğini ben de duydum. Babam bugün bile annemin uzun zaman sonra nihayet hamile kaldığında başka bir erkek vâris doğuracak kadar güçlü olmamasının Fisher'ın suçu olduğu konusunda ısrar eder. Bana hamileyken zor bir süreç geçirmiş. Doğumundan kısa süre sonra öldüğünde şifacıların hiçbiri buna şaşırmamış ama Belikon...” Everlayne başını hüzünle iki yana salladı. “Kral'ın gözünde her şey, her zaman Fisher'ın suçu. Ama annemin ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu benim suçumdu.”

“Annenin ölümü kimsenin suçu değildi,” dedim. “Kadınlar ezelden beri doğum sırasında hayatlarını kaybediyor. İnsan ya da Fae olmaları hiçbir şey değiştirmez. Olanların suçu çocuğa atılamaz.”

Layne muhtemelen bunu defalarca kez dinlemişti. Sözlerimi başıyla onayladı ve ellerini okuma sandalyemin sırtına koyduğu battaniyenin üzerinde gezdirdi. “Fisher'ın Belikon'un gayrimeşru oğlu olmadığını nereden bildin?” diye sordu. “Yıllardır sayısız ilişkisi oldu.”

Bu kolay bir soruydu. “Çünkü gayrimeşru olsun ya da olmasın, hiçbir baba kendi kanından Belikon'un Fisher'dan ettiği gibi nefret etmez.”

CALLIE HART

“Evet, şey...” Battaniyeye dalgın dalgın bakarken çenesi kasıldı. “Haklısın. Her neyse!” Bir nefes aldı, kendini toplarken omuzlarını dikleştirdi ve konuşmamızın ağırlığını bir cübbeymiş gibi üzerinden attı. “Kahvaltı için yiyecek bir şeyler getireceğim. Karnımızı doyurduktan sonra kütüphaneye geçeriz.”

Everlayne odamdan çıkınca yatağımın ucuna oturdum. Nihayet yalnız kalmıştım.

Annorath mor.

Annorath mor.

Annorath mor.

Kingfisher bana cıvaya kulak vermemi söylediğinde duyduğum şey buydu ve duymayı bir türlü *kesememiştim*. Kafamdaki sesler gitmişti. Cıva hareketsiz kalır kalmaz kaybolmuşlardı ama bu *sözcükler*... Dünden beri sanki nasıl soracağımı bilmediğim bir sorunun cevabıymış gibi kendi kendime onları tekrarlayıp duruyordum.

Annorath mor.

Annorath mor.

Annorath mor.

Kingfisher bu sözleri haykırdığımda bir tepki vermişti. Gözleri kocaman açılmıştı. Hatta şok olmuştu. Ne anlama geldiklerini bana açıklamamıştı ve bilinmezlik beni deli ediyordu.

Tırnaklarımı avucuma batırdım ve kafamın içinde dönüp duran sözcüklerle eşzamanlı bir ritim tutturarak tenime bastırdım. Sanki kalp atışlarımın yerini almış gibiydiler. Transımdan ancak sertçe tıklatılan kapım içeriye çöken sessizliği bozduğunda sıyrıldım.

Layne bir noktada çok fazla yemediğimi kabullenecek ve tabağımı ağzına kadar doldurmayı bırakacaktı. Benim için cebine bir elma falan atsa yeterdi. Böylece kendine kahvaltı için hazırladığı tabak dolu olsa bile boştaki eliyle kapıyı açabilirdi. Kendi kendime söylene söylene odayı aşip kapıyı açtım ve yatağa geri dönüp dizlerimin üzerine çökerek dün gece ayağımdan çıkarıp attığım ayakkabıları altında aramaya koyuldum.

“Bir kadının benim için dizlerinin üzerine çökmesinden hoşlandığımı inkâr edemem ama söz konusu kadın *sen* olunca...”

O sesi duymamla kolum yatağın altında, parmaklarım ayakkabılarımın topuğunu tutmuş halde kalakaldım. Geri çekilip topuklarımın üzerine otururken kan yanaklarıma hücum etti. “Seni odamda istemiyorum,” dedim.

Dudağındaki yarık dünkünden daha kötü ve daha kırmızıydı. Elinde bin bir türlü kurutulmuş et, peynir, meyve ve en az üç farklı çeşit ekmekle dolu büyük bir ahşap tepsi tutuyordu. Her zamankinden iki kat daha fazla zırh kuşanmıştı. Bacakları altın renkli güneşlerle süslenmiş siyah zırhlarla kaplıydı ve ışınları dizlerine doğru uzanıyordu, bileklerineyse bir çift önkol zırhı geçirmişti. Sağlamlığı artırılmış yeni zırhını incelediğimi fark etmesiyle Kingfisher’in dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı ve üzerindeki bir bakış attı.

“Beğendin mi?” diye mırıldandı. “Dün kuduz bir kedi gibi üzerime atlayınca bu sabah fazladan korumaya ihtiyacım olabileceğini düşündüm.”

“Kediler tırmalar,” dedim düz bir sesle. “Seni kışının üzerine oturtmama *ramak* kalmıştı.”

“Anca rüyada görürsün, insan.” Kapıyı bir tekmeyle kapayıp odamı aştı ve elindeki yemek yığınının küçük masanın üzerine bıraktı, ardından içerideki uzun pencerelerin üçüne de gidip hepsinin perdesini kapadı.

Ayağa kalktım ve arkasından perdeleri tekrar açtım. “Ne yaptığını *sanıyorsun?*”

“Akşamdan kalmayım,” dedi. “Güneş kafatasımı yarmaya çalışıyor, hal böyle olunca da *hiç* dost canlısı olasım gelmiyor. Ama çekinme lütfen. Tüm perdeleri aç.”

Bir Fae savaşçısı nasıl öldürülürdü? Özel bir silah gerekiyor muydu? Zehre bağışlıkları var mıydı? Bunu Rusarius’a sormayı aklımın bir köşesine yazdım, yaşlı kütüphaneci kesin bilirdi. Kaşlarımı

CALLIE HART

çatarak pencerelere geri gittim ve perdeleri kapadım. “Burada, odamda ne işin var demek istedim.”

“Kütüphanede yemek yemem yasakmış belli ki. Layne’in aksine sarayda kendime ait bir koca bir kanat da yok. Dün *senin* dairenin ne kadar güzel olduğunu görünce kahvaltımı burada edeyim dedim. Merak etme. Sana da biraz peynir getirdim.” Tıklım tıklım tepsisine bir şekilde sıkıştırmayı başardığı küçük tabaklardan birini aldı ve üzerine koca bir dilim peynir koydu. Dürüst olmam gerekirse peynir leziz görünüyordu ama tabağı masanın öteki ucundan bana doğru ittiğinde kan beynime sıçradı.

Piç kurusu hayatı buna bağıymış gibi tıkmaya başladı.

“Rusarius kütüphanede pişmiş şeyler yemenin yasak olduğunu söyledi. Bunların hiçbiri pişmemiş. Git onu rahatsız et.”

Kingfisher beni duymazdan geldi.

“Fisher!”

Yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. “Bugün için birkaç kural koyacağız, insan.” Parmaklarını birer birer kaldırarak kuralları sıralamaya koyuldu. “Bağırarak yok. Yumruk atmak yok. Bana fiziksel iş yaptırmak yo—”

“Dudağın yine kanıyor,” dedim.

Dudağını yaladığında kanı dilinin ucuna bulaştı ve bakışlarım tüylerimi ürperten keskin köpekdişlerine istemsizce takıldı. Onları görmek içimde panikle karışık bir merak uyandırdı. Karnım ısınırken kan yanaklarıma hücum etti.

Kingfisher’in bakışları benimkilere kenetlendi. “Dikkatli ol, insan. Biz Faelerin koku duyusu inanılmazdır. Havadan nelerin kokusunu alabildiğimizi bilsen şaşarsın.”

“B-ben bir şey yapmadım ki. Sadece...” Ah, tanrılar aşkına. Utançtan şuracıkta ölecektim. Anlık bir şeydi. Öyle düşünmek bile istememiştim. Kingfisher’dan nefret ediyordum. Onu çekici bulduğum *yoktu*. Dilini ya da dişlerini düşünmüyordum...

Elindeki ekmekle kurutulmuş eti bıraktı ve *ağır ağır* arkasına yaslandı. İfadesi birden ciddileşmişti ve gözleri uyarı doluydu.

Konuştığında sesi alçak ve kadife kadar yumuşaktı. “*Daha da beter ediyorsun.*”

Çığlık atma isteğimi bastırarak masaya oturdum ve kendimi dayanılmaz derecede kendini beğenmiş bakışlarına karşılık vermeye zorladım. *Konuyu değiştir. Konuyu değiştir. Konuyu değiştir.* “Neden dudağın için bir şifacıya görünmedin? Seni iyileştirebilirlerdi. Küçük bir yarık sadece. Hemen iyileş—”

Kingfisher’in gözleri kısıldı. Bakışları hâlâ benimkilere kenetliydi. “Kahvaltıdan sonra gidecektim ama şimdi fikrimi değiştirdim.”

“Ah. Tabii.” Tabağıma koyduğu bir kalıp peynirden bir parça alıp ağızıma attım.

“Evet. Tam şu an. Bir anı olarak saklayacağım.”

“Aciz bir insan kızın sana bir yumruk çakıp dudağını kanattığını hatırlamak mı istiyorsun? Arkadaşların öğrenirse ne der?” Kahretsin, peynir bir tutkaldan farksızdı. Çiğnemeye devam etsem de ağızım öyle kuruydu ki yoğun bir macuna dönüşüvermişti.

Fisher elindeki çatalı çevirerek, “Şaşırtılmayı severim,” dedi. “Ağresif ön sevişmelere de düşkünümdür. Aklıma güzel şeyler getirecek.”

Keskin bir nefes aldığımda peynir boğazıma kaçtı. Öksürerek çaresizce parçayı ağızımdan çıkarmaya çalıştım ama hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Kingfisher öne doğru eğildi ve dilini tekrar dişlerinin üzerinde gezdirdi. “*Yut,*” derken yüzünde manidar bir gülümseme vardı.

“Beş cehennem adına, ne oluyor burada? Zavallı kızı öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Layne tatlı bir parfüm bulutu ve safran rengi ipek elbisesiyle ansızın içeri girdi. Mutfaktan getirdiği tabakları bıraktı ve hafifçe sırtıma vurdu. Fisher’a öfkeli bir bakış atıp, “Ne yaptın ona?” diye sordu.

“Gelmiş geçmiş tüm tanrılar aşkına, sesini biraz alçaltır mısın lütfen?” diye inledi.

“Kız ölümüne boğuluyor, Fisher. Onu zehirledin mi? Nefes al, Saeris. İşte böyle. Yavaşça al. Yavaşça ver.” Burnundan nefes alarak

CALLIE HART

bana nasıl yapmam gerektiğini gösterdi. “Ayrıca içerisi neden bir *genelev* gibi kokuyor? Geceni dışarıda zil zurna sarhoş olup başkalarıyla düşüp kalkarak geçireceksen hiç değilse kahvaltıya gelmeden önce bir duş alabilirsin.”

Kingfisher kahkaha atmaktan ölecekmiş gibi görünüyordu. Canavar piç zevkten dört köşeydi. Kendimi birazdan gelecek zalimce şakasına hazırlandım, kardeşine kokusunu aldığı her neyse onun değil benim sayemde olduğumu söylemesine saniyeler kalmıştı. Fakat ağzını açtığı anda şaşkına döndüm. “Haklısın. Özür dilerim, Layne. Düşüncesizlik ettim. Kahvaltımı da alıp sizi rahat bırakacağım. Ren gelirse ona hamamda günahlarımdan arındığımı söylersiniz. *Seninle* öğleden sonra görüşürüz, Osha. Dün öğrendiklerimizin üzerinden geçmeye hazır ol.”

Bir saniye...

Odamdan çıkmasını izledim.

Suçu üstlenmişti.

Bunu neden yapmıştı ki?

İçeride yalnız kalmamızla Layne havaya yayılmış arzu kokusunun benden geldiğini anlayacak mıydı? Pek sanmıyordum. Artık Fisher’in dilinin boynumda gezindiğini değil, beni yine o cıvayı avucumda tutmaya zorlayacağını ve bunun canımı ne kadar yakacağını düşünüyordum.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Seslerin anısı zihnimde bir savaş çılgılığı gibi yankılandı.

Fisher beni büyük bir utançtan kurtarmış olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Beni yine cıvayla pratik yapma zorlayacağını açıkça söyledikten sonra bir kıymeti yoktu. Bile bile kendimi *buna* tekrar maruz bırakacağımı sanıyorsa gerçekten çıldırmış olmalıydı.

Kütüphane buz gibiydi, her zamankinden daha soğuktu. Camların iç kısımlarına birikmiş buğu damla damla aşağıya süzülüyor, biri her konuştuğunda nefesleri yüzünün önünde bulut oluşuyordu.

Rusarius çatık kaşlarıyla cam kubbenin ardındaki kara bulutlara bakarken, “Akşam kar yağacak,” dedi.

Kar.

Gökyüzünden süzülen kar taneciklerini kendi gözlerimle izleme ihtimali her ne kadar heyecan verici olsa da ilgilenmem gereken daha önemli mevzular vardı. Kararımı vermiştim ve buna sadık kalacaktım.

“Bugün cıva hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum,” dedim. “Sanasroth ve krallıklar hakkında daha fazla şey anlatmayı düşündüğünü biliyorum ama Kral, Kingfisher’ın sarayda sadece bir hafta kalabileceğini söyledi. Üç günü geçip gitti bile ve hâlâ geçitlere dair doğru düzgün bir şey öğrenemedim.”

Layne elini bugünkü dersimiz için hazırladığı göz korkutucu kitap yığınının üzerine koyarak, “Yvelia’nın ötesine seyahat ettiğinde diğer krallıklar hakkında bilgi sahibi olman hayati önem taşıyacak,” dedi.

“Bilemiyorum. Saeris haklı olabilir.” Rusarius’un dağınık beyaz saçları bugün her zamankinden daha çok bir bulutu andırıyordu, her yönden tel tel çıkmıştı “Saeris’in cıvayı uyandırabildiğini kanıtlayamazsak muhtemelen Kingfisher’ın da başı derde girecek. Kızı buraya getiren oydu. Kral yeni dostumuza bunu nasıl yapacağını öğretmesi için ona bir hafta süre verdi. Saeris başarısız olursa...”

“Kral, Kingfisher’ı cezalandıracak,” dedi Layne.

“Saeris’in de başı yanabilir belki?” diye ekledi adam soru sorar bir tonla.

Layne özene bezene hazırladığı kitap yığınınını gönülsüzce bir kenara itti. “Pekâlâ. Konumuz cıva o halde. Belki birkaç temel konunun üzerinden geçerse Fisher öğleden sonra seni demirhanede daha basit simya bileşikleriyle bileşiklerle tanıştırebilir.”

CALLIE HART

Ah, daha basit bileşikler Fisher'ın umurunda bile değildi. Beni köşeye kısıtıp iznimi bile istemeden elime saf cıvayı bırakıvermişti. Bir kez daha bu küçük detayı kendime saklamaya karar verdim. "Simyacıların bir yerden başka bir yere seyahat etmek için geçitleri nasıl kullandıklarına dair kayıtlar olup olmadığını merak ediyordum. İstedikleri yere varacaklarından nasıl emin oluyorlardı mesele?" diye sorumu netleştirdim. "Bir kontrol paneli, büyülü bir söz ya da ne bileyim..." Omuzlarımı silkerek elimden geldiğince umursamaz görünmeye çalıştım. "Bir yerin adını yüksek sesle söylemeleri falan gerekiyor muydu?"

Rusarius cüppesinin koluyla burnunu sildi ve kütüphanenin arka kısımlarında bir yerlerde kendisi için demlediği çaya üfledi. "Ah, hayır, *buna* dair kitaplarımız ya da parşömenlerimiz olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Ah." İçim hayal kırıklığıyla doldu.

"Orası işin kolay kısmıydı. Bir yerden diğerine nasıl gidileceğini herkes bilirdi." Çayından bir yudum alır almaz irkildi ve ağzını yelledi. "Tanrılar aşkına, sabır nedir hiç öğrenemedim. Gören de bu yaşıma kadar beklemeyi öğrendim sanır—"

"Madem öyle nasıl gidiyorlardı peki?"

"Aa, evet. Pürdikkat gidecekleri yere odaklanırlardı. Yeni bir yer keşfetmek istiyorlarsa da *ne tür* bir yeri ziyaret etmek istediklerini düşünürlerdi. Örneğin demir açısından zengin bir yere gitmek istiyorlarsa demir cevherini düşünürlerdi ve cıvanın onları bu madenin bol miktarda bulunduğu topraklara sürüklemesine müsaade ederlerdi. Oldukça basit bir sistem aslında. Kusurları inkâr edilemez elbette. Birkaç olayda Simyacı gitmek istediği yeri kafasında canlandırdı ve havuza girip bir daha asla dönmek üzere ortadan kayboldu. Bir keresinde bir grup hidrojen aramaya gitmişti. İşgüzar Arşivci Clements cıvanın onları bir yıldızın merkezine götürdüğünü iddia etti. Bana soracak olursan safi saçmalıktı gerçi ama..."

Anlattıklarını dinlemeyi bıraktım. Derdim yeni bir yer keşfetmek değildi. Eve dönmek istiyordum ben. Tek yapmam gereken havuza

girmeden önce Zilvaren'ı düşünmek miydi? Bu kulağa son derece kolay geliyordu ama Rusarius kendinden gayet emin gibiydi.

Hâlâ bilinmeyen diyarları keşfe gidip bir daha dönmeyen Simyacıları anlatmaya devam eden ihtiyar kütüphanecinin sözünü keserek, "Peki Kış Sarayı'ndaki geçit nerede? Belikon'un da bir havuzu olması, değil mi?" diye sordum.

"Ah, olmaz mı? Havuzumuz şimdiye dek kayıt altına alınmış en büyük havuzdur!" dedi kütüphaneci sanki söz konusu havuzu elleriyle açmış gibi. "Belikon gerektiğinde bütün ordusunu taşıyabilecek kadar geniş olmasına özen gösterdi. Altımızda, sarayın en derinlerinde yer alıyor. Karşına çıkan hemen hemen her tünel seni oraya götürecektir. Gerçi bir keresinde yolumu bulmak için beş gün uğraşmıştım ve..."

Rusarius'un gevezelikleri dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi dinlememin bir övgüyü hak ettiğini düşünüyordum. Kafamda hızla şekillenen planlar bütün odağımı gerektirse de ihtiyarın anlattıklarını başımla onaylayıp arada bir gülererek Layne'i de onu dinlediğime ikna edecek kadar tepki gösterdim.

Ardından geçmek bilmeyen üç saat boyunca huzursuzca kıpırdanmamak için elimden geleni yaptım.

Düşman krallığın taht odasının merkezinde bulunan Sanasroth havuzu hakkında notlar çıkardım. Diğer iki krallıkta bulunan iki farklı havuzun yerlerini de yazmayı ihmal etmedim. Doğudaki dağlarda yaşanan Faelerin evi Gilaría'nın havuzu, bölgelerindeki en yüksek dağın tepesinde yer alan bir salondaydı. Güneydeki bir adada yaşayan denizci Faelerin yuvası Lissia'nın havuzunun bir deniz mağarasının derinliklerinde bulunduğu rapor edilmişti ve neredeyse Yvelia'nınki kadar büyüktü ama Lissialılar burayı en kutsal ibadet yerleri olarak gördüğünden bu bilgi hiçbir zaman doğrulanamamıştı.

Uğuldayan zihnime rağmen hepsini özümsedim.

Tek yapmam gereken Gümüş Şehir'e odaklanmaktı. Cıva havuzunu bulmalı, onu uyanmaya ikna etmeli ve eve dönmeliydim. Kulağa *çok* kolay geliyordu.

Fakat öncesinde halletmem gereken bir şey vardı.

12

Tilki

Kingfisher üzerindeki absürt miktardaki deri zırhı çıkarmıştı ve nedenini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. İçeri girdiğimde ocak cayır cayır yanıyor, kızgın alevler tuğlaları kavuruyordu. Neredeyse bir haftadır vücudumu ilk kez iliklerime kadar ısıtan enfes sıcaklık çok ama çok güzeldi.

Kingfisher kavurucu demirhaneye girdiğimi fark ettiğinde bir iblis gibi sırttı ama işini bırakmadı. Akkor haline gelmiş bir çift maşayı ocağın içine sokarken yüzünün kenarlarından terler akıyordu. Bir an eğildi ve gözleri dikkatle kısıldı. Ardından arasına küçük, demir bir kap kısırdığı uzun maşayı alevlerin arasından çıkardı.

Kabı –*potayı*– çalışma tezgâhının yanındaki örsün üzerine bıraktığının belli belirsiz farkındaydım. Bakışlarım çenesinden sarkan ter damlasına kenetlenmişti, gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Damlacık birkaç saniye oracıkta parladıktan sonra çenesinden aşağı süzüldü ve demir potaya çarpıp cızırdayarak buharlaştı.

Fisher'ın normalde üzerine bol gelen gömleği göğsüne yapışmıştı. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve...

Parmaklarını gözümün önünde şıklattığında irkildim.

“Beni gözlerinle yemeden önce hiç değilse bir selam verseydin.”

“Kim seni gözleriyle yiyormuş? Sadece... buhardan etrafımı görmeye çalışıyordum.” Sözlerimi desteklemek için elimi önümde salladım ama içeride buhar falan yoktu ve Kingfisher da yalanımı yutmuşa benzemiyordu.

“Buna hep hayret etmişimdir. İnsanların Yeminli Faeler gibi uyması gereken kurallar yok. İstedığınız zaman yalan söylemekte özgürsünüz. Bunu sürekli yapıyorsunuz. Ama yine de bu işte *berbatsınız*.” Yanakları sıcaktan al al olmuştu ve terden ıslanmıştı. Saçları bile kökten uca sıırılsıklamdı, tek bir teli bile kuru değildi ve içlerinden bazıları yüzünün yanlarına yapışmıştı. Birden aynı şeyi fark etmişçesine başını bir köpek gibi salladığında etrafa boncuk boncuk ter saçıldı.

Elimi yüzüme siper edip damlacıklardan korunmaya çalıştım. “İğrençsin.”

Fisher bakışlarını potaya çevirip kıs kıs güldü ve içindekini incelerken gömleğinin göğsünü çekiştirdi. “Yine yalan söylüyoruz demek? Terlemem hoşuna gidiyor, *değil mi* insan?”

Tanıştığımız andan beri piç kurusu beni sinir etmeyi kendine görev edinmişti. Şimdiye dek bana *insan* ya da *Osha* demesine hiçbir tepki vermemiştim, dolayısıyla bunun tepemin tasını attırdığını nereden bildiğine akıl sır erdiremesem de biliyordu işte. Artık bu lakaplardan bıkmıştım. “Bir *adım* var. Bana öyle seslen.” Yanından geçip tezgâha ilerledim. Yanımda getirdiğim çantayı üzerine bıraktım ve pencerenin yanındaki duvarda asılı duran kalın deri önlüklerden birini aldım.

Ona nezaket kuralları ve kibar olanın birine götünden uydurduğu saçma sapan lakaplarla değil de kendi ismiyle hitap etmek olduğu üzerine bir ders vermeye hazır vaziyette arkamı dönüm ama...

“*Kutsal tanrılar ve şehitler aşkına!*” Yüreğim ağzıma geldi.

Kingfisher birkaç santim ötemde bana gülümsüyordu. Ne ara dibime girmişti? Gözleri muzipçe parıldıyordu. Böyle büyüleyici

CALLIE HART

gözlerin onun gibi bir şerefsizliğe nasip olması suç sayılmıyordu. Şimdiye dek yeşilin böylesine parlak, böylesine eşsiz ve böylesine nefes kesici bir tonunu hiç görmemiştim. Sağ göz bebeğinin etrafındaki cıva ödü mü koparsa da ona çarpıcı bir hava kattığını inkâr edemezdim.

“*Gelip geçicisin,*” dedi tepemden. İri cüssesi... bütün görüş alanımı kaplıyordu.

“Sen de *kabasin,*” diye karşılık verdim.

Omuzlarını silkip arkasını döndü. Bana sırtını çevirir çevirmez fırsatı değerlendirip kesik bir nefes alarak soğukkanlılığı geri kazanmaya çalıştım. “İnsanların isimlerini öğrenmek pek pratik değil,” dedi. “Hepiniz çabucak gelip gidiveriyorsunuz. Sadece göz açıp kapayıncaya kadar ölmeyen canlıların isimlerini öğrenmeye zahmet ederim.”

Önlüğün iplerini belimin etrafından dolayıp karnımın üzerinde düğümlerken ellerim titriyordu. “Adım Saeris. Bana ya böyle dersin ya da hiçbir şey.”

Omuzunun üzerinden bana muzip bir bakış attı, dudakları hafifçe aralandığında dişleri bir anlığına ortaya çıktı. “Hiçbir şey mi? Bu hoşuma gitti. Gel de şuna bir bak, Hiçbir Şey.”

Bu kez kendim etmiş kendim bulmuştum sanırım. İç geçirerek potanın içinde işaret ettiği şeye bakmaya gittim. “Başka sözcükler de var. Lütfen ve teşekkür ederim gibi. Henüz ikisinin de ağzından çıktığını duymadım ama kelime dağarcığında olduklarından emi—”

“Yanıyorsun,” dedi büyük bir keyifle.

Potanın dibinde az miktarda, kül kadar ince, koyu gri bir toz duruyordu. “Ne bu?”

“Kemik,” dedi Fisher.

“İnsan kemiği mi?”

Başını iki yana salladı. “İnsan kemiğim yoktu. Ama katkıda bulunmaya gönüllüysen...”

“*Sus.*”

Fisher doğruldu ve bir gözünü hafifçe kapayarak beni süzdü. “İrkının öğleden sonra şekerleme yapması gerekiyor mu? Bugün pek huysuzsun. Bir de akşamdan kalma olan *benim*.”

“Bütün gece ne yaptın ki?”

“Meraktan çatlıyorsun, değil mi?”

“Hayır, unut gitsin. Fikrimi değiştirdim. Hiçbir şey bilmek istemiyorum.”

“Ren’le K r Domuz’a gittik. Biriktirdiği paranın yarısını kumar-da kaybettik ve bardaki bütün içkilerin dibini gördük. Bir dahakine seni de davet ederim.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne olur etme.”

Tam parmağımı potanın içindeki toza sokmak üzereydim ki Kingfisher bileğimi kavradı.

“Geldiğin yerde demirciler parmaklarını cayır cayır yanan ocaktan yeni çıkmış bir potaya sokar mı, Osha?” diye sordu.

Çenemi sıktım, kendimi dünyanın en ama en aptal insanıymış gibi hissediyordum. Bunu Elroy’un demirhanesinde yapmış olsaydım sesi kısılana kadar bana bağırır, ardından da koca bir hafta kapıdan içeri adımımı atmamı yasaklardı. Sıcağa dayanıklı eldivenlerim olmadan potanın yakınına girmeme bile izin vermezdi. Burada ise düzgün düşünemiyordum. Dikkatim dağınıktı ve söz konusu dikkat dağınıklılığının nedeni beni az önce muhtemelen elimi kaybetmekten kurtarmıştı. Yanaklarım ocaktaki alevleri utandıracak kadar ısındı. “Hayır. *Dokunmazlar*.”

Kingfisher bileğimi bıraktı. Daha fazla söylenip konuyu uzatmasa da attığı sert ve sinirli bakış her şeyi anlatıyordu. *Daha dikkatli ol, Osha*. Kısa bir sessizliğin ardından, “Kemikler bir Fae’e aitti,” dedi. “İrkımız asırlardır cıvayla seyahat etmemize yardımcı olan yadig rların nasıl yapıldığını anlamaya çalıştı. Yıllar içinde ortaya bir sürü teori atıldı ama teoriden öteye geçemediler. Cıva uykudayken teorilerin hiçbirini test edemedik ve deneylere ara vermek zorunda kaldık. Ama senin çıkıp gelmenle...”

CALLIE HART

“Bir şeyleri onunla karıştırıp bir yadigâr yaratıp yaratamayacağını görmek için cıvayı uyandırmamı istiyorsun.”

“Tam üzerine bastın,” dedi sırtarak. Bu, yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi ve dehşet verici bir görüntüydü. Nedeni, onu şeytanın vücut bulmuş hali gibi göstermesi değildi. Durum tam aksiydi. Suratını asmazken çok daha genç görünüyordu. Sinir sistemi mi bozan şey *mutlu* görünmesiydi. Götün tekiymiş gibi davranırken Kingfisher’dan nefret etmek kolaydı ama şu an hiç de öyle görünmüyordu ve bu... kafamı karıştırıyordu.

Fakat şu an buna kafa yormaya ne zamanım ne de niyetim vardı. Bir önemi yoktu. Endişelenmem gereken daha önemli konular vardı. “Cıvayı kemik gibi biyolojik bir maddeyle karıştırarak havuzu içinden geçen canlının onun bir parçası olduğuna inandırıp inandıramayacağını mı öğrenmeye çalışıyorsun?”

Kingfisher’ın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. “Aslında evet. Amacım tam olarak bu.”

“Pekâlâ. Yapalım hadi.”

“Ciddi misin? Dün olanların ardından cıvayı etkinleştirmeye tereddütle yaklaşacağını sanmıştım.”

“Eh, bunu tekrar yapmaya ölüp bittiğim söylenemez. Ama bu sayede... AH! *Kutsal tanrılar aşkına!*”

İçeride yalnız değildik.

Elim doğruca maşalardan birine gitti. Onu bir hançer gibi kavradım ve öne atılıp savunma pozisyonuna geçtim. Nabzım parmaklarımda, ayak parmaklarımda ve mümkün olan diğer her yerde atıyordu. Saniyeler içinde dövüşmeye hazırdım ama Kingfisher benden daha hızlıydı. Siyah dumandan bir bulanıklıktan ibaretti. Saçlarımı uçuşturan serin bir esintiyle gözden kayboldu. Çok geçmeden, ölüm vaadiyle dolu bakışları ve iki eliyle kavradığı siyah kılıcından akan dumanlarla demirhanenin öteki ucunda yeniden belirdi.

“Ne o?” Parmağımı ocağın yanına sinmiş çirkin şeye doğrulttum. Bana gözlerinin aklarını ve dişlerini gösterip tısladı.

Kingfisher yaratığa bir bakış attı ve anlamadığım dilde bir küfür savurarak savunma duruşunu bozdu. “*Derdin* ne senin? Bir tilki işte! Tanrılar aşkına, birisi kelleni uçuracak sandım.”

“Tilki mi? *O* ne?”

Kingfisher tuhaf hayvana doğru yürürken kendi kendine bir şeyler homurdandı. Yaratığın vücudu kalın, pencerenin dışındaki kar kadar beyaz bir kürkle kaplıydı ve parlak gözleri kapkaraydı. Olduğu yere sinmiş, vücudunu taş zemine sımsıkı yaslamıştı. Siyah uçlu küçük kulaklarını geriye yatırmış, Kingfisher’in kılıcını başının üzerine kaldırmasını izliyordu.

“Bil diye söylüyorum,” diye hırladı savaşçı, “başım çatlarken öyle ışınlanmaktan beteri yoktur.” Kılıcını hızla aşağı savurdu.

“HAYIR! DUR! Ne yapıyorsun?”

Kılıcını son saniyede kenara çekti. “Merhametsiz *tanrılar* aşkına, insan? Bağırıp durma!”

“Onu öldürmeni istemiyorum! Şaşırdım sadece, hepsi bu!”

“Alt tarafı bir tilki! Baş belası bir şey! Muhtemelen ocağın içindeki yuvayı yok etmeden önce orada yaşıyordu. Tilkiler mutfaktan yiyecek aşırırlar.”

Hayvan bir anlık panikle düşündüğüm kadar korkunç değildi. Aniden içimi dolduran vicdan azabıyla ocağın yanına ilerledim ve eğilip küçük canlıya bedenimi siper ettim. “O halde onu hiç öldüremezsin. Yuvasını biz dağıtmışken buna müsaade etmem.”

“Seni ısırarak,” dedi Kingfisher.

“Hayır, ısırılmayacak. Bak...”

Tilki beni ısırıldı.

Dişleri iğne kadar sivriydi. Çenesi önkoluma kenetlemiş küçük tilki ciyak ciyak bağırıyor, türlü türlü tuhaf ses çıkarıyordu. Kaçıp saklanmak istiyormuş da beni ısırılmayı nasıl *bırakacağını* bilmiyormuş gibiydi.

Kingfisher kılıcının ucunu ayaklarının dibine dayayıp üzerine yaslandı ve tamamen ifadesiz bir yüzle karşısındaki gösteriyi izlemeye

CALLIE HART

koyuldu. "Türlü türlü hastalık taşırlar. Ciğerlerini çürütürler mesele," dedi. "Yanılmıyorsam derinin pul pul dökülmesine de neden oluyorlardı. Bir tür fungal enfeksiyondur sanırım."

"Ahh! Neredeyse kemiğime dayandı, Fisher. *Yardım et!*"

Kingfisher doğrulup omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini kısarak tepemizdeki kırıslara baktı. "Bence bu... acı bir deneyim. Yaptığın her şeyin bir sonucu vardır. Yepyeni tüylü bileziğin insan olmanın getirdiği zayıflığın bir sonucu. Onu gururla taşı."

Küçük tilki hapşırıldı ve siyah gözleri benimkilere kenetlendi. Eğer tilkilerin yüzünde bir ifade oluşabilseydi eminim panik dolu görünürdü. Ona yardım etmemi istiyordu sanırım ama kolumu artık koparacakmış gibi ısırırken ne yapabilirdim ki?

"Bırak kolumu, bırak, bırak, bırak, bırak," dedim yalvarırcasına. "*Lütfen* bırak. Sana zarar vermek zorunda kalmak istemiyorum. Yuvanı yıktığımız için özür dileriz. Söz veriyoruz daha şaşıla bir şey yapacağız."

"*Benim* adıma sözler verme," diye araya girdi Kingfisher. "Şahsen ben hâlâ ondan harika bir şapka olacağını düşünüyorum."

Kingfisher'a hırladım.

Tilki de bana katıldı.

Sanki ortak bir noktada buluşmuşuz gibi küçük tilkinin önkolundaki dişlerinin baskısı azaldı, çenesi sanki beni bırakmak doğasına aykırıymış gibi titriyordu. Nihayet ondan kurtulduğumda doğruldum ve elimi derimdeki diş izlerine bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştım. Tilki, Kingfisher'a temkinli bir bakış atıp eteklerimin altına daldı ve kumaşın katlarının arasına saklandı.

"Ah, bak," dedi Kingfisher. "Nihayet. Şu aptal kıyafetlerin bir işe yaradı. Tatlı minik kıyafetler giyen tatlı minik bir kızsın, değil mi?"

"Hey! Ben de böyle giyinmek *istemiyorum*," diye çıktım eteklerimi çekiştirerek. "Beni bulduğunda üzerimde ne vardı?"

"Bolca kan," diye yanıtladı. Kaşları çatıldı. "Bir saniye. *Bağırsaklarını* da gördüğümü hatırlar gibiyim."

“Pantolon ve gömlek,” dedim dümdüz bir sesle. “Ve sağlam tabanlı bir çift bot. O ayakkabılar bana neye mal oldu biliyor musun?”

“Dur tahmin edeyim. Bekâretine mi?”

“Sikeyim seni, Fisher.”

“Olur.” Sırıttı. “Ama bana ayırdığın zamana karşılık takas edebileceğim yeni botlarım yok.”

Üzerine atladım, onu *gebertmeye hazırdım*. Ancak bacaklarıma sürtünen kürkü hissettiğimde nefesim kesildi ve eteklerimin altına sığınan küçük tilkiyi hatırladım. Pençeleri bacağımı çizdi. Tepki vermemek için elimden geleni yapsam da yüzümü ekşittiğim Fisher’ın gözünden kaçmadı. “Gökteki tanrılar aşkına,” diye inledi bıkkınca. “Bırak da şunu öldüreyim.”

“Hayır! Hayatta olmaz!”

“İyi. Tamam. Nasıl istiyorsan öyle yap.” Arkasından el sallayarak potanın başına döndü. O anda bacaklarıma serin bir esinti çarptı ve eteklerimin altından heyecanlı, tiz bir haykırış yükseldi; tezgâhın öteki ucunda büyük bir hasır kafes belirmişti. Kafesin içinde su dolu bir tas, tavuk kemiklerini andıran küçük bir yığın ve elbette tilki vardı.

“Bu aptal yaratığı sarayın dışına salman gerek. Burada beş saniye bile hayatta kalamaz. Evcil hayvanın olsa bile. Şimdilik burada *sessizce* kalabilir,” dedi kafese manidar bir bakış atarak. “Sana gelirsek...” Kingfisher elini bir kez daha savurdu ve Layne’in bu sabah bana giydirdiği dar, kırmızı elbise kaybolup gitti. Altı saatin ardından ilk kez derin bir nefes aldım, ciğerlerimi dolduran oksijen karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Elbisem yerini normal kıyafetlere bırakmıştı. *Benim* giys— Bir saniye, hayır. Bunlar benim giysilerim değildi. Zilvaren’de giydiklerime çok benziyorlardı ama Kingfisher beni bulduğunda üzerimde olanlarla arasında bariz farklar vardı. Pantolon daha kalındı. Kirli beyaz değil siyahtı. Kumaşı sert ama esnekti. *Daracıktı*. Eh, Layne’in beni büründürdüğü gösterişe nefret kustuktan sonra bundan şikâyetçi olacak

CALLIE HART

değildim. Üzerimdeki gömlek daha çok bir tuniği andırıyordu. O da siyahtı. Normalde giydiklerimden biraz daha uzundu. Fae modasına daha uygundu. *Bir sürü* cebi vardı. Belimdeki deri kemerin üzeri alet ve... belki silah asmak için olduğunu düşündüğüm halkalarla doluydu. Belimde gerçek bir *hançer* duruyordu. Gördüklerimi idrak etmeye çalışırken hançerin siyah oniks kabzasına baktım.

“Nasıl kullanılacağını öğretmeme gerek var mı?”

Hızla başımı kaldırdım. Kingfisher’ın arkası dönüktü. Ah, tüm tanrılar aşkına, üzerindeki gömleği başının üzerinden mi çekip çıkarıyordu o? Çıplak göğsüyle tekrar bana döndüğünde terle parlayan kaslarını kaplayan, girdap gibi dönen dövmeler ortadaydı. Yüzü ifadesizdi. Göğsünün tam ortasında hırlayan vahşi bir kurt başı dövmesi vardı. Bir sürü küçük dövme de ya etrafını sarıyor ya da ondan ayrılarak başka bir şekil oluşturuyordu ama yakınına girip onları incelemedikçe ne olduklarını çıkarmam mümkün değildi ve kalkıp bunu yapacak halim yoktu. Ona bön bön bakmamak için mücadele ettiğimi görüp sinsice laf çarpmasını bekliyordum ama büyüyle belimde beliren hançeri çenesiyle işaret ederken samimi görünüyordu. “Doğru ellerde böyle bir hançer güçlü bir silah olabilir. Renfis iyi bir hocadır. İhtiyacın olursa sana nasıl kullanılacağını öğretir.”

Çalışma tezgâhının ucundaki kafesten suyunu iştahla yudumlayan tilkinin şapırtıları yükseldi.

Gözlerimi yere dikerek, “Hançerlere aşınayım,” dedim.

“Geçen gün demirhanelere dair az çok bir şeyler bildiğini söylemiştin ama daha demin elini kızgın potanın içine sokmaya kalktın.”

“Biliyorum zaten. Sadece... dalmıştım.”

Kingfisher elini gömleğine sildi ve kumaşı tezgâhın üzerine attı. “Düşünmeyi unutursan belindeki hançerle boğazını deşersin, Osha.”

“Konuşmayı bırak da bana cıvayı ver hadi. Kemik tozuna karıştırıp işe yarar bir şey yaratıp yaratamayacağımızı görelim.”

Yapamadık.

Cıvayı tekrar nasıl uyandıracağımı bulmam tam üç saat sürdü. Gümüş renkli katı, mat madenin halini başarıyla değiştirmeyi başardığımda yorgunluktan ölüyordum, vücudumun her yanı sızlıyordu ve küçük bir travmadan mustarıptım.

Kingfisher kemik tozunu cıvayı koyduğumuz kaba döker dökmez zerrecikler alev aldı ve sıcak bile olmayan kıpır kıpır sıvının yüzeyine değmeden kaybolup gitti. Metal, kulağıma benimle alay ediyormuş gibi gelen bir tınıyla bağıırıp küfürler savururken hayal kırıklığıyla haykırmamak için kendimi zor tuttum.

Ocağın sıcaklığı yüzünden ter içinde kalmıştım, yorgundum ve her geçen saniye daha da sinirleniyordum. Kingfisher ya halimin farkında değildi ya da farkındaydı ama umursadığına dair herhangi bir belirti göstermiyordu. Sırtından bir nehir gibi akan terle tezgâhın üzerine eğilmişti ve bir yerlerden bulup çıkardığı bir kitaba notlar alırken omuz kasları bir gerilip bir gevşiyordu.

Çok fazla çıplak ten, çok fazla *dövme* vardı. Sırtındaki dövmeler iç içe geçmişti; teninin dört bir yanına uzanan kalın çizgiler bir yol oluşturup bir hikâye anlatıyor gibiydi. Kendimi kandırarak halim yoktu, her birinin ne anlama geldiğini ve ne zaman yapıldıklarını bilmek istiyordum. Bunu sorup ona bu tatmini yaşatmayacaktım elbette. Halletmem gereken başka mevzular vardı.

İçimi dolduran aciliyet hissi bana harekete geçmem için gereken gücü verdi. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. “Belki de... kol-yeyi elimde tutup bir göz atmamın faydası olur? Başka bir elementle karıştırılmışsa ne olduğunu hissedebilirim.”

Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Planım işe yararsa eve dönebilecektim. Fakat yaramazsa Kingfisher öfkeden deliye dönecekti ve muhtemelen yaşlanıp ölene kadar daireme kapatılacaktım. Fisher gözlerini kısıp beni inceledi. Tanrılar aşkına, bu adam nasıl bir manzaraydı ama. Her bir hattı sanat eseri gibiydi. İnsanın dolgun dudaklarına, çenesindeki kirli sakalına, büyüleyici gözlerine ve simsiyah

CALLIE HART

saçlarına bakınca içinin *sızlamaması* imkânsızdı. Yaşayanlardan çok ölümlere ev sahipliği yapan bir sefalet çukurunda büyümüştüm. Kısa hayatım boyunca pek güzel şey gördüğüm söylenemezdi. Ancak *gördüğüm* şeyler içinde Fisher en güzeliydi.

Böyle düşünmek Zilvaren'de karşıma çıkan erkeklere haksızlıktı. Bazıları çekiciydi. Bazıları ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden olacak kadar ateşliydi. Fakat Fisher gücün, erkekliğin ve kudretin beden bulmuş haliydi. Şimdiye gördüğüm her şeyin *ötesindeydi*. Çok *güzeldi*. Ona bakmak nefesimi kesiyordu.

“Çok istiyorsan gel de dokun,” diye homurdandı.

Kutsal. *Tanrılar*. Aşkına.

Yanaklarıma hücum eden kan tenimi arzunun ve utancın rengine boyadı. Kingfisher'ın gözbebekleri bir topluiğnenin başı kadar küçüldü. Bu kez ağzından tek bir alaycı söz bile çıkmadı. Dudakları aralanmıştı, delici bakışları sanki beni izliyormuş ve ne yapacağımı görmeyi bekliyormuş gibi üzerime kenetlenmişti.

“Ya da çıkarabilirsin?” diye sordum gergince gülerek. “İyileşirken on gün boyunca benim takmama izin vermiştin, değil mi? Birkaç dakikadan ne olur ki?”

“Ren o on gün boyunca beni bir metre kalınlığında duvarlarla çevrili bir odaya hapsetti ve demir bir kapının ardında kilitli tuttu,” dedi basitçe.

“Ah.”

“Evet. *Ah*. Kolyem olmadan o kadar da eğlenceli değilim. Birkaç dakikalığına bile olsa.”

Kolyesi bendeyken bu kadar acı çektiğinden haberim yoktu. Taht odasındaki halini gözlerimle görmüştüm ama zincirin yokluğunu ikinci yadigârı olan yüzüğün doldurduğunu sanmıştım.

Sözlerini başımla onayladım ve ona doğru temkinli bir adım attım. “Peki o zaman.” Sesimi sakın tutmaya çalışsam da içimde fırtınalar kopuyordu. “Boynunda inceleyeyim.”

Kingfisher'in ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yanına yaklaştığımda doğruldu. Bir an benden uzaklaşacağını sandım ama olduğu yerde durmaya devam etti. Çalışma tezgâhının altından bir tabure çıkardı ve yüzü bana dönük olacak şekilde üzerine oturdu.

Aramızda çok az mesafe kalmıştı.

Bacaklarını açtı, gözlerindeki merak pırıltısı kalan mesafeyi de kapayıp aralarına girmem için bana meydan okuyordu. Dile getirmediği meydan okumasını kabul ederek o adımı atarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Gerçekten de *kocaman* bir adamdı. Vücudu enerjiyle uğulduyordu ve ona yaklaştıkça bunun ondan dalga dalga yayıldığını daha çok hissediyordum. Sıcaklık gibi. Duman gibi. Gücün kendisi gibi. Dövmeli ellerini bacaklarının üzerine koymuştu ve parlak yeşil gözleri ben uzanıp ince gümüş zincire dokunurken her hareketimi takip ediyordu.

Anormal derecede hareketsiz oturuyordu. Nefes almıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Teninin sıcaklığı parmak uçlarımı yaktı ve uzun zinciri kavrayan parmaklarım metali hırlayan kurt başı dövmesinin üzerinden göğsünün aşağılarına doğru takip edip ağır kolye ucuna ulaşırken vücudumda şimşekler çaktı.

Kolye ucu dikdörtgen şeklindeydi, yaklaşık üç santim uzunluğundaydı ve hatırladığımdan daha hafifti. Onu Aynalar Salonu'nda boynuma ilk geçirişinde bir örs kadar ağır gelmişti. Ön yüzündeki arma büyük ölçüde aşınmıştı ama şekli hâlâ seçebiliyordum: Etrafına ince sarmaşıklar dolanmış iki çapraz hançer. Kolyeyi elimde evirip çevirdim ve altdudağımı emerek parlayan metalin suyla değil, Kingfisher'in teriyle ıslanmış olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Kokusunu alabiliyordum.

Terinin burnuma dolan belli belirsiz misk kokusu rahatsız edici değildi. Aksine, tatlı ve baş döndürücüydü ve karnımda yanan anlamlandıramadığım bir ateşi körüklüyordu. Üzerine eğilmek ve kokusunu ciğerlerime çekmek istiyordum. Bunu yapma dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse boyun eğecektim. Tanrılar aşkına, ben...

CALLIE HART

“Ne diyorsun?” Kingfisher’in sesi duman kadar sertti.

Kahretsin, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. “Ah! Iıı, hayır. Henüz... henüz değil. Ben, şey... bir düşünmem lazım.”

“Fae anatomisi hakkında ne biliyorsun, Osha?” diye fısıldadı.

Kolyeye öyle bir odaklandım ki görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Yine de göz kırpmaya cesaret edemedim. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşacak kadar cesur değildim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. O delici bakışları kumtaşından bir duvarın ardından bile hissederdim.

Kolyede bir delik açacak kadar yoğun bakarak, “Pek bir şey bildiğim söylenemez,” dedim. “İnsana benziyorsunuz. Çoğu şeyimizin aynı olduğunu varsayıyorum.”

Alaycı bir laf etmesini, sivri diliyle terslemesini bekledim. Onu insanlarla kıyaslamama iyi bir tepki vermeyeceğinden emindim. Ne var ki sözleri şaşırtıcı bir şekilde beklediğim kadar kibirli değildi. “Genel anlamda, evet,” dedi usulca. “İç organlarımız benzer. Gerçi bizde insanlarda olmayan fazladan birkaç organ var.”

Fazladan iç organlar mı? Merakım kabardı.

“Daha iri ve daha uzun boylu olduğumuzdan bahsetmiyorum bile,” diye devam etti.

Sözleri üzerine bir kaşımı kaldırdım. “Elbette.”

“Bizim kalplerimiz daha büyük.”

Başımı kaldırdım. Elimde değildi. “Öyle mi?”

Beni başıyla onayladı. “Hı-hı.”

“Vay canına. Çok tuhaf.”

“Görme duyumuz sizinkinden çok daha üstün. Koku... duyumuz da,” dedi bakışlarını vücudumda gezdirerek.

Göğsümde bir sıcaklık alevlendi. Bakışlarına dair hiçbir şey... dostane değildi. Kingfisher ve ben dost değildik. En iyi ihtimalle birbirimizin sinirini bozan iki müttefiktik. Peki neden bana becermek istediği bir müttefikmişim gibi bakıyordu?

Bakışları tekrar benimkileri buldu. “Tat alma duyumuz da sizinkinden üstün. Dokunma. İſitme. Kulaklarımız en uzaktaki belli belirsiz bir sesi bile duyabilir.” Bir nefes verdiğinde sağ gözündeki gümüş parladı ve sıcak hava yanağımı okşadı. “Birbirimizin kalp atışlarını duyabiliriz.”

Birden belimi kavradı.

Gerginlikle irkildim ama bana zarar vermedi. Elimi göğsünün ortasına yönlendirirken kolyeyi alıp ağızına götürdü ve metal ucunu dişlerinin arasına sıkıştırarak yolumdan çekti. Metal hâlâ dişlerinin arasındayken, “Hissediyor musun?” diye sorduğunda altdudağı kol-ye ucuna bastırdı. Köpekdişlerinin sivri uçları da dolgun altdudağına batıyordu. Ve gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum.

“Güm. Güm. Güm.”

Kingfisher kalp atışlarıyla eşzamanlı bir ritimle elimin üzerine vurdu. Kalp atışları arasındaki duraksama o kadar uzundu ki tırmanan gerilim yüzünden çığlık atacağımı sandım. “Yavaş. Düzenli,” diye mırıldandı. “Fae kalplerimiz bize nadiren ihanet eder. Bizler sakin canlılarız. Ama sen, Osha? Sen kaosun ete kemiğe bürünmüş halisin. Kalbin *sana* her defasında ihanet ediyor.” Elini bir çırpıda göğsüme, memelerimin arasına koydu. Ben dokunuşuna tepki verecek fırsat bile bulamadan Kingfisher göğüs kafesime vurarak nabzımla eşzamanlı bir ritim tutturdu. “Güm, güm, güm, güm, güm. Hızlı. Bir sinekkuşu gibi telaşlı. Bana her baktığında yerinden çıkacakmış gibi attığını duyuyorum. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum.” Yutkundum, ondan uzaklaştığımda –uzaklaşmaya *yeltendiğim*de– midem bulandı. Eli hâlâ bileğimdeydi. Beni *bırakmıyordu*. Kolyeyi dişlerinin arasından bıraktı ve beni kendine doğru çekerken dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Öteki eli göğsümden aşağı kayıp arkaya dolandı ve belime yerleşti. Bacaklarını birbirine yaklaştırarak beni aralarına sıkıştırdı.

Panik.

Panik, panik, panik!

CALLIE HART

Konuştuğumda sesim sakın çıksa da içimden çığlıklar atıyordum. “Bırak beni, Fisher.”

İkiletmeden söylediğimi yaptı. Bacaklarını tekrar kocaman açarak beni bıraktı. Bileğimdeki elini de çekti. Fakat belimdeki eli hâlâ yerli yerindeydi. Beni yerimde tutmaya çalışmıyordu. Sadece bana dokunuyordu ve üzerimdeki tuniğe rağmen dokunuşu yakıcıymış gibi hissediyordum.

Taburesinde hafifçe öne kaydı ve dudaklarını fazlasıyla yakınımaya getirecek şekilde başını bana doğru eğdi. “Bir sürü insan becerdim,” diye fısıldadı. “Bu seni şaşırttı mı?”

“Evet. Bizden ne kadar... *nefret ettiğin* düşünülünce...” Dudakları. Tanrılar aşkına, o dudakları. Başımı çevirmeliydim. Başımı çevirmek *zorundaydım*.

“İrkından nefret etmiyorum. Sadece bu kadar *kırılgan* olmanız canımı sıkıyor. Seni yatırıp şuracıkta hayalini kurduğum gibi becerecek olsaydım bundan sağ çıkacağını hiç sanmıyorum.”

Cayır cayır yanıyordum. Kontrolden çıkmış kanlı canlı bir meşaleydim. “Dünyada senden başka erkek kalmasa bile seni becerme—”

“Nefesini boşa tüketme.” Sesi sertti. “Kalbinin ihaneti kulaklarımı sağır ederken yalan söylemen anlamsız.”

“Kalbim *korktuğum* için öyle hızlı atıyor,” diye çıkıştım.

“Benden mi korkuyorsun?” Kingfisher burnundan alaycı bir nefes verdi. “Benden korktuğun yok. *Korkmalısın* ama korkmuyorsun. Sana dair en sevdiğim şeylerden biri de bu.”

“Beni isteğim dışında tutuyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” Bakışlarını vücutlarımıza çevirdi. Bacakları hâlâ iki yanımdaydı ama artık beni aralarına sıkıştırmıyorlardı. Kingfisher’in boştaki eli bacağına üzerine geri dönmüştü. Yumruklarımı sıktım. “Gitmekte özgürsün. Buradan bakıldığında gayet de kendi isteğinle yanımda duruyormuşsun gibi görünüyor. Dahası, bana dokunmamak için kendini zor tutuyor gibisin. Sen de

bana benim sana dokunduğum gibi dokunmak istiyorsun, değil mi? Avuçlarında ağırlığımı, sıcaklığımı hissetmek...” Başını hafifçe yana eğdi, gözlerinde hınzır parıltılar dans ediyordu. “Olacakları görmek istiyorsun.”

“Yanılıyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Yanılmıyorum.”

“Hayır! Yanılıyorsun!”

Bana bıkkın bir bakış attı. “İlla söyletecek misin?”

“Neyi söyletecek miyim?”

Kingfisher daha da yakınımaya eğildi. Ciğerlerimdeki oksijen vücudumu terk etti, boğazım düğümlendi ama ayaklarım kıpırdamadı. Burnunu çenemden kulağıma doğru kaydırды, teması bir *tüy* kadar hafifti. “Vücudunun sana başka şekillerde de ihanet ettiğini. Kokunu alabildiğimi ve benim için hazırladığın tatlı nektarı kana kana içmeyi düşündüğümü, Minik Osha.”

Ne olduğunu bile anlayamadan harekete geçtim. Kingfisher geçen seferden dersini almış olmalıydı ki ona bir yumruk daha patlatacağımı anladı. Önce sağ bileğimi, ardından da ikinci seçenek olarak başvurduğum sol yumruğumu yakaladı. Dudaklarından sert, kaba bir kahkaha döküldüğünde kor ve küle döndüm.

“Merak etmiyor musun? *Benim* tadıma bakmak istemiyor musun?”

“*Bırak* beni!”

Yine söylediğimi yapıp beni bıraktı. “Eğer bana bir daha yumruk atmaya kalkarsan ellerini arkana bağlarım,” dedi. Hâlâ sırtsa da ciddi olduğunun farkındaydım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. “Hâlâ uzaklaşmadın,” dedi alaycı bir tonla.

Siktir. *Hâlâ* bacaklarının arasında duruyordum. Benim neyim vardı böyle? Bir adım geriledim ama Kingfisher ellerini kalçalarımaya koydu. Dokunuşu az önce belimdeki eli kadar hafifti. “Hadi. Çekilsene. Sana mâni olmayacağım,” dedi. “Ya da istersen beni öpebilirsin. *Sen beni* öpersin. Ben öylece otururum. Kılımı bile kıpırdatmam.”

CALLIE HART

“Bunu neden yapacaktım?”

“Çünkü merakın kabardı. Çünkü canın sıkıldı. Çünkü şu an aşırı tahrik olmuş durumdasın ve kafanda dönen o küçük fantezileri hayata geçirmek istiyorsun.”

“Ya. Tabii. Ben... seni öpeceğim sen de öylece oturacaksın? Kılını bile kıpırdatmayacaksın? Bana karşılık bile vermeyecek misin?” Tanrılar aşkına, bunu sesli söylemek kulağa daha da gülünç geliyordu.

Kingfisher öylece bana baktı. “*Dene de gör.*”

Delirmiş miydim? Sağduyumu mu kaybetmişim? Bu şey neydi bilmiyorum ama hem bedenimi hem de ruhumu ele geçirmişti. Üzerine atılıp ona sokuldum, göğüslerimiz birbirine çarptı ve parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Saniyeler önce aramıza biraz mesafe koymak için yanıp tutuşurken şimdi ayak parmaklarımın ucuna yükseliyor, taburede oturmasına rağmen ona uzanmak için çaba harcıyor ve dudaklarına yapışıyordum.

Etrafımızdaki demirhane kaybolup gitti.

Her şey hiçliğe karıştı.

Onun dışındaki her şey.

Ağzı benimkini bulduğunda kafamın içinde bir curcuna koşturdu. Bu kendi sesimdi; bana sakın olmam, bunu enine boyuna düşünmem için yalvarıyordu ama benim ona kulak veresim yoktu.

Dudakları harikaydı. Benim için aralandılar ve dili benimkini bulduğunda Kingfisher’in gülümsediğini hissettim. O da beni öptü. Elleri söz verdiği gibi hâlâ kalçalarımdaydı ama diliyle ağzımı keşfe çıkıp her santimimin tadına bakarken tutuşu sıkılaştırmış, parmakları tenime batmaya başlamıştı.

Kokusu tüm duyularımı ele geçirdi ve beni darmaduman etti. Nane. Duman. Bu tuhaf yerde geçirdiğim her saniye alışmaya başladığım kış sabahı havası.

Öpücüğümüz daha tutkulu bir hal aldıkça kesik nefesleri yüzüme çarpıyor, kirli sakalı yanaklarımı çiziyordu. Beni o kadar sıkı

tutuyordu ki ardında morluklar bırakacağından emindim. O morlukları istiyordum. Bunu hatırlamak istiyordum. İlerleyen zamanlarda dönüp bu ana baktığımda düşünmeden üzerine atladığıma sevinecektim. Bu tüm öpücükleri gölgede bırakan bir öpücüktü. Talepkârdı, aciliyet ve şehvet doluydu.

Bu adamdan nefret ediyordum. Her bir zerremle ondan nefret ediyordum. Ama bana lanet olsun ki onu bir o kadar da istiyordum. Saçlarını parmaklarıma dolayıp yumruğumu sıktım. Başı sertçe geriye çekildiğinde Kingfisher'ın boğazından alçak sesli, hırıltılı bir inilti yükseldi. Altdudağını ısırıp çekiştirdim, ağzına doğru inledim ve altımdaki devasa adam birden donakaldı.

“Dikkatli ol,” dedi nefes nefese. “Beni öperken kılımı kıpırdatmayacağıma yemin ettim. Kucağıma tırmanıp aletime sürtünmeye başlarsan kendimi tutacağıma dair tek kelime etmedim.”

Ben... öyle bir şey...

Siktir. *Yapmıştım. Yapıyordum.* Farkında bile olmadan kucağına çıkmıştım. Bacaklarım beline dolanmıştı. Vücutlarımızın arasına sıkışmış aleti kaya gibi sertti. Bacaklarımın arasına sürtündüğünü, her hareketimle uyguladığı enfes baskıyı hissedebiliyordum.

Hasiktir.

Bu.

Asla.

Olmayacaktı.

Saniyeler içinde demirhanenin öteki ucuna kaçtım ve ellerimi onunkiler yerine *kendi* saçlarımın arasından geçirdim. Aklımdan *ne* bok geçiyordu acaba?

Fisher kıs kıs gülerek tabureden kalktı ve tezgâha attığı gömleğini aldı. Kumaşı silkeleyip kollarını giydi ama başından geçirmedi. Öylece durmuş, yüzünde pervasız, güzel bir sırıtışla beni izliyordu. “Hoşlanmıyorum demedim. Ama bir dahaki sefere sınırı burada çiziyoruz. Sınırı aşmak istersen sana seve seve katılırım. Sadece sonra uyarmanı deme.”

CALLIE HART

Ensemenden yukarı doğru tırmanan utanç verici sıcaklığı bastırma-ya çalıştım. “Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak.”

Fisher’ın sırtışı öyle bir genişledi ki yanağında küçük, derin bir gamze belirdi. Tanrılar aşkına, bir *gamze*. Bunu nasıl şimdiye dek fark etmemiştim? Gömleğini nihayet başından geçirerek dövmele göğsünü örttü. “Öyle diyorsan öyledir, Minik Osha.”

“Tanrım, artık gider misin? Bu kadar çekilmez olacaksan yakınlarında olmak istemiyorum.”

“Seni odana götürmek zorundayım.”

“İstemiyorum,” diye çıkıştım.

“Çok yazık. Seni yalnız bırakırsam Layne hayalarımı elime verir.”

“Ren’i çağır o zaman.”

Kingfisher demirhaneyi aşip karşıma dikildi, gözleri açlıkla parıldıyordu. Onu hiç böyle görmemişim. Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. “Ren’i çağırırsam burada uslu uslu bekleyecek misin?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Öyle olsun. Gidiyorum.”

“*Teşekkür ederim!*”

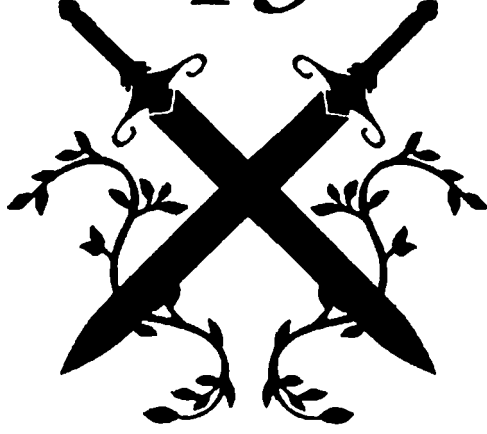
Eğilip ağzını tekrar kulağıma yaklaştırdığında başım döndü. “Hadi ama. Gerçekten o kadar kötü müydü?”

“*Evet!*”

Soğuk, zalim bir kahkaha patlattı ve elini tekrar göğsümün ortasına koyup vurmaya başladı. “*Güm, güm, güm, güm, güm, güm, güm.* Çok hızlı. Tıpkı bir sinekkuşu gibi. Tilkinin ısırıldığı yeri şifacılara göster, Minik Osha. Kolundan olmak istemezsin.”

Ardından Fisher gözlerimin önünde siyah kum ve dumandan ibaret bir bulanıklığa dönüştü.

13

Hırsız

Zilvaren'deki hayatımın yarısını bir şeylerden kaçarak geçirmiştim. Muhafızlardan. Kandırdığım tüccarlardan. Bir şeylerini çaldığım insanlardan. Şimşek kadar hızlı olmamın yanı sıra kolay kolay yorulmazdım da ve bu son derece büyük bir artıydı çünkü şimdi ne kadar koşmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim oraya bir an önce varmam gerektiği idi. Kingfisher'in ne yaptığını fark edip peşime düşmesi uzun sürmezdi.

Önceden hazırladığım ve demirhaneye girdiğim zamankinden yaklaşık on beş kilo daha ağır olan çanta sırtımda zıplayıp duruyordu. Aslında başta yanıma sadece birkaç parça giysi ve biraz yiyecek almıştım. Çantayı ağırlaştıran, içine tıktığım su dolu büyük mataraydı, yumuşak deriyi ağzına kadar doldurmuştum. Şimdi yanına bir de tilki eklenmişti ve gelen seslere bakılırsa tüylü minik yaratık hoplayıp zıplamaktan hiç memnun değildi.

Ben koridorlardan koşarken viyaklayıp duruyordu, yönüm hep aşağısıydı. Kim olduğumu anlamalarına fırsat vermeden yanlarından hızla geçip gittiğim Faeler arkamdan sinirle bağırdı. İsterlerse beni durdurabilirlerdi ama bunca yolu Belikon'un kıymetli insanı-

CALLIE HART

nın neden kütüphanede onlara aptal savaşlarını kazandıracak geçitleri açmaya uğraşmadığını öğrenmek isteyen biri tarafından kenara çekilmek için tepmemiştim.

Bir köşeyi dönüp merdivenden uçarcasına inmeye başladığımda tilkiden tiz bir uğultu yükseldi, ayaklarım parlak mermer zemine değmiyordu bile. “*Kes sesini,*” diye tısladım. “Seni demirhanede bırakmamı mı isterdin? Ne dediğini duydun. Senden bir *şapka* yapmak istiyor.”

Uğultu kesildi ve yerini huysuz –hiç değilse daha alçak sesli– homurtulara bıraktı. Bir sonraki kata vardığımda okuma odalarını ve egzotik çiçek ve bitkilerle dolu seraları koşarak aştım. Sekiz –belki daha fazla– uzun bacaklı Fae kadınının bir açın üzerinden birbirlerine top attıkları bir tür oyun alanını arkamda bıraktım. Antrenman ve sanat odaları, çeşit çeşit atölyeler, geniş salonlar bir bulanıklık halinde geçip gidiyordu.

Karşıma bir merdiven çıktığında doğruca aşağı iniyordum. Tilki kıvranarak ve ısırarak verdiği uzun uğraşlar sonunda başını çantadan çıkarmayı başardı ve endişeyle enseme yalamaya koyuldu.

“Endişelenme. Sana zarar vermesine müsaade etmeyeceğim. şşş, her şey yolunda.”

Planımı hayata geçirmeden önce Rusarius ve Layne’in beni geçide götürüp yerini göstermelerini beklemeliydim. Fakat yarına kadar beklemek isteyeceklerdi ve burada bir gün daha geçirmem mümkün değildi. Zaten bu kadar beklemiştim.

Altıncı kat.

Yedinci kat.

Sekizinci.

On ikinci.

On beşinci.

İndiğim katların sayısını tutmaktan o noktada vazgeçtim. Nihayet pencerelerin olmadığı bir kata geldiğimde bacaklarım çığlık atıyordu. Odalar küçülmüş, tavan alçalmıştı. Bunun yeraltı katlarına

ulaştığımın emaresi olduğunu düşündüm. Çok geçmeden karşıma Belikon'un askerlerinden başka Fae çıkmamaya başladı.

Siktir. Elbette geçidi koruyacaklardı. Cıva binlerce yıldır uykuda olsa da hâlâ Yvelia'nın en değerli hazinelerinden biriydi. Dahası, onu uyandırmayı başarmıştım. Belikon bunun mümkün olduğunu artık biliyordu ve geçidin tekrar açılıp tehlikenin sarayına sızması ihtimali varken havuzu korumasız bırakmazdı.

Kahretsin. Değerli zamanım hızla tükeniyordu. Cıvanın beni çağırdığını hissedebiliyordum. Onca yılın ardından uyanmak istiyordu. Onu bulmamı arzuluyordu. Artık hangi yöne gitmem gerektiğini biliyordum. Tam önümdeki taş duvarın ortasında geniş, kabaca açılmış bir geçit duruyor, ardında Rusarius'un bahsettiği tünellerden birine benzeyen bir yol uzanıyordu. Tünelin beni havuza götüreceğini biliyordum. Tek sorun gözlerini önlerine kenetlemiş, eldivenli elleri kılıçlarının kabzasını kavramış halde girişin önünde duran üç muhafızdı. Yanımda sadece Kingfisher'in verdiği küçük hançer ve huysuz bir tilki vardı. Sorun bu değildi. Onları *öldürebilirdim* ama onlarla bir kavgaya tutuşmak zaten kısıtlı olan vaktimi boşa harcamak olurdu.

"Ne yapacağız?" diye mırıldandım kendi kendime. "Ne yapacağız? Bu sefer yakamı nasıl kurtaracağım?"

Öteki taraftan. Diğer yoldan. Gel. Gel!

Cıvanın zihnime fısıldadığını duymak rahatsız ediciydi. Görünüşe göre beni ona götürecek başka bir tünel daha olduğunu biliyor ve bana yolu göstermek istiyordu. Bir karar vermem gerekiyordu. Hâlâ vaktim *vardı*. Arkamı dönüp odama gidebilir ve saray boyunca delirmişçesine koşmamış gibi davranabilirdim. Günlerimi Layne ve Rusarius'la kütüphanede, Fae geleneklerine ve binlerce yıl önce yaşamış Simyacılara dair tozlu kitaplar okuyarak geçirebilirdim. Kral, Kingfisher'in sarayda yalnızca bir haftalığına kalmasına müsaade etmişti. Birkaç gün içinde gidecekti. Demirhanedeki yerini başkası alacak, benimle birlikte o deneyler yapacaktı. Belki her gün onunla uğraşmaktan kurtulursam burada geçirdiğim süre o kadar kötü olmazdı...

CALLIE HART

Fisher'ın gitmesi fikrinin beni mutlu etmemesi karşısında şaşkınlığa kapıldım. Sürekli sinirlerimi bozuyordu ama varlığına alışmıştım. Demirhaneyi başka biriyle paylaştığımı düşünmek göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Yerine kim gelecekti ki? Tanrılar aşkına, bunun ne önemi vardı?

Zaten burada *kalmayacaktım*.

Tam harekete geçeceğim sırada kalabalık bir muhafız grubu köşeyi döndü ve adamlar geçip giderken bir oyuğa girip bedenimi iyice duvara yaslayarak gölgelerin arasında kaybolmak için elimden geleni yapmak zorunda kaldım. Tilki gözlerini üzerime dikti, siyah uçlu kulakları etrafımızdaki sesleri dinlerken bir o yana bir bu yana dönüyordu. Kalın kürkünün yarattığı yanılmanın aksine minik olan vücudu çantanın içinde yaprak gibi titriyordu.

Belikon'un savaşıları gözden kaybolur kaybolmaz oyuktan dışarı fırladım ve hâlâ tünelin girişinde nöbet tutmaya devam eden askerlerin beni görmemesi için dua ederek duvarın dibinden ilerlemeye başladım. Neyse ki içlerinden biri diğerine dönmüş bir şeyler anlatıyordu da dikkatleri dağılmıştı. Elimden geldiğince hızlı adımlar atarak köşeyi döndüm. Ayaklarımdaki terlikler ses çıkarmıyordu.

İleri, ileri...

Artık seslerin bana nereye gideceğimi söylemesine ihtiyacım yoktu. İçgüdülerim yolu biliyordu. Tabii bu cıvayı zihnime fısıldamaktan alıkoymuyordu.

İleri. Evet, gel. Gel!

Tilki tiz sesler çıkarıp çantanın içinde debelenmeye başladı ama boynunun etrafındaki büzgü yüzünden dışarı çıkarmıyordu. "Kes artık! Bunu senin iyiliğin için yapıyorum! Söz veriyorum seni buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmenin yolunu bulacağım ama lütfen kıpırdanmaya bir son ver artık."

Bana kulak asmadı. Sonuçta bir tilkiydi ve ondan ne istediğime dair hiçbir fikri yoktu ama en azından beni bir daha ısırmağa yeltenmedi.

Bu taraftan. Bu taraftan.

Karşıma çıkan yol ayrımından sola doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

İleri. Evet. İçeri. İçeri gir...

Koridorun sonundaki kapı tehlikeli görünmüyordu. Ardında beni neyin beklediğini düşünmekle vakit kaybetmedim. Kolu çevirdim, kapıyı ittim ve içeri girdim. Beni soğuk ve karanlık taşlar karşıladı. Önümde uzanan tünel askerlerin nöbet tuttuğundan çok daha dardı, tavanı o kadar alçaktı ki karanlığın içinde ilerlerken eğilmek zorunda kaldım.

Meşalem yoktu ama karanlık yeraltı tünellerinde ilerlemeye alışkındım. Zilvaren'de düzenli aralıklara Madra'nın yeraltı depolarından gizlice su aşırduğım onca zaman bana epey bir deneyim kazandırmıştı. Rusarius tüm tünellerin cıva geçide çıktığını söylemişti, bu yüzden eninde sonunda onu bulacağımı biliyordum.

Evet, gel. Gel. Bu taraftan...

Son bir köşeyi daha dönmemin ardından kendimi geniş, yüksek tavanlı bir mağarada buldum. Islak duvarlardaki meşalelerin etrafı aydınlatmasına şükrettim. Mağaranın tam ortasındaki devasa havuzun etrafında kadim Faelerin ve diğer garip yaratıkların altı metrelik heykelleri yükseliyordu. İçerideki hava basıktı ve nefeslenmek için yavaşlamama rağmen ciğerlerimi dolduramayacağım kadar rutubetliydi. Bir ses, sonu gelmez bir çınlama duyuluyordu. Öyle tizdi ki onu duyamıyor, sadece kulaklarımda zangırdadığını hissediyordum. Kollarımın arasındaki minik tilki huysuz sesler çıkararak başını tekrar çantanın içine sokmaya çalıştı. Görünüşe göre o da sesi duyabiliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Şşş. Bir şey yok. Hiçbir şey olmayacak, endişelenme.”

Gel, diye seslendi havuz. Bize katıl. Sana zarar vermeyiz.

Havuzu bütün netliğiyle gördüğümde alnımdan soğuk terler boşandı. Buna büyük demek haksızlık olurdu; on iki metrelik boyu

CALLIE HART

ve beş metrelik genişliğiyle devasaydı. Karşımdaki parıldayan gümüş metal yığınının yanında Madra'nın havuzu bir su birikintisi gibi kalıyordu. Cıvanın yansıtıcı yüzeyi bir ayna kadar pürüzsüzdü. Fakat bir aynanın amacı karşısındakine gerçeği göstermektir. İyiyle kötüyü birbirinden ayıramazdı. Bir aynanın ona bakanın endişelerini gidermek ya da onu kandırmak gibi bir derdi olmazdı. Yalnızca camdan ibaretti. Karşımdaki havuzsa canlıydı ve yalanlarla doluydu.

Ayaklarım kendi başlarına beni ona götürmeye başladı. Ne olduğunun farkına vardığımda aramızdaki pürüzsüz taş zeminini yarılamıştım bile. "Tanrılar aşkına..." Yerin bu kadar altında nefeslerim yüzümün önünde buhar bulutları oluşturuyordu. Yirmi metre tepedeki siyah kaya tavanı destekleyen devasa kirişler buzla kaplıydı. Fakat diken diken olmuş tüylerimin sorumlusu soğuk değildi. Ondan daha fazlasıydı; içimi kemiren, aklımı çelmeye çalışan fırsatçı, kararlı bir varlıktı.

Gel. Evet, buraya gel. Bize gel...

Dizginleri elime alıp ayaklarımın kontrolünü geri kazandım. O devasa gümüş yığına yaklaşırsam, kahretsin ki bunu kendi isteğimle yapacaktım. Tilki çantamın içinde sızlanıyor, gözlerini devirip hızlı nefesler alıp veriyordu. Lanet hayvan kıpırdanmayı bir türlü kesmiyordu. Havuzun başına ulaştığımda artık özgür kalmak için çaresizce debelenmeye başlamıştı.

"Tamam! Tamam! Tanrılar aşkına!" Çantayı havuzun kenarını oluşturan geniş, yükseltilmiş uca bıraktım ve tilkiyi içeri hapseden büzgüyü açtım. Tilki ben ipi çözer çözmez dışarı fırladı ve beyaz bir bulanıklık halinde son sürat gölgelere doğru kaçtı. "Sana da güle güle," diye bağırdım arkasından.

Hiç değilse burada Kingfisher'in kılıcıyla karşılaşmadan saraydan kaçmanın bir yolunu bulma şansı vardı. Karanlıkta benden daha iyi görüyordu ve açık havanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdi. Ait olduğu yere, karların arasında dönmesi uzun sürmezdi. Zilvarın için yaratılmamıştı. Sıcakta, kumda hayatta kalamazdı. Karnını nasıl doyuracağını ya da ona yetecek suyu nasıl bulacağını hiç

düşünmemiştim. Yuvası Yvelia'ydı. Burada kalması daha iyiydi. Yine de arkasından bakarken göğsüm hüznle sızlıyordu.

Gel. Gel. Gel...

Sesler ısrarcıydı. Cıvanın üzerimdeki çekimi yoğunlaştı, sanki bir çift el beni itip kakıyor, havuza çekerek içine girmeye zorluyordu. Dahası, bunu ben de istiyordum. Ona istediğini verecektim. Fakat öncesinde yapmam gereken bir şey vardı...

Dün Kingfisher beni cıvayı etkinleştirmeye zorladığında bunun bir test olduğunu söylemişti. Başarıyla geçtiğim bir test. Beni bu testten geçiren o muydu yoksa cıva mıydı bilmiyordum ama daha önce geçidi uyandırdığımda hiçbir acı hissetmemiştim. Sadece... zihnimde bir anahtar yuvasına yerleşmişti. Bir şeyin kilidi açılmıştı. Bir enerji akışının yolundaki engel kalkmıştı.

Bu sefer de öyle mi olacaktı? Yoksa bu havuzun yapacağı başka bir testten mi geçmem gerekecekti? Demirhanede o bir damla cıvayla boğuşurken çektiğim acı bile felç ediciydi. Bu miktardaki cıvanın sebep olacağı acı sonumu getirebilirdi.

Cevabı öğrenmenin tek yolu vardı.

Demirhanedeki gümüş, zihnimin ortasına oturmuş küçük bir ağırlık gibi gelmişti. Ufak bir basınçtı. Gözlerimi kapayıp önümdeki havuza uzandığımda cıvanın dipsiz ve uçsuz bucaksız bir okyanusu andırdığını fark ettim. Bu kez üzerinde süzülen küçük ağırlık *ben-dim*. Ama içinde boğulmuyordum. Yüzeyinde bir o yana bir bu yana sallanırken kendimi güvende hissediyordum. İstersem içine batabilirdim. Beni bir koza gibi sarmalayıp dünyanın geri kalanından korumasına izin verebilirdim.

Derin bir nefes aldım ve elimi öne uzattım, parmaklarımı gümüş rengi metalin soğuk, sert yüzeyine yaklaştırdım ve ona fısıldadım.

Uyan.

Her şey bir anda oldu. Kaskatı havuz saniyeler içinde gümüş renkli bir sancak gibi dalgalanan, meşale ışığının altında parıldayan bir sıvıya dönüştü. Yüksek sesli, doğal olmayan ve kulak

CALLIE HART

tırmalayan bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Hoş değildi ama kendimi büyülenmiş vaziyette buldum, zihnim uzaklara doğru süzülüyor gibiydi...

Gel. Bize katıl, Saeris. Gel...

Evet. Onlara katılacaktım. Havuza girecektim ve her şey düzelecekti. Planımı gerçekleştirip... bir yere dönecektim... *Nereye dönmek istiyordum?*

Ayağımı havuzun üzerine kaldırdım. Yüzeyle ayağımın arasında sadece birkaç santim vardı. Hepsi buydu. Nihayet...

Korkunç bir rüzgâr sesi mağaranın dört bir yanında uğuldadı. Altımdaki cıva terliğimin ucuna değdi ama adım atmama fırsat kalmadan hareketli, parıldayan siyah kumdan bir duvar üzerime çarparak beni geriye savurdu.

Yanlamasına sertçe yere çakıldım ve kalça kemiğim acıyla sızladı. Ciğerlerimi dolduran nefes o kadar soğuk, o kadar dondurucuydu ki dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir ses döküldü. Ben... Ben...

Ah, tanrılar aşkına.

Kingfisher.

Kara duman bulutunun arasından cehennemın gölgeli kapılarından dışarı adım atan bir kâbus gibi çıktı. Üzerinde hâlâ demirhanedeki gömleği vardı. Pantolonu da aynıydı. Fakat şimdi göğüs ve boyun zırhını takıyordu. Nimerelle’i de elinde havaya kaldırmıştı ve siyah kılıç, karanlığı bir örtü gibi etrafına toplayan görünmez bir güçle çıtırdıyordu.

Kingfisher botlarını havuzun kenarına sertçe bastı ve kardeşimle aramdaki yol arasında bir duvar gibi yükseldi. Gözleri alev alev yanıyordu. “Kalbim çok kırıldı. Bir veda bile etmeyecek miydin?”

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, ardından oturur pozisyona gelmeyi başardım ama yan tarafımı keskin bir acı bütün şiddetiyle delip geçince yüzümü buruşturdum. “Sana bir veda borçlu değilim. Sana hiçbir şey borçlu değilim!”

“**BANA HAYATINI BORÇLUSUN!**” Öfkeli sesi mağaranın dört bir yanında gümbürdedi ve cıvayı dalgalandırdı. Havuzun

kenarından inip avına yaklaşan bir avcı gibi ağır adımlarla üzerime yürümeye başladığında hayatımda ilk kez *saf* korkuyu tattım.

Fisher *ölümün* beden bulmuş haliydi ve doğruca bana doğru geliyordu.

Havuzu dolduran muazzam miktardaki cıvayı uyandırırken çekeceğimden korktuğum acı, Kingfisher'in yüzündeki donuk ifadenin vaat ettiği dehşetin yanında solda sıfır kalıyordu. Ayak bileğimi kavrayıp vücudumu taş zemin boyunca sürükleyerek sertçe kendine çekti. Saniyeler içinde beni devasa bedeninin altına mıhlamış ve Nimerelle'i boğazıma dayamıştı.

"Üçüncü kural. Bana fiziksel iş yaptırmak yok," diye hırladı. "*Akşamdan kalmayım* lafının nesini anlamadın?"

Yanan gözlerim yaklaşan gözyaşlarının gelişini duyuruyordu. "Eve dönüyorum, Fisher. Bana mâni olamazsın."

Kılıcını biraz daha indirdi, sivri ucu tenime batmak üzereydi. "*Olabilirmişim* gibi görünüyor."

"Piç kurusunun tekisin," diye hırladım.

Dişlerini gösterdi. "Sen de yalancı bir hırsızısın."

"Değilim!"

Gözleri her zamankinden daha yeşildi. Sağ göz bebeğindeki cıva kalıntıları çılgınca titreşiyordu. Fisher elime sert bir bakış attı. Daha doğrusu başparmağıma ve taktığım sade mühür yüzüğüne. "Öyle mi dersin? Yanlış görmüyorsam benim yüzüğümü takıyorsun ve onu sana *verdiğimi* hiç hatırlamıyorum."

"İyi, tamam. Aptal yüzüğünü aldım ama sana yalan söylemedim!" Nimerelle'i boynumdan uzaklaştırmaya çalıştım ama elim siyah metale değer değmez müthiş bir acı bedenimi ikiye yarıdı. Çığlık atarak elimi gerisin geri çektiğimde tenimin metale değen kısmının kömürleştiğini gördüm.

"Yalnızca ona mühürlü kişi etkin bir Simyacı kılıcına dokunabilir. Bunu yapmaman konusunda seni uyarırdım ama söylediğim

CALLIE HART

hiçbir şeyi dinlemiyorsun, değil mi insan? Nefesimi boşa harcamaya karar verdim,” dedi tükürürcesine.

Gözyaşlarım son sürat akmaya başlamıştı ama nedeni acıdan çok öfkeydi. Dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık döküldü. “Piç kurusu.”

“Bana böyle demeye bayılıyorsun, değil mi? Kendini hiç yorma. Bana yalan söyledin. Vücudunla, ağzınla yalan söyledin. Kucağıma çıktın, beni öptün, her yanıma sürtündün ve fırsattan istifade benden bir şey çaldın.”

Milyonlarca farklı duygu içimde savaşıyor, birbirlerine galip gelmeye çalışıyordu. Ağzımı açmamla hepsi aynı anda zincirlerinden boşandı. “Eve dönebilmek için yüzüğüne ihtiyacım vardı! Pişman değilim. Yerimde olsan sen de olmazdın!”

“Yerinde olsam böyle bir aptallığa kalkışmazdım.”

“Başka çarem yoktu. Havuza girebilmek için...”

“O havuza adımını atmış olsan ölürdün.”

Ona bakışlarımla meydan okudum. “Yüzük parmağımdayken bir şey olmazdı.”

“O yüzük bir yadigar değil. Öylesine bir takıdan ibaret. Seni koruyamazdı.”

“Beni buraya getirirken seni korudu ama!”

“Hayır. *Korumadı*,” dedi buz gibi bir sesle. “Bir bok yapmadı.”

“Layne’e...”

“Layne’e yüzüğün *parmağımda olduğunu* söyledim. O kadar. Sözlerimden çıkardığı sonuç beni alakadar etmez.”

Ayak tabanlarımdan başlayarak bütün bedenime yayılan şok kemiklerimi titretecek şiddetteydi. “Ne yani? Kolyen olmadan mı buraya geldin? Beni kurtarmak için?”

“Ha!” Geri çekildi ve Nimerelle’i yere indirdi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Yakışıklı yüzü sahte bir acımayla doldu. “Arkadaşlarımı kurtarmak için. Sürgünde geçirdiğim zamana bir son vermek için. Öyle ya da böyle yaşamak ya da nihayet ölmek için. *Seninle* hiçbir ilgisi yoktu.”

“O zaman... yüzük sıradan bir takıysa bile bir şey olmazdı. Üzerinde herhangi bir yadigâr olmadan geçitleri kullanabiliyorsan...”

“Ben senden daha güçlüyüm, *aptal*. Yüzlerce yılımı zihnimin dört bir yanına akıl sır erdiremeyeceğin duvarlar, korumalar örerek geçirdim. Kafamın içi aşılmaz bir kasa gibi olmasına rağmen bu geçişin bedelini ağır ödedim. Senin kafanın içiyse bir çay fincanı kadar kırılğan. O havuza adımını atsaydın zihnin binlerce parçaya ayrılırdı.”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne *söyleyebilirdim* ki? Gözlerimi kapadım ve dört elle sarıldığım tüm umutlarım verdiğim uzun nefesle havaya karışarak kaybolup gitti. Artık gözyaşlarım yorgunluktan akıyordu. Ve yenilgiden. “Denemekten vazgeçmeyeceğim. Durmak nedir hiç bilmem,” diye fısıldadım.

“Başka çaren yok.”

“Yapamam. Onlar benim ailem.” Kingfisher da aynısını yapmıştı. O da değer verdiği kişilere yardım edeceğini düşündüğü için büyük bir risk almıştı. Peki neden beni anlamıyordu? Neden gitmeme müsaade etmiyordu?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi önümde diz çöküp topuklarının üzerine oturdu, bütün bedeninden hâlâ dalga dalga öfke yayılıyordu. Parmağını tenime batırdı. “Burada kalacak ve yadigârların nasıl yaratıldığını bulmamıza yardımcı olacaksın. Yapacağın son şey olsa bile cıvayı nasıl kontrol edeceğini öğreneceksin.”

Çok yorgundum. Her yanımda acıyordu. Kederle sızlıyordum. Kendimi oturur pozisyona geçmeye zorlarken ağırlığımı daha demin kavrulmuş elime verince keskin bir nefes aldım. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak başımı eğdim ve iç geçirdim. “Yapmayacağıma dair söz veriyorum. Gerekirse bana işkence et. Faelere yardım etmeyeceğim. Zilvaren’de neler olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapmayacağım. Yapamam.”

Kingfisher uzanıp nazikçe çenemi tuttu ve ona bakayım diye başımı yukarı kaldırdı. “Canını yakan ben olmayacağım,” dedi

CALLIE HART

yumuşak bir ses tonuyla. “Bu görevi Belikon üstlenecek ve *ben* bile onun yaptıklarına katlanamıyorum.”

“Sanırım o zaman öleceğim.”

“Aptal kız.” Başını ağır ağır iki yana salladı. “Ağzından çıkanı kulağın *duymuyor*.”

“Gözlerimin içine bak. Ya da hayır. Kalp atışlarımı dinle, Kingfisher ve yalan söyleyip söylemediğimi gör.”

Öylece birbirimize baktık ve gözlerimde gerçeği görmesine izin verdim. Bakışlarımı kaçırmayı reddettim. Kingfisher’ın saçları gözlerinin önünde düşmüştü, koyu renkli dalgaları yüzünü çevreliyor, yüzümde geri adım atacağıma dair bir belirti ararken çenesi bir kasılıp bir gevşiyordu. Aramızdaki sessizlik gitgide büyüdü.

Kingfisher ayağa fırladı ve yüksek sesli bir küfür savurarak benden uzaklaştı. Havuza giden yolu yarılarmıştı ki arkasını döndü ve bir parmağını kaldırıp gerisin geri yanıma yürümeye başladı. “Pekâlâ. Öyle olsun. Ama sadece *bir* tanesi.”

“Sadece bir tanesi de ne demek?”

“Gideceğim.” Hiddetle ofladı. “Zilvaren’e gideceğim ve o çok sevdiğin insanlardan birini yakalamaya *çalışacağım*. O insanı buraya getirmeye *çalışacağım* ve sen de bu deliliğe bir son vereceksin. Karşılığında yeni yadigârlar ve canımın istediği aletleri yaratmama yardım edecek, senden istediğim her şeyi yapmayı kabul edeceksin.”

“Bunu yapar mısın? Zilvaren’e gider misin?”

Fisher çığlık çığlığa bağırmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. “Her ne kadar istemesem de evet. Başka çarem yoksa, evet.”

Onunla bir anlaşma yapmam için Zilvaren’e dönecekti. Yardıma bu kadar çok ihtiyacı vardı demek. Öyleyse bunu lehime kullanabilirdim.

“İki kişi istiyorum.”

Kingfisher başını geriye atıp bir kahkaha koyuverdi. “*Ne?*”

“Hem kardeşim Hayden’ı *hem de* Elroy’u istiyorum.”

Delirmiş gibi kollarını iki yana açtığında Nimerelle etrafına siyah dumanlar saçtı. “Siktiğimin Elroy’u da *kim?*”

“Arkadaşım. Benim için önemli biri. Üstelik,” diye ekledim aniden aklıma gelen düşünceyle, “bir demirci ustasıdır. Şu yadigârları yapma- na yardım edebileceğinden eminim. Burada olması işine yarayacaktır.”

Fisher’ın gözleri kısıldı. “Senin gibi metalin enerjisini kontrol edebiliyor mu?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

“O halde bir boka yaramaz. Sadece bir kişi dedim. Seçimini yap.”

“İkisi arasında bir seçim yapamam! Benden hangisinin yaşayıp hangisinin *öleceğine* karar vermemi nasıl istersin?”

“İçlerinden biriyle kan bağın var. Cevap ortada.”

Seçim yapmak onun için bu kadar kolaydı işte. Benim duru- mumda o olsa kararını kolayca verir ve zerre kadar vicdan azabı duy- madan arkasını dönüp giderdi. Kingfisher *böyle* bir adamdı. “Bunu *yapamam...*”

“Şöyle anlatayım o halde. Yalnızca bir yadigârım var. Tek seferde yanımda sadece bir kişiyi getirebilirim. Aynı gün içinde o kâbusla aramda beni koruyacak hiçbir şey olmadan kahrolasınca cıvadan iki kez geçmem, *geçemem*. Beni öldürür. O yüzden bana gidip Hayden’ı getirmemi söyleyeceksin ve bu saçmalığa bir son vereceğiz.”

Bir yanım diretmeye devam etmek istiyordu ama doğruyu söy- lediğini biliyordum. Kolyesi olmadan iki kez seyahat ederse gerçek- ten kendini kaybederdi. Midem bulansa da onu başımla onayladım. “Peki. Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Hayden’i seçiyorum.”

Kingfisher, Nimerelle’i kaldırdı ve parmaklarını siyah metalin et- rafına sarıp avucunu bıçak boyunca kaydırırken dişlerini sıktı. Elin- den dökülen kan taş zemine damladı. Kılıcını bana doğrulttu.

“Kan, Minik Osha. Aramızdaki anlaşmayı mühürleyecek tek şey.”

Korkuyla kılıçtan uzaklaştım. “O şeye bir daha dokunmayaca- ğım. Sözüme güvensen olmaz mı?”

CALLIE HART

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Çok tatlısın ama *olmaz*. İstersen sana verdiğim hançeri kullan ama kanını öyle ya da böyle alacağım. Birkaç damla yeter.”

Ona temkinli bir bakış attım ve hançeri belime bağlı kınından çıkarıp avucumu kestim. Mümkün olan en küçük kesiği atmama rağmen kanamasına yetmişti. Kingfisher elini uzatıp beni ayağa kaldırdı ve açtığım yarayı görünce alaycı bir ses çıkardı. “Korkak bebek.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne yapacaksan yapar mısın artık?”

“Geçidi kullanıp kardeşini buraya getirmeye çalışacağım. Sen de istediğim her şeyi yaparak bana yardım edecek, sözümünden çıkmayacaksın. Bu anlaşmayı kabul ediyor musun?”

Sözlerini başımla onayladım. “Evet.”

“Bunun bir *kan* yemini olduğunun farkındasın, değil mi? Hayatının sonuna dek yeminine sadık kalman gerektiğinin?”

“Evet! Tanrılar aşkına, hepsinin farkındayım! Kabul ediyorum. Konuşmayı kes de yap şunu...” Kingfisher avucunu benimkine bastırıp elimi sıkıca kavradı.

Damarlarım buz kesti. Kara duman görüşümü bulanıklaştırıp gözlerimi kör etti, kıvrılarak burnuma dolup boğazımdan aşağıya akın etti. Hepsi başladığı gibi bir çırpıda sona erdi ve... hiçbir şey değişmedi. Avucum hâlâ kanıyordu. Canım çok fena yanıyordu. Ama yaptığı şey her neyse Kingfisher bundan tatmin olmuşa benziyordu.

“Bana ona ait bir şey ver,” dedi.

“Ne?”

“Hayden’a ait bir şey. Ne? O lanet şehre elimi kolumu sallaya sallaya gidip daha önce hiç tanışmadığım birini elimle koymuş gibi bulacağımı mı sanmıştın? Yerini bulabilmem için kardeşine ait bir şeye ihtiyacım var.”

“Ah. Doğru.” Kulağa mantıklı geliyordu. Ama... Kahretsin. “Yanımda Hayden’a ait hiçbir şey *yok*.”

Kingfisher gözlerini devirdi. “Tabii ki yok. Öz kardeşin mi? Aynı anne babadan mısınız?”

“Evet.”

“O halde kanın yeterli olmalı.” Elini önünde kaldırdı. “Onu da zaten aldım. Burada bekle. Bir santim bile kıınıldama.”

“Hemen gidiyor musun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Onca yaygaradan sonra beklemek mi istiyorsun?”

“Hayır! İstemiyorum elbette. Hemen git.”

“Ben gider gitmez geçidi kapa. Bir saat sonra tekrar aç.”

Başımı iki yana salladım. “Açık bıraksam daha iyi olmaz mı? Ya...”

“Ya gitmemin üzerinden beş dakika bile geçmeden koca bir doyumsuz sürüsü içeri akın ederse? Bir havuz açıldığında tüm havuzların açıldığını unutuyorsun. *Her yerdeki* havuzların.”

“Doyumsuz da ne?”

Kingfisher iç geçirdi. Nimerelle’i omzunun üzerine kaldırdığında göz açıp kapayıncaya kadar göğsünü kayışlar sardı ve kılıcı sırtındaki yoktan var olan kına soktu. Ardından kol ve bacak zırhları takip etti, dumandan omuz zırhları zuhur etti. Saniyeler içinde zırhını kuşanmış, savaşa hazır vaziyete gelmişti. “İnan bana bilmek istemezsin. Bir saat, Osha. Kapıyı çaldığımda geçidin açılmaya hazır olduğundan emin ol. Beni öteki tarafta bırakmaya kalkışırsan şaşaalı Gümüş Şehir’den geriye kalan her şeyi bizzat ellerimle yerle bir ederim.”

Arkasını döndü ve tereddüt etmeden havuza girdi. Cıvanın içine batmasını izlerken ürperdim, göğsüm daraldı ve yumruklarımı daha da sertçe sıktım. Simsiyah saçları dalgalı yüzeyde gözden kaybolduğunda kalbim tekledi.

Cıva ona durulmasını söylediğimde bana kulak asmadı. Miktarı çok büyüktü. Daha önce hiç hükmetmeye kalkışmadığım kadar çoktu ve kendi bilinci vardı. Uykuya dalmak *istemiyordu* ama dört girişimin ardından onu dize getirdim.

Devasa havuz tekrar durulup katılaştığında sırtımı en yakın sütuna yaslayarak yere oturdum. İçeriye dolduran soğuk hava vücudumu titretiyordu ve... içimde şüphe tohumları filizlenmeye başlamıştı.

CALLIE HART

Kingfisher'ı Hayden'ı bulup öldürmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Elroy'u da öyle. Zilvaren'deki önemsedğim insanların ölmesi işini kolaylaştırırdı. Geçidi kolyesi olmadan aşmak zorunda kalmazdı. Sarayında dolanacak diğer insanlar konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. Hem Zilvaren'e gittiği ne malumdu? Bambaşka bir diyara, ıssız bir yere gitmiş olabilirdi. Şu an bir kayanın üzerine oturmuş yabancı bir gökyüzüne bakıyor, üstüne basa basa söylediği bir saatin dolmasını bekliyor olabilirdi. Döndüğünde bana ailemin ve arkadaşlarımın çoktan öldüğünü, yapabileceği hiçbir şey olmadığını ve anlamamızın bana düşen kısmını yerini getirmeye başlamamı söyleyebilirdi. Doğruyu söyleyip söylemediğini nereden bilebilirdim ki?

Mağaranın içinde aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamama yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Ne yanımda saatim vardı ne de etrafımda Yvelia güneşinin gökyüzündeki hareketini izleyebileceğim bir pencere. Kendi muhakememe kalmıştım ve bu ciddi bir sorundu çünkü...

Tık.

Başımı panikle kaldırıp sola, sesin kayağına döndürdüm.

Tık, tık, tık.

Tık.

Kaskatı kesildim. Neydi bu? Öne doğru eğildim ve gözlerimi kısarak karanlığın içine baktım. Zifiri karanlığın arasından çıkabilecek şeyleri düşündükçe korkudan kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Sarayın en ücra, karanlık köşelerinde ne yaşıyordu? Etrafta sadece Belikon'un adamlarının kol gezdiğini düşünmek aptallık olurdu. Büyük alanda bir tıkırtı yankılandığında tüm tüylerim diken diken oldu.

Kingfisher'ın bana verdiği hançer keskindi ama birden fazla rakip karşısında bir işe yaramazdı, hele de uzaktan saldırırlarsa. Ayağa kalkmaya yeltendim ama...

Karanlığın içinden fırlayan beyaz bulanıklık doğruca üzerime geldi.

Beyaz kürk, pofuduk bir kuyruk ve geriye yatmış siyah uçlu kulaklar.

Tilki.

Tilkim.

Bana geri dönmüştü.

Minik yaratığın taşları döven patilerinden *tık, tık, tık* sesleri yükseliyordu. Yanıma geldiğinde yavaşlamaya çalıştı ama zemin o kadar pürüzsüzdü ki pençeleri tutunacak bir yer bulamadığından son birkaç metreyi kayarak aştı. Tiz bir ciyaklamayla kucağıma atladı ve burnunu vücudumun yan tarafına gömüp saklandı.

Bana doğru iyice kıvrılırken minik göğüskafesi sanki kilometrelerce koşmuş gibi alıp verdiği hızlı nefeslerle bir yükselip bir alçalıyordu.

“Kararını mı değiştirdin yani?” diye fısıldadım. Mağarada bir başıma kaldığım ve cıva artık bana fısıldamadığı için çıkardığım en ufak ses bile etrafı inletiyordu. Minik tilki soruma cevap verir gibi koltuk altıma homurdandı.

“Tamam. Tamam. Olur öyle. Hepimiz kararlarımızdan dönebiliriz,” dedim ona. “Saatin kaç olduğunu bilmiyorsundur herhalde?”

Tilki hapşırıldı.

“Yok, ben de bilmiyorum.”

Hayatım boyunca yanımda bana arkadaşlık edecek birinin olmasına bu kadar minnettar olmamıştım. Tilkinin tüylerini okşadım, yaşayan, nefes alan bir canlının benimle oturup bu nöbeti beraber tutmaya istekli olması içimi rahatlatıyordu. Korkmuştu. Ödü kopmuştu ama beni tekrar terk etmedi.

“Sana nasıl seslensem? Benimle kalacaksan sana bir isim bulmamız gerek.”

Başını kaldırıp bana baktı, oniksi andıran siyah gözlerini birer çizgiden ibaret olacak şekilde kıstı. Gözlerini ağır ağır kırıştırdığından minik beyaz kirpiklerinin her bir telini seçebiliyordum. “Oniks’e ne dersin?” diye sordum.

CALLIE HART

Gözlerini kapayıp uzunca bir süre açmayınca yeni isminden hoşlandığını düşündüm. Oniks çok geçmeden uykuya daldı. Saniyeleri saymaya, geçen dakikaların hesabını parmaklarımla tutmaya başladım ve bir saatin geçmiş olması gerektiğine kanaat getirdim.

Oniks onu çantamın üzerine bırakmamdan pek hoşlanmadı. Havuzun yanına dönüp elimi dikkatlice uzatarak gümüş renkli okyanusa uyanmasını emrederken uykulu gözlerle beni izledi.

Cıvanın kenarları hâlâ katıydı ve yüzeyi henüz hareketlenmeye başlamıştı ki havuzun ortasında siyah bir duman patlaması oldu. Kingfisher orada duruyordu ve buruşturduğu yüzüyle gümüş renkli metalin içinde ilerlemeye başladı. Sağ elindeki Nimerelle kırmızıya boyanmıştı. Sol elindeyse ensesinden sürüklediği, üzerinden cıva damlayan biri vardı. Adamı havuzdan çıkarıp yere bıraktı ve nefes nefese kalmış vaziyette onun yanına çöktü.

“Çabuk. Kendimi...” Başını geriye atıp dehşet ve acı dolu bir çığlık koyverdiğinde sözleri yarım kaldı. “Çabuk. K-kolye,” dedi sıkığı dişlerinin arasından güçlkle. “*Hemen!*”

Cıva bir o yana bir yana çalkalanıyor, milyonlarca kulak tırmalayıcı ses aynı anda zihnimin içinde bağıırıyordu. Sesin neden olduğu mide bulantısını bastırıp Kingfisher’ın taş zemine bıraktığı adamın yanına koştum. Kolyeyi sakın ve hızlı ellerle boynundan çıkardım ve hemen Kingfisher’ın yanına döndüm. Zinciri başının üzerinden geçirip dikdörtgen ucunu göğüs zırhının altına sokmaya çalışırken Fisher dişlerini sıkarak çırpınıyor, acıyla inliyordu ve boynundaki tendonlar her an kopacakmış gibi gergindi.

“Fisher? Fisher!”

Bana bir cevap vermedi. Hırslayıp iki büklüm oldu, o kıvrandıkça deri botları zeminde siyah izler bırakıyordu.

“Fisher! Tanrılar aşkına. İyi misin? Senin için n-ne *yapabilirim?*” Tam paniklemeye başlamıştım ki Kingfisher’ın bedeni gerildi, gözleri ardına kadar açıldı ve dudaklarından titrek, ıslak bir nefes döküldü.

“Siktir,” dedi hırıltılı bir sesle. “B-bu seferki... fenaydı.”

“İyi misin?” Ne yapamayacağımı bilemez halde göğüs zırhına dokunmaya niyetlendim ama bundan hemen vazgeçtim.

“Geçidi... kapa!” dedi hâlâ hırıltıyla soluyarak.

Siktir, siktir, siktir. Geçit. Bu kez cıvaya bana kafa tutma fırsatı vermedim. Zihnimde avuçlarımı birbirlerine sertçe çarparak kapıyı sımsıkı kapadım ve cıva bir çatırtıyla emrime boyun eğdi. O kadar hızlı dondu ki dört bir yanını çevreleyen taş duvar çatladı.

“Umarım mutlusundur, insan. Çünkü bunu bir daha asla... *asla*” –yan dönüp kollarını karnına sardı– “yapmayacağım.”

Yapmıştı. Başarmıştı.

O...

Aman tanrım! *Hayden!* Fisher gerçekten de başarmıştı. Kardeşimi getirmişti! O doğrulmak için mücadele ederken yanından uzaklaştım. Kendimi bilinçsizce yatan bedenin başına attığımda dizlerim acıyla sızladı ama umurumda değildi. Hayden yaşıyordu. Buradaydı. O...

Ah.

Ah, hayır.

Topuklarımın üzerine oturdum ve kaşlarımı çatarak yerde yatan adama baktım. İçimde yeşeren umut filizleri solup gitti. Bu bir şaka mıydı? Hayır, Fisher şakadan anlamazdı ve bu... bu hiç *komik* değildi.

“Uyanması... biraz zaman alacaktır. İnsanlar çok...” Kingfisher inledi. “Hepiniz çok *kırılgansınız.*”

Savaşçının yanına döndüm, kulaklarımdaki uğultu attığım her adımla şiddetleniyordu.

“Bu adam kardeşim değil, Fisher. Siktir, Carrion Swift’i getirmişsin!”

14

Küçük Detaylar

Bakır rengi saçlar.

Sinir bozucu derece kusursuz dudaklar.

Çenesindeki kalp şeklindeki doğum lekesi.

Karşımdaki adam kesinlikle Carrion'dı.

Kingfisher ona bir bakış atıp omuzlarını silkti. "Soyunun izini sürdürdüm. Beni doğruca ona götürdü. Ona kim olduğunu sorduğumda Hayden Fane olduğunu söyledi. Ben de sana Hayden Fane'i getirdim."

"Bunu sorduğunda onu bir duvara mihlayıp kılıcını boğazına dayamış mıydın?" dedim.

"Hayır. Kafakola almıştım. Kılıcımı kınından bile çıkarmadım. O an yani."

"Yalan söylemesine şaşmamalı! Muhtemelen bir alacaklı ya da Madra'nın adamlarından biri olduğunu düşündü."

"Alacaklı mı?" diye tekrarladı öfkeyle. "Ben de sana birkaç şey sorayım. Zilvaren'deki geçidin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Madra'nın sarayında."

“Aynen öyle. Peki sence cıvanın içinden çıktığımda karşımda ne buldum?”

“Ne bileyim *ben*.”

“Elli tane eğitimli muhafız ve demir uçlu oklarını çekmiş bir okçu birliği. Bir saatten kısa süre içinde, dönmeye can attığın o hastalık yuvası olan bok çukurunu aşmak, kardeşini bulmak, sonra aynı yolu *gerisin geri* dönüp Madra'nın sarayına *geri* sızmak, o lanet salona *geri* gitmek ve cıvaya *geri* girmek için savaşmak zorunda kaldım. Herifi sorguya çekecek fırsatım olmadı! İşini görür mü görmez mi onu söyle!”

“Hayır! Görmez! Anlaşmamız...”

“Anlaşmamız hâlâ geçerli,” diye çıkıştı Kingfisher ve eğilip Carrion'ın bedenini tüy kadar hafifmiş gibi kolayca omzuna attı. Ardından binlerce güneşin şiddetini gölgede bırakacak bir hiddetle bana döndü. “O bok çukurundan nefret etmeme rağmen senin için oraya gittim. Vücudumun farklı yerlerinden yedi kez şişlendim. *Senin için*. Bu herif bana Hayden olduğunu söyledi. Kanı bana Hayden olduğunu söyledi. Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Yürü hadi. Gidiyoruz.”

“Daireme geri dönmeye—”

“Dairene döneceğiz diyen olmadı. Önce kendime bir şifacı bulacağım. Sonra da Ren'i bulacağız ve buradan siktir olup gideceğiz.”

Fisher gençliğinin büyük bir kısmını Kış Sarayı'nda geçirmişti. Etrafı avucunun içi gibi biliyordu. Kilitli kapıları açıyor, gizli geçitleri kullanıyor, absürt sayıdaki basamakları tırmanıyor ve ne zaman ona biraz yavaşlaması için yalvarsam beni duymazdan geliyordu. Ayak diremek, bir adım daha atmayı reddetmek istiyordum ama bedenim sözümü dinlemiyordu. Bana onu takip etmemi söylemişti ve ayaklarım yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime ya da her an

CALLIE HART

bayılacakmışım gibi hissetmeme aldırmadan isteğini yerine getiriyordu. Başka seçeneğim yoktu. Oniks huzursuzca ciyaklayıp yol boyunca çantamın içinde taklalar attı ve bir türlü durulmadı.

Fisher tahminimce yirmi üç kat merdiven çıktıktan sonra nihayet durdu ve Carrion'ı ayaklarımın dibine, soğuk taşların üzerine bıraktı. "Burada kal. Dönmemi bekle. Çıtını bile çıkarma."

Dilimin ucuna bir dizi küfür geldi ama hiçbiri dudaklarımdan dökülmedi. Tıpkı emrettiği gibi çıtımı bile çıkaramadım. Bana ne yapmıştı böyle? Bedenim neden sözümü dinlemiyordu?

Fisher'ın dönmesini beklerken öfkeden köpürdüm. İçimden Carrion'a uyanıp bir şeyler yapması için bağıırıp çağırdım ama çok geçmeden pis kaçakçının bilinçsizce yatarken bile uyanık olduğu zamanki kadar sinir bozucu olduğunu fark ettim. Aptal herif ölü gibi yatmaya devam ediyordu.

Aradan geçen bir saat içinde Oniks de sıkıntıdan uyuyakaldı. Fisher gizli geçitten çıktığında gömleğindeki yırtıklar ve üzerindeki kan lekeleri gitmişti. Kendine çekidüzen vermişti ve kolunun altında perdeye benzer bir şeye sarılı uzun ince bir şey taşıyordu.

Carrion'ı tekrar sırtlarken, "Ren'i bulamadım ama bir not bıraktım," diye beni bilgilendirdi. Başka bir şey söylemeden merdivenleri inmeye koyuldu.

Hiçbir şey söylemedim.

Kılıımı bile kıpırdatmadım.

Peşinden gelmediğimi köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar fark etmedi. "Gel, Minik Osha!" diye seslendi. "Bana yetiş. Tekrar konuşabilirsin ama şikâyet etmek yok."

Basamakları indim. Fisher'ın başının arkasını gözlerimle delmeye çalışırken içim öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Sarayın derinliklerine indikçe iniyorduk. Saraydan çıkıp üstü kapalı bir avluyu aştıktan sonra beni ardına kadar açılmış çift kanatlı geniş bir kapının bulunduğu karanlık, buz gibi esen bir binaya

soktuğunda başım dönüyor, bacaklarım yanıyordu. İki tarafımızda da ahır bölmeleri uzanıyordu. Bazı bölmelerin kapılarının ardındaki birkaç büyük at, ani ziyaretimizden ürkererek huzursuzca kişnedi ve başlarını bir o yana bir yana savurdu.

“*Hayatta olmaz,*” dedim.

Kingfisher, Carrion’ı ahırın ıslak zeminine bıraktı ve üzerinden atlayıp sağımızdaki açık bir kapıdan içeri girdi; burası bir bölme değil, yemlerin ve koşum takımlarının saklandığı bir depoya çıktı.

“Dur tahmin edeyim. Atlardan hoşlanmıyorsun?” dedi.

“Tam üstüne bastın. Onlar da benden hoşlanmıyorlar. Hislerimiz karşılıklı.”

Fisher duvardaki raftan bir eyer aldı ve depodan çıkıp yanımdan geçti. “Bunu aşman gerekecek.”

Bölmelerden birine girerken Carrion’ın üzerinden atlayıp peşine takıldım. “O öyle olmuyor! Bunu öylece *aşamam!*”

“Bal gibi de aşarsın. Kıçını eyerde tut ve ağzı açma. Hepsi bu.”

“Fisher!”

Elindeki eyeri dikkatlice devasa, siyah bir atın sırtına yerleştirdi ve hızlıca kayışlarını sıkmaya koyuldu. “Bu tartışmaya açık bir konu değil. Kan yemini ettin, insan. Verdiğin sözü tutmak zorundasın. Kısacası benimle geliyorsun.”

“Yvelia Faelerin cıvayı nasıl kullanacağını öğrenmelerine yardım edeceğime yemin ettim!”

Parmağını iki yana salladı. “Tekrar düşün. Sana anlaşmamızı kabul edip etmediğini sorarken ne söylemiştim?”

“Sen kardeşimi getirecektin, ben de karşılığında sana Yvelia için yadigârlar yaratmana yardım edecektim!”

Kingfisher beni hafifçe iterek bölmeden çıktı ve tekrar depoya doğru ilerledi. “Kelimesi kelimesine, *Geçidi kullanıp kardeşini buraya getirmeye çalışacağım. Sen de istediğim her şeyi yaparak bana yardım edecek, sözümünden çıkmayacaksın. Bu anlaşmayı kabul ediyor musun?*”

CALLIE HART

diye sordum ve sen de, *Evet! Tanrılar aşkına, hepsinin farkındayım! Konuşmayı kes de yap şunu!* dedin.”

“Ama ikimiz de neyi kastettiğimi biliyoruz! Gecenin bir yarısı seninle bir bilinmeze gideceğimi kastetmedim!”

“Kulaklarını dört açmadığın müddetçe Fae dünyasında kabul ettiğini sandığın şeyle *gerçekten* kabul ettiğin şey genelde birbirinden çok farklıdır, Minik Osha. Bana yardım etmeyi, istediğim her şeyi yapacağını ve sözümünden çıkmayacağını kendi ağzınla kabul ettin. Anlaşmamızı kanınla mühürledin. Şimdi de senden bir at bulmanı ve onu bir işler karıştırdığımızın kokusu ruh hastası üvey babamın burnuna gidip de bizi şuracıkta öldürmeden eyerlemeni istiyorum.”

“Beni *kandırdın!*”

“Hayır,” dedi bütün yüzüzlüğüyle. “Sana bu diyarda geçireceğin kısacık hayatının geri kalanı boyunca çok işine yarayacak değerli bir ders verdim. Küçük detayları sakın göz ardı etme. Şeytan ayrıntıda gizlidir. Şimdi işe koyul hadi.”

Gözlerimi Yvelia'ya açtığımdan beri dışarıdaki dünyayı sadece pencerelerin ardından görmüştüm. Bir parçam sarayın altındaki şehrin ve ötesindeki dağlara kadar uzanan ormanın bir yanılısamadan ibaret olduğundan şüphelenmişti.

Hepsi gerçektir.

Kingfisher bana ahırdan çıkmamı emrettiğinde kafam allak bulak olmuştu. Önce benim için hazırladığı atı dışarı çıkardığında hayvanın büyük, kare şeklindeki dişlerinden ürkmüştüm ama sonra başımı kaldırıp önümde uzanan uçsuz bucaksız karanlığa bakmış ve yanaklarıma düşen kar tanelerinin hissini ilk kez deneyimlemiştim. Bizzat deneyimlemiştim. Düşen karı içeriden görmek bir şeydi ama dışarıda, altında olmak...

Bütün hayatım su mücadelesiyle geçmişti. İnsanların bir yudum için birbirlerine girmesini izlemiştim. Yokluğundan ölüp gittiklerini

görmüştüm. Uğruna kan döktüklerine, yalan söylediklerine, ihanet ettiklerine ve çaldıklarına şahit olmuşum. Susuzluk Zilvaren'in bir parçasıydı. Şehrin kalp atışlarıydı. Kim olursa olsun ya da nereye giderse gitsin, insan bu kalp atışlarını örsü döven bir çekiç gibi hissedirdi. Kanına işlerdi. Güneşler her şeyi öyle bir yakıp kavururdu ki insanın ayaklarının altındaki zemin erimiş cama dönüşür, aldığı her nefesle vücudunu takatsiz bırakırdı. Her sabah uyandığı andan her gece uykuya daldığı saniyeye kadar çınlayan bir saat gibiydi.

Su.

Su.

Su.

Su.

İnsanın hayatta kalabilmek için su uğruna ölmeye razı olması gerekirdi.

Yvelia'daysa bu kıymetli şey gökten yağıyordu.

Çıglık atmak istiyordum.

Başımın üzerindeki kalın bulut tabakası bir anlığına dağıldığında ardındaki gece yarısı göğü ortaya çıkırdı; simsiyah bir enginliğin ortasında bir avuç parlak, beyaz ışık titreyordu. Ne olduklarını sormak istemiyordum ama manzara nefesimi kesmişti. Bilmem gerekiyordu. "Ne bunlar?" diye fısıldadım.

Fisher atını çevirip başını gökyüzüne kaldırdı. "Yıldızlar," dedi düz bir sesle. "Onlardan milyonlarca vardır. Herhangi bir zihnin kavrayamayacağı kadar çok. Zilvaren'in göğünde asılı duran iki güneş gibi."

"Ama çok uzaktalar." Sesim hayretimi ele veriyordu.

"Cıva mesafeyi kapıyor. Onunla her birinin yörüngesindeki diyarlara seyahat edebiliriz." Havadan sudan konuşuyormuş gibiydi. Sanki bana Zilvaren'in bir yerlerdeki mistik bir kapının ardında saklı olmadığını söylememiş gibi. Evim oralarda bir yerlerdeydi. Yıldızların arasında. Yanıp sönen ışık zerreciklerine hayranlıkla bakarken

CALLIE HART

aralarında *güneşlerimin* de olup olmadığı merak ettim. Bulutlar tekrar toplanıp gökyüzünü kararttığında göğsüm hüznle sızladı.

Kingfisher başıyla atımı işaret ederek, “Atla hadi,” dedi. Simsiyah saçlı, gölgelerden oluşan bir hayalet gibiydi. Sadece iki büyük çantayı kendi atının eyerine bağlayan soluk ellerini ve yüzünü seçebiliyordum.

“Gidemeyiz. Ren’i beklememiz gerek.” Sözlerim sis bulutunun içinde kayboldu. Kingfisher atının etrafından dolanırken hayvan ağırlığını ön ayaklarına verip arka bacağını ona bir tepik atmak için havaya kaldırdı. Atı kocamandı, tüyleri günah kadar siyahtı ve gözleri neredeyse Kingfisher’inkilere rakip olacak kadar deli bakıyordu. Fisher sinirle homurdandığında hayvan bir nefes verip başını iki yana savurdu. Onu tepmekten vazgeçmiş gibiydi.

“Yolda bize yetişir. Böyle durumlar için kararlaştırdığımız bir buluşma yerimiz var. Şimdi atına kendin mi biniyorsun yoksa ben mi seni bindiriyorum?”

“Kar yağıyor. Soğuktan donacağım.”

Eldivenli elindeki kalın örtüyü görmemiştim. Siyah yığını sertçe bana verirken gözleri parıladı ve burun delikleri genişledi. “Ağır bir kumaş. Atının sırtında üzerine geçirmen daha kolay olurdu ama madem huysuzluk yapıp emirlerime uymayı reddediyor—”

“Askerler emirlere uyar. *Ben* senin askerin değilim.”

“İnan bana bunun gayet farkındayım. Gel. Binmene yardım edeyim.”

Yardımlarını istemiyordum ama daha şimdiden soğuktan ellerim uyuşmuştu ve bana verdiği devasa kumaşın nerede başlayıp nerede bittiği anlaşılmıyordu. Fisher ucunu saniyeler içinde bulup örtüyü omuzlarıma attı. Yığının, dışı sert ve mumlu, içiyse ipeksi kürkle kaplı bir pelerin olduğunu fark ettim. İçi o kadar sıcak ve yumuşaktı ki ağlamak istedim. Tenimin ısırarak havayla teması anında kesilse de ellerim ve yüzüm donmaya devam ediyordu.

Kingfisher ellerini belime dolayıp beni eyere kaldırdığında bir çığlık attım. Benim atım daha küçüktü, kestane renkliydi ve yerime yerleşmeye çalışırken başını bir o yana bir yana çevirip beni ısırmağa çalışıyordu.

“Bacağına öne uzat,” dedi Fisher.

Onunla tartışmak faydasızdı. Kararını vermişti, sarayı bu gece terk edecektik ve hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi. Tekrardan sırf ona inat olsun diye söylediğini yapmak istemedim ama bütün vücudum emrini yerine getirmek için yanıp tutuşuyordu. Bacağımı onun için öne uzatmak *istiyordum*. Kendime hâkim olamadım.

Fisher eyerin ucunu kaldırıp kayışlarını sıktı. Ardından şifacıların yanından dönerken getirdiği uzun, dar bohçayı eyere bağladı ve sağlamlığından emin olmak için ileri geri çekti. “Buna sakın dokunma. Anlaşıldı mı?”

“Evet.”

“Güzel. Bacağın indir,” dedi.

Bacağımı indirdim.

Kar lapa lapa yağmaya devam ediyor, Fisher’ın kirpiklerinde birikiyor, omuzlarının üstünü beyaza boyuyordu. “Rahat mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

“Harika. Dizginlere asılma. Aida uslu bir kızdır. Sana ihtiyaç duymadan beni takip edecektir. Müdahale etme.”

Muhtemelen Aida hiç de uslu bir kız değildi. Muhtemelen beni eline geçen ilk fırsatta kırımın üstüne düşürecek bir cehennem kedisinin tekiydi. Fisher’a tek bir itirazda bulunmadan dizginleri gevşekçe tuttum. “Bir saniye! Çantam nerede?” Eyerde dönüp çantamı aradım.

“İkimize de fazla fazla yetecek yiyeceğim ve suyum var. Çantana ihtiyacın yok.”

“Yemek de su da umurumda değil. Oniks umurumda!”

“Oniks de ne?”

“Sadece çantamı bana ver, Fisher.” Konuyu uzatacak olursa tanrılar şahidim olsun ki kıyameti koparacaktım. Neyse ki piç kurusu

CALLIE HART

yalnızca iç çekip ahıra geri döndü. Kısa süre içinde elinde çantamla geri döndü.

Çantayı bana uzatırken, “O kemirgen başımı ağrıttığı an derisini yüzerim,” dedi.

“O bir kemirgen falan değil. Bir köpekten farkı yok.” Fisher’ın beni kandırmak için Oniks’in yerine bir kaya ya da sert bir somun ekmek koymadığından emin olmak için çantamın ağzını açtım. Minik tilki kafasını delikten dışarı çıkardı ve diktiği kulakları ve dışarı sarkıttığı pembe diliyle etrafımızı inceledi.

Fisher kendi atının başına dönerken, “Yanımızda koşmalı,” diye homurdandı. “O şeyin taşınmaya ihtiyacı yok.”

“Şey değil o, *Oniks*. Ayrıca hayır, yanımızda falan koşamaz. Üşür.”

“*Oniks*,” diye tekrarladı Kingfisher küçümseyici bir sesle, “vahşi bir hayvan ve burası onun doğal yaşam alanı. O beyaz, kalın kürkü süs mü sanıyorsun?”

Kâğıt üzerinde haklıydı. Oniks, Yvelia doğasına ait bir canlıydı ve bu havalara dayanacak şekilde yaratılmıştı. Ama ona bir bakış attığımda ıslak, küçük burnu görünecek şekilde çantanın içine kıvrıldığı görüp keyfinin yerinde olduğuna kanaat getirdim.

“Benimkini bırakıp da kendi yükün için mi endişelensen?” diye karşılık verdim. “Asıl senin yolcun uyandığında *başını ağrıtabilecek*.”

Fisher hâlâ kendine gelmemiş Carrion’ı atının arkasına bağlamıştı. Kolları başının üzerinde gevşekçe sallanıyordu ve ateş kırmızısı saçlarının üzerine şimdiden karlar birikmişti. Bu pozisyonun rahat olmasına imkân yoktu. Uyandığında her yanı ağrıyacaktı ve Carrion’ın iyi bir gece uykusu çekmediğinde ne denli huysuz olduğunu ilk elden biliyordum.

Kingfisher kaçakçıya boş bir bakış attı. “Kardeşin olmadığına emin misin?”

“Öz kardeşimin neye benzediğini gayet iyi bilirim bence. Sence?”

Tekrar bana döndüğünde soruma nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden pek emin değilmiş gibi görünüyordu. “O halde kendimi on

bir bininci kez tekrar ediyorum ve onu burada bırakalım diyorum. Madem kardeşin değil neden...”

“Onu burada *bırakmıyoruz*. Belikon beni kaçırdığını öğrenir öğrenmez onu öldürür.”

“Kendi isteğinle geliyorsan buna kaçırmak denmez,” dedi Kingfisher kibirli bir sesle.

“Hiçbir şeyi kendi isteğimle yapmıyorum! Evime dönmek istiyorum!”

Omuzlarını silkip eyerine atladı. “Yine de savaşı sona erdirmeme yardım etmeye geliyorsun, değil mi? Bundan daha onurlu bir amaç mı var? Kahrolasica azize unvanın için seni tebrik ederim.”

15

Sarrush

Kış Sarayı'nın altındaki şehirden geçmedik. Oradan geçeceğimizi ve çok uzağa gidemeden Belikon'un adamları tarafından fark edilip enseleneceğimizi ummuştum ama Kingfisher aptal değildi. Görünüşe göre öfkeli, kibirli, kaçık, aşırı yakışıklı bir pislik olmasının yanı sıra zeki bir taktikçiydi de. Bunların hepsi aynı kişide toplanabiliyordu demek. Bizi şehrin dış kesimlerinin etrafından dolaştırıp kalın bir kar tabakasının altında kalmış dik, kayalık ve engebeli bir patikaya sokarken bir muhafızı soyup paçayı kurtaracağımı düşündüğüm güne lanet ettim. Nereye gittiğimizi anlayabilmesi bir mucizeydi. Atların, Fisher'in izlemeyi seçtiği bu hain yolda lanet bacaklarını kırmadan yürümeyi başarmasıysa daha da şaşırtıcıydı. Başımızı büyük bir belaya sokmamız tek bir yanlış adıma baksa da atlar tehlikeli yolculuğumuzu hiç umursamadan sağlam adımlarla ilerlemeye devam ediyordu.

Başı Fisher'in atının yan tarafına çarpıp duran Carrion'ı izleyip bilinçsizce yatan piç kurusuna kuruluyordum. Karanlık ormana girmemizle kafasına çarpan alçak dalları izlemek bir nebze olsun adaletin yerini bulduğunu hissetmemi sağladı. Sik kafalı herif yaptığı

şey düşünülürdüğünde aldığı her yarayı hak ediyordu. Fisher'a yalan söylemişti. Neden Hayden olduğunu söylemişti ki?

Fisher, *Adın ne, kokuşmuş insan müsveddesi?* mi demişti yoksa, *Hayden Fane'i tika basa karnını doyurabileceği, suyun içinde yüzebileceği ve mışıl mışıl uyuyabileceği bir yatağın olduğu Fae diyarına götürmek için buradayım,* mı demişti? Şayet durum ikincisiyse yalan söylediği için Carrion'ı suçlayamazdım.

Çok geçmeden Kış Sarayı'ndan gelen ışık ve ses solup gitti. Kingfisher da atlar da etrafımızı saran zifiri karanlığa aldırıyor gibiydi. Sanki hava buz gibi soğuk, patika hiç ürkütücü değilmiş gibi yollarına devam ediyorlardı. Ormandan yükselen ürkütücü sesler kulağa o kadar insansı geliyordu ki tüylerim sürekli diken diken olmuş haldeydi. Yarısı pelerinin altında kalan, karnıma yasladığım çantanın içindeki Oniks sızlanıyordu, kendini olabildiğince küçültmeye çalışsa da o kadar ses çıkarıyordu ki Kingfisher'dan yayılan rahatsızlık metrelerce öteden hissedilebiliyordu. Yine de isterik tilkime laf etmedi. Gitgide körüklenen öfkesiyle ağzını bile açmadan oturması her nasılsa söylenmesinden daha beterti.

Ormanda yankılanan feryatlar düzensiz aralıklarla bir yakınlaşıp bir uzaklaşıyor, nefesimin panikten hızlanmasına ve kesik kesik çıkmasına neden oluyordu. Çok geçmeden feryatlardan biri öyle yakınımdan yükseldi ki Aida'nın ayaklarının dibinde açlıktan ölmenin eşiğine gelmiş bir yaratığın gezindiğini sandım. Bir çığlık atıp eyerden zıpladım ve bacaklarımı yukarı çektim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kingfisher atını durdurdu ve bana bıkkın bir bakış attı. "Yine ne oldu?"

"Bir... bir... Of! Senin yüzünden burada *öleceğiz*, göt herif! Çıgıllıkları duymuyor musun?"

Yüzünde sanki hayatında gördüğü en can sıkıcı şeymişim gibi bir ifade belirdi. "Alt tarafı birkaç *tin*, insan."

CALLIE HART

“Tin de ne demek?”

“Yankılar işte. Acıyla can vermiş bir canlıdan geriye kalan şeyler.”

Paniğim iyice kontrolden çıktı. “*Hayaletler mi?*”

Kingfisher’in dudakları düşünceli bir tavırla aşağı kıvrıldı. “O ne demek bilmiyorum. Bunlar bedeni olmayan varlıklar. Fiziksel bir özleri yok. Sana zarar veremezler. Burada olduğunun bile farkında değiller.”

Tanrılar aşkına, yutkunamıyordum bile. “O zaman neden *çığlık atıyorlar?*”

“Son anlarını tekrar yaşıyorlar. Onlar gibi can versen sen de *çığlık* atardın.”

“Burada, ormanın içinde mi öldüler?” *Yapma. Bunu sorma. Sikik ağzını açma.* Fakat cevabı bilmem gerekiyordu. “*Nasıl öldüler?*”

Kingfisher keskin gözlerini etrafımızı saran karanlıkta gezdirdi. “İzle ve kendi gözlerinle gör.”

“Her yer zifiri karanlık! Hiçbir şey göremiyorum. Elimizi yüzümün önüne kaldırırsam onu bile göremem!” Serzenişimin hemen ardından yükselen kulak tırmalayıcı *çığlık* sessizliği yarıp geçti. Ses o kadar yakından gelmişti ki Oniks tiz bir haykırıyla güvenli bir yere kaçabilmek için çantamı eşeleyip bir delik açmaya çalıştı.

“İnsanların gözlerinin beş para etmez bir trajedi olduğunu unutup duruyorum,” dedi Kingfisher.

“Ah, sen ormanı en küçük detayına kadar seçebiliyorsun herhalde?” diye karşılık verdim bir parmağımı sertçe ağaçlara doğrultarak. Etrafımız kapkara bir örtüyle çevrili olduğundan ironi yapıyordum ama Fisher bir omzunu silkip dudak büktü.

“Yani aşırı net diyemem. Gün ışığında daha küçük detayları görebilirim. Ama evet, etrafımı gayet iyi görebiliyorum. Aida’yı yanıma getir, geçici bir süreliğine görme duyumu artırayım.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır!”

“Ne demek hayır?”

“Gelecekte uykularımdan olmak istemiyorum. Öldükleri anı tekrar tekrar yaşayan, işkence çeken ruhlar görmek istemiyorum. Sağ ol ama almayayım.”

Kingfisher alaycı bir homurtu çıkardı. “Nasıl istersen. Ama çığlıklarını duyduğunda onlar için üzülme, insan. Burası bir hapishane. Yalnızca ağza alınmayacak korkunç suçlar işlemiş Faeler Sazlık Orman’a gönderilir. Buradaki ağaçlar en kötü canavarların mezar yeridir.”

Geçen dakikalar bir saate, o bir saat de üç saate dönüştü. Belki daha bile fazlaydı. Bu iri, rahatsız hayvanın sırtında otururken geçen zamanı kestirmek zordu. Aida’nın göğsü çok genişti ve eyerde öne doğru her sarsılışında kalçalarını acıyla isyan ediyordu. Kıçım ve vücudumun diğer, daha hassas bir kısmı da bu haşın, *hiç* eğlenceli olmayan sürtünmeden şikâyetçiydi.

Çığlıklar gitgide şiddetleniyordu. Kingfisher’in atının yanında ilerleyen Aida başını gergince iki yana savuruyordu. Birkaç kez Carrion’a hamle yapıp onu ısırmaya çalışmıştı, baygın yatan bu tuhaf yaratığın fazla yaklaşmasından pek hoşlanmıyordu. Şimdiye dek dişlerini Carrion’ın yüzüne geçirmesini engellemeyi başarmış olmamı sadece şansa borçluydum; her nereye gidiyorsak oraya yüzünde derin diş izleri olmadan varmayı başarırsak bu karaborsa simsarının bana büyük bir iyilik borcu olacaktı.

Ağzımı kapalı tutmak için elimden geleni yapsam da karanlığa, çığlıklar atan hayaletlere ve her yanıma donduran soğuğa daha fazla dayanamadım. “Daha ne kadar gideceğiz?” Sorumu ağaç dallarını hışırdatan rüzgârın ve ağzlıklarını gergin gergin çiğneyen atlardan gelen monoton metal gıcirtısını bastırabilmesi için yüksek sesle sormaya niyetlenmişim ama paniğim baskın gelmiş, sesim çatallı bir fısıltıdan farksız çıkmıştı. Neyse ki Fisher’in Fae kulakları beni sözlerimi tekrarlama zahmetinden kurtardı.

CALLIE HART

Beni duyduğunun tek emaresi hafifçe sağa eğdiği başıydı. “Geldik sayılır. Yarım saatlik yolumuz kaldı. Tırıs gidersek daha erken bile varabiliriz.”

Tırıs mı? Alaycı bir kahkaha patlattım. “Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni zaten pestili çıkmış kadınlığımı eyere daha sertçe ve hızlıca vurmaya ikna edemez.”

“Vücudun mu sızlıyor, insan?”

“Sızlıyor demek hafif kalır,” diye homurdandım.

“Kamp kurduğumuzda ağrı ve sızılarını öperek seve seve geçirebilirim. Ağzımın iyileştirici gücü olduğunu söylerler. Özellikle de iyileştirilecek yer bacak arasındaysa.” Kingfisher’in sesindeki imalı tını simsiyah ipekten bir vaatti. Baştan çıkarıcıydı. Dürüst olmam gerekirse biraz da heyecan vericiydi. Fakat dürüst olma havamda değildim. Huysuzdum ve koluma ne zaman bir dal değse irkilmekten bıkmıştım. Bu küçük gece yarısı gezintimizin bir an önce sona ermesini istiyordum. “Çok şaşırdım,” dedim alaycı bir sesle.

“Neye?”

“Bacaklarımın arasında vakit geçirmeye istekli olmana. En son yanına yaklaşmama izin vermen için seni kandırdığımda pek değerli yüzüğünü çalmamın ardından hem de.”

Kıkırdamasıyla sarsılan omuzlarını belli belirsiz seçebildim. “Gerçekten yüzüğümü aldığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?”

“Fark etmediğini biliyorum.”

“*Hadi ama.* Kucağıma tırmandığın an neyin peşinde olduğunu anlamıştım.”

Istırap dolu çığlıklarla bölünen ölüm sessizliğini Kingfisher’in kendini beğenmişliğine tercih ederdim. “Tanrılar aşkına, bundan nefret ediyorsun değil mi? Bir insan tarafından alt edilmeye dayanamıyorsun. Neden seni oyuna getirdiğimi kabul etmiyorsun?”

“Beni oyuna getirmen için Sanasroth’un buz kesmesi gerek.” Sesi bu genelgeçer bir gerçekmiş gibi düzdü. “O kapıdan içeri adım

attığın an bir şeyin peşinde olduğunu anlamıştım. Ne yapacağını biraz merak etmedim desem yalan olur.”

“Vay canına. Gerçeği söyleyip kurtulmak varken yalanlarını sürdürüp kendini daha da zora sokmayı tercih ediyorsun demek. Egon gerçekten çok etkileyici, Fisher.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Peki. Tamam. Madem bir şeylerin peşinde olduğum bu kadar barizdi, niyetimi nasıl ele verdim o zaman?”

“Demirhaneye yanında bir çantayla geldin. İçi yemek ve kıyafetlerle dolu bir çantayla. Diğer bir deyişle, *erzakla*.”

“Çantada yiyecek ve kıyafet olduğunu nereden biliyordun?”

“Sen bakmıyorken içine bir göz attım.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Göt herif! İnsanların çantası kurcalanmaz!”

“Dedi dikkatimi dağıtmak için bana *sürtünerek* parmağımdaki değerli mücevheri çalan hırsız.”

Haklıydı. İhtiyacım olanı almak için geçmişte pek çok akla mantığa sığmayan şeye kalkışmıştım. Evet, şimdiye dek kimseyi Kingfisher’ı öpmek istediğim kadar öpmek istememiştim ama onu *öyle* öpmek istememiştim. O bir kazaydı. Şu an üzerine fazla kafa yormak istemediğim bir kaza. “Dikkatini dağıttığımı kabul ediyorsun yani,” diye karşılık verdim.

Kingfisher güldü. “Çaresiz, işe yaramaz ve bana yük olmaktan başka bir işe yaramayacak bir insanı yanımda sürüklemem gerektiği içime dert oluyordu bir de. Meğer şaka yapabiliyormuşsun! Hiç değilse beni biraz güldüreceğini öğrenmiş oldum.”

Tanrılar aşkına. Ne dayanılmaz bir adamdı. Böyle yaparak beni kandırabileceğini mi sanıyordu? Ben de demirhanedeydim. Vücudumda, saçlarımda gezinen ellerini ve ağzımı keşfe çıkan dilinin nasıl bir aciliyetle hareket ettiğini hatırlıyordum. Dikkati bal

CALLIE HART

gibi de dağılmıştı. “Yalancının önde gidenisin. Taş gibi olmuş...” Ağzımı sımsıkı kapadım. Yanaklarımı bir sıcaklık yalayıp geçti, neredeyse utanca dönüşecekti.

Kingfisher kendi atını durdurdu ve Aida’yı da durmaya zorladı. Hayvanın kalçasında yatan Carrion sarsıldı, neredeyse düşecekti ama Kingfisher ya bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Eyerinin üzerinde bana döndü, dudakları mahvedici bir sırıtışla belli belirsiz kıvrılmıştı. “Taş gibi olmuş *ne*, insan?”

“Hiçbir şey!” Telaşlı sesim soğukkanlı görünme çabalarımı suya düşürdü. “Sadece.... Sadece... dikkatinin dağıldığını söylemeye çalışıyorum, tamam mı? Kendini kaptırmıştın. Ellerin...”

“Ellerim kendi kafalarına göre hareket ediyordu. *Benim* kafam- sa seninkinde neler döndüğünü bulmaya odaklanmıştı. İnan bana, insan, hiç de sandığın kadar eli uzun bir hırsız değilsin. Yüzüğümü çıkarmaya çalışırken neredeyse parmağımı kıracak—”

“Ne *cüretle?*” diye bağırdım. Yeniden ilerlemek için sabırsızlanan Aida minik adımlarla Fisher’in atının yanına kadar ilerlemiş, beni Fae savaşçısının rahatsız edecek derecede yakınına sokmuştu. Yakınlığımızı fırsat bilip ona ayağımla vurmaya kalktım ama Fisher aygırını kenara çekerek hamlemi savuşturdu.

“Sakin ol, insan. Bill’i tekmelersen dört nala koşmaya başlar. Ormanda, bu karanlıkta bir başına kalmak mı istiyorsun yoksa?”

Sorusuna cevap verip ona bu zevki tattırmayacaktım. Bunun yerine çocuksu bir ifade takınıp botumun ucunu üzengiye geri koydum. “Bill mi? Kim atına *Bill* diye isim koyar?”

“Ben. Oyalandığımız yeter. Önden buyurmak ister misin?” Eldivenli eliyle patikayı işaret etti. Yani öyle yaptığını varsayıyordum. Karanlıktan bir şey görebildiğim yoktu.

“İstemem.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Çok geçmeden düzgün bir yola çıktık. Etraf ıssız olsa da erimiş karlar bana buranın sık kullanılan bir güzergâh olduğunu söylüyordu. Çamurlu zemin derin oyuklar, toynak ve pençe izleri ve kime ait olduklarını düşündüğümde bile beni zangır zangır titretecek kadar büyük ayak izleriyle doluydu. Atlarımızın toynakları attıkları her adımla leş gibi kokan siyah zemine batıyordu.

Görünüşe göre varış noktamız, donmuş geniş bir nehrin hemen kıyısında yer alan iki katlı virane bir taş binaydı. Altmış santim kalınlığında bir saman tabakasıyla kaplanmış çatısının üzerinde çok az kar birikmişti. Küçük pencerelerinden dışarı ışık yayılıyordu. Binanın ön kapısı açıldığında dışarıya kahkahalar, konuşma sesleri ve detone bir şarkının nakaratı eşliğinde uzun boylu, iri yapılı bir silüet çıktı ve yalpalayarak beş adım atıp yüzüstü karın içine yığıldı.

Bina görüş alanımıza girdiğinde Kingfisher atını yavaşlatmıştı. Bir süre hafifçe aralanmış dudakları ve yüzünde alışılmadık hüznü bir ifadeyle taş yapıya baktı. Bakışlarını takip ettim ve kaşlarımı çatarak ne gördüğünü anlamaya çalıştım. Halini gören de Yvelia'nın mimari harikalarından birini değerlendiriyor sanırdı ama karşımdaki manzara ağrıyan kıcımla oturduğum eyerin üzerinden bana bir hana aitmiş gibi görünüyordu.

Çenemle binayı işaret ederek, "Burada mı kalacağız?" diye sordum. Bardan yalpalayarak çıkan silüet şimdi elleriyle dizlerinin üzerinde kara kusmaya başlamıştı.

"Olabilir de olmayabilir de." Kingfisher atını dürtükledi ve peşinden gelmemi işaret etti. "Ren'in gelmesinin ne kadar süreceğine bağlı."

Bineklerimizden indiğimizde pejmürde kılık bir seyis atlarımızı aldı. Yün şapkasının tepesindeki deliklerden dışarı fırlayan kıvrık koç boynuzlarına bakmamak için elimden geleni yapsam da çok kötü bir iş çıkardım. Kafatasından nasıl çıktıklarını merak ediyordum. Neyse ki seyis bakışlarıma aldırıyor gibiydi. Çantamı açıp uyku mahmuru Oniks'i ayaklarımın dibindeki karlara bırakana kadar dişlek gülümsemesiyle beni izledi.

CALLIE HART

“Ooo, iyi bir tane kıstırmışsın! Ender bir tür. Siyah uçlu kulaklar ve öyle bir kuyruk artık hiç görülüyor. Benden iki sikke çalışır.”

“Ne?”

Oniks sanki seyisin söylediklerini anlamış da ona elini sürmeye kalkarsa parmağını koparıp atacakmış gibi kürkünü kabarttı.

Adam kurnaz bakışlarını bana çevirdi. “İyi, tamam. Dört olsun. Hepsi bu ama. Yoksa karım beni...”

Elimi belimdeki hançerin kabzasına götürdüm. “O satılık değil.”

Fisher eyerindeki çantalardan birini alırken, “İnsan, o pire yuvasını evcil hayvanı sanıyor,” dedi. Eyerimin altına sıkıştırdığı uzun, örtüye sarılı şeyi de hızlı bir hamleyle çıkardı.

Oniks kollarımın arasına atladı ve yüzünü dirseğimin iç kısmına gömdü. “Pireli falan değil.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Fisher.

“Peki ya o? O satılık mı?” Seyis başparmağıyla Carrion’ı işaret etti.

“Önce teklifini duyalım,” dedi Kingfisher.

“Hayır!”

Fisher’ın koluna bir tane patlattığımda utanmadan bana bıkkın bir bakış attı. “Hayır, insan da satılık değil,” dedi sinirli bir sesle. “Onu bir parça samana bırakıp üzerini bir battaniyeyle örtüver. Kılına zarar geldiğini görürsem...” Elini göstere göstere Nimerelle’in kabzasına götürerek seyisin dikkatini tehditkâr siyah kılıca çekti. Boynuzlu adamın kızıl sakalının ardındaki yüzü kireç kesildi. Fisher’ın göz dağını –acı vaadini– anladı ve davranışlarına çekidüzen verdi.

“Elbette, efendim. Hiç merak etmeyin. Ben varken kimse ona zarar veremez. Bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyacak.”

Hana girdiğimizde sıcaklık ve ses bir tokat gibi yüzüme çarptı. İstemsizce gerildim. Burası Kalá’nın Evi değildi. Orada herkes kim olduğumu bilirdi. Duvarlarının arasında güvendedim. Eh, karanlık köşelerinde türlü türlü işlerin döndüğü kötü şöhretli bir handa ne kadar güvende olunabilirse o kadar. Burasıysa yepyeni bir ortamdı.

Burada yabancıydım. Ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çok geçmeden burasının da adımımı attığım diğer hanlardan hiçbir farkı olmadığını gördüm.

Çürük çarık sandalyelerin hepsi doluydu ve masaların üzerinde çoğunun dibi görülmüş, hepsi birbirinden farklı çeşit çeşit çatlak bardak yığılıydı. Gruplar halinde oturan kadınlı erkekli Faelerin hepsi kendi sessiz sohbetlerine dalmıştı. Kış Sarayı'nda pek çok farklı canlı görmüştüm ama buradakilerin çeşitliliği neredeyse şaşkınlıktan kış üstü yere düşmeme neden olacaktı.

Upuzun beyaz saçları, ağaç kabuğunu andıran derileri ve ince dallara benzeyen uzuvları olan varlıklar.

Kömür renkli tenleri, iğne gibi keskin dişleri ve kehribar rengi gözlerinin bebekleri ince bir çizgiden ibaret olan küçük, tüysüz şeyler.

Bacakları uzun tüylerle kaplı, ayak yerine toynakları ve alınlarından sırtlarına kadar kıvrılan çıkıntılı boynuzları olan bardaki iki adam.

Basık burunları, yeşil derileri ve görünmez bir esintiye kapılmış gibi başlarının etrafında uçuşan gür, kızıl saçları olan yaratıklar.

Kafamı çevirdiğim her yerde karşıma vahşi, harika ve bir o kadar da korkutucu canlılar çıkıyordu ve nefesim kesiliyordu.

Kingfisher içeri girmemizle pelerininin başlığını taktı ve başını eğerek yüzünü gölgelerin arasına gizledi. Başlarımızın etrafında incecik kanatlarını çırpan periler uçuşuyor, saçlarımı çekiştirip örgümden fırlamış tellere sertçe asılarak canımı yakıyorlardı.

“Ah!” Onları başımdan kovmaya yeltendim ama Fisher bileğimi yakaladı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım. Hepsi içmiş ve sarhoş olduklarında son derece kaba olurlar.”

“Onlardan bin kat daha büyüğüm. Onları ezmem işten bile... *Ahh!*” diye tısladım ve kanat çırpan küçük baş belası bulutuna doğru savurduğum elimi kurtardım. Avucumun tam altında oval

CALLIE HART

biçiminde bir yara izi vardı. Küçücük yarada bir kan damlası belirdi, minik bir yakut gibi parıldıyordu. “Isırık mı? Bu bir *ısırık* izi mi?” Görebilmesini için elimi Fisher’a doğru uzattım ama bakmaya zahmet etmedi.

“Onları havada ezmeye kalkışmana kızmalarının yanı sıra Ortak Lisan’ı konuşuyorlar ve onları ölümüne ezeceğini söylediğini anlayıp güceniyorlar. Bira lütfen. İki tane. Bir de en güçlü içkinizden bir kadeh.”

Barmen kır saçlı, kemerli bir burnu ve şimdiye dek gördüğüm en gür kaşları olan tıknaz bir adamdı. Fisher’ın siparişine bir homurtuyla karşılık verdi ve bizi umursamadan içkilerimizi hazırlamaya gitti.

Geri döndüğünde iki bardağı sertçe bara çarparak biralarımızın büyük bir kısmını döktü ve ardından Fisher’a içi zehri andıran yeşil bir sıvıyla dolu küçük bir bardak uzattı. Fisher bir şey söylemeden parayı ödedi ve bira bardaklarımızla *shot*’ını alıp boş bir yer bulmak için kalabalığın arasına daldı.

Şanslıydık. Kraliyet mavisi elbiseler ve kalın seyahat pelerinleri giymiş iki Fae kadını biz tam yanlarından geçerken şöminenin yanında bulunan köşedeki masalarından kalkıyordu. Fisher onların yanımızdan geçip gitmelerini beklerken başını eğip gözlerini botlarına dikti, ardından çenesiyle bana önden buyurmamı işaret etti. Hana girdiğimizden beri gölgem gibi dibimden ayrılmayan Oniks hızla masanın altına girdi.

Kıçım ahşap sandalyeyi bulduğunda tısladım. Tanrılar aşkına, canım yanıyordu. Bir daha keskin bir nefes almadan oturamayacaktım. Fisher’ın koyu renkli başlığı bir tek sinir bozucu gülümsemesini gizlemiyordu. “Bunu komik bulmana çok sevindim,” diye homurdanarak bana uzattığı birayı aldım.

“Bence *aşırı* komik,” dedi. “Seni bulduğumdan beri kıçımdaki bir ağrıdan başka bir şey değildin. Şimdi de evren *senin* kıçını ağrıtmayı uygun gördü. Benim kitabımda buna adalet derler.”

“Benimkinde de bok gibi sinir bozucu derler. Bir dakika, ne yapıyorsun sen?”

Masanın üzerinden bana uzanıp bileğimi kavradı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama tutuşu mengene gibiydi. Dişlerinin arasından tıslayarak kolumu hiç de nazik olmayan bir tavırla kendine çekti. “Beni dinle. Son on iki saat içinde o uyuz tilki tarafından ısırıldın, dokunmaman gereken bir kılıç elini yaktı ve yetmiyormuş gibi şimdi bir de periler tarafından ısırıldın. Sen bu diyara ait değilsin. Havada muhtemelen toprağın altını boylamana neden olabilecek sayısız mikrop ve hastalık dolaşiyor. Vücudun zaten zayıf ve yavaş iyileşiyor. Sen ateşlenip ölmeden önce tüm kesik ve sıyrıkları dezenfekte etmem gerek.”

Elinden kurtulma mücadelemi istemsizce bıraktım. “Dikkatli ol, Kingfisher. Böyle devam edersen beni ciddi ciddi önemsediyini düşünmeye başlay– Aah! Ahh, ahh, ahhh! Siktir, canım çok *yanıyor!*”

Hiçbir uyarıda bulunmadı. Minik bardaktaki parlak yeşil likörü elimin üzerine boşalttı ve parmaklarımın kasılmasıyla bileğimi daha sıkı kavradı. Oniks masanın altından endişeli bir ses çıkardı ve bacaklarımı tırmalamaya başladı.

“Nefes al,” diye emretti Fisher. “Birazdan geçecek.”

Acı söylediği gibi kısa süre içinde azalmaya başladı ama öfkem... öfkem bambaşka bir mevzuydu. “Hastasın sen,” diye tısladım. “Bu hoşuna gitti. Ne tür bir adam başkalarını incitmekten hoşlanır ki?”

Elimi bıraktı ve donuk ifadesini takındı. “Başkalarını incitmekten hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Ama bu, gerekli olmadığı anlamına gelmiyor. Bazen daha büyük acılardan kaçınmak için daha küçük acılara katlanmak zorunda kalırız. Bazen bazılarımızın bu acıların *kaynağı* olması gerekir. Benimle alay ediyorsun ama iyiliğini *ciddi ciddi* önemsiyorum. Sen önemlisin. Sen olmadan ne bu savaşı bitirebilir ne de halkımı koruyabilirim. Amacıma ulaşana kadar sana göz kulak olmak zorundayım. Yani evet, seni güvende tutmak anlamına gelecekse canını yakacağım, seni peşimden bu diyarın öteki ucuna

CALLIE HART

kadar sürükleyeceğim çünkü hayatta kaldığından emin olmamın başka bir yolu yok. Şimdi, iç şu biranı.”

Yaptığı her şeyi çok makul göstermişti. Doğruyu ve çoğunluğun iyiliği için olanı yaptığını söylüyordu ama bunu yapmanın bambaşka yolları vardı. Daha yumuşak, daha nazik yolları. Bunları hiç bilmediği aşikârdı. Dünya ona acımasız davranmış, o da ona aynı şekilde karşılık vermişti. Bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu. Acı gerçeklerle yüzleşemeye alışkındım. Kaç kez tartaklandığımı ya da dayak yediğimi hatırlamıyordum ama bu, Fisher’ın her konuda bana bir pislik gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Biramdan bir yudum aldım, keyfimin bir bardakla yerine gelmeyeceğini şimdiden biliyordum. Tadının kötü olmasını beklemiştim ama yoğun, fındıksı tadı hoştu. *Son derece* hoştu. İçkimden koca bir yudum daha aldığımda, “Ağır ol,” diye uyardı Fisher. “Serttir.”

Bu aptal herif beni gerçekten de zayıf sanıyordu. Zilvaren’de oynayıp kazandığım içki oyunlarından –bira değil, viski devirdiğimiz içki oyunlarından– bihaberdi. Yine de sırf ona bir şeyler kanıtlayacağım diye bardağımı kafaya dikecek kadar aptal değildim. Yabancı topraklardaydım ve elimde –hem gerçek hem de mecazi anlamda– bir haritam yoktu.

Kıstığım gözlerimi Kingfisher’a diktim. “Carrion ne zaman uyanacak?”

“Ne bileyim ben.” Kendi birasını içerken bardağının üzerinden bana şöyle bir bakıverdi. Parlayan yeşil gözleri başlığının yüzüne düşürdüğü gölgelerin arasında daha bir etkileyici görünüyordu.

“Ben on günde ancak kendime gelmiştim. Onu günlerce atının arkasında taşımak gibi bir niyetin yoktur umarım?”

“Hayır,” dedi sadece.

“Ne demek hayır?”

“Öyle bir niyetim yok demek. Ölümün kıyısından döndüğün için uyanman o kadar uzun sürdü. Zaten

gideceğimiz yere geldik sayılır, arkadaşının eyer çantası olarak kariyeri çoktan bitti.”

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Eve.”

“Ev dediğin yer *neresi* peki?” diye üsteledim. Sinirim gitgide tırmanıyordu.

Fisher birasından büyük bir yudum aldığı anda dövmeli teninin altındaki boyun kasları gerildi. “Doğduğum yer.”

“Off! Bu kadar zor olmak zorunda mısınız?”

Gözleri muziplikle parıladı. “Ortada bir zorunluluk yok ama hoşuma gidiyor.”

“Kingfisher!”

“Seni sınıra götürüyorum, Osha. Yvelia topraklarının en ucundaki Cahlish isimli küçük bir bölgeye.”

Cahlish mi? Laf arasında buranın adının geçtiğini defalarca kez duymuştum. Everlayne, Ren'den Fisher'ı sarayda olduğu fark edilmeden oraya geri götürmesini istemişti. Belikon, Fisher'a sarayında bir hafta kalabileceğini ama süre dolunca oraya dönmek zorunda olduğunu söylemişti.

“Bu akıllıca bir hamle mi? Kral zaten seni oraya gönderme niyetinde değil miydi? Bizi aramak için doğruca Cahlish'e gelmez mi?”

Fisher başını iki yana salladı. “Babamla Belikon'un uzun bir geçmişi var. Babam, Belikon kraliyet ailesini öldürüp tahta konmadan çok önce onun bunu planladığını anlamıştı. Onun da destekçilerinin de topraklarına girememesi için önlemler aldı, koruyucu büyüler yaptı. Babam güçlü bir adamdı ve büyülerini bugün bile ilk günkü etkisini koruyor. Belikon, Cahlish sınırlarına kadar gelebilir ama içeri adımını atamaz. Ben yaşadığım ve babamın soyunu devam ettirdiğim sürece bölgeye asla giremeyecek.”

Eh, bu güzel bir haberdi. Fakat endişelenecek *hâlâ* çok şey vardı. “Yanıyorsam bağışla ama Cahlish'in bir savaş cephesi olduğunu sa-
nıyordum,” dedim.

CALLIE HART

“Öyle.”

“Ciddi ciddi bir savaş bölgesi yani?”

Fisher birasının içinde yüzen bir zerreyi çıkarıp attı. “Evet.”

“Arkadaşlarını kurtarmak uğruna beni koruyacağına dair şaşaalı bir konuşma yapıyorsun,” dedim yavaşça, “*sonra* da gidip beni ateş hattına sürüklediğini mi söylüyorsun?”

“Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?”

“Bir savaş alanının ortasında nasıl hayatta kalacağım, Fisher?”

Bu sefer attığı kahkahanın içi boştu. “Yanımdan, *kızımın dibinden* ayrılmayarak, Osha.”

Üç bira içtim ve Fisher’ın sipariş ettiği yemeğin çoğunu masanın altındaki Oniks’e yedirdim. Tütsülenmiş et yahnisi ağzımı sulandırır da boğazımdan geçmedi. Ondan Hayden’ı istememe rağmen Fisher’ın tutup getirdiği lanet olası Carrion Swift dışarıda, ahırdıydı. Bir kan yeminine uymak zorundaydım ve pazarlığını yaptığım şeyi alamamıştım bile. Kardeşim en iyi ihtimalle hâlâ Zilvaren’deydi; açtı, susuzdu ve Madra’nın muhafızları bir yerden fırlayacak diye her saniye diken üstündeydi. En kötü ihtimalle çoktan benim yüzümden ölmüştü ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kısası evet, hiç iştahım yoktu.

Ren geldiğinde güveç kâselerimizin götürülmesinin üzerinden iki saat geçmişti. Onun içeri girdiğini gördüm, uzun boyuyla kapı pervazını doldurduğu için gözden kaçırması zordu ve uzun kumral saçları kardan ıslanmıştı. İçim bir rahatlamayla doldu. Nihayet aramıza ağızından mantıklı şeyler çıkacak biri katılmıştı.

Belikon’un generali önce beni fark etti ve çatık kaşları birden gevşedi. Hâlâ şöminenin yanındaki köşede saklanıyorduk. Bakışları, yüzünü hâlâ pelerinin başlığının altına gizleyen Kingfisher’in sırtına kaydığında yüzünde öyle büyük, öyle rahatlama dolu bir gülümseme

belirdi ki göğsüm sızladı. Fisher'ın yanında Hayden'la döndüğünü sandığım o birkaç dakika boyunca benim de yüzümde muhtemelen böyle bir ifade vardı. Kardeşimin hayatta ve güvende olduğunu sandığım o birkaç mutlu saniye boyunca...

Tanrılar aşkına.

Kingfisher yüzünde geniş, içten bir gülümsemeyle masamıza gelen arkadaşını karşılamak için ayağa kalktı. Ren ona sıkıca sarılarak sırtını sıvazladı. Ardından onu kol mesafesinde tutarak geri çekildi ve burnundan keskin bir nefes verip Fisher'ın yanağına hafifçe vurdu. "Resmen *boku yedin*, dostum."

"Everlayne öfkeden deliye döndü. Seninle bir daha asla konuşmayacak. Aklından ne geçiyordu?" Ren kendine bir bira almış, gelirken bana da dördüncü bardağımı getirmişti. Kendimi biraz bile sarhoş hissetmiyordum. Yorgundum, her yanım sızlıyordu, sinirlerim tepemdeydi ve Gümüş Şehir'deki yatağıma dönmek istiyordum. Ama istemek ancak bir aptalın yapacağı şeydi ve Ren haberlerle gelmişti. Bu yüzden kendimi topladım ve Fisher'la tutuştukları kısık sesli tartışmayı dinlemek için öne eğildim.

"Bir planımız vardı," diye tısladı Ren.

"Hiç beni suçlama. Şuradaki minik dostumuz bana başka çare bırakmadı. İntihar etmeye yeltendi."

"Yalancı! Öyle bir şey yapmadım!"

"Onu bir saniye daha geç bulsam yanında bir yadigâr olmadan havuza girecekti," dedi Fisher.

"Yüzüğün yanımdaydı, aptal herif. Bir yadigârım *var* sanıyordum."

Bardağının üzerinden bana bakıp dişlerini göstererek gülümsediğinde gözbebeğinin etrafındaki gümüş renkli çizgiler parıldadı. "Ah? Yüzüğüm sendeydi, değil mi? Onu nasıl aldığını Ren'e de anlatmak ister misin, insan?"

CALLIE HART

“Bunun konumuzla bir ilgisi yok.” Ona nefret dolu bir bakış attım.

“Saeris’in ne aldığı umurumda değil,” dedi Ren sertçe. “Belikon’un Simyacısını kaçırın *sensin*. Üstelik bununla kalmayıp *kılıcı* da çaldın.”

Kingfisher bira bardağının sapını öyle sıkı kavradı ki eklemeleri bembeyaz kesildi. “Söz konusu kılıcı eline son alışında esas Kral’ı ve bütün Daianthus soyunu katletti. Eğer Rurik Daianthus...”

“Rurik Daianthus tıpkı senin de söylediğin gibi öldü gitti. Varsayımları tartışmamızın bir anlamı yok. Tahtta *Belikon* oturuyor. Hoşuna gitse de gitmese de, kral olarak canının istediği her şeye el koyabilir. Tanrı kılıçlarının hepsi tükendi. Bir kâğıt ağırlığından farksızlar. Belikon ona sıradan bir kılıçla saldırırsa bile hiçbir şey değişmezdi. Onu da koleksiyonuna katmasına müsaade etmeliydin. Ne zararı olurdu ki?”

“*Ne zararı mı olurdu?*” diye çıkıştı Fisher. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Ne zararı olurmuş. Ha!” Başını iki yana salladı. “O kılıç bir yadigâr, Renfis. O piç kurusu onu taşımayı bırak ona bakmaya bile layık değil. Belikon’un kılıcı belinde gezdirmesine müsaade edeceğime ölmeyi yeğlerim. Ayrıca yanılıyorsun. Kılıçların hepsi uykuda değil. Nimerelle...”

“Onu almanın Solace’ın babanın kılıcı olmasıyla bir ilgisi yok mu yani? Hayır, hiç sormadım farz et. Gerçeğin bu olduğunu zaten biliyorum. *Senin* kılıcına gelecek olursak, Nimerelle yıllardır yozlaşmış vaziyette,” dedi Ren.

Kingfisher ellerini sertçe masaya vurduğunda pelerinin başlığı düştü. “Nimerelle, son dört asırdır Yvelia’yı sonsuz karanlıktan koruyan tek şey!” Sesi çok yüksekti. Çok hiddetliydi. Etrafına saçtığı öfkesi yanıımızdaki masaları sus pus etti. Konuşmalar kesildi, içkiler bir kenara bırakıldı ve yüzlerce çift göz bize döndü.

Ren’e bakarken Fisher’ın vücudu titriyordu. Kalabalıktan yükselen, “*Renfis Orithian, Kan Yeminli Renfis, Gümüş Göl Kahramanı*

Renfis,” fısıltılarının farkında değilmiş gibiydi. Onun kim olduğunu fark ettiklerinden de bihaberdi. Hanı dolduran alçak sesli konuşmaları idrak ettiğinde iş işten geçmişti.

Kingfisher.

Hayır. Olamaz.

Gerçekten o!

Geri dönmüş.

Burada.

Kingfisher.

Kingfisher.

Kingfisher.

Fisher’in öfkesi buhar olup uçtu. Başını eğdi ve yüzü gürül gürül yanan ateşin sıcaklığına rağmen bembeyaz kesildi. Dudakları, “*Siktir,*” diyormuş gibi kıpırdandı ama ses çıkmadı, sadece hareketten ibaretti.

“Gitme vakti,” dedi Ren gergince.

“Ne? Sorun ne?” Etrafıma bakıp bize bakan yüzlerdeki duyguları okumaya çalıştım ama şoktan başka bir şey göremedim. Fisher gönülsüzce olsa da bana bu canlıların hangi ırklardan olduklarını, nereden geldiklerini üstünkörü *açıklamıştı*. Şimdiyse Faeler, havada uçuşan küçük periler, barda oturan Satirler, Goblinler, Selkieler ve diğer tüm ırklar dilini yutmuştu. Başımı çevirdiğim her yerde fal taşı gibi açılmış gözler ve beş karış açık kalmış ağızlar görüyordum. İçkilerimizi sipariş ederken bize doğru düzgün bakmaya zahmet etmeyen barmen bile donakalmış, elinde parlattığı bard-

Boş verin.

Adamın elinde parlattığı bardak yere düşüp tuzla buz oldu.

Renfis başını yerden kaldırmadan sandalyesinden kalktı. Bana elini uzatıp kalkmama yardım etti. Kingfisher da yavaş hareketlerle bize katıldı. Omuzları gergindi ve yere diktiği parlak yeşil gözleri okunaksızdı.

Hep birlikte kapıya yöneldik. Kingfisher önde, ben kucağımda sıkıca tuttuğum Oniks’le ortada, Renfis ise en arkadaydı. Kapıya

CALLIE HART

giden yolu yarılamiştık ki uzun sarı saçları örülmüş, yanları kazınmış iriyarı bir Fae savaşçısı Kingfisher'ın önünü kesti. Adam kocamandı. Boyu Kingfisher ve Ren kadar vardı. Yakışıklı sayılırdı ama kaba sayıydı. Gri gözlerindeki sert bakış kan dökme vaadiyle dolup taşıyordu. Kingfisher'ın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde şaşkın bir nefes verdim. "Ejderhanın Kıyameti'nin önünde diz çökmek benim için bir onurdur. Lütfen. Beni kutsar mısın, Komutan? T-tabii... sen de uygun görürsen," diye kekeleydi.

"Üzgünüm." Kingfisher elini savaşçının omzuna koydu. "Beni biriyle karıştırdın sanırım."

Sarışın savaşının dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kuzenim Ajun Göğü'nde seninle ve kurtlarınla savaştı. Seni öyle bir tarif ederdi ki..." Başını özür dilercesine iki yana salladı. "Sen Fisher King'sin. Seni başka biriyle karıştırmam mümkün değil."

Fisher sertçe yutkundu. Sözcüklerin boğazına dizildiğini, onları ağızından çıkarabilmek için mücadele ettiğini gördüm. "*Dışarıdan* bakıldığında... kuzeninin tarifine uyuyor olabilirim. Beni sana anlatması göğsümü kabarttı. Ama... Ajun'da omuz omuza çarpıştığı adam ben değilim. Özür dilerim, kardeşim. Ben..."

"Gururlu batı Annachreich'in dalgalanan sancağını kurtardın," diye sözünü kesti adam. "Beşinci günün şafağında doğan güneşe karşı haykırdın ve halkımızın kalbine dokundun. Sayende kara kapıdan geçmeye hazırlananlar bile ölümü reddetti ve kendilerinde ayaklanacak, yaylarını ve kılıçlarını çekecek gücü buldu. Dostlarını koruyacak gücü. Kızıl dağdaki hücumu önderlik ettin..." Savaşçının sesi çatallandı.

Deri zırhlı, uzun bir boylu bir Fae kadın da adamın yanına geldi. Yüzünde altdudağının şeklini bozan derin bir yara izi vardı. "Sinder Tepesi'nde halkımın inşa ettiği her şeyi yerle bir etmekle tehdit eden bir birliğe boyun eğdirdin. Elli bin kişi. Elli bin *hayat*. Tapınaklar. Kütüphaneler. Okullar. Evler. Hepsi hâlâ ayakta. Senin sayende."

Kingfisher'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Kadının gözlerine bakamıyordu.

Etkileyici kıvrık boynuzları ve keçiyi andıran tüylü bacakları olan bardaki Satirlerden biri öne çıktı. Bardağını Kingfisher'a kaldırırken gözleri parıldıyor, şöminede yanan alevleri yansıtıyordu. "Innishtar," dedi gür, boğuk bir sesle. "Diğerleri kadar büyük bir yer değildir. Küçük bir kasaba işte. Çıkıp geldiğinizde size hiç hoş davranmadık. O zamanlar Faeler ve ırkım şimdiki gibi müttefik değildi. Ama o gece beşiniz de karanlığa kafa tuttunuz. Dört yüz kişiyi kurtardınız. *Sen* de oradaydın, Orithian Kahramanı Renfis."

Ren başını eğdi, koyu renkli gözleri hüznle doluydu. "Hatırlıyorum," dedi usulca.

Satir içkisini önce Ren'e, ardından da Kingfisher'a doğrultarak bardağını biraz daha havaya kaldırdı. "Yaptıklarınız için ikinize de hayatım boyunca minnettar kalacağım. Yeterli olmayacak elbette. *Sarrush*." Bardağını dudaklarına götürdü ve kehribar rengi içkiyi kafa faya dikti.

"*Sarrush!*"

"*Sarrush!*"

Hanın dört bir yanındaki müşterilerin hepsi bardaklarını havaya kaldırdı. Bu sözcüğü haykırdı. Hep birlikte içtiler.

"Lothbrock'taki köprüyü kurtardın."

"Malcolm'la Darn kıyılarında nehir onların kanıyla boyanıp simsiyah akana kadar savaştın."

Müşteriler birer birer ayağa kalkarak konuştu. Görünüşe göre hepsinin anlatacak bir hikâyesi vardı. Kingfisher sessizce durdu, yutkunup duruyordu. En sonunda bir şey söylemek zorunda kaldı. "Ben... Ben sadece..." Bakışları dalgındı. "Bunlar çok *uzun* zaman önceydi. O adam artık yok." Hâlâ ayaklarına kapanmış Fae savaşçısının yanından geçip handan çıktı ve gecenin içinde kayboldu.

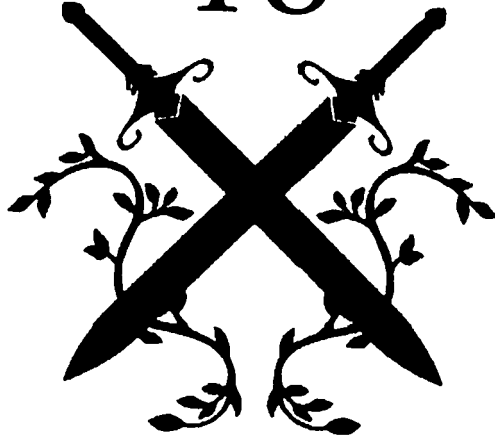
Arkasından bakakaldım. Az önce gördüğüm ve duyduğum onca şeyi idrak edemiyordum. Tüm bunlar Kingfisher içindi. Kingfisher ve Ren için. Yiğitlik gerektiren savaşlara ve imkânsız olasılıklara kafa

CALLIE HART

tutmaya dair sayısız hikâye. Tanındıklarını fark ettiklerinde verdikleri tepki bana saldırıya uğramak üzere olduğumuzu düşündürtmüştü. Fakat yanılmıştım. Hem de ne yanılmak. Kingfisher benim gözümde alevler içinde kalsa üzerine işlemeyeceğim huysuz, ağzı bozuk bir piçti.

Handaki herkesin gözünde ise yaşayan bir tanrıydı.

16

Gölge Geçit

Dışarıdaki açıklıkta bizi cehenneme açılan bir kapı bekliyordu.

Gölge ve dumandan oluşan sarmal ağız küçüktü. Belki bir atı yutacak kadar genişti. Bu da yeterdi, Kingfisher yanında Bill, Aida ve Ren'in doru atıyla hemen önünde duruyordu. Carrion'ın bilinçsiz, gevşek bedeni Bill'in kalçasındaki yerini almıştı bile. Ahırdan açıklığa gelirken bir yerlerde ayağındaki botun tekinden olmuştu ve Fisher belli ki bunu bir şey yapacak kadar umursamamıştı. Swift'in kayıp botu benim de pek umurumda değildi; Fisher'ın arkasında dönen siyah girdaba bakmakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeyin pek farkında değildim.

Işığı soğurmasını, hanın pencerelerinden yayılan turuncu parıltıyı kendine çekmesini ve onu büküp ince iplikler haline getirerek merkezine vantuzlamasını izledikçe yavaş adımlarla ondan uzaklaşmak istiyordum. Handan çıkmadan önce Oniks'i çantama geri sokmuştum ama omurgama yaslanmış minik bedeninin dışarıdaki tuhaf gücü kumaşın ardından hissetmiş ve bundan hiç hoşlanmamış gibi titrediğini hissedebiliyordum.

Esinti Fisher'ın koyu renkli dalgalarını yüzüne savuruyordu. Gümüş boyunluğu geri dönmüştü. Metal parıldıyor, üzerindeki kurt

CALLIE HART

başı her zamankinden daha vahşi görünüyordu. Handaki davranışlarından sonra onu öfkeden deliye dönmüş halde bulmayı beklemiştim ama Aida'nın dizginlerini bana uzatıp bir girdap gibi dönen dumana dönerken yüzü ifadesiz, omuzları gevşekti. "Gidelim hadi," dedi alçak bir sesle. "Sen Ren'i takip edeceksin. Ben de hemen arkandan geleceğim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "O-o şeye girmeyeceğim. Ne bu?"

"Bir gölge geçit. Bizi hedefimize ulaştıracak bir yol. Ya içine gireceksin ya da önümüzdeki iki ayı at sırtında, içi kar dolu hendeklere uyuyarak ve yiyecek bir şey bulmak için çöp karıştırarak geçireceksin. Hangisini seçiyorsun?"

"İkinciye alayım." Cevabımı düşünmeme gerek bile yoktu. Kırım eninde sonunda eyere alıştırdı ve Kingfisher'ın bana verdiği pelerin vücudumu soğuktan gayet iyi koruyordu. Hayatımın yarısını Zilveren'in kum tepelerinin arasında yemek arayarak geçirmiştim. Dahası, bir savaş alanına gitmeye ölüp bitmiyordum. Cahlish'e varışımızı geciktirmek kulağa harika geliyordu.

Fisher dudaklarını birbirine bastırdı. "Yanlış anladın sanırım. O geçide gireceksin, insan."

Aida'nın dizginlerini bırakıp bir adım geriledim. "Girmeyeceğim."

Kingfisher ilgiyle kalkmış bir kaşıyla beni süzdü. "Kaçmayı mı düşünüyorsun? Tanrılar aşkına, umarım düşünüyorsundur. İstersen önden başlamana izin verebilirim." Bir şey *avlamayalı* uzun zaman olmuştu."

Deri eldivenlerini eline geçiren Ren, "Hadi ama, Fisher," dedi yorgun bir tavırla. "Korkuyor. Müsaade et de önce bu fikre alışsın."

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim. "Sadece o şeye girmek istemiyorum. Muhtemelen öteki tarafa ayak basamam."

Kingfisher tam ağzını açmıştı ki –alaycı ve kaba bir laf edeceğinden adım gibi emindim– hanın kapısı açıldı ve dışarı silüetler

çıkmaya başladı. Fisher'ın bakışları sertleşti ve söyleyeceği şey her neyse vazgeçti. "Onun keyfini bekleyecek vaktimiz yok. Ren geçide girecek. Sen de onu *takip edeceksin*. Bana ettiğin yemin sana başka seçenek bırakmıyor."

Ren donakaldı. Bakışları Kingfisher'a kenetlendi. Savaşçı, General'in yakıcı bakışlarını hissetmiş olmalıydı ama dönüp ona bakmaya tenezzül etmedi. "Bana yanlış duyduğumu söyle," dedi Ren. "Bana bu kızı bir yeminle kendine bağlamadığını söyle."

"Geçide gir, Ren," dedi Fisher.

"Ona *yemin* mi ettirdin?" diye fısıldadı General.

"Karşılığını aldı," diye homurdandı Fisher. "Lütfen. Geçide gir artık. Bunu öteki tarafta konuşuruz."

Ren başını iki yana salladı. Yüzünde, endişe ve hayal kırıklığı galip gelmek için birbirleriyle savaşıyordu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Aida'nın dizginlerini alıp bana uzattı. "Endişelenme. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bir an aklın karışacak ama yürümeye devam et. Saniyeler içinde hepsi geçecek. Söz veriyorum."

Ren'in kibarlığına, verdiği güvenceye minnettardım. Bunu söylemeseydi, atını geçide sürüp mürekkep karası girdabın içine girmesini izlerken korkum beni diri diri yerdi.

Peşinden gitmeyecektim.

Gidemezdim.

Elroy'un benim keçi inadımdan yakınıp durması boşuna değildi. İradem, Fisher'a ettiğim yeminden daha *güçlüydü*. Öyle olmak zorundaydı. Çenemi sıktım, Ren'in ardından geçide girmediğimde Kingfisher'ın yüzünde belirecek öfkenin tadını çıkarmaya kararlıyım. Fakat bedenim kendi iradesiyle ilerleyip bana sormadan onun emrini yerine getirirken Fisher'ın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

Girdap gibi dönen gölgelere yaklaştıkça nabzım hızlandı, nefesim boğazıma düğümlendi. Bunu nasıl yapabilmmişti? Ettiğim yemini bana karşı kullanarak beni iradesine boyun eğmeye zorluyor, kendi

CALLIE HART

irademi hiçe sayıyordu. Madra'nın Aynalar Salonu'nda hayatım pahasına mücadele edip Harron'a yenilirken bile kendimi bu denli aciz hissetmemiştim.

Botumun ucu dönüp duran geçitte kaybolduğunda kafam karıştı. Fisher'a bana merhamet göstermesi için yalvarırdım ama yüzündeki sert ifade bana buna kalkışmanın boşa nefes tüketmek olacağını söylüyordu. "Bunun için senden sonsuza dek nefret edeceğim," diye tısladım.

Ardından geçide girdim.

Uğultulu siyah rüzgâr içimi dışıma çıkardı.

Ben o oldum.

O ben oldu.

Zihnim binlerce farklı yöne dağıldı, göz açıp kapayıncaya kadar benden koparıldı.

Hiçbir şeydim.

Kördüm. Sağırdım. Karanlıkta titreyen içi boş bir fısıltıydım.

Birden her bir zerrem acıyla doldu.

Her yerimi parçaladı. Dizlerimde, bileklerimde ve avuç içlerimde bütün şiddetiyle patladı. Gözlerimin arkasında parlak renklerle çakararak retinalarımı yaktı. Kırmızı. Turuncu. Beyaz. Yeşil.

Keskin bir nefesle gözlerimi açtım. Handa yediğim birkaç lokma yahniyi de kaba taş zemine çıkarmadan önce alıp alabildiğim tek nefes bu oldu.

"Lordum," dedi bir ses şaşkınlıkla. "Ben... Tanrılar aşkına. Çok özür dilerim, g-gelişinize hazırlanamadık. Haberimiz yoktu!"

"Önemi yok, Orris." Ren'in sesi kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi. "Teşekkür ederiz. Atları al ve geceyi rahat geçirdiklerinden emin ol. Şafak sökene kadar hava daha da soğuyacak."

"Ama..."

“Evet, biliyorum. Fisher geri döndü. Yarın hepimize bir açıklama yapacağından eminim. Şimdilik ona dinlenmesi için biraz zaman vermek en iyisi. Gelişinin yarın sabaha kadar duyulmamasını sağlarsan...”

“Elbette, efendim. Elbette.”

Dünya yan yatmıştı. Şakağım üşüyordu. Buz gibiydi. Yerde yatığımı ve başımın sert taşa dayalı olduğunu fark etmem uzun sürdü. Başını öne eğmiş Kingfisher’in uzun koridorda sessizce tek başına yürümesini izledim ve her bir zerremle bunun bedelini o şerefsizce ödeteceğime yemin ettim.

Yerden kalkmaya çalıştım ama dirseklerimin üzerinde doğrulur doğrulmaz tonozlu tavan zemine dönüştü, bir yukarı bir aşağı döndü ve midem tekrar ağzıma geldi. İkinci kez kustum, nefesimi toplamaya çalışırken öğürüyordum.

“Ah, Saeris. Üzgünüm. Elini ver, sana yardım edeyim.”

Beni rahat bırak. Benden uzak dur. Bana elini bile sürme. Bunları birbiri ardına Renfis’e haykırmayı düşündüm ama sesinde içten bir anlayış vardı. Hem bu onun suçu değildi ki. Hür irademi benden alan o değildi. Beni ne bu berbat yere getirmiş ne de beni kandırıp kuklası gibi oynatmasını sağlayacak bir kan yemini kabul ettirmişti. Bana uzattığı elini tuttum ve bacaklarım tir tir titrerken inledim.

“Neyse ki tekrar böyle olmayacaksın. Nedense geçitler sadece onları ilk kullanışımızda bizi bu kadar etkiler. Çoğumuzun biraz başı döner. Belki biraz da başı ağrır. Yan etkileri bir insan için biraz daha ağırmış gibi görünüyor. Uzun zamandır kimse bir insanla karşılaşmadı. Unuttuğumuz çok şey var. Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Hele de *onun* adına,” dedim hırıltılı bir sesle.

Ren gergince iç geçirdi. “O... sandığın gibi biri değil.”

“Piç kurusu mu? Bence tam da öyle.”

Doğrulamaya çalıştığımda General hafifçe yüzünü buruşturdu. “Yürüyebilir misin? Ah. Hayır. Kahretsin. Ayakta bile duramıyorsun.

CALLIE HART

İıı... tamam. Endişelenme. Tuttum seni.” Hiç tanımadığım bir adamın kollarına yığılmaktan daha utanç verici bir şey olamazdı. Gerçi başka ne yapabilirdim ki? Başım dönmeyi bir türlü bırakmıyordu ve yeniden kusmamın an meselesi olduğundan emindim. Denesem bile kollarının arasından çıkamazdım. Beni kucağına alırken ağzımı bile açmadım.

Kafam yarılacakmış gibiydi. “Bir saniye. Oniks. Oniks... nerede?”

“Telaşlanma. Onu da aldım. Uyandığında yanı başında olacak.”

“Teşekkür ederim.” Ren yürümeye başladığında gözlerimi kapadım ve nefes alıp vererek kendime gelmeye çalıştım.

“Bir zamanlar daha nazik biriydi,” diye fısıldadı Ren. “Vücudundaki cıva... mantıklı düşünmesini zorlaştırıyor. Onu yıpratıyor. Kafasındaki sesleri susturmak çok yorucu. Bu yüzden bu kadar sert biri oldu.” Sesinde muazzam bir hüznün vardı. Gözlerimi açıp yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum ama yapamadım.

“Yaptıklarına... bahaneler... üretmemelisin.”

“Bunlar bahane değil, Saeris. Onu kendimi bildim bileli tanırım. Anne babalarımız farklı olsa da diğer her bakımdan kardeş sayılırız. Onu kendimden bile iyi *tanırım*. Belikon onu üzerinde bir yadigâr olmadan ilk kez seyahat etmeye zorladığında cıva onu öyle etkilemişti ki Fisher’ı kaybettiğimi düşünmüştüm. Zihni paramparça olmuştu. İyileşmesi çok uzun zaman aldı diyelim. Şifacılar ellerinden geleni yaptı ama gözünde kalan parça gece gündüz ona eziyet ediyor. Annesinin yadigârı artık eskisi kadar işe yaramıyormuş gibi görünüyor. Üstelik şimdi bir de cıvaya yadigârı olmadan *ikinci* kez maruz kaldı. B-ben... artık ne yapacağını kestiremiyorum.”

“Nerede...” Derin bir nefes aldım. “Neredeydi?”

“Hı?” Ren’in çıkardığı ses kulaklarımda çınladı.

“Onu... yüz on yıldır... görmediğini söylemiştin. *Neredeydi?*”

Aramıza derin bir sessizlik çöktü. Uzunca bir süre Ren’in duvarlardan yankılanan ayak sesleri dışında hiçbir şey duyulmadı. Fakat

sonra sanki bir konuda karara varmış gibi derin bir iç çekti. “Bunu sana söyleyemem. Bana düşmez. Bir noktada belki ondan öğrenirsin. Ama o zamana kadar...” dedi.

Konuyu üstelemek istemedim. Zaten konuşamayacak kadar midem bulanıyordu. Kingfisher’in nerede olduğu kimin umurundaydı ki? Son yüzyılı Sazlık Orman’daki ağaçlardan birinin içine hapis geçirmiş de olsa hiç umurumda değildi. Bana olan davranışlarının mazereti olamazdı. Kabul edeceğim hiçbir bahane yoktu.

Renfis’in beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Geldiğimizde çoktan uykuya dalmıştım.

“Seni çimdiklemek zorunda kalmak gerçekten utanç verici oldu ama sıkılmaya başladım ve şu kuduz havyan bana dişlerini gösterip duruyor.”

İnledim.

Öteki tarafıma döndüm.

Bir bulutun üstünde süzülüyordum. Cennetteydim. Rahatım o kadar yerindeydi ki...

Vücudumun yan kısmını tutarak doğruldum. “*Siktir!*” Kalçamın hemen üzeri acıyla zonkluyordu. “Ne oluy-” Kızıl saçlı haydudun yatağımın ayak ucunda dikildiğini gördüğümde sözüm yarıda kesildi. Hayır, yatağımın değil. *Herhangi* bir yatağın. Sıcacık. Rahat. Kocaman. Ama benim değil. Döşçeğin ucundaki Oniks, ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırmış, üstü başı perişan haldeki Carrion Swift’e dişlerini gösteriyordu.

“Bak! Gördün mü? Şşş, sorun yok. Uyandı. Onu öldürmedim. Abartma bu kadar.”

“O tilkiye elini sürersen derini yüzerim,” diye hırladım.

Carrion’ın açık mavi gözleri benimkileri buldu, içleri fazlasıyla aşına olduğum sahte bir incinmeyle doluydu. “Sana da merhaba! Ne

CALLIE HART

biçim bir selamlama bu? Hem de birbirimizden ayrı acı dolu onca hafta geçirdikten sonra.”

Yorganı bir kenara atıp yataktan fırladım. Saniyeler içinde Carrion’ı duvarla arama kısırdım ve parmağımı öfkeyle suratına doğrulttum. “Dişlerini eline vermediğime dua et,” dedim sertçe. “Fisher’a Hayden olduğunu söylerken neyin peşindeydin?”

Carrion’ın elleri hâlâ havadaydı. Suratına doğrulduğum işaret-parmağıma bir bakış attı ve onunla ne yapmayı planladığımı merak ediyormuş gibi sırıttı. Hiç teklemeyen konuşmaya başladı: “Asıl sen bana teşekkür etmelisin. O psikopat canavar kardeşini öldürmeyi planlıyormuş gibi görünüyordu. Ona bir iyilik yaptım. Ben olmasaydım...”

“Kapa çeneni ve bana onun hâlâ *hayatta* olup olmadığını söyle, Carrion. Cevabı... bilmem gerek.” Yüreğim ağzımdaydı. Bütün varlığım Carrion’ın ağzından çıkacak sözcüklere bağlıydı. İfadesinin kararmasını ya da en azından biraz hüznle dolmasını bekledim ama sinir bozucu gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

“Tabii ki hayatta. Neden aksini düşündün ki?”

“Çünkü Madra... Madra onu bulup öldüreceğine yemin etti. Bütün bölgeyi yerle bir edeceğini söyledi.”

Carrion’ın kaşları çatıldı. “Dört rüzgâr aşkına, neden *böyle* bir şey yapsın?”

“Nedenini biliyorsun! Çünkü o lanet zırhlı eldiveni çaldım!”

“Ah, doğru ya. Şu mesele.” Yaslandığı duvardan doğruldu, mavi gözleri muziplikle parıltıyordu. “Eldiven. Sana halkımız zarar görmeden Üçüncü Bölge’den uzaklara götürmeni söylediğim eldiven. O eldiven, değil mi?”

Canını yakacaktım. Onu *çok fena* benzetecektim. “Bu kadarı yeter, Carrion. Her şeyi sıçır batırdığımı ben de biliyorum. Zaten kendimi berbat hissediyorum. Ne olduğunu anlat sadece. Hayden gerçekten de hâlâ hayatta mı?”

“Evet, evet, hayatta. Tanrılar aşkına, sabır nedir hiç bilmiyorsun.” Gözlerini devirdi. “Hayden Yedinci Bölge’de. Seni saraya götürdükleri gece gerekli evrakları ayarlayıp onu hemen Bölge’den gönderdim. Şu anda bir dükkânda tezgâhtarlık yapıyor. Öyle aman aman bir iş değil ama hiç yoktan iyidir. Su istihkakı üçe katlandı ve dükkânın üzerinde başını sokacağı bir odası var. Birkaç gündür ziyaretine gitmemiştim. Bölge’ye yeni geldiği için insanların dikkatini çekmesini istemedim ama rahatı yerinde. Mutluluktan havalara uçtuğunu söyleyemem. Seni saraydan kaçırmak için türlü türlü planlar yapıyordu ama...”

“Dur! Dur, dur, dur. Bir... saniye.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Siktir. *Ağlıyor* musun sen? Mutlu olursun sanmıştım.”

Hayden yaşıyordu.

Hayden *yaşıyordu*.

Güvendeydi.

Yedinci Bölge’deydi. Bir işi, başını sokabileceği bir yeri, üstüne üstlük yemeği ve suyu vardı. Bütün vücudum içimi dolduran rahatlamayla titredi. Ellerimi iki yanına indirdim ve kendimi toplayıp mantıklı düşünmeye çalıştım. “Madra onu eninde sonunda bulacak.” Burnumu çektim ve boğazımı temizledim.

“Madra onu aramıyor.”

“Ama muhafızlar...”

“Muhafızlar Denkışık’a hazırlanıyor. Kutlamaya bir ay kaldı. Bütün şehir Madra’nın bu yıl bize ne hediye bahşedeceğini konuşup duruyor. Adamlarına pazar meydanının ortasına bir sahne inşa ettirdi.”

“Sahne diye darağacı kurdurtmadığından emin misin?” diye sordum şüpheyle.

“Çok eminim. Etrafı çiçeklerle dolu.”

“*Çiçeklerle* mi?”

“Evet.”

CALLIE HART

“Muhafızlar beni saraya götürdükten sonra olan biten her şeyi anlat bana,” dedim. Madra bir şeyler yapmış olmalıydı. Bölgemizi temellerinden sarsacak korkunç bir şiddet eylemi gerçekleşmiş olmalıydı. Kraliçe için pek çok şey söylenebilirdi ama yüce gönüllülük bunlardan biri değildi. Fakat Carrion kuru bir kahkaha patlattı.

“Her şey yolunda. Elroy önüne gelen herkesin başını ağrıtıyor tabii. Her gün kapılara gidip seni görmek istiyor ama onu geri çevirip duruyorlar. Demirhaneye dönüp işe koyuluyor ve onu içinde bıraktığın karmaşadan yakınıp duruyor. Hayden vicdan azabıyla elinden geldiğince başa çıkmaya çalışıyor. Seni alıp götürdükleri için kendini suçluyor. Onun dışında Üçüncü Bölge her zamanki gibi yuvarlanıp gidiyor. *Duy da inanma*. Dünya, Saeris Fane olmadan dönmeye devam edecek kadar küstah.”

“Ben ciddiylim, Carrion. Madra’nın söylediklerini duymadın. Üçüncü Bölge’deki herkesin *öleceğine* yemin etti.”

“Ama ölen falan yok,” dedi omuzlarını silkerek. “Pekâlâ, bana kalırsa şu zırlı eldiven saçmalığının üzerinden geçerken gayet sabırlı davrandım. Birkaç açıklama isteme sırası bende. Öncelikle, neredeyiz, neden buradayız, yaklaşık yarım saat önce içeri gelip oranı buranı elleyenler gerçekten *Fae* mi yoksa o kısım halüsinasyon muydu ve son olarak...” Parmağıyla ayağını işaret etti. “Botumun öteki teki nerede?”

“Birileri içeri gelip oramı buramı mı *elledi*?”

Carrion inleyerek başını geriye attı. “Onca soruma soruyla mı karşılık veriyorsun? Tanrılar aşkına. Evet, gelip ellerine falan dokundular. Seni iyileştirdiklerini söylediler.”

Ellerime bir göz attığımda korkan Oniks’in ısırık izinin ve perilerden kalan küçük sıyrıkların geçtiğini gördüm. Nimerelle’in yanık izi hâlâ duruyordu ama neredeyse iyileşmiş sayılırdı. Avucumun derisi hassastı ama yine pembeye dönmüştü ve artık her an patlayıp irin akıtacakmış gibi görünmüyordu.

Kingfisher. Şifacılar haber vermiş olmalıydı. Ateşlenmemem için elinden geleni yapacağı konusunda ciddiye. Ama elbette yapacaktı, değil mi? Onun için bir araçtan ibarettim ve ölecek olursam ne işine yarardım?

Gözlerimi açtığımdan beri ilk kez içinde bulunduğum durumu değerlendirdim. Hayden hayatta ve iyiydi. Elroy da öyle. Hiç değilse şimdilik. Öte yandan ben Yvelia'nın sınır bölgesinde ölümsüzler arasındaki bir savaşın ortasında sıkışıp kalmıştım ve Carrion Swift ona bir açıklama yapmam için başımın etini yiyordu.

Odanın içinde dolanıp etrafı incelerken ona bildiğim her şeyi anlattım. İlk hayal kırıklığı duvarlarda tek bir pencere bile olmadığını fark etmemle yaşadım. Nerede olduğumuzu anlamanın ya da özgürlüğümüze atlamanın hiçbir yolu yoktu. Yatak odası –bir yatak odası olduğu her halinden belliydi– Kış Sarayı'ndaki dairemin iki katı kadardı. Sağda ve solda ikişer tane olmak üzere içeride dört tane çift kişilik yatak yer alıyordu, üzerlerine mavinin ve yeşilin canlı tonlarında gözalıcı yorganlar örtülmüş, bir yığın yastık ve minderle süslenmişlerdi. Yerdeki tüylü halı taş zeminin büyük bir kısmını kaplıyordu. Duvarlar dokuma halılarla bezenmişti. Odanın öteki ucundaki şömine gürül gürül yanıyordu ve yanındaki geniş masada meyve, ekmek, tütsülenmiş et ve peynir kâselerinin yanı sıra dört su ibriği ve iki leğen bulunan geniş bir masa duruyordu.

Hiçbirine el sürülmemişti.

Buruşuk çarşafı ve etrafa dağılmış yastıklara bakılırsa Carrion masanın en yakınındaki yatakta uyumuş olmalıydı. Yani, uyanır uyanmaz gördüğü ilk şey yemekti ama tıkmak şöyle dursun, kendine bir bardak su bile koymamıştı.

Göğsünde kavuşturduğu kolları, çatılmış kaşları ve hafifçe yana yatırdığı başıyla beni dinliyor, ağzımdan çıkanlara inandığına dair en ufak bir belirti göstermeden başımdan geçenleri idrak etmeye çalışıyordu. Olan biten her şeyi anlatmayı bitirdiğimde yanaklarını şişirdi

CALLIE HART

ve kendini ateşin başındaki sandalyelerden birine atıp elini saçlarının arasından geçirdi.

“O ürkütücü kılıklı kaba herifi öptün demek.”

Bir an sorusunu idrak edemeyip suratına bön bön baktım. En sonunda, “Bunun konumuzla ne ilgisi var?” diye sordum.

Carrion başını iki yana salladı. “Haklısın. Unut gitsin. Demek cıvayı uyandırabiliyorsun. Yeni erkek arkadaşının beni sürüklediği...”

“O benim erkek arkadaşım *değil*.”

“...havuzu uyandırabiliyorsun ve bunu binlerce yıldır yapabilen olmamış. Bir de muhtemelen zırdeli, kötü kalpli efsanevi bir Fae savaşçısına bozamayacağın bir söz verdin. Senden ne istediğini bilmiyorsun...”

“Daha fazla Fae akıllarını kaçırmadan geçidi kullanabilsin diye ona yadigârlar yapmamı istiyor.”

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

“*Cevabı öğrenmek üzere.*”

Elim içgüdüsel bir hareketle belimde olması gereken hançere uzandı ama parmaklarım boşluğu kavradı. Kingfisher elini Nimerelle'in kabzasına rahatça dayamış vaziyette kapı eşiğinde duruyordu. Parlak yeşil gözlerinin üzerindeki kaşları çatıktı. Her zaman onu takip eden ağır bir kasvet vardı ama Kingfisher bugün etrafına daha karanlık, daha fırtınalı bir hava saçıyordu. Siyah gömleği ve pantolonunun üzerine zırhını kuşanmamıştı ama gümüş boyunluğu her zamanki yerindeydi.

Fisher'ı görmesiyle Carrion hışımla ayaklandı ve siyah saçlı savaşçıyla arama girdi, bu da Kingfisher'ın dudaklarının keyifli bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

“Gerçeği bütün *netliğiyle* bil diye söylüyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “*Zırdeli* değilim. Sadece *birkaç* tahtam eksik. Ve evet, arkadaşın bana bağlı. Hâlâ hayatta olmanı ona borçlu olduğundan bahsetti mi?” Masanın üzerindeki kâseden bir elma aldı ve elinde evirip

çevirdi. “Seni Kış Sarayı’nda bırakmaya niyetliydim ama küçük gezimizde bize katılman konusunda çok ısrarcı oldu.”

Carrion yüzünde mide bulandıracak kadar tatlı bir gülümsemeye bana döndü. “Ben de artık bana deli divane âşık değilsin sanıyordum. Yine de Zilvaren’de kalmayı tercih ederdim. Beni çok zengin bir adam yapacak harika bir anlaşma koparmak üzereydim.”

Kingfisher duraksadı ve Nimerelle’in kabzasını daha sıkı kavradı. Gözleri Carrion’la aramda gidip geldi, ardından odanın öteki ucuna, benim göremediğim bir şeye kaydı. Elindeki elmayı yavaşça kâseye geri bıraktı. “Benimle gelmen gerek, insan,” dedi.

“Harika. Zorla istediğin her şeyi yapacağım bir gün daha. Ne şanslıyım.”

Bana ciddi gözlerle baktı. “Seni hiçbir şeye zorlamayacağım.”

“Aa?” Sesime karışan alaycılığa mâni olamadım. “Yani burada kalmaya karar verirsem ve sana siktirip gitmeni söylersem küplere binip bana peşinden gelmemi *emretmeyecek* misin?”

“Bana siktirip gitmemi söylemen biraz sinirlerimi bozar,” dedi. “Ama buraya geldiğimize göre halletmem gereken o kadar acil iş var ki kafamı kaşıyacak vaktim yok. Siz ikiniz kumlu şehrinize geri dönebilirsiniz diye senden yeteneklerini derinlemesine keşfetmeni ve onları sayısız hayatı kurtarmak uğruna kullanmanı istemek yapılacaklar listenin sandığından çok daha alt sıralarında yer alıyor.”

Carrion bir elini havaya kaldırdı. “Şimdi o böyle söyleyince, ben oyumu gidip yadigâr sorununu çözmesine yardımcı olmandan yana kullanıyorum.”

Bileğini kavrayıp elini sertçe geri indirdim. “*Senin* oy kullanmaya hakkın yok. *Sana* gelirsek de,” dedim Fisher’a dönerek. “Beni kandırıp istediğini bir kere yaptırdın zaten. Senin için yadigâr yapmayı bitirdiğimde Zilvaren’e dönmemize izin vereceğine dair üstü kapalı bir imada bulundun diye koşa koşa işe koyulmayacağım.”

Fisher’ın dudakları tüm dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözündeki gümüş bir kılıç gibi parladı. “Bir şey

CALLIE HART

yaptırmak için seni kandırmama gerek yok ki. Az önce kendi ağzıyla da söylediğin gibi, canımın istediği her şeyi yapmanı sağlayabilirim.”

“Neden öyle yapmıyorsun o halde?”

“Çünkü kardeşim bana kızgın,” dedi. “Ayrıca halkıma kendi isteğiyle yardım etmeyi kabul edersen her şey daha kolay olur.”

Ren’le arasını düzeltmek için bana hür irademi geri veriyordu demek. Şaşırdığım söylenemezdi. Söylenip durmamın Fisher’ın canını sıkması da beklenmedik değildi. Ama o hoşuna gitmeyecek bir sürprizle karşılaşmak üzereydi. Ona hem isteyerek yardım edebileceğimi hem de başının etini yiyebileceğimi öğrenmek üzereydi. “Seninle geleceğim. Ama bir şartım var.”

Fisher’ın takındığı umursamaz maske bir an için düştü ve ardındaki sinirli adam ortaya çıktı. “Neymiş o?”

“Bana bir söz vereceksin. Açık ve net bir söz. Kelimesi kelimesine. ‘Halkım için yeterince yadigâr yaptığında seni özgür bırakacağıma ve Carrion’la birlikte Zilvaren’e dönmene izin vereceğime yemin ederim,’ diyeceksin.”

Kingfisher’ın çenesi belli belirsiz seğirdi. “Nasıl istersen. Kelimesi kelimesine. Halkım için yeterince yadigâr yaptığında seni özgür bırakacağıma ve Carrion’la birlikte Zilvaren’e dönmene izin vereceğime yemin ederim. Oldu mu? Mutlu musun?”

“Yeminine *bağlı* kalacak mısınız?” diye sordum.

Fisher alaycı bir tavırla başını eğerek bana selam verdi. “Kalacağım.”

“Pekâlâ. Mutluyum o zaman. Gidelim hadi.”

“Tilkiyi burada bırak. Ayağımıza dolanmasın.”

İsteğine itiraz ederdim ama Oniks yatağın üzerindeki yastıkların arasında uyuyakalmıştı ve o kadar huzurlu görünüyordu ki zaten onu uyandırmaya kıyamazdım.

“Peki ya ben?” diye sordu Carrion. “Beni sonsuza dek burada kilitli mi tutacaksın?”

Fisher'ın genzinden alaycı bir ses döküldü. "Kilitli falan değildin."

Omuzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Kapının açık olup olmadığını kontrol etmedin mi?"

"Ne bileyim. Öyle varsaydım."

"*Off!*"

Kingfisher arkasını döndü ve kendinden emin adımlarla kapıya yöneldi. "İçeriye istediğin gibi girip çıkmakta özgürsün, insan. Canının ne isterse onu yap. Gerçi ayağındaki tek botla fazla uzağa gidebileceğinden şüpheliyim."

17

Cahlış

“Neresi *burası*?”

Cahlış’i bir savaş karargâhı olarak hayal etmişim. Karların arasında kurulmuş bir çadır denizi, sayısız kamp ateşi ve gökyüzüne göz alabildiğine yükselen dumanlar görmeyi beklemişim. Fakat burası hiç de öyle bir yer değildi. Heybetli, güzel bir evdi. Carrion’la uyandığımız yatak odasının kapısının ardında kemerli pencereler, aydınlık ve havadar koridorlar ve sonu gelmeyen gözalıcı odalarla dolu geniş bir ev uzanıyordu. Duvarlar, çoğu Fisher’a benzeyen siyah saçlı erkek ve kadınların portreleriyle doluydu. Mobilyalar bile hoştu; pofuduk görünen, oturmaktan çökmüş kanepeler ve koltuklar eve yaşanmışlık katıyor, sevildiğini gösteriyordu. Dışarıda kuşlar şakıyordu. Güneşin ışınları malikânenin arazisini kaplayan kar tabakasından yansıyor, o kadar parlaktı ki zemin sanki milyonlarca elmasla bezenmiş gibi görünüyordu.

“Büyük büyük büyükbabam burayı uzun zaman önce inşa etmiş,” dedi Fisher sertçe. Koridor boyunca ayaklarını vura vura ilerlerken botlarının sesleri yankılanıyordu. “Belikon anneme evlilik için Kış Sarayı’na gelmesini emretmeden önce yuvam burasıydı.”

Everlayne bana annesinin Kış Sarayı'na nasıl geldiğini anlattığında ne kadının önceki hayatının nasıl olabileceğine ne de bunun Fisher'ı nasıl etkilediğine kafa yormuştum. Belikon'un sarayına geldiğinde kaç yaşındaydı? On mu? On bir mi? Hatırlamıyordum. Cahlish'le Kış Sarayı birbirinden çok farklıydı. Burayı terk etmekten nefret etmiş olmalıydı.

İçeriye huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Güvenli bir havası vardı. Sakinleştirici. Odalar da koridorlar da bomboştu. Ancak taş basamakları aşınıp pürüzsüzleşmiş ve ortaları üzerine basan sayısız ayakla çukurlaşmış döner merdivenden indiğimizde ikimiz dışında bir canlıyla karşılaştık. Hemen hemen bir metre boyunda, sarkık bir göbeği, cam gibi parlak kehribar rengi gözleri ve gördüğüm en tuhaf teni olan küçük bir canlıydı. Bir ateşin sönmeye yüz tutmuş korlarından yaratılmış gibi görünüyordu; derisi pürüzlüydü ve kömürü andırıyordu, gövdesinin her tarafında kenarları bir parıldayıp bir sönen küçük çatlaklar vardı, sanki her an tutuşacaktı.

Elinde dumanı üzerinde bir tencere ve iki fincan duran bir gümüş tepsi taşıyordu. Tuhaf yaratık Fisher'ı görmesiyle tiz bir çığlık atarak tepsiyi yere düşürdü. Tencere ve fincanlar etrafa saçıldı. "Ah! Hayır. Hayır, hayır, hayır. *Ah, hayır!*" Ses tiz olsa da bir erkeğe ait olduğu ke-sindi. Üzerinde herhangi bir giysi parçası olmasa da bunun bir önemi yoktu. Örtülmesi gereken herhangi bir uzvu yokmuş gibi görünüyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle düşürdüğü tepside sendeleyerek uzaklaştı. Paniğinin kaynağı, duman saçan minik ayaklarının dibindeki tuzla buz olmuş porselen parçaları değil gibiydi.

Kingfisher dizlerinin üzerine çöküp kırık fincanın parçalarını toplamaya başladığında dumur oldum. "Önemi yok, Archer. Sakin ol, sorun değil."

Archer'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Bakışlarının benimkileri bulmasıyla simsiyah gözbebeklerinin ateşten minik bir halkayla çevrili olduğunu fark edip hayrete düştüm. Yaratık parmağını Fisher'a doğrulttu. "Onu *görüyor* musun?" diye sordu tiz bir sesle.

CALLIE HART

Fisher'a bir bakış attım. "Ne yazık ki evet."

"O..." Archer yutkundu. "Gerçekten burada mı?"

Kingfisher fincanın parçalarını toplamayı bıraktı ama başını kaldırmadı. Bir an gördüğüm şey karşısında büyülenerek donakaldım. Boyunluğu sadece boğazını koruyordu. Ensesi şu an açıktaydı ve siyah dalgalı saçları tenini örtecek kadar uzun değildi. Kafasının hemen altıyla gömleğinin yakası arasında görünen beyaz tenini lekeleyen tek şey siyah bir ründü. Karmakarışık görünüyordu; iç içe geçmiş ince çizgilerden, düğümlerden ve spirallerden ibaretmiş gibiydi. Şimdiye dek Faelerde gördüğüm rünlerin çoğu gözüme çirkin gelmişti ama bu...

Kingfisher başını kaldırıp Archer'a baktı. Rün gözden kayboldu. "Sakin ol, Arch. Halüsinasyon görmüyorsun. Dün gece geç saatlerde döndüm."

Archer küçük başını geriye atıp inledi. Kırık çay fincanlarının üzerine basarak Fisher'ın üzerine atladı. İnce, dumanı tüten kollarını savaşçının boynuna doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Buradasın. *Buradasın!*"

"Tamam, tamam. Sakin ol." Fisher'ın minik yaratığı itmesini bekledim ama bunun yerine kollarını etrafına dolayıp ona sımsıkı sarıldı. "Herkesi ayaklandıracaksın. Saldırı altında olduğumuzu sanacaklar."

Archer geri çekildi ve küçük ellerini Fisher'ın yüzüne koydu. Sanki *gerçek* olduğundan emin olmak istiyormuş gibi her yerine hafifçe vurdu ve Fisher'ın yanaklarıyla alnında siyah lekeler bıraktı. "Seni o kadar çok *özledim ki*. Senin için dua ettim, iyilikler diledim ve umdum..." Archer hıçkırdı. "Hep seni düşündüm. *Her gün.*"

"Biliyorum. Ben de seni özledim, dostum."

"Ah, hayır. *Ah, hayır!*" Archer çabucak geri çekildi ve telaşla Fisher'ın göğsünü silkelemeye başladı. "Gömleğin, Lordum. Gömleğini is içinde bıraktım!"

Fisher yumuşak bir kıkırtıyla karşılık verdi buna. Sesinde en ufak bir kötü niyet belirtisi yoktu. Alaycı, soğuk ya da acımasız da değildi. Sadece... gülüyordu. “Bunu kolayca çözebiliriz. Endişelenmeyi kes. Bak.” Fisher’ın gömleği artık kumaş değildi, birden dumana dönüşüvermişti. Duman bir an gövdesinin etrafında kıvrıldı ve tekrar bir gömlek oldu. Lekesiz, kusursuz bir gömlek. Duman daha sonra ayaklarının etrafına toplandı ve yerde ilerleyip kırık tencere ve fincanların üzerine kapandı. Tekrar dağıldığında kırık parçalar onarılmış, hepsi tekrar tepsideki yerlerine dönmüştü. “Gördün mü? Yeni gibi oldular,” dedi Fisher.

“Çok naziksin, Lordum. Çok nazik. Ama hatalarımı düzeltmek *sana* düşmez. Daha dikkatli olmam gerek. Bir de...”

“Archer, lütfen. Her şey yolunda. Elini çabuk tut da işine dön hadi. Akşam yemeğinden önce seni bulurum. Yokluğumda olan biten her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Archer’ın gözleri hâlâ nemliydi. Birinin Kingfisher’ı gördüğü için mutluluk gözyaşları dökmesi bana imkânsız geliyordu. Gözlerimle görmesem hayatta inanmazdım ama olan buydu işte. Archer’ın yanaklarına ne zaman bir damla gözyaşı süzülse cızırdayıp buharlaşıyordu. “Peki, Lordum. Nasıl istersen. Sana her şeyi anlatmak benim için bir onurdur.”

Archer’ın yanımdan ayrılışını şaşkınlıkla izledim. Kingfisher bir şey söylemeden tekrar yürümeye başladı. Ona yetişmek için peşinden koştum. “Ne tür bir Fae’di o?”

“Archer Fae değil. Ateş perisi.”

“Peki. *Seni* neden bu kadar çok seviyor?”

Fisher soruma cevap vermeye yanaşmadı. “Burada bir sürü ateş perisi yaşıyor. Su perileri, hava perileri de var. Ama pek fazla toprak perisi yok. Daha düşük Fae yaratıklarının isimlerini öğrenmeye özen göstermelisin. Hepsine Fae dersin eninde sonunda yanlış birinin tepesini attırırsın.” Fisher konuşurken kaidelerin üzerine oturtulmuş,

CALLIE HART

içlerinden biri duvara bakan yedi heykelin yer aldığı duvardaki bir oyuğun önünden geçtik. Fisher yanlarından geçerken adımlarını bile yavaşlatmadan tanrılara ortaparmağını gösterdi.

Bıkkınlıkla ofladım. “Bak, burada Yvelia’daki her canlının adını öğrenecek kadar uzun kalmayacağım. Şu yadigârları yapıp buradan defolup gitmeye ne kadar istekli olduğumu sen de göreceksin.”

“E, tabii. O berbat şehre dönmek için *sabırsızlanıyorsun.*” Kingfisher köşeyi dönüp aniden durdu ve solundaki kapıyı açtı. “Baskı altında yaşamayı, açlıktan nefesinin kokmasını çok özledin. Biricik şehrinin cazibesini ben bile inkâr edemem.”

“Neden geri dönmek istediğimi en çok senin anlaman gerekir. Arkadaşlarına yardımcı olmak için elinden geleni yapmaya çalışıyorsun. Benim de yardıma ihtiyacı olan dostlarım, ailem var. Madra’yla tek başlarına savaşamayacak kadar yorgunlar. Pes etmişler. Eve dönmezsem *onlara* kim yardım edecek?”

Kingfisher’in karın habercisi, soğuk bir sabah havasını andıran kokusu aniden burnuma akın ettiğinde nefesim kesildi. Tepkimi görmezden geldim ve kendimi Üçüncü Bölge’de acı çeken herkesi düşünmeye zorladım. Fisher bu denli yakınımdayken buna odaklanmak güçtü. Sivri kulaklarının uçları dalgalı tutamların arasından dışarı çıkmıştı ve aralık dudaklarının ardındaki sivri köpekdişlerinin belli belirsiz parıltısını seçebiliyordum. Çarpık, alaycı gülümsemesi Bölge’mi unutmak istememe neden oluyordu. Bana kucağına tırmandığım zamanı, güçlü ellerinin belime dolanışını ve...

Hayır.

Buna kapılmayacaktım. Dün gece bana yaptıklarından sonra, beni iradesine boyun eğmeye zorladıktan sonra olmazdı.

“İçinde bulunduğum durum kendi tercihim değil. Mecbur olmasam burada olmayı *seçmezdim.* Bu görev benim doğum hakkım. İlk nefesimi aldığım andan beri sorumluluğu benim. Sense o şehirde yaşayan yüz binlerce insandan birisin sadece. Onlar kendilerini kurtarmayı reddederken sen neden bu sorumluluğu üstlenesin?”

Sorusunun cevabını zaten biliyordu. Aptal değildi. Fakat bunu duymaya ihtiyacı olduğu ortadaydı ve ben de ona istediğini verecektim. “Çünkü yapılacak doğru şey bu, Fisher.”

Fisher sessiz kaldı. Kendimi küçük ve ahmak hissetmeme neden olan bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. “Önden buyur, Minik Osha.”

Girdiğimiz demirhane Kış Sarayı'ndakine hiç benzemiyordu. Kocamandı ve o kadar çok ekipmanla doluydu ki hangisine bakacağımı şaşırdım. Ocağın içinde ayakta durabileceğim kadar büyüktü; gerçi içinde gürül gürül yanan ateş düşünülduğünde bu muhtemelen kötü bir fikirdi. Bir duvara her şekilden ve boyuttan pota sıra sıra dizilmişti. Beherler, karıştırma çubukları ve tüpler raflara sıralanmıştı. Havanlar, havan tokmakları, içleri tozlarla, kurumuş bitkilerle, çiçeklerle ve farklı sıvılarla dolu büyük cam şişeler...

Demirhane diğer tarafta dışarıya açılıyor, etrafı duvarlarla çevrili, ortasında bir bankın ve yapraklarını dökmüş uzun bir ağacın yer aldığı karlı küçük bir bahçeye çıkıyordu. Yüksek tuğla duvarın ötesinde yapraklarını dökmeyen çamların tepelerini ve pek de uzakta sayılmayan heybetli sıradağın taşlık, inişli çıkışlı eteklerini seçebiliyordum.

Kendime engel olamayıp, “Ne güzeller,” dedim. “Dağlar. Daha önce kitaplardan resimlerini görmüştüm ama bu kadar... görkemli olacaklarını tahmin etmemiştim.”

Fisher başını dağlara çevirdi, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. “Omnamerrin. En yüksek, en sarp zirvesine böyle derler. Kadim Fae dilinde ‘uyuyan dev’ anlamına gelir.”

“Tırmanmaya kalkışan oluyor mu?”

“Sadece ölmek isteyenler,” dedi Fisher.

Bir saniye. Omzumun üzerinden arkama bir bakış atıp gördüklerimi idrak etmeye çalıştım.

“Kaşların neden çatıldı?” diye sordu Fisher.

CALLIE HART

“Çünkü...” İçeri girdiğim kapıya ve ardındaki sıcak, huzurlu koridora baktım. “Boyutlarda bir tuhaflık var. Az önce üçüncü kattaydık. Önlerinden geçtiğimiz diğer odalar çok daha küçüktü. İçinde bulunduğumuz demirhane zemin katta ama tavanı çok yüksek ve...”

“Büyü.” Kingfisher omuzlarını silkti. Çalışma tezgâhlarından birine doğru ilerledi ve kınını belinden çıkararak artık aşına olduğum soyunma sürecine başladı. “Kapı büyülü. Evin dışında bulunan demirhanenin girişine bağlı. Böylesi, son derece patlayıcı bileşikler ve kimyasalları evin içinde saklamaktan çok daha güvenli. Koridordaki kapıdan geçtiğimizde buraya ışınlanıyoruz. Bu kadar basit.”

Basit mi? Evet, *bu kadar* basitti ve içimde çılglık çılgılığa bağırma isteği uyandırıyor. Onu boğazlayacaktım. “Böyle bir şey yapabiliyorsun madem neden beni o gölge geçide girmeye zorlamak yerine handaki kapılardan birini buraya bağlamadın?”

Nimerelle’i tezgâhın üzerine bırakarak, “Çünkü söylediğini yapmam,” dedi. “Bu, Ren’in marifeti. Benim öyle bir yeteneğim yok.”

“O zaman neden *Ren...*”

“Yalnızca kısa mesafelerde işe yarıyor, insan. Nefesini boşuna tüketme. Ne *ben* ne de *Ren* öyle bir şey yapabilirdik. Sekiz yüz fersah yol katetmemiz gerekiyordu ve bu mesafeyi aşmanın tek yolu gölge geçiydi.”

“Öyle olsun,” diye homurdandım. “Peki madem buraya geleceğimizi biliyordun neden geçidi Kış Sarayı’nda açmadın? Neden beni bütün gece at tepesinde o korkunç ormandan geçmeye zorladın?”

Bana alaycı yan bir bakış attı. “Ormandan korkmamıştın hani?”

“Korkmadım zaten! Sadece... soruma cevap ver.”

Kingfisher dirseklerini tezgâha dayayarak bana doğru eğildi, saçları yüzünün yarısını gizliyordu. “Çünkü, Minik Osha, gölge geçidini açmak çok fazla büyü gerektiriyor. Faeler böyle şeyleri hissedebilir. Belikon sarayının altındaki mağaralarda böyle muazzam miktarda büyü kullandığımı hissetseydi bırak geçide girmemizi, gözümüzü

kırpmaya fırsat bulamadan yanımıza ışınlandı. Hanla Kış Sarayı arasında elli fersahlık mesafe var. Ne tesadüf ki bu, böyle güçlü bir büyüü hiçbir şey fark etmemesini istediğim birinin ruhu duymadan yapmak için gereken mesafeye denk. Sinir bozucu soruların bitti mi?”

“Hayır, bitmedi. Neden diğer diyarlara seyahat etmek için o geçidi kullanmıyorsun? Böylece yadigârlara ihtiyacın da olmaz. Belli ki gölgeler sana kafayı yedirmiyor. Neden cıvayla uğraşıyorsun?”

“Kutsal şehitler bana sabır verin,” diye mırıldandı Fisher. Beş yaşındaki bir veleden en temel, en genelgeçer bilgiyi açıklıyormuş gibi davranıyordu. “Gölge geçitler bu diyara özgüdür. Sadece bu topraklarda kullanılabilir. Cıvaysa bu diyardan değil. Dolayısıyla hem bu diyarda hem de diğerlerinde kullanılabilir. Daha fazla soruya cevap verecek sabrım kalmadı. Yapacak işlerimiz var.”

Konu öylece kapanmıştı. Fisher demirhanenin öteki ucuna, en büyük potalardan birinin yanında duran ahşap sandığa ilerledi ve sapını tutup koca şeyi tezgâha sürükledi. Sandık Bill ve Aida'nın toplamından daha ağırmış gibi görünse de tek damla ter dökmemişti. Kapağını açtığı anda gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Sandık farklı şekillerde ve boyutlarda gümüş yüzüklerle doluydu. Bazılarının üzerinde semboller ve aile armaları vardı. Bazılarıysa elmas, yakut ya da safirle bezenmişti. Bazıları zarif ve hoş olsa da çoğunun yazılar işlenmiş halkaları kalın ve kabaydı. Bu kadar çok değerli metali bir arada hiç görmemiştim. “Eh, Carrion'ı iyi ki yanımızda getirmemişiz. Kaşla göz arasında en az sekiz tanesini çalardı ve ikimizin de ruhu bile duymazdı.”

“Birileri bana ait bir şeyi çalmaya yeltendiğinde bunu *fark ettiğim* konusunda hemfikir olduk sanıyordum.”

Kutsal tanrılar aşkına, bunun peşini asla bırakmayacaktı. Sandığa eğilip yüzüklerden birini alırken ona ters bir bakış attım. Elime gelen yüzük gözalcı bir akuamarin taşının iki yanına işlenmiş gül desenleriyle son derece kadınsıydı. “İçinde binlerce olmalı,” dedim hayretle.

CALLIE HART

“Bin sekiz yüz tane var,” dedi Kingfisher. “Sadece bu sandıktan bahsediyorum. Şuradaki tezgâhın arkasında sekiz sandık daha var.”

İşaret ettiği yöne bir bakış attığımda duvarın dibine yaslanmış iki ahşap sandık daha gördüm. Diğerleri gözden uzak bir yere saklanmış olmalıydı.

Yüzüğü sandığa geri attım. “Bunlardan kılıç mı yapacağız?” Zilvaren'deki gümüş silah yapmak için fazla yumuşaktı ama Fae demircileri onu daha dayanıklı hale getiren dövme metotları keşfetmişti. Belki de büyülerini kullanıyorlardı. Ya da...

Kingfisher'in tekrar bana sırtıttığını görmemle zihnim durdu ve mantıklı düşünceler buharlaşıp gitti. Bu sırtıtış hiç hayra alamet değildi.

“Mecbur kaldığında herkes eski bir yadigârı kullanabilir ancak en çok sahibi için değerli bir şeyden dövüldüklerinde etkili olurlar. Bunlar benim için çarpışmış savaşçıların aile yüzükleri. Her biri zamanında parmaklarını süslediği kişiler için çok anlamlıydı. Bu yüzükleri birer yadigâra dönüştüreceksin.”

“Fisher, *hayır!* Sandıklarda neredeyse...” Sayılarla aram iyiydi ama çarpma işlemi yapmak bir yana, düzgün düşünemeyecek kadar şaşkındım. Fakat bir şekilde sonuca ulaştım. “Sandıklarda neredeyse on beş *bin* yüzük var! Hepsini tek tek eritip yepyeni şeylere dönüştürmek ne kadar sürer haberin var mı senin?”

“Eminim yıllar sürecektir. Ama endişelenme. Derdimiz göz kamaştıracak takılar yapmak değil. Yüzüğü eritecek, yapısını transmutasyonla onu takacak kişiyi cıvadan koruyacak şekilde değiştirecek, sonra da bunun gibi basit bir şey haline getireceksin.” Parmağını boynundaki zincire geçirip ucunu ortaya çıkardı. “Üzerinde bir mücevher ya da herhangi bir oyma varsa onu da yaptığın madalyonun bir yerine ekleyeceksin. Bunun dışında, her şey gayet basit.”

“*Basit* mi?” Sinirden gözlerim karardı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. “Sana... yeteri kadar yadigâr yapmana... yardımcı

olacağımı...” Korku göğsümü bir mengene gibi sıktığında sözlerimi yarım bıraktım. Yine aynı şeyi yapmıştım. Ayrıntılara dikkat etmemiştim, değil mi? Üstelik bu seferki daha da sinir bozucuydu çünkü ilk seferden dersimi alıp iyi iş çıkardığımı sanmıştım.

“Halkım için yeterince yadigâr yaptığında seni özgür bırakacağıma ve Carrion’la birlikte Zilvaren’e dönmene izin vereceğime yemin ederim. Bana ettirdiğin yemin buydu, değil mi?”

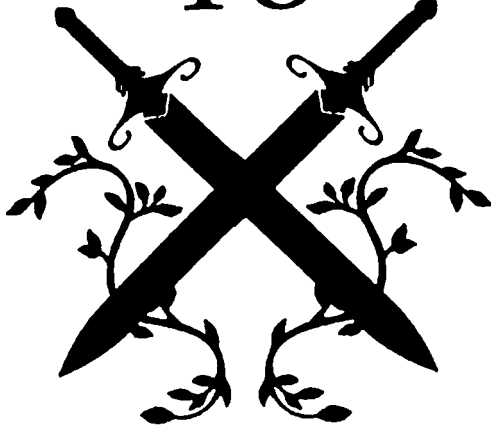
“Evet ama...”

“On beş bin savaşçım var, Minik Osha. Haliyle hepsine yetmesi için on beş bin yadigâra ihtiyacım var. Yüzüklerin hepsini bitirdiğinde seni yemininden azat edeceğim ve evine dönebilmen için en yakın cıva geçide götüreceğim. O zamana kadar...” Yüzüklerle dolu ahşap sandığa bir bakış attı.

“Ama bunları bir yadigâra *nasıl* dönüştüreceğimi bile bilmiyorum. Sadece bunu bulmak bile haftalar, hatta *aylar* sürebilir!”

Fisher’in cıva lekeli gözlerinde tek bir anlayış kırıntısı bile yoktu. “O halde bir an önce işe koyulsan iyi edersin.”

18

Pota

Kingfisher'in evinde Simyacıların ölmeden önce yazdığı bir yığın kitap vardı. Hepsi yüzyıllar öncesinden kalmaydı ve yaprakları çoktan ufalanmaya başlamıştı. Birçoğu Kadim Fae lisanında yazılmıştı. Metinlerin neredeyse hiçbirini anlamadığımdan hiçbiri bir işe yaramıyordu. Fisher'a kendi ırkı bile bunu yapamamışken benim kitaplardan nasıl faydalı bilgiler çıkarabileceğimi sorduğumda bana inisiyatif almamı söyleyip siyah bir duman bulutunun arasında gözden kaybolmuştu.

Öğle vakti çalışma tezgâhının üzerinde ansızın üzeri yemek dolu bir tepsi belirdi. Şimdiye dek tattığım en leziz sosla doldurulmuş bir çeşit etli turta, birkaç parça peynir ve dilimlenmiş bir elma. Tezgâhın altından huysuz sızlanmalar yükseldiğinde Oniks'in yemeğin kokusunu alıp yanıma geldiğini anladım. Umutla dolup taşan siyah gözleri tabağıma kenetlenmişti ve yere düşecek en ufak bir kırıntıyı bile mideye indirmeye hazırdı. İnsan –daha doğrusu *Fae*– yemeklerinin onun için ne kadar sağlıklı olduğunu bilmiyordum ama tereyağlı turtanın hamuru o kadar kıyır kıyır, iç dolgusu o kadar lezizdi ki yemeğimin yarısını onunla paylaşmadan edemedim. Karnının

doymasıyla dışarı fırladı ve karların arasında neşeyle koşturup konan kuşları kovalamaya başladı. Tüylü poposunu sallayarak arka ayaklarının üzerinde gerildikten sonra havaya sıçrayıp ön ayaklarının üzerine inmesini on beş dakika boyunca izleyip kahkahalar attım. Gerçekten avlandığını ve karın arasından ağzında minik bir kemirgenle çıktığını fark ettiğimde gülmeyi kestim. Hiç değilse keyfi yerindeydi.

Bir saatimi daha kitapları inceleyip hiçbir şey anlamayarak heba etmemin ardından teoriyi siktir edip pratiğe odaklanmaya karar verdim. Önce yüzüklerden birini eritip üzerinde deney yapmaya niyetlendim ama çok geçmeden, başarılı olmazsam –ki muhtemelen olmayacaktım– Fisher’ın savaşçılarından yüzüklerinden birini mahvedeceğimi ve onun bunu hiç hoş karşılamayacağını düşündüm. Tezgâhlardan birinin yanında duran bir kovanın içinde biraz hurda metal buldum ve deneme yanılma için onları kullanabileceğime karar verdim.

Karşıma çıkan ilk sorun, işe nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim *olmamasıydı*. Eğri büğrü hurdalardan birini alıp odaklandığımda yaydığı titreşimlerden ne tür bir metalden yapıldığını hissedebiliyordum. Zilvaren’de bunu yapabildiğimi fark ettiğim ilk zamanlar titreşimler ödümü öyle bir koparmıştı ki kendimi onları görmezden gelmeye şartlamıştım. Şimdiyse bu tuhaf yeteneğimi kaplamalı metalleri, gümüşü ve evimde eşini benzerini hiç görmediğim demir türlerini birbirinden ayırt etmek için kullanıyordum. Her metalin kendine has bir frekansı vardı.

Çok geçmeden Yvelia gümüşünün frekansını öğreniverdim. Birkaç yüzüğü elime alarak gözlerimi kapamam ve kollarımdan yukarı tırmanan enerjilerinin nasıl bir his bıraktığını öğrenip bunu aklımın bir köşesine yazmam yetmişti. Daha sonra kovanın başına döndüm ve aynı titreşimi yayan hurdaların hepsini bir kenara ayırmaya koyuldum. Yarım saat gibi kısa bir sürenin ardından eritmeye hazır hatırı sayılır miktarda parıl parıl metalim olmuştu.

İlk denemem için bir yüzük oluşturmaya yetecek miktarda gümüşü erittim ve bir potaya döktüm. Ardından erimiş metalin içine

CALLIE HART

raflara dizili cam kavanozların içindeki farklı malzemelerden kattım ama hiçbir şey *başaramadım*. Eklediğim malzemelerin çoğu sıvı metalin kızgın yüzeyine değer değmez kül olmuştu. Hiç değilse tuz gümüşe iyi uyum sağlamışa benziyordu. Metali soğumaya bıraktım ve çekiçle düzleştirdim. Ardından yarattığım yeni madalyonu test etmek için cıva aramaya koyuldum.

Ne var ki kavanozlarda da kaplarda da cıvadan eser yoktu. Fisher bana biraz bile cıva verecek kadar güvenmiyorsa sorununu nasıl çözmemi bekliyordu? Bir şekilde onu kaçmak için kullanacağımı falan mı sanıyordu? Son seferin ardından dersimi almıştım. Henüz kendime ait bir yadigârım yoktu...

Buradayım.

Buradayım.

Ben buradayım...

Kulağıma küçücük bir fısıltı geldi.

Saraydaki cıva zihnimde fısıltılardan bir koro gibi çınlamıştı. Fakat bu sakindi. Daha sessizdi. Söylediğini duyabilmek için gözlerimi kapamam ve bütün dikkatimi toplamam gerekti. Demirhanenin içinde bir yerlerdeydi. Yakınlarda. Çalıştığım tezgâhın etrafından dolandım ve nazik bir çekim hissettiğimde durdum. O kadar zayıftı ki bir an hayal edip etmediğimden şüphelendim. Ardından kaynağına doğru ilerledim.

Duvarın dibine yerleştirilmiş küçük bir lavabonun üzerindeki rafta gümüş bir kutu duruyordu. Bir saksı bitkisinin yaprakları etrafını sarmıştı ve ilk bakışta görülmesine engel oluyordu. Kutuyu alıp tezgâha götürdüm ve kapağını açtım. İçindeki azıcık cıvayı gördüğümde güldüm. Doğal olarak katı haldeydi ama erise bile en fazla birkaç yemek kaşığı ederdi. Fisher gerçekten bu kadarcık cıvanın işimi görmesini mi bekliyordu? Oflayarak bir maşa yardımıyla metali kutudan çıkardım ve bulabildiğim en küçük potanın içine koydum.

Cıvayı katı halden sıvı hale dönüştürmek gitgide kolaylaşıyordu. Karanlığa uzanan bir el. Bir düğmeye basan bir parmak. Bu

seferkinin miktarı o kadar azdı ki neredeyse hiç irade gücü kullanmama gerek kalmadı. Sert metal parçası göz açıp kapayıncaya kadar dökme demirden potanın dibinde dönen parlak bir sıvıya dönüştü. Dövdüğüm madalyonu içine bıraktım ama cıvanın gümüşü tamamen kaplamaya yetmeyecek kadar az olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum.

Hiçbir şey olmadı.

Bekledim.

Hâlâ tık yoktu.

Cıva usul usul, *Buradayım. Buradayım. Ben buradayım*, diye fısıldamaya devam ediyordu. *Yalnızım. Bir başımayım. Gel de beni bul. Beni bul. Benimle ol.*

Madalyon hiçbir şeye dönüşmedi.

İkinci deneme için kolları sıvadım. Bu kez erimiş gümüşe kuma benzeyen bir şey ve biraz tuzlu su ekledim. Fakat yine hiçbir şey olmadı. Üçüncü seferde gümüşü kavanozlardan birinde bulduğum soluk kırmızı renkli tozla birleştirmeye çalıştım ama tanecikler erimiş metalin dalgalanan yüzeyine bile değmeden alev aldı ve içeriye yüzümü karıncalandırıp uyuşturan kırmızı, zehirli bir duman bulutu sardı. Bu fiyaskonun ardından Oniks içeriye dönmedi, ben de dışarıda ona katılıp soğuk öğleden sonra ışığının altında bankta oturdum. Kürkünü okşadım ve pantolonum kar taneleriyle beyaza boyanırken tir tir titredim.

Günün dördüncü ve son denemesinde metale bir fiske kömür tozu ve üzerinde *Dulun Zehri* yazan bitkiden bir dal ekledim ve girişimim yine hiçbir sonuç vermeyince canıma tak etti. Oniks'i bir ıslıkla çağırdım ve tilkim gönülsüzce içeriye dönünce, başarısız denemelerimle yarattığım karmaşayı ardımda bırakarak demirhaneyi sinirli adımlarla terk ettim.

Cahlish'in koridorlarına geri döndüğümüzde Oniks neşeli sesler çıkararak ayaklarımın etrafında koşuşturmaya, ağzından fırlamış diliyle bacaklarıma atlamaya başladı. Demirhaneden çıktığımızı çok

CALLIE HART

sevinmiş gibi görünüyordu. Bu sabah Fisher'la geçtiğimiz koridorlara pek dikkat etmemiştim ama aşına olmadığım yerlerde yolumu bulma konusunda nispeten usta sayılırdım. Biraz zaman alırdı belki ama uyandığım odaya giden yolu eninde sonunda bulacaktım.

Fakat buna gerek kalmadı. Henüz birkaç adım atmıştım ki koyu kırmızı bir gömlek ve soluk kahverengi deri bir pantolon giymiş Ren ilerideki köşeyi döndü. Üstü başı çamur içinde kalmıştı ve yanağında kanlı uzun bir yara vardı. Saçları terden ıslak gibiydi ve gözlerinin altındaki morluklar onu bitkin gösteriyordu. Yine de beni gördüğünde gülümsemekten geri durmadı ve kirli ellerini getirdiği havluya silerken yanıma doğru yürüdü.

“Ben de sana bakmaya geliyordum,” dedi sırtarak. “Duyduğuma göre zorlu bir görevin varmış.”

“İmkânsız bir görev.” Kasvetle kaşlarımı çattım. “Sadece dört deneme yaptım ve yorgunluktan ölüyorum. *Sana* ne oldu?”

“Ah, bilirsin geçitte birkaç çatışma çıktı işte. Karın böyle lapa lapa yağdığı, gökyüzünün bu kadar karanlık olduğu günlerde hep bir saldırı olur. Sayıca azdık ama kimseyi kaybetmedik. Otuz kadar düşmanı hakladık.”

“Tebrik ederim?” Yvelia Faelerinin düşmanı olsalar da birini bu kadar çok adam öldürdüğü için tebrik etmek tuhaf geliyordu.

Ren sesimdeki tereddütlü tınıyı fark etmiş olacak ki usulca güldü. “Teşekkür ederim. İnan bana sadece otuzunu öldürmemiz bile birkaç yüz masum canı kurtardı. Geçidi aşsalar sınıрын bizim tarafımızda kalan kısmının altını üstüne getirirlerdi. Bu son derece can sıkıcı olurdu.”

“Sen öyle diyorsan sözüne güveniyorum,” dedim.

Ren kirli parmaklarını havluya silerken bakışlarını üzerimden ayırmadı. “Sana başka bir şey daha söylesem yine sözüme güvenir misin?”

Oniks, Ren'in bacaklarına atladı ve etraflarında dönmeye başladı. General eğildi ve tilkinin başını dalgın dalgın okşadı, bütün dikkati bendeydi.

“Bilmem,” dedim. “Ne söyleyeceğine bağlı sanırım.”

Ren iç geçirdi. “Haklısın. Şey, akşamüzerinden beri sana ettirdiği yemin yüzünden Fisher’ın başının etini yiyorum. Onu affetmemi istiyorsa, durumu ancak seni biraz daha yakından tanımaya başlayarak telafi edebileceğini söyledim.”

Bir adım gerileme içgüdümü bastırdım. “Neden *öyle* bir şey söyledin?”

“Fisher bazen dediğim dedik biri olabiliyor. Onun için gri diye bir şey yok. Sadece siyah ve beyaz var. Korkarım ki yokluğunda bu yönü daha da kötüleşmiş. Zihnindeki her şeye keskin sınırlar çekmesi gerekiyor yoksa hepsi birbirine karışıyor. Şu anda sen kafasında hayatı hepimiz için daha iyi hale getirmek üzere kullanması gerektiğini düşündüğü bir araçsın. Ben de son raddesine kadar zorlanan bir aletin eninde sonunda kırılacağından endişeleniyorum. Açıksözlülüğümü bağışla, Saeris ama sen Fisher’ın kırmasına müsaade edemeyeceğimiz bir araçsın. Seni bir insan olarak görmesi gerekiyor. Yalnızca içinde bulunduğumuz bu zor durumdan çıkış yolumuz olmadığını anlaması gerekiyor. Ve *bunu* başarmanın tek yolu senin hakkında daha fazla şey öğrenmesi.”

Neden söylediği hiçbir şey hoşuma gitmemişti? “Tamaaam.”

“Ona bu akşam yemeğini seninle yemesi gerektiğini söyledim.”

“Ah.”

“Sanırım kabul etti.”

“*Sanırım* mı?”

Dudakları mahcup bir sırıtışla kıvrıldı. “Onu tanıyorsun. Bazen neyi kabul edip etmediğini anlamak zor oluyor.”

“O gelmiş geçmiş en kaypak piç kurusu,” diye homurdandım.

“Haklısın. Ama... lütfen. İtiraz etme. Onunla yemek ye. Ona kendinden bahset. İnan bana, sen daha ne olduğunu bile anlamadan bitiverecek.”

İnan bana, sen daha ne olduğunu bile anlamadan bitiverecek, diyerek beni ikna etmesi gerekiyorsa bu kesinlikle gitmek istemediğim

CALLIE HART

bir etkinlikti. Fisher'la akşam yemeği yemekten daha can sıkıcı bir şey düşünemiyordum. Ama Ren bana öyle yalvaran gözlerle bakıyordu ki. Bütün samimiyetiyle, bütün kalbiyle yemeğe gitmemi istiyordu. Hem teklifini geri çevirsem ne yapacaktım ki? *Odamızda* beni bekleyen Carrion'la mı vakit geçirecektim? Tekrar bir düşününce, Fisher'la yemek yemek daha çekilir çile gibi geldi.

“Pekâlâ. Onunla yemek yiyeceğim. Ama sadece senin hatırın için. Bir de sofrada içki olacağına söz vereceksin.”

Yemek masası en az birkaç kilometre uzunluğunda olmalıydı.

Tamam, tamam. Belki sadece on metreydi ama bu, birlikte yemek yiyecek iki kişi için çok uzun olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. *Baş başa*. Fisher bir uca, ben de öteki uca oturmuştum. Aramız Archer'ın başlarını çektiği bir ateş perisi ordusu tarafından getirilmiş bir yığın yemekle doluydu. Masanın tam ortasında mor ve pembe çiçeklerden yapılmış devasa bir buket duruyordu, tek kelimeyle gözalcıydı ama o kadar büyüktü ki Fisher'ı *göremiyordum* bile.

Belki de amacı buydu.

Odaya döndüğümde Carrion'ı bulamamıştım ve yıkanıp demirhanenin terinden arınmak istediğimden bunu memnuniyetle karşılamıştım. Ben küvetteyken büyülü bir şekilde yatağımın ayak ucunda belirmiş elbiseye doğru düzgün bakmaya tenezzül bile etmemiştim. Yalnızca siyah olduğunu fark etmiştim. Çekmecelerden birinde üzerime uygun bir pantolon ve temiz bir gömlek bulmuş (belli ki benim için bırakılmıştı) ve üzerime onları geçirmiştim.

Rahatım yerindeydi ama Archer'ın attığı yan bakışlar bana efendisikle akşam yemeği yiyecek kadar şık olmadığımı ve bunu hiç onaylamadığını söylüyordu. Çatalımı bir parça balığa sapladım ve tabağımın sağında duran şarap kadehini alıp havaya kaldırdım. “Bu kadeh burada süs olarak mı duruyor?” diye seslendim masanın öteki tarafından.

Çiçeklerin ardında oturan Fisher'ın sadece dalgalı saçlarını görebiliyordum. Konuştuğunda sesi sanki masanın öteki ucunda değil de hemen arkamdaymış gibi yakınımdan geldi. "Gününü nasıl geçirdiğini anlat da bir şeyler içmeyi hak edip etmediğini bir düşüneyim."

Sesinin yakınlığı ve konuşma şekli... çok samimiydi. Sanki dudakları kulağımın dibindeydi ve nefesi saçlarımı uçuşturuyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Büyü tıpkı damarlarında akan kan gibi bu evin her yerinde akıyor. Havanın içinde yaşıyor. Şimdiye dek gördüğün onca şeyin şüphelerini gidermeye fazlasıyla yetmesi gerekirdi ama... hâlâ sesimin yakınından gelmesi gibi önemsiz bir şeye mi şaşırıyorsun?" Ağzından çıkan her kelimedenden zevk damlıyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu. Çok fazla olağanüstü şey görmüştüm. Diğerleriyle kıyaslandığında bu pek de etkileyici sayılmazdı. Kafamı allak bullak eden asıl şey sesini bu kadar yakından duymanın içimde uyandırdığı *hislerdi*.

Boğazımı temizledim. "Tahmin edebileceğin gibi berbat bir gün geçirdim. Dört deneme yaptım ve hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Bulduğum hurda metallerin neredeyse tamamını heba ettim. Denemelerime yarın da devam edebilmek için daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Bugün kullandığın gümüşleri tekrar saflaştırman mümkün mü?" diye sordu.

"Evet ama böylesi daha uzun sürer. Bir günümü deneyler yaparak geçirmek yerine boşa harcamış olurum." Ofladım. "Dur tahmin edeyim. Deneyler arasında koca bir günümü saflaştırmaya ayırmamı umursamıyorsun, değil mi?"

"Umursamıyorum," dedi.

"Farkında mısın..." Çatalımı sertçe bırakınca tangırdarak taşa çarptı. "Kendinle çelişmeye bayılıyorsun. Bir an sana acilen yadigâr yapmam gerektiğini söyleyip beni yaka paça kaçıırıyorsun. Sonra da önüme engeller çıkarıyor, süreci olabildiğince zor ve zaman

CALLIE HART

alıcı hale getirmek için elinden geleni yapıyorsun. Bir karar vermen gerek. Hangisi daha önemli? Halkına yadigârlar yapmam mı yoksa beni kendine kul köle tutmaktan aldığı hastalıklı zevk mi?”

Masanın diğer ucundan tabağa sürtülen bıçağın sesini duydum. Öfkemin yemeğini mahvetmesine izin vermiyordu. *Göt herif*. “Seni temin ederim ki yadigârlara duyduğum ihtiyaç seninle uğraşmaktan aldığı zevke ağır basıyor. Yani daha fazla gümüş isteğini seninle oyun oynamak için geri çevirmiyorum. Cahlish’te kaynaklar sınırlı. Gümüşü boşa harcayamayız.”

“Neden bahsediyorsun sen? Etraf şaşaaadan geçilmiyor. Her taraf...” Etrafıma bakınarak akşam yemeğimizi aydınlatan mumların durduğu duvar şamdanlarını, büfedeki servis tabaklarını, çerçeveleri ve hatta masadaki çatal bıçakları işaret ettim. “Kelimenin tam anlamıyla her taraf altın dolu. İçerideki ıvır zıvırların yarısı altın kaplamayken kalkıp bana kaynakların *sınırlı* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Deneylerin için altına ihtiyacın olsaydı bu konuşmayı yapıyor olmazdık.” Devasa çiçeğin kenarından Fisher’ın şarap kadehinin altını gördüğümde sinirim tepeme çıktı. Yana doğru eğilerek masa süsünün etrafından ona baktım ve kadehinden bir yudum almasını izlerken kaşlarımı çattım.

“*Sen şarap içiyorsan ben de içerim,*” diye hırladım.

“Ah, öyle mi dersin?”

Tepeden tırnağa tüm tüylerim diken diken oldu, ensemdeki minik tüyler bile kalkmıştı. Sesi bu sefer daha yakından gelmişti. Kelimeleri ensemdeki bir okşayış gibiydi. Omurgamdan geçen ürpertiye bastırmak için elimden geleni yaptım. “Ren bana söz vermi—”

“Ren benim adıma sözler vermemesi gerektiğini iyi bilir. Ama... bir şeyler içmeyi o kadar çok istiyorsan gelip kadehini doldurmaktan çekinme.”

Fisher kendi şarabını kendisi mi koymuştu? Hiç sanmıyordum. Muhtemelen bu vazifeyi Archer üstlenmişti. Ne var ki ben bazılarımız

gibi burnu havada, soylu bir pislik değildim. Kendi şarabımı koy-maktan gocunmazdım. Yerimden kalktım ve kadehimi aldım. Tam bir hışımla masanın öteki ucuna yürümeye başlayacaktım ki durak-sadım ve tabağımla çatalımı da yanımda götürmeye karar verdim. Beni kendinden uzağa oturtup birbirimizi görmemizi engelleyerek, üzerine bir de büyüsünü kullanıp kulağıma tatlı sözler fısıldıyormuş gibi konuşarak ne tür bir oyun oynuyordu bilmiyordum ama ona uymaya hiç niyetim yoktu.

Tabağımla çatalımı sertçe sağına bıraktığımda Fisher'in dudak-ları seğirdi. Yanına otururken ağzını açıp tek kelime etmesi için ona meydan okudum. Kingfisher bana doğru dönmek için hareketlendi ve parmağını kadehinin ağzına gezdirerek kendine sakladığı sürahiyi alıp bardağımı ağzına kadar şarapla doldurmamı izledi.

şarap mürekkep kadar karaydı. Gözlerimi kadehimin üzerinden onunkilere kenetledim ve ona nispet yapar gibi içkimden bir yudum aldım.

Masaya koyduğumda Kingfisher kadehimi işaret etti. "Beğendin mi?" Bu kez sesi normaldi. Büyüden eser yoktu.

"Evet. Biraz... değişikmiş."

Dudaklarını büzerek başıyla onayladı. İçimden bir ses gülümse-memek için kendini zor tuttuğunu söylüyordu. "Lütfen. Daha fazla almaktan çekinme. Adamlarımla konuşmama daha birkaç saat var. Şişeyi paylaşacak vaktim var yani."

Ona dikkatle baktım. Her detayını inceledim. Bu akşam Fis-her'da bir farklılık vardı. İlk bakışta tam olarak adını koyamadığım bir şey. Fakat çok geçmeden ne olduğunu buldum: Kıyafetleri. Si-yahtan başka bir renk giydiğini hiç görmemiştim ancak bu geceki gömleği koyu yeşildi. Neredeyse siyaha kaçacak kadar koyuydu ama yeşildi. Gösterişli bir şey değildi ama kaliteli bir kumaştan özenle dikildiği ortadaydı. Vücuduna oturuş şekli geniş omuzlarını ve kaslı kollarını ortaya çıkarıyordu. Koyu yeşil, gür, kuzguni saçlarını vur-guluyordu. Soluk tenine hoş bir tezat oluşturuyordu ve... ve...

CALLIE HART

Tanrılar aşkına, kendine hâkim ol, Saeris Fane. Odaklan!

Kendimi yarısını mideye indirdiğim balığıma bakmaya zorladım. “Altın bu kadar bolken gümüş neden az?”

“Çünkü gümüş buralarda çok özel bir amaç için kullanılır. Elinde ne kadar olsa azdır.”

“O halde neden altınların birazını satıp gümüş almıyorsunuz? Altın daha çok para eder.”

Fisher başını ağır ağır iki yana salladı ve kendi kendine gülümsedi. Tanrılar aşkına, bazen ona *bakmak* neden bu kadar zor oluyordu? Şimdiye dek hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. “*Senin geldiğin yerde öyle olabilir,*” dedi. Masanın üzerinde duran kadehini sapından tutup içindeki sıvıyı tembel tembel çevirerek beni izledi. Aralık dudaklarının ardındaki köpekdişlerinin uçlarını belli belirsiz görebiliyordum. Onlara bön bön bakmanın kabalık olduğunun farkında olsam da elimde değildi. Köpekdişlerini ne zaman görsem kalbim tekliyordu. Fisher, sanki pürdikkat onları izlediğimin farkındaymış gibi ağzını biraz daha araladı ve hafifçe kalkan üstdudağı dişlerini biraz daha ortaya çıkardı. Arada deminkiyle büyük bir fark yoktu. Sivri, beyaz köpekdişlerinin belki bir milimini daha görebiliyordum ama bacaklarımın arasında bir sıcaklık patladı ısınmaya karar verdi ve birden... Tanrılar, biraz daha şaraba ihtiyacım vardı.

Kadehimi ağzıma götürdüm. Fisher da bakışlarını kaçırıp dilini altdudağında gezdirdi. Çatık kaşlarıyla pencerenin yanındaki bir şeye bakarken boynundaki tendonlar gerilmiş, çenesi hafifçe kasılmıştı. “Daha fazla gümüş alamayız. Diyarda gümüşten ne var ne yoksa toplandı. Belikon’un koyduğu ambargo da cabası. Yvelia sınırları içindeki her gümüş krala teslim edilmek zorunda. Geçidin yeniden çalışmasına bu yüzden bu kadar çok ihtiyacımız var. Diğer diyarlar gümüşle dolu. Seyahat edebilirsek diyarlar arası ticaret yapıp ihtiyacımızdan çok daha fazlasını alabiliriz.”

“Yvelia’daki her gümüş Belikon’un himayesindeyse birazını sana vermez mi? Hele de savaşı kazanmak için bu kadar gerekliyse?”

Kingfisher alayla homurdandı. “Öyle olmalı, değil mi? Ama hayır. Belikon bize zırnık vermez. Bize yardım etmeyecek. Bize ne yiyecek ne giyecek ne de silah sağlayacak. Savaş sikinde değil.”

“Ama bu... hiç mantıklı değil.” Şarabımdan bir yudum daha aldım. İçkinin kendine has tadı ağızımda çiçeksi notalar bıraktı. Aynı anda hem tatlı hem yoğun hem de karmaşıktı. İlk yudumumda yadırgasam da yavaş yavaş hoşuma gitmeye başlamıştı.

Kingfisher yoğun gözlerle beni izliyordu. Sağ irisini çevreleyen cıva mum ışığının altında zonklayıp titreşiyor, yeşilin ortasında dönüp duruyordu. Bu gece fazla hareketli gibiydi. Fisher sanki bu düşünceyi onaylamışçasına kadehini daha da sıkıca kavradı. Omuzları gerildi, burun delikleri bir anlığına genişledi ama hemen ardından derin bir nefes verip tekrar gevşedi. Her şey o kadar hızlı başlayıp bitti ki bir saniyeliğine başımı çevirsem hepsini kaçıırırdım.

Delici bakışlarını üzerime dikti. Gerildiğini gördüğümün farkındaydı ve soru sorarcasına kaldırdığı kaşından anladığım kadarıyla ona ne olduğunu sorup sormayacağımı merak ediyor gibiydi. Sormak istesem de bunu yaparsam sinirimi bozacağını biliyordum. Merakımı bir şekilde bana karşı kullanacaktı. Bana işkence etmenin bir yolunu bulacaktı. Bu onun doğasında vardı. Bu yüzden de konuyu açmadım. Tam *onun* bir yadigâr yaratmak için ne tür denemeler yaptığını sormak üzereydim ki ateş perileri içeri girdi. Kömürü andıran vücutlarından etraflarına kıvılcımlar ve dumanlar saçarak masaya yaklaştılar. Ekibin önündeki iki perinin elinde üzeri yemekle dolu büyük tabaklar vardı. İki farklı tatlı gibi görünüyorlardı. Fisher’ın yanında oturduğumu gördüklerinde tabakları neredeyse yere düşüreceklerdi.

İçlerinden biri –dişi olan– tiz bir sesle, “Lordum!” diye bağırdı. “*Lordum!*” Şaşkınlıkla açılmış ağızıyla etrafında bir daire çizdi. Efendilerinin yanında oturmaya cüret ettiğimi fark eden diğer ateş perileri de sırayla paniğe kapıldı.

“*Bu...*”

CALLIE HART

“O...”

“*İnsan!*”

“*Lord Kingfisher!*”

Yemek salonuna en son Archer girdi. Beni görür görmez sırtını duvara verip olduğu yere, tüylü halının üzerine yığıldı ve hızlı hızlı nefesler alıp vermeye başladı. “Lordum... bağışlayın. Ben... böyle bir şey... beklemiyordum...”

“Sorun değil, Archer. Hepiniz sakin olun.” Fisher istifini bozmamıştı. Hâlâ sandalyesinde rahat bir pozisyonda oturuyordu ama gülümsemesini gizleme çabasıyla elini ağzına götürmüştü. Bakışlarını yere indirip öksürerek kendini toplamaya çalıştı. “Tabakları ve tatlıyı bırakabilirsiniz. Masaya koysanız yeter, sonra gidebilirsiniz. Teşekkür ederim.”

Ateş perilerinin hepsinden kara dumanlar yükseliyordu. Minik bedenlerindeki çatlak ve yarıklar akkorlar gibi parlayıp sönyordu. Arkadaşlarından biri Archer’ın kalkmasına yardım ederken adamın kolunda minik bir alev belirdi. Peri utanç dolu bir çığlık attı ve arkadaşları ona vurarak alevi söndürmeye çalıştı.

“Affedersiniz, Lordum! Çok özür dilerim! Çok *utanıyorum!*” diye hayıflandı Archer.

Kingfisher nihayet yerinden kalktı ve Archer’ın başındaki endişeleri tavan yapmış perilerin yanına gitti. Onları yemek odasından çıkardı, yol boyunca Archer’a söylediği sakinleştirici sözler ve attığı kahkahalar duvarlarda yankılandı. Sandalyesine döndüğünde hâlâ sırtıyordu.

“Şehitler aşkına. Balık çatalımı sana saplayacağımdan falan mı korkuyorlar?”

Fisher ensesini ovuşturdu ve yüzündeki gülümseme ağır ağır kayboldu. “Ateş perileri çok duygusaldır. Aşırı tepkiler vermeye bayılırlar. Hepsi bu.” Sözlerinin sona geldiğinde donuk ifadesi tamamen geri dönmüştü. “Yarına kalmadan her şeyi unuturlar.”

“Yarınki yemeğimi demirhanede yiyeceğim,” dedim. “Cahlis’in görgü kurallarını çiğneyen pis, terbiyesiz bir insanla uğraşmaları gerekmeyecek.”

“Yemeğini yine burada yiyeceksin,” dedi Fisher.

“Bunun kararını benim vermem gerekmez mi?”

“Demirhanede yersen kendini zehirlersin.”

“Odamda yerim o zaman.”

“*Burada* yiyeceksin,” diye tekrarladı Fisher. Bana burası yerine yemeğimi yemeyi tercih edeceğim milyonlarca başka yeri saymama fırsat vermeden konuşmaya devam etti. “Ateş perilerine dönecek olursak, insanları severler. Faeleri sevdiklerinden çok daha fazla.”

“Belli. Seni yere göğe sığdıramıyorlar.”

“Ben farklıyım,” dedi, sanki bu gün gibi ortadaymış gibi. “Beni Archer büyüttü sayılır. Annemle babamdan sonra beni kucağına alan ilk düşük Fae oydu. Hassas noktasıyım diyebiliriz sanırım.”

Hassas noktası mı? Durum bundan daha fazlasıydı. Ateş perisi ona tapıyordu. Peki ya söz konusu bensem? “Bana seninle aynı havayı solumaya bile layık değilmişim gibi bakıyor.”

Fisher başını iki yana salladı. “Yanıyorsun. *İlgisini* çekiyorsun. Kalıp kalmayacağını merak ediyor.”

Tabağımdaki közlenmiş havuçlardan birini elime alıp ucunu ısır-dım. “Gideceğimi öğrendiğinde çok sevinecek.”

Fisher bir şey söylemedi. Kılını bile kıpırdatmadan oturup havucumu yememi izledi ve yeşim rengi gözlerini yüzümde gezdirdi. Önce gözlerimi, sonra burnumu inceledi. Ardından elmacıkkemiklerimi aşır dudaklarıma indi ve bakışları orada olması gerekenden biraz daha fazla oyalandı. Bakışlarını kaçırmayınca sessizliği bozmak için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Beni göndermesen bile Carrion’ın dönmesine izin vermelisin.”

Sözlerim onu şaşırtmışa benziyordu. “Öyle mi?”

“Ailesi Zilvaren’de. Büyükannesiyile yaşıyor. Onun için endişelenecektir. Hem gitmesine izin verirsen Hayden’la Elroy’a iyi

CALIE HART

olduğumu haber verebilir. Hiç değilse şimdilik pişman olacakları bir şey yapmaya kalkışmazlar.”

“Hımm. Bakalım o velet buna ne diyecek.”

“Yirmi altı yaşında yetişkin bir adam. Neresi velet?” diye mırıldandım.

“Benim gözümde dili uzun bir velet. Ama... sen konu o olduğunda çok korumacısın,” dedi. “Gerçi buna şaşırılmamalı. Zilvaren’e dönmesini istemene şaşırdım açıkçası.” Şarabından bir yudum aldı.

“Korumacı mıyım?”

Fisher’dan tuhaf bir gerginlik yayılıyordu. Umursamaz görünmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. “Hı-hı. Senin tipin olduğunu düşünmezdim ama bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Tipim mi? Başım birden dönünce sandalyemde arkama yaslanmak zorunda kaldım. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Odanda ona deli divane âşık olduğunu söylemişti.”

“Eh, yalan söylüyordu!” dedim tükürükler saçarak. “Carrion baş belasının tekidir. Tek ayak üzerinde kırk yalan uydurmasıyla ünlüdür.”

“Onu getirmek için Zilvaren’e gittiğimde...”

“Zilvaren’e *Hayden*’ı getirmeye gitmiştin.” Midem çalkalanmayı kesti ve yerini öfkeye bıraktı. “Aklıma geldi de anlaşmamızın üzerine düşen kısmını yerine getirmedi. Doğru düzgün yani. Nasıl oluyor da ben yeminimi tutmak zorundayken sen yırttın?”

Beni duymazdan gelmesi çok kolay olurdu. Umursamaz bir el hareketiyle ya da göz devirmesiyle söylediklerimin önemsiz olduğuna karar verebilirdi. Bu, çileden çıkarıcıydı. “Yırttığım falan yok. Kardeşini getirmeye çalışacağımı söylemiştim ve kardeşini getirmeye çalıştım. Sözümü tuttum.”

“Doğru, *Hayden*’ı bulacağım diye helak oldun.”

“Ararken *helak olacağım* demedim, değil mi? Her neyse. İçinde bulunduğum şartlar altında yapılabileceğin en iyisini yaptım.”

“Öz kardeşim olduğu için kardeşimi bulabileceğini söyledin. Her yanın kanımla kaplıyken bunun *kolay* olacağını söyledin.”

Fisher duraksadı. Birazdan hiç hoşuma gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğunu anlayacak kadar onunla vakit geçirmiştım. Gözlerindeki şeytani zevk bana ağzından çıkacak sözcüklerden *nefret* edeceğimi söylüyordu. “Haklısın. Ama sadece kanınla değilim, değil mi? Üzerimde *kokuların* da vardı.”

Kokularım. Bunu bastıra bastıra, zevkten dört köşe ola ola söylemişti. İmalı sesi, neden bahsettiğine dair soru işaretine yer bırakmıyordu. Bu adam merhamet denen şeyden zerre kadar nasibini almamıştı ve ondan bunu dilenmek nafileydi. Ama denemek zorundaydım. “Yapma. *Yapma*, Fisher. Lütfen. Sadece...”

“Kucağıma sürtündüğünde her yanıma izini bıraktın,” dedi mırılarak.

Boğazımda bir ateş yandı ve sesimin çatallanmasına neden oldu. “Senden *nefret ediyorum*.”

“Böyle söyleyip duruyorsun ama hâlâ ikna olmuş değilim. Öyle ya da böyle kardeşin söylediğin yerde değildi. Bölge’ne ayak bastığımda o *veledin* her yerine sinmiş kokunu...”

“Kapa çeneni, Fisher.”

“...kilometrelerce öteden aldım.” Yüzünde acımasız bir sırıtış vardı. “Feromonlar burnumuzda patlayan işaret fişekleri gibidir, Minik Osha. Acelem vardı, haliyle kan ve seks arasındaki farkı ayırt edemedim. Ama günün erken saatlerinde o odaya girdiğimde ve arkadaşın Carrion ona olan küçük takıntından bahsettiğinde...”

“Kapa. Çeneni. Dedim.”

“...her şey açıklığa kavuştu. Hâlâ buram buram sen kokuyor.”

“Onunla yatmamın üzerinden aylar geçti. *Aylar*. Tek seferlik bir şeydi, sarhoştum ve o günden beri bunu unutmama müsaade etmedi. Üzerinden hâlâ kokumu alman mümkün değil.”

“Gayet mümkün,” diye gürlledi Fisher ve gözleri karardı. “Kokunu her yerde, herkesin üzerinde tanırım. Gözlerim kör olsa, dünya karanlığa bürünse bile alırım. Koca bir okyanusun öteki kıyısından *kokunu*...”

CALLIE HART

GÜMM!

Yemek odasının doğu duvarındaki pencereler tuzla buz oldu.

Her şey çok hızlı, sarsıcı bir güçle gerçekleşti.

Bir an Kingfisher'a bakıyor, dehşetle ağzını izliyor, söylediği her sözcükle biraz daha sinirleniyordum. Bir an sonraysa cam kırıkları üzerimize yağıyordu. Elim büyüklüğündeki parçalar birer hançer gibi havayı yararak masaya saplandı, çiçekleri parçaladı ve derimi kesti. Ellerimi içgüdüsel bir hareketle yüzüme ve başıma siper ettim. "Siktir!"

Kingfisher ölümün beden bulmuş haline dönüştü.

Yüzü öfkeyle doldu, dudakları geriye kıvrıldı ve köpekdişleri uzadı. Bir gölgeden ibaretti, karanlık silüetler hâlâ pencerelerden içeri akın ederken elinde Nimerelle'le masanın öteki tarafına geçmişti bile.

Dört kişiydiler; dağınık saçları yer yer dökülmüş, beyaz, mumsu derileri olan uzun boylu canavarlar. Çökük yanakları siyah, örümcek ağı gibi damarlarla doluydu. Eğri büğrü parmaklarından pençeler uzanıyordu. Gözleri kırmızıydı. Sadece irisleri değil, akları da sanki tüm kılcal damarları patlamış da yüzeyinin hemen altında kanamış gibiydi. Hepsinin ağzı uçlarından yapışkan tükürüklerin sicim gibi aktığı uzun ve sarı sivri dişlerle doluydu. Giyiniklerdi ama giysiler paramparça olmuştu ve bir deri bir kemik kalmış bedenlerine zar zor tutunuyorlardı.

Dört canavarın en irisi –alnında kalın, siyah bir rün dövmesi olan bir erkek– öfkeyle kükreyip Fisher'ın üzerine atıldı. Fisher'ın hareketleri su gibi akışkandı. Nimerelle'i etrafında savurduğunda lekeli siyah metal parıldadı ve ardında dumandan bir iz bıraktı. Kılıç, Fisher'ın bir uzvundan farksızdı. Bir süre ona öylece bakıp canavarın üzerine atlayışını hayranlıkla izlemekten başka bir şey yapamadım. Güçlü ve hızlıydı, vücudu hiç efor harcamadan bir o yana bir yana bükülüyor, onu pençelemeye çalışan canavardan kolayca kaçıyor. Canavarın Fisher'a savurduğu eli birden pat diye yere düştü ve masanın altına yuvarlandı. Nimerelle'in ardında bıraktığı yaradan siyah,

duman tüten irin fişkırdı ve yemek odasını keskin bir sülfür kokusu doldurdu.

Fisher omuzunun üzerinden bana bir bakış atarak, “*KENDİNE GEL!*” diye bağırdı.

Birden etrafımın farkına vardım. Ayağa fırladım, nabzım şakaklarımı zonklatıyordu. Hastalıklı görünen yaratıklardan ikisi korkunç dişlerle dolu çenelerini açıp kapayarak bana yaklaşıyordu.

Belime bağlı hançere uzanıp kabzasını sıkıca kavradım, bakışlarım iki canavar arasında gidip geliyordu. Sağdaki soluk gümüş rengi saçlı, patlak dudaklı kadın masanın üzerine atlayıp dört ayak üzerine çöktü. Hareketleri sarsaktı, başını bir o yana bir bu yana eğerek boyununu bana doğru uzattı ve bir hayvan gibi havayı kokladı. Soldaki, kadından daha küçüktü. Bir yetişkinle çocuk arasında bir yerdedi. Hırladığında genzinden tüyler ürpertici bir tıkrını yükseldi ve bana gelirken Fisher’ın sandalyesini devirdi. Gözleri boş bakıyordu. *İki-sininkinde* de zekâ belirtisi yoktu. Tek bir düşünceleri bile yoktu. Yalnızca yırtma, parçalama ve öldürme arzusuyla doluydular. Etrafa yaydıkları nefret havayı kirletiyor, nefes almamı engelleyecek kadar ağırlaştırıyordu.

Saldırıya ilk geçen kadın oldu. Silahsızdı ama ihtiyacı da yoktu. Pençeleri fazlasıyla yeterliydi. Elini göğsüme doğru savurdu. Geriye sıçrayarak kararmış, mide bulandırıcı pençelerinin ucundan son anda kaçtım ama kadın hiç vakit kaybetmeden tekrar üstüme atıldı. Hançerimi tek harekette çekip savurarak sinirleri görünen kolunda derin bir yarık açtım. Etrafa fişkıran petrol gibi yoğun kan gömleğime sıçradı.

Odanın öteki ucundan kulak tırmalayıcı, korkunç bir haykırış yükseldi. Kulaklarımı dolduran ses karşısında dişlerimi sıktım. Ardından bir dizi tangırtı geldi ama ne olduğuna bakma lüksüm yoktu. Dikkatim dağılırsa sonum ölüm olurdu.

Kadın neden acıdığını anlayamıyormuş gibi kolunu sallayarak kükredi. Hançerimi çevirip bu kez omzunun üzerine bir kesik attım.

CALLIE HART

Üzerindeki gömlek parçalandı ve altındaki ince, siyah damarlı deri çürümüş bir meyve gibi yarıldı. Yaradan küçük beyaz renkli bir şeyler döküldü. Halıya düşüp çırpınmaya başladılar.

Larvalar.

Solumdaki çocuk dişlerini gıcırdatarak üzerime atıldı. Bir yandan boynuna nişan alarak hançerimi savururken bir yandan da pençelerinden kaçmak için döndüm ama yeterince hızlı değildim. Çocuk doğal olmayacak kadar hızlıydı. Doğruca bana tosladığında ciğerlerimdeki bütün oksijen bir, "Ooff!" nidasıyla bedenimi terk etti. Yemek odası yan yatı. Yere sertçe yanlamasına çakıldım ve kaburgalarımnda bir acı kıvılcımlandı. Hem kadın hem de çocuk üzerime yığıldığında panik dolu bir çığlık koyuverdim.

Tanrılar ve şehitler aşkına, ölecektim.

Beni yiyeceklerdi.

Bundan adım kadar emindim. Bu dişlerin sadece ve sadece tek bir amacı vardı: eti parçalamak. Acı bir şimşek gibi bacağıma saplandığında nefesim kesildi. Pençeleri kıyafetlerimi parçalıyor, derimi kesiyordu. Göremiyordum. Nefes alamıyordum. Kadın doğrulduğunda tükürükleri göğsüme damladı. Ağzı çatırdayarak olması gerekenden çok daha geniş bir şekilde açıldı ve dilinin olması gereken yerde kararmış, titreşen bir çürük et parçası ortaya çıktı. Genzinden bir homurtu yükseldi ve üzerime eğildi.

Dişlerini etime saplanmasıyla vücuduma hücum edecek acıya hazırlandım ama hiçbir şey olmadı. Küçük bir siyah duman bulutu kadının boynuna dolandı. Duman metale dönüşüp kadının kafasını boynundan ayırdı ve kellesini de alıp ortadan *kayboldu*. Kadının çırpınan bedeni üzerimden fırladı ve kemik çıtırtıları eşliğinde halıya yuvarlandı.

Kingfisher ölüm tanrısının ta kendisi gibi tepemde dikiliyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri yeşil, gümüş ve ölümlle parlıyordu.

“İyi misin?” diye sordu nefes nefese.

Siyah, yapış yapış kan içinde kalmış hançeri hâlâ sımsıkı tutuyordum. İyi olmadığımdan oldukça emin sayılsam da yutkunup onu başımla onayladım. “Çocuk...” dedim güçlkle.

Kingfisher’ın ifadesi karardı. Arkasını dönmesiyle ikimiz de kalan son yarattığı gördük. Birkaç metre ötemizde dört ayak üstüne çökmüş, halının üzerindeki kan birikintisini yalayıp inliyordu. Tıpkı kadınıki gibi onun da dili çürümüş bir et parçasından ibaretti. Kingfisher bir an bile tereddüt etmeden Nimerelle’i boynuna indirerek onun da kellesini uçurdu. Çocuğun vücudu göz açıp kapayıncaya kadar yere düştü, eğri büğrü parmakları gevşedi ve pençeleri yırtık pırtık halının üzerinde cansızlaştı.

Yüzüstü dönüp öğürdüm.

Kingfisher kustuğum için muhtemelen benimle dalga geçecekti ama umurumda değildi. Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda bile zangır zangır titriyordum.

Demin...

...ne sikim...

...olmuştu böyle?

Güçlü eller vücudumun yan taraflarını kavradı. Bacağım tekrar acıyla sızlayarak nefesimi kesti. Kingfisher’ın elleri canımı yakmayacak bir yere ilerledi ve beni kucağına alırken mutsuzca kendi kendine söylendi. “Pençelenmişsin. Yaranın dağlanması gerekiyor.”

“Dağlanması mı?”

“Yoksa zehir seni öldürür. Bir yerini ısırıldılar mı?”

“H-hayır. Ben...” Başım döndü ve midem ağzıma geldi. Gözlerimin önünde beyaz noktacıklar patladığında Fisher’ın saçları yıldızlarla doluymuş gibi göründü. Önce bir tanesi, sonra diğeri, ardından da milyonlarcası hızla görüş alanımı doldurdu. Aslında bu... güzel bir manzaraydı. Kingfisher da öyleydi. Siyah irin içinde kalmış boğazına, dağılmış saçlarına, hâlâ vahşetle dolup taşan gözlerine rağmen

CALLIE HART

nefes kesici görünüyordu. Hızla atan kalbini tenimde hissedebiliyordum. *Güm güm güm güm.*

Parmaklarımı hissedemiyordum.

Parmaklarımı... neden... hissedemiyordum?

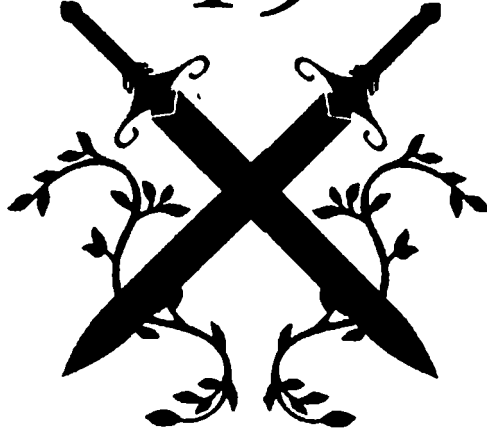
Kingfisher neden *koşuyordu*?

“N-neydi... o... şeyler?” diye sordum güçlkle.

Yıldızlar güzel başının üzerinde birbiri ardına patlıyordu. Kingfisher çenesini sıktı. Bir kapıyı tekmeleyerek açıp içeri dalarken boğazındaki kaslar gerildi.

“Sanasroth neferleri,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Doyumsuzlar. Gümüşe bu kadar ihtiyaç duymamızın nedeni onlar. Onları öldürebilecek tek şey o. *BİRİLERİ YARDIM EDEBİLİR Mİ?*”

Kemiklerle Birlikte

Ölüm ve sıvı ateşten ibaret bir rüyadaydım.

Hayır.

Kâbusta.

Kapana kısılmıştım ve uyanmanın hiçbir yolu yoktu. İki tarafı da kapılarla dolu karanlık koridorlar sonsuzluğa uzanıyordu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle içlerinden birini her açışında çürümüş etin leş kokusu burnumu dolduruyor, sarı, keskin dişler beni ısirmaya çalışıyordu. Her yer onlarla doluydu. Doyumsuzlar. Fisher onlara böyle demişti. Nefer olduklarını da söylemişti ama hiç öyle görünmüyorlardı. Neferlerin emirlere uyması, başkalarının emirlerini yerine getirmesi gerekirdi. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, hepsi akıllarını yitirmişti ve açlıktan ölüyordu. Pençeleriyle tenimi parçaladılar. Çürüyen dişlerini etime geçirdiler. Çıglıklar atıp çırpındım ve ellerinden kaçmayı başardım. Canımı zor kurtarmıştım ama açtığım diğer kapıyla yepyeni bir grup üzerime atladı.

Onlardan kaçmak, savaşmak mümkün değildi. Pençeleriyle duvarlara tırmanıp yerçekimine meydan okuyarak dört ayak üzerinde tavana koşuyor ve peşimden geliyorlardı. Düşmüş, korkunç iblisler kanımı kurutup ruhumu sömürmeyi kafalarına koymuştu.

CALLIE HART

Var gücümle koştum ama nafileydi. Sayıları çok fazlaydı. Ciğerlerim yanıyordu, vücudumun yan tarafımdaki yara alev alevdi. Bacaklarımdan çıplak ayaklarıma süzülen kan kayıp düşmeme neden oldu...

Düşüp duruyordum.

Kanım kızıl nehirler gibi etrafı boyayana, etim güçsüz kemiklerimden kazınana kadar düşecek, için için yanacaktım.

Ve sonra tekrar düşecektim.

Tekrar tekar, sonsuza dek düşecektim.

Ben...

İrkilerek uyandım ve yüksek sesli kesik nefesler alarak hızla doğruldum.

Nere-

Neredeydim?

Ağzımda safra ve kül tadı vardı. Her yanımda acıyordu. Uzuvarım sanki dört ata bağlanmış da şerefsiz piçler farklı yönlerde doğru kaçmış gibi sızlıyordu. Nefes almak canımı yakıyordu. Yutkunmak, hatıta gözlerimi kırpmak. Bir süre avuçlarımda altımdaki döşeğe yaslayıp kafamı toplamaya çalıştım ve acının geçmesini bekledim.

Uzunca bir sürenin ardından nihayet etrafıma bakmayı akıl edebilecek kadar kendime geldim. Solumdaki dört metrelik camlar içeriği aydınlatıyordu. Kalın kadife perdeler yarısına kadar çekilmişti. Duvarlarda yaldızlı çerçeveler içindeki tablolar asılıydı ama içlerindeki eserler şerit şerit kesilmişti. Siyaha boyalı tavan gelişigüzel serpiştirilmiş beyaz lekelerle doluydu. Kapının yanındaki duvarın önünde gösterişli, koyu renkli ahşaptan yapılmış bir şifoniyer duruyordu. Aynı ahşaptan yapılmış gardıropsa köşeye konmuştu, açık kapakları içindeki koyu renkli giysileri gözler önüne seriyordu.

Bir yataktaydım. Direklerine kuş, kurt ve ejderha figürleri oyulmuş sayvanlı bir yataktaydım. Gardıroba asılmış çoğu giysi gibi çarşaf ve ayakucumdaki kırlentler de siyahtı.

İçim dehşetle doldu. Nane kokusu burnumu doldurduğunda boku yediğimi anladım.

“Ah, şu işe bak. Yaşıyormuş,” dedi alçak bir ses.

Çekilmiş perdenin neden olduğu gölgelerde kalan tekli koltuğu fark etmemiştim. Koltuğun üzerine yayılmış, ayak bileklerini çaprazlamış, ellerini karnını üzerinde kavuşturmuş Fae erkeğini de öyle. Artık orada olduğunu bildiğimden onu görmemek imkânsızdı. Saçları hafif dağınıktı, dalgaları ve bukleleri dört bir yana fırlamıştı. Soluk teniyle koyu renkli giysileri arasındaki fark aşırı belirgindi; her zamanki gibi Kingfisher keskin tezatların yarattığıydı. Aramızdaki mesafeye rağmen yanağına bulaşmış irin lekelerini görebiliyordum. Sakin görünüyordu. Sıkıntıdan patlıyormuş gibi otursa da yaydığı enerji suratıma bir tokat gibi çarptı. Alev alev yanan yeşil gözleri bana öyle yoğun bakıyordu ki neredeyse bakışlarının ağılığı altında olduğum yere sinecektim.

Dişlerimi sıkarak yaklaştığını hissettiğim fırtınaya hazırlandım. “Benim suçum değildi,” dedim.

Kingfisher gözlerini kırptırdı. “Olduğunu söylemedim.”

Yorganı sanki beni ondan koruyabilecekmiş gibi göğsüme toplayarak, “*Bakışların* söylüyor,” diye karşı çıktım.

“Kulağa vicdan azabıyla boğuşuyormuşsun gibi geliyor,” diye homurdandı.

“Vicdan azabı duymamı gerektirecek bir şey yok. Hastalıklı ucubelerin pencereden içeri dalıp bize saldırabileceği bir yer seçtiğin için vücudumun yanında *ve* bacağımda yaralar var.”

“Hiçbir şeyin yok,” dedi düz bir sesle.

“Ne?”

“Buradaki şifacılarımız harikadır. Kış Sarayı’ndakiler bile ellerine su dökemez. Savaşın ortasında yaşamının bir avantajı işte. Yaralı askerleri ölümün pençesinden zamanında kurtarabilirsen yenilerini bulmana gerek kalmaz.”

Ona sert bir bakış attım. “Yakınında durmamı söylemiştin. Kucağına çıkmadan en fazla o kadar yakınında olabilirdim ama hale bak. Kahrolasınca *evinin* duvarları arasında saldırıya uğradık.”

CALLIE HART

“*Amaan.*” Elini umursamazca sallayıp gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadı. “Sen buna saldırı mı diyorsun? Emirlerle karşı gelmiş dört gözcü asla kazanamayacakları bir mücadeleye girişti. Bir daha tekrarlanmayacak.”

“Bundan emin olamazsın.”

“Olabilirim. Ev geldiğimizden beri korunmasızdı. Ren devriye gezip etrafta davetsiz misafirlerimiz olmadığından emin olacak bir birim kurmak istemişti ama ben kabul etmedim. Doyumsuzların bu kadar...”

“Cüretkâr olduklarını bilmiyor muydun?”

“Aç olduklarını.” Dilinin ucunu sivri köpekdişlerinden birine yaslayıp beni inceledi. “İçlerinden birine darbe indirmeyi başardın,” dedi.

“İki darbe.” Madem beni övüyordu hakkımı tam vermeliydi.

“Etkileyici.” Kelimeleriyle iltifat etse de ses tonu iğneleme doluydu.

“Bir kız için mi?” diye sordum sertçe.

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. “Bir *insan* için.”

“Ah, siktir git, küçük prens. İnsanlarla ne alıp veremediğin var senin?” diye çıkıştım. “Bizden nefret ettiğini her fırsatta söylüyorsun ama birbirimize sandığından daha fazla benziyoruz.”

Fisher bu yorumuma alaycı bir homurdanmayla karşılık verdi. Koltuğundan kalkıp yatağa yaklaştı. Yanıma geldi ve saçıma uzanıp bir tutamını parmağının etrafına dolayarak düşünceli gözlerle ona baktı. “Birbirimize hiç benzemiyoruz,” dedi sessizce. “Benim için ufak bir rahatsızlık sayılacak bir kesik yüzünden neredeyse ölüyordun. Güçsüzsün. Kırılgansın. Savunmasızsın. Yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibisin, karanlıkta tökezliyorsun ve etrafın keskin dişli yırtıcılarla çevrili. Bense karanlığın öteki tarafındaki şeyim. Seni kemiklerinle birlikte mideye indirmek isteyen yaratıkların içine korku salan şeyim.”

Bana neden öyle bakıyordu? Bakışları sertti, yüzündeyse çalılışmış bir ifadesizlik vardı. Bunu anlamıyordum. Onu bir türlü çözemiyordum. Fisher’ın parmakları seğirdi, uçları yanağımın çok

yakınındaydı. Zehir yüzünden hezeyan geçiriyor olmalıydım. Parmaklarını yanağımda gezdirmek için yanıp tutuşuyormuş da bunu yapmamak kendini zor tutuyormuş gibi hissetmemin başka açıklaması olamazdı. “Burası senin odan,” diye fısıldadım.

Fisher elini şimşek hızıyla geri çekti. Sanki kendisi de saçlarıma dokunmak nereden çıktı bilmiyormuş gibi fal taşı gibi açılmış gözleri ve aralanmış dudaklarıyla öylece kalakalmıştı. İfadesinin sertleşmesini izlerken midem kasıldı. Neden böyleydi? Derdi tam olarak *neydi*? Daha az önce ona insanlarla ne alıp veremediği olduğunu açık açık sormuştum ama bunun altında anlattığından daha fazlasının yattığı hissini üzerimden atamıyordum. Özellikle *benimle* bir alıp veremediği olduğu hissini.

“Öyle,” dedi. “En yakındaki oda buydu.”

“Neden tüm tablolar böyle kesik kesik?” diye sordum.

Aramızda çatırdayan gerilim sertçe çekilmiş bir ip gibi koptu.

“Çünkü hepsini yok ettim,” dedi düz bir sesle.

“Neden?”

Bir nefes verdi ve arkasını dönerek yanımdan uzaklaştı. Uzun, kendinden emin adımlarla kapıya yöneldi. Tıpkı akşam yemeğinde, kıyamet kopmadan hemen önce yaptığı gibi sesi kulağımın dibinden gelecek şekilde konuştu. Sert sesinin yanı başımdan gelmesi irkilme neden oldu. “Çünkü bazen kolyem sinsi sinsi zihnime süzülen karanlığı bastırmaya yetmiyor.”

Dişlerimi sıkarak arkasından bağırdım. “Öyle mi? Hepsi bu mu? Arkanı dönüp gidiyor musun? Madem öyle ben de kendi odama dönerim!”

Fisher eşikte duraksadı ve elini kapı pervazına yasladı. “Tuvalet ihtiyacını gidermek haricinde o yataktan çıkmayacaksın, Osha. O zaman da doğruca tuvalete gidip hemen geri döneceksin. Zehir az da olsa damarlarında akmaya devam ediyor. Tamamen iyileşene kadar dinlenmen gerek.”

CALLIE HART

“Kendi yatağında da iyileşebilirim.” Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez kafamda bir soru belirdi. Burada bir yatağım *var* mıydı? Bana ait bir yerim? Gözlerimi açtığım oda, Gümüş Şehir’de görüp görebileceğimi umduğum her şeyden daha gösterişliydi ama Carrion’la aynı yatak odasını paylaşma fikri hiç de cazip gelmiyordu, özellikle de kendimi bok gibi hissederken.

“O yatakta kal, Minik Osha.” Emri yumuşak tınılı, neredeyse kibardı ama tartışmaya yer bırakmayacak kadar da kararlıydı.

Siyah ipek yorganı kavrayan elim gevşedi. “Peki *sen* nerede uyuyacaksın?” Yatağı onunla paylaşacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

Fisher aklımdan geçenleri duymuş gibi sırtarak, “Bir haftalığına Innir’e gidiyorum. İlgilenmem gereken bazı mevzular var,” dedi.

“Innir’e mi?”

“Savaş kampına. Dağların öteki tarafına.” Başıyla pencereyi işaret etti. “Dağlar, burasıyla diğer taraftaki katliamı birbirinden ayıran bir bariyer gibi.”

“Ah.” Haklıydım demek. Cahlish’ten ilk bahsettiklerinde kafamda canlanan kamp gerçekten vardı. Bu evle arasında binlerce metrelik sivri, sarp kayalar yükseliyordu ama *oralarda* bir yerlerdeydi.

“Bil diye söylüyorum, yaralandığım bahanesiyle sinsin yatağına girmeye asla kalkışmam,” dedi. Sesi bu sefer daha da yakınımından geliyordu. Kulağıma değen dudaklarını neredeyse hissedebiliyordum. “Şimdiye dek bir davet almakta hiç sıkıntı çekmedim.”

O kadar kendini beğenmişti ki. Kibrinin kabul edilebilir bir yanı yoktu. Yorganı çeneme çekerken, “Eh, *benden* bir davet bekleme,” dedim sertçe.

Kahretsin. O gülümseme. Hafifçe aralanmış dudakları ve belli belirsiz gözler önüne serdikleri sivri dişler. Böyle gülümsediğinde çok ama çok dikkatli olmalıydım. Eğer izin verirsem beni mahvetmesi işten bile değildi. “Hı-hı. Haklısın. Beni davet edeceğini sanmıyorum. Zamanı geldiğinde *yalvaracak*—”

Öfke dolu bir çığlık koyuverdim. Elime geçen ilk şeyi kapıp kafasına bir yastık fırlattım. Fakat o kadar ağırdı ki hedefini bulamadan yere düştü.

Kingfisher kapıyı arkasından kapayıp gözden kaybolurken kahkahaları koridoru inletiyordu. Peşinden gidip ona *çok* daha keskin bir şey fırlatma niyetiyle üzerimdeki yorganı bir kenara attım ama bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtmaya çalıştığımda... hiçbir şey olmadı. Kaslarım bir santim bile oynamadı. Seğirmede bile.

Ah, tanrılar aşkına, felç olmuşum. Bir sorun vardı. Şifacılar... bacaklarımı hareket... ah, tanrılarım. Ah, hayır, hayır, hayır, *hayır*...

Yataktan kalkmaya çalışmaktan vazgeçip ayaklarımı kıpırdatmaya çalıştığımda bedenim bana itaat etti. İçim öyle muazzam bir rahatlamayla doldu ki elimi ağzıma kapayıp hıçkırdım. Bacaklarımı hareket *ettirebiliyordum*. Sadece ayağa kalkamıyordum.

Ben...

Bir saniye.

Olamaz.

Bunu yapmış olamazdı.

Tuvalet ihtiyacını gidermek haricinde o yataktan çıkmayacaksın, Osha. O zaman da doğruca tuvalete gidip hemen geri döneceksin.

Farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarparken göğsüm sıkıştı. Fisher yatakta kalıp dinlenmemi söylerken sesi bu yüzden sertti demek. Beni ona bağlayan yemini kullanmıştı.

Yatakta kalmak *zorundaydım*.

Başka çarem yoktu.

Beş gün.

Siktiğimin beş koca günü. Fisher'in yatağında yemek yedim. Fisher'in yatağında uyudum. Bedenim tıpkı Fisher'in söylediği gibi sadece *tuvalet ihtiyacımı gidereceğim* zaman ayağa kalkmama izin

CALLIE HART

veriyor, ayaklarım beni gardırobun yanında bulunan gizli kapının ardındaki güzel mermer banyoya götürüyordu. İşimi görüp ellerimi yıkayabiliyordum ama suyu kapar kapamaz bacaklarım beni gerisin geri yataktan hapishaneme götürüyordu.

Çarşafı ne tür bir büyüyle böylesine serin ve temiz tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun da şeytani bir oyun olduğuna kanaat getirmem uzun sürmemişti. Fisher'ın siyah ipek kumaşa sinmiş kokusu hiç geçmedi. Soğuk bir kış günündeki ormanı andıran kokusunu günün her saati, her saniyesi ondan başka hiçbir şey düşüremez hale gelene kadar soluyordum.

Onu öldürmek istiyordum.

Ayrıca sıkıntıdan aklımı kaçıracaktım. Hâlâ delirmemiş olmamı Oniks'e borçluydum. Tilki, Kingfisher'ın gidişinden kısa süre sonra gelmişti ve o zamandan beri vaktinin çoğunu benimle geçiriyordu. Yanıma kıvrılıp uyuyordu. Onu ne zaman sevsem ya da boynunu kaşısam kahkaha atıyormuş gibi tuhaf sesler çıkarıyordu. Günde üç dört kez yataktan aşağı atlıyor, burnuyla kapıyı açıp muhtemelen tuvaletini yapmak ya da avlanmak için dışarı çıkıyordu. Ama işi bittiğinde her zaman geri dönüyordu.

Ateş perileri bana ne zaman yemek getirse onlara Fisher'ı çağırılmaları için yalvarıyordum ama her seferinde mahcup bir tavırla omuzlarını silkip bana hâlâ dönmediğini söylüyorlardı. Gözalcı bir bronz teni ve nefes kesici kehribar rengi gözleri olan Te Léna isimli bir Fae şifacısı her öğle yemeğinin ardından hiç aksatmadan ziyaretime geliyordu. Avucunu karnıma yaslayıp "kanımı okuyordu". Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama iyi bir şeyler yaptığı kesindi. Her seferinde damarlarıma ürpertici ama nahoş olmayan bir his karışıyor, bedenimin biraz uğuldamasına neden oluyordu. Ardından özür dilercesine gülümseyerek, "Henüz değil," deyip bana okumam için yeni bir kitap veriyordu. Dördüncü gün dudakları önceki seferlerden daha neşeli, daha iyimser bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir gün daha," dedi.

“Ama kendimi gayet iyi hissediyorum!” Fisher kampa gittiğinden beri geçen sürede kendimi Zilvaren’in yarısını tek damla ter dökmeden koşacak kadar iyi hissediyordum ama Te Léna başta olmak üzere ziyaretçilerimin hiçbirine buna inandıramıyordum.

“Seni emrinden azat etmek istesem bile bunu yapamam. *Yemin* henüz tam olarak iyileşmediğini biliyor, yani odadan çıkmama müsaade etmeyecek.” Güven verici bir tavırla omzumu sıktı. “Dişini az daha sık. Vücudunda o kadar az zehir kalmış ki neredeyse hissedemiyorum. Yirmi dört saat daha dayan.”

Yatak hapsimin son gününde kahvaltımı ateş perilerinden biri yerine Carrion getirdi. Ziyaretime daha önce de gelmişti ama volta atıp durması ve sorularıyla beynimin etini yemesi sinirimi o kadar bozmuştu ki onu bağıra çağıra kovmuştum. O günden beri ilk kez geliyordu. Tepsiyi kucağıma bırakırken sırtıttı. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

“Heyheylerin üzerinde gibi,” dedi.

Bu sadece son zamanların değil, asrın en yetersiz tanımlamasıydı. “*Öyle.*”

Carrion yatağa oturup yanıma uzandı. Yatağın hareket etmesiyle uykusundan uyanan Oniks kulaklarını arkaya yatırdı ve Zilvaren’in en çok aranan adamına dişlerini göstererek hırladı ama Carrion ona aldırmadı. Fisher’in yastıklarını kabartıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken kendi kendine homurdandı. “*Onu ne çileden çıkarırdı biliyor musun?*”

Oniks’ten bahsetmediğinin farkındaydım. “Yapma, Carrion.”

“Yatağında intikam seksi yapmak.”

Ağzıma bir parça elma attım. “Ah, tabii. Kulağa *harika* bir fikirmiş gibi geliyor. Aptal herif. Yatağında *birini becerirsen* sana ne yaparsence?”

Carrion hızlıca kaşlarını oynattı. “Bence ruhu bile duymaz.”

Elma neredeyse boğazımda kalacaktı. “Sen öyle san.” Fisher’in yemek odasındaki iğneleyici sözleri sanki buradaymış da gülerек

CALLIE HART

kelimesi kelimesine tekrar ediyormuş gibi kafamda çınladı. *O veldin her yerine sinmiş kokunu kilometrelerce öteden aldım. Feromonlar burnumuzda patlayan işaret fişekleri gibidir, Minik Osha.*

“Gazabıyla yüzleşme riskini göze alıyorum,” dedi Carrion. “Cezası ne olursa olsun buna değer.”

Hah. Carrion, Fisher’in tek bir el hareketiyle o doyumsuzun kellesini uçurduğunu görmemişti tabii. Yoksa sözlerini tekrar değerlendirebilirdi. Ona sert bir bakış attım. “*Hayır.*”

Carrion tepsimdeki kızarmış ekmeklerden birini aşırıdı. Bir ısırık aldığı anda dökülen kırıntılar çarşafa ulaşmadan büyülü bir şekilde kaybolup gitti. “Kafamda soru işareti kalmasın,” dedi dolu ağzıyla. “Onun yatağında sevişmeye mi yoksa genel olarak sevişmeye mi hayır diyorsun?”

“*Sence?*”

Kızarmış ekmeğini bana doğrulttu. “Sadece şu bakışınla bile birinin bağırsaklarını deşebilirsin. Sana dair en çok sevdiğim şeylerden biri de bu.”

Ekmeği elinden kapıp tabağıma bıraktım. “Keşke benim de sana dair sevdiğim bir şey olsa.”

“Yalancı. Bana dair sevdiğin şeyler *say say* bitmez.” Bana göz kırpıp ekmeğini geri almaya yeltendi ama eline bir tokat patlattım.

“Git kendi kahvaltını al. Bunlar benim.”

“Saçlarım. Gözlerim. İnce esprilerim. Çekiciliğim...” Her sözüyle bir parmağını kaldırdı.

“*Hiç çekici değilsin.*”

“*Kingfisher*’dan çok daha çekiciyim,” diye itiraz etti.

“İkiniz de birbirinizden betersiniz. O pis, çamurlu botlarınızı yataktan indirir misin artık?”

“Ne gerek var? Çamur kaybolup gidiyor zaten.” Botlarının çamur içindeki tabanlarını kırıksık çarşafalara sürttü ve lekeler bir çırpıda kaybolduğunda muzaffer bir ifadeyle bana döndü. “*Gördün mü?*”

“Ne yapıyordun ki?” diye sordum. “Neden bu kadar kirlisin? Ayrıca... bir saniye, o botları nereden buldun? En son ortalıkta çıplak ayak geziniyordun.” Alaycı bir kahkaha patlattım. “Çok *aptal* görünüyordun.”

“Eh, tek botla dolaşacak halim yoktu ya. *Sen* burada mahsur kalmış, tavanı izlerken ben de dışarıda yeni muhafızlarla antrenman yapıyordum. Dövüş teknikleri bayağı etkileyici.” Alttan alttan bana laf sokuyor, ona aptal göründüğünü söylememin intikamını alıyordu. Carrion Swift’in tahammül edemediği bir şey varsa o da kendisiyle dalga geçilmesi idi. “Botları da arkadaşın Fisher verdi.”

Çatalımı bıraktım. “Öyle mi?”

Carrion beni başıyla onayladı. “Onunla yemek yediğin geceydi hatta. Çoktan yemek salonuna gitmiştin. Elinde bunlarla çıkageldi ve bir şartla onları bana vereceğini söyledi.”

“Neymiş o şart?”

Carrion bu kez bir üzüm aşırıp ağzına attı. “Banyo yapmamı istedi.”

“Banyo yapmanı mı istedi?”

“Evet.”

“Ne tuhaf bir istek.”

“Değil mi? Kaçırılıp bambaşka bir diyara sürüklenmeme ve bir atın tepesinde kilometrelerce taşınmama rağmen hâlâ harika kokuyordum. Ama sinirli sinirli kokumdan hoşlanmadığını söyleyince ben de siktir et dedim. Bir çift bota karşılık banyo yapmak iyi bir takastı. Hem bir küvet dolusu sıcacık suda uzanmak da harika geldi. Suyun bu kadar bol olması çok tuhaf, değil mi? Hâlâ aklım almıyor..”

Carrion konuşmaya devam etse de kulağım onda değildi. Az önce ısırduğım ekmeğe dalgın dalgın çiğnemekten tutkal gibi yapış yapış olmuştu. “Kokundan hoşlanmadığını mı söyledi?”

“Evet ve tavırları *çok* kabaydı. Bir grup peri geldi ve her yanıma pespembe kesilene kadar sert fırçalarla beni yıkadılar. Derimin dört katmanını soyduklarına yemin edebilirim. Her yanıma beyaz kile

CALLIE HART

benzer bir şey sürdüler ve kaskatı kesilene kadar beklettiler. O kadar ki temizlemek için kırmaları gerekti.”

“Tanrılar aşkına.”

Tabağımdan bir üzüm daha alarak, “*Sonra,*” diye devam etti. “Bütün vücudumu özel bir yosunla ovdular. İşler de burada garipleşti. Bazı yerlerime özel ilgi gösterdiler...” Bakışları kasıklarına kaydı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bir ateş perisinin bir avuç Fae yosunuyla seni tatmin etmesine izin mi verdin?”

“Ateş perisi değildi,” dedi savunmacı bir tavırla. “Su perileriydi. Üç tanelerdi. Fae kadınlarından daha minyonlar ve çok güzeller. Keyfim gayet yerindeydi.”

“Yvelia’ya geleli daha beş saniye falan oldu ve şimdiden büyülü yaratıklarla dörtlü mü yaptın?” Buna neden şaşırdığımı bilmiyordum. Bu tam da Carrion’ın yapacağı türden bir şeydi.

Yine göz kırparak, “Kıskandın mı?” diye sordu.

“Hayır! M-midem bulandı! Ya bir tür Fae hastalığı kaparsan?” Söylediğimi vurgulamak için bu kez *benim* hakışlarım kasıklarına kaydı.

Ağzına bir üzüm daha attı. “Ahh, o konuda pek endişelenmiyorum. O yosunu nasıl kullanacaklarını *iyi* biliyorlardı.”

“İğrençsin!”

“Hadi. Bitir şu yemeğini. Şu güzeller güzeli şifacı tepsideki her şeyi bitirirsen yataktan çıkabileceğini söyledi.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Götün önde gidenisin, Carrion Swift! İçeri girer girmez söylediğin ilk şey bu olmalıydı.”

Şimdiye dek bir tabak yemeği hiç bu kadar hızlı mideye indirmemişim. Üçüncü Bölge’de açlıktan ölürken bile.

Potanın içindeki gümüş öfkeyle fokurdayarak etrafa sıçradı. Eriyik gümüşün içine demir talaşı ve önce tuzlu suya karıştırdığım sarı

tozu eklemek pek iyi sonuç vermemiştir. Küçük bir parça altın ve insan saçı –kendi saçımı– ekleyerek yaptığım deneme de öyle. Her iki seferde de dövdüğüm madalyonu cıvanın içine bıraktığımda metal anlamadığım bir dilde öfkeyle tıslayarak kabarmıştı. Bu sefer biraz odun yaktım, ardında bıraktığı külleri ezip gümüşe kattım. İkili birbirine karışmak istemese de potanın içindekileri kalıba döküp küvette batırdım ve içerisi duman altı olduğunda yüzümü buruşturdum.

Madalyonu cıvanın durduğu potaya attığım an bu girişimin de hayal kırıklığıyla sonuçlandığını anladım. Cıva bana *güldü*.

İşim bitmişti. Günde sadece üç deneme yapabiliyordum. Elimdeki gümüş miktarı çok az olduğundan günümün geri kalanını metali saflaştırarak geçirmem gerekiyordu, böylece ertesi gün de onunla çalışabiliyordum. Öfkeyle küfürler savurarak yarattığım madalyonları bir araya topladım ve eritmek için bir potaya attım. Sinirim demirhanenin sıcaklığıyla beraber her geçen saniye tırmanıyordu. Demirhanenin bir yanı açık olsa bile gün sonunda içerisi Madra'nın sarayındaki zindanları aratmayacak kadar sıcak oluyordu.

Oniks kuş kovalamadığı ya da fare avlamadığı zamanlarda devasa meşe ağacının altına uzanıp beni izliyor, karda karnını serinletiyordu.

Fisher'in odasından kaçmamın üzerinden sekiz gün geçmişti ve bu, yirmi dört yadigâr yaratma girişimimin başarısızlıkla sonuçlandığı anlamına geliyordu. Gümüş yüzüklerle dolu sandık bana onları savaşıplarının cıvadan zarar görmeden geçmesini sağlayacak birer yadigâra dönüştürdüğüm güne kadar boku yediğimin daimi bir hatırlatıcısı olarak hâlâ Fisher'in bıraktığı yerde, çalışma tezgâhının üzerinde duruyordu. Bakışlarım köşeye istiflenmiş diğer sandıklara kaydığında çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Yakında bir ilerleme kaydetmezsem olacakları düşünmek bile istemiyordum. Madalyonları her arındırışımında gümüşün birazını daha kaybediyordum. Her geçen gün elimdeki metalin miktarı gibi Hayden'la Elroy'u yeniden görme şansım da azalıyordu.

CALLIE HART

Ben demirhanede ter dökerken Oniks bahçe duvarının öteki tarafındaki bir şeye heyecanlanıp tiz sesler çıkardı. Bunu sık sık yapıyordu. Cahlish arazisi hayvanlarla doluydu ve muhafızlar da artık duvarın öteki tarafında devriye geziyordu. Onları pek sık görmesem de zaman zaman seslerini duyuyordum. Gümüşleri dikkatlice içi asit dolu bir tekneye yerleştirirken Oniks'ten yükselen hiddetli sesleri duymazdan geldim. Üç küçük madalyonun dibe batıp ağır ağır çözülmelerini izlemeye dalmışken duvarın üzerinden tırmanan davetsiz misafiri iş işten geçene kadar fark etmedim.

Oniks tıpkı bir köpek gibi havladığında başımı hızla dışarıya çevirdim. Oradaydı. Bir siluet bahçeyi aşip doğruca üzerime geliyordu.

Doyumsuz.

Kalbim tekledi. Elim doğruca hançerime giderken panik dolu bir çılgılık boğazıma yükseldi...

...ama gelen bir doyumsuz değildi.

Ren'di.

Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Sclam, Sacris."

"Gerçekten mi? Kapıdan gelmek varken duvardan tırmanıp ödü mü bokuma mı karıştırmayı seçtin?"

"Böylesi daha kolayıma geldi," dedi. "Affedersin. Seni korkutmak istememiştim."

General'den korkmam gerekirdi ama duvarın üzerinden atlayıp beni şaşkına çevirmesine rağmen durum böyle değildi. Her ne kadar heybetli bir adam olsa da beni rahatlatan sıcak bir havası vardı. Uzun kumral saçlarının üst kısmı iki savaş örgüsü yapılmış, ensesinden bir atkuyruğuyla bağlanmıştı. Neredeyse benimkiler kadar uzun tutamların geri kalanıysa omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Demirhanenin içine kayan koyu kahverengi gözlerinde ufak bir tereddüt vardı.

"İyi misin?" diye sordum. "O... *kan* mı?" Elleri de pantolonu da siyaha boyanmıştı. Fisher'ın boyunluğundakine çok benzeyen bir kurt başıyla bezenmiş altın göğüs zırhı da siyah bir sıvıyla

kaplanmıştı. Bu koyu renkli bir çamur da olabilirdi ama... hayır. Artık yaydığı kokuyu alabileceğim kadar yakınımıdaydı ve burnumu dolduran leş koku doyumsuzlar üzerimize saldırdığında yemek odasını ele geçirenin aynısıydı. Bu kesinlikle kan lekesiydi. Ren üzerine bir bakış attı ve kaşları ne kadar pis olduğunu yeni fark ediyormuş gibi havaya kalktı.

“Ah. Kahretsin. Şey... evet, kampta banyo yapabileceğimiz bir yer yok. Yakınlarda bir nehir var ama donmuş vaziyette. G-gidip temizlensem iyi olacak. Özür dilerim, Saeris. Gelip sana selam vermeye o kadar odaklanmıştım ki...” Ellerini pantolonuna silmeye çalışsa da nafileydi. “Ne halde olduğumu unutmuşum. Hemen yıkanacağım. Ama önce Fisher’ın bu akşam da onunla yemek yemeni rica ettiğini büyük bir zevkle iletmem gerek.”

“Demek o da döndü.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bir de akşam yemeğinde ona katılmamı mı *rica etti*? Yoksa emretti mi demek istedin?”

Renfis yüzünü buruşturduğunda tam üstüne bastığımı anladım. Ren, Kingfisher’dan katbekat nazik olduğundan bana iletmekle görevlendirildiği mesajı başka kelimelerle ifade etmişti. “Niyeti kabalık etmek değil,” dedi. “O kadar uzun süredir savaşıyor ki kibarlığın ne demek olduğunu unuttu.”

Demirhaneye döndüm ve ısı geçirmez eldivenlerimi tezgâhın üzerine bıraktım. “Onun için bahaneler üretmeye gerçekten bir son vermen *gerek*. Bunun ne ona ne de başkasına faydası dokunuyor. Fisher piçin teki, o kadar.”

Ren’in dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Aynı zamanda en yakın dostum. Bir zamanlar tanıdığım adamın hâlâ oralarda bir yerlerde olduğuna inanmak zorundayım. Hep böyle soğuk, içine kapanık biri değildi.” Üzerine çöken hüznü görebiliyordum. “Her neyse. Seni oyalamayayım. Akşam yemeğine hazırlanman ve...”

“Bu sefer sen de bize katılacak mısın?”

CALLIE HART

Ren bakışlarını kirli tırnaklarına çevirdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynadı. “Hayır. Normalde Fisher’a ben eşlik ederim ama bu akşam davetli değilim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Nedenmiş?”

“Varsayımlarda bulunmak istemem.”

Korkak herif. İkimiz de Fisher’ın bana önünü kesecek biri olmadan gönlünce işkence edebilmek için onu çağırmadığını biliyorduk. Fakat bu sefer buna izin vermeye hiç niyetim yoktu. “Sen de geliyorsun,” dedim.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi ağır ağır.

“Evet. Seni *ben* davet ediyorum.”

“Teşekkür ederim. Beni onurlandırdın ama...”

“Bak, Fisher’ın davetine icabet etmedim diye peşime düşmesini istiyor musun? Beni zorla karşısına oturtmasını? Sence bunu yapar mı?”

“Hayır, tabii ki yapmaz!”

Öylece ona baktım.

“Tamam, muhtemelen yapar,” diye kabullendi.

“Güzel. Geliyorsun o halde.”

“*Saeris.*”

“Çünkü beni yine yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamasını istemezsin. Çünkü sen, şeytanın vücut bulmuş hali Fisher’ın aksine iyi kalpli bir Fae savaşçısısın.”

Ren bir süre iki arada bir derede kalsa da çok geçmeden pes etti. “Pekâlâ. Tamam, geliyorum. Ama buna hiç sevinmeyecek.”

“Fisher ne zaman sevinmiş ki?” Kaşlarımı çattım. “Bu arada o nerede? Neden bizzat gelip yemek davetiyle sinirlerimi bozmadı?”

Ren kapıya bir bakış attı. Birkaç dakika öncesine göre daha tetikteydi. Benimkilerden daha üstün Fae kulaklarının ana evin koridorlarında bir şey duyduğunu düşündüm ama öyleyse bile bir şey söylemedi.

“Te Léna’nın yanında,” dedi dalgın bir sesle.

“Aa. Öyle mi? Yaralandı mı?”

“Hı? Hayır, hayır, bir şeyi yok. Endişelenme. Kampın ötesindeki doğu ormanında bir çatışma çıktı ama çabuk bitti. Kılına bile zarar gelmedi.” Sanki benden ziyade kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi sözlerini başıyla onayladı. “Akşam yemeğinde görüşürüz, Saeris.”

“Bekle. Gitmeden sana söylemem gereken bir şey daha var. Yedigâr yapmanın bir yolunu bulmaya çalışırken çok düşündüm ve... Fisher’ın kılıcı Nimerelle hâlâ biraz büyüyle dolu, değil mi? Etrafına saçtığı o duman ve karanlık enerji...”

“Evet,” dedi tereddütlü bir sesle.

“B-bu nasıl oluyor?”

Cevabını düşünürken çenesini sıvazladı. “Emin değilim,” dedi. “Hiçbirimiz değiliz. Sadece diğer tüm tanrı kılıçlarının sessizliğe bürünerek sahiplerini terk ettiğini ama Nimerelle’in kaldığını biliyoruz. Bunun bir bedeli oldu elbette. Kılıç bir zamanlar gümüş rengindeydi ve parıl parıldı. Yüzyıllar içinde kararıp lekelendi. Ama Niemerelle kaldı. Kılıcın ruhu ya da içindeki büyü –adına ne demek istersen artık– kaldı. Her şeye rağmen Fisher’ı terk etmedi.”

Carrion gömleğinin yakasını çekiştirerek koridorda hızlı adımlarla beni takip ederken, “Beni neden peşinden sürüklediğini anlamıyorum,” diye homurdandı. “Çekişmeli bir dövüş antrenmanının ortasındaydım. Leş gibiyim. Beni kaçırın adamla yemek yiyeceğimi bilsem üzerimi değiştirdim. Lafı açılmışken, *sen* de demirhaneden döndükten sonra üzerini değiştirmeliydin.”

“Değiştirdim zaten,” dedim umursamazca.

Carrion yüzünü buruşturdu. “Öyle mi? Birkaç saat önce odaya uğradığımda yatağının ayak ucunda siyah, derin dekolteli, transparan bir elbise gördüğümü hatırlar gibiyim ama şu an üzerinde rengi atmış, eprimiş bir gömlekle tozlu bir pantolon olduğunu fark ediyorum.”

CALLIE HART

“Ne varmış? Sonuçta *temizler*.”

“Kılığına dair söylenebilecek tek olumlu şey de bu.” Carrion tiksintiyle burnunu kırıştırdı. “Seni o elbisenin içinde görmeye can atıyordum.”

“Neden?” Yemek odasının kapısını açtım.

“Soru mu bu? Olağanüstü memelerin yüzünden. O elbisenin içinde harika görünürlerdi. Kıçının da hakkını yemeyelim tabii. Kuşaşın transparan olması mesclesi var bir de. Hayal gücüne pek bir şey bırakmazdı. Konu senin vücudun olduğunda hayal gücümü kullanmama gerek yok gerçi ama...”

Odada ürkütücü bir hırıltı yankılandı.

Carrion çenesini kapatacak kadar akıllıydı.

Pencereler saldırının ardından onarılmıştı. Bu kez masanın ortasında devasa bir çiçek durmuyordu. Tepeden tırnağa siyahlar içindeki Fisher masanın başındaki yerini almıştı. Göğsünü ve omuzlarını sımsıkı saran özel dikim gömleği son derece dikkat dağıtıcıydı. Saçları sanki banyodan çıkalı çok olmamış gibi nemliydi ve uçları kıvrılmıştı. Dudaklarını, Carrion’ın boğazına yapışıp kellesini koparmamak için kendini zor tutuyormuşçasına ince bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı. Temizlenmiş Ren elinde viskisiyle Fisher’ın soluna oturmuştu ve yüzünde acı çeker bir ifade vardı.

“Geciktin,” dedi Fisher buz gibi bir sesle. “Bir de bu görüşmeyi baş başa yapmamız gerektiği halde ev sakinlerinin yarısını bize katılmaya davet etmenin nedenine dair beni aydınlatmak ister misin?”

“Görüşme mi? Yemek yiyeceğiz sanıyordum. Hem sana eşlik etme zevkini çok sevdiğimiz dostlarımız olmadan çıkarmam adil olur muydu?”

Carrion bir elini havaya kaldırdı. “Dürüst olmam gerekirse burada olmak istemiyorum.”

“Kapa çeneni ve *otur*,” diye tısladım.

“Tamam, tamam. Tanrılar aşkına.”

Servisim yine masanın öteki ucuna açılmıştı ama masanın önceki kadar uzun olmadığı düşünülürken bu kez küçük bir taviz verilmiş gibiydi. Sadece üç metre falandı. Yine de lanet masanın öteki ucuna atılacak ikinci sınıf insan muamelesi görmeyi reddediyordum. Tabagımın yanından geçip sadece şarap kadehimi almak için duraksadım ve sandalyemi yine Fisher'ın sağına sürükleyerek kendimi bütün ağırlığımla üzerine bıraktım.

Renfis tam bardağından bir yudum almıştı ki beni karşısında, Fisher'ın yanında otururken görünce ağızındaki viskiyi neredeyse masanın öbür ucuna püskürttü. Neyse ki yemeklerimiz henüz servis edilmemişti.

“Azizler aşkına.” Göğsüne vurarak öksürdü. “Ne halt dönüyor burada?”

“Ah, evet. Ne çağırıldığı yere zamanında gelmeyi *ne de* ona ayrılan yere oturmayı bilir, değil mi insan?”

“Onunla yer değişeyim mi?” diye önerdi Carrion.

“Kesinlikle olmaz,” diye çıkıştı Kingfisher. “Dene de öl.”

“Vay canına. Peki. Tatsızlık çıkmasın diye demiştim. Aranıza tampon olacak birini isterseniz...”

“İstemeyiz,” diye karşılık verdi Fisher. “İstesek bile tercihimizi senden daha sevilesi birinden yana kullanırdım. Sakın!” Parmağını sertçe Carrion'a doğrulttu. “*Sakın* bana Zilvaren'de ne kadar sevildiğini anlatmaya kalkma. Dinlemek istemiyorum.”

Carrion sandalyesine otururken ona pişkin pişkin gülümsedi.

Ren bardağını alıp sandalyesini geriye iterek kalktı ve “Gel. Bu tarafa otur,” dedi. “Başka bir yere geçmeyi sorun etmem.”

“Ha bu tarafa oturmuşum ha o tarafa. Ne fark eder ki?” dedim. “O kibirli suratını her şekilde göreceğim.”

“O haklı,” dedi Fisher. “Kararını verdi. Bırak nereye oturmak istiyorsa oraya otursun.”

Ren ona tuhaf tuhaf baktı. “Sen ciddi misin?”

CALLIE HART

“Ciddiyim.”

General’i çok iyi tanıdığım söylenemezdi ama onu Fisher’ın sözlerinin kafasını karıştırdığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Ren yerine geri oturdu ve ben Fisher’ın önündeki şarap şişesini kapıp kadehimi ağzına kadar doldururken bakışlarını dostunun yüzünde gezdirdi. Şişeyi masaya koyacaktım ki Carrion buna fırsat vermeden şişeyi elimden aldı. Kızıl saçlı adamın üzerime eğilmesini izleyen Fisher’ın burun delikleri genişledi.

“Muhafızlarla antrenman yapıyormuşsun,” dedi.

Carrion onu başıyla onayladı. “Faelerin dövüş teknikleri çok etkileyici. Hareketleri o kadar akıcı ve her hamleye o kadar hazırlıklılar ki kendimi bir bale gösterisi izliyormuş gibi hissediyorum.”

“Yvelia’daki bale gösterilerinde Faeler paramparça olmaz,” dedi Fisher düz bir sesle.

“Öyle mi? Olsalar da şaşırırmazdım. Biraz su için Üçüncü Bölge’nin çukurlarında savaştan dövüşçüler kadar kana susamışsınız.”

“Bizler gelişmiş bir ırkız. Su gibi önemsiz şeyler uğruna savaşmayız.”

Carrion usul usul güldü. “Susuzluktan ölüyor olsanız bal gibi de savaşsınız. İnan bana. Kendi gözlerimle gördüm.”

Satır aralarını okuyabiliyordum. *Bizzat yaşadım*. Bunu söylememişti. Söylemesine gerek de yoktu. Gümüş Şehir’de hayatta kalmakta zorlandığı zamanlar olmuştu. Bunu biliyordum çünkü herkes aynı mücadeleyi veriyordu. Bu kaçınılmazdı. Bölgemizin her sakini günün birinde kendilerini çıkar yolu olmayan bir durumun içinde bulur ve bir karar vermek zorunda kalırdı. Ya su için savaşır ya da çarlardı. Muhtemelen Carrion ikisini de sayamayacağı kadar çok kez yapmıştı.

Fisher’ın bakışları *benim de* elimde hançerimle o çukurlardan birine girip bir bardak su uğruna savaşıp savaşmadığımı merak ediyormuş gibi Carrion’dan bana kaydı.

Bunu yaptığımı bilse ne tepki vereceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Ren boğazını temizledi ve pürüzsüz bir geçişle konuyu değiştirdi. “Döndüklerine göre birliğimizle gönlünce antrenman yapabilirsin. Yarın sabah tatbikat yapacağız.”

Carrion’la konuştuğunu bilsem de söze atladım. “Ne zaman? Biraz antrenman yapmayı çok isterim.”

Fisher önündeki viskisinden bir yudum alarak, “Şaşırdım,” dedi. “Eve dönmek için sabırsızlandığını sanıyordum.”

“Öyle. Öyle olduğunu biliyorsun.”

Bana bakmadı. “Ama seni özgürlüğüne kavuşturacak görevle ilgilenmek yerine karın ortasında elinde kılıçla vakit öldürmeyi mi tercih edeceksin?”

Archer ve ateş perileri yemek salonuna girdi. Masanın etrafında dört dönerek dumanı üstünde tüten yemekleri servis ederlerken bize bakmamaya özen gösteriyorlardı. Eh, önüme koyduğu kâsenin yanına bir kaşık yerleştirirken fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerime dikmiş Archer dışındaki periler özen gösteriyordu demek daha doğru olurdu sanırım. Ona gülümsediğimde tiz bir ses çıkararak bakışlarını yere çevirdi. Kömürleri andıran yüzünün kızarması mümkün olmasa da onu bana bakarken yakaladığım için utandığını düşündüm.

“Yadigâr yapma konusunda bir arpa boyu yol katedemiyorum,” dedim Fisher’a. “Elimizde hiçbir bilgi yokken beni uğraştırman anlamsız. Sonsuza kadar deney yapabilirim ama transmutasyon sürecini çözemeyeceğim. Ve bu hiç sikinde değilmiş gibi. Burada sonsuza dek kalıp kalmamamı hiç umursamıyormuş gibi davranıyorsun.”

Archer gergince kıkırdayıp hıçkırdı ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

Kingfisher, küçük perinin tuhaf davranışına aldırılmamış gibiydi. “Elbette kalmanı istiyorum. Elimizdeki tek Simyacı sensin,” dedi. “Bana kalsa seni yaşlılıktan ölene kadar o demirhanede çalıştırdım. Ama bir anlaşmamız var.” Öfkemi eklemlerim bembeyaz kesecek

CALLIE HART

kadar sıkıca tuttuğum için viskisinden bir yudum daha almasını izlerken ona bağıırıp çağırmadım. “Kendine bu kadar az güvenmen hayret verici. Bir yolunu bulacaksın. Başlamaktan çekinme lütfen,” dedi perilerin getirdiği ziyafeti işaret ederek.

Carrion tabağını küçük turtalar, kızartılmış sebzeler ve beş farklı ekmekle doldurmaya başlamıştı bile. Ren de tabağına bir parça ekme almıştı ama niyeti karnını doyurmak değil gibiydi. Bir parça koparıp ağzına attı ve lokmasını ağır ağır çiğnerken bakışları Kingfisher’la benim aramda gidip geldi.

“Aç değilim,” dedim.

“Öylesin,” dedi Fisher. “Karnından yükselen gurultuları hepimiz duyuyoruz. Bir iki lokma ye de önümüzdeki saatler boyunca midenin şikâyetlerini dinlemek zorunda kalmayalım.”

Biraz ötemde duran kaptaki çorba leziz kokuyordu. Koyu kıvamıyla ağız sulandırıcı görünüyordu. Tavuklu muydu? Belki içinde biraz mantar ve mısır da vardı. Buraya zorla getirildiğim için kendimce inatçılık ediyor olmasaydım kâsemi ağzına kadar doldururdum. Fakat *sinirli* olduğum için yemeği de guruldayan midemi de görmezden gelip Fisher’a elimden gelen en ölümcül bakışı attım. Carrion’ın bir adamın bağırsaklarını deşebileceğini söylediği bakışı. “Kampa bir haftalığına gideceğini söylemiştin. İki hafta oldu.”

“Beni çok mu özledin?”

“Beş gün boyunca yatağına hapsolmaya bayıldığım söylenemez.”

“Öyle mi?” Bir parça peynir aldı. “Çoğu kadın yatağımda vakit geçirmeye *bayılır* halbuki.”

Carrion ağzına tıktığı lokmaların arasından Ren’e, “Kampa ne zaman döneceksiniz?” diye sordu.

Ren tek kaşını havaya kaldırdı ve bakışlarını benden ayırmakta güçlük çekerek Carrion’a döndü. “Ah... bir hafta kadar sonra belki?”

“O duvarların arasında yaptığın ahlaksızlıkları düşünmek bile istemiyorum,” diye tısladım.

Fisher'in kahkahası içeriyi doldurdu. "Haklısın. Hiç istemezsin."
"Offf!"

"Her sabah şafaktan önce avluda olacağım o halde," dedi Carrion.

"Tabii. Yarın karşımızdakini silahsız bırakmak üzerine çalışacağız..." Ren ekmeğinden bir parça daha koparıp ağzına attı ve bana yan yan baktı. "Bunu öğrenmek senin de ilgini çekebilir, Saeris."

"Harika! Ben de geliyorum. *Teşekkür ederim.*" Sesime biraz neşe katmaya niyetlendim ama başarısız oldum. Ren bakışlarını tabağına indirerek kıs kıs güldü. Fisher'la aramızdaki savaşı çok sevimli buluyor gibiydi ve sert ses tonuma aldırılmamıştı. Ama öfkemin muhatabı o değildi. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştı. Derin bir nefes alarak, "Affedersin," dedim. "Öyle çıkışmak istemedim. *Sana değil en azından.*"

General gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. Turtadan bir dilim alıp tabağına koydu. "Hiç önemli değil. Beni de çıldırtıyor."

Kingfisher, Ren'le sohbetimiz boyunca bakışlarını bir an bile üzerimden çekmemişti. "Antrenman kılıçlarından birini kullandığından emin ol," dedi düz bir sesle. "En kör olanını."

"Antrenman kılıcına ihtiyacım *yok!*"

"Öyle mi? Kılıç kullanmayı biliyorsun o halde? Kenar mahallelerde üstünkörü dövülmüş müsveddelerden değil, doğru düzgün bir uzun kılıçtan bahsediyorum."

Kör *tereyağı* bıçağımı boynuna saplayacaktım. O zaman silah kullanmakta ne kadar usta olduğumu görürdü. Beni durduracak hiçbir şey de yoktu. Bu akşam boyunluğunu takmamıştı. Boğazı çıplaktı, ikiye yarılmak için yalvarıyordu ve ne tesadüf ki ben de elimi kana bulama havamdaydım. Fisher çenesini kaldırıp başını hafifçe yana eğerek gergin tendonlarını gözler önüne serene kadar pürdikkat boynuna kenetlendiğimin farkında bile değildim. Dudakları yine o lanet gülümsemeyle kıvrılmıştı. O kendini beğenmiş suratını dağıtmayı o kadar çok istiyordum ki.

CALLIE HART

“Evet,” dedim. Annem hâlâ hayattayken yaptığımız antrenmanlardan bihaberdi. Neler yapabileceğimi hayal bile edemezdi. “Uzun kılıçları nasıl kullanacağımı gayet iyi biliyorum. Hançerden farkları yok, sadece daha uzunlar. Sivri ucunu...”

“Kendini utandırmanın eşiğindesin,” diye mırıldandı Fisher. “Renfis’i şuracıkta öldürmeden sussan iyi edersin.”

“Ah, siktir git, Fisher.”

Kingfisher altdudağını ısırды. Gözlerinde muzip bir parıltı dans ediyor, yeşilin ve gümüşün parlak tonlarıyla titreyordu. Artık keyiflendiğinde nasıl görüldüğünü biliyordum ve bu halinden hiç hoşlanmamıştım. “Hadi anlat ona, Ren,” dedi.

Ren parmağıyla ikimizi işaret ederek, “*Bu şey ne bilmiyorum ama çapraz ateşte kalmaya hiç niyetim yok,*” dedi. “Yarın sana hançer ve kılıçla dövüşmek arasındaki farkları seve seve gösteririm, Saeris. Fakat şu an yemeğimin tadını çıkarmak istiyorum. Carrion, Gümüş Şehir’deki muhafızlar nasıl dövüşüyor?”

Carrion sanki bu soruyu bekliyormuş gibi Ren’le Madra’nın muhafızlarının Zilvaren’de kullandığı savaş teknikleri ve düzenlerine dair hararetli bir sohbete daldı. Yarısını kışından uydurduğuna yemin edebilirdim. O sohbete katılmadım; masanın bize ait tarafında Fisher’la sözsüz bir savaşa tutuşmuştum ve kaybetmeye hiç ama hiç niyetim yoktu.

Fisher başıyla tabağımı işaret etti. “Bir şeyler ye, Minik Osha.” Dudakları kıvılsa da yine büyüyle kulağıma fısıldamıştı.

“Tanrılar aşkına, şunu yapmayı *keser* misin?” diye tısladım kısık sesle.

“Neden? Bu şekilde konuştuğum her seferinde tüylerinin diken diken oluşu gözümünden kaçmıyor.”

“*Rahatsız* oluyorum.” Hiçbir mecburiyetim olmamasına rağmen alçak sesle konuşuyordum. Yemek masasında fısıldaşmak son derece kabalıktı ama Ren’le Carrion sohbete dalmıştı ve görünüşe göre

Fisher'a söylemek istediğim bir dünya şeyim vardı. "Yemini kullanarak beni yatakta kalmaya zorladın," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Aynen öyle," dedi.

"Bunu yapmamalıydın."

"Nedenmiş o?"

"Bunu açıklamak zorunda olduğuma bile inanamıyorum," diye tısladım. "Çünkü bu *doğru* değil. Önüne gelen herkesi istemediği şeyler yapmaya zorlayamazsın."

Fisher nihayet elinde tuttuğu peyniri ağzına attı. "Onları bana boyun eğmek zorunda bırakan bir kan yemini etmişlerse pekâlâ yapabilirim."

Sözlerini duyan Ren'in ifadesi kararsa da Carrion'la konuşmaya devam etti.

"Hiç vicdanın yok mu senin? Kötü biri misin? Olayın bu mu?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Öne doğru eğilerek tabağımı aldı ve perilerin getirdiği çeşit çeşit yemekle doldurmaya başladı. Eli koyup koymamak arasında kararsız kalmış gibi kızarmış etle dolu tepsinin üzerinde durdu ama çok geçmeden koymamakta karar kıldı. Hazırladıklarından tatmin olduğunda tabağımı önüme bırakıp tekrar arkasına yaslandı. Yutkununca boğazındaki dövmeler kıpırdadı. Ellerinin üzerinden başlayıp bileklerine dolanan ve gömleğinin kollarının ardında kaybolan karmaşık desenler duman gibi kıvrılıyordu.

Konuştuğunda sesi kulağımda gürlledi. "Bir şeyler yersen sorunun cevabını alırsın."

Dudaklarım huysuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rüşvet mi?"

Ellerini iki yana açtı. "Adına ne demek istersen."

Kaşlarımı çattım.

"*Benim* yedirmemi mi istersin?" Bunu ciddi ciddi yaparmış gibi duruyordu.

CALLIE HART

“İyi. Tamam.” Çatalımı aldım ve patates püresinin birazını ağzıma attım. Tereyağının, yoğun kremanın ve taze soğanın enfes aroması ağzımı doldurduğunda yemeklerin lezzetine eriyip bittiğimi ona çaktırmamak için elimden geleni yaptım. “Oldu mu? Mutlumu musun?”

Fisher öne doğru eğilerek dirseklerini masaya yasladı. Gözleri parıldıyordu. “Hayır, kötü biri değilim.”

“Neredeyse inanacaktım.”

“Öyle olsaydım çoktan yemininden istifade ederdim.”

“Etmedin mi?” diye çıkıştım.

“Ettim mi?” Cevabımı gerçekten merak ediyor gibiydi.

“Evet!”

“Seni sadece üç kez söylediğimi yapmaya zorladım. Biraz düşünürsen üçünün de senin iyiliğin için olduğunu görebilirsin.”

“Bu çok kötü bir bahane! Sen...”

“Kötü biri olsaydım ve yeminini kendi çıkarlarım için kullansaydım sana önümde dizlerinin üzerine çökmeni emrederdim,” dedi sözümü keserek. “Bacaklarını benim için açmanı emrederdim. Yorgunluktan bayılana kadar beni emmeni ve becermen emrederdim. *Bunu yapmamı mı isterdin, Minik Osha?*”

Göğsümü bir sıcaklık kapladı. İçimi kasıp kavuran cehennem ateşi ciğerlerimdeki bütün oksijeni alıp götürdü. Tabağıma koyduğu etli turtayı çatalımın kenarıyla keserken ellerim titriyordu, yanaklarım kıpkırmızı kesilmişti. “Tabii ki hayır. Bunu neden isteyeyim ki?” dedim boğuk bir sesle.

Başıyla çatalıma sapladığım turtayı işaret etti. “*Ye.*”

Öfkemden kudursam da çatalı ağzıma götürerek söylediğini yaptım.

“Benim emrimle bir şey yapıyorsan masumsun demektir. Yaptığın şey senin suçun sayılmaz. Beni *istediğin* gerçeğiyle yüzleşmen gerekmez.”

“Yeter, Fisher.”

“Hem ne aşağılık bir canavar olduğumu da kanıtlamış olurum, değil mi? Bir taşla iki kuş vurursun. Hem vücudunun arzuladığı şeye kavuşursun hem de haklı olduğunu kanıtlarsın.”

“Aklını kaçırmışsın sen,” diye fısıldadım.

“Öyle diyorlar. Ama ben o kadar emin değilim. Kafamın içindeki susmak bilmeyen sesleri saymazsak bence gayet iyiyim.”

“Seni *istemiyorum*, Fisher.”

“Şu an ellerimin bacaklarının arasında gezindiğini hayal ediyorsun,” dedi. “Parmaklarımın ıslak kıvrımlarının arasına kaydığını. Nefes nefese kalıp inleyene ve aletimi içine sokmam için bana yalvarana kadar şişmiş klitorisine oynadığımı ...”

Renfis’in içkisi masaya oturduğumuzdan beri ikinci kez boğazına kaçtı. Sandalyesinde dönerek Fisher’a, *Gerçekten mi? Hemen yanı başında oturuyorum*, dercesine dehşet dolu bir bakış attı ama Fisher onu görmezden geldi.

Öte yandan ben şuracıkta ölmek üzereydim. Ren’in üstün Fae duyuları Fisher’ın fısıltılarını duyabiliyorsa, dostunun sözlerinin üzerimde yarattığı etkinin kokusunu da pekâlâ alabilirdi ve... *tanrılar aşkına, bu utançla yaşamam mümkün değildi.*

Bunu kendime asla itiraf etmeyecek, bu düşüncenin su yüzüne çıkmasına asla müsaade etmeyecek olsam da vücudum zihnimin aksine yalan söylemekte pek başarılı değildi. Fisher’ı *gerçekten* istiyordum. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Bunun farkında olmasından nefret ediyordum. Dahası, artık Ren de bu gerçeği biliyordu. Utançtan ölecektim.

“Kapa çeneni. Lütfen. Tek... kelime daha *etme*.”

Fisher sandalyesinde arkasına yaslanırken cıvayla çevrili gözleri açlıkla parlıyordu. “Yemeğini ye, Osha. Gücünü koruman gerek. Ne de olsa burada bir hafta kalmayacağız. Sabah savaş kampına dönüyoruz... ve bu sefer sen de bizimle geliyorsun.”

20

Ammontraíeth

Savaş kampı Omnamerrin Dağları'nın öteki tarafının eteklerine kurulmuştu. Cahlish'le Sanasroth sınırı arasında yer alıyordu. Yirmi bin çadır kaya yığınlarıyla kısa, bodur, karla kaplı çalılıkların arasında birbirlerine sokulmuşlardı. Gölge geçitten çıkmamla midem ağzıma geldi ve daha kendime gelmeye fırsat bulamadan alabildiğine uzanan soluk, açık gri çadırların miktarını görünce nefesim kesildi.

Görmeyi beklediğim savaş kampı *burasıydı* işte.

Kamp alanının dört bir yanına dağılmış iki katlı ahşap yapılara bakılırsa uzun zamandır buradalardı. O kadar ki Fisher'ın geçidinin bizi getirdiği çamur içindeki meydanın en yakınındaki bina lanet bir *hanı* andırıyordu.

Ağır silahlar ve çeşit çeşit zırhlar kuşanmış kadınlı erkekli Fae savaşçıları etrafta koşuşturuyordu. Uzakta, geniş ve donmuş nehir arazide kıvrılıyor, kampı... kampı...

Merhametsiz *tanrılar* aşkına.

Nehrin öteki kıyısındaki arazi kararmış, kömürleşmiş bir çölden ibaretti. Üzerinde tek bir kar tanesi yoktu. Kara dumanlar yükselerek gri bulutlarla dolu, kasvetli, insanın içini huzursuz eden gökyüzüne

karışıyordu. Görünürde ne ağaç ne de bir dal bitki vardı. Sadece simsiyah toprak, duman ve biraz ileride yüksek bir tepenin üzerinde yükselen siyah, korkutucu bir kalenin sivri hatları.

“Beş cehennem aşkına, *orada* ne oldu?” Carrion çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve önündeki manzarayı incelerken ağzı beş karış açıldı. şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Benim yüzümün de onunkinden farksız olduğuna emindim. Oniks’i kucağıma alıp ona sımsıkı sarılmak için ayaklarımın dibine bakındım ama bizimle gelmemişi tabii. Cahlish’te güvende olması içimi bir nebze olsun rahatlatıyordu. Fisher onu getirmeme müsaade etmemişi. Tilkinin kampta beş dakikadan fazla hayatta kalamayacağını, savaşçıların daha biz ne olduğunu anlamadan onu kapana kıştıracağını ve uslu bir evcil hayvan olduğu konusunda kendimi kandırmaya devam etmek istiyorsam onu Archer’a emanet etmem gerektiğini açıkça belirtmişti.

Kıstığım gözlerimle tepedeki kaleyi daha net görmeye çalışırken içimi bir huzursuzluk kapladı. “Şurası da *ne*?”

Arkasında atıyla geçitten çıkan Ren, “Ammontraíeth,” dedi. “Düşman kalesi.”

“Ammontraíeth mi?” Telaffuz etmekte zorlandığım adı bile kulağa uğursuz geliyordu.

“*Cehennem’in dişleri.*”

Arkamızdan gelen ses soğuk ve sertti. Kingfisher gölge geçitten çıktı, eldivenli elinde Bill’in dizginlerini tutuyordu. Devasa, siyah aygır huzursuzca kişnedi. Ahırdan kampa geçit kullanarak gelmesine rağmen böğründeki tüyler terden ıslaktı. Belli ki burada olmaktan hoşlanmayan tek kişi ben değildim. Atın arka ayakları siyah duman girdabından çıkar çıkmaz geçit, kendi merkezine doğru kıvrılarak kapandı ve gölge şeritlerine ayrılarak zeminde dört bir yana dağıldı.

“Yüksek duvarları obsidiyenden yapılmış ve yağ gibi kaygan,” dedi Kingfisher. “İblislerin kemiklerinden inşa edilmiş. Uçları ve kuleleri bir jilet kadar keskin.”

Cehennem’in dişleri, son derece yerindeydi. Huzursuzluğumu belli etmemek için çenemi Fisher’ın Kış Sarayı’ndan ayrılmadan

CALLIE HART

önce bana verdiği biniş pelerinin yakasının altına soktum. Aramızda kilometreler olmasına rağmen kalenin ürpertici bir havası vardı.

Hanın arkasından cılız kol ve bacaklarına sarmaşıklar dolanmış, ince uzun bir yaratık çıkınca irkildim, doğruca bize doğru yürümeye başladı. Derisi ağaç kabukları gibi budaklıydı. Gözleri kahverenginin balçıklı topraklar kadar koyu bir tonuydu. Bir bloğa benzeyen kafasının üzeri saç yerine sırtından aşağıya dökülen bir sarmaşık ve yaprak yığınıyla doluydu. Giydiği pantolon ve gömlekten bir erkek olduğunu varsayıyordum ama kendi kıyafetlerimin de onunkilerden farksız olduğu düşünülürken bunun pek de sağlam temellere dayandığı söylenemezdi.

“Günaydın, Lordum,” dedi yaratık. Sesi –artık erkek olduğundan emindim– birbirine sürtünen keresteleri andırıyordu. “Hemen dönmenize çok sevindim. Emrettiğiniz odalar çoktan hazırlandı. Çadırınızda kahvaltılık bir şeyler de hazırlattım. Keşif görevinden dönen savaşçılarımız var. Sadece birkaç atlı sizi kendi gözleriyle gördüğünden çoğu kampa döndüğünüze dair söylentilere inanmadı. Şu an harita çadırında toplanmış tartışan...”

Fisher adama atının dizginlerini uzatarak, “Önemli değil, Holgoth. Renfis onlarla konuşur,” dedi.

Holgoth, Ren’e tereddüt dolu bir bakış atıp tekrar Fisher’a döndü. “Savaşçılarınızın sizi kendi gözleriyle görmeleri... daha iyi olur, efendim. Aradan o kadar uzun zaman geçti ki...”

“Ren onlarla konuşur dedim,” diye tekrarladı Fisher belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Yokluğumda her şeyi dört dörtlük idare etti. Emir komutanın el değiştirmesini gerektirecek bir neden göremiyorum. Onlar benim değil, Ren’in savaşçıları.”

Ren bakışlarını botlarına dikti. Fisher’ın sözlerinden hoşnut değil gibiydi. Ne yapacağını bilemeyen Holgoth da öyle. Bill’in dizginlerini kararsızlıkla bir elinden ötekine geçirdi. Ardından iç geçirip Ren’in atının dizginlerine uzandı. “Nasil isterseniz, efendim...”

“Fisher. Fisher demen yeterli.”

Holgoth üzüntüyle başını iki yana salladı. “Olmaz, efendim. Özür dilerim ama... yapamam.”

Kingfisher müsaade istedi ve pelerinin başlığını geçirerek kampın içinde gözden kayboldu. Holgoth atların ardından eşyalarımızı güvende tutacağını ve daha sonra hepsini çadırlarımızda bulacağımızı söyleyerek çantalarımızı da ona emanet etmemiz konusunda ısrarcı oldu. Ren adam yanımızdan ayrıldıktan sonra anlamadığım dile bir şeyler homurdandı ve hızlı adımlarla doğuya doğru ilerlemeye koyuldu. “Geliyor musunuz?” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Nereye gidiyorsun ki?” diye bağıarak sordu Carrion.

“Sence? Lanet cephaneliğe tabii ki!”

Darn Nehri doğuda, Gilaría Faelerinin yaşadığı Sonbahar Sarayı'nın bulunduğu Cüce Dağlar'ın tepelerinde küçük bir kaynak olarak doğmuştu. Everlayne kütüphanede, Rusarius'la birlikte bana her krallığın cıva havuzlarını öğretirken bundan da bahsetmişti. Söylediği hiçbir şeyi can kulağıyla dinlememiştım elbette. Bütün dikkatimi Fisher'in kolyesini çalma planlarıma verdiğimden diğer krallıklara dair anlattıklarının çok azı aklımda kalmıştı.

Bu kez Ren'in nehirle ilgili anlattıklarını can kulağıyla dinliyordum.

“Darn, başlarda küçük bir akıntıdan ibaretti. Dağların eteklerine doğru indikçe ivme kazandı ve daha fazla kaynak topladı. Birkaç yüz kilometre ötede Darn'ın bir fersahtan geniş olduğu ovalar var.” General kılıcını başının üzerine kaldırıp köpekdişlerini göstererek sertçe indirdi. Carrion'ın oracıkta altına sıçmaması bir mucizeydi. Acımasız bir Fae savaşçısının bütün hızını kullanarak saldırması kadar korkunç bir şey görmemiştım ve Carrion'ın da aynı durumda olduğuna emindim. Generalin saldırısını engellemek için kılıcını zamanında kaldırmayı başarması takdire şayan olsa da tek yapabildiği bu oldu. Ren kılıcını elinden düşürüp onu ne olduğunu bile anlamadan ikinci kez kılıcının üstüne oturtuverdi. Elini uzatıp Carrion'ın ayağa kalkmasına yardım ederken kahkahamı zor tuttum.

CALLIE HART

“Birazdan gününü göreceksin.” Carrion bir eliyle pantolonundaki karları temizlerken diğeriyle bana ortaparmağını gösterdi. “Sıran gelmek üzere. Kıçım buna daha fazla dayanamaz.”

“Bahse varım *bu* sözleri ilk kez söylüyorsundur,” diye bağırdım.

Huysuz bir çocuk gibi bana dil çıkardı. “Genelde kıcı ağrıyan tarafta olmam.”

Ren kılıcının ucuyla Carrion’inkine vurdu. “Odaklan. Kılıcın karşındakinin silahıyla temas eder etmez onu bırakıyorsun. Bunu gerçek bir dövüşte yaparsan üç saniye içinde ölürsün.”

Carrion yere tükürdü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Hava buz gibiydi. Kar taneleri havada daireler çizerek yere süzülüyordu ama Carrion pelerinini yarım saat önce çıkarmıştı ve gömleği ter lekeleriyle doluydu. Eskiden olsa ıslak kumaşın ortaya çıkardığı kaslı göğsü içimi bir hoş ederdi. Ama o günler geçmişte kalmıştı.

Fisher’dan öncesinde.

“Bana kalırsa kılıcımı nerede tutarsam tutayım üç saniye içinde öleceğim,” dedi Carrion nefes nefese. “Elinde kılıcınla iblis gibisin. Ayrıca benim iki katım kadarsın!”

“Hadi oradan. En az *üç* katın,” dedim.

Carrion bana yine ortaparmağını gösterdi.

“Cüsseni büyük bir avantaja çevirebilirsin,” dedi Ren. “Benden küçüksün, dolayısıyla daha hızlı...”

“Hah! Lütfen yüzüme baka baka yalan söyleme. Fae hızına mı kafa tutacağım? Ben de çeviğimdir ama *sen*...” Carrion başını yenilgiyle iki yana salladı.

Carrion *gerçekten* de çevikti. Başta ondan şüphe etmiştim ama kılıç kullanmakta iyiydi ve birtakım teknikleri vardı ama Ren’in karşısında ilk adımlarını atmaya çalışan bir bebekten farksızdı. Aralarındaki dövüş asla adil olamazdı.

Ren, Carrion’ın hayıflanmalarını duymazdan geldi. “Mutlak ölümün yüzüne karşı kükreyen, kararlılıkla hücumu geçip savaştan galip ayrılan insanlarla omuz omuza çarpıştım. Hepsi de halklarını

gururlandı. Sen bu kadar kolay mı pes ediyorsun?” Kılıcının ucunu şakacı bir tavırla Carrion’inkine vurdu. Birbirine çarpan metalin sesi donmuş nehrin kıyısı boyunca çınladı. “Böyle yaparak anılarını utançla mı lekeleyeceksin? Ha?”

“Eh, siktir. Öyle söyleyince...”

Carrion saldırıya geçti. Gerçi buna saldırı dememin tek nedeni ilk hamleyi onun yapmış olmasıydı. Ren kızıl saçlı adam üzerine geldikçe efor harcamadan geri çekiliyor, Carrion harekete geçmeden ne yapacağını anlayıp darbelerini kolayca savuşturuyor, kısacası hiç uğraşmadan onu aptal durumuna düşürüyordu.

“Ovaların merkezi Loyanbal’da sıcaklık düşer ve Darn gümüş renkli bir şeride dönüşür. Suyu ilk orada donar.” Ren, Carrion’ın kılıcını sinir bozucu bir sineği kovar gibi savuşturdu. “Mevsimin başlarında buzun kalınlığı yirmi santimi aşar. Güçlü ve güvenlidir. Bir binicinin ve atının ağırlığını rahatlıkla taşıyacak kadar sağlamdır.”

Pürdikkat Ren’i izledim. Gevşek omuzlarını ve omuzlarını değil de kalçasını büküşünü. Fakat esas mesele yerde olup bitiyordu. Hareket ediş şekli, ayaklarını bir kez bile çaprazlamadan kedilerinkini andıran zarif adımlar atması ve ağırlığını bir o bacağına bir ötekine geçirmesi etkileyiciydi. Vücudunu kontrol etmeyi iyi biliyordu. Dövüşmeyi nefes almak kadar kolay gösteriyordu.

Çın!

Çın!

“Ah!” Carrion ayaklarını çaprazladı –belli ki Ren’in tekniğine dikkat etmiyordu– ve General üzerine hücum ettiğinde hırsız geri çekilmeye çalışsa da yeri boylamaktan kurtulamadı. Zemine o kadar sert çarptı ki takırdayan dişlerinin sesini üç metre öteden duydum. Ren avının etrafında bir çember çizerken, “Kışın en soğuk günlerinde Darn, dağlarla deniz arasındaki tek ulaşım yolu haline gelir,” dedi. “Geçitler karla dolar ve yollar kapanır. Tüccarlar, hacı-lar, korsanlar ve diğerleri hayatlarını kazanmak için Darn’ı aşmak zorunda kalır.”

CALLIE HART

Carrion ellerini havaya savurdu. “Pes ediyorum! Siktir... pestilim çıktı.” Güçlkle yutkundu. “Biraz da ona işkence et. Azıcık... nefeslenmem gerek.”

Ren bakışlarını bana çevirdiğinde sırtım hafifçe dikleşti. Nedeni korkudan ziyade... heyecandı. Kılıçla dövüşmenin temel kurallarından fazlasını biliyordum. Bir sürü kılıç tutmuştum. Elroy’un demirhanesinde çıraklık yaparken gizli gizli kaç tanesini dövdüğümü bilmiyordum bile. Ağırlıklarına alışkındım. Onları savurduğumda avucumun içinde hangi yöne yatacaklarını bilirdim. Sıkıca tuttuğum soğuk çelik kabzalarının elimdeki baskısına aşınaydım. Fakat Fae kılıçları farklıydı. Bıçakları daha dar ve uzundu. Sanki ellerinin keskin kenara doğru kaymasına izin vermek gibi aptalca bir hataya asla düşmezlermiş gibi kabzalarında balçakları yoktu.

Ne var ki Ren tam da bunu yaptı. Carrion’ın kullandığı kılıcı keskin ucundan tuttu ve nehir kıyısı boyunca ilerleyerek kabzasını bana uzattı. “Ne dersin, Saeris? Şansını denemek ister misin?”

Hayır. Onu geri çevirecektim. Yapacağım şey kesinlikle bu olacaktı. Yüzde yüz. Parmaklarım deriye sarılmış kabzanın etrafına kapanırken bile teklifini reddedeceğimden emindim. *Siktir*. Bir meydan okumadan kaçmak doğamda yoktu...

Ren’in dudakları kocaman bir sırıtışla kıvrıldı. “İşte böyle, kızım.” Kılıcını omzuna yaslayarak arkasını döndü ve Carrion’la “dövüştükleri” açıklığa doğru yürümeye başladı. “Darn, Voriel’de, Batı Dow’un liman kentinde...”

Ren arkasını dönüp saldırımı engelledi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Bir saniye önce sırtı bana dönüktü. Bir saniye sonraysa eğilerek omzunu göğsümün hizasına getirmiş ve savunma pozisyonuna geçerek kılıcını başının üzerine kaldırıp saldırımı karşılamıştı.

Niyetim ona *gerçekten* saldırmak değildi. Kılıcımı düz yüzeyi omzuna degecek şekilde elimde çevirmiştim. Dersimize başlamadan önce biraz küstahlık yapmak istemiştim. Elroy sayamayacağım kadar

çok kez bana, *Gardını sakın düşürme, düşmanına asla arkanı dönme*, klişelerini öğütlemişti. Bu girişimime zerre değmemişti. Renfis'in gardım asla düşürmediğini bizzat deneyimlemiştim. Tereddüt bile etmemişti. "Hava bulutsuzsa Batı Dow'daki tepelerden Tarran Ross Adası'na kadar her yeri görebilsin."

Hücuma geçti.

Yalnızca savurduğu kılıcının parıltısını gördüm.

Ardından da karlı gökyüzünü.

Sonra da zemini.

Arkasından yıldızlar geldi.

Hepsi saniyeler içinde olmuştu.

Carrion'ın alaycı kahkahası nehir kıyısı boyunca yankılandı. "Çok komikti. Demin neden katıla katıla güldüğünü şimdi anlıyorum."

Ona götlük ettiği için bir dizi küfür yağdırırdım aslında ama haklıydı. Ona epey bir gülmüştüm. Ettiğimi buluyordum. Zaten nefes bile alamazken bir şey söyleyecek durumda değildim.

Ren'in kafası tepemde belirip gökyüzü manzarasını kesti. Bana kaşlarını çatarak baktı. "İyi misin?"

"Ah... Iı, iyiyim herhalde?"

Güldü. "Bir tekrara var mısınız?"

"Varım." İnsanın ayakları bir kez yerden kesildikten sonra sert kara on ya da on bir kere daha yüzüstü yapışması ne fark ederdi? Yine de Ren ayağa kalkmama yardım ederken bir daha düşmeyeceğime dair kendime söz vermekten geri durmadım.

Renfis'i izlemiş, hareketlerini kafama yazmıştım. Duruşumu gözlemlerime göre ayarladım, çabuk öğrenirdim. General tekrar saldırıya geçtiğinde hazırdım. Kılıcıyla üzerime şimşek hızında darbeler yağdırsa da her birini uygun bir hamleyle karşıladım. Ren silahı tutuşunu değiştirip bir sopa gibi kaldırdığında duruşumu tekrar ona uydurdum ve saldırılarının her birini savuşturduğumdan emin oldum.

Başlarda sadece kendimi savunuyordum. Aradan bir saat geçti, gökyüzü daha da karardı ve Ren'in yapıcı eleştirileri yerini kışkırtıcı

CALLIE HART

sözlere bıraktı. “Ne oldu, Saeris? Kılıcını kanla lekelemekten korkarsan hiçbir mücadeleyi kazanamazsın. Hadi. *Dövüş* benimle.”

Ah, onunla dövüşmemi mi istiyordu?

Madem öyle istediğini alacaktı.

Elimde düzgün bir silahla böyle hareket edebilmek güzel bir his-ti. Harron ellerimi arkamda bağlayıp beni delik deşik ettiğinden beri kendimi savunmasız hissediyordum. Zayıf. Aciz. Fakat şimdi... kendimi yeniden bulmuş gibiydim. Yine Serap’ın önünde Madra’nın üç muhafızını haklayan, Zilvaren’deki haydutların küçümseyip bedelini ağır ödediği kız olmuştum. Aynalar Salonu’ndan beri beni boğan öfke ve korku kabarmış, boğazıma yükselmişti.

Kılıcımı kaldırdım ve *haykırarak* Renfis’in üzerine atladım.

General benden daha azılı düşmanlarla kapışmıştı. Savaşın başından beri mücadele ettiği kâbuslardan bazılarını hayal dahi edemezdim. Yine de saldırımı savuştururken gözlerinin hafifçe *kısılması* dikkatimden kaçmadı. Onu biraz da olsa *odaklanmak* zorunda bırakıyordum. Aptal değildim. İsterse beni tek hamlede yere serebileceğinin farkındaydım. Yine de Ren’i bir adım geri çekilmeye zorladığımda göğsüm kabardı. Bu onuru bana General bahşetmemişti. Alın terimle kazanmıştım. Carrion bunu başaramamıştı. Ben...

“Ölmek *istiyormuşsun* gibi kendini kılıcın önüne atıyorsun.”

Tam kılıcımı bükmüş yeni bir hücumla hazırlanıyordum ki kulağımın dibinden gelen ses karşısında gafil avlandım. Ren’in kılıcını benimkine geçirmesiyle kılıcım elimden fırladı. Havada etkileyici bir kavis çizerek Kingfisher’in ayaklarının dibindeki kara saplandı.

Piç kurusu beni *alkışladı*. “Görüyorum ki silahsız kalma konusunda ustalaşmışsın.” Kalın siyah pelerini hâlâ üzerindeydi ama başlığını indirmişti. Kamptan kimsenin onu göremeyeceği kadar uzaktaydık. Kurt başı oymalı zırhı boğazında parıldıyordu.

Ren ansızın lapa lapa yağmaya başlamış iri kar tanelerinin arasından Fisher’a gözlerini kısarak bakıp, “İmkânsız olduğunu biliyorum ama hiç değilse biraz kibar olmaya çabalar mısınız?” dedi.

Fisher bir süre bu ricayı düşündü. Omuzlarını silkti. “*Deneyebilirim.*”

Elbette tam Ren’in savunmasını açacağım sırada çıkıp gelmişti. Elbette dikkatimi dağıtacak zamanı bulmuştu. Şansıma bir küfür savurdum. Ama öfkelendiğimi belli edip ona bu zevki tattırmayacaktım. Bu sefer olmazdı. “Dur tahmin edeyim. Kılıç kullanmakta ne kadar berbat olduğumu bana bizzat göstermeye geldin. Gel hadi.” Elimle ona yaklaşmasını işaret ettim. “Oyalanma.” Onun gibi bir savaşçıya karşı uzun süre kafa tutamayacağımı biliyordum ama beni haklamadan önce ona en az bir darbe indirmeye kararlıydım.

Fisher’ın dudakları tehlikeli bir sırtıyla kıvrıldı. “*Benimle çarpışmaya hazır değilsin, insan. Buraya antrenman yapmaya gelmedim.*”

Ren onun yanına ilerlerken, “Yüzbaşılar toplandı mı?” diye sordu. “Onlarla konuşma vakti geldi mi?”

Fisher onu başıyla onayladı. “Geciken birkaç kişiyi bekliyoruz.”

“Çadırıma dönüp üzerimi değiştireyim o halde. Orada buluşuruz.”

Kingfisher yanından geçen General’in kolunu kavradı. “Bana ihtiyaç olduğunu sanmıyorum.”

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez Renfis’in öfkeden köpürdüğünü gördüm. “Çok fazla ihtiyaç var. Orada olmak *zorundasın*. Bunu hallettik sanıyordum, kardeşim. Bana biraz olsun sevgi ya da saygı duyuyorsan toplantıya gelirsin.”

Fisher’ın yüzünden karşı koyan ve açık açık *hayır* diyen bir ifade geçse de Ren’le göz göze geldiğinde sinirle ofladı ve kolunu bıraktı. “Peki. Öyle olsun. Geliyorum. Ama giderken şu veledi de yanına al, olur mu? Simyacı’yla konuşmam gereken şeyler var.”

Simyacı, Osha’dan sonra bir gelişme sayılır mıydı? Kulağa pek öyle gelmiyordu. Sesi hâlâ aynı küçümsemeyle dolup taşıyordu. Ateşlerinin başına toplanmış Fae savaşçılarının meraklı gözlerinden kaçmak için kamp boyunca başını eğerek sinir bozucu derecede büyük bir hızla ilerleyen Fisher’ın peşinden koşturdum. Çok geçmeden ilgilerinin odağının o olmadığını fark ettim. Bendim.

CALLIE HART

“İnsan mı?”

“Bir insan.”

“Bir *insan...*”

Ortadaki tuhaflığın ben olduğumu unutup duruyordum. Uzun zaman sonra ilk kez bir insanın Fae diyarına ayak bastığı haberi Kış Sarayı’nda çabucak yayılmıştı. Saraylıların beni unutması pek uzun sürmemiş, merakları hızla geçip gitmişti. Öte yandan burada asırlardır görülmemiş bir tuhaflıktım. Savaşçılardan bazılarının hayatlarında ilk kez bir insan kadını gördüğü gün gibi ortadaydı. Üzerimdeki yoğun dikkat bende karanlık bir delik bulup saklanma isteği uyanırdı ama burada böyle bir lüksüm yoktu, o yüzden Fisher’ın peşinden koşmaya devam ettim.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Karargâhıma,” dedi kestirip atarak.

Karargâhına mı? Beni yine bir yere hapsetmeye kalkarsa kıyameti koparacaktım. “Tanrılar aşkına, biraz yavaşlar mısınız? Bacaklarım seninkiler kadar uzun değil.”

Fisher kendi kendine bir şeyler homurdansa da söylediğimi yaptı. Beni kampın merkezindeki ahşap yapılardan birine götüreceğini sanmıştım ama bir dükkânı, bir gıda deposunu ve gizemli bir dizi başka binayı geride bırakmamızın ardından önümüzde yalnızca bir çadır denizi uzanıyordu.

Büyük çadırlardan birine gidiyorduk o halde. Öyle olmalıydı. Fisher’ın lanet egosunu sığdıracak geniş bir alana ihtiyacı vardı sonuçta. Fakat etrafta ne geniş tenteli ne de girişi parıltılı kumaşlarla süslenmiş çadırlar vardı. Hepsi aynı boyuttaydı, kir içindeydi ve hava koşullarından renkleri atmıştı.

Kingfisher’in etrafa çamur sıçratan –patikaları döven yüzlerce bot sayesinde buradaki bütün kar erimişti– hiddetli adımları nihayet durdu ve bir çadırın kumaşını kaldırarak kenara çekildi. “İçeri gir. Lütfen.” Son sözcüğü söylerken görgü kurallarına uymak ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Yine de kibar davrandığı için diretmeden içeri girdim. İçeride, ufak bir havalandırmaya bile bağlı olmayan bir ızgarada küçük bir ateş yanıyordu. Ama kara dumanlardan eser yoktu. Büyünün bu yaygın, gündelik kullanımına alışmam uzun sürecekti. Sadece bu da değil, Fisher'ın karargâhının büyüklüğü de etkileyiciydi. Bazı açılardan haklı çıkmış sayılırdım. Dışarıdan bakıldığında hiç öyle görünmese de kendine rahat bir ortam yaratmıştı. Çadırın dışarıdaki boyutu göz önüne alındığında içerisi olması gerekenden en az on kat daha büyüktü. En dipte kocaman bir çift kişilik yatak duruyordu. Cahlish'teki kadar büyük olmasa da bu çamurlu cehennem deliğinde görmeyi beklediğim küçük döşekten çok daha etkileyiciydi. Ateşin yanında uzun bir kitaplık vardı, raflara istiflenmiş kitaplar dağınıktı. Aslında kitaplar çadırın dört bir yanındaydı. Halının –evet, *halının*– üzerine, yatağın ayakucuna saçılmışlardı, pofuduk kanepenin yanında her an düşecekmiş gibi duran bir kule duruyordu. Hatta çadırın girişindeki lavabonun üzerinde bile açık bir kitap bırakılmıştı.

“Araştırma mı yapıyorsun?” Fisher'ın oturup hayali karakterlere dair bir şeyler okuduğunu hayal bile edemiyordum.

Fisher her yüzeyi kaplayan ciltlere bir bakış atıp homurdandı. “Öyle de denebilir.”

“Önemli bir konu mu?”

“Benim için çok önemli,” diyerek kestirip attı. Sesindeki sert tınıya bakılırsa bana ne olduğunu söylemeye pek niyeti yoktu.

Konuyu uzatmadım.

Çadırın tam ortasında dört kişinin rahatça oturabileceği büyüklükte ahşap bir masa duruyordu ve üzerinde bir sepet ekmek ve dumanı üzerinde tüten çorbayla dolu iki kâse vardı.

Çorbaya ve *iki* kâseye bön bön bakarak düz bir sesle, “Ne bu?” diye sordum.

Fisher yorgun bir nefes vererek pelerinini çıkardı. Onu yatağının üzerine attıktan sonra kendini masanın başındaki sandalyelerden birine bırakarak şakağını ovdu. “Yemek,” dedi. “Bu kez kan çıkmadan karnımızı doyuralım, olur mu? Lütfen?”

CALLIE HART

Yine o kelime.

Onunla kavga etmek bir parçam olmuştu. Bildiğim tek şey buydu. Fakat o kadar bitkin görünüyordu, ruh hali o kadar kasvetliydi ki hır çıkarmaya gönlüm el vermedi. Masaya oturdum ve çorbamı sessizce yudumlamaya koyuldum.

Fisher şakağını ovmayı bıraktı. Her hareketimi izliyordu. Sağ gözündeki cıva sanki bir fırtınaya kapılmış gibi irisinin etrafında fırl fırl dönüyordu. Kâsemın yarısına geldiğimde kaşığını alıp çorbasını içmeye başladı. “Seni bir süre uzaktan izledim. İyi dövüşüyorsun,” diye mırıldandı.

İltifat mıydı bu? Fisher’dan? Sözleri içimi gururla dolduracağı yerde sinirlerimi tepeme zıplattı. “Eminim çok şaşırmışsındır. Bir insan kadını bir Fae savaşçısına kafa tutuyor. Sinirlerini aşırı bozmuş olmalı.”

Bana muzır bir bakış attı. “Hayır. Şaşırmadım. Birinin dövüşmeyi bilip bilmediğini hareketlerinden anlayabilirsin. Ayağa kalktığın ilk andan beri iyi bir savaşçı olduğunu biliyordum. Ama kendini bir şey sanma, Osha. Ren kendini tutuyordu.”

“Onu alt edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?” Edemeyeceğimi ben de biliyordum. Aptal değildim. Yine de ciddi olduğuma inanması için Fisher’a yem atmak eğlenceliydi.

Ne var ki yemi yutmadı. “Edebilsen bu ordunun generali olmazdı.” Çorbamdan aldığım koca yudumu yutarken başıyla beni işaret etti. “Canın istediğinde ne güzel söz dinliyorsun,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Bir sonraki kaşığımı ağızıma götürürken elim havada donakaldı. “İnanılmaz, değil mi? İnsanın bir emri yerine getirmeye zorlanmaktansa bir ricayı kabul etmesi? Kimin aklına gelirdi ki?”

Kendi çorbasından bir yudum alırken keskin gözleri üzerimde hızla hareket ediyordu, yutkunurken boğazındaki kaslar gerildi. Ellerinin arkasındaki dövmeleri bu mesafeden bütün netliğiyle seçebiliyordum. İkisinde de birer Fae rünü vardı. İç içe geçmiş karmaşık

çizgiler derisinde kıvrılıp hareket ediyor, gözlerimin önünde değişiyordu. Bakışlarımı kaçırdım. “Neden sözünü dinlememi istiyorsun?” diye sordum. “Birilerini korkutmak, üzerlerinde güç sahibi olmak... istediğin şey bu mu? Belikon gibi olmak mı? *Amacın* bu mu?”

Üvey babasının adını anmamla ifadesi sertleşti. Hızlıca kendini toplasa da sepetten bir ekmek alırken çenesini nasıl sıktığı dikkatinden kaçmadı. “Hiç güç peşinde koşmadım, Minik Osha,” dedi usulca. “Ayrıca Kral’a hiç benzemem.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Neden her hareketimi kontrol etmeye bu kadar takıntılısın o halde? İnsanlar burada birer... *köleden* mi ibaret? Bu yüzden mi?”

Boş bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “İnsanlar hiçbir zaman kölemiz olmadı. En azından Yvelia sınırları içinde. Binlerce yıl evvel kan lanetinin pençesindeyken *akşam yemeğimizdiniz*. Ama hiç kölemiz olmadınız.”

Kan laneti. Kış Sarayı’nın koridorlarında da bundan bahsetmişti. Faelerin sivri köpekdişlerinin kadim lanetten kaldığını söylemişti. Yeni nesil de bu köpekdişleriyle mi doğuyordu? Yoksa Kingfisher o zamanlar hayatta mıydı? Lanetin ıstırabını çekmiş, sonra da özgür mü kalmıştı? Şimdiye dek gördüğüm bütün Faelerin dişleri uzun olduğu düşünülürse durumun bu olduğunu sanmıyordum. Sivri köpekdişlerinin Fae genetiğinin bir parçası olması çok daha olasıydı.

Fisher gözlerini benimkilere kenetledi. “Sözümü dinlemeni istiyorum çünkü seni buraya *ben* getirdim. Bu da senden sorumlu olduğum anlamına geliyor. Dahası, o yüzükleri yadigârlara dönüştürebilmen için seni hayatta tutmak zorundayım. Onlar olmadan Sanasroth’la sonsuza dek bu çıkmaza sıkışıp kalırız. İki taraf da ne kazanır ne de kaybeder. Ailemden kalan toprakların başına asla geçmem. Yani evet. Gerekirse seni bana itaat etmeye *zorlayacağım*. Bunu yaptığım için de en ufak bir vicdan azabı hissetmeyeceğim. Riskler göze alınamayacak kadar büyük.”

CALLIE HART

“Benim de hayatta kalmak *istediğim* aklına hiç geldi mi? İsteddiğin şeylerin neden benim iyiliğim için olduğunu açıklarsan onları zaten kendi isteğimle yapacağım?”

Öylece bana baktı, yüzüne dökülen saçlar gözlerini görmemi zorlaştırıyordu. Göğsümün hemen ardında tam olarak nahoş diyemeyeceğim bir şey yanıyordu. Nedeni sadece görüntüsü değildi. Başka bir şey daha vardı. Bedenimi hayata döndüren bir şey. Kokusu, onu görmeme bile gerek kalmadan bir odaya girdiğini anlamam, *gittiğinde* ruhumun en derinlerine kök salan melankoli ve...

Fisher bakışlarını benimkilerden ayırdı ve başını eğip kâsesine çevirdi. “Benim yöntemlerim daha hızlı,” diye fısıldadı. “Seni de o yüzükleri de riske atamam. Her şey pamuk ipliğine bağlı.”

Çatalımı sertçe masaya çarptım. “Sen *iflah olmazsın!*”

“O kelime ne demek bilmiyorum.”

“*Evet, biliyorsun!*”

“Tamam, biliyorum. Ee, ne demek istiyorsun yani?”

“Sana yardım etmek istiyorum, Fisher! Bunu seve seve yaparım. Belki halkını anlamıyorum ve bu diyardaki herkesin kurtarılmayı hak ettiğine inanmıyorum ama bunun kararını vermek bana düşmez, değil mi? Nedenine akıl sır erdiremesem de Yvelia’yı yozlaşmış, kana susamış canavarların elinde mahvolmaktan kurtarmaya yardımcı olabilecek tuhaf yeteneklerim var. Neler yapabildiklerini kendi gözlerimle gördüm. Ne kadar korkunç olduklarını biliyorum ve yaşadıklarımı kimsenin yaşamasını istemem! Bana biraz olsun *güvensen...*”

Fisher’ın parmaklarından siyah gölgeler fırladı. Duman masanın ayaklarına toplanıp yukarı tırmanmaya başladı ve bir tarlaya çöken sabah sisi gibi masanın üzerini kapladı. Yemeğimizi, hasır ekmek sepetini her şeyi yuttu. Masa bir gümbürtüyle yere devrildi ve Fisher yerinden fırladı. Beni sandalyeden kaldırdığı gibi ayaklarımı yerden keserek... çadırın derinliklerine ilerledi. Sırtım sert bir şeye çarptı –kitaplık mıydı?– ama ciğerlerimdeki havayı söküp alan acının ani sızısı değildi. Fisher’ın ağzıydı.

Dudaklarıma yapıştı. Bir an tepki veremedim. Rüyaya dalmış olmalıydım. Bu bir fanteziydi. Bu gerçek... gerçek değildi.

Fakat dili dudaklarımla dişlerimi aşır tadını alabileceğim kadar ilerlediğinde ve nefesi yüzümü okşadığında emin oldum. Bu *gerçektir*. Ne kadar şok edici olursa olsun... Dahası, bunu nefes almaktan bile daha çok istiyordum. Şaşkınlığımı bir kenara bırakarak bacaklarımı beline doladım ve ayak bileklerimi arkasında kenetledim. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve onu hayatım buna bağlıymışçasına öptüm. Beni arkamdaki şey her neyse ona sıkıca yaslayıp düşmeyeceğimden emin olduğunda ellerini belime indirdi. Fakat orada fazla oyalanmadılar. Çok geçmeden memelerimi kavradığında dudaklarımdan sert bir inilti döküldü. Onları sertçe ovup gömleğimin üzerinden meme uçlarımdan birini sıkınca bacaklarımdan arasına bir arzu dalgası hücum etti. Onu, vücutlarımızın temas ettiği her noktayı hissediyordum. Ona dokunuyordum. Her yerine dokunuyordum. Sıkı kaslardan ve sıcak, kesik nefeslerden ibaretti ve temiz, serin dağ rüzgârlarını, naneyi ve gece vaktinde yürüyüşe çıkılmış ormanı andıran bir kokusu vardı ve...

“Tanrılar aşkına! *Fisher!*”

Ağzı boynumdaydı. Hassas deriyi öpüp dilini üzerinde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oldu. Boğazımdan yukarı tırmanan dilinin ardında bıraktığı ıslak, kavurucu sıcaklık o kadar şaşırtıcıydı ki yüksek sesle inledim.

“*Siktir.*” Boynumun kıvrımına doğru hırıltılı bir küfür savurarak kalçalarını benimkilere ittiğinde... *Ah, tanrılar aşkına.* Aleti vücutlarımızın arasında sıkışmıştı ve o kadar *sertti* ki. Beline kenetlenmiş bacaklarım sayesinde tam bacaklarımdan arasına denk geliyordu. Kalçasını yukarı ittiğinde vücuduma yayılan tatlı baskı aklımı başımdan aldı.

Ah...

Siktir...

Ona...

“*Fisher!*” diye adını haykırdım.

CALLIE HART

Cevaben gırtlğından yükselen hayvani hırıltı omurgamdan heyecan dolu bir ürperti geçmesine neden oldu. Ardı ardına vücuduma çarpan sıcaklık dalgaları karnımda birikti. Alevlerden bir gelgite kapılmıştım. Ne ara aletine sürtünmeye başlamıştım bilmiyordum bile. Sadece bunu her yapışımda parmaklarının tenime daha sert battığıının, boynumdaki dudaklarının daha ısrarcı hale geldiğinin bilincindeydim.

“Siktir! Fisher, seni... seni istiyorum...” dedim nefes nefese.

Fisher, sanki başından aşağıya bir kova su dökmüşüm gibi birden dudaklarını tenimden ayırıp geri çekildi. Saniyeler içinde tekrar ayaklarımın üzerinde duruyordum ve Fisher çadırın öbür ucunda ellerini saçlarının arasından geçiriyordu. Yokluğunu fiziksel bir darbe gibi hissettim.

Ah, *siktir*.

Milyonlarca düşünce suratıma bir tokat gibi çarptı.

Bu korkunç bir fikirdi.

Bunu yapmasına müsaade *etmemeliydim*.

Öpücüğüne karşılık *vermemeliydim*.

Kendimi aletine öyle sürtmemeliydim.

İnlememeliydim.

Onu istediğimi ise hiç söylememeliydim.

Gelmiş geçmiş tüm tanrılar aşkına, bunu neden *söylemişim?*

Kusacaktım.

Fisher inleyerek avuçlarını gözlerine bastırdı. Başını kaldırıp bana baktığında midem kasıldı. “Fisher...”

Göz açıp kapayınca kadar yanıma döndü. Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni tekrar öptü. Sertçe. Hızlı. Dudakları bir kez daha benimkilerin üzerindeydi ama bu kez aralanmadılar. Hepsi sadece bir saniye sürse de kafam allak bullak oldu. “Fisher...”

Başını ağır ağır iki yana salladı, bakışları konuşmamam için bana *yalvarıyordu*. Hızlıca elimi tuttu ve göğsünün tam ortasına koydu.

Güm, güm, güm, güm, güm, güm...

Kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi, atışlar arasındaki boşluk yok denecek kadar azdı. Sarayın demirhanesinde bana gösterdiği yavaş, sakin nabzından eser yoktu. Bu gümbürtülü ritme şaşırarak elimi çekmeye çalıştım ama Fisher buna izin vermedi.

Hiçbir şey söylemedi. Öylece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Gözbebeğinin etrafındaki cıva ilk kez hareketsizdi. Yüzünde kibirden eser yoktu. Sert ifadesi, kendini beğenmiş sırıtışı gitmişti. Beni ciddiyetle inceliyordu. Sanki demin yaşananın bir anlamı varmış gibi. Yutkundu. Göğsü hızla inip kalkıyordu, ardından başını yukarı aşağı salladı.

“*Hiç kimseye güvenemem,*” diye fısıldadı nefes nefese. Elimi de *o an* bıraktı. Tam da onu tutmasına, tam da kalıp son yüz yirmi saniyenin ne anlama geldiğini bana açıklamasına ihtiyaç duyduğum sırada. Pelerinini alarak omuzlarının üzerine geçirdi ve çadırdan çıkıp kararan gökyüzünün altında kayboldu.

Fisher bana çadırında kalmamı söylememişti. Beni burada beklemeye zorlamamıştı da, ben de akli başında her kadının yapacağını yaptım: Topukladım. Savaş kampının içinde koşarken hava hızla kararıyordu. Kafamı nereye çevirsem kampın merkezine akın eden zırhlı savaşçılar görüyordum. Hepsi silahlarını kuşanmıştı. Yalnızca yarısı bana ikinci bir bakış atmaya tenezzül etti. Hava telaşlı, huzursuz bir enerjiyle doluydu. İsin ve pişen etin kokusu tüm duyularıma saldırırsa da hiçbir şey burnumdaki nane ve gece göğünün altındaki ormanın kokusunu alıp götüremezdi.

Beni öpmüştü.

Sadece bununla da kalmamıştı. Ellerini hâlâ belimde hissedebiliyordum. Meme ucum ardında bıraktığı sızıyla zonklamaya devam ediyordu. Kalabalığın arasından sıyrılırken kalbim göğsümü deliler gibi dövüyordu. Şeyi arıyordum...

Tanrılar aşkına, nereye gidiyordum ben? Hiçbir fikrim yoktu. Fisher'ın çadırından uzaklaşma ihtiyacıyla kendimi düşünmeden

CALLIE HART

dışarı atmıştım. Farkına bile varmadan savaşçı kalabalığına kapılmıştım. Bir noktada kar durmuş, gökyüzü bir çürük gibi morarmıştı. Ben koşarken bulutlar tepemde öfkeli ve huzursuz ediciydi. En sonunda daha fazla koşamadım. Ötemde göğü yarıp geçen dağlar ve güneyde kampı çevreleyen Darn beni sınırları içinde hapsediyordu. İlerideki açıklığa kurulmuş, önünde kocaman bir ateş yanan büyük çadıra ilerleyen savaşçıları katılmaktan başka çarem yoktu.

Ren'i bulduğum için şanslıydım. Çadıra yönelmiş kalabalık ona yol açmak için kenara açıldığında bir mucize eseri General'in önünde bir ben kaldım. Koyu renk gözleri fırtınalıydı ama beni bulduklarında yumuşadı. Elini omzuma koyup beni yanına katarak, "Saeris? Fisher nerede?" diye sordu.

"Bilmem." Yalan değildi.

Beni incelerken yüzünde gergin, manidar bir ifade belirdi. Burun delikleri genişledi ve derin bir nefes aldı... Ah, *kahretsin*. "İyi misin?" diye sordu temkinli bir sesle.

"Evet! İyiyim tabii ki. Yanlış..." Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Yanlış bir şey yapmadı."

"Eminim yapmamıştır. Onu tanırım. Fisher asla..." Beni çadıra sokarken lafı eveleyip geveledi. En sonunda nazik bir sesle, "Hem *senin* hem onun kokusunu alabiliyorum, Saeris. Sana zarar verdiği aklımın ucundan geçmedi. Sadece iyi olup olmadığını sordum. Aralarında büyük bir fark var."

Bedenime akın eden ikinci utanç dalgasını bastırdım, üzerimde bir hâkimiyet kurmasını reddediyordum. Hep böyle mi olacaktı? Her bir Fae azıcık bile tahrik olduğumda bana yan yan bakacak mıydı? Off! Bu kez kendimden daha emin bir sesle, "İyiyim," dedim. "İnan bana bir şeyim yok. Sadece herkesin nereye kaybolduğunu bilemedim, hepsi bu."

Savaş çadırından içeri girmemizle yüzüme boğucu bir sıcaklık çarptı. Ya da savaş *odası* mı demeliydim? Bu sefer büyü çadırı genişletmemişti. Burayı üzerine halılar ve savaşları betimleyen tablolar

asılmış taş duvarlı, taş zeminli, şömineli gerçek bir odaya dönüştürmüştü. Tavan en az altı metre yüksekliğindeydi. Kitaplıkları, seh-paları ve geri kalan her yüzeyi dolduran mumların yaydığı ışık duvarlarda dans ediyordu. İçeride toplanmış yirmi kadar savaşı Ren'i bekliyordu. İçeri girdiğini fark ettiklerinde hepsi dönüp saygıyla başlarını eğdi.

Carrion da buradaydı. Ateşin yanındaki bir sandalyede yayılmış keyfine bakıyordu. Kucağında küçük bir tabak duruyordu. Aptal herif içeriyi dolduran yoğun gerginliği zerre kadar umursamadan koca bir dilim keki mideye indiriyordu.

“Swift’in yanına geç,” diye mırıldandı Ren. “Ateşe olabildiğince yakın dur. Ateş... şeyi... yakar...” Yüzünü buruşturdu. “Eh, anladın sen.”

Ah, anlamaz mıydım? Ateş, Kingfisher’ı becermenin *ucundan* döndüğüm için her yanımı sarmış feromonları yakacaktı. Tanrılar yardımcım olsun.

Şöminenin başına geldiğimde Carrion’ın botlarını tekmeleyerek ona toplanmasını söyledim. Bana imalı imalı sırtması bir an onun da yaptığım şeyin kokusunu alabildiğini düşünmeme neden olsa da bu mümkün değildi. İnsan burunlarımız o kadar hassas değildi.

Ateşin tehlikeli derecede yakınına bir tabure çekerken, “Kek yediğine inanamıyorum,” diye homurdandım.

“Kek değil. Kiş,” dedi Carrion dolu ağızyla.

“Kiş de ne?”

“Bilmem. Yumurta ve birkaç başka malzemeyle yapılmış. Tadı çok güzel. Denesene.” Tabasını bana uzattı. “İster misin?”

Karnım aç değildi. Hatta midem bulanıyordu ama ellerimi meşgul tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kişten bir ısırık kopardım ve tadını almadan dalgın dalgın çiğneyerek ona geri uzattım.

Carrion hamur işinden bir parça daha alıp, “Ciddi bir mevzu tartışacak gibiler,” dedi.

Demek içerideki tuhaf enerjiden tamamen bihaber değildi. “Hadi canım.”

CALLIE HART

“Şuradaki intikam istediğini söylüyordu.” Parmağıyla göstere göstere odanın merkezindeki büyük masanın başında durmuş, haretle üç erkekle konuşan kadın savaşıyı işaret etti. Saçları sarının açık, neredeyse beyaza kaçan bir tonundaydı, gözleriye leylak rengiydi. Can yakıcı bir güzelliği vardı. “Ne fısıldaştıklarını anlayamadım ama hepsi sırayla onunla konuşuyor. Bazılarıyla tartıştı da.” Başıyla siyah saçları uzun savaş örgüleriyle toplanmış, göğüs zırhı hırlayan kurt başı armasıyla bezenmiş adamı işaret ederek, “Kadın şuradakini *yumrukladı*,” diye ekledi. “Gerçi içimden bir ses hepsinin Fisher yüzünden olduğunu söylüyor. Iı... Saeris?”

Savaş örgülü adam onu izlediğini fark etti. Bakışlarına ters ters karşılık vermek yerine başını hafifçe eğdi ve dudakları minik, dostane bir tebessümle kıvrıldı.

Carrion kulağına bir fiske vurdu.

“Ah! Ne yapıyorsun be? *Derdin* ne senin? Canım acıdı!” Kulağıma ovuşturdu.

Her sözcüğün üzerine ağır ağır basa basa, “Boynun neden kanıyor?” diye sordu.

“Ne?”

Elini uzatıp boynuma sürttü. Geri çekilmeye yeltensem de geç kalmıştım, parmaklarını önüme uzattığında uçlarının kırmızıya boyandığını gördüm.

“Çizilmiş gibi.” Carrion omuzlarını silkti. “Bir şeye takıldın herhalde. Her neyse.” Tabanı tekrar bana uzattı.

Kışten bir lokma aldım, zihnim kontrolden çıkmış gibi dört dönyordu. Siktir, boynum neden kanıyordu?

Sanki fır dönen düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi siyah pelerinli bir adam çadıra girdi, başlığı yüzünü gizliyordu. Varlığıyla nabzım hızlandı. Fisher’ın bakışları doğruca benimkilere kenetlendi. Okunmaz bir yüz ifadesiyle kişi aptal aptal Carrion’a geri uzatmamı izledi. Faelerin onu fark etmesiyle savaş odasının öbür ucundan bir-biri ardına şaşkınlık nidaları yükseldi.

“Doğruymuş demek,” dedi sarışın savaşı. “Hâlâ hayattasın.”

“Elbette hayatta, Danya,” dedi Ren yorgun bir ses tonuyla. “Öldüğünü hiç düşünmedik. Gel hadi. Şimdiden tadımız kaçmasın. Sen de çıkar şu pelerinini, Fisher. Kimseyi kandırдың yok.”

Fisher başını yerden kaldırmadan pelerinini çıkardı. Saçları ıslaktı. Sırılsıklamdı. Kıyafetlerinin de durumu farklı değildi. Yanaklarından aşağı su damlacıkları süzülüyordu. Ayaklarının dibinde küçük bir su birikintisi oluşmaya başlamıştı bile. Duvara yaslandı, başını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne bu hal, Fish? Sabah sabah yüzün mi geldi?” Danya’nın sesi alaycıydı ama ardına saklanmış zehri fark eden tek kişi ben değilim. Carrion, öğleden sonralarını Kala’nın Evi’nin önünde dikilerek geçiren ihtiyar dedikoducular gibi kaşlarını havaya kaldırdı. Kışten büyük bir parça koparıp bana uzattı.

Fisher sıkıldığı çenesiyle odanın öteki ucundan onu izliyordu. Of-layarak yine başını eğdi. “Onun gibi bir şey,” dedi sessizce.

“Hadi o zaman.” Danya kollarını iki yana açtı. “Hepimiz toplandık, Fisher. Çıkar ağzındaki baklayı. Geçtiğimiz asır boyunca bizi neden yüzüstü bırakıp gittiğini duyalım bakalım. Neden şimdi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp tıpış tıpış bize dönmeye karar verdin, ha?”

“Döndüğümü kim söyledi?” diye karşılık verdi Fisher, sesi kulağa canı sıkılmış gibi geliyordu.

“Kes zırvalamay,” diye çıkıştı Danya. “Geçen hafta da ondan önceki hafta da kamptaydın!”

“Danya...”

“Hayır! *Hayır*, Fisher. Buradaydın ve hiçbirimize kahrolasınca tek bir kelime bile etmedin. Her birimiz kaç kere bu odada seninle omuz omuza durduk, kaç kere senin uğruna kan döktük? Bir aile olmamız gerekirken hepimizi terk ettin.”

Fisher sessiz kaldı. Onu savunmak için konuşan Ren oldu. “İşin aslının öyle olmadığını sen de biliyorsun.”

CALLIE HART

“Hah! Hadi oradan! Bildiğim tek şey Malcolm’ın ordusu şehri yağmalarken Gillethrye’daki siperden Yvelialı ailelerin yanarak can vermesini izlediğim ve *onun* sırta kadem bastığı!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun.” Ren’in yüzü ondan hiç beklemeceğim kadar büyük bir hiddetle doluydu.

“Haklısın! Bilmiyorum! Bu hain piçin kellesini uçurmadan biri beni aydınlatsa iyi olur!”

“Ağzından çıkanlara dikkat et, Danya.” Konuşan bu sefer Ren değildi. Az önce bana gülümseyen savaş örgülü adam masanın etrafından dolanarak Fisher’in yanına geçti. “Bana eğlencesine vurmana göz yumabilirim ama komutanımızın gırtlaklarını deşmene müsaade edeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Bırak istediğini söylesin, Lorreth,” dedi Fisher yumuşak bir sesle.

Danya parmağını öfkeyle Fisher’a doğrultarak, “O bizim komutanımız *değil!*” diye bağırdı. “Bizi bırakıp gittiğinde o unvanı kaybetti!”

“Sakinleş, Danya,” diye hırladı Ren dişlerini göstererek. Tanrılar aşkına, böyle giderse kan çıkacaktı. Kişin kenarından bir parça daha koparıp ağzıma attım. Başka bir yerde olsam kıyır kıyır hamurunu takdir edebilirdim ama şu an tadı samandan farksızdı.

Kingfisher’in bakışları bana kaydı. İrkildi.

“Yeter artık, onlara olan biteni anlat,” dedi Ren, Fisher’a dönerek. “Nedenini öğrendiklerinde sana hak vere—”

“Hayır.” Kelime savaş odasında yüksek sesle yankılandı. Kingfisher duvardan uzaklaştı ve sırtını dikleştirdi. Karşısına dizilmiş Faelerin yüzlerinde gezinen gözleri pişmanlıkla doluydu. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Hiçbirinizi Gillethrye’da bırakmak istemedim. Keşke size neden gitmek zorunda kaldığımı anlatabilsem ama yapamam. Sadece başka çarem olmadığını söyleyebilirim.”

Danya’nın yanağından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü. Bir adım öne çıkıp konuşmaya başladığında sesi çatladı. “Belikon yüzündendi, değil mi? Seni gitmeye zorladı. Şehri neden ateşe verememiz gerektiğini anlıyorum ama...”

“Anlatamam,” dedi Fisher. O donuk maskesi paramparça oldu. Çektiği işkence gözlerinden okunuyordu. “Keşke her şeyi anlatabilsem ama yapamam. Yapabildiğim ilk fırsatta geri döndüm. *İnanın bana.*”

Danya ona baktı, leylak rengi güzel gözleri yaşlarla doluydu. Ona inanmak istediğini düşündüm. Sözlerinin yetmesini diliyordu. Fakat yetmiyordu. Kılıcını belindeki kından çıkardı ve ona dişlerini gösterdi. “Hain!” diye bağırdı. Fisher’ın üzerine atılmasıyla bedeni altın rengi bir bulanıklığa dönüştü.

Her şeyi olduğu esnada izledim. Kadının yüzündeki acıyı, kılıcının ucunu Fisher’ın boğazına doğrultuşunu ve Fisher’ın sanki her şeyi kabullenmiş ve buna hazırmış gibi çöken omuzlarını. Fakat öylece ölmesini izlemeye hiç niyetim yoktu. Elim kendiliğinden kalktı. Boğazıma yükselen panik dolu haykırış irademden bağımsız olarak dudaklarımdan döküldü. “*DUR!*”

Danya’nın vücudu yana savrulup masaya çarptı, kalçasını ahşaba vurdu. Fakat yirmi çift şaşkın gözün bana dönmesinin nedeni bu değildi. Kadının kılıcının bin parçaya ayrılıp etrafa saçılması ve çelikten iğnelerin havada kısa bir süre titreştikten sonra Ren’in başının üzerindeki oyuklu taşların üst katmanını ufalayacak kadar sertçe saplanmasıydı.

Carrion yana düştü ve ocağı siper olarak kullandı, ağzı şaşkınlıktan beş karış açılmıştı. “*Siktir,*” diye fısıldadı.

İçerideki diğer Faeler de en az onun kadar şaşkıındı. Yalnızca Fisher sakinliğini korudu. Beni ciddi gözlerle inceliyordu, koyu renkli kaşları hafifçe çatılmıştı.

Danya doğruldu ve ağır ağır bana döndü. Renfis’le içeri girdiğimden beri ilk kez varlığımı fark etmişti. Kafası patlayacakmış gibi görünüyordu. “*Siktir, bir Simyacımız mı var?*”

“*O benim,*” diye düzeltti Fisher.

Kimse bu yeni gelişmeye tepki verecek fırsat bulamadan ayaklarımızın altındaki zemin bir gümbürtüyle sarsıldı.

CALLIE HART

“BUZ KIRICILAR! BUZ KIRICILAR! BUZ KIRICILAR!”
haykırışları dışarıdan yükseldi.

“Ne oluyor?” diye fııldadım.

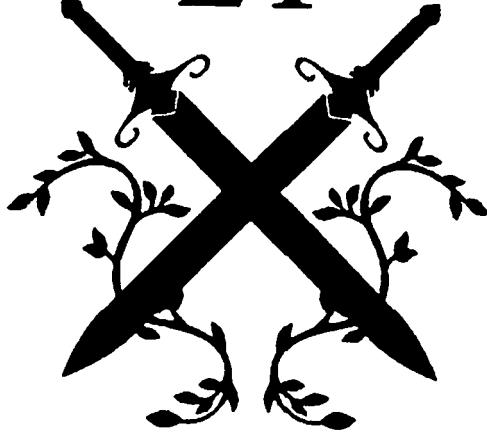
İçerisi mahşer yerine döndü. Savaş odasında bir hareketlilik patlak verdi; Ren’in de aralarında bulunduğu Fae savaşçıları çabucak silahlarına davrandı ve kapıya doğru koştu. Fisher birkaç saniye daha oyalandı ve o tuhaf kaş çatışıyla bana bakmaya devam etti ama çok geçmeden o da harekete geçti. Parıldayan siyah kumların arasında gözden kayboldu.

İçeride bir tek Lorreth dediği siyah saçlı adam kalmıştı. “Burada kalın,” dedi. “Sakın dışarı çıkmaya kalkmayın. Çok ciddiğim.”

“İyi de ne halt oluyor?” diye sordu Carrion.

“Sanasroth. Düşman nehir kıyısında. Ölülerin karşıya geçemesi için buzu kırmamız gerek.”

21

Buz Kırıcılar

Biz içerideyken gece çökmüştü. Gökyüzü zifiri karanlıktı ve kamp ateşinin közlerini etrafa uçuşturan sert bir rüzgâr çıkmıştı. Korlardan biri pelerinine konup kumaşı yaktı ama endişelenecek daha önemli şeylerim vardı. Kamptaki her savaşçı ellerinde devasa balyozlar ve ürkütücü baltalarla Darn'ın kıyısına koşuyordu.

“Yollarına çıkmamalıyız,” diye tekrarlardım on beş milyonuncu kez. Carrion uyarıma ilk seferinde de kulak asmamıştı şimdi de asmıyordu.

“Herkes ortada ölüm kalım meselesi varmış gibi koşuştururken bir çadırda saklanmayacağım,” dedi.

“Ren bu sabah seni kaç kez kışının üzerine oturttu, unuttun mu? Burada kimseye rakip olamayız.”

Sözlerime rağmen Carrion kararından dönmedi. “Bu piçlere bir dövüşte kafa tutamasam da biraz buzu pekâlâ kırabilirim. Hem az önce eski sevgilimin kılıçları şarapnel parçalarına dönüştürebildiğini öğrendim. Başımızın çaresine bakabiliriz bence.”

“Ben senin eski sevgilin değilim. Ayrıca böyle bir şey yapabildiğimden *benim* bile haberim yoktu. İstesem de tekrarlayabileceğimi sanmıyorum.”

CALLIE HART

“Umalım da buna gerek kalmasın.” Carrion son sürat dışarı fırladı. Bir an içeri geri dönmeyi düşünsem de söylediklerinde haklıydı. Dışarıda dünyanın sonu geliyormuş gibi sesler yükselirken saklanamazdım. Yirmi saniye içinde Carrion’a yetiştim. Nehre giden yolu bulmamız birkaç dakikamızı aldı.

İkimiz de şaşkınlıktan dilimiz tutulmuş vaziyette etrafımızdaki kaosu izledik.

Fisher’dan iki kat daha uzun, iki kat daha yapılı devasa savaşçılar kıyıya dizilmişti. Nehrin ağzının orada çalan davulun ritmiyle dev balyozlarını başlarının üzerlerine kaldırdılar ve muazzam, korkutucu bir güçle kalın buz tabakasının üzerine indirdiler.

GÜM!

GÜM!

GÜM!

Kalın buz tabakası metalik, dalgalanma sesleri çıkararak çatlayıp kırıldı ama yüzeyi hâlâ sağlamdı. Nehrin öteki kıyısına toplanmış öfkeli silüetler *kükriüyordu*.

“Bu... bunlar ne?” diye fısıldadı Carrion.

Bir savaşçı yanımıza yaklaştı. Nefes nefese kalmıştı. Fae değildi. Kampa vardığımızda bizi karşılayan toprak perisi Holgoth’tu. “Bunlar...” deyip nefeslenmek için duraksadı. “Sanasroth sürüsünün hatırı sayılır bir kısmı. Elli bin kişilik. Geldiklerinden... haberimiz olmadı. Kıyıya ulaşırlarsa... hepimizi ezip geçerler!”

Adam nehre doğru koşarken Carrion arkasından, “*Sürü* derken?” diye bağırdı.

Holgoth ona tek bir kelimeyle karşılık verdi. “*Vampirler!*”

Güm! Güm! Güm!

Balyozlar birbiri ardına buza indi.

Fisher’a dair bir iz bulma umuduyla karanlığı taradım ama ortalıkta görünmüyordu. Ren de öyle. Kafamı nereye çevirsem ellerinde balyozlarla kıyıya koşan tanımadığım gergin yüzler görüyordum. Mavi bir parıltı etrafı, nehrin karşı kıyısını kısa bir süreliğine

aydınlattığında gördüğüm manzara bacaklarımın kurşuna dönmesine neden oldu.

Sayıları binleri aşıyordu.

Hepsi hırlayıp tıslayarak birbirinin üzerine çıkıyor, ağızlarını ısıtır gibi açıp kapatıyordu.

Elli bin kana susamış doyumsuz nehir kenarında uluyordu. Mavi ışığın kaynağı ortaya çıktığında –havada kavis çizerek nehrin ortasına düşen mavi bir akkor küre– vampirlerin ilk grubu buzun yarısını aşmıştı bile. Küre patladı ve buzu parçalayarak temas ettiği yüzeyde küçük bir çukur açtı.

“Siktir,” diye mırıldandı Carrion. *“Hasiktir.”*

Nutkum öyle bir tutulmuştu ki ağızımı açamadım. Ama aynı hisler içindeydik.

Gökyüzüne fırlatılan başka bir mavi-beyaz küre yaklaşan yarıkların ve kıyıya toplanmış savaşçıların üzerine ürkütücü gölgeler düşürdü. Arkasından üç küre daha havaya yükseldi. Patladıklarında gürültülü kırılma sesleri geçeyi yarıp geçti, her biri arkasında daha geniş yarıklar bırakıyordu. Nehrin orta kısmının zayıflamasıyla kıyıda yüzeye çarpan balyozlar daha etkili hale geldi. Çatlaklar buz kütesini örümcek ağı misali ağır ağır sarmaya başladı.

“İşe yarayacak mı?” diye fısıldadı Carrion.

“Bilmiyorum. Gel hadi. Yardım etmemiz gerek.”

Sözlerimin kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. Balyozlarını nehre indiren şu devasa savaşçılardan sadece birisi bile Üçüncü Bölge'deki binaların yarısını tek başına yerle bir edebilirdi ama buz tabakası o kadar kalındı ki çok yavaş ilerleme kaydediyorlardı. Onlarla kıyaslandığında çok zayıftık. Altı üstü iki insandık. Yine de kıyıda bulduğumuz ağır balyozları alıp bütün gücümüzle Darn'a indirmekten geri durmadık.

İlk vampir dalgasının menzillerine girmesiyle nehrin karşısına ateş fırlatıldı. Hepsi çıra gibi tutuşsa da alevler onları durmadı. Gitgide yaklaşmaya devam ettiler.

CALLIE HART

Kollarım acıyla çığlık atsa da, belim her an kopacakmış gibi ağrısı da, balyozu her savuruşumda avuç içlerim parçalansa da buza vurmaya devam ettim.

Buz titredi ve korkunç bir çatırtı kulaklarımı doldurdu. Ardından bütün tabaka birden paramparça oldu.

Bunun üzerine siyah bir duman dalgası hızla nehrin yüzeyini kapladı. Güçbela kırıkların üzerine çıkmayı başarmış vampirler gerisin geri suya yuvarlandı ve dumanı hiç vakit kaybetmeden katılaşılarak hepsini yüzeyin altına hapsetti. Onları zorla suyun derinlerine itip etraflarını sararak nehirden mezarlarına sürükledi.

“Ne oluyor?” Carrion fal taşı gibi açılmış gözlerini nehir boyunca gezdirdi.

“Fisher,” dedim sertçe. “Fisher oluyor.”

Vampirler nihayet gelmeyi kesti. Buz Kırıcı Faeler hâlâ balyozlarını savurmaya, buz parçalamaya devam ediyordu ama nehrin Sanasroth kıyısındaki kudurmuş sürü tekrar üzerimize hücum etmeye çalışmadı. Hırlayıp inlemeye devam ettiler ama pozisyonlarını korudular.

“İyi akşamlar, Fisher!” diye bağırdı karanlığın arasından bir ses. “Saklandığın delikten çıkıp eğlenceye katılmaya karar vermene çok sevindim! Bana bir selamı çok mu görüyorsun?”

Kıyıda bize katılmış kırmızı saçlı bir kadın, savaşçının sesini duyunca bembeyaz kesildi. Yakınlardaki birkaç savaşçı da öyle. “Bu, *Malcolm* mu?” Kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. “Olamaz...”

Çenesinde çentikli bir yara izi olan adam karanlığa bakarak, “Ta kendisi,” dedi. “Komutanı kışkırtmak için kalesinden çıkmış.”

“Ama...”

“Hadi ama, Kingfisher! Bana kendini göstermeyecek misin? Önden buyurmamı istiyorsan söylemen yeter!” Karşı kıyıda canavar sürüsünün ikiye ayrılmasıyla sesin sahibi ortaya çıktı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, uzun boylu, sıska, pek de etkileyici görünmeyen bir adamdı. Omuz hizasını geçen dümdüz saçları karlar kadar

beyazdı. Yüz hatları hoştu. Neredeyse yakışıklı sayılabilirdi. Kan kırmızı gözleri hâlâ nehrin üzerinde süzülen siyah dumanın ardını görmekte hiç zorlanmıyormuş gibi bizim kıyıyı taradı. “Çık ortaya, Kingfisher,” diye bağırdı iblis şarkı söylercesine. “Orada olduğunu biliyorum. Son konuşmamızın üzerinden daha birkaç hafta geçtiğini biliyorum ama ne yapayım? Burnumda tütüyorsun.”

Sözleri üzerine Faeler arasında bir gürültü koptu. Malcolm, Fisher’ı *özlemiş* miydi? Son konuşmalarının üzerinden birkaç hafta mı geçmişti? İması açık ve net ortadaydı. Vampirlerin kralı Malcolm tüm Faelerin, nihayet aralarına dönen değerli komutanlarının bir şekilde onunla işbirliği içinde olduğunu bilmesini istiyordu. Gerilla savaşı buna denirdi işte. Bir savaşı kazanmanın en kolay yolu düşmanı birbirine düşürmek, enerjilerini sizinle değil de birbirleriyle savaşarak harcamalarını sağlamaktı. Akıllıca bir hamleydi ama ne yapmaya çalıştığı gün gibi ortadaydı. Yine de etrafımızdaki savaşçıların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Fisher’ın bir açıklama yapması gerekecekti.

“İyi madem! Nasıl istiyorsan öyle olsun, hayatım!” dedi Malcolm. Dudakları sivri dişlerini ortaya çıkararak zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Minik arkadaşlarının arkasına saklan. Nasıl olsa çok yakında görüşeceğiz!”

22

Kaşıntı

Yarım saat sonra beni buldu.

Savaş odasındaki şöminenin önüne oturmuş, Ren'in verdiği sıcak elma şarabını yudumluyordum. Gözleri vahşiydi, saçları onlardan da vahşiydi. Doğruca bana yönelse de bağırdığı soru Ren'eydi. "Sinir bozucu olanı da getirdin mi?"

"Getirdim," diye yanıtladı Ren bıkkınca.

"İı, umarım benden bahsetmiyorsundur," dedi Carrion ama Fisher ona bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

Elini bana uzatarak, "Ya elimi tut ya da seni kucağımda taşıyım," dedi.

Elini tuttum.

"Sabaha döneriz," dedi Ren'e. Sonra arkasında beliren siyah girdabın içine girdi ve beni peşinden sürükledi.

Fisher'ın yatak odasına ayak bastığımda Oniks dişlerini göstererek hırladı. İçerisi hâlâ doyumsuzların saldırısının ardından beni buraya hapsettiği zamanki gibiydi. Kasvetli. Gölgeler ve karanlık köşelerle dolu. Diğer bir deyişle tam da *Fisher*'a yaraşır. Nefes aldığım da gerildim, yabancı nane ve çam kokusu başımı döndürdü fakat bu

kez odaya sinmiş kokudan değildi. Vücudunun sıcaklığını sırtımda hissedeceğim kadar yakınımda duran Fisher'dandı. Dövmeli elleri iki yanımdan önüme uzandı ve pelerininin iplerini hızlıca çözüp kumaşı omuzlarımdan aldı.

“Senin için bıraktığım elbiseyi hiç giymedin,” diye mırıldandı saçlarıma doğru.

“Elbiselerden konuşmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Haklısın. Yemekten konuşalım o halde.”

“*Yemek* mi?”

Beni başıyla onayladı. “Bir daha o şerefsizle yemek paylaşma, Minik Osha.”

“Ne?”

“Swift'i diyorum. Savaş odasında. O kek ikiniz arasında gidip geldi.”

“Kek değildi o.”

“Ne olduğu umurumda değil. Yemeğini onunla paylaşma işte.” Sesinde tehlikeli bir tını vardı. Beni talebine karşı çıkmaya iten bir tını.

Bana emirler yağdıramayacağını hâlâ öğrenemediyse belki de ufak bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü ben öyle istiyorum.”

“Bu bilmediğim tuhaf bir Fae geleneği falan mı?”

“Hayır,” dedi inatçı bir tavırla. “Gelenek değil. İstiyorsan güvencinden Lorreth'a ya da Ren'e kâse kâse ver. Ama o şerefsizle tek lokmanı paylaşma. Onunla aynı havayı solumak konusunda bu kadar ısrarcı olman yeterince kötü zaten. Bir de aynı tabağı paylaşmamanızı tercih ederim.”

“Carrion'la ne alıp veremediğin var?”

“Carrion'dan konuşmak istemiyorum,” diye hırladı.

Neredeyse gülecektim. *Neredeyse*. “İyi. Peki.” Ensemdeki tüyler diken diken oldu. İçimde bir şeyler çözülüyordu. Ağır ağır filizlendiğini hissedebiliyordum ve bu ödümü koparıyordu. Aramızdaki

CALLIE HART

duvar –beni güvende tutan bariyer– gitgide alçalıyor, tuğlalar birer birer parçalanıyordu. Duvarı sağlam tutabilirdim. İstesem eski yerine geri yükseltebilirdim. Ama... o yanımdayken nefes bile alamıyordum ve artık ellerinin vücudumda gezinmesinin nasıl bir his bıraktığını biliyordum. Fisher bencil ve zalim pisliğin teki olsa da, onu istemenin sonumu getireceğine inansam da daha fazlasını arzuluyordum.

“O zaman neyden konuşacağımızı *ben* seçeceğim. Mesela az önce olanlardan bahsedelim...”

“Çadırda olanları mı?” Büyüyle kulağıma fısıldamamıştı. Buna ihtiyacı yoktu. O kadar yakınımda duruyordu ki *bir* santim geriye eğilecek olsam dudakları kulağıma sürtünürdü.

“Nehir kıyısında olanları.”

“Seni buraya nehir kıyısında olanları unutamam diye getirdim.”

Unutamam diye mi? Gördüklerimi unutabileceğimi nasıl düşünürdü? “O doyumсуuzlar kıyının karşısına geçmeyi başarsaydı...”

“Hepsini paramparça edip kemiklerinden kule yapardım.” Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, Yapabileceklerinden en ufak bir şüphe duymuyordu.

“Askerler yaralanacaktı.”

Fisher’ın boş kahkahası saçlarımı uçuşturdu. “Savaşta. Savaşta bu olur. Askerler yaralanır. Ölürler. Bazen tekrar hayata dönüp yaşayanlardan beslenirler. Bu bir döngü.”

Nabzım ellerimde, şakaklarımda ve boğazımın çukurunda atıyordu. Arkamı döndüm, gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Birkaç santim ötemdeki güçlü çenesinde sakallar çıkmaya başlamıştı. Boyunluğu parlıyordu, boğazındaki kurt tam göz hizamdaydı. Gömleği kir içinde kalmıştı ve kıvrılan dövmelerinin ucunu gösterecek kadar hafifçe açılmıştı. Konuşmamı beklerken beni izleyen yüzü ifadesizdi. “Bu şaka değil! B-ben...” Ne söylemek istediğimi biliyordum. Fakat kendimde bunu yapacak cesareti bulamadım. Geri dönüşü olmayan bir noktanın kıyısındaydım ve öteki tarafa geçmeye hazır değildim.

“Benim için endişelendin,” dedi Fisher sertçe.

“Hayır! Sadece...”

“Harita odasında Danya kellemi uçurmak için üzerime atıldığında yüzündeki ifadeyi gördüm. Korktun. Benim için.”

“Ölürsen burada mahsur kalacağımın korktum. Yüzüklerle işim bittiğinde gitmeme izin vereceğine yemin ettin. Diğerleri benimle aynı anlaşmayı yapmayabilir ve...”

Fisher’ın kurnaz, mutsuz gülümsemesi bana söylediklerimi biraz bile yemediğini söylüyordu. Yine de konuyu uzatmadı.

“Yarın sabah döndüğünde seni paramparça edecekler,” diye fısıldadım.

“Bana bir şey olmaz,” diye karşılık verdi.

“Sözde *dostlarının* şu Malcolm denen adamla işbirliği yaptığını düşünmelerinden biraz bile endişelenmiyor musun? Ya da...”

Fisher altdudağını emdi, gözleri ilk defa bu kadar yumuşak bakıyordu. Örgümden kurtulmuş bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. “*Nefes al, Minik Osha.*”

“O canavarlar siktiğimin nehrini aşmayı neredeyse başarmışken bana nefes almamı söyleyemezsin!”

“Nehri aşmayı neredeyse başarmadılar. Yolun yarısına gelmişlerdi ve daha da öteye gidemeyeceklerdi. Malcolm varlığını hatırlatmak için zaman zaman ordularını üzerimize salar. Biz de bunu kırarız. Olan kaybettiği bir grup nefere olur. Sonra da her şey bir süreliğine normale döner.”

“Daha az önce yüzlerce vampiri boğdun!”

Neden olanların hiçbiri onu zerre kadar endişelendirmiyordu? Benim durduğum noktadan boğazına kadar boka batmış da kendini kurtarmaya tenezzül bile etmiyormuş gibi görünüyordu. “Danya...”

“Danya olanları aşacak. Herkes aşacak. Sabaha her şeyi unutmuş olacaklar. Faelerin ömürleri uzundur. Kin tutmanın birkaç on yılı kendimize zehretmenin harika bir yolu olduğunu uzun zaman önce öğrendik. Hızlıca tartışır ve hepsini arkamızda bırakırız.”

Kendini kandırıyordu. “Ben de o odadaydım. Yüzbaşılarla aranızdaki gerilime hiçbir çözüm getirmedi, Fisher.”

CALLIE HART

“Neden dostlarım hakkında endişelenmeyi bir kenara bırakıp ...”

“Sorularıma cevap istiyorum!” diye bağırdım. “Neden Malcolm farklı görünüyordu? Doyumsuzlara hiç benzemiyordu. Sanki...”

“Hiçbir şeyi yokmuş gibi miydi?”

“Evet!”

“Malcolm soylu bir Fae vampir. Hatta ilk vampir. Binlerce yıl önceki lanet Faeleri Malcolm’a benzer bir şeye çevirdi. Bir tedavi bulunduğunda büyük büyükbabam ve Yvelia Faelerinin büyük bir kısmı bundan yararlandı. Dönüştükleri canavardan korkuyorlardı ve eski hayatlarına kavuşmak istiyorlardı. Ama lanetle gelen kara büyü sevenler de vardı. Güç ve ölümsüz olma fikri hoşlarına gidiyordu.”

“Faeler zaten ölümsüz değil mi?”

Fisher kıkırdadı. “Hayır, Minik Osha. Ölümsüz değiliz. Yaşam sürelerimiz pek çok araştırmaya ve varsayıma konu olmuştur. Senin ırkına kıyasla çok, çok uzun süre yaşıyoruz. Ama biz de yaşlanıyoruz. Eninde sonunda da ölüyoruz. Malcolm’ın da aralarında bulunduğu bazıları yaşlanmak istemedi. Onlara bahşedilmiş yüzlerce yıllık ömürden fazlasına göz diktiler. Böylece bizim ceza olarak gördüğümüz şeyi aldılar ve ona kucak açtılar. Malcolm aralarında en güçlüsü. Hepsinin kralı. Vampir kalmayı seçen sayısız Fae arasından sadece o, birini dönüştürürken kişiliğini, onu o yapan şeyleri kaybetmemesini sağlayabilir. Prensleri birini ısırıp vampire dönüştürdüğünde kurbanları ölür ve ruhları olmayan, akılsız, doymak bilmez kabuklar olarak geri dönerler. Sadece efendilerine itaat etmeyi ve karınlarını doyurmayı bilirler.”

Fisher’in anlattıkları tüyler ürperticiydi. Kanımın Malcolm’ın prenslerinden biri tarafından son damlasına kadar kurutulmasının ve o *şeylerden* biri olarak geri dönmeye mahkûm edilmenin dehşetini hayal bile edemiyordum. Cevabı bilmekten korkmama rağmen, “İnsanlar da onlardan biri olabiliyor mu?” diye sordum.

“İrkinin çoğu nereye kayboldu sanıyorsun? Malcolm’ın sürüsünün büyük bir kısmı bir zamanlar insandı. Tedaviyi alarak lanetten

kurtulmayı seçen Faeler, sıradan Faeleri ve bu diyarda yaşayan insanları korumaya çalıştı ama hepsi kolay hedeflerdi. Daha savunmasızlardı. Kendilerini korumak için başvuracakları büyüleri yoktu, dolayısıyla da...”

“Dolayısıyla da...” Midem bulanıyordu. Her şeyi bilmek istemiştim ama şimdi hikâyeyi öğrendikten sonra kafamda beliren düşüncelere dayanamıyordum. “Onun yanındaydın, değil mi? Ortadan kaybolduğun onca yılı Malcolm’la geçirdin.”

Fisher’ın yüzü gerildi. “Bunu söyleyemem,” dedi.

Bunu söyleyemem.

Gözlerinin kenarının gitgide gerilmesini izlerken bir yanım bu halinin tanıdık olduğunu ve nasıl bir his olduğunu bildiğimi fark etti. Sanki bir şeye direnmeye, bir şeyi kırmaya çalışıyormuş gibiydi. Kontrol onda değilmiş gibi...

Cevap buydu işte.

Kontrol onda değildi. “Ona *yemin ettin*, değil mi?” diye sordum dehşetle.

“Bunu istesen de *söyleyemezsin...*”

“Kes şunu,” dedi. Rahatlayacağını düşünmüştüm. Hiç değilse birinin neden onca zamandır nerede olduğunu ya da ne yaptığını söyleyemediğini nihayet anlamasını takdir eder sanmıştım. Fakat Fisher endişeli, hatta sinirli görünüyordu. “Seni ilgilendirmediği için söylemek istemiyor olabileceğim aklına geldi mi hiç?” diye çıkıştı sertçe.

“Beni gayet ilgilendiriyor.” Ayaklarımı halıya sertçe basıp sırtımı dikleştirdim.

“Sana öyle geliyor.”

“Sana olan her şey beni de etkiler. Ayrıca aptal değilim. Son on beş dakikadır, beni Aynalar Salonu’nda kucağına alıp kurtardığın zamandan beri olduğundan daha az şerefsizlik ediyorsun. Sırf beni kendinden uzaklaştırmak için yine terslemeye başladın. O soğuk işlemlerin ve ağzından çıkan boktan şeyler yalnızca insanları belli bir mesafede tutma yöntemin, değil mi?”

CALLIE HART

“Kim olduğuma dair en ufak bir *fikrin* bile yok,” diye gürlledi.

Belki de haklıydı. Ama onu tanımaya, çözmeye başlıyordum. Hem Ren kaç kere aynı şeyi söylemişti? *Onu iyi tanırım. Böyle biri değildir. Şu sıralar kendinde değil.* Bunların hepsi bir oyundu ve perde ağır ağır aralanıyor, ardında saklanan gerçek Fisher’ı göstermeye başlıyordu. “Benden iddia ettiğin kadar nefret etmiyorsun,” dedim.

Bana doğru bir adım attı. Yırtıcı, tehlikeli bir hayvanla karşı karşıya gibiydim. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“İlginç bir teori.”

“Hatta bence hiç etmiyorsun.”

Fisher bir kahkaha patlattı ve bir adım daha yaklaştı. “Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi?”

“Beni istediğini biliyorum.” Vücudum aksini yapmam için çılgınlıklar atsa da ondan uzaklaşmadım.

“Seni hem becermek isteyip hem de senden nefret edebilirim, Minik Osha.”

Alev alev yanan gözlerine aldırılmamaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Öyle değil.”

Bir adım daha atarsa yine göğüs göğse gelecektik. “Nasıl peki?”

“Aramızda... bir şey var. Bunu inkâr edemezsin.”

“Hayal görmediğinden emin misin? Konu ben olunca umutsuz fanteziler her kadının gözünü kör eder.

“Kes şunu. Yeter! Beni becerdiğin an aramızdaki her şey değişecek.”

“Elbette değişecek. İçimdeki minik, sinir bozucu kaşıntıyı gideceğim. Sonra da önüme bakacağım.” Dudaklarının aralamasıyla keskin köpekdişleri ortaya çıktığında bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum etti.

“Beni ısırmaq istiyorsun,” diye fısıldadım.

“Ha!” Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. “Ah, ne denli tehlikeli sularda yüzdüğünün farkında bile değilsin.”

“Çadırda neredeyse yapacaktın. Boynumu dişlerinle çizdin. Beni kanattın!”

Aramızdaki küçücük mesafe de göz açıp kapayıncaya dek kayboldu. Fisher’ın eli boğazımı sarmaladı, yakışıklı yüzü öfkeyle doldu. “*Dikkatli ol,*” diye hırladı. “Aklının *ermediği* şeyler hakkında böyle küstahça konuşmak tehlikelidir.”

“Açıkla o zaman. Göster bana,” dedim nefes nefese.

Öfkesi bocaladı. “Ne?”

“Göster bana. Anlamamı *sağla*. Yanıldığımı kanıtla.”

“Kuş beyinli, aptal insan...”

Çenemi kapamalıydım. Fisher gibi birini kışkırtmak tehlikeliydi. Her şeyin kolayca sarpa sarması an meselesiydi. Tüm bunlar her türlü gözyaşıyla bitecekti ve bu gece tanık olduklarımdan, nehrin öteki tarafında bizi bekleyen canavarları gördükten sonra hiç değilse bu teoriyi test etmeden ölmeye hiç niyetim yoktu. “Sana beni *becermeni* söylüyorum, Fisher. Senden...”

Fisher sertçe dudaklarıma yapıştı. Bir hırıltıyla ağızımı esir alıp kelimelerimi çaldı. Öpücüğü ateşliydi. Tadını aldığım, dilinin dişlerimin arasından geçtiğini hissettiğim an inleyerek gömleğinin eteğini kavradım.

Birbirimize laf sokmak buraya kadardı.

Üstü pek de kapalı olmayan imalar buraya kadardı.

Tehditler buraya kadardı.

Bu, ben istediğim için oluyordu.

Fisher’ın gömleğini yukarı çekiştirdim ama kollarımı başımın üzerine kaldırmama rağmen lanet şeyi ancak yarıya kadar çıkarabildim. Fisher bir anlığına geri çekilerek dumansı kumaşı başından çekip çıkardı ve onu bir kenara fırlatır fırlatmaz gerisin geri dudaklarıma yapıştı. Ağız benimkini öyle bir esir aldı ki yön kavramım kalmadı. Hareketleri benimkilerin aksine sarsak değildi. Gömleğimin yakasını kavrayarak üzerimden yırtarcasına çekip çıkaran elleri kendinden emindi. Everlayne’in Kış Sarayı’nda beni giymeye

CALLIE HART

zorladığı korsajlar ve balenler olmayınca memelerimi evde yaptığım gibi kumaşla sarmaya geri dönmüştüm. Fisher boylu boyunca göğsüme sarılı kumaşı görünce huysuzca homurdandı. Bir an önce ondan kurtulacağını umarak kollarımı kaldırdım ama onun başka planları vardı. İşaretparmağını kumaşın ön kısmında, memelerimin arasında gezdirmesiyle sargı sökölüp parçalara ayrıldı.

Uçları dimdik olmuş memelerim özgür kaldığında Fisher inleyerek onları avuçlarının arasına aldı. Onları hafifçe sıkarken bir küfür savurdu, karşısındaki manzarayı aç gözlerle izliyordu. Beni böyle hayal etmiş miydi? Çırlıçiplak ve onun merhametine kalmış vaziyette? Bana dokunmanın, beni tatmanın ve istediği her şeyi zevkle yerine getirmeye razı olmamın nasıl bir şey olacağını hayalini kurmuş muydu?

Hayal gücümün zincirlerinden kurtulmasından suçluydum. Kendime dokunduğumda vücudumda gezinmesini istediğim eller onunkiler değilmiş gibi davranmıştım. Kendimi kandırıp o bilmiş sırtıtışının rüyalarımın musallat olmadığına inandırmıştım. Ama öyleydi. Şimdiyse terle parlayan göğüs kasları ve gövdesinde daireler çizen dövmeleriyle üstsüz vaziyette karşımda duruyordu ve nihayet bu noktaya geldiğimize inanamıyordum.

Kartlar bir süredir masadaydı. Ya birbirimizi öldürecek ya da sevişecektik. Tercihimizi ikinci seçenekten yana kullandığımızı seviyordum.

Pantolonumun belini kavrayıp beni sertçe kendine çekerken Fisher'in gözleri arzuyla alev alev yanıyordu. "Bunu sen istedin. Boşalıp durmaktan bütün bedeninin sızladığında, zevkten kendi adını bile hatırlayamaz hale geldiğinde bile *bunu* unutma, Minik Osha."

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan pantolonumu bacaklarımdan aşağıya çekti. Bakışları boğazıma dayanmış keskin bir kılıç gibiydi. Fisher bir elini bacaklarımdan arasına sokup diğeriyle boğazımı kavradığında ödüm koştum.

Boğazıma sıkıca dolanan parmakları nefesimi kesmemiş olsa külotumu bir kenara çekip parmaklarımdan aniden ıslak sıcaklığımın

içine kaydırduğunda dudaklarımdan bir inilti dökülürdü. Simsiyah saçlı, kötülüğün habercisi bir düşmüş meleği andıran Kingfisher beni parmaklarıyla becerirken zevkle mırıldandı.

“Şu haline bak. Şimdiden bu kadar tahrik oldun demek. Sırılsıklamsın. Tadın nasıl acaba? Seni yüzüme oturttuğumda uslu bir kız olup benim için çığlıklar atacak mısın?”

“E-eve—” Nafileydi. Konuşamıyordum. Hem kan beynime gitmediği hem de içimi kasıp kavuran güçlü arzudan başım döndüğü içindi. Onu istiyordum. Ama içimdeki bu hissi anlamlandırmayı da istiyordum. Fisher ne denli çekilmez bir pislik olduğunu her fırsatta kanıtlamıştı. Bana söylediği nazik sözlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama beni ona bağlayan, bir tuzağa düşmüşüm gibi ona çeken başka bir şey daha vardı. Bir yanımda o tuzağın Fisher’ın ta kendisi olduğunu biliyordu ve tamamen ağına düşmüştüm.

Dünyam yalnızca ben ve o kalana dek karardı. Ben ve o gümüş lekeli parlak yeşil gözler. Fisher başını eğdi ve bana yaklaştı. Dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kaldı. “Beni tamamen içine aldığımda nefes almayı sakın unutma.” Boğazımdaki elini çekti ve derin bir nefes aldığımda başım döndü.

Kendimi hazırlayacak zamanım olmadı. Pantolonumu çıkarmadan önce botlarımdan kurtulmak akıllıca olurdu ama karşımda Yvelia’nın en sabırsız adamı dururken bu mümkün değildi. Başta dumanın Fisher’ın ellerinden yükseldiğini sandım. Sonra arkasından geldiğini düşündüm. Kaynağı kim bilir neydi? Bildiğim tek şey Fisher’dan yayıldığıydı ve koca bir vampir sürüsünü buz gibi nehre hapseden duman şimdi vücuduma dolanıyordu. Sanki...

Tam gerilmeye başlamıştım ki duman kaybolup gitti. Beraberinde üzerimdeki her bir giysi parçasını da götürdü. Fisher hafifçe geri çekilip eserini incelemeye koyuldu, arzuyla yanan gözleri sanki bir kereyle yetinmesi mümkün değilmiş gibi üç kez bedenimi baştan ayağa süzdü ve değdikleri her yerde kendilerine alevden bir yol çizdiler.

CALLIE HART

“İlk kez içine girdiğimde çıkaracağın sesi duymak için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı. “Nefesini keseceğim, Minik Osha. İşimiz bittiğinde de kendimi her tatmin ettiğimde gözlerimi kapayıp iniltilerini aklımdan geçireceğim.”

Tanrılar aşkına. Fisher’ın kendine *dokunduğunu* düşünmek...

Zihnimde belirmeye başlayan günahkâr görüntü Fisher’ın hareket etmesiyle dağıldı. Çıplak kalçalarımın arkasından tuttuğu gibi bir anda ayaklarım yerden kesildi. Tekrar havaya fırladığımda içim ağırlıksız kalmanın ve düşmenin hissiyle bir hoş oldu. Saniyeler içinde yumuşak yatağa düştüm, altımdaki ipek çarşaf serin ve kaygandı. Bakışlarım tekrar Fisher’ı bulduğunda içim panikle doldu. Kül ve is içindeki siyah saçlı Fae savaşçı yatağın ayak ucunda durmuş, yüzündeki aç ve arzu dolu ifadeyle pantolonunu yavaşça çıkarıyordu. Kendimi koruma içgüdülerim bana kaçıp hayatımı kurtarmamı söyledi.

Kıpırdama. Sakın kıpırdama, Saeris. Var olan tüm tanrılar aşkına...

Zilvaren’de avcılarının saklanabileceği karanlık köşeler yoktu. Avlarına sinsice yaklaşabilmek için kamuflaj ve kurnazlıklarını kullanırlardı. Bu da hepimize avcılarımızla yüz yüze geldiğimizde hızlı tepki vermeyi öğretmişti. Her bir zerrem yataktan fırlayıp kapıya koşmak istese de bunun aptallık olacağını biliyordum. Fisher’ın bir cehennem kedisi gibi peşime düşeceğini biliyordum. Çarşafı kavrayarak kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım ve Fisher’ın her hareketini izlemeye koyuldum.

“Ayaklarını yatağa koy.” Bana istediğini yaptırmak için yemini kullanmadı. Sıradan bir emir vermişti. Gerçi karşısında ne denli çaresiz olduğum düşünülüğünde yemini kullanmış olsa da fark etmezdi. Dizlerimi bükerek ayaklarımı yatağa koydum. Fisher’ın vücudundan yayılan saf kudret güçlü omuzlarının etrafındaki havayı dalgalandırıyordu. Sakin ve kıskırtıcı hareketlerle çamur içinde kalmış pantolonunu indirdi ve...

Merhametsiz tanrılar ve kutsal şehitler aşkına. İç çamaşırını giymiyordu. Gerçi şaşırdığım şey bu değildi. Gözlerimin yuvalarından fırlamasının esas sorumlusu pantolonundan dışarı fırlayan sertleşmiş aletinin *boyuydu*.

Tüm Fae erkeklerinin donanımları onunki kadar sağlam mıydı? Yoksa bu, Yvelialılara özgü bir şey miydi? Yoksa sadece ona mı özgüydü? Kıyafetlerini çıkarmayı bitirdiğinde öylece karşımda dikildi ve onu incelememe izin verdi. Dudaklarının kenarları özgür kalmak için yalvaran minik, keyifli bir tebessümle kıvrılmıştı. Sert hatları, güçlü kasları ve her yanını saran hareketli dövmeleriyle kesinlikle harikaydı. İpek ve kadifeyle sarmalanmış bir demir gibi görünen aleti kusursuzdu. Uzunluğunun alt tarafına doğru uzanan kalın damar kendini gururla sergiliyordu. Ona dokunduğumu *düşünmek* bile avuçlarımı karıncalandırıyordu.

Fisher sanki kafamdan geçenleri duymuş gibi aletini kavrayıp ağır ağır sıvazladı. “Bacaklarını aç,” diye emretti.

“Ben...”

“İtiraz yok, Osha. O kıyafetlerin altında nasıl göründüğünü merak etmekten aklımı kaçırarak raddeye geldim. Her şeyi görmem lazım. Beni bu ıstıraptan kurtar.”

Yatak odasında utanan biri hiç olmamıştım. Fakat bu kez boyumdan çok, çok büyük işlere kalkışmıştım. Gerginliğimi bastırarak bacaklarımı açtığımda Fisher’ın genzinden boğuk bir hırıltı döküldü. “Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmelsin. Danya yarın kellemini uçurursa hiç değilse mutlu bir adam olarak öleceğim.”

Yüzündeki büyülenmiş ifade son derece tehlikeliydi. Bir kadın kolayca buna bağımlı hale gelebilirdi ama sonra ne olurdu? Sonsuza dek kendimi kaybederdim. Kıyametim gelirdi. Tehlikeli sularda yüzdüğümü bilsem de ilgisinin keyfini çıkarmak için kendime müsaade ettim. Fisher haklıysa ne olacaktı? Bu tek gecelik bir şey olarak kalacaktı. İstedikini aldıktan sonra benimle işi bitecekti. Elime bunu bir daha yaşama fırsatı geçmeyecekti ve hiç değilse biraz tadını çıkarabilirdim...

CALLIE HART

Yatağın üzerine çıkarken, “Sadece benim için açan gözalcı bir çiçek gibisin,” dedi gür sesiyle. Ayak bileklerimi kavradığında nefes almayı bıraktım. Yoksa...

Beni sertçe kendine çektiğinde bir çığlık koyuverdim. Ardından bacaklarımın arasına girdiğinde dudaklarımdan bir ciyıklama dö-küldü. Fisher dudaklarını önce iç bacağımanın kıvrımında gezdirdi. Ürperdim ve aşağı bakıp onunla göz göze geldiğimde ruhumu tes-lim edeceğimi sandım. Burnunun ucunu yavaşça yukarı kaydırarak derin bir nefes aldı. Konuşmak için hafifçe başını kaldırdığında kö-pekdışleri yalnızca ortaya çıkmakla kalmamıştı. Hiç olmadığı kadar uzun ve sivri görünüyordular. Sol köpekdişinin altdudağında açtığı küçük yara kanıyordu.

“Siktir, harika kokuyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Sarayın de-mirhanesinde kokun burnuma geldiği an tadına bakmak zorunda olduğumu anlamıştım. Bu koku rüyalarımın musallat oldu. Düşün-celerimi ele geçirdi.”

“Bir duş alsam fena ol-”

“Sakın o cümleyi bitirmeye *cüret* etme,” diye tısladı. “Sabunun ya da parfümün değil, *senin* tadını almak istiyorum.” Sözü bitirir bitirmez ağzını sanki olgun, leziz bir meyveden bir ısırık almış gibi merkezime götürdü ve bütün dünyam alevler içinde kaldı.

Dili. Ah, kahretsin, dilini nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Klitorisimi yalayıp emdikçe bütün bedenim kasılıyor, ağzının sıcak-lığı benimkiyle birleşerek beni çıldırtmayı vaat ediyordu.

“Fisher! Ah, Ss-siktir! Fisher! Tanrılar aşkına!” Güldüğünden şüp-helensem de emin olamıyordum. Kulaklarım çınılıyordu. Bütün... bütün vücudum... çok tuhaf tepkiler veriyordu. Damağım deliler gibi karıncalanıyordu. Ayaklarımı hissedemiyordum. “Bu... tanrılar aşkına... siktir... sanırım... ben...”

“Henüz değil,” diye mırıldandı tenime. “Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın.”

“Lütfen! Ç-çok yaklaştım!”

Bu kez güldüğüne emindim. Dilinin ucundaki tatmine kavuşmak için çaresizce ona uzandım. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek başını bacaklarımın arasına doğru çektim. Ondan daha fazlasını, çok daha fazlasını istedim. Fisher'ın hırıltısının titreşimlerini tenimde hissettim ama geri çekilmedi. Klitorisimin etrafında daireler çizen dili hızlandı, baskıyı artırdı ve çok geçmeden parmaklarını içime kaydırıldı. İşaret ve ortaparmağının uçlarını sataşırçasına girişime sokup çıkarmaya başladığında sırtım yay gibi gerildi.

Daha fazla.

Daha fazlasını istiyordum.

Sadece parmaklarını değil, onu istiyordum. İtiraf etmeyi gururu yediremeyeceğim kadar çok istiyordum hem de. "Fisher, lütfen," dedim nefes nefese. "D-daha... daha..."

"Merak etme. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Parmaklarını derinlerime itmesiyle gerçeklikten koştum. Gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey parıldayan siyah dumandı. Odadaki mumlar gitmiş, hepsi sönmüştü ama Fisher'ın bedeninden yayılan sarsıcı gücün kendine ait bir ışığı var gibiydi. Bunu anlamak güçtü. Hâlâ odasında olduğumuzdan emindim. Sırtımın altındaki yatağı hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda karanlık bir denizde süzülüyor, hiçlikte sürükleniyorduk. Aynı anda batıyor, düşüyor, yükseliyor ve boğuluyorduk.

Yanardöner parlayan duman şeritleri kollarımdan yukarı tırmandı ve bileklerimi sarmalayarak tenimi okşadı. Dokunuş o kadar yumuşak, o kadar baştan çıkarıcıydı ki tepeden tırnağa titredim. Bu, Fisher'dı. Duman onun bir uzantısıydı ve her yerimdeydi. Beni yalayıp emmeye devam ediyor, parmaklarıyla beni hem bedenimi hem de ruhumu ona teslim edecek uçuruma sürüklüyordu.

Bu kez bana engel olmayacaktı. Beni kararlılıkla orgazmın kıyısına getirdi ve zevk dalgaları bedenimi ele geçirdiğinde gırtlığından zafer kazanmış gibi tatmin dolu bir ses döküldü.

Bu yalnızca bir orgazm değildi. Bir uyanıştı. Gücüyle sarmalanmışım, ben kasılıp kıvrandıkça sadece elleri kalçalarımı daha sıkı

CALLIE HART

kavramakla kalmıyor, gölgeleri de etrafıma daha sıkı dolanıyordu. Tenimde kayarak boğazımın çukurunda toplandılar ve memelerime hafifçe sürtünerek karnıma ilerlediler. Hiç böylesi bir zevk tatmamıştım. Âdeta onu soluyor, Fisher'ın bir parçasını içime alıy-

“SİKTİR!” Gözlerim aniden açıldı. Fisher bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde doğrulmuş ve aletin başını girişime yaslamıştı. Sağ eli kalçamı kavradı. Öteki elini tekrar *boğazıma* götürdü ve kolumdan aşağı süzülen gölgeler sıcak, baş döndürücü bir okşayış gibi boynuma dolandı.

Gözkapaklarım zevkten ağırlaşmaya başladı ama...

“Ah, hayır, Minik Osha. Ben içine girerken gözlerimin *içine* bakacaksın,” dedi Fisher. “*Bana bak,*” Bakışlarım tekrar onunkileri bulana kadar bekledi ve elini çeneme götürdü. “Hâlâ istiyor musun?” diye sorarken dokunuşu neredeyse nazikti. Göğsü, kolları, belirgin karın kasları; kalçalarının hemen üzerinden başlayıp kasıklarına uzanan derin V. Bütün bedeni tepeden tırnağa bir sanat eseri gibiydi. Adı gibi bildiği cevabı ağızından duymayı beklerken tenini kaplayan dövmeler sabırsızlıkla dalgalandı.

“Evet. İstiyorum. *Seni istiyorum.*”

Dudakları saf ve erkeksi bir tatminle kıvrıldı. “Sıkı tutunsan iyi edersin. Umarım karanlıktan korkmuyorsundur.” Kalçalarını öne iterek tek hamlede içime girdiğinde *haykırdım*. Nedeni acı değildi. Canım hiç yanmıyordu. Yalnızca gerildiğimi, içimi doldurduğunu ve omurgamdan yukarı fırlayan bir dizi küçük patlamayı andıran muhteşem enerji dalgasını hissediyordum. Her şey aynı anda ve o kadar fazlaydı ki çığlık atmak *zorunda* kalmıştım.

Fisher da sanki benzeri bir şey hissediyormuş gibi başını geriye attı, boynundaki kaslar gerildi, çenesi sınımsıkı kasıldı ve dişlerinin arasından hırıltılı bir ses döküldü. “*Siktirr!*”

Sadece tek bir darbe. İçime *bir kez* girmişti ve şimdiden mahvolmuştum.

Enerjiyle uğuldayan bir sinir yumağı gibiydim. Karanlıkta sarmalanmış Fisher yavaşça üzerime eğildi. Aralanmış dudakları, dağılmış saçları ve yüzündeki şaşkın ifade damarlarımı adrenaline doldurdu.

Tanrılar ve şehitler aşkına. Bu manzarayı asla unutamayacaktım. Bir şekilde eve dönmeyi başarsam bile bu hali –içimdeki aleti, terden ıslanmış teni, hızla inip kalkan göğsü– öldüğüm güne kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Fisher.

Kingfisher.

Cahlish Lordu.

Ondan nefret ediyordum. Ama bir şeyden nefret etmek için onu az da olsa önemsemek gerekirdi.

“*Cadı,*” dedi suçlayıcı bir tonla. “Senin de büyüün *var.*” O kadar büyüktü ki. Sert uzunluğu içimde kasıldığında bedenim aynı şekilde karşılık vererek onu sımsıkı sardı. Parmaklarını kalçalarımaya morartacak kadar sertçe bastırıyordu. Etrafında bir rüzgâr gibi dönen siyah duman örtüsüyle hareket etmeye başladı. Önce hareketleri yavaştı. İçimden sadece bir santim çıktığında boynundaki tendonlar gerildi. Küçücük bir hareketle içime geri girdi. Tekrar tekrar kalçalarını yuvarlayarak her darbesinde biraz daha derinlerime ulaştı. Tutturduğu ritim işkenceden farksızdı. Onu tamamen içime alacak kıvama gelmiştim ve aramızdaki enfes sürtünme yerini hızla çaresizlik dolu bir sızıya bırakıyordu.

“Lütfen...” Ellerim sanki bunu yapmak haklarıymış gibi ona uzandı. Göğsü sıcakık, sert ve kusursuzdu. Göğüs kaslarının üzerindeki kurt dövmesi avuçlarımın altında can buldu. Mürekkep derisinin altından süzülerek ondan... bana geçti, tıpkı ellerimin arkasındaki dumanı gibi süzülerek parmak uçlarımdan tenime yayıldı, derime işledi. Sağ kolumun iç kısmında minik, zarif bir kuş belirdi. Kanatlarını açarak süzölmeye başladı ve minik bedeni dakikada binlerce kez çırptığı kanatlarıyla karnımın üzerinde uçtu.

CALLIE HART

“*Kahretsin,*” dedi Fisher boğuk bir sesle. Üzerime daha fazla dövmesinin bulaşacağından korkarak ellerimi çektim ama Fisher başını iki yana sallayarak bir elimi tuttu ve tekrar tenine götürdü. Başka hiçbir şey söylemedi. Mürekkeplerinden daha fazlasının tenime geçip geçmeyeceğine dair bir uyarıda bulunmadı. Sadece kalçalarını daha hızlı itti, daha derinlerime girdi ve her darbesiyle kontrolünün birazını daha kaybetti.

“*Olağanüstü,*” dedi hırıltılı bir sesle. İnleyerek memelerimi kavradı. Gözbebekleri o kadar irileşmişti ki siyah hem yeşili *hem* de gümüşü yutmuştu. Elleri vücudumu keşfederken büyülenmiş gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

Onu ilk gördüğümde Ölüm olduğunu sanmıştım. Aralarındaki benzerlik artık daha belirgindi. Bu adamın içinde isterse tüm uygarlıkların sonunu getirebilecek bir güç vardı. Bunu hissedebiliyordum; sanki derinlerinde bir yerde durgun, derin bir kuyu vardı da içimde sertleştikçe yüzeyi dalgalanıyordu. O kuyuda boğulabilirdim. Karanlık sularına batar ve yüzeye bir daha asla çıkmazdım. Ve bundan memnuniyet duyardım.

Bir kez daha boşalırken milyonlarca parçaya ayrıldım, tüm düşüncelerim uçup gitti. Beni Fisher’ın etrafımıza ördüğü sıcak kozaya bağlayan tek şey belimdeki güçlü elleri ve çatallı, gergin scsiydi.

“Tanrılar ve şehitler aşkına. *Hasiktir.* İşte böyle. Boşal. Paramparça olurken ne kadar güzel görüldüğünü göster bana.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kelimesiz bir haykırış koyverdim. Tam bir sonraki orgazmımın dalgalarını yakalayıp zirveye yükselmeye başlamıştım ki Fisher’ın yatak odası tavanını dolduran yıldızlar tutuştu. Öyle bir şiddetle parlıyorlardı ki ışıkları kapalı gözkapaklarıma rağmen gözlerimi yaktı.

Fisher aletini son kez içime iterek sertçe boşaldı. Gırtlığından yükselen haykırışla ikimiz de paramparça olduk.

Kulaklarım uğuldadı.

Nabzım tenimin hemen altında atıyordu.

Güm, güm, güm, güm, güm.

Fisher göğsüme yığıldı, ağırlığı altında biraz ezilsem de bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldum. Aleti hâlâ içimde, hâlâ çelik kadar sertti. Parmaklarıyla tenime minik daireler çiziyordu. Az önce yaşananlar çirkin yüzünü göstermeye başlamıştı.

Az önce Fisher'la seks yapmıştım.

Beni aklım başımdan gidecek kadar becermesine izin vermiştim ve şimdi çırılçıplak bedenlerimiz birbirine dolanmış halde öylece yatıyorduk. Etrafımızdaki gölgeler nihayet solup gitmiş, mum ışıkları ve odanın geri kalanı dönmüştü. Tavanı süsleyen yıldızlar yavaşça bir bir sönmüştü.

Fisher sanki hiç acelesi yokmuş gibi kollarının üzerinde ağır ağır doğruldu ve içimden çıktı. Dövmeleri durulmuştu ve gözbebekleri normal boyutlarına geri dönmüştü. Yataktan kalktı ve sessizce üzerini giyinmeye koyuldu.

Çırılçıplak olduğum aniden kafama dank ettiğinde yorganı üzerime çektim ama onu izlemekten geri durmadım. Bakışlarımı kaçırmayı reddediyordum. Az önce aramızda geçenlerden sonra bu mümkün değildi.

Fisher kıyafetlerini giyindikten sonra botlarını bağcıklarını bağladı ve nihayet bana döndü. "Geceyi burada geçirmeni istiyorum." Dosdoğru konuya girmişti. Demin yaşananlardan bahsetmek yoktu.

"Neden?"

"Çünkü kamp hâlâ karmaşa içinde. Halletmem gereken bir sürü mesele var ve güvenli bir yerde olduğundan emin olmam gerek."

"Benim bu konuda söz hakkım yok mu?" diye sordum.

Fisher botlarına baktı. Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda bakışları mesafeliydi. "Yok. Sabaha seni almaya geleceğim. Bütün gününü kamptaki demirhanede, yadigârlar üzerinde çalışarak geçirirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa Archer'ı bul." Yatak odası yüksek sesli bir çatırtıyla doldu ve girdap gibi dönen gölge geçit Fisher'ın arkasında bir patlamayla belirildiğinde birkaç mumu söndürdü.

“Biraz uyumaya çalış,” diye mırıldandı ve geri geri yürüyerek karanlığın arasında kayboldu.

Biraz *uyumaya* mı çalışayım? Bu adamın sorunu neydi? *Uyumam* mümkün müydü sanki? Beynim dört dönüyordu. Kendimi yastıkların üzerine bıraktım, öfkem kafa karışıklığımla bir savaşa tutuşmuştu. Bir saniye... Gözlerim birden açıldı.

Yapmamıştı.

Yapmazdı.

Yorganı da alarak yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum. Ahşap kolu çevirince açıldı ve koridora adım atmaya yeltendiğimde...

Çıplak ayaklarım sorunsuzca soğuk taşlara bastı. Beni Fisher’ın odasına hapseden görünmez bir bariyer yoktu. Tanrılara şükür.

“İyi akşamlar, hanımefendi.”

Destek almak için kapı pervazına tutundum. “Tanrım, Archer. Ödümü *bokuma* karıştırdın.”

Küçük ateş perisi loş koridorda yalnızdı. Eh, sırtüstü yatmış ayaklarıyla havayı döven Oniks’i saymazsam tabii. Görünüşe göre üzerime sardığım yorganla delinin teki gibi dışarı fırlayarak minik tilkinin göbek kaşıma seansını bölmüştüm.

“Affedersiniz, leydim. Efendi Fisher’ın odasından sesler duyduğum için gelmiştim. Buraya geldiğimde kapının önünde viyaklayan Oniks’le karşılaştım ve bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormak için... şey, işinizin bitmesini beklemeye karar verdim. Samimi anlar son derece yorucu olabiliyor.”

“Ah, tanrılar aşkına, Archer. Hayır, sorun yok, biz...” Suratım kıpkırmızı kesildi. Durum ancak beni seks sonrası basan Elroy olsa daha kötü olurdu. Hem Oniks ne ara odadan çıkmıştı da dışarıda kalmıştı?

“Ah?” Archer şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Madem öyle bir şifacıya görünmek ister misiniz? Yaralı mısınız? Seslere bakılırsa...”

“Hayır, hayır, bir şeyim yok. Gerçekten, gayet iyiyim. Ben... Biz...” Omzumun üzerinden odaya bir bakış attım ve kapıyı yarıya

kadar kapadım. “Birkaç mobilyanın yerini değiştiriyorduk. Hepsi bu. Ama sonra Fisher odasının önceki halini daha çok beğendiğine karar verdi ve... ve biz de hepsini eski yerlerine çektik.” Başımı kaşıdım ve parmaklarım “mobilyaların yerlerini değiştirirken” düğüm düğüm olmuş tutamlarıma takıldığında yüzümü buruşturdum.

Archer yalanımı yutmuşa benzemiyordu. Neyse ki bunu yüzüme vurmayacak kadar kibardı. “Pekâlâ. Yine de enerjinizi toplamanız için biraz elma suyu ve kek getirdim. Buyurun...” Arkasını döndü ve yere bıraktığı gümüş tepsiyi bana uzattı.

Ona gergince gülümseyerek tepsiyi tek elimle aldım. “Teşekkür ederim, Archer. Çok düşüncelisin. İyi geceler.”

Oniks ben kapıyı tekrar açar açmaz içeri daldı. Minik ateş perisi saygıyla eğildi. Ben içeri dönüp kapıyı kapadığımda hâlâ doğrulmamıştı.

23

Kısır

Gölge geçit ertesi sabah yatak odasının göbeğinde belirdiğinde çoktan kalkmış, yıkanmış, giyinmişim ve Fisher'la kavga etmeye hazırdım. Ne var ki dalgalı gölgelerin arasında Fisher belirmedi. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından gelip beni almayacağını ve yolculuğu kendi başıma yapmamı beklediğini fark edince sinirlerim tepeme çıktı.

Göt herif.

Dün gece her şeye rağmen uyumayı başarmıştım. Yataktan nispeten mutlu bir ruh haliyle kalksam da banyodaki bakır küvetin yanında duran boy aynasında vücudumu görmemle keyfim hızla kaçmıştı. Fisher bana bir açıklama borçluydu.

Geçide girip savaş kampının göz kamaştırıcı, parlak kış sabahına adım attığımda midem biraz bile bulanmadı. Etraf kendi işleriyle meşgul olan Fae savaşçılarıyla doluydu; bazıları bir dükkânın önüne toplanmıştı, diğerleriyse çamurlu meydanda koşuşturuyordu. Fisher ellerini ceplerine sokmuş, başını yere eğmiş halde geçidin birkaç metre ötesindeki ahşap direğe yaslanmıştı. Kampa ayak basmamla doğruldu ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

“Sana da merhaba!” Hızlı adımlarla peşine takıldım. “Sana diyorum, göt herif! Ne yaptığını sanıyorsun? *Gel* buraya.”

Fisher bana kulak asmadı. Adımlarını bile yavaşlatmadı. Ben de koşmaya başladım, yanma ulaştığımda verdiğim her nefes yüzümün önünde buhar bulutları oluşturuyordu. Gömleğimin yakasını çekeerek, “Bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?” diye çıktım.

Gözlerinde ufak bir sinir parıltısı belirse de bana bakmaya tenezzül etmedi. “Endişelenme. Solup gider. Muhtemelen,” dedi düz bir sesle.

Ah, tepemin neye attığını biliyordu demek. Tanrılar aşkına, gerçekten çekilmez bir adamdı. “Ben *dövme* istemedim, Fisher,” diye tısladım. “Tam *mememin* üzerinde bir kuş dövmesi ise kesinlikle istemedim. Geri almak zorundasın.”

Fisher ileriye sabitlediği bakışlarını bana çevirmedi. “Bu işler öyle yürümüyor.”

“Hadi oradan. Senin vücudundaki mürekkepten geçti. Bana dokundun. Teninden benimkine aktı. O yüzden... siktir, ne bileyim elimi falan sık ve dövmeni *geri al!*”

“*Elini falan sıkmayacağım,*” dedi umursamazca.

“Ne yapacağım o zaman?”

Bana gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Alt tarafı bir dövme, Osha. Ölmezsin. Yakında varlığını bile unutursun.”

“Unutmam! Kafamda yaptırmak istediğim dövmeler vardı. Kendi isteğimle gidip tenime işleteceğim şeyler. Ve bu aptal şey mememin tam üzerinde!”

“Ne dememi istiyorsun?” diye mırıldandı. “Madem canını o kadar sıkıyor git üzerine başka bir dövme yaptır.”

Çamurun ortasında duraksadım ve Fisher’ın gidişini izledim. “Yaptırabilir miyim?”

“Umurumda değ—” Boğazını temizledi. “Yaptırabilirsin tabii. Kamp yanında iğnesi ve mürekkebi olan canı sıkılmış savaşçılarla dolu.”

CALLIE HART

“Peki. Tamam, o zaman. Üzerine başka bir dövme *yaptıracağım*. Bak... Biraz yavaşlar mısın lütfen? Beni nereye götürüyorsun?”

“Kamp şifacısına,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “İçmen gereken bir şey var.”

“İçmem gereken bir şey var da ne demek?”

“Dün gece olanlar yüzünden. Bir Fae’le insanın çocuk sahibi olması son derece nadir görülse de imkânsız değil ve...”

Kahkahalara boğuldum.

Fisher aniden durdu ve şaşkınlıktan açılmış gözlerle bana döndü. “Yaptıklarına hiçbir zaman akıl sır erdiremedim ama *bunun* nesi komik?” diye sordu.

“Hamile kalmam mümkün değil, Fisher. On dört yaşında arındırıldım.”

Yüzünün rahatlamayla dolmasını beklemiştim, betinin benzinin atmasını değil. “Ne dedin sen?”

Gülmeyi kestim. “Arındırıldım dedim. On dört yaşımıdayken. Bölgemdeki kızların yüzde yetmişine yapılır.”

Birkaç adımla yakınımaya, *çok* yakınımaya geldi ve başını bana doğru eğdi, burun delikleri öfkeyle genişledi. “Ne demek... *arındırıldım?*”

“Yani... bizi kısırlaştırıyorlar,” diye fısıldadım. Dün gece bunu anladığımı sanmışım. Yoksa korunmaktan falan bahsetmesini beklerdim. Fakat yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa en ufak bir fikri yokmuş. “Üçüncü Bölge, Gümüş Şehir’in en yoksul bölgesidir,” dedim. “Madra’nın şifacıları, nüfusumuz artarsa geçinemeyeceğimizi öne sürerek ürememize izin verilmemesini tavsiye ettiler. Bu politika yüzyılı aşkın süredir yürürlükte. Her on kız bebekten yedisi nüfusa geçirilirken Bölge yetkilileri tarafından işaretlenir.” Ona sol kulağımın arkasındaki küçük çarpıyı, kısırlaştırıldığımın kanıtını gösterdim.

Fisher’in yüzü ifadesizleşti. Suratıma öylece bakakaldı.

“Ne? Sevinirsin sanmışım.”

Çenesini sıkarak önüne döndü ve bakışları ufuktaki bir şeyleri taramaya başladı, ne olduğunu tanrılar bilirdi. Bir şey mi duymuştu?

İnsan kulaklarımın işitemediği bir tehlike mi algılamıştı? “Fisher. Bir şey mi oldu?”

Yüzünü tekrar bana döndüğünde gözbebekleri o kadar genişlemişti ki gözleri neredeyse tamamen siyahtı. “Bir şey yok. Hiçbir şey yok. Demirhaneyi bul ve işe koyul. Her şeyi hazırlattım. Öğlen yemeğinde raporunu bekliyorum.”

Ardından arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Demirhaneyi bul. Hah! Söylemesi kolaydı tabii. Yeni çalışma alanımı bulmak tam yarım saatimi aldı ve nihayet kapıdan içeri girdiğimde kıcımdan ter damlıyordu, nefes nefese kalmıştım ve bir şeyleri yumruklamaya hazırdım. Fisher demirhanenin kampın arkasındaki küçük tepenin zirvesine yakın olduğundan bahsetmeyi atlamıştı ve yukarı uzanan yol o kadar dikti ki yer yer ellerimi kullanarak tırmanmak zorunda kalmıştım.

Şükürler olsun ki ocak çoktan yakılmış, Cahlish'ten gelen alet edevatlarım ahşap bir çalışma tezgâhının üzerine dizilmişti. İçerisi ahırdan biraz daha büyüktü ama bir şikâyetim yoktu. Tepeden bütün kampı görebiliyordum. Etraf sessizdi ve yalnızdım. Huzur ve yalnızlık işime odaklanmama yardımcı olacaktı. Kolları sıvayıp işe koyuldum.

Kingfisher yine bir yerlere eser miktarda cıva saklamıştı. Bakır sikkelerle dolu, çürümeye başlamış ahşap kutuları, dolapları ve rafları karıştırarak etrafı talan ettim ama metali hiçbir yerde bulamadım. Her yeri bir kez daha kontrol ettikten sonra tezgâhın başına geçtim ve öfkemi bastırarak kulaklarımı dört açtım. Ses belli belirsiz bir fısıltıdan ibaretti. Alçaktı ve uzaklardan geliyordu. Neredeyse hafif bir esintiyle karıştırıyordum. Ama hayır. Başımı hafifçe eğip gözlerimi kapayarak kaynağına odaklandım ve nihayet hangi yönden geldiğini anladım. Doğudan. Demirhanenin dışından. Dağın ilerisinden.

“Piç kurusu,” diye söylendim sarp patikayı tırmanırken. Attığım her adımının ardından üç adım geriye kayıyordum. Botlarımın

CALLIE HART

tabanları pek çıkıntılı değildi ve gece boyunca o kadar çok kar yağmıştı ki zemin kayganlaşmıştı. Demirhanenin yaklaşık otuz metre yukarısındaki küçük, kayalık düzlüğe ulaşana kadar bir kere sertçe dizlerimin üzerine kapaklanmış, iki kere de kırımın üzerine düşüp patikadan gerisin geri aşağı kaymıştım.

Carrion aşağıda beni bekliyordu. Elinde kitabıyla mağaranın girişinde oturuyor, yaktığı ateşi karıştırıyordu. Keyfine diyecek yoktu. “Yvelia Faelerin bin yıl farkla Fae hanelerinin en genci olduğunu biliyor muydun? İki erkek kardeş arasında bir anlaşmazlık çıkmış ve kendi hanelerini kurmak üzere yollarını ayırmışlar.”

Ateşin karşı tarafında dikildim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım.

“Çekilir misin? Işığı engelliyorsun,” diye homurdandı Carrion.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” diye sordum. “Buraya geldiğinden beri her şeyi çok çabuk *benimsedin*. Faelerin varlığından bihaberdim ama sonra birden sivri kulaklı, keskin dişli devasa savaşçıların arasına düştün ve ‘Evet, tabii ya, elbette Faeler var,’ moduna girdin. Elbette başka diyarlar var. Elbette büyü, vampirler ve beni öldürmek isteyen bin bir türlü dehşet verici yaratık var. Bunların hepsi *aşırı* mantıklı!”

Carrion oflayarak kitabını indirdi. “Faelerin varlığından bihaber olduğumu kim söyledi?”

“Ne?”

“Faeleri biliyordum, Saeris. Büyükannem anlatmıştı.”

“Hadi ama. Biraz ciddi ol. Çocukken hepimiz onlara dair hikâyeler dinledik ama hiçbirimiz anlatılanlara *inanmadık*.”

Carrion bütün ciddiyetiyle, “Ben inandım,” diyerek kitabına geri döndü. “Büyükannemle tanıştın. Boş zamanlarında fantastik hikâyeler ve yalanlar uyduran bir kadına benziyor muydu?”

Bir an durup düşündüm ve ona hak verdim. Gracia Swift şimdiye dek tanıştığım en net, en ciddi insanlardan biriydi, saçmalığa asla tahammül etmezdi. Elroy’dan bile daha açıksözlüydü. Gracia,

Üçüncü Bölge'deki binaların sağlam temeller üzerine inşa edilmesinden sorumlu bir mühendisti. Şayet Carrion'a çocukken kitap okuduysa bunun kurmaca yaratıklarla ilgili masallar değil, şev stabilitesi hesaplamakla ilgili matematiksel kaynaklar olduğuna bahse girerdim.

“Bir kitabı vardı,” dedi, sanki elindekinden bahsediyormuş gibi onu kaldırıp göstererek. “İçinde bir sürü resim, illüstrasyon vardı. Yazıları yer yer solmuştu ama hepsini ezbere bildiğinden silinmelerinin hiçbir önemi yoktu. Zamanla ben de ezberledim desem yalan olmaz sanırım. Adı, *Gilaría Dağları'nın Fae Yaratıkları*'ydi. İlk sayfasında bir not yazılıydı. *Sakin ola unutma... Canavarlar en iyi karanlıkta serpilir. Okuduğun her şeyi kafana kazı. Savaşa hazırlan!!*” Carrion işaret ve ortaparmağını kaldırdı. “Sonunda *iki* ünlem işareti vardı. Swiftler hep çok ciddi insanlar olmuştur. Gracia bu abartılı vurguyu, Gilaría Faeleri günün birinde ortaya çıkarsa halimizin duman olacağına yordu. Griffin'in en az yedi özelliğini ezbere sayamazsam ya da tepeden tırnağa zırhını kuşanmış bir Fae savaşçısını nasıl öldüreceğimi ayrıntılı olarak anlatamazsam tatlı yememe izin vermezdi.”

Vay canına, işte bunu beklemiyordum. Faelere dair bir kitabı nereden bulmuştu ki? Madra, Faelerin ya da büyüünün bahsinin geçtiği her edebi eseri çok uzun zaman önce yakmıştı. Carrion'ın günün birinde kendini bu noktada bulacağına inanarak yetiştirildiğini öğrenmek tuhaftı. Ne var ki şu an buna kafa yoracak vaktim yoktu.

“Burada beni bekle diye seni Fisher mı gönderdi?” diye sordum.

“Öyle de denebilir,” dedi Carrion. “Çadırımda mışıl mışıl uyuyordum. Sonra içeride simsiyah, bok gibi tavırları olan bir bulut belirdi ve bana hırlayarak kıcıımı kaldırmamı söyledi. Güneş daha doğmamıştı bile ama beni tembellikle itham edip durdu. Bir de oksijen israfı dedi. O ne *demekse* artık.”

Sızlanmasını duymazdan gelerek elimi öne uzattım. “Sana ne emanet ettiyse ver şunu. İhtiyacım var.”

CALIE HART

Carrion suratını buruşturarak elini cebine attı. Kingfisher'ın Cahlish'teki demirhanede cıvayı sakladığı küçük ahşap kutuyu çıkarıp bana doğru fırlattı. "Bizi kaçıran kişi çok iyiliksever olduğundan kutuyu açmamamı tembihledi. Normalde arkasını döner dönmez bildiğimi okurdum ama kutuyu tutunca elimin her yerim karıncalandı, ben de bir kez olsun ona kulak vereyim dedim."

Kutuyu açsaydı Carrion'a ne olurdu? Cıva hareketsizdi. Katı halde, uykudaydı ama kazayla onu tetiklemesi son derece olasıydı. Neden olmasındı ki? Sonuçta ben yapabiliyorsam onun da bunu yapabilme ihtimali vardı. *Neden* cıvaya hükmetme yeteneğiyle doğduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki aynı yetenek Carrion'da da vardı ama henüz ortaya çıkmamıştı. Kutuyu tuttuğunda ellerinin karıncalandığını söylemişti. Bunun bir anlamı olabilirdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Ateşi karıştırıp kitabımı okumak dışında mı?" diye sordu kitabı tekrar havaya kaldırarak. "Başka işim yok. Neden sordun?"

"Benimle gelip ateşle daha heyecanlı şeyler yapmak ister misin?"

Abartılı bir hareketle kitabının kapağını kapadı. "İstemez miyim?"

- Magnezyum tozu, ince öğütülmüş tuz, saf su
- Bizmut, bakır, antimon
- Bakır sülfat, kireçtaşı, kurşun

Sonuç: Tepkime yok.

Listeme üç deney ve üç başarısız sonuç daha eklenmişti. Dahası, antimonla çalışmak bir yana, bugüne dek adını bile duymamıştım ve beyaz tozun son derece tahriş edici olduğunu acı yoldan öğrenmiştim. Yarı metal cıvayla temas eder etmez alev almıştı ve etrafa yaydığı duman midemizi öyle bir bulandırmıştı ki Carrion'la kendimizi dışarı atıp karların üzerine kustumştuk.

Öğleden sonraya doğru kendimize gelmiş ve bir şeyler yemeye cesaret etmiştik. Ben saflaştırma işlemine başlarken Carrion kampa döndü ve tam kar yağmaya başladığı sırada bir kucak dolusu atıştır-malık ve bir sürahi suyla çıkageldi.

Dışarıda oturup karnımızı doyurduk. Soğuk et parçalarını, bir-kaç dilim peyniri, küçük bir kâse dolusu fıncığı, biraz ekmeği ve bir avuç enfes minik tuzlu balığı mideye indirdik.

“Yoğun bir gün müydü?”

Kingfisher arkamızdan sinsice yaklaşp ansızın demirhaneden çıktığında lokmam boğazıma kaçtı. Onu gördüğüm an, hain zihnim beni dün geceye götürdü. Vücudumda gezinen elleri ve ağzı, diliyle yaptığı milyonlarca günahkâr şey.. Fisher bana bir bakıp gözlerini kıstı ve sanki o da birkaç uygunsuz durum hatırlamış gibi dikkatini kampa çevirdi. Çok geçmeden kanayan dudağını, çenesindeki mor-luğu ve gömleğinin siyah değil, kırmızı renkli kanla ıslandığını fark ettim ve düşüncelerim başka yöne kaydı.

“Ne oldu sana? Neden her yerin kanıyor?”

“Antrenman yaptık,” dedi sertçe. “Konuyu değiştirme. Neden çalışmıyorsun?”

Yaralanmış olması birden o kadar da umurunda olmadı. Hatta suratına bir tane de ben patlatmak istedim. “Hani *köle* değiliz ya, oturup birkaç lokma yiyelim dedik. Bak, tabaklarımız bile iki tane,” dedim ona kendi yemeğimi yediğimi, Carrion’la paylaşmadığımı göstererek. “Bugünkü işim bitti zaten.”

“Denemelerin nasıl sonuçlandı?”

Bir kaşımı kaldırdım. “*Sence?*”

Alaycı cevabıma karşılık vermedi.

“*Benim* de sana bir sorum var,” dedim. “Cahlishte cıvayı raf-lardan birindeki küçük bir kutuya sakladın. Bugün onu Carrion’a emanet ettin ve beni bu lanet dağın yarısını tırmanmak zorunda bıraktın. Neden onu benden saklama konusunda bu kadar ısrarcısın? Kolay bulabileceğim bir yere bıraksan ölür müsün? Vaktimi cıvanın izini sürmekle harcamasaydım belki *daha fazla* deney yapabilirdim.”

CALLIE HART

Fisher'in gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Yorgun görünüyordu. "Gününe biraz renk kattığım için beni bağışla. Cıvayı bulmakta ustalaşman iyi olacak. Günün birinde bir damlasını metrelerce öteden hissetmen gerekebilir."

"Bu çok *sinir bozucu*."

"Eh, öyle ya da böyle cıvana kavuştun. Öğleden sonra daha fazla deney yapacak mısın?"

"Hayır. Gümüşü saflaştırmam gerekiyor," dedim huysuzca.

Fisher gözünün ucuyla Carrion'a baktı. "*Sen gümüşü arındırma-ya dair bir şeyler biliyor musun?*"

"Bir bok bilmiyorum," diye yanıtladı Carrion. "Ben daha çok lojistik adamıyım."

"O ne demek?"

"Bir şeyleri bir yerden başka bir yere taşımakta çok iyiyimdir."

"Bunu yapacak bir dünya eşeğimiz var. Kendine faydalı bir meziyet bulmalısın," diye tersledi Kingfisher.

"Pardon, bütün gün *bana* gayet faydalı oldu!" Ayağa kalkıp pantolonuma bulaşmış tozu silkeledim ve içi fındık dolu küçük kâseyi Carrion'a uzattım. Carrion, Fisher'a iğneleyici bir gülümsemeye bakarak ağzına bir fındık attı. Fisher tepkisiz kaldı. En azından vücudu hareket etmedi. Kara bir duman bulutu, yemeklerimizi ısıtmak için yaktığımız ateşin üzerinden geçerek Carrion'ın göğsünün tam ortasına çarptı. Şiddetli bir darbe değildi. En fazla güçlü bir esintiye eşdeğerdi ama Carrion'ın kâseyi elinden düşürmesine ve içindekilerin etrafa saçılmasına yetti.

Tanrım, bir çocuktan farksızdı.

"Ren'i bul. Ondan yapılacak bir iş iste, yoksa ben sana bir tane bulurum," dedi Fisher. "Tuvaletleri temizlemeyi cazip bulmazsın sanıyorum. Büyün olmadığı için elle yapmak zorunda kalırsın."

Carrion'ın suratındaki sırıtış soldu. "Bugün daha da bir çekilmezsin. Acilen birileriyle yatmalısın. Keyfini yerine getirir belki. Haksız mıyım, Gün ışığı?"

Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve şiddetle öksürmeye başladım. Carrion istese bile bundan daha talihsiz bir öneride bulunamazdı. Ben göğsümü yumruklayarak nefes alma mücadelesi verirken Fisher öylece beni izledi. Yüzünde hiçbir ifade, en ufak bir duygu kısıntısı yoktu. Dışarıdan görünen sakinliğinin yanıltıcı olduğunun tek emaresi sağ gözbebeğinin etrafında dönen cıvaydı. Bakışlarını nihayet benden ayırıp Carrion'a küçümseyici bir bakış attığında gözleri sanki ışığı içiyor gibiydi.

“Ona Gün ışığı deme,” dedi.

“Nedenmiş o?”

Eğer Carrion'ın derdi Kingfisher'in damarına basmaksa bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Fakat Kingfisher sorusundaki alaycı tınıyı duymazdan geldi. Başını hafifçe yana eğdi, burun delikleri genişledi ve alçak bir gümbürtüyle sorusunu yanıtladı. “Çünkü o ayışığı. Dağların zirvesini çevreleyen sis. Fırtınadan hemen önce havayı ele geçiren elektrik. Savaş başlamadan önce meydandan yükselen duman. Onun ne olduğuna, ne olabileceğine dair en ufak bir fikrin bile yok. *Sen ona Majesteleri demelisin.*”

Yüzümü bir sıcaklık kapladı. Göğsümün ortasını yakıp kavurdu, iç organlarımı küle çevirdi. Carrion ona biriyle yatmasını söylediğinde iğneleyici bir dille karşılık vermesini beklemiştim. Bunu... değil. Neydi *bu*? Carrion, Kingfisher'in gözlerinin ardındaki sessiz öfkenin ağırlığıyla sindi ve yüzündeki gizlemeye pek zahmet etmediği gülümseme kaybolup gitti.

Kendimi daha önce de tuhaf durumların içinde bulmuştum ama şimdiye dek kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Boğazımı temizleyerek onlara hâlâ yanlarında olduğumu hatırlattım. “Bir şey mi istemiştin, Fisher? Yoksa işimin başına dönebilir miyim?” diye sordum.

Bana dönmesiyle yüzü yine ifadesizleşti.

“Bugünlük işin bitti. Gümüşü saflaştırması için birini gönderirim. Kamp bunu halledebilecek demircilerle dolu. Ne yazık ki sana başka bir iş için ihtiyacım var, Osha.”

24

Lupo Proelia

İğne kadar sivri kılıç parçaları hâlâ duvara saplı duruyor, ateşin yaydığı ışıkla parlıyordu. Kaşlarımı çatarak eserime dikkatli bir bakış attım. “Beş yüz altmış üç tane,” dedi Renfis. “Demircilerimizden biri parçaları forsepsle çıkarmaya çalıştı ama çok ince olduklarından doğru düzgün kavrayamadı. İki tanesi kırıldı. Uçları taşın içine gömülü kaldı ve bu... eh, pek hoş değil.” Ren’in elmacıkkemiğinin üzerinde bir morluk vardı ve konuşurken rengi gitgide koyulaşıyordu.

“Bugünkü antrenmanda ne oldu böyle?” diye mırıldandım kısık sesle.

Ren odanın öteki ucunda duran Fisher’a bakmamaya yemin etmiş gibi gözlerini üzerime kenetlemişti. “Hiçbir şey. Neden sordun ki?”

“Çünkü ikiniz de yara bere içindesiniz ve eşek sudan gelinceye kadar dayak yemiş gibi yürüyorsunuz!”

“Fisher’ın heyheyleleri biraz üzerindeydi. Olan bu,” dedi siyah saçlarını savaş örgüsüyle toplayan Lorreth. Ateşin yanında bir tabureye kurulmuştu ve açık mavi gözleri içerideki herkesin her hareketini takip ediyordu. Danya’yla son derece hararetli bir tartışmaya tutuşmuş görünen Fisher’a bakıyor olsa da belli ki kulağı Ren’le bende idi.

“Fisher gayet iyi,” dedi Ren ciddi bir sesle. “İkimiz de gayet iyiyiz. Birazdan Te Léna’ya gideceğiz. Artık elimizdeki işe odaklanabilir miyiz? Şu kılıç parçalarını duvardan nasıl çıkaracağımıza dair bir fikriniz var mı?”

Benden sakladığı bir şey vardı ama o şey her neyse üzerine konuşmak istemediği ortadaydı. Sırrını saklamasına müsaade ettim. “Onları kırsak ve taşların dışında kalan uçlarını zımparalasak olmaz mı?” diye önerdim. “Danya kendine yeni bir kılıç yaptırabilir.”

Ren güldü. “Keşke o kadar kolay olsa. Danya’nın kılıcı özeldi. Bir zamanlar Nimerelle gibi kadim büyüyle doluydu. Paha biçilmez bir Fae yadigârı.” Taş duvardan çıkan sivri parçalara bakarak yüzünü buruşturdu. “*Yadigârıydı*. Danya’ya miras kaldı. Kadim Simyacılar tarafından dövülmüş tanrı kılıçları Faeler için kutsaldır. Danya’nın rütbesini ve Lupo Proelia’nın esas üyelerinden biri olduğunu simgeliyor. Diğer...”

“Affedersin, Lupo ne dedin?”

“Lupo Proelia. Kingfisher’in kurtları,” dedi iç geçirerek. “Aslında sekiz kişiydik ama kısa süre önce sayımız azaldı. Tıpkı kurtlar gibi yekvücut dövüşür, birlikte çalışırız. Bazı zırh parçalarımıza işlenmiş kurt sembolünü fark ettiğinden eminim.”

Elbette fark etmiştim. Armaları Fisher’in boynuna taktığı plakadaydı. Göğüs zırhında da bir tane vardı ve dövmesi de birkaç kez gözüme ilişmişti. Mesela dün gece, *Lupo Proelia*’nın lideri bedenimi dilediğince kullanırken.

“Bildğin gibi, Nimerelle büyüünü hâlâ koruyor. Kalan tüm tanrı kılıçları asırlar önce uykuya dalmış olsa da Danya’nın kılıcı onun ve halkımız için hâlâ çok önemli. Taşın dışında kalan uçlarını kazıyıp kalanını boş veremeyiz. Bu kutsal olana saygısızlık etmek olur.”

“Harika. Kampa gelmemin üzerinden beş dakika bile geçmeden Fae ırkı için büyük önem taşıyan kadim bir silahı yok ettim demek,” dedim Ren’in anlattıklarını toparlayarak.

CALLIE HART

Danya bir parmağını bana doğrultarak, “Bak işte! *Umurunda* bile değil!” diye bağırdı. “Yaptığı şeyin ağırlığını anlamasına rağmen ukalalık yapıyor!”

“Ukalalık yapmıyor.” Fisher harita odasını aşır kılıçtan kalanlara doğru yürürken derin bir iç geçirdi. “Berbat bir ironi anlayışı var sadece.”

Danya'nın bana attığı nefret dolu bakışlar da suratıma doğrultup durduğu parmağı da sinirimi bozuyordu. “Affedersin ama sürekli bir sinir krizinin eşiğinde mi yaşıyorsun yoksa ben mi tam gününü buldum?” diye tersledim.

Kadının ağzı şaşkınlıkla beş karış açıldı. “Daha neler. Soylu bir Fa'e böyle konuşmasına müsaade mi edeceksin gerçekten?” dedi Fisher'a dönerek.

“*Benden* ne yapmamı istiyorsun?” diye karşılık verdi Fisher. “Bir akı ve ağzı var. Ve ben ikisinin de bekçisi değilim.” Taştan çıkıntı yapan ince parçalardan birini kavradı ve kaşlarını çatarak metali incelemeye koyuldu.

“Askerlerden birinin üstüne böyle saygısızlık yapmasına göz yumar mıydın?”

“Hayır, yummazdım,” dedi.

“O zaman neden onun...”

“Ama ne Simyacı bu ordunun bir üyesi ne de sen onun üstüsün,” diye sözünü kesti kadının. “Yeter. Biraz susup kızın *beni* öldürmeye yeltendiğin kılıcı onarıp onaramayacağına bakmasına müsaade edecek misin yoksa volta atıp bağırma devam etmek mi istersin?”

Danya'nın nutku tutulmuş gibiydi. Önce Fisher'a, ardından Ren'e, sonra da Lorreth'a şaşkın şaşkın baktı. Bana göz ucuyla bakmaya bile tenezzül etmedi.

“Lorreth,” dedi Danya. Ateşin başında oturan adam ellerini kaldırarak başını iki yana salladı.

“Bana hiç bakma. Hayatta olmaz. Dün gece yumruğunla morarttığın yer hâlâ acıyor. Fisher'a saldırmaya yeltenerek sınırı epey

aştın. Kılıcının paramparça olup *duvara* saplanması senin suçun,” dedi. “Bence insanın yaptığı şey çok etkileyiciydi. Bunu fazlasıyla hak etmiştin.”

“Göt herif,” dedi Danya tükürürcesine. “Sana daha sert vurdum.”

“Denesen de yapamazdın,” diye karşılık verdi Lorreth sırıtarak.

Didişmelerini dinlemiyordum. Danya *yanılıyordu*; bu kadar değerli bir şeyi yok etmiş olmak tabii ki umurumdaydı. Kılıçtan kalan parçaları inceleyerek onları taştan çıkarmak için bir strateji geliştirmeye çalışıyordum ki duyularımın köşesinde belli belirsiz bir kıpırtı hissettim. Demirhanedeki cıvanın fisıltısı bununla kıyaslandığında sağır edici bir kükreme gibi kalırdı ama... bir şeyler duyduğuma yemin edebilirdim.

Fisher’a döndüm. “Kılıç sadece sertleştirilmiş çelikten yapılmamış. Alaşımında cıva da var.”

Sözlerimi başıyla onaylarken yüzünde belli belirsiz bir tatmin belirdi. “Öyle. Eser miktarda ama evet. Ona durmasını emrettiğinde sana bu yüzden kulak verdi.”

“Yani... Zilvaren’de bana tepki veren ne demir ne bakır ne de altındı o halde? Cıvaydı.”

Kingfisher beni başıyla onayladı. “Evet, her zaman cıvaydı. Bir sürü Simyacı’nın yaşadığı ve dünyalarımız arasındaki geçitlerin hâlâ açık olduğu zamanlarda pek çok farklı alaşımın metale katılırdı. Silahları daha güçlü hale getirir, büyük miktarda büyüyle doldurulabilecek araçlara dönüştürürdü.”

Zihnim dört dönüyordu. “Metal bu yüzden ender bulunuyordu demek. Madra hepsini toplamıştı. Cıvayı halktan uzak tutmak istiyordu. Şehirde benim gibi onları kontrol edebilecek insanların yaşadığını biliyordu.”

Kingfisher sessiz kaldığında Ren söze girdi. “Tarihi kayıtlarımız çoğu Simyacı’nın bir nesneye en az yüzde beş oranında cıva içeriyorsa hükmedebildiğini söylüyor. O zaman bile çoğu zaman tek

CALLIE HART

yapabildikleri, dövülmeleri için cıvayı katıdan sıvı hale dönüştürmek. Nesnelerin böyle,” Danya’nın kılıcından geriye kalanları işaret etti, “paramparça edilebildiğine dair hiçbir bilgi yok.”

“Peki. Yani bu beni... bir *anomali* mi yapıyor?” Kingfisher’a bir bakış attım. Onun fikirlerini de duymak istiyordum. Birbirimizin duygularıyla –onda duygu denen şeyden eser *varsa* tabii– oynadığımız kedi fare oyununa rağmen Ren’in yorumu hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ne var ki Fisher bana bakmamaya kararlıydı. Harita masasına yaslanıp ağırlığını kenarına verdi ve gözlerini yerden kaldırmadan dişlerini sıkıp gevşetti.

“*Bu* seni kayıtlı tarihteki en güçlü Simyacı yapıyor,” diye düzeltti Lorreth. “Savaşın seyrini hayallerimizin bile ötesinde değiştirebilecek bir Simyacı. Diyarlar arasındaki geçitler kapandığında ve Simyacıların soyu tükendiğinde çoğumuz daha bebektik. Bazılarımız henüz doğmamıştı bile. Büyüyle doldurulabilecek yeni silahlar dövecek oir Simyacı’nın kampta hazır bulunduğu savaş meydanlarının neye denzediğine dair en ufak bir fikrimiz bile yok”

“Hey, yavaş ol biraz! *Büyüyle doldurulabilecek* silahlar dövmeyi bilmiyorum! Yadigârların nasıl yapıldığını bile çözemedim!” Soğuk terler dökmeye başladım. “Bir arpa boyu yol katedemedim. Ne Kış Sarayı’nda ne Cahlish’te. Bu sabah kamp demirhanesinde yaptığım denemeler de hüsrarla sonuçlandı. İçinde bulunduğunuz savaşın kazanılmasında önemli bir rol oynayacağım gibi bir yanılgıya kapıldığınız bu stratejiyi yeniden düşünün *lütfen*.”

“Aynen öyle. Kendi kıcını bile silmekten aciz...”

“Yedi tanrı üzerine yemin ederim ki Danya, çeneni kapamazsan seni kendi ellerimle kapının önüne koyacağım,” diye homurdandı Ren.

Danya suratına bir tokat yemiş gibi geriye tökezledi. Gözleri yaşlarla doldu, dudakları titriyordu. “Yok artık,” diye fısıldadı. “*Sen* de mi? Sen de mi bu saçmalığa ortak olacaksın? Biz burada kaldık. Çamurun içinde savaşan, dostlarımızın birbiri ardına ölmesini izleyen bizdik. Bu insan doğduğunda bu mücadeleye *biz* asırlar önce baş koymuştuk!”

“Haklısın,” diye çıktı Ren. “Burada, hiçliğin orta yerinde, topraklarımızın unutulmuş bir köşesine biz sıkışıp kaldık. Kuzeydeki soylu pisliklerin sikinde olmayan sınırı savunuyoruz. Yüzyıllardır. Biz düşersek bütün diyar düşer. Savaşa bir asır daha devam etmeyeceğiz.”

“Gerekirse edece...” diye lafa girdi Danya.

“Etmeyeceğiz. Çünkü her geçen gün bizim sayımız azalırken Malcolm’ın sürüsü büyüyor. Dışarıda avlanacak av kalmadı. Belikon artık cepheye erzak göndermiyor. Ateş yakacak odunumuz yok. Askerleri doyuracak yemeğimiz yok. Onları sıcak tutacak giysimiz yok. Ellerine verecek silahımız bile yok. Yani evet, büyüdü bir şekilde diyarımıza gelen bir insanın savaşın seyrini değiştirmemize yardımcı olacağı bu planı destekliyorum çünkü o olmazsa hepimiz yakında ölüp gideceğiz. Bir asırdan, elli, hatta on yıldan bahsetmiyorum. En fazla bir yılımız var, Danya. On iki ayımız. Bir çare bulmazsak Malcolm seneye bu zamanlar savaşı kazanmış olacak.”

“Kafanı bacaklarının arasına sıkıştır. Belki bir faydası olur.” Loreth elindeki elmadan bir parça daha kesti ve hançerinin ucuna saplayıp ağzına attı. Arkasında uzanan gökyüzü yan yatmıştı, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve savaş kampının sınırları bir bulanıklıktan ibaretti. Kalçalarını kavrayarak ellerimi dizlerime koydum ve nefes almak için mücadele ettim. Göğsüm sıkışıyordu.

Ren’in sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Hepsini unutmak istesem de ağzından çıkan her kelime zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor ve her seferinde yeni bir panik dalgasının fitilini ateşliyordu. Bir yıl. Sadece bir. Savaşı kendi lehlerine çevirebilmek için her şeyi yapsalar da hiçbiri işe yaramamıştı. Artık sadece vakiderinin dolmasını bekliyorlardı. Çok geçmeden cepheyi ayakta tutamayacak kadar güçsüz düşeceklerdi ve doymak bilmez yüz binlerce vampir Yvelia’yı kıpkırmızı bir ölümle boyayacaktı.

Her şey *benim* aptal bir metali nasıl kontrol edeceğimi öğrenme bağlıydı.

CALLIE HART

Tanrılar, günahkârlar, şehitler ve hayaletler aşkına.

Hepimiz boku *öyle* bir yemiştik ki.

“Zamanla alışıyorsun, biliyor musun?” dedi Lorreth havadan sudan konuşur gibi. “Yaklaşan kıyametin boğucu paniğine. Eninde sonunda artık farkına bile varmadığın bir arka plan gürültüsü oluveriyor.”

“Fisher... nerede?” diye sordum kesik bir nefesle. Ren dönen birkaç gözcüyle konuşmaya gittiğinde kendimi savaş odasından dışarı atmıştım. Danya da çadırdan çıkıp kendi kendine söylenerek nehre yönelmişti. Lorreth de on dakika kadar sonra bana katılmış, her zamanki sakinliğiyle birkaç metre ötemdeki bir kütüğe oturmuştu. Ama Fisher çadırdan çıkmamıştı.

Lorreth, “Cahlis’e döndü,” diyerek kestiği elma diliminden bir ısırık aldı.

“Ne?”

“Te Léna’yı görmeye gittiğini söyledi.”

Te Léna mı? Tatlı şifacı, vampir saldırısının ardından bana çok iyi bakmıştı ama iyileştikten beri onu pek düşünmemiştim. Şimdi düşününce bu, kısa bir süre zarfında Fisher’ın onu ikinci ziyaret ediydi ve hiçbirinde de yaralı falan değildi.

Tanrılar aşkına, neyim vardı benim böyle? Bu diyar son sürat yok olmanın eşiğine doğru ilerliyordu, öfkeliydim, bunun benim ve Yvelia’daki diğer herkes için ne anlama geldiğini düşündükçe ödüm kopuyordu ama bir yandan da... *kıskanıyordum*. Ve bu var ya? Kendimi acınası hissetmeme neden oluyordu. Lorreth’a sormak istediğim soruları –*Te Léna ve Fisher sevgili mi? Fisher ondan hoşlanıyor mu? Bir geçmişleri var mı?*– bastırmaya çalıştım. Bunları düşündüğüm için bile çok utanıyordum. Bunlar yerine çok daha önemli bir soruyu dillendirmeye karar verdim.

“Nerede... bir *kadeh*... bir şey içebilirim?”

Kampın göbeğindeki ahşap bina bir handı ve şimdiye dek içtiğim en *harika* içkiler oradaydı. İçeri girdiğimden beri beş bardak

sert viski yuvarlamıştım ve çakırkeyif olmaya başladığımı hissedebiliyordum. Endişelerim çoktan uçup gitmiş, her şey gözüme gülünç görünmeye başlamıştı.

“Günün sonunda durum aslında çok basit,” dedim.

Lorreth bardağına sanki dibinde viski kalmış da bir türlü göremiyormuş gibi bir bakış attı. “Nasıl yani?” diye karşılık verdi.

“Yalancı şerefsizin teki. Bunca zamandır bana yalan söylüyor.”

Lorreth’ın kaşları çatıldı. “Kim? *Fisher* mı?”

“Evet, Fisher tabii. Başka kim olacak?”

Adam başını iki yana salladı. “Mümkün değil. O bir Yeminli Fae.”

“Yani?”

“Yani biz yalan söyleyemeyiz.”

Bir gözümü kapadım ve diğerini kısarak onu kuşkuyla süzdüm. “Bana sorarsan kulağa bayağı bir saçmalık gibi geliyor.”

Lorreth kollarını iki yana açarak omuzlarını silkti. “Yirmi bir yaşımıza bastığımızda Firinn Taşı’nın önünde diz çöker kararımızı açıklarız. Her birimiz. Bir karar veririz. Kanımızı taşın üzerine akıtarak yemin ederiz. Daima dürüst olacağımıza. Bedeli ne olursa olsun sözümüzden dönmeyeceğimize.”

“Ya da?”

“Ya da Yolsuz olmayı seçeriz. Yolsuz Faeler yalan söyleyebilir. Sahetekârlık yapabilir. Bir şeyler çalabilir. Bunların pek çok durumda son derece işe yarar olabileceğini inkâr edemem. Fakat bu beraberinde Kinfisher’in –ve geri kalanımızın– ödemek istemediği bir bedel getiriyor.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Neymiş o bedel?”

Lorreth cevap gün gibi ortadaymışçasına omuzlarını silkti. “Onurumuz.”

Buna inanmaz bir ses çıkararak karşılık verdim.

“Kısacası, zaman zaman bunu yapmayı ne kadar çok istesek de sözümüzden dönmemiz de yalan söylememiz de fiziksel olarak imkânsız.”

CALLIE HART

“Hımm. Evet, şey,” diye itiraf ettim. “Kingfisher Kış Sarayı’ndaki demirhanede bunu söylemişti ama pek kulak asmamıştım.”

“Neden?”

“Çünkü asla yalan söyleyemeyeceğine dair bir yalanı ancak yalan söylediğini çaktırmak istemeyen bir yalancının söyleyeceğini düşünmüştüm. Tanrılar aşkına... bu çok kafa karıştırıcı oldu.”

“Ne konuda yalan söylediğini düşündün?”

O günkü konuşmamızın anıları hızla zihnime doluştu. Açık açık sorduğum, “aletin ne kadar büyük?” sorusu. Fisher’ın kibirli bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrılan dudakları.

“Sana çığlıklar attırarak kadar büyük...”

Haklı çıktığını fark ettiğimde sağlıklı miktarda bir öfke hissettim. Kahretsin. “Orası önemli değil,” dedim. “Önemli olan, size silah yapmam için bana ihtiyacınız olduğunu, aksi halde Malcolm’ın kazanacağını en başından beri biliyor olması. Buna rağmen o yüzükleri hepimiz için birer yadigâra dönüştürdükten sonra evime dönmeme izin vereceğine yemin etti.”

Benden daha sarhoş olmasına rağmen Lorreth’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Seninle bu anlaşmayı gerçekten yaptı mı?”

Onu başımla onayladım ve içkimi kafaya diktim.

“Eh, yemin ettiyse endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok demektir. Kendi büyüsu onu yemini onurlandırmaya zorlamasa bile, ki zorluyor, Fisher verdiği sözden dönecek bir adam değil.” Bunu söylerken savaşçının sesinde gergin bir tını vardı. Fisher’la pazarlığımızın detaylarına şaşırdığı ortada olsa da bunu iyi saklamıştı.

Fakat bu konuyu konuşmaktan sıkılmıştım. “Söylesene...” Masa-nın üzerine eğilerek Lorreth’in ağzını işaret ettim. “Şu dişler. Fisher kan lanetinden kaldıklarını söylemişti. Ama... hâlâ işe yarıyorlar, değil mi? İsterseniz birinin kanını içebilirsiniz?”

Lorreth birden ayıldı. Gözbebekleri küçük noktacıklar haline geldi. Söylediklerimi kimsenin duymadığından emin olmak ister gibi etrafına bakındı ve iki tarafımızdaki masaları süzdü. “İı, aslına bakarsan bu, handa konuşulacak bir mevzu değil,” dedi alçak sesle.

“Neden?”

“Siktir. Bu konuşma için *çok* daha fazla içkiye ihtiyacım var. Bekle.” Barmene içkilerimizi tazelemesini işaret etti ve Lorreth’in dağ trolü olduğunu söylediği yüzü taştan yontulmuş gibi görünen yarıktık yanımıza gelerek bardaklarımızı doldurdu. Yanımızdan uzaklaştığında Lorreth iç geçirdi. Bardağını benimkine doğru kaldırdı.

“Sarrush.”

Bardağımı onunkine vurdum. “Sarrush.”

Lorreth derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Tamam. Başka kimse sana bir şey anlatmadı mı? Bu... *konu* hakkında?” diye sordu umutla.

“Hayır.”

“Ah...” Lorreth ne savaş odasında çıkan kavga sırasında ne Danya, Fisher’in kellesini uçurmaya kalktığına ne de Ren savaşı kaybetmenin eşiğinde olduklarına dair sarsıcı haberi verdiğiğinde sakinliğinden ödün vermişti. Fakat şimdi huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. “Evet, köpekdişlerimiz hâlâ kullanılabilir. Tıpkı vampirlerinki gibi. Ama kan içmek büyük bir tabudur. Hayır, tabudan da öte. Bir skandaldır.”

“Yine de kan içen Faeler var mı peki?”

Yanakları al al oldu. “Evet.”

“Hayatta kalmak için kana *ihtiyacınız* var mı?”

“Hayır, yok.”

“O zaman neden yapıyorlar?”

“Çünkü...” Etrafa temkinli bir bakış daha attı ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Bu seksle ilgili bir şey. Bir erkek birinin kanını içerse aleti hiç olmadığı kadar sertleşir. Hazdan sarhoş olur. İki taraf da. Sevişirken.”

“Ah.”

“Evet. *Ah*,” dedi. “Ama bu son derece kaygan bir zemin. Birini ısıtırsak kendimizi kaybetme riskimiz var. Kendimizi tutup geri çekilmek muazzam bir irade gerektirir. Bu... pek dillendirilen bir mevzu değil.”

Beynim viski yüzünden öyle bulanmıştı ki Lorreth’in anlattıklarından ne çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Fisher’a beni

CALLIE HART

ısırmasını söylediğimde neden öyle tepki gösterdiği şimdi anlaşılıyordu. Ama bunun ötesinde... ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Bu konuya dair daha fazla sorun varsa başka bir zamana saklamalısın. Etrafta kimsenin olmadığı bir zamana. Tercihen, ıı, *kanını içmek* istediğini ima eden kişiyle,” diye mırıldanarak bardağıyla yüzünü sakladı.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Evet, tabii.” Fisher’la aramda geçenlere dair kimseye tek kelime etmemiştim. Üzerime sinen kokusunu bastırabileceğimi umarak tenim pembeleşene kadar her yanımı çitilemişim ama anlaşılan Faeler sabunun altındaki kokuları da alabiliyordu. Bu, Lorreth’in dün gece seks yaptığımı bildiği anlamına mı geliyordu? Fisher’la seks yaptığımı? Biliyorsa da bir önemi yoktu. Bunu düşünüp endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Hem Lorreth’i doğru düzgün tanımiyordum bile. Ne düşündüğü kimin umurundaydı? Yabancıнын biriydi. Ama ondan hoşlanmıştım. Bir yabancı olarak *kalmasını* istemiyordum.

“Kendini nasıl burada buldun?” diye sordum.

“Yvelia’da mı? Burada doğdum,” diye yanıtladı.

“Hayır. Savaşın göbeğinde.”

“Ah.” Umursamaz bir tavırla elini salladı. “Hımm bir düşünelim... Bir zamanlar oradan oraya gezen bir şarkıcıydım desem inanır mısınız?”

Konuştuğunda sesi kulağa hoş geliyordu ama bu iri, tehlikeli görünen ölümcül savaşçıyı bir şarkıcı olarak hayal edemiyordum. “İyi miydin bari?” diye sordum.

“*Vasattım*. Meğer şarkı söylemek için değil, bir şeyleri öldürmek için yaratılmışım. Her neyse, bir gece yolda Fisher’la karşılaştım. Birkaç arkadaşına yardım etmeye gidiyordu. Beni bir çukurda yatarken buldu.”

Sırtışı bastırdım. “Sarhoş muydum?”

“Hayır. Ölmüştüm aslında. Daha doğrusu ölmek üzereydim.” Bana göz kırptı ama loş han ışığının altında yüzü birden gözüme daha bir solgun göründü. “İki vampir üzerime saldırmıştı. Başiboşlar.

Sürünün bir parçası değillerdi. Ama karınları *açtı*. Bana –sırtında lavtasıyla bir başına gezinen sıska çocuğa– bir bakış attılar ve iyi bir yemek olacağıma karar verdiler. Kanımı neredeyse kuruttular.”

“Siktir. Kulağa berbat geliyor.”

“Eh, eğlenceli olmadığı kesindi. Ama üzerinden uzun zaman geçti. O zamandan beri daha beterlerini yaşadım. Her neyse, hiçliğin orta yerindeydik. Beni bir şifacıya götürmeye kalksalar bile yolda öldürdüm. Onlar yanımdayken ölüp geri dönsem içlerinden birkaçı öldürmem işten bile sayılmazdı ve bazıları bu riski göze almak istemedi. Fisher’a vampirlerin yarım bıraktığı işi bitirmesini söylediler ama o bunu kabul etmedi. Onlara kamp kurmalarını söyledi ve beni geçidiyle Cahlish’e götürdü. Hasiktir ya, beni kollarında taşıdı. O zamanlar *çok daha çelimsizdim tabii*,” diye vurguladı. “Beni bir yatağa yatırdı ve şifacılarını çağırdı. Muayenem bitene kadar başımdan ayrılmadı. Durumum pek umut verici değildi. Damarlarımda kandan çok zehir akıyordu ve en yetenekli şifacıların yapabilecekleri bile bir yere kadardı. Fisher’a kurtların yanına dönmesini, öldüğümde cesedimi mülkü çevreleyen tarlalardan birindeki porsuk ağacının altına gömeceklerini söylediler. Ama Fisher bunu yapmadı.”

“Ne... yaptı?”

Lorreth başını geri atıp bir kahkaha patlattı. “O günden beri onu buna defalarca kez pişman ettiğim bir şey. Beni kardeşi yaptı. Bana kanını, ruhunun bir parçasını verdi.”

“Neyin... parçası dedin sen?” Yanlış duymuş olmalıydım. Viski kulaklarımdan bana oyunlar oynamasına neden oluyordu. Şayet ruh diye bir şey varsa, ki olduğuna pek inandığım söylenemezdi, parçalarını önüne gelene veremeyeceğinden emindim.

“Bu kadim bir ritüel,” dedi Lorreth. “Nasıl yapıldığını bilen çok az kişi kaldı. Ama Fisher’ın babası bir keresinde ölümün kıyısına gelmiş ve bir arkadaşı onu kurtarmak için bu yönteme başvurmuş. Günün birinde değer verdiği biri için kullanması gerekirse diye bunu Fisher’a da öğretmiş.”

CALLIE HART

“Ama sen bir yabancıydın...”

Lorreth’ın masmavi gözleri bir çift elmas gibi parıladı. Viskisinden bir yudum aldı ve bardağını masaya bırakarak ölçüp tartan bakışlarını üzerine dikti. “Evet. Bir yabancıydım. Ama Fisher yine de ritüeli yaptı. Küçük bir parçasını içimde hayata tutunmaya çalışan yaşam kırıntısına bağladı. Hâlâ çok hastaydım ama hiç değilse ölümün pençesinden kurtulmuştum. Yaşayacağımı Kingfisher da ben de biliyorduk. Bana diğer kurtları bulmaya gideceğini ve üç ay içinde döneceğini söyledi. Kendimi iyi hisseder hissetmez gidebileceğimi ama istersem Cahlish’te bir yerimin olduğunu da ekledi.”

“Sen de kalmayı, savaşmayı seçtin.”

Lorreth başını ağır ağır sallayarak sözlerimi onayladı. “Ailem yoktu. Bir yerde bana ihtiyacı olan kimsem yoktu. Ben de sikerler diye düşündüm. Hayatımı ona borçluydum zaten. Hiç değilse kıcımlı yırtarak çalışıp bana bahsettiği hayatın karşılığını ödeyebilirdim. Cahlish’te kaldım. Ayaklanır ayaklanmaz antrenman yapmaya başladım. O zaman dek elime kılıç bile almamıştım ama canımı dişime taktım. *Yemek yedim*. O kadar çok yedim ki aşçı mutfağa girdiğimi gördüğü an çığlıklar atardı. Fisher üç ayın sonunda geri döndüğünde beni Cahlish’te bulamadı. Onu savaş kampında bekliyordum, beni bıraktığı zamanki halimden on beş santim daha uzun, iki kat daha ağırdım. Dahası, vampirleri öldürmeye hazırdım.”

“Bir saniye. Omnamerrin’i mi aştın? *Yayan* olarak?” diye sordum şaşkınlıkla. Fisher yalnızca intihara meyilli Faelerin Irrin’le Cahlish arasında yükselen dağları geçmeye yeltendiğini söylemişti.

“Evet. Dokuz gün sürdü ve çığın altında kalmaktan kıl payı kurtuldum ama dağı aşmayı başardım.”

“Ölmediğin için şanslıymışsın. Peki ya ölseydin? Fisher’ın sana verdiği ruh parçasına ne olurdu?”

“Güzel soru. Önce ben ölürsem parça ona geri döner. Ruhu tekrar tamamlanır. Herkes büyük bir kutlama yapar ve konu kapanır. Önce *o* ölürse benim de arkasından gelmemi beklemek zorunda

kalır. Öteki hayata geçemez ve bu diyarda kapana kısılr. Bir bedeni olmadığından hiçbir şeye, hiç kimseye dokunamaz. Sesini duyuramaz. Bana hayat bahşederek *böyle* büyük bir fedakârlık yaptı işte. Bu daha önce de yaşandı. Ruhunun bir parçasından vazgeçen bir Fae doğal ya da doğal olmayan nedenlerle ölür ve armağan bahşedilen diğeri iki bin yıllık uzun bir ömür sürer.

“Lissia Faelerin Kraliçesi Saoirse’ya bak mesela. Annesi, kendisinden önceki kraliçe, o daha çocukken hayatını kurtarıyor. Yüz seksen yıl sonra annesi bilinmeyen varlıklar tarafından öldürölüyor ve Saoirse tahta çıkıyor. Genç ve güzel. Kraliçe olmaya bayılıyor. Etrafını onu güvende tutmak uğruna ölmeye hazır, ona âşık erkeklerle dolduruyor. Sonsuza dek yaşamayı kafaya koyduğunu duyuruyor. Ömrünü uzatmak için toniklerle iksirler alıyor ve vampir kanı içtiği söyleniyor. Annesinin ölümünün üzerinden neredeyse üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen Saoirse taş çatlasın otuz yaşındaymış gibi görünüyor. Bu esnada annesinin ruhu da ona zincirlenmiş halde canlılar dünyasını hiçbir şeye müdahale edemeden izlemek zorunda. Bir türlü ebedi istirahatine kavuşamıyor...”

Lorreth midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Benimkinin de biraz kötü olduğunu inkâr edemezdim. Birinin öz annesini böylesine yalnız, korkunç bir varoluşa ve eninde sonunda yakasına yapışacak deliliğe nasıl mahkûm edebileceğini aklım almıyordu.

“Fisher benden önce ölürse olacıklardan endişelenmediğini söylüyor,” dedi Lorreth. “Ben de endişelenmiyorum. Zaten niyetim ondan önce ölmek. Fakat olur da kaderimiz bize yeni bir yol çizer ve meleklerimiz önce onu yanlarına alırsa Kingfisher’ın son nefesinin üzerine bir nefes daha almamaya kararlıyım. Bana ödünç verdiği ruh parçasını kendi ellerimle ona teslim edeceğim. Kader bunu adil bulursa ve hayattayken onun yanında bir yeri hak edecek kadar iyilik yaptıysam kardeşimle birlikte mutlu mesut öteki tarafta bizi bekleyen şeye yürüyeceğim.”

25

Ballard

Gece malikâneye döndüğümüzde Kingfisher bana neredeyse tek kelime etmedi. Ona kampta kalmak istediğimi söylerken biraz sağa sola yalpaladım ve epey dilim sürçtü ama beni dinlemeyi reddetti. Beni handa Lorreth'la içerken bulduğunda yüzünde donuk bir ifade belirmişti. Yatak odasına güvenle döndüğümünden emin olduktan sonra bana iyi geceler dileyerek geçitte gözden kaybolurken de bu ifadesi hiç değişmemişti.

Ertesi sabaha korkunç bir baş ağrısı ve yüzümü yalayan küçük bir tilkiyle uyandım. Güneş gökyüzünün tepesindeki yerini almış ama Fisher beni almaya henüz gelmemişti. Günün geri kalanında da gelmedi. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayan yağlı mı yağlı bir kahvaltının ardından öğleden sonramı Cahlish'i keşfetmeye koyulup odaları dolaşarak ve kendimi işe yaramazın teki gibi hissederek geçirdim. Buraya ait değildim. Malikâne çok güzel ve konforluydu, her köşesi sevgiyle dolu bir yaşamın izleriyle doluydu ama aklımda Kingfisher'ı da buraya yerleştiremiyordum. Bu ev bir aile için yapılmıştı. İçerisi koridorda koşan çocuklarla, yankılanan kahkaha sesleriyle dolu olmalıydı fakat koca malikâneye içimi hüznle dolduran, acı verici bir sessizlik hâkimdi.

Kingfisher'in annesinin Kral'dan gelen mektubu aldığı anı hayal ettim; tüm değerli eşyalarını toplayıp Kış Sarayı'na gitmesi ve Kral'la evlenerek kendine yepyeni bir hayat kurması gerektiğini öğrendiği o anı. Siyah saçlı oğluna bakıp bu güvenli duvarların ötesinde, yılanlarla dolu bir sarayda onun nasıl bir hayatın beklediğini merak ettiğini gözümün önüne getirdim.

Akşam yemeğimi Fisher'in yatak odasındaki masada yedim ve karanlık çöktüğünde yatağına kıvrılıp Oniks'e sarılarak tedirgin bir uykuya daldım.

Fisher ertesi sabah da gelmeyince iyice huzursuzluğa kapıldım. Dün üç deney daha yapma fırsatını kaçırmıştım ve bir üç tanesini daha kaçırmak istemiyordum. Öğle vakti o kadar tedirgin bir halde odasında volta atıyordum ki ateş perileri uğrayıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuş, Oniks bile bana homurdanarak karda sincapları kovalamaya çıkmıştı.

Saat üç sularında Fisher nihayet yüzünü gösterdi. Bu kez yatak odasının göbeğinde pat diye beliren bir gölge geçitten çıkmadı. Kapıyı laf olsun diye hafifçe tıklatsa da burası onun yatak odası olduğundan içeri girmesini söylememi beklemedi. Kapıyı açtı ve öylece durup bana baktı. "Benim gömleğimi giymişsin," dedi en sonunda.

"Evet, başka bir şeyim yoktu," dedim öfkeyle. "Carrion'la kaldığım odadaki kıyafetlerimin hepsi gitmiş. Archer beni koridorun sonundaki başka bir odaya götürdü ama içerisi elbiselerle doluydu. Sanırım ikimiz de onlar hakkındaki hislerimi biliyoruz."

Fisher homurdandı. "Üzerine çok büyük gelmiş," dedi.

"Farkındayım."

Bugün siyahlar içinde değildi. Tepeden tırnağa değildi yani. Pelerini ve gömleği yeşilin koyu bir tonundaydı. Gözlerinin altında morluklar belirmişti ve teni normalden daha solgun görünüyordu. Belli ki iyi uyuyamamıştı. Yanağında bir kesik vardı. Yakın zamanda açılmış ama üzerinden biraz vakit geçmiş gibiydi. Muhtemelen dün den kalmaydı...

CALLIE HART

“Ne oldu?” diye sordum yataktan kalkarak.

“Bir şey olmadı. Kuzey sınırına yaklaşık bir saat mesafede bir doyumsuz sürüsü harekete geçmişti. Ren sürpriz bir saldırıdan kaçınmak ve nehrin daha yukarısına ulaşmalarına engel olmak için durumu kontrol etmemiz gerektiğini düşündü. Ama ortada bir tehlike yoktu. Kısa süren bir çatışma oldu. Doyumsuzlar arkalarını dönüp topukladı.”

Bu bilgiyle ne yapmam bilemedim. O savaşmakla meşgulken ben eski evini kurcalıyor, kek yiyip çay içiyordum. Üstelik yüzünde bir kesik vardı. İçimde uyanan bu duygu neydi bilmiyordum ama pek hoşuma gitmediği kesindi.

Fisher, “Te Léna’ya uğrayacağım,” dediğinde içimde bir yerlerde bir şey sızladı. Hem alev alev yanan hem de boğulan bir enkaz gibiydim ve kendimi kurtarmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Hafifçe gülümsedim. “Ah. Selamımı ilet.” Te Léna’nın burada bir yerlerde yaşadığını biliyordum. Fisher geçen gece beni Cahlish’e bıraktığından beri onu bulmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştım. Yanımda birini istemiyordum. Daha doğrusu –kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkında olsam da– yanımda *onu* istemiyordum.

“Birkaç saat onunla olacağım. İşim bittiğinde yanına gelirim,” dedi.

“Bu geceyi kampta mı geçireceğim?”

Fisher başını iki yana salladı. “Hayır. Geceyi başka bir yerde geçireceğiz. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Sana göstermek istediğim bir şey var. Kulağa hiç hayra alametmiş gibi gelmiyordu. Peki ya geceyi başka bir yerde geçirmek? Bu da biraz endişe uyandırıcıydı. Fisher’ın yatağının ayak ucundaki halının üzerinde volta atmaktan yol oluşturduğumu fark edince biraz da karararan tarlalara bakan pencerenin önünde dikilip tırnaklarımı yemeye karar verdim. Fisher döndüğünde diken üstündeydim. Odaya sessizce girdiğinde irkilerek ciyaktım.

Yanağındaki kesik iyileşmişti. Gözlerinin altındaki morluklarsa geldiği zamanki kadar koyu renkli değildi. Tazelenmiş görünüyordu. Keyfi de biraz yerine gelmiş gibiydi ama bu sadece canımı daha da sıkıttı. Aklı başındaki herkes Cahlish Lordu'nun her zamanki kadar huyusuz olmamasına sevinirdi ama nedense bu sınırlarımı aşırı bozuyordu.

"İhtiyaç duyabileceğin her şey burada sanırım," dedi bana küçük bez bir çanta uzatarak.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göstersem daha iyi olur sanırım."

"Geri *dönecek* miyim?" Ortada bu sorunun boğuk bir ciyaklama olarak çıkmasını gerektirecek hiçbir neden yoktu ama Fisher bilmece gibi konuşuyordu, neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve kendimi endişeden kafayı yiyecek kıvama getirmeme yetecek bir dünya zamanım olmuştu.

"Evet, elbette döneceksin. Kendini daha iyi hissedeceksen tilkiyi de yanma al." Fisher ne zamandan beri nasıl hissettiğimi umursuyordu? Üstüne üstlük yanıma Oniks'i almama izin mi veriyordu? "Bana öyle bakmayı kes," dedi.

"Neden?" diye sordum şüpheyile.

"Tanrılar ve günahkârlar aşkına, unut gitsin. Gidelim hadi."

Gölge geçit bizi etrafı uzun ağaçlarla çevrili karanlık bir açıklığa getirdi. Açıklığın uzak ucunda, dev gibi bir ağacın altına küçük çadırlar kurulmuştu. Ağacın gövdesi ve dalları o kadar büyüktü ki diğerleri yanında küçücük kalıyordu. Nereye baksam parlak ışıklar göz kırpyordu, dalların ve önümüzde bir halı gibi uzanan yüksek otların arasında milyonlarca ışık yanıp sönüyordu. Akşamın ilk saatlerinde hava et ve şeker kokusuyla, yumuşak ritimli neşeli bir müzik ve sayısız sesle doluydu.

Oniks kollarımın arasında kıvranıp heyecanlı sesler çıkararak onu yere bırakmamı istedi. İsteddiğini yaptım ve uzun otların hoplayıp zıplayarak çadırlara doğru hızlanan beyaz bulanıklığı hayretle izledim. Burada hava o kadar soğuktu ki ahırların yakınına ateşler

CALLIE HART

yakılmıştı. Oniks'in içlerinden birinin etrafında zıplayarak bir şeyler pişiren bir Fae erkeğinden birkaç lokma dilendiğini seçebiliyordum.

“Güvende olur mu?” diye sordum.

Fisher dudaklarını büzdü. “Muhtemelen. Kar tilkileri tehlikeyi sezmede iyidir. Etrafta ona zarar verecek biri olduğunu düşünse çoktan bir yere saklanmış olurdu.”

Eh, hiç değilse içim rahatlamıştı. Yine de karşımdaki manzaranın şaşkınlığını üzerimden atamamıştım. “Neresi burası? Ne yapıyorlar?”

“Burası,” dedi Fisher ensesini ovuşturarak, “Ballard. Ben... küçükken burayı birkaç kez ziyaret etmiştim. Minik bir köy işte. Bayramlarından birini kutluyorlar. Yılın en uzun gecesini.”

“Peki *biz* neden buradayız?” Eyvah. Yoksa bu şirin köyün altına üstüne getirmeye gelmiş, beni de zaman zaman yapmaya mecbur kaldığı korkunç şeyleri görmem için peşinden mi sürüklemişti? Dehşetim yüzüme yansımış olacak ki Fisher belli belirsiz bir sinirle başını iki yana salladı.

“İhtiyacımız olan bir şeyi alacağız sadece. Ardından herkesi rahat bırakacağız. Kimse tehlikede değil. En azından benden gelecek bir tehlike yok ortada. *Sen* birilerine saldırmayı düşünüyor musun?”

“Hayır!”

“Güzel. Gel hadi. Bettel çöreklerinin kokusunu alıyorum. En az yüz yirmi yıldır yemedim.”

Ballard sakinleri hem soylu hem de sıradan Faelerin bir karışımıydı; etraf şimdiye dek görmediğim türlerle doluydu. Yanardöner kanatlarıyla ağaçların en alttaki dallarının arasında şimşek hızıyla uçuşup başımızdan aşağı çiçek yaprakları yağdıran küçük Pixieler. Uzun uzuvları, bellerine kadar uzanan gümüş renkli saçları ve üzerlerindeki yeşil cüppeleriyle birkaç dakikalığına ormanın karanlığından çıkıp tekrar gözden kaybolan çekingen orman perileri. Brownieler*. Satirler. Tepenin güney ucunu kesen nehirde kıkırdaşıp etrafa su

* Brownie ya da Broonie, İskoç mitolojisinde gece vakti ev sahipleri uyurken ortaya çıkan, çeşitli ev ve bahçe işlerini halleden ev ruhları. (ç.n.)

saçan üç Nemf bile vardı. Hiçbiri bizi gördüğüne şaşırmaşa benzemesi de kutlama için kurulmuş alanın ortasına ilerlerken üzerimizdeki meraklı gözleri hissedebiliyordum.

Etraf yiyecek arabaları, bin bir türlü rengârenk çiçek satan tezgâhlar ve oyun stantlarıyla doluydu. Şenliğin ortasında, gürül gürül yanan ateşin etrafında toplanıp hareketli bir ritim tutturmuş müzisyenlere eşlik eden bir Satir kadını odununu sertleştiremeyen yaşlı bir marangoz hakkında müstehcen, neşeli bir şarkı söylüyordu.

Fisher elinde bir tepsi birayla etrafta dolanan kadından bize birer içki satın almaya çalıştı ama kadın sarı, kıvrıkcık saçlarını savurarak başını iki yana salladı ve bu gece kimseden tek kuruş almadığını söyledi.

Ağaçların arasına gelişi güzel serpiştirilmiş evler sade ve rustikti ama sıcak çekicilikleri inkâr edilemezdi. Her yerin sebze bahçesiyle dolu olması aklımı başımdan almıştı. Yiyeceklerin nasıl yetiştirildiğini biliyordum. Madra, Üçüncü Bölge'yi karantina altına almadan mallarını satmaya gelen çiftçilerle sohbet etmişliğim vardı. Ürünlerini nasıl yetiştirip hasat ettiklerini anlattıklarında pürdikkat dinlemiştim ama topraktan çıkan havuçları, lahanaları, pırasaları ve fasulyeleri görmek büyüleyiciydi.

Ballard hayat dolu bir yerdi. Topraktan yaşam fışkırıyor, ağaçların içinde geziniyor ve tatlı bir ezgi gibi havaya karışıyordu. Çocuklar etrafta koşuşturup kahkahalar eşliğinde oyunlar oynarken anne babalar yiyip içiyor, yaşlılarsa ateşin başında dedikodu yapıyordu. Fisher beni ateşin yakınlarındaki küçük, çimenlik bir yokuşa götürüp oturmamı işaret ettiğinde göğsüm tuhaf bir sızıyla zonkladı. Burası bir *yuvaydı*. Ballard sakinleri baskı altında yaşamıyordu. Başlarında, sözünü dinlemezlerse onları ölümle tehdit eden kimse yoktu. Hayatlarını sürdürmek için ihtiyaç duydukları yiyecek ve su karneyle verilmiyor, bir sonraki günü çıkarıp çıkarmayacaklarından endişe etmiyorlardı. Burada savaş yoktu. Vampirler yoktu. Malcolm yoktu. Belikon yoktu.

“Hayden küçükken hep böyle bir hayat sürmesini isterdim,” deyiverdim birden. “Güvenli ve huzurlu bir yerde mutlu büyümesini.”

CALLIE HART

Fisher kollarını büktüğü dizlerine sardı ve düşünceli gözlerini birasına dikti. “Hâlâ mutlu olabilir,” dedi usulca. “Söylediğine göre Swift ona iyi bir iş ve başını sokabileceği bir yer bulmuş.”

“Ah, keşke bunlar Hayden için yeterli olsa,” dedim kederle. “Kardeşim çocukluğunda ele avuca sığmazdı. Hâlâ öyle. Dahası, dört kemiğinin kırılmasına neden olmuş iflah olmaz bir kumar bağımlılığı var. Eve dönebilirim onu hâlâ hayatta bulmak bu mucize gibi bir şey olur.”

“Endişelenme. Eve dönmen konusunda endişelenme yani. Kardeşini canlı bulacağını garantisini veremem ama...” dedi Fisher bakışlarını birasından ayırmadan.

“Güven verici sözlerin için teşekkür ederim. İçime su serptin gerçekten. Hâlâ transmutasyon sürecini çözüp onları yadigârlara dönüştürmemi bekleyen binlerce yüzük olduğunu biliyorsun. Ve bu,” dedim yorgun argın, “bir ömür sürecekmış gibi gelmeye başladı.”

Fisher iç çekip botlarının topuklarını çimlerin arasına bastırdı. “Sana yardım edeceğim,” dedi.

“Affedersin, az önce bana yardım edeceğini mi söyledin sen? Doğru mu duydum?”

Suratı asıldı. “Demirhanede sana yardım edersem bu savaşı bitirmek için elle tutulur bir şansımız olabilir. Danya’nın ölüm tehditlerini dinlemekten kurtulmam da cabası.”

“Sence gelip tehditlerini demirhanede savurmaya devam etmez mi o?”

“Nerede olduğumu bulamazsa beni tehdit edemez,” diye karşılık verdi.

Zaferi hiçbir zaman ağırbaşlılıkla karşılayan biri olmamıştım. Bu hayatta en çok, *Sana söylemiştim*, demeye bayılırdım ama fazla yüzüne vurmamaya çalıştım. “Çok komik. Sanki arkadaşlarıyla arandaki tüm sorunların sabaha unutulup gideceğine dair bir şey söylediğini hatırlıyor gibiyim,” dedim keyifle. “Bana kalırsa Danya onları bırakıp gitmeni asla affetmeyecek.”

Sözlerime alaycı bir yanıt vermesi beklemiştim ama Fisher hüznle gülümsedi. Birasından bir yudum aldı. Ateşin sımsıcak, tuncu parıltısı tenini bronz rengine, gece yarısı kadar siyah saçlarını kahverenginin koyu, sıcak bir tonuna boyuyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Danya her zamanki neşeli, yüzünde güller açan haline döndü bile.”

Şaka yapıyordu. Öyle olmalıydı. Danya gerçekten bu kadar sivri olsaydı kimse onu bunca zaman yanında tutmazdı.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Biralarımızı yudumlayıp müzisyenleri dinledik; dört bir yanımızda Ballard âlem yapıyordu. Çok geçmeden bir grup soylu Fae genç kızı ateşin etrafında turlayıp ağızlarını örttükleri ellerinin altından kıkırdayarak Fisher’a kaçamak bakışlar atmaya başladı. İnsan yılıyla taş çatlasın on iki, on üç yaşlarında –çocuklukla ergenlik denen kaosun arasındaki o tuhaf dönemde– olmalıydılar fakat Fae yaşlarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Fisher’ın buraya geldiğimizden beri beni terslememiş olmasından cesaret bularak ona bir soru sorma riskini göze almaya karar verdim. “Faeler nasıl yaşlanıyor? Nasıl çocuk sahibi oluyor? Hepiniz uzun yıllar yaşıyorsunuz ama... bir anneden doğup... ne bileyim yüzyıllarca çocuk mu kalıyorsunuz?”

Fisher başını iki yana salladı. “Çocuklar savunmasızdır. Bir yetiştikten çok daha zayıftır. Avcılara yem olmaya çok müsaittir. Evlatlarımız insan çocuklarından iki kat daha hızlı gelişir. Yirmi bir, yirmi iki yaşımıza geldiğimizde tam yetişkin oluruz. Yaşlanma sürecimiz de büyük ölçüde yavaşlamaya başlar.”

“Avcılar mı?”

“Bu diyarın unutulmuş köşelerinde pek çok kötü, aç canavar gizlenir, Minik Osha. En az dört farklı Banshee türü, karnını küçük ruhlarla doyurur. Çocukların hayat dolu enerjisi hiçbirinin karşı koyamayacağı kadar güçlüdür. Tayflardan, testere dişli denizkızlarından ya da toprağın altında yaşayıp zaman zaman yüzeye fırlayarak ağızlarına sığdırabildikleri her şeyi tek lokmada yutmaya bayılan

CALLIE HART

sayısız yaratıktan bahsetmiyorum bile. Bu topraklarda attığın her adıma dikkat etmelisin.”

Tanrılar aşkına. Yvelia'nın tehlikelerle dolu olduğunu biliyordum ama hayatımın pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünmemiştim.

“Bitkileri de unutmayalım. Zehirli dikenler ve etobur çiçekler. Seni öldürmeseler bile sağlam bir yara açarlar. Bir de tabii,” diye ekledi Fisher gözleri kararak, “Malcolm var.” *Vampirler* değil, *Malcolm* demişti. Sanki nehrin öteki kıyısında gördüğüm gümüş saçlı, soluk tenli adam, sürüsünün ardında bıraktığı ölümlerin ve yıkımların hepsinden bizzat sorumluymuş gibi. “Eğer başıboş bırakılsaydı sadece onun nefreti dünyadaki her canlının kökünün kazımaya yeterdi.”

Serin bir rüzgâr esti ve buz gibi parmaklarını gömleğimin içine daldırarak titrememe neden oldu. Bir rüzgâr hissettim sanmıştım ama hava, sanki dünya nefesini tutmuş gibi birden tuhaf kaçacak kadar durgunlaştı.

Konuyu değiştir, Saeris. Tanrılar aşkına, konuyu değiştir.

“Ballard’a heyecan getirdin,” dedim biramdan bir yudum alırken.

“Hı?”

Ateşin çevresindeki dördüncü turlarını tamamlamış, Fisher’a hâlâ umut dolu bakışlar atan kızlara göz ucuyla baktım. “Şu küçük grup Cahlish Lordu’nun kendisine bir Cahlish *Leydisi* arayıp aramadığını merak ediyor gibi,” dedim sataşır gibi.

Fisher’ın yorumuma *bayılacağını* sanmıyordum ama şaka yaptığımı anlayacağını düşünüyordum. Bardağını daha sıkı kavradı ve omuzları gerildi. “Bana öyle seslenmemelisin. Ben Cahlish Lordu değilim,” dedi sertçe.

“Ama... unvanın bu değil mi? Babanın tek evladı değil miydin?”

“Bunun bir önemi yok. Ben...” Söyleyeceği şey her neyse vazgeçti. “Bir lord halkıyla ilgilenmekle, onları korumakla, savunmakla görevlidir. Onlara yaşayacak güvenli bir ortam yaratmaktan sorumludur. Eskiden topraklarımda yaşayan insanlar şimdi nerede biliyor musun?”

Bana bakan gözlerinin ardında muazzam bir öfke yanıyordu. Söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini bilsem de sorusuna cevap verdim. “Bilmiyorum.”

“Darn’ın öteki kıyısında kendi evlatlarının kanını içmek için haykırıp duruyorlar,” dedi acı bir sesle. “Kalanlarsa evlerini terk edip başka bir yere, Sanasroth sürüsünün gecenin bir vakti kapılarını kıramayacağı bir yere taşındı. Yüz on yıl. *Yüz on yıl* boyunca onları bir başlarına bıraktım. Ren ve diğerleri onları korumak için ellerinden geleni yaptı. Onların bir suçu yok. Onları *benim* korumam gerekiyordu. Onları *ben* yüzüstü bıraktım. Bu yüzden Cahlish Lordu olarak anılmayı hak etmiyorum. Ben hiçbir şeyin lordu değilim.”

Bir zırh gibi kuşandığı kibri gitmişti. Oyunlarından eser yoktu. Dünyayla arasına ördüğü duvarlar yıkılmıştı. Gözündeki cıva titreşiyor, ateşin ışığını yansıtıyor, her zamanki acımasızlığıyla ona huzur vermiyordu. Fisher’in dünyaya karşı takındığı taş kalpli, umursamaz maskenin hemen ardında saklı ve artık bütün netliğiyle gördüğüm kederin paramparça ettiği adamla tanışmak canımı yakmıştı.

Boğazım düğümlendi. Ona uzanıp elini tutmak istiyordum ama ne yapacağını kestiremiyordum. Onu teselli etmeye çalışsam kabul eder miydi yoksa gülüp yüzüme mi tükürürdü? Ben de gardımı almıştım. Benim duvarlarım da en az onunkiler kadar yüksek ve kalındı. Beni geri çevirip onu teselli edebileceğimi sandığım için benimle alay etmesini kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Biraz cesaret, diye düşündüm. Sonra da, *Sikerler*, dedim. Ona gösterdiğim nezakete acımasızlıkla karşılık verecekse bir ömür boyu yalnız ve acınası olmayı hak ediyor demektir. Derin bir nefes alıp eline uzanmaya yeltendim...

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordu Fisher bana dönerek.

“Söylemek üzereydim! Sadece... *etraflıca düşünüyordum!*”

“Onu demiyorum.” Burnundan keskin bir nefes verdi. “Geçen geceyi diyorum. Olanları. Aramızda geçenleri.”

CALLIE HART

Ah. *Şimdi* anlaşıldı. Dikkatli bakışlarımı yüzünde gezdirdim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Bunun senin için tek gecelik bir şey olacağını açık açık belirttin,” dedim yavaşça konuşarak. “Aynı anda hem benden nefret edip hem de beni becermek isteyebileceğini gayet açık bir dille ifade ettin. Ben de beni inciteceğini bildiğim şeylere tekrar tekrar kalkışan biri değilim. Bu yüzden konusunu açmadım. Neden açacaktım ki? Bana bir fincan çay demleyip karşıma geçecek ve seni neden birlikte olmamız gerektiğine dair ikna etmemi mi dinleyecektin?”

Genzinden alaycı bir ses döküldü.

“Aynen öyle.”

“Senden...” Fisher’ın ne söyleyeceğini bilememesini izlemek akıllalmazdı. “Senden nefret *etmiyorum*,” dedi bir çırpıda. Sanki bu itiraf onu tüketmiş gibi derin bir nefes verdi. “Ama anlamadığın şeyler var. Bunu benim için *imkânsız* kılan şeyler...”

“Yıldızlar aşkına, haklıymışım!” dedi çatallı bir ses.

İkimiz de ateşin öteki tarafından bize doğru yaklaşan silueti fark etmemiştik. Karşımızda yüzü buruş buruş yaşlı bir kadın duruyordu. Bir kırıksıklığın nerede bitip nerede başladığını anlamak zordu. Bir Fae’e göre kısa, bir insana göreyse uzun boyluydu ama hangisi olduğunu çıkaramıyordum. Tam insan olduğunu düşünmeye başlamıştım ki geniş bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarının ortaya çıkardığı belirgin ancak zaman içinde körelmiş köpekdişleri şüphelerime bir son verdi. “Gökyüzünü izlemeyi pek severim,” diye mırıldandı. “Kingfisher buralarda çok nadir görülür ama bakmaya devam edersem günün birinde şansımın yaver gideceğini biliyordum.”

Fisher yüzüne bir gülümseme kondurdu. Dışarıdan inandırıcı görünse gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Fisher sanki Yvelia’nın muhtemelen en şöhretli savaşçısı ya da gücünün doruğunda değilmiş de kemikleri ağrıyan bir ihtiyarmış gibi inleyerek ayağa kalktı. Yaşlı kadını kollarının arasına alıp ona sıkıca sarıldığında şaşırdım.

“İyi akşamlar, Wendy,” dedi.

Kadın da ona aynı şekilde sımsıkı sarılarak karşılık verdi ve şakacı bir tavırla onu ittirdi. “İyi akşamlar, Wendy mi? Bana, *İyi akşamlar, Wendy*, falan deme. Her sene senin için o lanet çörekleri pişiriyorum ama sen bunca zamandır bir kere bile uğrayıp onları yemeye tenezzül etmedin. Senden başka kimse onları ağzına sürmüyor, arsız bok seni. Olan onca malzemeye oldu!”

Fisher onu ciddi bir tavırla süzdü ama çok geçmeden dudakları az öncekinin aksine içten bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri keyifle parıldadı. “Özür dilerim, Wen. Büyük kabalık ettim. Sana bir özür borçluyum.”

Kadın, Fisher’ın koluna –boyunun ulaşabildiği en yüksek noktaya– hafifçe vurdu. “Bana *para* borçlusun!” dedi. “Şeker kaç para oldu haberin var mı senin?”

Fisher bir kahkaha patlattı. İçten bir kahkaha. Derin ve gür sesi içimde bir şeyler uyandırdı. Kış Sarayı’nda elime sürahiyi alıp da hayatım boyunca ilk kez kendime koca bir bardak su doldurduğumda çıkan *şırıl şırıl* sesin ölene dek en sevdiğim ses olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Fisher’ın samimi kahkahası, Zilvaren’deki sudan bile daha nadirdi; kulaklarımı dolduran ses neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

“Ticaret yollarından birkaçını açmak için elimden geleni yapacağım,” diye söz verdi Fisher.

Wendy homurdanıp yüzüne o kadar huysuz bir ifade takındı ki neredeyse gülecektim. “Hiç zahmet etme. Tüccarlar bugünlerde kötü haberden başka bir şey getirmiyor. Şekersiz kalalım daha iyi.” Yaşlı kadın Fisher’ı belinden kavradı ve pazardan meyve seçiyormuş gibi onu sıkıştırdı. “Neredeydin bilmiyorum ama belli ki seni pek iyi beslememişler. Gel hadi. Masamda iki boş yer ver. Kocaman iki kâse et yahnisi sizi bekliyor.”

“Teşekkür ederiz, Wendy.”

Kadın onu sert bakışlarıyla olduğu yere mıhladı. “Nezaket kurallarını da mı unuttun? Beni güzel arkadaşınla tanıştırmayacak mısın, Ajun Geçidi Kahramanı Kingfisher?”

CALLIE HART

Fisher'in beti benzi attı, dudakları hafifçe aralandı. Dumur olmuşa benziyordu. Ama çoktan ayağa kalkıp Wendy'ye elimi uzatmıştım bile. "Adım Saeris Fane. Aslında buralı..."

"Ah! Zilvarenli bir kız! Tanrılar aşkına!" Wendy omuzlarımı sıkıca kavrayıp beni tepeden tırnağa süzdü. "Hissetmişim! Geçitlerin tekrar açıldığını anlamıştım. Geçtiğini bile duydum. O gün havada bir *cızırtı* vardı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Geçitten geçtiğimi mi hissetmişti? Bu mümkün müydü? Yvelia beklenmedik büyüler ve benzersiz canlılarla doluydu. Zilvaren'den geldiğimi bir bakışta anlamıştı. Sadece bu bile başlı başına etkileyiciydi. Wendy gözlerini kısarak bana baktı. Bakışları üzerimde gezinirken dudakları yavaşça aralandı. "Hımm..." Beni *kokladı*.

"Arkadaştan fazlası demek?" Wendy göz ucuyla Fisher'a ters bir bakış attı.

"Sadece bir arkadaş," dedi Fisher. Sesinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. "Geçici bir müttefik. Yakında Zilvaren'e dönecek ve kendi hayatına kapılıp burada yaşadığı her şeyi unutacak."

Wendy onu başıyla onayladı, ağzı hâlâ açıktı. Fisher'ın sözlerine zerre kadar inanmışa benzemiyordu. "Öyle mi?"

"Yanılmıyorsam yahni demiştin?" Çoğu zaman bana yaptığığın aksine Wendy'yi terslemese de –içimden bir ses, terlerse bunun yanına kâr kalmayacağını söylüyordu– gerginliği her geçen saniye tırmanıyor gibiydi. Wendy ona acımış olacak ki konuyu uzatmadı.

"Evet, yahni! Çörek, patates ve ballı havuç da var! Tıka basa doyana, ağzınıza bir lokma daha koyarsanız çatlayacak kıvama gelene kadar şuradan şuraya gidemezsiniz. Gelin hadi."

Wendy şaka yapmamıştı. Aklına tadına bakmamızı istediği şu fûme et bu tatlı geldikçe tabaklarımızı tekrar tekrar dolduruyor, bizi bir tatlı bir tuzlu yemeye zorluyordu.

İki gün önce Lorreth'la dibini gördüğüm viski miktarı düşünüldüğünde bu kadar içmemem gerekirdi ama bira o kadar hafifti ki beni sarhoş etmek yerine sadece göğsümde hoş, sıcak bir his bırakıyordu. Fisher'ın da bardağının tekrar tekrar tazelenmesine ses etmesine şaşırmadan edemedim. Altıncı bardağını kafasına dikerken onu izlediğimi fark edince bana soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok. İkinci bardaktan sonra durursun sanmıştım. Ne bileyim..." Boğazımı temizleyip sesimi kalınlaştırdım. "*İyi bir savaşçı asla duyularını içkiyle köreltmez. Her daim savaşmaya hazır olmalıyım,* gibi bir şey söylemeni bekliyordum."

Fisher sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Bu ben miyim şimdi?*"

"Aynen öyle," dedim.

"Hadi oradan. Ben o kadar kendimi beğenmiş konuşmuyorum."

"Daha bile betersin. *Hey!*" İncecik pembe kanatlı minik bir Pixie kızı tabağımın kenarına konmuş, Bettell çöreklerimden birini yürütmeye çalışıyordu. Çörek neredeyse onun kadardı. Üzerine devrilsen altında pestili çıkardı. Çöreği elinden kaptığımda tiz ve öfkeli bir sesle bana bağırdı. "Kendine bir zarar vereceksin," diye azarladım onu. "Koca şeyi nasıl taşımayı düşünüyorsun?"

Söylediklerini anlamakta zorlansam da "sana" ve "ne" sözcükleriyle araya sıkıştırılmış birkaç renkli küfür duyduğuma emindim. Hakaretlerine gücenmiş gibi yapsam da çöreği küçük parçalara bölüp başka bir tabağa aldım. "İşte. Artık taşıman daha kolay olur. Rica ederim."

Pixie kaba bir el hareketinin ardından bir parça kapıp gece göğüne yükseldi. Tekrar Fisher'a döndüğümde onu sandalyesinde tembel tembel yayılmış vaziyette pürdikkat beni izlerken buldum. Dudaklarının kenarlarının belli belirsiz kıvrıldığını fark ettiğimde ona işkençe etme fırsatına balıklama atladım.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa gülümsemek üzere misin, Ajun Geçidi Kahramanı Kingfisher?"

CALLIE HART

“Öyleyse ne yapacaksın?” diye karşılık verdi ölçülü, düz bir sesle.

“Gülümsemeni kaç kere gördüğümü tek elimle sayabilirim. Kampa döndüğümüzde kimse bana inanmayacak.”

Sözlerim üzerine gerçekten gülümsedi, dudakları hüznle yukarı doğru kıvrıldı ve çatalıyla oynarken başka tarafa baktı. “Neden inanmasınlar, Minik Osha? Hepsi defalarca kez gülümsediğimi gördü.”

“Yakın zamanda değil sanırım?” diye fısıldadım.

“Hayır. Yakın zamanda değil. Son günlerde gülümsemek pek kolay değil.” Sertçe yutkundum. “Gitgide kolaylaşıyor ama.”

Dışarıdan rahat görünse de omuzlarında yalnızca benim fark ettiğim bir gerginlik vardı. Gözündeki cıva delice hareket ediyordu. İçinde bulunduğumuz anı uygunsuz sorularla mahvetmemek için dilimi dişlerime bastırdım. Acı çektiğini biliyordum. Hep acı çekiyordu.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Gürültülü, dehşet dolu sesler ansızın zihnimi doldurdu.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Gitgide şiddetlenip hızlandılar.

Masanın kenarını sıkıca kavradım, kafamdaki kükreme yüzünden nefes alamıyordum.

“Saeris? Beni duyabiliyor musun, canım? İyi misin?”

Birden Ballard bütün netliğiyle gözlerimin önündeydi. Tabağım ayaklarımın dibine düşmüş, Bettell çörekleri otların üzerine saçılmıştı. Kingfisher şoktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Konuşan Wendy’ydi ve sesi endişeliydi. Elinin tersini alnıma bastırırken kaskatıydım.

“Ateşin yok gibi. İyi misin, Saeris? Bir an dalıp gittin.”

“Evet. İyiyim. Sadece...” Sertçe yutkundum. “Biraz başım döndü. Hepsi bu.” Eyvah. Tuhaf halimi fark eden yalnızca Fisher ve Wendy

değildi. Ateşin yanında oturan bir grup sohbetlerini bırakmış bizi izliyordu. Birkaç metre ötedeki dev meşe ağacının gövdesine yaslanmış birkaç Fae kadını bana endişeli bakışlar atıp aralarında bir şeyler fısıldaşıyordu. Telaşımı bastırmaya çalışarak yüzüme becerebildiğim en inandırıcı gülümsemeyi kondurdum. “Bir şeyim yok. Gerçekten.”

Fisher biliyor. Bir şeyler duyduğumu biliyor.

Zihnimin gerilerindeki o küçük ses haklıydı. Fisher bembeyaz kesilmişti ve tabağını almak için sandalyesini geriye iterken huzursuz görünüyordu. “Uzun bir gün oldu,” dedi tabağı masaya bırakırken. “Bana kalırsa tıka basa doyduk ve çok fazla içtik. Üzerimize yorgunluk çöktü.”

Wendy onu başıyla onayladı. “Evet. Haklısın tabii. Eh, yolu biliyorsun, değil mi? Gerçi üzerinden uzun zaman geçti. Hâlâ hatırlıyor musun?”

Fisher kıkırdadı ve yaşlı kadına tek koluyla sarıldı. “Geri kalanım için aynısını söyleyemesem de hafızam mükemmeldir,” dedi. “İyi geceler, Wendy.”

Arkasından ben de yaşlı kadına sarıldım. Bana gösterdiği beklenmedik anne şefkati gözlerimin yanmasına neden oldu. Oniks ağzında bir Bettell çöreğiyle önümüzdeki patikaya doğru koşarken Wendy hâlâ arkamızdan bize iyi geceler diliyordu.

Cahlish'e döneceğimizden emindim. Masada yaşadığım tuhaf transın ardından Fisher'in burada kalmayı tercih etmesi mümkün değildi. Fakat sandığım gibi gölge geçitlerinden birini açıp beni içine sürüklemedi. Birlikte ağaçların arasında ilerleyip yolun kenarına sıralanmış şirin evleri bir bir geride bırakırken Fisher sessizdi. Ellerini birkaç kez sıkıp açtıktan sonra onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ceplerine soktu.

Orman boyunca uzanan yollar ancak küçük bir at arabasının sığabileceği genişlikleydi. Etrafta kimsecikler yoktu, herkes hâlâ açıklıkta şenliğin tadını çıkarıyordu.

CALLIE HART

Fisher yolun ortasında duraksadı. Adımları o kadar anı kesildi ki neredeyse sırtına roslayacaktım. “Masada söylediğin o sözler... onları nereden duydun?” diye sordu.

Onları yüksek sesle mi söylemiştim? Kahretsin. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Birden zihnime doluştular. Sandalyemde oturmuş gülümsemek hakkındaki sözlerini dinliyordum ve güm! Başka hiçbir şey duyamaz oldum. Annorath mor. Annorath mor. Annorath mo—”

“Yeter.” Fisher kendini sanki bu sözcüklerden korumak istiyormuş gibi ellerini önüne kaldırdı. “Bunu... söyleme. Lütfen.” Onu öfkeli, gergin, tahrik olmuş ve milyon farklı duygunun etkisinde görmüştüm ama korktuğuna ilk kez şahit oluyordum.

“Kış Sarayı’nda elime zorla cıva tutuşturduğunda zihnimde bu sözcükler yankılandı. Ne *anlama* geliyorlar?” diye sordum ona doğru bir adım atarak.

Fisher başını iki yana sallayarak geriledi. “Bilmemen daha iyi. Zaten söyleyemem, o yüzden... konuyu kapayalım gitsin.”

“Fisher...”

Ani bir hareketle uzanıp elimi tuttu. “Gel hadi.”

Beni arkasından sürüklemesiyle Ballard ormanının kalanı bir bulanıklık gibi geçip gitti. Ağaçlar parıldayan ışıklarla doluydu. Yürüdüğümüz yolun üzerinde bir sürü güzel gölet ve banklar konmuş çimenlik alanlar yer alıyordu. Ormanın derinliklerine ilerledikçe müziğin sesi uzaktan da olsa hâlâ duyuluyordu. Sonunda ortasında daire şekilli bir çeşmenin yükseldiği parke taşı bir meydana ulaştık. Çeşmenin üzerindeki heykel –upuzun, güzel saçları olan ve kalp şekilli yüzüne nazik bir gülümseme kondurmuş bir kadın– ayaklarının dibindeki havuza su akıtan taş bir kap tutuyordu. Fisher bu kadar tedirgin olmasa akan suyun şırıltısını rahatlatıcı bulabilirdim. Başını heykelden çevirerek meydanı hızlı adımlarla aştı ve doğruca iki küçük dükkânın –vitrinlerinden anladığım kadarıyla bir fırının ve terzinin– arasındaki sıradan görünümlü kırmızı kapıya doğru ilerledi.

“Fisher, biraz yavaş–” Çeşmenin yanından geçerken neredeyse yere kapaklanacaktım. Kadının ayaklarının dibindeki küçük pirinç levha gözüme iliştiğinde acı verici bir şey yerine oturdu. Heykelin neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım. Kadın tıpkı Everlayne’e benziyordu. Elmacıkkemikleri Fisher’inkiler gibi çıkıktı. Yoksa Fisher’inkiler kadınınkisi gibi çıkıktı demek daha mı doğru olurdu?

Yedi Kule Kahramanı Edina. Cahlish Leydisi.

Kingfisher’in annesi.

Fisher çocukken annesinin onu buraya getirdiğini söylemişti. Ballard halkı için önemli biri olmalıydı. Fisher da öyleydi. Bunu Wendy çıkagelip de Fisher’ı onu uzun süredir ihmal ettiği için azarlamasından önce anlamıştım. Kimse bir şey çaktırmasa da köylüler onun varlığının fazlasıyla farkındaydı. Burada bir yabancı değildi, tahminimce hiç de olmamıştı. Üstelik şimdi de elindeki lanet *anah-tarla* meydanadaki bir binanın kapısını açıyordu!

“Gel.” Açtığı kapıyı işaret etti. “İçeri girelim. Hava serinliyor.”

Bu korkunç bir bahaneydi. Ballard’dan katbekat soğuk Cahlish’te ince bir gömlek ve pantolonla dolaşırken hiç de üşüyormuş gibi görünmüyordu. Ama neden içeri girmek istediğini anlıyordum ve onu durdurmak gibi bir niyetim yoktu.

Kapı bir kat yukarı uzanan dar bir merdivene açılıyordu. Kingfisher önden geçmemi işaret ederken duvardaki mumlar alev aldı. Basamakları tırmanmaya koyuldum. Oniks iflah olmaz meraklılığıyla bacaklarımın arasından geçti, üst kata ilk ulaşan olmak istiyordu. Zıplaya zıplaya basamakları birer birer çıkarken ahşap döşemelere çarpan tırnakları içeriyi tıkırtılarla doldurdu. İçeri-si epeydir ihmal edildiğini belli eden bir toz kokusuyla doluydu. Uzun zamandır kimse uğramamış gibi havasızdı. Merdivenin tepesine ulaşmamla kendimi hayaletlerin arasında buldum ama paniğe kapılmama fırsat kalmadan odanın diğer ucundaki mum fitilleri tutuştu. Ürkütücü beyaz siluetlerin hayalet olmadığı ortaya çıktı. Sadece tozlu, üstü örtülü büyük mobilyalardı.

CALLIE HART

Duvardaki tabloların bile üzeri örtülmüştü. Odada dışarıdaki meydana ve çeşmeye bakan üç büyük pencere vardı ama Fisher mütevazı oturma odasını çoktan aşmış kalın, bordo kadife perdeleri çekmiş, aşağıdaki havuzu suyla dolduran nazik kadının manzarasını engellemişti.

Burası Fisher'ın sırf geceyi geçirmemiz için kiraladığı sıradan bir daire değildi. Ona ait olmalıydı. Belki de annesinden ona kalmıştı.

İçeride dolanıp elimi örtülerin üzerinde gezdirdim. Oniks burununu yere yapıştırmış vaziyette etrafta koşuşturuyor, önüne çıkan her şeyi kokluyordu. Birden şiddetle hapşırıldı ve hiçbir şey olmamış gibi tozları solumaya kaldığı yerden devam etti. Tam şöminenin üzerine asılmış büyük tablonun üzerindeki örtüyü çekecektim ki Fisher bileğimi kavradı. "Yapma," dedi. Ardından daha yumuşak bir sesle, "Bu gece yapma," diye ekledi.

Neden buraya gelmiştik ki? Ballard'a gelmenin yarasına tuz basmaktan farksız olduğu ortadaydı ama beni buraya kendi isteğiyle getirmişti. "Banyo şu tarafta," dedi solumuzdaki kapıyı işaret ederek. "İleride iki yatak odası var. Küçük olanında ben kalacağım. Bir zamanlar benim odamdı zaten."

İki yatak odası. O kendi odasında uyuyacaktı, bense ötekinde. Buna şaşırılmamıştım. Fisher beni beceremeye tenezzül etmiş olabilirdi ama benimle aynı odada uyumak isteyeceğini bir an bile düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim. *Kahretsin.*" Yüzümü buruşturdum. "Çantamı açıklıkta unuttum. Kafam gitti. Meydana dönsem iyi olacak."

Fakat Kingfisher elini önüne uzattı ve avucunda beliren siyah duman bir çırpıda kumaşa, kumaş da unuttuğum çantama dönüştü. "Al bakalım," dedi usulca. "İyi geceler, Minik Osha."

Düzenleme

Ny.ozlem

26

Kül ve Akkorlar

Bir çığlık sesiyle uyandım. Saf dehşetle dolu, birinin öldürülmeden hemen önce atacağı türden bir çığlıktı. Yataktan fırladığımda başparmağımı bir mobilyaya çarptım.

“*Siktir! Siktir, siktir, siktir!*” Bu yatak odasına aşına değildim. İçeri girdiğimde etraf zifiri karanlıktı. Yatağı bile el yordamıyla bulmuştum. Kapıyla aramda ne gibi engeller olduğunu ancak tanrılar bilirdi. Kapının *nerede* olduğunu da tanrılar bilirdi. Çığlık sesi şiddetlendi. En sonunda kolu bulup kapıyı açtığımda bacaklarımın arasından fişek gibi dışarı fırlayan, nefes nefese kalmış Oniks’e takılıp düşecektim. Beyaz bir siluetten ibaret vücudunu koridor boyunca takip ettim.

“Dur! Hayır. Hayır dedim! DUR!” diye bağırdı Fisher.

Bir an bile düşünmeden kapıyı açıp içeri daldım. Buradaki perdeler hâlâ açıktı ve pencerelerden içeri dolan ayışığı her şeyi parlak bir gümüş rengine boyuyordu. Üzerinde sadece pantolonu olan Fisher cüssesine küçücük kalan yatağın ortasında, yorganların üzerinde yatıyordu. Vücudu titriyordu ve kan ter içinde kalmıştı. Önce kâbus gördüğünü sansam da çok geçmeden gözlerinin açık olduğunu,

CALLIE HART

tavana kenetlendiklerini fark ettim. Fisher gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı şakaklarına süzülüp saçlarının arasına karıştı.

“Fisher?”

Sesimi duymasıyla irkildi. İki yanındaki elleri yorganı sımsıkı kavradı. “Git,” dedi çatallı bir sesle. Gözünün ucuyla beni izlese de başını yastıktan kaldırmadı.

“Neyin var? Bir...”

“*Git!*”

“Git dedin diye gitmeyeceğim. Bir sorun var.”

“Bir şeyim yok. Sadece...” Yüzü acıyla buruştu ve geriye sadece akları kaldı. Sıkıdığı dişlerinin arasından Kadim Fae dilinde bir küfür savururken sırtı bir yay gibi gerildi. “Siktir! Dur! Dur, dur, dur, dur,” diye yalvardı. “Lütfen. Dur artık...” Bu kriz, nöbet ya da canını bu kadar yakan şey her neyse sakinledi. Sırtının tekrar yatağın üzerine dönmesini yüreğim ağzımda izledim. Teni yatağı bulur bulmaz tekrar titremeye başladı.

“Yardım çağıracağım. Bu normal değil,” dedim kararlılıkla.

“Hayır! Hayır.” Fisher yutkunmaya çalıştı ama bu çaba bile dayanılamayacak kadar acı verici olmalıydı ki boğazını temizlemekle yetindi. “Yakında geçer,” dedi çabucak konuşarak.

“*Ne kadar yakında?*”

“Bir... bir saat içinde. Belki iki. Bir... bir şeyim yok.”

“Fisher! Yardıma ihtiyacın var. Köyde bir şifacı olmalı.”

“L-lütfen. Bana biraz su getir. İyi gelecektir. Sonra... sonra da yatağına dön. B-biraz uyu.”

Tabii. Kendisi yan odamda acı çekerken ve avazı çıktığı kadar bağırırken uyuyabilecekmişim gibi. Söylediğini yapmam söz konusu bile olamazdı. Onunki inatsa benimki de inattı. “Hemen döneceğim,” dedim. İçerideki mumların hepsi çoktan sönmüştü ve isteğimle ateş yakacak bir büyülü bir gücüm yoktu. Dolayısıyla el yordamıyla yolumu bulmaya geri döndüm. Oturma odasındaki perdelerden birini açtım ve ayışığı mobilyaları ve mutfağa uzanan yolda takılabileceğim diğer engelleri aydınlattığında tanrılara şükrettim.

Dolabın birinde bulduğum tozlu bardağa tezgâhın üzerindeki sürahiden su koydum ve elimden geldiğince hızlı adımlarla Fisher'ın yanına döndüm. Yokluğumda Oniks yatağa çıkmış, Fisher'ın yanına sokulup başını karnına yaslamıştı. İçeri girdiğimde tiz bir ses çıkardı ve sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bakışları benden Fisher'a kaydı.

“Başını kaldırabilir misin?” diye sordum.

“Hayır. Hiçbir... yerimi kımlıdatamam.” Gözlerini sıkıca yumdu.

“Tamam. O zaman sana yardım edeceğim.”

“Komodinin... üzerine bırak. D-daha sonra içerim.” Dudaklarından dökülen her sözcük müthiş bir çaba gerektiriyordu. Vücudu o kadar gergindi ki boynundaki ve kollarındaki tendonlar her an kopabilirmiş gibi görünüyordu.

“Seni bu halde yalnız bırakamam, ahmak herif.” Yatağa oturdum ve başını hafifçe kaldırdım. Ellerimi omuzlarının altına kaydırıp gövdesini arkasına geçebileceğim kadar kaldırmak için büyük çaba sarf etsem de nihayetinde başardım. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak Fisher'ın başını karnıma koydum ve bir bacağıma yanına uzattım. Bardağı dudaklarına götürüp dikkatle sudan bir yudum içirmeme itiraz etmedi. Biraz vakit olsa da suyun hepsini bitirdi.

“Artık gidebilirsin. S-sanırım... geçiyor.”

Zırvalıyordu. Titremesine bakılırsa bu şey her neyse daha yeni başlıyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Terden ıslanmış koyu renk bukleleri yüzünün yanlarına yapışmıştı. Gözleri benimkileri buldu ve sağ gözbebeğinin etrafındaki cıvayı fark ettiğimde kalbim tekledi; nabız gibi atan metal bütün gözünü kaplamış, yeşilden geriye yalnızca küçük bir hilal şekli kalmıştı. “Gerekirse... seni zorla gönderirim,” dedi sıkığı dişlerinin arasından.

Zorla mı? Ah, tabii ki yapardı. Göt herif. Ona yardım etmeye çalışmama rağmen hâlâ beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Acıdan felç olmuş, doğru düzgün düşünezmez haldeyken bile bu kadar sinir bozucu olmayı nasıl başarıyordu?

CALLIE HART

Yanlış anlaşılmaya yer bırakmamak için açık ve net konuştum. “Beni kandırdığın yemine başvurup beni bu odadan zorla çıkarırsan seni asla affetmem. Hayatını çekilmez hale getirmek için elimden geleni ardıma koymam. Hazır konusu açılmışken ve güzel güzel sohbet ediyorken şunu da ekleyeyim: Beni bir daha asla isteğim dışında bir şey yapmaya zorlamayacaksın. Beni duyuyor musun? Anlaşıldı mı?”

“Seni...”

“Ben çok ciddiym, Fisher. Bana biraz olsun saygı duyuyorsan, azıcık olsun önemsiyorsan yeminimizi bir daha *asla* kullanmazsın. Anladın mı?”

Fisher gözlerini benimkilere dikip dudaklarını yaladı. Yattığı yerden baş aşağı görünmeme rağmen yüzümdeki öfkeyi fark etmiş olacak ki gözlerini kapadı ve başını belli belirsiz sallayarak sözlerimi onayladı. “Anlaşıldı.”

“Güzel. Artık bana gitmemi söylemeyi kes. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Başı tekrar sallandı. “Peki.”

Sonraki dört saat –bir değil, iki değil, tam *dört* saat– zorlu geçti. Fisher ne zaman kendini kaybedip sayıklamaya başlasa Oniks kafasını yorganın arasına gömüyordu. Sırtı yay gibi gerildiğinde onu elimden geldiğince sabit tutmaya çalışsam da kısa süre içinde bunun nafi olduğunu anladım ve vücudunun rahatça bükülüp titremesine izin verdim. Boynundaki kolye tenine yapışmıştı. Etrafına sarmaşıklar dolanmış iki çapraz hançer sembolüyle bezenmiş, terden sıırıslıklam olmuş kolye ucu boğazının çukurunda duruyordu. Öfkeli bakışlarımı o lanet şeye diktim ve neden işini yapmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Fisher cıva yüzünden bu halde olmalıydı. Bundan adım kadar emindim. Metalin bütün gözünü ele geçirdiğini görmemiş olsaydım bile bunu zihnimin bir köşesindeki susmak bilmeyen sestem anlardım.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Sözcükler kulaklarımda gök gürültüsü gibi kükrüyordu.

Kötü bir alamet gibiydiler.

Gecenin en karanlık saatlerinde, ayın önünden geçen bulutlar yüzünden yatak odasının gölgelerin esiri olduğu anlarda Fisher biraz olsun sakinledi. “Bana bir şeyler anlat. Dikkatimi dağıt. Bazen... zihnim başka yere kaydığında hafifliyor.”

Ellerimi omuzlarında gezdirdim ve son bir saattir yaptığım gibi başparmaklarımla gergin kaslarını ovdum. Dövmelerinin tenlerimizin temas ettiği noktalara doğru süzülmesine şaşırmadım. Parmaklarıma tırmanıp şekiller oluşturmasını, ardından da kollarıma doğru ilerleyip rünlere ve hoş desenlere dönüşmesini izledim. Sabaha üzerimde yeni dövmeler bulmam muhtemeldi ama şu an bunu umursayacak durumda değildim. “Ne anlatmamı istersin?” diye sordum.

“Ne olursa. Buraya... gelmeden önceki hayatından bahset.”

Bir süre sessize düşündüm. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Anlatmak, hatırlamak istemediğim bir sürü şey vardı. Zihnimin tehlikeli köşelerini ziyaret etmek gibi bir arzum hiç yoktu.

Fisher karnımın üzerinde kıpırdandı. “Neden kaşlarını çatıyorsun?” diye sordu. Ona bir bakış attığımda asıl *onun bana* kaşlarını çatıldığını gördüm. Artık alını boncuk boncuk terle kaplı değildi. Titremesi de biraz azalmıştı. Şükürler olsun.

“Bilmem. Zilvaren’ne dair mutlu anlarımdan sayısı bir elin parmağını geçmez.” Son birkaç saattir dokunmadığım yeri kalmadığından parmağımı alnından şakağına doğru kaydırarak ıslak saçlarını yüzünden çekmekte hiç tereddüt etmedim. Fisher gözlerini kapadı, kirpikleri soluk tenine atılmış ince ve zarif mürekkep darbelerini andırıyordu.

“Neşeli hikâyeler istemiyorum,” diye fısıldadı sertçe. “*Gerçekleri* istiyorum.”

Sözleri ağırdı. Bu isteğin kendisiyle ilgili sorularıma gerçek cevaplar vermeyi reddeden birinden gelmesi içimde çığlık atma arzusu uyandırıyor. Gerçi zihnim bunun nedenine dair şüphelerimi – Fisher’in bir yemin yüzünden sorularımı *yanıtlayamadığına* dair teo-

CALLIE HART

rimi– bir noktada gerçek olarak benimsemişti. Halimizi düşündüm. Kollarımın arasında hareketsizce, kelimenin tam anlamıyla savunmasız halde, bütün çıplaklığıyla yatıyordu. Ben de duvarlarımı biraz indirebilirdim sanırım.

“Babam ben iki yaşındayken ölmüş. Onu hatırlamıyorum bile. Annem o sıralar Hayden’a dört aylık hamileymiş. Bir kum tepesi cam düzlüklerdeki ticaret karakolunun üzerine kaymış. Muhtemelen ya ezilerek ya da boğularak ölmüştür. Onun kazandığı para gidince annem fahişeliğe başladı,” dedim dürüstçe. Bu, Zilvaren’de bilinen bir gerçektir. Herkes Iris Fane’i tanır. Ya bir noktada onun müşterisi olmuş ya da Bölge’deki diğer annelerin aralarında ahlaksız bir kadının yaşamasından yüksek sesle şikâyet etmelerine kulak misafiri olmuştu. “Genelde vücudunu yemek ve su karşılığında satsa da para kazanıyordu. Müşterileri genelde muhafızlar oluyordu. Madra’nın adamları. Haftanın beş günü pazarın yakınlarındaki bir handa çalışıyordu. Adı Kala’nın Evi’ydi. Kala’nın mekânın güvenliğinden sorumlu adamları vardı, o yüzden orada çalışan kadınlar çoğunlukla güvendedi. Yatak odalarının birinden en ufak bir bağırtı duydular mı beş iri kıyım adam içeri dalar, sıkıntı çıkaran her kimse onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Annem zaman zaman paraya sıkıştığında müşterilerini evimize de alırdı. Dik başları ve göz kamaştırıcı altın zırhlarıyla içeri giren muhafızları yatak odasının kapısındaki bir çatlaktan izlerdim.

“Çıraklık yaptığım adamı hatırlıyor musun? Adı Elroy’du? Anne me çok âşıktı. Annem gözalıcı bir kadındı ve içinde... sönmeyen bir ateş yanardı. Elroy ara sıra evimize uğrar tamir işlerimizi hallederdi. Ama annemle şansını hiç denemedi. Öyle bir adam değildi. Saray muhafızlarından biri annemi ne zaman evimizin ortasında dövse onunla ilgilenirdi...” Başımı iki yana salladım ve Fisher’in nemli saçlarının bir tutamını dalgınca parmağıma doladım.

“Annem onunla aynı kaderi paylaşmamı istemediği için Elroy’a yeterince büyüdüğüm an beni yanına alacağına dair söz verdirtmişti.

Demirhaneden içeri adımımı attığımda daha on yaşımdaydım. Annemse o sıralar çoktan Bölge'ye kaçak silahlar sokmaya başlamıştı. İşe hurda metallere başlamıştı. Silaha *dönüştürülebilecek* şeylerle. Elroy başlarda ona memnuniyetle yardım ediyor, hançerler ya da küçük bıçaklar yapıyordu. Annem silahları önce Kala'daki arkadaşlarına dağıttı. Müşterilerini evlerinde ağırladıklarında kendilerini koruyabilmeleri için. Ama sonra eve kılıçlar, kalkanlar getirmeye başladı. Sattığı öğrenilirse yakalanıp öldürülmesine neden olacak şeyler.”

Gecenin bir yarısı annem Kala'da çalışırken kapımızı çalan, kendir bezinden ağır çuvalları elime tutuşturup karanlığın içinde tek kelime etmeden gözden kaybolan maskeli adamları hatırlamaktan nefret ediyordum. Fakat kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım. “Çok geçmeden her gün evimizden demirhaneye bir şeyler götürmemi istedi. Muhafızlar işine giden çelimsiz bir çocuğa pek aldırmazdı. Yıllar içinde beni türlü türlü erkeklerle tanıştırmaya başladı...”

Fisher'ın nefesi kesildi. Ağır ağır gevşeyen vücudu yine kaskatı kesilmiş, burun delikleri genişlemişti. Tek kelime etmese de ne düşündüğünü biliyordum.

“Öyle adamlar değillerdi. Bana hiç el sürmediler. Bana şehrin altındaki tünellerin girişlerini gösterdiler. Madra'nın su depolarının bulunduğu yeraltı rezervlerine giden tünellerin. Bütün şehre fazlasıyla yetecek kadar su vardı. Bana onları çaktırmadan nasıl yürüteceğimi öğretiler. Kilitleri nasıl açacağımı, nasıl tırmanılacağım. Hançer kullanmayı ve fırlatmayı. Zaman zaman bir isyancı bir hafta ya da bir ay boyunca evimizin tavan arasında saklanırdı. Bazen iki kişi olurlardı. Sonra giderler ve yerlerine yenileri gelirdi. Hayden'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Çoğu şeye akli ermeyecek kadar küçüktü ve çenesi düşüktü. Böylece nasıl dövüleceğimi, hırsızlık yapacağımı öğrendim. Annemiz eve neredeyse hiç uğramamaya başladığında Hayden'a ben bakmaya başladım. Uzunca bir süre böyle devam etti. Günlerimi demirhanede geçirdim. Hayden'la ilgilendim. Karnını

CALLIE HART

doyurdum. Evi temizledim. O uykuya dalar dalmaz ihtiyacımız olan şeyleri çalmak için dışarı çıkardım.”

“Sen ne zaman uyuyordun?” Fisher artık acıyla boğuşmuyordu. Her an uykuya dalacakmış gibi bir hali vardı.

“Pek uyumazdım. Fırsat buldukça kestirirdim ve... öyle işte. Bir şekilde idare ediyordum.”

“Kulağa boktan geliyor.”

“Öyleydi. Ama bunlar iyi günlerimizdi. Annem gitgide öfkeleliyordu. Ondan üstün olduğunu sanan erkekler tarafından tartaklanmaktan, aşağılanmaktan bıkmıştı. Bir süre sonra muhafızlarla görüşmeyi reddetmeye başladı. Daimi müşterilerinden birkaçı, bir zamanlar evimize gelenler, bu kararından hiç hoşlanmadı. Altı yıl evvel bir sabah evden çıkıp Kala'nın Evi'ne gitti. Ama suyunu almayı unutmuştu. Ağzına kadar dolu matarası mutfak masasının üzerinde duruyordu. Bir yudumu bile içilmemişti. Matarayı ona götürmezsem bütün gün susuz kalacağını biliyordum. Ben de onu yanıma alıp yola düştüm. Onu meydanda, dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette buldum. Önceki gece geri çevirdiği muhafız bütün kendini beğenmişliğiyle tepesine dikilmiş, adamlarına annemin çantasını aratıyordu. Üzerinde iki hançer buldular. Küçük, bir boka yaramayacak şeylerdi. Bıçaklarının boyu on beş santim bile değildi ama bunun bir önemi yoktu.”

“Çünkü Üçüncü Bölge'de silah taşımanın cezası ölüm,” diye fısıldadı Fisher.

“Boğazını kesmelerini izledim,” dedim. “Onu ne tutukladılar ne de yargıladılar. İdamları hemen oracıkta yapmaya bayılırlardı. Hem zamandan hem de enerjiden tasarruf ediyorlardı sanırım. Kavurucu sıcaklığın altında kumların üzerine yüzüstü yığıldı ve beş adam saçlarına, üzerine işerken can verdi. Onu öylece orada bıraktılar. Adamlar gider gitmez annemin yanına koştum. Onu yüzüstü çevirdim. Vücudunu sarstım.” Omuzlarımı silktim. “Ama çoktan ölmüştü. Vücudunu tek başıma taşıyamayınca Elroy'u çağırmaya gittim. Birlikte

meydana döndüğümüzde komşularımız başına toplanmış yüzüne tükürüyordu. Elroy üzerindeki kıyafetleri yırtmaya çalışan bir adamı bir yumrukla yere serdi.”

“*Ne var? Pis, hastalıklı fahişenin tekiydi zaten. Bütün dünyanın memelerini görmesi umurunda olur muydu? Al, çok istiyorsan parasını veririz.*” Adam annemin karnına yıpranmış bir bozukluk atmış, ardından da kaburgalarına bir tekme indirmişti. Elroy da bunun üzerine adamın suratını dağıtmıştı. Ama bu kısmı Fisher’a anlatmadım. Onları gün yüzüne çıkarmak ölüyormuşum gibi hissetmeme neden olsa da sözcüklere dökemediğim anılar vardı. Bir de dökemediklerim vardı. O adamın annem hakkındaki sözlerini asla tekrarlamayacaktım.

“Bedenini ertesi sabah cam düzlüklerin bir kilometre ötesindeki kum tepelerinde yaktık. Hava o kadar sıcaktı ki aldığım her nefeste burun deliklerimin içi yanıyordu. Hayden bayıldı ve Elroy onu eve kadar taşımak zorunda kaldı. Ama ben orada kaldım ve annemden geriye kalan kül ve akkorların esintiye karışmasını izledim. Nihayet eve döndüğümde kapımıza ve pencerelerimize uzun tahtalar çakıldığını gördüm. Taşların üzerine büyük siyah bir ‘X’ işareti çizilmişti. Bizimki karantinaya aldıkları ilk evdi. Bir hafta sonra Madra bütün Bölge’yi tecrit altına aldı. İçeri girmek de dışarı çıkmak da yasaklandı. Salgın yüzünden olduğunu söylediler.”

O günler, hem uyanıkken hem de uykudayken yakamı bırakmayan uzak, bulanık birer kâbus gibiydi. Hayden’in üzüntüsü yerini hızla öfkeye bırakmıştı. Evimizi kaybettiğimiz için annemi suçlamıştı. Arkadaşları ona nihayet annesinin sandığının aksine Kala’da *barmen* olmadığını söylemişti. Bazıları babalarının Iris Fane’i bir bardak ucuz bira fiyatına becerdiğini anlatmıştı. Hayden aklına gelen her şekilde isyan etmiş, sonra da hırsını alamayıp kumara başlamıştı.

“Elroy’un yanında mı kaldın?” diye sordu Fisher. Alnını ovuşturup kaşlarının arasına masaj yaptığını gördüğümde tekrar hareket

CALLIE HART

edebildiğini fark ettim. Fakat üzerimden kalkmamıştı. Elini indirip bacağıma yasladı. Rahatlatıcı. Tanıdık.

“Hayır. Bizi yanına alsaydı muhafızlar ikiyle ikiyi toplar, o gün annemin üzerinde bulunan hançerleri onun yaptığını anlardı. Onu tehlikeye atmak istemediğim için Hayden’la ortadan kaybolduk. Bulduğumuz tavan aralarında uyuduk. Genelde hanlara, gece vakti çıkardığımız gürültülerin duyulmayacağı yerlere dadandık. Kimse orada çalıştığımı bilmesin diye demirhaneye gizlice girip çıkıyordum. Annemin asi dostlarından öğrendiğim beceriler bizi hayatta tuttu. Bir şekilde idare ettik.”

Atladığım çok detay vardı. Hayden’la tartışarak geçirdiğimiz acı dolu geceler. Bunaltıcı sıcaklarda, gökteki ikiz güneşlerin ışınlarını engelleyecek hiçbir şey olmadan sert zeminlerde uyuduğumuz geceler. Sonu gelmez açlık ve susuzluk. “İdare ettik” o piç kurusunun annemin boğazını kesmesinden sonraki hayatımızı tanımlamak için fazlasıyla cömert bir kelimeydi.

Fisher nihayet üzerimden kalktı ve başını tekrar yastığına koydu. “Gel buraya,” dedi.

“Ne?”

“Bana kendini sürükletme.” Sesi bitkin çıkıyordu ama altındaki muzip tınıyı duyabiliyordum.

Yanına yatmamı istiyordu. Kahretsin. Buna ancak sabah kafa yorabilirdim çünkü yaslandığım başlıktan aşağı kayıp uyuşmuş bacaklarımı saatler sonra ilk kez hareket ettirmemle üzerime muazzam bir yorgunluk çökmüştü. Hiçbir uzvumun ona değmemesine özen göstersem de Fisher huysuzca homurdandı ve kolunu vücuduma doladı. Elini karnıma koyup beni kendine çekerek sırtımı sımsıkı göğsüne yasladı. Vücudundan yayılan sıcaklık enfesti. Her nefesiyle usul usul inip kalkan göğsünün içinde ağır ağır, düzenli bir ritimle atan kalbini sırtımda hissedebiliyordum. Oniks küçük yatağın ayak ucunda huzurla mırıldandı ve yorganın arasına kıvrıldı.

Bu... yeni bir histi.

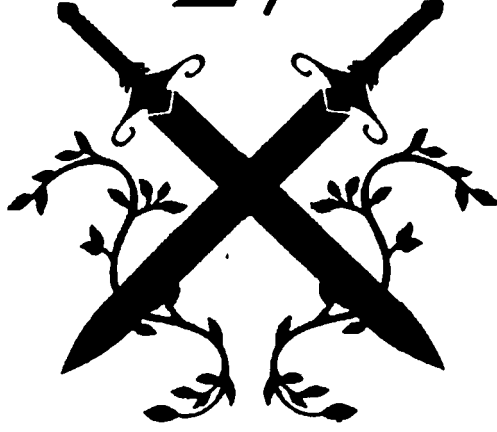
Farklıydı.

Fisher parmaklarını gömleğimin eteğinin altına kaydırıp elini tenime yasladı. Bu arzuyla yapılmış bir hareket değildi. İki kişi arasındaki basit bir temastı. Sakinleştirici. Samimi. Bir bağ.

“Ortak bir noktamız varmış, Minik Osha,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Benim annem de öldürüldü.”

Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama çoktan uykuya dalmıştı.

27

İşaretli

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Nerede olduğumu ve bana sım-sıkı sarılanın kim olduğunu hatırlamam biraz vakit aldı. Sonra kılıcı kıpırdatmadan, nefes almaya bile cesaret edemeden etmeden öylece uzandım. Fisher'ın kıcıma bastıran ereksiyonundan onun da uyanık olduğundan emindim. Birinin uyuyup uyumadığını nefes alıp verişlerinden anlayacak kadar çok kez başkalarıyla aynı yatağı paylaşmışım ve Fisher'ın nefesleri hâlâ uyuyan birininki gibi kesik kesik değildi. Derin ve ölçülüydü. Ayrıca vücudunun arkamda gerildiğini hissedebiliyordum.

Kalkıp gidecek.

Arkasını dönüp seni burada istemediğini söyleyecek.

Öyle boktan bir laf edecek ki sen kalkıp gideceksin.

Kafamdan geçen birbirinden korkunç senaryolar endişemi iyice körükledi ama... hiçbiri gerçeğe dönüşmedi. Fisher'ın eli hâlâ gömleğimin altındaydı ama parmakları uykusunda gevşemiş, hafifçe aşağı kaymıştı. Memelerimi sardığım kumaş bir noktada açılıp yukarı çıkmıştı ve Fisher'ın parmak eklemleri sol mememin altına sürtünüyordu. Yavaş fakat kararlı hareketlerle elini tekrar tenime koydu

ve avucunu göğüskafesime bastırdı. Dudağımı ısırırım ve birden panikledim. Parmak uçlarını tüy gibi bir dokunuşla mememin altında gezinmeye başlamasıyla nabzım hızlandı...

Bu bir soruydu.

Bana bunu isteyip istemediğimi soruyordu.

Karar bana aitti. Onu omuzumla ittirip aramıza mesafe koyarsam elini çekip beni rahat bırakacağını biliyordum. İkimiz de kalkıp güne başlayacaktık ve hiçbir şey olmayacaktı. Aramızdaki kapı kapanacaktı.

Ya da...

Ya da...

Siktir.

Kapının kapanmasını istemiyordum.

Titrek bir nefes verip belimi bükerek kıcımı aletine sürttüm. Tanrılar ve günahkârlar aşkına, o kadar sertleşmişti ki. Fisher'ın dudaklarından sert bir inilti döküldü ve enseme çarpan nefesi tüylerimi diken diken etti. Parmaklarını kaburgalarıma sertçe bastırduğunda gözlerimi kapadım ve damarlarımı dolduran beklenti hissini tadını çıkardım.

Sanki sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi ikimiz de konuşmuyorduk. Fisher sanki fikrimi değiştirmem için bana zaman tanıyormuş gibi ağır ağır hareket ediyordu. Kalçalarını yavaşça benimkilere bastırarak bana aletin *ne kadar* sertleştiğini ve onunla ne yapmak istediğini gösteriyordu.

İçime girmesinin tadına zaten varmıştım ama bu geçen seferkinden farklıydı. Bana daha fazlasını vaat ediyordu. Aramızda biriken gerilim farklı bir enerjiyle dolup taşıyordu. Bu enerjini tenimin tepeden tırnağa her santimini ele geçirdiğini, Fisher'ın karnımda gezinen ellerimin altında alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Sırtımı gererek ona yaslandım ve Fisher alnını başımın arkasına dayayıp inlediğinde bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum etti.

Onu istiyordum. Onu eve dönmekten daha çok istiyordum. Tanrılar ve şehitler aşkına, nasıl bir ablaydım ben? Hayden'in bana ihtiyacı

CALLIE HART

vardı. Elroy'un da. Fakat şu an, kokusu kahrolasınca dünyanın geri kalanını bulanıklaştırıp beni sağduyudan yoksun bırakırken böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissedecek durumda değildim. Daha sonra suçluluk duymaya bolca vaktim olacaktı ama şimdilik...

Fisher'in burnu kulağıma sürtündüğünde iç geçirdim. Onun gibi bir adamın kulağınıza derin nefesler vermesinin nasıl bir his olduğunu açıklamak mümkün müydü ki? Pek kolay değildi. Önce vücudumu bir ürperti sardı. Boynumdan başlayıp dört bir yana yayıldı. Başımın arkasına tırmanıp karıncalandırdı, sonra ardında hem kavurucu hem de buz gibi bir yol bırakarak suda sektirilen bir taş gibi her omuruma çarpa çarpa omurgamdan aşağıya indi. Kuyruksokumuma ulaşınca bambaşka bir şeye dönüştü. Ağırlaştı. Karnımda bir sızı yumağı oluştu, gitgide büyüyüp alçaldı ve kasıklarımaya yerleşip öyle bir zonklamaya başladı ki onu zaptetmek için bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Ürperti.

Sızı.

Ardından da arzu.

O kadar yakıcı bir şiddetteydi ki içimi kasıp kavuran bir enerji, şehvet ve ihtiyaç girdabı yarattı, öyle hızlı dönüyordu ki yataktan fırlayıp çığlık çığlığa bağırılmamak ya da bir şeylere *vurmamak* için kendimi zor tuttum.

Hemen, hemen, hemen...

Arzum kulaklarımda uğulduyordu. Fisher sanki bedenimin onu çağırıldığını duymuş gibi mememi kavradı. Nihayet hızlı hareket ediyor, bunun olmayabileceğine dair tüm rollenmeleri bırakıyordu. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı ve kalçasını benimkine öyle sertçe bastırdı ki aletinın şişmiş başını belimin çukurunda hissettim. Göğsümün ortasına saplanan keskin acı hızla bacaklarımın arasına indi ve hassas meme ucumla oynarken aynı eliyle klitorisimle de oynadığına yemin edebilirdim.

"*Abh!*" Ona içime girmesi için yalvarmak istedim ama konuşmak istemiyordum. Sessizliği bozacaksak öncesinde söylenmesi gereken

başka şeyler vardı. Dün gece olanlar hem onun hem de benim için korkunçtu. Aramızdaki her şey değişmişti ve bunun geri dönüşü yoktu. Fakat ikimizin de bununla yüzleşmeye hazır olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve diğer kolunu da altımdan geçirip beni iki kolunun arasına hapsederken ona yaslandım. Fisher bir eliyle mememi sıkarken diğerini pantolonunun beline indirerek düğmesini sertçe açtı.

Parmaklarını kumaşın altına kaydırıp kaygan kıvrımlarımın arasına sokmasıyla ne kadar ıslak olduğumu fark etti ve hırladı. Sesi o kadar erkeksi, o kadar vahşiydi ki neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Becer beni. Lütfen becer beni.

Beni al.

Senin yap.

Kingfisher dişlerini kulakmememe geçirip bacaklarımın arasındaki şişmiş, hassas çıkıntıyı okşamaya başladığında zihnim anında paramparça oldu. Ağzı. Elleri. Aleti. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Bana nasıl dokunacağını, beni nasıl çılgına çevireceğini biliyordu. Klitorisimi okşayış şekli, mükemmel baskıyı ve hareketi bulması bir kadının vücuduna ne denli aşına olduğunun kanıtıydı. Bana kalırsa iyiye harcanmış bir zamandı ve tüm o deneyimlerin meyvesini şimdi ben yiyordum.

Bütün utanmazlığımla kendimi eline bastırdım, o beni okşarken parmaklarına sürtündüm.

Beni parmaklarınla becer.

Boğazımı sık.

Üzerime çık ve ben çığlıklar atana kadar beni becer.

Sanki aklımdan geçen her şeyi duyuyormuş, bana yapmasını istediğim tüm edepsiz şeyleri biliyormuş gibi Fisher'ın boynumdaki dudaklarından hayvani, çaresizlik dolu bir hırıltı döküldü. Sanki o da bana hepsini yapmak istiyormuş gibi. Hırlayarak kolunu gömleğimin altından çıkardı ve parmaklarını boynuma doladı.

Seni yalvartacağım, Minik Osha.

CALLIE HART

O küçük, tatlı deliklerinin hepsini dolduracağım.

Seni öyle sert becereceğim ki bir daha başka bir erkeği istemeyeceksin.

Bu kelimeleri hayal etmiştim. Hepsini uydurmuş ve bir şekilde kafamın içinde onun sesiyle oynatmıştım. Fisher'ın vücudu bana açık açık bunları vaat ediyordu ve daha fazla bekleyecek takatim kalmamıştı.

Boğazımı daha sıkı kavrayıp beni kendine çekti, başparmağı çeneme batıyordu ve başımı geriye düşürdüm. Fisher inleyerek yüzünü boynuma gömdüğünde kafamda bir düşünce belirdi. Tehlikeli bir düşünce.

Isır beni.

Fisher parmaklarını içime soktu ve gergin bir nefes verdi. Boğazımı daha da sıkarak sanki beni azarlıyormuş gibi bedenimi hafifçe sarstı. İçime girip çıkan, ıslak sıcaklığımla oynayan parmaklarının yarattığı his başımı öyle bir döndürdü ki gözlerimi kör eden bir saniye için hazdan düşünemedim.

Tanrılar aşkına, kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizdeydi. Fisher üstsüzdü ama pantolonu hâlâ yerli yerindeydi. Bense tepeden tırnağa giyiniktim. İkimizin de çırılçıplak kalmasını, tenini tenimde hissetmeyi istiyordum. Onun her yerimi becermesini istiyordum. Gömleğimi kavradım ve onu Fisher'ın hareketlerini durdurmasına gerek kalmadan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Çok geçmeden vücudum boyunca bir karıncalanma hissettim ve kıyafetlerim hepsi paramparça olarak gövdemden, kollarımdan, bacaklarımdan kaydı. Fisher'ın pantolonu puf diye ortadan *kaybolmuştu*.

Umutsuzca istediğim şeye kavuşmuşum. Vücutlarımızın her santimi birbirine değiyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmış, tenlerimiz terle nemlenmişti. Fisher tekrar bana odaklandı, parmaklarını içime sokup çıkarırken bir yandan da avucuyla klitorisimi okşayarak beni çılgına çeviriyordu.

Güçlkle nefes alabiliyordum. Yüzünü saçlarımdan arasına gömüp inlediğinde başım döndü.

Becer beni.

Lütfen! Tanrılar aşkına, lütfen becer beni.

Seni istiyorum...

Sana ihtiyacım var...

Fisher'ın heyecanlı haykırışı küçük yatak odasında çınladı. Kasatı aletine yer açmak için parmaklarını hızlıca çıkardı. Son seferin aksine sert tek bir hamlede içime girmedi. Bu kez şişmiş başını girişime dayadığı ve kalçalarını itmeye başladığı dünyamı sarsan o dayanılmaz anı hissettim.

Tanrılar.

Ve.

Şehitler.

Aşkına.

Çok...

Çok derindeydi. Ben...

Innir'deki her savaştı üzerine sinmiş kokumu alacak, diye gürledi Fisher'in sesi zihnimde. Adımı haykırmaktan boğazın acıyacak. Seni aklına gelecek her şekilde işaretleyeceğim ki herkes benim olduğunu anlatsın.

Siktir!

O...

Yoksa...

Olamaz...

Fisher acımasız bir ritimle içime girip çıkıyordu. Eli hâlâ bacaklarımın arasında, beni becerirken klitorisimle oynuyordu. Beni bütünüyle, her şeyiyle ele geçirmişti. Kollarının arasında hapsolmuş, tamamen onunla sarmalanmıştım. Kendini içime her gömdüğünde titriyordum... ama aklımdaki o düşünce hâlâ yerli yerindeydi...

Isır beni, Fisher.

Kafamda nefes nefese bir ses duyuldu. Yapamam...

Isır beni. Yap dedim. Beni ısırmanı istiyorum!

Yapamam!

ISIR BENİ!

CALLIE HART

Derime batan köpekdişlerinin parlak, keskin acısıyla tısladım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim şokun etkisiyle tekledi ama sonra...

Her zerrem şimdiye dek hiç tatmadığım bir mutlulukla dolup taşıtı. Damarlarımda şimşekler çakıyor gibiydi. Fisher hareketsiz kaldı, bir heykel gibi kaskatı kesildi. Burnundan sert nefesler alıp veriyordu. Boynumun omzumla birleştiği noktayı, köprücük kemiğimin hemen üzerini ısırmişti ama henüz kanımı içmemişti. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekliyordu.

Boğazımdan çektiği elini tekrar mememe indirdi ve parmaklarını ağır ağır meme ucumun etrafında gezdirdi. Dokunuşları hafif ve tereddütlüydü. Tüm sinir uçlarım uyarıldı, hazzın coşkusu bedenimin tamamını ele geçirdi ve çok geçmeden kendimi sarhoş gibi hissetmeye başladım. Zihnim bir tutkal gibi yapış yapış olup tepetaklak döndüğünde Fisher yavaşça, çok yavaşça içimden çıktı ve tek hamleyle tekrar girdi. Tam da bu esnada boynumdaki ilk karıncalanmayı hissettim. Kanımdan aldığı ilk yudumu.

Gözlerim zevkten odağını kaybederken, “*SİKTİR!*” diye hayırdım. Zevk bir heyelan gibi üzerime akın etti. Altında ezildim. Beni parçaladı ve kahrolasınca ruhuma şarkı söyledi. Şimdiye dek denediğim uyuşturucuların hiçbirisi bunun yakınından geçemezdi.

Sakin ol. Ses çıkarma. Sakın... kıpırdama.

Ses hırıltılıydı. Çaresizlik doluydu. Kafamın içinde çınlıyordu ve benim... benim söylediklerine boyun eğmem mümkün değildi. Fisher tekrar içime girip dişlerini tenime daha fazla batırdığında kalan bütün gururumu da kaybettim. Arkama uzanıp başını kavrayarak onu bütün gücümle boynuma bastırdım.

Mahvet beni.

Fisher ihtiyacı olan tek şey bu emirmiş gibi kollarını etrafıma bir mengene gibi doladı ve beni Darn'ın donmuş yüzeyine inen balyozlara meydan okuyacak bir güçle becermeye başladı. Nehirdeki buz tabakasından çok daha kolay kırıldım. Benliğim parçalara ayrıldı ve beni bir arada tutan tek şey Fisher'dı. Aldığı her yudumla içimin ışıkla dolduğunu hissettim, ta ki en sonunda güneş gibi parlayana dek.

Durma. Sakın durma...

Fisher'ın arzusunun kabardığını da hissedebiliyordum. Onun da aynı zevkin içinde boğulduğunu. Beni daha da sert becerdi, dişlerini daha sert batırdı, etrafıma dolanmış kolları çelik bantlar kadar sıkıydı.

Sonra dünyanın sonu geldi.

Etrafımdaki her şey kayboldu.

Gökyüzünden yıldızlar yağdı ve cehennem onları karşılamak için yeryüzüne yükseldi.

Her şey ve hiçbir şey. Bir an var, bir an yok.

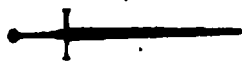
Bu şimdiye dek yaşadığım her coşkunun toplanmış ve bir milyonla çarpılmış haliydi. Bedenim alevler içindeki bir meşaleydi ve Fisher da benimle beraber yanıyordu.

Kendini kaybetmiş gibi arka arkaya darbeler indiriyor, homurdanıyordu. Sonra ağzını tenimden çekti ve ölüyormuş gibi haykırdı.

Hayır. Ölüyormuş gibi değil.

Yeniden doğuyormuş gibi.

Dünya tavandan düşen kar taneleri gibi ağır ağır odağıma döndü. Titreyen bedenimin durulması uzun zaman aldı. Fisher tıpkı sabah uyandıgımda olduğu gibi arkamda uzandı. Ölü gibi yatıyor, nefes bile almıyordu. Fakat bu kez bana sımsıkı tutunmuştu. Bırakıp gitmemişti.

Taze, sıcacık ekmek. Yumuşacık. Enfes.

Karnım guruldadı ve gözkapaklarım titreşerek açıldı. Kendimi horlayan bir tilkiye sarılmış vaziyette buldum. Oniks gözlerini tembelce kırpıştırarak uyandı ve bana gülümsediğine yemin edebilirdim.

“Leş gibi kokuyorsun,” dedim başını okşayarak. “Banyo yapman gerek. Bundan böyle yatakta yatmak yok.”

Oniks kulaklarını kafasına yaslayarak bana dişlerini gösterdi ve yataktan fırlayıp açık duran yatak odası kapısından dışarı kaçtı. Banyo yapma fikri pek hoşuna gitmemişti sanırım.

CALLIE HART

İç geçirdim, nefes bir sızı her yanıma ele geçirmişti. Kendimi buruşuk çarşafın arasına bıraktım ve tavana bakıp gün ışığında süzülen toz zerreciklerini izledim. Fisher nereye kaybolmuştu? Bu soru içinde hafif bir bıkkınlık barındırıyordu. Onu biraz olsun tanıyorsam çoktan Innir'e dönmüştü. Muhtemelen öfkeliydi ve paniklemişti. Kahrolasınca duygularını kontrol edememesinin bedelini yine bana ödetecek, beni üç gün boyunca burada bırakacaktı. Başımı çevirdim ve çarşafa damlamış küçük, kurumuş kan damlası gözüme iliştiğinde kalbim durdu.

Benim kanım.

Fisher beni ısırmişti.

Beynim durdu. Bu bilginin zihnimde öyle süzülmesine izin verdim. İdrak etmeye çalışmadım. Aynalar Salonu'ndaki o günden bu yana yaşadığım her şeyi eninde boyuna analiz etmeye uğraşmaktan bitap düşmüştüm. Bu da eninde sonunda sindirmem gereken akılalmaz şeylerin uzun kulesinin en tepesinde tehlikeli bir şekilde sallanan başka bir olaydı. Şimdilik tek bildiğim bunu istediğimdi. Fisher sadece söylediğimi yapmıştı. Ayrıca artık birbirimizin zihnine konuşabiliyor muyduk?

Burnuma yine aynı koku geldi. Taze, kıyır kıyır hamur işi ve nefes tereyağı. Fakat karışıma bu kez bir de belli belirsiz bir şeker eklenmişti. Bir de *kahve*. Nihayetinde yataktan kalkmama vesile olan da bu kahve kokusu oldu. Başımın dönmesine aldırmadan yorganı sızlayan vücuduma doladım ve kokunun kaynağını bulmak üzere odadan çıktım.

Oturma odası çok güzel ışık alıyordu. Mobilyaların ve tabloların üzerindeki tozlu örtüler gitmiş, çünkü donuk oda insana ev hissi veren minik dekorlar, kitaplar ve ıvır zıvırlarla dolu konforlu bir alana dönüşmüştü. Şöminenin üzerindeki rafta içleri kömür parçaları ve boya fırçalarıyla dolu bir sürü cam kavanoz sıralanmıştı.

Fisher pencerenin önündeki yuvarlak masada oturuyordu, uzun bacaklarını önüne uzatmıştı ve üzerine vuran güneş siyah saçlarını

koyu kahverengiye çevirmişti. Yüzünün bir yanına düşen ışık çenesinin sert hatlarını ve sivri burnunu yumuşatıyordu. Fisher pencereden dışarıya bakıyor, camın ardındaki ağaç dallarının esintisiyle hafifçe sallanmasını izliyordu. Düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi. Huzurlu görünüyordu. Bir yanım onu rahatsız etmek istemedi. Son zamanlarda ne kadar çok sorunla boğuştuğu düşünülürken bu huzurlu anın tadını çıkarmasını istiyordum. Belki de korkaklık ediyordum. Hâlâ söylenmesi gereken çok şey vardı ve bu konuşmayı yapmak ödümü koparıyordu. Bu sadece kötü bitebilirdi ve...

Fisher gözlerini kapadı ve güneş ışınlarının yüzünde dans etmesine müsaade etti. “Kahveni nasıl içersin bilemedim,” dedi usulca.

Kahretsin. “Ne zamandır burada olduğumun farkındasın?”

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Nerede olduğunu *her zaman* biliyorum, Minik Osha.” Gözlerini açıp bana döndü. Bakışları üzerimde gezindikçe gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı.

“Giyinmeye niyetlendim,” dedim, “ama bana hazırladığın çantada bir parça giysi bile yoktu. Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama dört farklı fırlatma bıçağı, ilk yardım seti ve bir şişe viski biraz abartı olmamış mı? Bir çift temiz iç çamaşırı ve dış fırçası iyi olurdu.”

Sözlerim onu güldürdü. “Haklısın. Aklımın bir köşesine yazdım. Bir dahaki sefere sadece iki bıçak ve bir matara alacağım. Bir de iç çamaşırıyla dış fırçası.”

Usulca güldüm. “Dünkü kıyafetlerimi giyerdim ama hepsini yatağın üzerinde paramparça olmuş halde bulunca bu fikrim de çöpe gitti.”

“Merak etme. Hatamı seve seve telafi edeceğim.” Bileğinin bir hareketiyle parıltılı bir duman dalgası belirdi. Halının üzerinden bana doğru ilerleyip sevilme isteyen cana yakın bir kedi gibi ayak bileklerime dolandı. Bacaklarıma tırmanıp tenimin sıcaklıkla karıncalanmasına neden oldu ve ardında siyah, kaliteli bir ipek bıraktı. Üzerimde beliren pantolon geniş paçalı ve boldu. Kaşkorse kumaştan bluzum karnımı güçbela örtüyordu ve derin V yakası zarif

CALLIE HART

dantellerle süslüydü. Fisher'ın büyüğü bana iç çamaşırı yaratmamıştı. Sertleşmiş meme uçlarım ince kumaşın altından görünüyordu.

Bir kaşımı kaldırarak önce ona, ardından da memelerime bir bakış attım. "Beni düşündüğünde kafanda böyle kıyafetler mi canlanıyor?"

"Seni düşündüğümde, Minik Osha, üzerinde pek bir şey *olmuyor*."

Ah. Vay canına. Pekâlâ. Yanaklarım kızardı ve hoş bir sıcaklık yüzümü ısıttı. Başımı eğip çıplak ayaklarıma bakarak Fisher'ın bu sabah çekilmez bir pislik gibi davranmamasına alışmaya çalıştım. Hâlâ burada olması bile şaşırtıcıydı ama tavırları üzerimde büyük bir şok etkisi yaratmıştı.

"Otur. Bir şeyler ye," dedi.

İşte *buna* hayır diyemezdim. Kurt gibi acıkmıştım. Masaya doğru yürüdüm ve karnımı doyururken bir yandan da pencereden dışarı bakıp Ballard'ın uyanışını izleyebilmek için Fisher'ın sağına oturdum. Fisher küçük hamur işlerini, muhallebi dolgulu minik turtaları ve dilimlenmiş meyveleri mideye indirmemi küçük bir tebessümle izledi.

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi kahkaha atar gibi.

"Başka bir yere mi oturma— Aman Tanrım! *Fisher!* Bu..." Bütün kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Ellerimin her tarafını kaplayan da *neydi* böyle? Tuttuğum hamur işi parmaklarımin arasından kaydığında Oniks hızlıca üzerine hücum edip lokmayı havada kaptı. Ellerimi dehşet içinde önüme uzattım. Dün gece umursamadığım dövmeler hâlâ parmaklarımin ve ellerimin üzerindeydi. Sayıları artmıştı. Hem de çok. Parmaklarımin her birinde küçük rünler vardı. Zarif çizgiler bilekleriimin etrafına dolanıp kollarımdan yukarı çıkıyordu. Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Peki ya ellerimin arkası? Başım dönmeye başladı. Sol elimdeki desenler nispeten sade sayılırdı. Birbirine dolanmış ince çizgiler gözleriimi yeterince kırsarsam neredeyse çiçeği andıran güzel bir motif oluşturuyordu. Öte yandan sağ elim...

Desenler daha büyüktü ve elimin tamamını kaplıyordu. Çizgiler daha kalındı. Birbirlerinin etrafına dolanarak gözlerimle ayırt etmekte zorlandığım karmaşık düğümler oluşturunlardı. Bu tek bir rün değildi. İç içe geçmiş, üst üste ve alt alta binmiş onlarcasıydı. İçlerinden biri siyah bile değildi. Mavi ve yeşilin koyu bir tonundaydı. Işık vurduğunda metalik metalik parılıyordu.

Fisher bile dün gece edindiğim yeni dövmeleri inlerken sertçe yutkundu. Elimi suçlayıcı bir tavırla önüne uzattım. “Annem bunları görse beni *mahvederdi!*”

Hiç değilse suratıma gülmedi. Her zamanki ifadesiz yüzüyle kahvesinden bir yudum aldı. Fincanını masaya bıraktıktan sonra uzanıp sol elimi avucunun içine aldı. Parmaklarımdaki rünleri sessizce incelerken yüzü boştu. Kolumu bir o yana bir yana çevirip bileğime işlenmiş yazıyı okurken kaşları belli belirsiz çatıldı. Parmağını elimin arkasındaki çiçeği andıran büyük rünün üzerinde gezdirmeye başladığında ifadesi tamamen okunmaz hale geldi.

Sağ elimdeki dövmeleri incelemesi daha uzun sürdü. Sabırsızca kıpır-danıp durdum, zihnim dört dönüyor ve bir türlü sakinleyemiyordum.

Bir şey söyle. Öylece oturup kaşlarını çatma. Konuş!

Fisher usulca ofladı. “Düşünüyorum,” dedi. “Biraz sabret.”

“Hasiktir. O gerçek miydi yani? Aklımı okuyabiliyor musun?” Sesime karışan ufak histeri gayet net duyuluyordu.

“Hayır, aklını okuyamıyorum,” dedi bakışlarını bir anlığına benimkilerle buluşturarak. “Sadece bana söylediklerini duyabiliyorum. Hepsi bu.”

“Hepsi bu mu? *Hepsi* bu mu?”

“*Nefes al*, Minik Osha,” dedi Fisher. “Kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim.

Fisher’ın yüzünde aşırı yoğun bir ifade belirdi. Bir şey kafasını karıştırmıştı sanki. Elimi kendine doğru çevirip üst üste binmiş karmaşık rünü farklı açılardan incelemek için başını eğdi.

CALLIE HART

“Ne... ne anlama geliyorlar?” diye sordum gergince.

Fisher keskin bir nefes vererek dikkatini bana çevirdi. “Kayda değer bir şey değil gerçekten.” Muhallebi dolgulu turtalardan birini aldı, elimi çevirdi ve avucuma bıraktı. “Ye hadi. Kan şekerin düşük.”

“Kan şekerim mi düşük? Benimle dalga mı... Fisher, *dövmeler ne anlama geliyor?*”

İç çekerek arkasına yaslandı. Eski yerine dönmesiyle pencereden gelen sıcak ışık onu tekrar altın rengine boyadı. Nefes kesici görünüyordu. “Soldaki kutsanmış olan demek,” dedi usulca. “Parmaklarındakiler...” Omuzlarını silkti ve şüpheli görünen bir kayıtsızlıkla bakışlarını tavana çevirdi. “Türlü türlü anlamları var işte.”

“Daha belirsiz konuşabilir misin?”

“Muhtemelen konuş—”

“*Fisher!*”

“İyi. Tamam. Çoğu birbiriyle bağlantılı. Işık. Karanlık. Gümüş. Çelik. Toprak. Hava. Ateş. Su. Bunun gibi şeyler. Simyacılıkla ilgili şeyler.”

Simyacılıkla ilgili şeyler mi? Sanki çok detaylı bir açıklama yapmış da tatmin olmamı bekliyormuş gibi konuşmuştu ama sözleri kafamda daha fazla soru işareti oluşturmaktan başka bir işe yaramamıştı. Zihnim sorularla dolup taşsa da bir tanesi hepsine ağır basıyordu. Sağ elimi kaldırıp tenimde parıldayan ve diğerlerini gölgede bırakan en büyük rünü işaret ettim. “*Bu ne demek?*”

Fisher gözlerimin içine baktı. “Çözmesi en zor olan o. Sana net bir cevap veremem. Henüz.”

“İçinde büyü var, değil mi?”

Umursamazca, “Hepsinde var,” deyip kahvaltısını ağzına tıktırdı. “Teninde kalmalarını istemiyorsan...”

“Ne *anlama* geldiklerini bilmezsem kalmalarını isteyip istemediğime nasıl karar verebilirim?”

“Affedersin. Haklısın. Gel.” Elim uzatmamı işaret ettiğinde söylediğini yaptım. Bir an sonra ürpertici bir soğuk tenimi ele geçirdi. Büyük olan da dahil olmak üzere hepsi teker teker tenimden silindi.

Şaşkınlıkla Fisher'a baktım. "Ama..."

"Tamamen silinmediler," dedi gergince. "Ben... daha sonra istersen fikrini değiştirebilirsin. Hemen hemen bir ay vaktin var. Önümüzdeki birkaç hafta içinde dövmeleri istediğine karar verersen hepsini sana geri veririm."

"Peki ya bir ay geçtikten sonra daha havalı el dövmeleri istersem? Her sevişmemizde farklı desenler seçebilir miyim?"

Fisher kuru bir sesle gülerek başını iki yana salladı. "Hayır. İşaretler senin için seçilir. Bir ay sonra kaybolup gidecekler. Onları kabul etmemeye karar verersen geri dönmeyecekler."

Bir süre konunun havada asılı kalmasına müsaade ettim, bana söylemediği bir şeyler olduğunu biliyordum. Pek çok şey olduğunu. Fakat konuyu uzatacak takatim yoktu. Kahvaltımından bir ısırık aldım ve Fisher'ın dövmelerini incelemeye koyuldum. "Seninkiler ne anlama geliyor?" diye sordum bir süre sonra.

"Benimkiler mi?"

"Dövmelerin. *Seninkiler* hâlâ yerli yerinde."

"Ah." Kendine bir bakış attı. "Rünlerimiz karmaşıktır. Ama evet, hepsinin bir anlamı var. Bu," dedi sol elini kaldırarak, "intikam demek." Öteki elini kaldırdı. "Bu da adalet."

Ön kolundaki büyük, sarmal şekilli olanı işaret ederek, "Peki ya şu?" diye sordum.

"Fedakârlık," dedi titrek bir sesle.

"Neden diğerlerinden daha büyük?"

Fisher dövmesini inceledi ve gömleğinin kolunu yavaşça indirerek rünü kumaşın altına sakladı. "Bence nedenini tahmin edebilirsin," dedi usulca.

Edebiliyordum. Soruyu daha sorarken pişman olmuşum. Fisher'ın en büyük dövmesi fedakârlık anlamına geliyordu çünkü çok fazla fedakârlık yapmıştı ve yapacaktı...

Desenler bir tür kehanet gibiydi. Fisher'ın hikâyesini anlatıyorlardı. Fakat bu, anlatırken kendini rahat hissedeceği türden bir hikâyeye değildi. Belki zamanla o kıvama gelirdi. Ama şimdilik...

CALLIE HART

Köprücük kemiğimin altındaki küçük kuş dövmesini işaret ederek konuyu değiştirdim. “*Bunu geri alamayacağını söylemiştin.*”

—Fisher’in yüzü düştü. Güneşin ışınları birden soldu ve odanın dört köşesinden duvarlara yayılan gölgeler içeriye kararttı. Bir şeylerin değiştiğini hemen anladım. Kahvaltımız sona ermişti. Fisher yerinden kalktı ve sandalyesini dikkatle masaya doğru itti. “Evet, *onu* geri alamam,” dedi gergince. “Ve bunun için üzgünüm.”

“Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Varlığına alıştım artık. Sadece ellerimdeki alınca bunu da...” Tanrılar aşkına, lafı geveliyordum.

“Hiçbirini almadım. Sadece sakladım. Şimdilik.” Bana gergince gülümsedi. “Artık dönmemiz gerek. Yatağının üzerinde temiz kıyafetler var. Banyo çoktan senin için doldurulup hazırlandı. Wendy’ye veda edeceğim. Döndüğümde gideriz.”

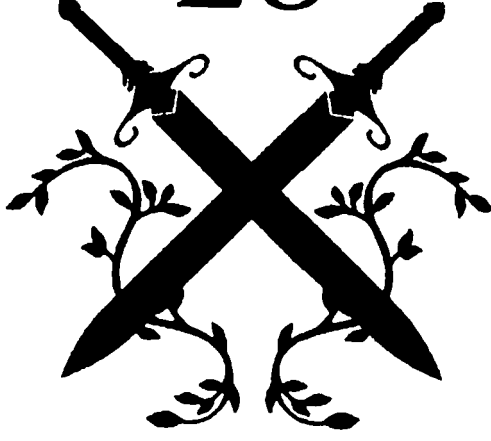
Fisher’in gidişini izledim. Ne söylersem söyleyeyim az önce huzurlu ana dönemeyeceğimizin farkındaydım. Yatak odasına —dün geceyi geçirmem *gereken* odaya— gittim ve sızlayan vücudumu küvete bıraktım. Suyun içinde yatarak ona söylediğim her şeyi kelime kelime düşündüm. Fakat mutfaktaki ani ruh hali değişikliğinin nedenini duvardaki süslü boy aynasının önüne geçip altımdaki halıyı vücudumdan akan sularla sırlıklam ederken anladım. Kuş dövmesinin birkaç santim üzerinde kırmızı renkli iki küçük yara izi vardı. Neredeyse iyileşmişlerdi. Acımıyorlardı.

Evet, onu geri alamam. Ve bunu için üzgünüm.

Fisher kuş dövmesinden bahsetmiyordu.

Boynumdaki diş izlerinden bahsediyordu.

28

İstemek

- Bizmut. Cadmia. Zincifre.
- Grafit. Kireç. Kalsit.
- Kalay klorür. Bakır reçinesi. Markasit.

Sonuç: Tepkime yok.

Günün ilerleyen saatlerinde Carrion demirhaneye daldığında dışarıda, su banyolarının yanında cam beherleri dağın yamacından fırlatıyordum. En kaba ifademi takınıp varlığından duyduğum rahatsızlığı sözcükler yerine buruşturduğum yüzümle ifade etmeye çalıştım. Carrion'ı biraz olsun tanıyorsam mesajımı gayet iyi almıştı ama onu gördüğüme sevinmemem umurunda değildi. Vücudunu sıca-cacık tutuyormuş gibi görünen paltosunun cebinden teneke bir kutu çıkarıp kendine bir puro yaktı. Bana da bir tane uzattığında başımı iki yana sallayıp kayalara bir beher daha fırlattım.

Otsu, yoğun koku buz gibi havayı doldurdu. “Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Ne yapıyormuşuz gibi görünüyor?” Fırlattığım bir sonraki beher yamaca ulaşmasa da etkileyici bir şekilde tuzla buz oldu.

CALLIE HART

“Ben de fırlatabilir miyim?”

Gözlerimi devirdim.

“Harika.” Carrion purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve dışarı sürüklediğim sandıktan şişman, tabanı yuvarlak bir beher seçti. Var gücüyle fırlattığı cam güzel bir kavis çizerek kayalarda patladı. Çarpmanın şiddeti şimdiye kadarki en tatmin edici olandı. Ağzından yoğun bir duman bulutu üfleyerek, “Eh, baya iyi geldi,” dedi. “Neden kayalara bir şeyler fırlattığımızı benimle paylaşmak ister misin?”

“Yıkım,” diye karşılık verdim sadece.

Carrion başını yukarı aşağı salladı. “Gayet iyi bir neden. Hoşuma gitti.”

Eski bir imbiğin iki küçük, yuvarlak cam haznesini aldım ve birini Carrion’ın göğsüne bastırdım. “Ağzın değil, elin çalışsın.”

Carrion güldü ama dediğimi yaparak hazneyi havaya fırlattı. Onunla aynı anda ben de kendiminkini fırlattım ve iki hazne de kayaya çarparak büyük bir gürültüyle paramparça oldu.

“Bugünkü deneylerin de hüsrarla sonuçlandı sanırım?” dedi Carrion.

Tanrılar aşkına, anlaması için daha ne yapmam gerekiyordu? Başarısızlıklarımı konuşacak ruh halinde değildim. Ayrıca deneylerim sırasında kolumu yakmıştım ve sızısı sinirimi daha da çok bozuyordu. “Gördüğün üzere. O *siktiğimin* cıvasını var ya...”

“Bir türlü sıvılaşıp top gibi yuvarlanmıyor mu?”

“Hayır. Artık katıdan sıvı hale gayet kolay geçirebiliyorum. Kendimi yormama bile gerek kalmıyor. Sadece sıvı olmasını istiyorum, o da istediğimi yapıyor. Sorun benimle alay edip durması.”

Carrion’ın genzinden alaycı bir ses döküldü. “Seninle *alay* mı ediyor?”

“Evet! Ne zaman içine yeni bir şeyler karıştırmayı denesem bana gülüyor. Saf gümüşü sorunsuzca kabul ediyor ama koyduğum diğer her şey yüzeyine bile değmeden yanıp kül oluyor. Sonra o da suratıma *kahkahalar* atıyor!”

“Bilinçli bir varlık olamaz,” dedi şüpheyle.

“Hah! Sen öyle san! Benim duyduklarımı duyabilsen böyle konuşmazdın.”

Carrion sözlerimi başıyla onaylayarak purosundan bir nefes çekti, ucu kırmızı kırmızı parladı. “Delirmiş olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Düşündüm aslında,” diye yanıtladım sertçe. “Ama Fisher’ın Cahlish’teki kitapları Simyacıların cıvayı duyabilmesinin gayet olağan olduğunu söylüyor.”

“O zaman belki *tüm* Simyacılar delidir. Belki böyle şeylerle uğraşmak için bir tahtanın eksik olması gerekiyordu.”

Sandıktan bir beher daha kapıp kısık sesle homurdanarak fırlattım. “Dinle, yardımcı olmayacaksan şu an biraz meşgulüm.”

“Ah, elbette. Orasını görebiliyorum.”

Hızla ona döndüm, aldığım yeni beheri ona fırlatmaya hazır halde başımın üzerine kaldırmıştım ama Carrion teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Affedersin. Buraya sana yardım etmek için gelmedim, evet ama... cıvanın hal değiştirmesini sağlamakta bir sorun yaşamadığını söyledin, değil mi? Çünkü ondan bunu yapmasını istiyorsun. Doğru mu?”

“Doğru.”

“Ondan saf gümüşe karışmasını *istemek* aklına geldi mi peki?”

“Hah! Saçmalama. Tabii ki gelmedi!”

“Neden?”

“Çünkü bu çok kolay olurdu, Carrion. Gidip cıvadan bir yadigâra dönüşmesini *isteyemem*.”

“Bence sıvı ya da katı olmasını isteyebiliyorsan başka şeyler yapmasını da isteyebilirsin,” dedi paltosunun yakasını kaldırarak.

Ona pis pis baktım, öfke seviyem hızla tırmanıyordu. Carrion Swift olamazdı. Görevimi nasıl tamamlayacağımı çözmemin sebebi o olmayacaktı. Bunu bana asla unutturmazdı. Böyle bir çözümü kendim akıl edememiş olmak tepemin tasını daha beter attırıyordu.

“Bir deneyecek misin?” diye sordu sırtını dikleştirerek. “Seni iz-

CALLIE HART

leyebilir miyim?”

Tanrılar aşkına, kendimi rezil edecektim. “Daha fazla deney yapmam. Gümüşü hâlâ arındırmadım. Elime geleni kayalara atmakla meşguldüm.” *Suratımı asmakla.* “Ama... bu teoriyi yarı yarıya test etmemizin bir yolu var,” dedim. “Ve evet, gelip izleyebilirsin. Ama çenenin kapalı tutacağına ve ayağımın altında dolaşmayacağına söz vereceksin.”

Carrion'ın çenesini kapalı tutması ve ayağımın altında dolaşmaması fiziksel açıdan imkânsızdı. Benimle harita çadırına gelmesine bunu bile bile izin vermiştim, dolayısıyla yamaçtan aşağı inerken ve kampı bir uçtan diğer uca aşarken yol boyunca konuşmasına şaşırmadım. Harita odasına vardığımızda ona on yedi sikke borcu olan Davey adında bir adam hakkında zırvalıyordu, Zilvaren'de yaşayan beş para etmez bir kaçakçıymış.

Neyse ki içeride kimse yoktu. Onu şimdiye dek burası dışında hiçbir yerde görmediğim için Danya'yla karşılaşabileceğimi düşünmüştüm ama belli ki bugün şans benden yanaydı çünkü Ren bile ortalıkta görünmüyordu. Seyirciye ihtiyacım yoktu. Ne yapacağımı zaten bildiğinden, hatta fikir ondan çıktığından Carrion sayılmazdı. Bunu deneyip başarısız olursam aptal durumuna düşecektim ve hiçbir Fae'in buna tanık olmasını istemiyordum.

“Bir bok görünmüyor,” diye homurdandı Carrion. Havalandırmasız ızgarada bir ateş yanıyordu ama duvardaki meşalelerin hepsi söndürülmüştü. Carrion eline gelen ilk meşaleyi alıp ucunu tutuşturdu ve boş odayı turlayarak kalanları yaktı. Konuşmaya hâlâ devam etse de söylediklerine kulak asmadım. Taş duvara saplanmış sivri metal parçalarına odaklanmıştım.

Bunun işe yaraması mümkün değil. Neden yararsın ki? Birileri çoktan denememiş midir?

Birbiri ardına zihnime doluşan şüpheleri bir kenara bıraktım.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Hem denemekten zarar gelmezdi. Hiçbir şey olmasa da cıva yine suratıma gülse de bir şey olmazdı. Demirhaneye dönüp gümüşü saflaştırır, ertesi gün de denemelerime kaldığım yerden devam ederdim. Ama işe yararsa...

Geliyor.

Geliyor.

Yaklaşıyor.

Odaya son gelişimde cıva benimle konuşmamıştı. Böyle değil. O zaman, ufacık bir fısıltıyı fark edene kadar uzunca bir süre kılıç parçalarının başında dikilip metale pürdikkat odaklanmıştım. Şimdiyse telaşlı telaşlı konuşuyorlardı. Sesleri alçaktı evet ama duvara yaklaştıkça söylediklerini kolayca duyabiliyordum.

Geliyor.

Görüyor.

Duyuyor.

Elimi uzatıp işaretparmağımın ucunu kılıç parçalarından birine bastırdım. *Evet, geldim. Seni görüyorum. Seni duyuyorum,* diye geçirdim içimden.

Sesler zihnimi doldurdu. Onlarcası aynı anda konuşuyor, çılgık atıyor, yalvarıp yakarıyor, gülüyor, bağıriyordu. Keskin bir nefes vererek elimi geri çektim.

“Canın yanmış gibi görünüyor,” dedi Carrion havadan sudan konuşurmuş gibi. Elindeki meşaleyle yanıma gelmişti, ateşin ışığı kızıl saçlarını bakır ve altının tonlarına boyuyordu.

“Biraz geri çekilir misin?” dedim. “Ensemde solumazsan işim kolaylaşabilir.”

“Ensene solumama bayıldığını...”

“O cümleyi bitirmeye kalkarsan beni kapının önünde beklersin,” diye çıktım.

“Tamam, tamam.” Carrion büyük bir nezaket gösterisiyle önümde eğilerek bir adım geriledi. “Peki aklın başından giderse, dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi görünürsen ve cıva kılıcın ölümcül par-

CALLIE HART

çalarını bırakamazsan seni yere devirmeme izin var mı?”

Aslında bu, kulağa epey mantıklı bir plan gibi geliyordu. “Var.”

“Harika.”

Kendimi zihnimi dolduracak seslere hazırlayıp parçalardan birine nazikçe tekrar dokundum ama bu kez sadece sessizlikle karşılandım. Çıgıllıkları ve yalvarışları hayal mi etmişim? Pek mümkün görünmüyordu. Her ihtimale karşı kendimi yine kaotik seslerin saldırısına hazırlayarak ilk dokunduğum parçaya döndüm ama kulaklarımda sadece sessizlik çınladı.

Merhaba? diye geçirdim kafamdan. *Burada mısınız?*

Cevap anında geldi.

Burası neresi...

Burası...

Burası...

Burası...

Burası...

Sesler dört bir yanımdan geliyordu.

Biz her yerde olabiliriz, diye mırladılar hep bir ağızdan.

Soruma cevap vermişlerdi. Yoksa *vermiş* miydi? Cıvadan gelen seslerin tek bir şeye mi yoksa birden fazla şeye mi ait olduğunu kestiremiyordum ama buraya bunu çözmeye gelmemiştim. *Taşın içinden çıkabilir misiniz?* diye sordum.

Çıkar mıyız?

Çıkar mıyız?

Çıkar mıyız?

Nedennnn?

Sesler bir sinek gibi vızıldıyordu.

Çünkü sahibiniz olan savaşı bana çok öfkeli. Sizi tekrar bir araya getirmek istiyorum.

Bu çok tuhaftı. Şimdiye dek hiç cıvayla karşılıklı konuşmamıştım. Denemek bile aklıma gelmemişti. Belki de ben aptallık etmiştim, sonuçta şu an çenesini kapamak bilmiyordu.

Sahibimiz?

Sahibimiz?

Bize kimse sahip olamaz.

Seslerin öfkelenildiği apaçık ortadaydı. Böyle sahip dili kullanmamı hoş karşılamayacağını tahmin etmeliydim ama olan olmuştu. Durumu kurtarmaya çalışmaktan başka çarem yoktu.

“Yüz ifaden bir tuhaf,” diye fısıldadı Carrion. “Onunla konuşuyor musun?”

“Evet, onunla konuşuyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Ne bileyim. Kabız olmuş gibisin.”

“Şşş!” Carrion’ı duymazdan gelip dikkatimi toplamak için gözlerimi kapadım. *Sizi yanında taşıyan kadın savaşçı demek istedim, sahip olan değil, dedim. Sizi tekrar taşımak istiyor. Tekrar bir araya gelmezseniz bunu yapamaz.*

Ne Faelerin ne de insanların istekleri bizi ilgilendirir...

Bizi...

Bizi...

Eh, dürüst olmak gerekirse her an Danya’nın yanında olma fikri bana da o kadar cazip gelmezdi ama cıvayla pazarlık taktiklerine başvurmam gerekeceğini düşünmemiştim. Cıva gerçekten bilinçli bir varlıksa elbette kendi istekleri olacaktı. Hissedebilen ve düşünebilen her şey daima bir şeyler isterdi.

Ne ilgilendirir o halde? diye sordum.

Cıva, sorunun cevabını düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Uzunca bir sürenin ardından, *Müzik. Bize müzik çalarsan itaat ederiz,* dedi.

Müzik mi? Tanrılar aşkına, müziği ne yapacaktı?

Bir teklifim var. Sizi eritip dövmeme izin verirseniz ben de size şarkı söyleyecek birini bulurum.

Bunun işe yaraması imkânsızdı. Mümkün değildi.

Şarkı mı? Baştan sona mı? Bizim mi olacak?

Bizim?

CALLIE HART

Bizim?

Bir şarkının nasıl onların olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama şu noktada neredeyse her şeyi kabul etmeye razıydım. *Evet. Söz veriyorum. Bütün şarkı sizin olacak.*

Peki bizi eşi benzeri olmayan güçlü bir kılıç yapacak mısınız?

Evet. Müsaade ederseniz.

Kabul ediyoruz...

Ediyoruz...

Ediyoruz...

Şansımı daha fazla zorlamak istemesem de bilmem gereken bir şey daha vardı. *Dövdüğüm kılıcı taşıyacak savaşçıya kullanabileceği büyüler bahşedecek misiniz?*

O armağan kayboldu! diye sızlandı cıva. *Verilemeyecek bir şey istiyorsun...*

“Saeris...”

“Sessiz ol, Carrion,” diye tısladım. “İşim bittiğinde her şeyi anlatacağım.” Onu demirhanede bırakmalıydım. Onu yalıtıp cıvaya farklı bir şekilde yaklaşmayı denedim.

Bu sizin bahşedemeyeceğiniz bir şey mi?

Biz her şeyi bahşedebiliriz. Onu bir şey yapamamakla itham etmemden rahatsız olmuştu. Ama hak etmiyorlar. Bunun kararını uzun zaman önce verdik.

Nereden biliyorsunuz? Bir savaşçının armağanı hak edip etmediğine nasıl karar veriyorsunuz? Kılıç taşımaya dileyen her savaşçının değerini ölçtünüz mü?

Bıçak sırtında yürüyordum. Dikkatli olmazsam cıva tamamen içine kapanır, taştan çıkmayı bile kabul etmeyebilirdi. Sorgumdan sıkılmaya başladığını şimdiden hissedebiliyordum. Ama öte yandan merakının kabardığını da anlayabiliyordum.

Tüm savaşçılar aynı, dedi uzun bir sessizliğin ardından. Sadece can almak istiyorlar.

Yanıyorsunuz. Çoğu savaşçı mecbur kaldığı için bunu yapıyor. Korumak ve savunmak için.

Muhtemel değil.

Size aksini nasıl kanıtlayabiliriz?

Cıva konuşmamızın başından beri en uzun sessizliğine gömüldü. Otuz saniye bir dakika oldu. Bir dakika, üç dakikaya dönmüştü ki cıvanın sesi duyuldu. *Kanın şahitliğini istiyoruz.*

Bu... bu ne demek?

Tekrar dövüleceğiz. Anlaşmamızın üzerine düşen kısmını yerine getirdiğinde bizi taşıyacak savaşçının kanını tadacağız. Onurlu biriyse, kadim büyüünün içimizden taşmasına izin vermeyi düşüneceğiz.

Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!

Acele etme. Dereyi görmeden paçaları sıvama, Saeris Fane. Önce bizi bir araya getirmeli ve şanımıza yaraşır bir şarkı söylemelisin.

İkisini de yapacağım. Hiç şüphemiz olmasın. Parmak ucumun altındaki parça titreşmeye başladığında irkildim. Yumduğum gözlerimi açtım ve ince, sivri metalin taştan ağır ağır çıkıp havada titreştikten sonra avucumun ortasına düşmesini izledim.

“Siktir,” dedim hayretle.

Danya'nın kılıcının kalan parçaları da birer birer titreşip duvardan çıkmaya başladı. Nihayet Carrion'a döndüğümde onu harita masasına yaslanmış, küçük siyah bir taşı havaya atıp tutarken buldum. “Bunu sen de görüyor musun, Swift?” dedim.

“Ha? Ah, hallettin demek. Güzel. Ona haddini bildirdin mi?” Masadan doğrulup yanıma geldi ve birlikte beş yüzü aşkın kılıç parçasının yere düşmesini izledik.

“Hayır, istediği şeyi yapacağıma söz verdim.”

“Ahh, rüşvet demek. Bu benim aklıma nasıl gelmez?”

Carrion yere çömelip parçaları toplamama yardım etti. Henüz bir arpa boyu yol katedememiştik ki arkamızdan bir ses geldi. Korkudan neredeyse kıcımın üzerine oturacaktım. “Müsaade ederseniz sanırım işinizi kolaylaştırabilirim.”

“Tanrılar aşkına!” Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken hızla arkamı döndüm ve ateşin yanındaki koltukta oturan Fae'i fark ettim.

CALLIE HART

“Onun geldiğini haber verebilirdin,” diye çıkıştım Carrion’a.

“Hiç bana kızma. Söylemeye çalıştım ama beni susturdun. Çok kabaydın.”

“Korkutmak istemedim,” dedi Lorreth ayağa kalkarak. “Affeder-sin. Dikkatli olun.”

Carrion’la yüzlerce parıldayan metal parçasının tekrar –bu kez Lorreth sayesinde– havaya yükselmesini izledik. Siyah saçlı savaşçı büyüsiyle hepsini havada süzülen bir yığın haline getirdi ve elinin bir hareketiyle ateşin üzerindeki rafta duran seramik kâseye yönlen-dirdi. Lorreth kâseyi alıp yanıma geldi ve kendini beğenmiş bir sırı-tışla bana uzattı. “İşte bu kadar. Kolay oldu.”

Büyüsü olan biri için pek çok şey kolaydı. Kâseyi göğsüme bas-tırdım. Heyecanın ilk dalgaları damarlarıma karışmaya başlamıştı. Cıvayı bir tür pazarlığa ikna edebilirim yüzükleri yapmak kolay olacaktı. Bir de kılıç dövmem gerekecekti. Kâğıt kesiginden farksız bir yara açmaktan başka işe yaramayan küçük bir hançer değil, elle tutulur bir kılıç.

Karşımdaki siyah saçlı savaşçıya sııttım. “Lorreth. Ne tesadüf ama. Ben de tam seni arayacaktım.”

29

Ajun Geçidi'nin Şarkısı

Demirhane cehennemden bile sıcaktı. Ter damlaları sırtımdan aşağı akıyor, gömleğimi sırlıklam ediyordu. Pantolonum bacaklarıma yapışmıştı ama ıslak kıyafetler kaydettiğim ilerleme için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Ve tanrılar aşkına, gerçekten ilerleme kaydediyordum.

Danya'nın kılıcı sorunsuza erimiş, çalışırken cıva bana kahkahalarla gülmemişti. Çelikten ayrılıp yeniden birleşmeyi reddetmemişti. İlk kez sessizdi *ve* benimle işbirliği yapıyordu. Fakat dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Merak ediyordu. Erimiş metali ne tür bir silaha dönüştüreceğimi, anlaşmamızın üzerime düşen kısmını yerine getirip getiremeyeceğimi görmek istiyordu.

Yıllardır böyle bir şey dövmenin hayalini kuruyordum. Zilvaren'de malzeme kıtlığından ötürü hiçbir zaman hayata geçiremediğim tasarımlarla dolu bir yığın eskiz defterim vardı. Madem cıva kimsenin gözünü üzerinden alamayacağı bir silaha dönüştürülmek istiyordu, o halde onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Fakat döküm kısmında yardıma ihtiyacım olacaktı. Bu konuda pek fazla deneyimim yoktu.

CALLIE HART

Lorreth'ı aramak için demirhaneden kara çıktığımda güneş batmaya başlamıştı. Siyah saçlı savaşçı ateşin yanındaki bir kayaya oturmuş, çoktan parçalanmış ve her yanı bıçak iziyle dolu ölü bir ağaç gövdesine hançer fırlatıyordu. Carrion ise dudaklarını birbirine bastırmış halde bir şeyler pişirmekle meşguldü. Beni fark ettiğinde kaşlarını çatarak parmağını Lorreth'a doğrulttu. "Bu şerefsizlerin hepsi hilekâr."

Lorreth elini öne uzatarak içten bir kahkaha patlattı. Az önce ağaca fırlattığı hançer yerinden çıktı ve hızla geriye uçarak kabzası ona bakacak şekilde avucuna kondu. "Sen de kaybetmeyi bir türlü kabullenemiyorsun," dedi.

"Az önce beni on bir sikke dolandırdı. Paramın yarısını aldı."

"Paran burada geçmiyor bile, Carrion," diye hatırlattım ona.

"Konu o değil. Konu şerefsiz bir hilebaz olmak. İddiaya girmiştik. Hedefi arka arkaya vurabildiğimiz kadar çok vuracaktık. Kimin serisi daha fazlaysa o kazanacaktı."

"Ee? Hile bunun neresinde?" Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

"Onurlu olanı yaptım ilk sırayı ona verdim."

"Ve?"

"Ve bir kere bile ıskalamadı! Ona bu oyunu daha önce oynayıp oynamadığını sorduğumda *oynamadığını* söylemişti," diye hırladı Carrion suçlayıcı bir tonla.

"Oynamadım çünkü." Lorreth bileğini savurdu ve metal korkunç bir hızla ileri fırladı. Ucu ağacın gövdesine saplandığında kabzası titrediydi. "Hançerleri oyun için fırlatmam. Genelde karşımda bir vampirin kellesi olur. Koşullar *böyle* olunca da ıskalamamayı öğreniyorsun."

Carrion'ın yanakları sinirden kıpkırmızı kesildi. "Bir tür ölüm makinesini nasıl yenebilirdim ki?"

Alayla homurdandım. "Hedefi kaç kez vurdu?" Bunu sorarak zalimlik ettiğimin farkındaydım ama Carrion'ı nadiren bu kadar huy-suzlaşır ve kahretsin, bu fırsatı kaçırarak değilim.

"Ne bileyim," diye çıkıştı. "Elliye geçmiştir."

“İki yüz on yedi,” dedi Lorreth. Bıçak bir kez daha gövdeden çıktı, Lorreth’in eline döndü ve adam da onu akıcı bir hareketle tekrar fırlattı. “İki yüz on sekiz.” Bu kez ağaca bile bakmadan aynısını tekrarladı. “İki yüz on dokuz.”

“Tamam, tamam. Şovu kes artık. Lanet yemeği pişirmeye başladım zaten.”

“Bunun için mi iddiaya girmiştiniz?” diye sordum Lorreth’a. “Yemek pişirmesi için?”

Savaşçı omuzlarını silkti. Sırıttığında köpekdişlerinin uçları batan güneşin altında parıladı. “Karnım acıkmıştı.”

Carrion ateşin üzerinde fokurdayan tencereyi karıştırırken, “Hilebaz,” diye homurdandı bir kez daha.

“Ortada bir hile göremiyorum ben,” dedim. “Ettiğini bulmuşsun. Hayden’in bu haksız, kazanması imkânsız bahislere girmesine kaç kere göz yumdun, ha?”

“Kardeşinin kart oyunlarında kendine fazla güvenmesi benim suçum değil, Saeris.”

“Peki senin asırlardır bir şeyler öldüren, iki metrelik safkan bir Fae savaşçısını hançer fırlatmakta yenebileceğini düşünmen kendine fazla güvenmek değil mi?”

Carrion surat yaparak, “Offf! İkinizin de canı cehenneme,” diye sızlandı. “Atışı ilk ben yapmış olsaydım bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Lanet ağaca hâlâ hançer fırlatan ben olurum.”

Bu sefer hançerin kabzası Lorreth’in eline geri döndüğünde savaşçı silahı çevirip bıçak kısmından tuttu ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla Carrion’a uzattı. “Hiç çekinme, insan. Fırlat hadi.”

Carrion’ın suratı iyice kıpkırmızı kesildi. “Olan oldu artık. Çoktan kaybettim! Artık anlamı kalmadı”

Lorreth başını iki yana salladı. “Mızımız.”

“Hem de ne mızımız,” dedim.

“Offf! Demin pişirdiğim yemeği yiyelim de biraz çeneniz kapansın.”

“Bir şeyler yiyecek vaktim yok. Buraya senden bir şey istemeye gelmiştim, Lorreth.”

CALLIE HART

Savaşçı oturduğu kayanın üzerinde dönerek dikkatini bana çevirdi. “Söyle bakalım.”

“Bir şeyler yonttun mu hiç? Ahşaptan falan?”

“Aslına bakarsan evet.”

“Daha net sorular sor, Gün ışığı. Kesin bulduğu her fırsatta bir şeyler yontuyordur. Yontma *yarışmalarına* girip herkesi yeniyordur!”

Gözlerimi devirdim. “Onunla iddiaya girmeye çalışmıyorum, Carrion. İyi olmasına ihtiyacım var.”

Lorreth’in kahkahası karanlık gökyüzünde çınladı. “Öyleyse evet. Sadece iyi de değilim, harikayım.”

Saatler geçip gitti. Danya'nın kılıcının parçalarını eritip kalıba döktükten sonra metali ısıttım ve şekillendirip düzleştirdim. Yeni kılıç ufak ufak şekillenmeye başladığında elime bir çekiç alıp dövme aşamasına geçtim. Sonra biraz daha ısıttım. Çelik akkor gibi parlamaya başlayınca kıvırdım, dövdüm ve şekillendirdim. Tekrar tekrar. Sadece birkaç kez değil. Yüzlerce kez.

Ben demirhanede çalışırken gece çöktü. Bulutlar dağıldı ve yıldızlar ortaya çıktı ama ben biraz bile durup dinlenmedim. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı, sırtımdaki kaslar çekici her kaldırışımda çığlıklar atıyordu ama her nasılsa kılıcın henüz hazır olmadığını hissedebiliyordum. Ne zaman işimin bittiğini, çeliği su banyosuna yatırabileceğimi düşünsem içimden bir ses, *Bir defa daha, Saeris Fane*, diye fısıldıyordu.

Lorreth gece bir sularında porsuk ağacından oyduğu kurt başıyla çıkageldi. Etkileyici bir parçaydı, ince detaylarla işlenmişti ve tam ideal boyuttaydı. Tam da umduğum gibi, hırlayan hayvan tıpkı Fisher'ın dövmesine ve Lupo Proelia üyelerinin zırhlarına işlenmiş kurda benziyordu.

Lorreth'a bir döküm kalıbı yapmayı en ince ayrıntısına kadar anlattım ve siyah saçlı savaşçı her adımı –donmuş toprağı kil bulana

kadar kazması ve bulduğu kili çıplak elleriyle at bokuyla harmanlaması gerekmesine rağmen— hiç sızlanmadan yerine getirdi. Oyduğu kurt başının kilden kalıbını çıkarmak ona eğlenceli gelmişti ama sıra kalıbı çatlamadan kurutmak için yaktığı küçük ateşte ağır ağır pişmesini beklemeye geldiğinde fırının yanında otururken sabırsızlanmaya başladı.

Saat dördü bulduğunda, sıcaktan ve yorgunluktan öleceğimi düşünmeye başladığım sıralarda Carrion uyuyacağını söyledi. Kampa dönüp çadırına gitmektense demirhanenin kapıya yakın, daha serin uzak ucuna ilerledi ve montunu kıvrıp başının altına sıkıştırarak yere yattı. Saniyeler içinde de sızdı.

Senin de dinlenmen gerek, Osha.

O ses. Tanrılar aşkına. Benimle konuşmasını *beklediğim* halde zihnimi aniden doldurunca beni yerimden sıçratmıştı.

İşim bitene kadar olmaz, diye karşılık verdim. Çok az kaldı.

Fisher yakınlardaydı. Nasıl olduğunu anlamasam da varlığını hissedebiliyordum. Demirhanenin kapısına doğru bir bakış attığımda, ateşle bir dansa tutuşmuş gibi sıçrayan gölgelere karışmış silüetini görür gibi oldum.

Ne zamandır oradasın? diye sordum.

Birkaç saattir, diye yanıtladı.

Neden içeri gelmedin?

Fisher uzunca bir süre sessiz kaldı. Ardından, *Beni yanında isteyip istemeyeceğini bilemedim, dedi.*

İçeri gel. Soğukta dikilme, Kingfisher.

Geleğim. Birazdan. Biraz daha burada oturmak istiyorum sanırım.

Söylediği gibi bir süre sonra içeri girdiğinde ona aldırmadım. Fisher pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Üzerine vuran ayışıği saçlarının karasına karışıyor, o çalışmamı izlerken yüzünde ve ellerinde oynaşan gölgeler düşürüyordu. Ben kılıcı döverken Lorreth'la sessizce bir şeyler konuştular. Sıra kurt başı kabzasının çeliğini dökmeye geldiğinde ikisi de bana yardım etti. Kalıbı kırıp Lorreth'ın

CALLIE HART

eserini ortaya çıkardığımızda Fisher bir ıslık çaldı. Geldiğinden beri birbirimizle pek konuşmamıştık. Geniş, eğimli bıçağı kabzası ve balçağıyla birleştirir, ardından kabzayı simli siyah ve altın rengi iple sararken içeriye bir gerginlik hâkimdi, herkes nefesini tutmuştu.

Nihayet bitmişti.

Neredeyse olduğum yere yığılıverecektim.

Kılıç gözalıcı görünüyordu. Kimse güzelliğini reddedemezdi. Et-kileyici kurt başlı topuzun yanı sıra kabzayı ve balçağı Lorreth'in yardımı olmadan yapmayı başardığım sarmaşıklarla süslemiştim. Metali defalarca kez katladığımdan kılıcın üzerinde boylu boyunca uzanan dalga motifleri oluşmuştu. Son bir saatimi bıçağın ortasındaki sözcükleri özenle kazıyarak geçirmiştim. Silah ve onu taşıyan savaşçı için güç, sivri ucundaki herkes içinse ölüm anlamına gelen sözcükler olduklarını umuyordum.

Günahkârların ölümü hakkaniyetli ellerden olur.

"İnanılmaz," dedi Fisher nefes nefese. Bakışları benimkileri bulduğunda gözlerinin hayranlıkla parıldadığını fark ettim.

"Elime alabilir miyim?" diye sordu Lorreth umutla.

"Tabii."

Gözlerinde büyük bir saygıyla silahı eline aldı. Nedendir bilinmez ama eserimi elinde görünce boğazım düğümlendi. Lorreth parmağını kılıcın keskin ucunda hiç bastırmadan gezdirmeye kalktı ama parmağı çeliğe değer değmez tıslayarak elini geri çekti. "Tanrılar aşkına, lanet şeye bakmak bile kesmesine yetiyor." İşaretparmağını ağzına sokup emdi.

Cıva harita odasından çıktığımdan beri ilk kez benimle konuştu. Sesi bu kez onlarca farklı ağızdan çıkıyormuş gibi değildi. Güçlü ve netti. *Tek* sestem ibaretti.

Zaman geldi. Bize şarkımızı ver.

Dışarıda, gökyüzü yeşil ve pembe ışık patlamalarıyla aydınlandı.

Karşımdaki manzara nefesimi kesti. "Ne bu?"

"Aurora," diye yanıtladı Fisher usulca. "Bir lütuf."

“Siktir.” Lorreth karda dizlerinin üzerine çöktü ve şaşkınlıkla açılmış ağzıyla gökyüzüne baktı. “Çok... Çok güzel. Aurora en son...”

“Bir asrı aşkın süre önce görülmüştü,” dedi Fisher. “Bütün gece parıldadı. Size dışarı çıkıp bakmanızı söyleyecektim ama içimden bir ses işiniz bittiğinde hâlâ yerinde olacağını söyledi.”

Dans eden yeşil ışıkların kırmızıya ve pembeye dönüşerek ufuk çizgisi boyunca geniş bir şerit halinde dalgalanmasını izleyen Lorreth’in gözleri parıl parıldı. Her an ağlayacakmış gibi duruyordu ve dürüst olmak gerekirse benim de halim pek farklı sayılmazdı. Tükenmişim. Kolumu kımıldatacak gücüm kalmamıştı. Yine de ayakta durup gökyüzünü izleyecek enerjiyi bulmuştum. Nadir ve olağanüstü bir şeye tanıklık ettiğimi biliyordum.

Kılıç Lorreth’in kucağında duruyordu. Savaşçı silahın kabzasını kavradı ve gökyüzünü çeşit çeşit renge boyayan büyüleyici manzardan gözlerini ayırmadan bir şarkı söylemeye başladı.

Kulaklarını dört açsın
 Duyanlar da duymayanlar da,
 Son ejderhanın uyanıp da
 Soğukta yükseldiği günün hikâyesini.
 Bir de kurtarabildiği kadarını kurtarmak
 Ve o korkunç yaratığı yenmek için,
 Kan ve gölgelere bürünmüş genç savaşçının cesaretini.

Fisher King’in ve ardındaki kurtların
 Geceyi delip geçen ulumalarıyla
 Bir sürü halinde zafere yürüyüşlerini.

Ayaz kutsadı sabahı.
 Savaşçılar kaderleriyle yüzleşti.
 İşte böyle başladı dilden dile gezmeye
 Ajun Geçidi’nin Şarkısı.

CALLIE HART

Yanımda duran Kingfisher gerildi. Çenesindeki kaslar seğirdi. Lorreth'in güçlü sesi mısradan mısraya pürüzsüz bir akıcılıkla geçerken, Fisher gökyüzündeki aurorayı bırakıp gözlerini yere, ayaklarının altındaki karlı, donmuş toprağa dikti.

Handa konuşurken Lorreth bana vasat bir şarkıcı olduğunu söylemişti. Ne var ki bu performansın vasatlıkla zerre alakası yoktu. Sesi duman ve acıyla doluydu. Yaktığı ağıt havayı bile ağlatıyor gibiydi. Neredeyse her mısrasında Kingfisher'ı yücelten, imkânsızlıklar ve kahramanca fedakârlıkla dolu trajik bir hikâyeyi anlatan şarkı bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Fisher kılını bile kıpırdatmasa da bundan nefret ettiğini anlayabiliyordum. Burun delikleri genişlemişti ve elleri yanlarında titriyordu ama şarkı ona aldırmadan devam etti.

Kıpırdandı yerinde
İhtiyar Omnamshacry diye bilinen ejderha.
Karşısındaki dünyayı
tarttı simsiyah, deli gözleriyle.
Kan emiciler ölüm ve çürüme
vaat etti ona.
Düşmanlarının etiyle
Ve yüzdüğü derileriyle çekilecek bir ziyafet.

Lakin bir şartları vardı.
Koca ejderha önce savaşa katılıp
Kutsal cevheri koruyan Faeleri haklamalıydı.
Kırmızı ve altın rengi
keskin pulları parlayan ejderha
Kabul etti bu teklifi.
Önüne gelenle doyuracaktı karnını.

Ne kararlılıklarından ödün verdi
kulelerindeki Faeler ne de onurlarından.

QUICKSILVER

Ama çok sürmedi, dağıldılar.
Korkunun yükü ağır bastığından.
Dev kanatlar siper oldu güneşe.
Gölge düşürdü dağlara.
Deli ihtiyar 'Shacry
izledi hepsinin kaçışmasını arkalarına bakmadan.

Kılıçlarını kapan kurtlarsa
tırmandı tepelere.
Ejderha gördü geldiklerini.
Biliyordu nereye dikileceklerini.
Tam oraya çıkıp meydan okudu hepsine.
Başladı savaş böylece.
Deli ihtiyar 'Shacry
Dağları donattı külle.

Nehir gibi aktı ateşi.
Karlari bir bir eritti.
Yoktu kaçmanın hiçbir yolu.
Bu ateş olacaktı demek bu hikâyenin sonu.
Dişlerinden kan damlayan ejderha
düşürmüştü Faeleri tuzaga
ve öldürdüğü savaşçıların başında
döküldü dudaklarından zalim bir kahkaha.

Ama kurtlar azimliydi.
Korkusuz ve cesurdu hepsi.
Görev bilmişlerdi ihtiyar 'Shacry'i,
toprağın altına göndermeyi.
Bir ilahi çalındı birden,
duyabilecek kadar yakın olanların kulaklarına.
Eski bir savaş narası,
güç oldu tüm kurtlara.

CALLIE HART

Hepsi geçti hücumu.
Başlarında elbette gururlu Fisher King
Elinde Nimerelle'i.
Ejderha görünce onun cesaretini
bir anda köpürüverdi öfkesi.
Kimbilir kaç zamandır
görmemişti böyle bir şeyi.

Ama Fisher King umursamadan ihtiyarı
kaldırdı silahını.
Kurtlar da ejderha ve sürüye
gösterdi kime çattıklarını.
Kulakları çınlattı
Kingfisher'ın haykırışı.
Yanıdakilere dedi ki ölseler bile sonsuza dek yaşayacaklardı.

Büyük fedakârlıklar,
büyük bedeller isterdi.
Ama kurtardıkları hatırlamazdı
onların kayıplarını.
Devirdiler türünün son örneği
kudretli ejderi.
Hepsi Ajun içindi.
Şan da şöhret de değildi dertleri.

Ejderha farkındaydı gücünün.
Başladı böbürlenmeye.
King görünce açığını sapladı kılıcını ümüğüne.
Ejderha çırpınmaya başladı.
Kanında boğulmaya.
Ölümcül dişlerle dolu çenesi,
doldu siyah dumanla.

Kıvrandı, böğürdü ihtiyar Omnamshacry,
ama o bile kaçamazdı ölümden.
Ajun güvendeydi yine.
Sürü terk etmişti geçidi.
King'in ve sekiz kurdun şarkısı,
burada sona ermişti.

Şarkı buruk bir sonla bittiğinde Lorreth nefes nefes kalmıştı, gökyüzünde dans eden aurorayı izleyen gözleri yıldızlarla doluydu.

“Yetmiyormuş gibi bir de güzel şarkı söyleyebilmesi insanı *çileden çıkarıyor.*” Carrion uyanıp göğsünde kavuşturduğu kollarıyla sağıma dikilmiş, Lorreth'a pis bakışlar atıyordu. “*Güzel* söyledi gerçi. Korkunç bir hikâye ama iyi.”

Fisher ağırlığını bir ayağından ötekine geçirerek sırtını dikleştirdi ve başını kaldırdı. “Sence bu yeterli mi?”

“Bilmiyorum. Danya'yı çağırsak iyi olur sanırım.” Danya'nın eninde sonunda demirhaneye gelmesi gerekeceğini başından beri biliyordum. Başardığımız onca şeyin ardından onun buraya gelip bu özel anı mahvetmesi ihtimalinden hoşlanmasam da...

Kararımızı verdik.

Fisher da Lorreth de duruşlarını dikleştirdi. *İkisi* de cıvanın sesini duymuş muydu? Fisher kendi vücudundaki metal yüzünden onu duymuş olmalıydı ama Lorreth bunu yapamıyor olmalıydı.

“Neden hepiniz aynı anda altınıza sıçmış gibi görünüyorsunuz?” diye sordu Carrion.

Şarkıyı kabul ediyoruz. Anlaşma tamamlandı. Sözümüzü tutacağız.

“Ama... sizi taşıyacak savaşçının kanını değerlendireceğinizi söylemiştiniz!” Göğsüm sıkıştı. “Danya...”

İstedüğimizi aldık, diye karşılık verdi cıva, *kılıcımıza kanını akıtan ilk savaşçıyı bizi taşımaya layık bulduk.*

“Ama...”

Lorreth ayağa fırladı. Kılıcı sanki üzerine atılmak için pozisyon almış bir yılanmış gibi önüne uzattı. “Siktir. Aptalın tekiyim! Özür

CALLIE HART

dilerim!” diye hayıflandı. “Al! Kılıcı al!” Silahı gözlerinde keyif parıltıları dans eden Fisher’a uzattı.

“Yok ya. O şeye elimi sürmem. Üzerinde senin adın yazıyor.”

“Birileri neler halt döndüğünü bana da anlatabilir mi lütfen?” Carrion’ın kibarlıktan kırılan sesi, biri ona hemen bir açıklama yapmazsa ortalığı ayağa kaldıracağı tehdidiyle doluydu.

“Lanet şeye bakmak bile kesmesine yetiyor,” diye fısıldadım. Lorreth parmağını kılıcın yüzeyinde gezdirip parmağını kestikten sonra böyle söylemişti. Yeni dövülmüş silaha kanını ilk akıtan savaşçı oydu. Cıva *onun* kanını yargılamıştı.

Lorreth’in yüzü kireç gibi oldu. “Bilerek yapmadım,” dedi. “Yemin ederim hançerlerimle mutluyum. Niyetim Danya’nın kılıcını sahiplenmek *değildi*.”

Danya’nın *kılıcı değiliz*, diye tısladı cıva. *Yeniden dövüldük. Tekrar doğduk. Sen bizi sahiplenemezsin, Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth. Biz seni sahipleniriz.*

“Çok eğleneceğiz,” dedi Fisher. Fakat gülmüyordu.

Lorreth de öyle. “Danya aklını kaçıracak.”

“Kabullenmekten başka çaresi yok. Dört yüz yıldır tanrı kılıcın olmadan Lupo Proelia’nın bir parçasıydın. Biraz da o kılıçsız kalsın.”

Lorreth’in tereddüdü yüzündeki her çizgiden okunsa da kılıcın kabzasını onu kimseye vermeye niyeti yokmuş gibi sımsıkı kavramıştı bile. Silah *doğru* ellerdeydi. Benim gözümde çoktan *onun* olmuştu. “Bunu hak ediyorsun, Lorreth. Topuzundaki kurdu ellerinle oydun. Kılıcı yapmama yardım ettin. Üstelik cıvayla yaptığım anlaşmayı senin şarkın sayesinde tamamladım.”

Lorreth’in yüzünden bir kafası karışıklığı geçti. Kingfisher ve Carrion da sözlerime onun kadar şaşırılmışa benziyordu. “Benim *şarkım* mı?” dedi Lorreth. “Benim şarkım derken ne demek istiyorsun?”

“Az önce söylediğin işte. Ajun Geçidi ve Omnamshacry denen ejderha hakkındaki. Fisher kılıcını boğazına saplamış hani? Yoksa... hatırlamıyor musun?”

Fisher, Lorreth ve Carrion bana delirmişim gibi bakıyordu. “Hep Ajun Geçidi hakkında bir şarkı yazmak istedim ama bir türlü ilham gelmedi,” dedi Lorreth.

“Sakın öyle bir şeye kalkışma,” diye hırladı Fisher. “Üzerinden çok zaman geçti. Bırak geçmişte, ait olduğu yerde kalsın.”

Bizim artık, diye fısıldadı cıva. *Bizim şarkımız. Artık bizim oldu.*

Diğerlerinin cıvanın sesini bu kez duymadığını anlayabiliyordum. *Bunu mu kastetmiştiniz? Şarkıyı alacağınızı ve kimsenin hatırlamayacağını?*

Bizim, diye tekrarlardı cıva.

Bizim.

Bizim.

Bizim.

Lorreth’ın şarkısının dünyadan sökülüp alınmasına, anısının unutulup gitmesine üzülmeden edemedim. Sözleri ruhuma dokunmuştu. Bir sürü şeyi açıklamıştı. *Ben neden hâlâ hatırlıyorum?* diye sordum.

Biz hatırlıyorsak Simyacı da hatırlar.

Ah. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Lorreth’ın Fisher’a yazdığı şarkıyı hatırlayan tek kişi olmak saygısızlıkmış gibi geliyordu. Yadigârları yaparken herkesin unuttuğu kaç şeyi hatırlayacaktım? Cıvayla daha bir sürü anlaşma yapmam gerekeceğini biliyordum. Belki binlerce küçük pazarlık beni bekliyordu. Başımı derde sokmadan hepsinin altından nasıl kalkacaktım? Bunu düşünmek bile soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Endişelerimi şimdilik bir kenara bırakıp daha sonra paniklemeye karar verdim.

Ee? Kılıcın büyüü yönlendirmesine izin verecek misiniz?

Cıvanın cevabını bekledim. Açıkçası kılıç büyüü yönlendirmese de benim için pek önemi yoktu. O lanet kılıcı dövmeyi başarmış olmam bile benim için fazlasıyla yeterliydi, ayrıca cıvayı yüzüklerle karışmaya ikna ederek yadigâr yapma şansımın artmış olması da cabasıydı. Başarılı olursam, Fisher’la yaptığım anlaşmanın şartlarını

CALLIE HART

yerine getirmiş olacaktım. Ama gururumu da yok sayamazdım. Böylesine büyüleyici, inatçı bir metalle yapabileceklerimi derinlemesine keşfetmek istiyordum. Yoksa buna hayatım boyunca pişman olurum...

Beni iki elinle tut ve bana bir isim ver, Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth, dedi cıva.

Lorreth şaşkınlıktan kafayı yemek üzereymiş gibi görünüyordu. “Ben mi?” diye sordu yüksek sesle.

Bu onur sana ait.

Savaşçı bana bir bakış attı, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Görünüşe göre tıpkı Zilvaren’de olduğu gibi Yvelia’da da kılıca isim vermek onu döven demircinin hakkıydı. Lorreth tereddüde düşmüş gibiydi ama benim buna bir itirazım yoktu. Hem o olmasa ortada bir kılıç bile olmayacaktı. “Hadi,” dedim. “Söylediğini duydu. Ona ismini ver.”

Savaşçının yüzünde kararlı bir ifade belirdi. Bunun hâlâ içine sinmediğini görebilsem de kabzayı iki eliyle kavrayıp kılıcı havaya kaldırdı ve net, yüksek bir sesle konuştu. “Adın bundan böyle Avisiéth olacak. Söylenmemiş Şarkı. Kefaretin Şafağı.” Sözlerini bitirir bitirmez mavi alevler kılıcı sarmaladı ve üzerine yazdığım sözler boyunca geçtiği her yere rünler işledi. Avisiéth’ten parlak beyaz bir ışık fışkırdı. Kör edici, kudretli bir enerji sütunu gibi gökyüzüne fırladı ve geceyi gündüze çevirdi. Ayaklarımızın altındaki zemin titredi.

Fisher şaşkınlık ve neşeye bağırды, enerji sütununu göğe doğru takip eden yüzünden sevinç akıyordu. “Melek nefesi, kardeşim!” diye haykırdı. “*Melek nefesi!*”

30

Yemin Et

Fisher beni çadırına götürürken bütün kamp mahşer yeri gibiydi. Hemen hemen herkes şafaktan önceki göğü bir güneş gibi aydınlatan melek nefesini görmüştü ve görmeyen azınlık da görenleri soru yağmuruna tutuyordu. Bütün kampa bir heyecan havası hâkimdi. Fisher, Lorreth'a biraz dinlenmesini, birkaç saat sonra onu almaya geleceğini söylemişti. Hâlâ afallamış görünen savaşçı, Avisiéth'i kucağında bir bebek gibi taşıyarak yanımızdan ayrılmış, çadırının olduğu tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Carrion ise aşağı yürümeye üşenmiş, demirhanede uyumaya karar vermişti.

Yol boyunca melek nefesinin ne olduğunu ya da savaş meydanına ne işe yarayacağını düşünüp durmuştum. Her yanım o kadar ağrıyordu ki kafam düzgün çalışmıyordu, biri adımı soracak olsa muhtemelen aval aval suratına bakardım. Çadıra adım atar atmaz kendimi bir sandalyeye attım ama Fisher başını iki yana sallayarak beni bileklerimden tutup gerisin geri ayağa kaldırdı. "Aklından bile geçirme, Minik Osha. Gel buraya. Yatakta uyuyacaksın."

"Seninle mi?" Bu bir meydan okumaydı. Artık aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan bıkmıştım.

CALLIE HART

Fisher'in kaşları çatıldı. Gergin görünse de beni başıyla onayladı. "Önce gidip Ren'le konuşmam gerek. Ama evet. Ben de burada uyuyacağım. Seninle."

"Peki."

"Ama önce" –suratını ekşitti– "banyo yapman gerek."

Söylediğine gücenecek değildim.

Son on beş saatimi cehennem gibi sıcak bir demirhanede köle gibi çalışarak geçirmiştım. Terden sıırıslıklam olmuş bedenim ve İn'nir'in çamurunun yarısıyla dolmuş tırnak altlarım da bunun kanıtıydı. Saçlarım nemden düğüm düğüm olmuştu, elimi tutamların arasından geçirmeye kalktığımda parmaklarım takılıyordu. Güzelce çitilenmekten başka bir şey istemiyordum ama sıra Fisher'in dumanıyla çadırın öteki tarafında zuhur etmiş bakır ayaklı güzel küvete ilerlemeye geldiğinde bacaklarım benimle işbirliği yapmadı. Konuşmaya bile enerjim yoktu.

Fisher bana şöyle bir baktı ve beni kucağına aldı. Eskiden olsa sivri dilini kullanma fırsatını hayatta kaçırmazdı. *Gördün mü, Minik Osha? Tıpkı sana adını verdiğim kelebek gibisin. Çok zayıfsın. Çok savunmasızsın.* Fakat beni küvete taşıyıp dikkatlice ayaklarımın üzerine bırakırken hiçbir şey söylemedi. Kıyafetlerimi çıkarmama yardım ederken bakışları tenimde alevden yollar çizdi. Kollarımı başımın üzerine kaldırmaya çalışıp da başaramayınca tısladım, bunun üzerine Fisher beni soymayı boş verip bütün yardımseverliğiyle etrafımı minicik gece yarısı parçalarıyla sararak kıyafetlerimi yok etti.

Elroy'un demirhanesinde geçirdiğim en yorucu günlerin ardından bile kendimi bu kadar pis hissetmemiştim. Ama Kingfisher bana şimdiye dek gördüğü en gözalıcı şeymişim gibi bakıyordu. Üzerime ikinci bir deri gibi yapışmış yorgunluğu ve kiri görmüyordu sanki. Gece yarısı kadar siyah saçlar. Yeşim taşı rengi gözler. O güçlü çene. Yüzünün erkeksi, keskin hatlarını yumuşatan dolgun dudaklar. Beni tekrar kucağına alıp nazikçe küvetin içine bırakırken boğazında nabız gibi atan rünler.

Su tenime değer değmez rahatlamayla iç geçirdim. Sıcaklık tam kararındaydı; ısı vücuduma işliyor, kaslarımı ve eklemlerimi gevşetiyordu. Mest olmuş vaziyetteydim.

Fisher dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını bakır küvetin kenarlarına yaslamıştı. Beni öyle yoğun bakışlarla izliyordu ki kendimi halihazırda olduğumdan daha da çıplak hissettim.

Gülünçlüğe varacak kadar büyük bir çaba harcamam gerekse de elimi suyun altından çıkarıp *onunkine* dokunabilecek kadar kaldırmayı başardım. Fisher geri çekilmedi. Parmaklarını hafifçe kaldırarak ileriye kaydırды. Belli belirsiz bir hareket olsa da mânâsı önemliydi; parmak uçları artık benimkilerin üzerinde duruyordu.

Öpüşmüş, birbirimizin her yerini yalamış ve sert seksler yapmıştık. Kükreyerek içime bile boşalmıştı. Ama hiçbiri bu küçük, kasıtlı temas kadar samimi değildi. Üst üste duran parmaklarımızı içimde kopan bir duygu fırtınasıyla izledim.

Fisher çenesini kollarının üzerine yaslayıp iç geçirdi.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Bir süre sorumu cevaplayıp cevaplamayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi sessiz kaldı. Sonra, “Yanılmışım. *Gerçekten* de iyi bir hırsızmışsın,” dedi.

“Ne çaldım ki?”

Fisher minik, hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Uyu biraz. Su sıcak kalacak. Ren’le konuşur konuşmaz döneceğim.”

Şiddet için yaratılmış ellerin kafa derimi nazikçe sabunlamasıyla uyandım. Şimdiye dek kimse saçlarımı yıkamamıştı. Bu tekrar tekrar yaşamak istediğim bir deneyimdi. Ama sadece onun yapmasını istiyordum. Sadece Fisher’ın ellerini istiyordum.

Tekrar uyandığımda beni küvetten çıkarıyordu. Büyüsü çıplak bedenimde uğuldadı ve tenimi kuruttu. Üzerime bir şeyler giymek istemiyordum. Çıplak kalmayı, onun da soyunmasını istiyordum

CALLIE HART

ama büyüyle üzerimde beliren soluk mavi şort ve kamisol güzel ve yumuşacıktı. *Neredeyse* her yerimi açıkta bırakıyordu. Fisher beni yatağa bırakıp yanıma kıvrılırken dışarıdaki savaş kampının sesleri solup gitti ve çadıra huzurlu bir sessizlik çöktü.

Üçüncü kez uyandığımda hava kararmıştı ve midem ölüleri bile mezarlarından kaldıracak kadar yüksek sesle gurulduyordu. Fisher kolunu üzerime atmıştı, bir bacağı benimkine dolanmıştı ve benimkini saran vücudunun ağırlığı ve sıcaklığı içimi güven hissiyle dolduruyordu. Elimden geldiğince uzun süre kıpırdamadan yattım. Sessizliğin, karanlığın ve Fisher'ın usul usul nefes alıp verişlerinin tadını çıkardım. Aradan yarım saat geçti. Yakında kalkıp tuvalete gitmem gerekecekti ama o vakte kadar bu anı doyasıya yaşayacaktım.

Savaş kapıya dayanmıştı. Yarının, hatta *bugünün* ne getireceği belirsizdi. Ancak bu küçücük an geçecekti. Her şeyiyle *gerçekte* ve bunu bırakmaya hiç gönlüm yoktu. Rahatlayıp her saniyenin tadını çıkarmaya çalıştım ama öylece yatarken zihnimde bir düşünce belirdi. Bir türlü yok sayamadığım bir düşünce.

Bir Simyacı kılıcı dövüştüm. Zilvaren'den gelen hırsız başar-mıştı bunu. Cıvayla konuşmanın inceliklerini öğrenmiş, onunla bir pazarlık yapmıştım ve Lorreth'in muazzam bir enerjiyi yönlendiren bir silahı olmuştu. Birkaç ay önce böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Fakat şimdi pek çok şey gözüme mümkün görünüyordu. Denemekten zarar gelmezdi, değil mi?

Dikkatimi toplayıp cıvanın vızıltılı uğultusunu aradım. Onu bulmak pek zor olmadı. Tanrılar aşkına, o kadar gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi duyamıyordum. Fisher sürekli bununla mı yaşıyordu? Gününün her saati böyle mi geçiyordu?

Annorath mor!

Annorath mor!

Derin bir nefes aldım ve tanrılara yardımcım olmaları için sessizce dua ettim. *Merhaba?*

Cıva sessizliğe gömüldü.

Kingfisher uykusunda kıpırdanıp sıkıntıyla iç geçirdi ama uyanmadı. Altdudağımı ısırarak cesaretimi topladım. Elimi çabuk tutarsam her şey dakikalar içinde bitebilirdi. Tereddütle tekrar cıvaya uzandım ve huzursuz ağırlığı üzerime çökene dek zihnimin sınırlarını genişlettim. Bunu etraflıca düşünmem gerekirdi. Ona ne söyleyeceğimi önceden kararlaştırmalıyım. Bir planım yoktu ama böyle bir fırsat kaç kere daha elime geçerdi?

“Adım Saeris. Simyacıyım ve...”

Kim olduğunu biliyoruz, diye tısladı cıva. Saeris şafak vakti. Saeris gökyüzündeki ay. Saeris gökyüzünün ta kendisi. Saeris ciğerlerimizdeki oksijen.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim. Neden böyle şeyler söylüyordu? Ben şafak vakti miydim? Gökyüzü müydüm? *Oksijen* miydim? Başımı iki yana salladım. Bilmecelere harcayacak vaktim yoktu. “*Fisher’in bedenini terk etmenizi istiyorum,*” dedim çabucak.

“Terk etmemizi mi?” diye sordu cıva şaşkın bir sesle.

“Evet. Bedenini terk etmenizi. İçinden çıkmanızı istiyorum. Bir anlaşma yapmaya hazır—”

“Onu terk edemeyiz. Biz oyuz.” Birbirinin üzerine binmiş, yankılanan sayısız sestten oluşan koro tam da duymaktan korktuğum şeyi söylemişti.

“O bir Fae. Sizse... sizse...” Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Gerçekten yoktu. Ona ne söylemem gerekiyordu ki? Cümlelerimi basit tutmalıyım. *“Sizse cıvasınız. Canlılara bağlanamazsınız.”*

“Her türlü silaha bağlanırsınız.”

“Fisher bir silah değil! O... O kanlı canlı, nefes alan bir...”

“Silah,” dedi cıva. *“En kudretli silah. Biz oyuz. O biz. Hiçbir yere gidemeyiz. Yoksa ölürüz.”*

“Siz mi ölürsünüz yoksa Kingfisher mi?”

“Hepimiz,” dedi cıva üstüne basa basa. *“Biz biriz. Tek silahız.”*

Ya saçmalıyor ya da inatçılık ediyordu. Ne var ki şu an ikisiyle de uğraşacak gücüm yoktu. *“Çıkmana yardım edebilirim. Varlığını*

CALLIE HART

hissedebiliyorum. Seni Cahlish'teki cıvaya karıştırabilirim. Ya da seni dövüp gelmiş geçmiş en etkileyici silaha dönüş—

“Biz yüz yıllar önce dövüldük. Biz bozulamayız.”

“Canını yakıyorsunuz.” İç sesim bile duyulduğum için çatallanıyordu. “Sizin yüzünüzden acı çekiyor.”

Cıva bir şey söylemedi. Düşündüğünü hissedebiliyordum. Fakat uzun sürmedi. *“Biz oyuz. O da biz. Hepimiz acı çekiyoruz, Simyacı. Yapılacak bir şey yok.”*

“Kırılma noktasına gelene, ölene kadar onu zorlayacak mısınız? Sonra ne olacak?”

“Ölen herkese ne oluyorsa o olacak. Toprağa, denize, gökyüzüne döneceğiz. Uykuya dalacağız. Gelişeceğiz. Değişeceğiz. Öteki diyara göçeceğiz.”

“Hayatını çalyorsunuz,” dedim sertçe. “Bunu yapmaya hakkınız yo—”

“Ona hayatını biz bahsettik. Çocukken. Ufacık bir çocukken. Havuzumuza ayak bastığında gencekti. Ölmesi gerekirdi. Ama güçlüydü ve evrenin uçsuz bucaksız koridorları onun azmiyle kulakları sağır edecek kadar çınlıyordu. Biz de amacına ulaşması için yaşamasına izin verdik. Nefes almaya devam etsin diye kendimizi ona bağladık.”

“Peki... bunun başka yolu yok mu? Hayatını sızsiz sürdür—”

“Ok yaydan çikalı asırlar oldu. Kaderimizi kabullendik, Simyacı. Hepimiz kabullendik.”

Sözlerinin satır aralarını okuyabiliyordum. Fisher'ın da bir şekilde onunla yaşamayı kabul ettiğini anlamamı istiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bile bile cıvanın ona bağlanmasına müsaade ettiğini. Fakat ben bunu kabullenemiyordum. Neden en sonunda bedelini aklıyla ödeyeceği bir pazarlık yapmıştı?

Kapadığım gözlerim yanmaya başladı. Bunu kabul edemezdim. Etmeyecektim. Cıvayı Fisher'ın bedeninden kendi rızasıyla çıkmaya ikna etmenin bir yolu olmalıydı. Danya'nın kılıcındaki cıvayı yeniden dövülmeye ve büyüü silaha yönlendirmeye ikna edebildiysem yanımda uyuyan adamın bedenindeki cıvayla da pekâlâ bir anlaşma ya da pazarlık yapabilirdim.

Bir şey yanağımı okşadığında irkildim. Gözlerimi hızla açtım ve... ah. Fisher *uyumuyordu* demek. Harika. Bir bu eksikti. Bedenindeki cıvayla pazarlık masasına oturduğumu bilmesini istemiyordum. Fisher burnumdan aşağı süzülen yaşı silerken etrafına yoğun bir hüzün dalgası yayıyordu. “Umduğun gibi gitmedi sanırım,” diye fısıldadı.

Burnumu çektim. “Her şeyi duydu mu?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Sadece sana söylediklerini. Ama verdiği cevaplardan ne konuştuğunuzu anlamak zor olmadı.”

Kahretsin. Böyle fevri işlere kalkışmamalıydım. Şimdi Fisher üstüme vazife olmayan şeylere burnumu soktuğumu düşünecekti. Bundan hoşlanmayacaktı. Kendi işime bakmalıydım.

Sanki kafamdan geçenleri duymuş gibi, “Onu içimden alıp alamayacağını ben de merak ediyordum,” dedi.

“Bana kızmadın mı?”

Dudakları minicik, hüzünlü mü hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. Gözlerini kapayıp iç geçirdi. “Kızmadım tabii. Nasıl kızabilirim ki? Sadece bana yardım etmek istedin. Ama artık her şeyi biliyorsun. Bu şey sadece içimde dolaşmıyor. Benliğimin bir parçası. O olmadan ölürüm. Yani...”

Renfis çadıra daldı. Tepeden tırnağa zırhlarını kuşanmıştı ve kir içinde kalmış yüzü panik doluydu. Yatakta doğrulup yorganı göğsüne çektim, tetikte ve her an harekete geçmeye hazırdım. Konuşmamız da cıva da unutulup gitmişti. Üzerimdeki kıyafetlerin neredeyse hiçbir yerimi örtmediği gerçeği de öyle. Ren beni fark eder etmez bakışlarını kaçırdı ve sığıdığı dişlerinin arasından Kadim Fae Lisani’nda bir küfür savurdu. “Tanrılar aşkına. Özür dilerim. Cahlish’e döndüğünü sanmıştım, Saeris. Gerçekten çok özür dilerim ama Fisher’a ihtiyacım var.”

Fisher saniyeler içinde yataktan fırladı ve gölgelerden ibaret bir bulanıklık halinde çadırı aştı. Kitaplığın yanında tekrar belirdiğinde siyah deri zırhını çoktan kuşanmıştı, boyunluğu boğazındaydı ve gözleri öldürme arzusuyla parıldıyordu. “Ne oldu?” diye sordu.

CALLIE HART

“Sürü. Yine kıyıya toplandılar,” dedi Ren kısaca. “Nehrin çevresinde kıyamet kopuyor.”

“*Siktir.*” Fisher beni yatağına yatırırken içeriye çökmüş sessizlik duvarı birden paramparça oldu ve kaosun sesi dört bir yanımdan akın etti. Çığlıklar ve bağırişlar. Çamuru döven yüzlerce bot. Kampın öteki ucundan yağdırılan emirler. Hepsinin arkasındaysa kalın buz tabakasına indirilen balyozların düzenli sesi.

GÜM!

GÜM!

GÜM!

“*Siktir!*” diye tekrarladı Fisher. Uzun bir duman bulutu elinde kıvrılıp Nimerelle’e dönüştü. “Özür diler—”

“Dileme. Özür dilenecek bir şey yok. Kimse zarar görmedi. Sadece gövde gösterisi yapıyorlar. Bin kişi bile değiller. Yine de gelsen iyi olur,” dedi Ren hızlıca. “Nehirde buluşuruz. Saeris, burada kalsan daha iyi ol—”

“Hayır, ben de geliyorum.” Buraya kadardı. Birilerinin bana sürekli beklememi, güvenli bir yere saklanmamı söylemesinden bıkmıştım. Fisher, dostlarım ve kahrolasınca kampın geri kalanı Malcolm’ın canavarlarıyla çarpışırken çadırda kalıp volta atmayacaktım. Bunu reddediyordum. Üzerimde sadece şort ve kamisol olmasını umursamadan yataktan çıktım. Ama Fisher icabına çoktan bakmıştı zaten. Çıplak ayağım halıya değdiğinde üzerimde siyah deri bir pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek belirivermişti.

Ren ondan bir cevap bekleyerek arkadaşına döndü. “Fisher?”

Fisher’in bakışları bana *kenetlenmişti*. Bir iki hafta öncesine kadar yüzünden hiç eksik etmediği kibri gitmiş, yerini endişe almıştı.

“Beni ancak zorla bu çadırda tutabilirsin,” dedim titrek bir sesle. O an gelip çatmıştı. Kalbimi kazanacağı ya da sonsuza dek kaybedeceği o an, bu andı. Bana çadırda kalmamı emredip irade gücümü benden çalarsa ilişkimizin ne kadar değiştiğinin bir önemi kalmazdı. Ona ne kadar ihtiyaç duyduğumun da öyle. Onunla bir daha asla konuşmazdım. Yüzüne bile bakmazdım. Her şey daha başlama fırsatı

bulmadan biterdi. Canım yanardı belki ama böylesi ihanetin açacağı yaranın yanından geçemezdi. Fisher'ın cevabını beklerken isimlerini yeni öğrendiğim tanrılara doğru seçimi yapması için dua ettim.

Fisher sertçe yutkundu. "Cahlish'e dönmeyecek misin?" diye sordu usulca.

"*Dönmeyeceğim.*" Beni Cahlish'e, savaşla aramda koca bir dağın yükseldiği o yere göndermesi daha beter olurdu. Onu hayatta affetmezdim. Denesem bile yapamazdım.

Yapma, Fisher. Lütfen. Beni uzaklara gönderme.

Fisher'ın çenesi gerildi. Kararını vermişti. Kendimi önümde bir gölge geçit açmasına hazırladım ama... "Gelirsen yanımda kalacak mısın?" diye sordu.

Dizlerimin bağı çözülecek sandım. Kararını değiştirmesine fırsat vermeden ona cevap verdim. "Evet. Kesinlikle evet."

"Peki sana tehlike geçene kadar bir yere saklanmanı söylersem?"

"Saklanacağım."

"Kaçmanı istersem?"

"Kaçacağım."

Güzel gözleri kısıldı. "Söz ver."

"Verdiğim sözler beni senin gibi bağlamıyor."

"Biliyorum. Ama insanlar buna rağmen birbirlerine sürekli sözler verir, değil mi? Çünkü karşısındaki kişinin verdikleri sözü onurlandıracığına güvenirler."

"Evet."

"Söz ver o halde, Minik Osha. Ben de sana güveneyim."

Sıcacık bir duygu seli göğsüme bıçak gibi saplandı. Birlikte olmak isteyeceğim adam *böyle* biriydi işte. "Söz veriyorum."

Kingfisher beni başıyla onayladı. "Pekâlâ. Öyle olsun." Hızlı adımlarla yatağının ayak ucundaki sandığa doğru ilerledi ve kapağını açarak içinden kumaşa sarılmış bir şey çıkardı. Ne olduğunu hemen hatırladım. Kış Sarayı'ndan kaçarken Aida'nın eyerine bağladığı şeydi bu. Yığını yatağın üzerine bırakıp kumaşı açmasıyla içindeki kılıç ortaya çıktığında Ren'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

CALLIE HART

Sıradan bir kılıç değildi bu. Madra'nın sarayındaki uyuyan cıva havuzundan çekmemle her şeyin fitilini ateşleyen silahın ta kendisiydi. Solace'ın kabzası ateş ışığının altında parıldadı. Artık parlak gümüş rengindeydi, yıllar içinde metali köreltmış pastan eser yoktu. Nefes kesici görünüyor, uğruna şarkılar yazılacak türden bir silaha benziyordu. Topuzunu süsleyen hilalin uçları birbirlerine o kadar yakındı ki neredeyse bir daire oluşturuyormuş gibi görünüyorlardı. Kabzanın etrafından başlayan Kadim Fae Lisanı'nda yazılmış sözcükler balçağı aşip bıçağının ucuna kadar uzanıyordu.

Fisher dönüp kılıcı bana uzattı. "Babamın kemikleri Zilvaren'de bir yerde dinleniyor. Silahı son bin yıldır o havuza saplı duruyordu. Sanırım bu..." Duraksayıp bakışlarını kılıçta gezdirdi. "...onu Yvelia'dan çok Zilvaren'in malı yapar."

Çadırın içindeki hava ısınmış, nefes almak imkânsız hale gelmişti. Fisher çadırın duvarından deri bir kın aldı ve Solace'ı içine soktu. Kının kemerini belime geçirebilmesi için kollarımı kaldırırken nutkum tutulmuştu. Maharetli parmakları kemeri ince belime uyacak şekilde ayarlarken hüngür hüngür ağlamanın eşiğindeydim.

Babasının kılıcını bana mı veriyordu?

Ren kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette bizi izliyordu. Göz göze geldiğimizde göğsüm endişeyle daraldı. Yüzünde yargılama mı görecektim? Yoksa değerli bir Fae yadigârının bir insana verilmesine duyduğu öfkeyi mi? Elbette değildi. General'in yüzü memnuniyetle dolup taşıyordu. *Nihayet. Başından beri olması gereken buydu, Saeris Fane, der gibiydi.*

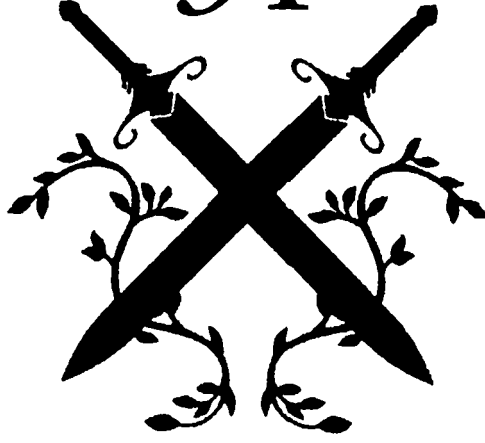
Fisher doğrulup bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Pekâlâ. Hazır mısınız?"

"Hazırım." Kalbim göğsümün içinde bir kuş gibi çırpınıyordu. Belimdeki kılıcın güven verici ağırlığını hissedebiliyordum.

"Ölümlere sakın merhamet gösterme," dedi Fisher.

Ren elini omzuma koydu. "Ve ruhun bedeninden ayrılacak olursa öteki tarafta karşına ilk çıkan hana gir ve bize bir içki ısmarla. Sana katıldığımızda hesabı öderiz."

31

Darn

Şimşek pençelerini gökyüzüne geçirmişti. Savaş kampının batı sınırı boyunca koşarken dondurucu yağmur bardaktan boşanırcasına üzerimize yağıyordu. Ren’le Fisher kargaşanın içine karışan, dağıtılmış kamp ateşlerinin ve devasa kayaları nehir kenarına doğru yuvarlamaya çalışan savaşçıların arasından ok gibi fırlayan simsiyah birer hayalet gibiydiler. Fisher geride kalmamam için temposunu yavaş tutsa da var gücümle peşlerinden koşuyordum.

Darn’ın öteki kıyısına dizilmiş aç vampirler buzun kenarında hırılıyor, dişlerini birbirlerine çarpıyorlardı. Parçalanmış dişlerini, dillerinden geriye kalan et parçasını şiddetli yağmurun arasından bile seçebiliyordum. Hava Irrin’e geldiğimden beri hiç olmadığı kadar sıcaktı ve nehirden yayılan çürüyen et ve kanın iğrenç, metalik kokusu midemi bulandırıyor. Nefeslerimi ağzımdan alıp vermeye başlamasam da kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Fisher’la Ren nehrin karlı kıyılarının dar bir boğaz oluşturduğu dönemeçte aniden durdu. Bu noktada Irrin’le Sanasroth toprakları arasında sadece on beş metre vardı. Doyumsuzların karşıya geçmesi çok kolay olurdu.

CALLIE HART

Her geçen saniye katbekat artan paniğim damarlarımda akıyordu ama onu demir bir yumrukla tutup ona yenik düşmeyi reddettim. “Neden buraya toplanmıyorlar?” diye sordum nefes nefese. Evet, öteki taraf vampirlerle doluydu ama çoğunluğu nehrin aşağısında, kıyıları arası mesafenin geniş olduğu yerdeydi.

“Yüzeyi donmuş olsa da nehir buz tabakasının altında akmaya devam ediyor. Su bu kanaldan geçerken akıntı güçleniyor. Dolayısıyla buz tabakası daha ince,” dedi Fisher. “Geçmesi daha tehlikeli.”

“Bunu akıl edebiliyorlar mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Akıl ediyorlar diyemeyiz,” diye araya girdi Ren. “Vampirler akan sudan geçemezler. Akıntıyı hissedip korkarlar. Ama içlerinden biri en sonunda buzun üzerine çıkmaya cesaret eder. Diğerleri de koyun gibi peşine takılır.”

“Biz de bunu yaptıklarında karşıya geçemediklerinden emin olmak için buradayız.” Fisher karşı kıyıda birbirlerinin üzerine çıkıp çiğneyen vampir sürüsüne ters bir bakış attı. Gözleri donuk, ifadesi sıkıntılıydı. “Bu sefer gelmemiş,” diye mırıldandı.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Ren de ben de Malcolm’ı kastettiğini biliyorduk. Vampirlerin gümüş saçlı kralı ortalıkta görünmüyordu. Bu gece kalesinden çıkmaya tenezzül etmemiş, kirli işlerini yapmaları için hizmetkârlarını göndermişti. Bundan şikâyet edecek değildim. Nehrin öteki tarafında Malcom’u görmek, içimi şimdi bile kemiklerimi titreten bir korkunun fitilini ateşlemişti. Dışarıdan bakıldığında boyu sıradan bir Fae erkeğinden farksızdı. Dü-rüst olmak gerekirse kamptaki savaşçıların çoğundan daha sıskaydı. Fakat etrafa yaydığı güç sarsıcıydı. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp ona boyun eğmeye zorlamak istiyormuş gibi her yanıma sarmaladığını, zayıf noktalarımı aradığını hissetmiştim. O ölü suratlı herifi son görüşümün üzerinden bin yıl geçse bile bir sonraki yüzleşmemiz yine de çok erken olurdu.

GÜM! GÜM!

GÜM! GÜM!

Kalın buz tabakasına inen balyozların iki kalbin atışını andıran sesi kulaklarımda gümbürdedi.

“Tetikte ol,” dedi Fisher. Ellerinden hızla akan dumanlar ayaklarının dibinde karanlık bir havuz oluşturdu. Nehre kadar ilerleyip kıyıda süzölmeye başladılar, daha öteye gitmediler.

Doğudan bağırışlar, öfkeli bir savaş çığılığı yükseldi. Darn’ın her iki kıyısındaki kalabalığı taradım ve ilk vampir dalgasının buzun üzerinde koştuğunu fark ettiğimde dehşete düştüm. Neyse ki iriyarı buz kırıcılar donmuş nehrin yüzeyini çatlatmayı başardı da kısa sürede içime su serpildi.

“Olmak üzere,” diye gözlemledi Ren. O da buz kırıcıları izliyordu. “Birkaç sağlam darbe daha indirirlerse...”

Çenesinin yarısı gevşekçe sallanan, üstü başı perişan haldeki yaşlı bir adam, sanki bunun son şansları olduğunu anlamış gibi en yakını-mızdaki vampir grubunun arasından sıyrılıp cesurca buzun üzerine çıktı. Paramparça olmuş gömleği bir deri bir kemik vücuduna yapışmıştı. Lime lime olmuş, kirli pantolonu kemikleri çıkmış kalçasına güçbela tutunuyordu. Çenesi bir o yana bir yana kapanıyordu ve çatlak dudaklarından simsiyah irin sızıyordu.

Çürüyen ayaklarını süre süre nehirde ilerlemeye başladı. Yüz metre ötesinde, nehrin savaş kampı tarafında, balyoz ve çekiç darbelerine daha fazla dayanamayan buz inleyerek çatırdadı. Vampirler genişleyen çatlaklardan yuvarlanıp altta güröl güröl akan sulara gömüldü.

Ölüler ne yüzebiliyor ne de suyun yüzeyinde kalabiliyordu. Kana susamış doyum-suzların birkaçı buz parçalarına bir şamandıra niyetine tutunup kendilerini kurtarmaya çalışsa da nafileydi. En kararlı olanlar bile ölü ellerinin on saniyede tutuş gücünü kaybetmesiyle çalkantılı suyun dibini boylamaktan kaçamadı.

Üzerimize doğru gelen yaşlı adam bir kuş kadar hafif olmalıydı. Gitgide yaklaşırken buz hâlâ onu taşıyor, bu da arkasındaki arkadaşlarına cesaret veriyordu. Arkasından bir kadın nehre çıktı. Gözleri yuvalarından oyulmuş, yanakları tırnaklarla parçalanmış, yüzü

CALLIE HART

tamamen mahvolmuş haldeydi. Yara izleri hâlâ taze, yer yer pembeydi. Birkaç gün öncesine kadar hâlâ yaşıyor olmalıydı. Üzerinde kurumuş kahverengi kan izleri olan bir önlük vardı. Kış Sarayı'ndaki aşçıların giydiklerini andırıyordu. Bir malikânenin aşçısı falan mıydı? Mutfağın sıcağından bunalıp gece göğünü süsleyen tek tük yıldızı izlemek için bir süreliğine dışarı mı kaçmıştı? Kâbuslardan fırlama korkunç bir yaratık gölgelerin arasından üzerine atlayıp kanını kurutmuş, yüzünü mü parçalamıştı?

Kadının arkasından gelen çocuksa çıplak ve çelimsizdi.

Elleri kararmış, koyu renk bukleleri olan bir kadın peşinden cansız bir oyuncak bebek sürüklüyordu. Sürüklediği şeyin bir oyuncak bebek olmadığını fark ettiğimde midem bulandı. İğne yastığı gibi yüzlerce diş iziyle delik deşik olmuş bir bebektir bu.

“Tanrılar ve günahkârlar aşkına,” diye fısıldadım. “Bu *ne* böyle?”

“Cehennem ta kendisi,” diye yanıtladı Renfis kasvetle. “Akın akın geliyorlar.”

Çok geçmeden en az yirmi vampir buzun üzerine çıkmıştı. Diğerleri öne çıkmayı reddederek kıyıda durmaya devam etti. Ya diplerinde son sürat akan sudan korkuyorlardı ya da bizim duymadığımız bir emir onlara beklemelerini söylemişti. Fakat ilerlemeye karar vermiş yirmisi bile bizi endişelendirmeye yeter de artardı.

“Yolu neredeyse yarılabilir,” diye mırıldandı Ren.

“Karşıya geçtikleri an kellelerini alacağım,” diye hırladı Fisher.

Şiddetlenen yağmur çadırları dövüyor, kamptaki unutulmuş ateşleri söndürüyordu. Tenimize iğne gibi batan su damlacıkları giysilerimizi tenimize, saçlarımızı yüzümüze yapıştırıyordu. Vampirlerin yavaş ama kararlı adımlarla yaklaşmasını izlerken sormadan edemedim. “Neden bekliyoruz? Neden işlerini şimdi bitirmiyoruz?”

“Savaşın kurallarına uymak zorundayız,” dedi Fisher. “Bir düşman sınırlarımızı ihlal etmedikçe saldırıya geçemez, büyümüzü kullanamayız. Zaten büyümüz Sanasroth topraklarında hiçbir işe yaramıyor. Fae büyüü ışık ve hayatla var olur. Nehrin öteki tarafıysa

ölüm, karanlık ve çürümeden ibaret. Topraklarımızın sınırı Darn'ın tam ortasından geçer. O pislikler sınırı geçtiği an...”

Doyumsuzlar Fisher'in sözünü bitirmesine fırsat kalmadan nehrin ortasını aştı. Çenesi parçalanmış ihtiyar tökezleyerek Irrin topraklarına adım attı. Ren'le Fisher aynı anda harekete geçerek güçlerini toplamaya koyuldu. Hava enerjiyle cızırdadı. Dişlerini kamaştırdı. İki savaşçı da ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyordu. Ren elini kafasının üzerine kaldırıp gri gökyüzüne mavi-beyaz bir ışık topu fırlattı. O esnada Fisher'in önüne uzattığı ellerinden mürekkep karası şiddetli bir rüzgâr patladı. Rüzgâr erkek vampirin göğsüne çarpıp etrafında uğuldayarak kıyafetlerinden geri kalanları, çürümüş derisini ve göğüs kafesinin sararmış kemiklerini yaktı. Saldırıları vampiri yolundan döndürmedi, sadece daha da öfkeli yaptı ve havayı ısırdı.

Bir...

İki adım daha attı.

Rüzgâr ihtiyarın sarkık çenesini kopardı...

...ve Ren'in fırlattığı parlak küre doğrudan nehre düştü. Işık ve ısı patlaması iki kıyı arasındaki ince buzlu bir uçtan diğer uca parçaladı. Nehrin Sanasroth tarafında bekleyen vampirler tiz çığlar atıp uluyarak nehrin hızlı akıntısının altında gözden kayboldu.

Buz tabakası boylu boyunca kırıldığından karşıya geçmek imkânsızdı. Diğer bir deyişle güvendedik.

Yvelialı Faelerden sevinç nidaları ve ağza alınmayacak, aşağılama dolu küfürler yükseldi. Acaba kaç kez bu kıyıya toplanıp Malcolm'ın canavarlarını çürümüş kuyruklarını bacaklarının arasına sokmuş halde Ammontraíeth'e geri postalamışlardı?

Innir tıpkı bir ouroboros gibiydi; kendi kuyruğunu yiyen bir yılanı. Hedefine asla ulaşamayacaktı. Daima başka bir saldırı gelip çatacak, nehir yeniden donacak, sürüyü uzak tutmak ve günün birinde karşı kıyıya ulaşmayı başarırlarsa hepsini geri püskürtmek için hazırda bekleyecek savaşçılara hep ihtiyaç olacaktı. Bunu düşünmek bile insanı yoruyordu. Savaşçıların bazıları on yıllardır bu kamptaydı

CALLIE HART

ve her kahrolasınca gece aynı şeyleri yapıyorlardı. O kadar ki cephelelerine bir *isim* vermiş, evler inşa etmiş, kendilerine aile bile kurmuşlardı. Sonuçta sevdiklerimiz yanımızda olmadıkça ve sahte bir güvenlik hissine sığınmadıkça hayatın ne anlamı vardı ki? Belikon'dan en ufak bir yardım almadan...

“Kıyı! Kıyıya bakın!” diye haykırdı dehşet dolu bir ses. Kafamdan geçen düşünceleri bıçak gibi kesti. Kingfisher çevik bir hareketle yüzünü kampa döndü. Bakışlarını nehir kıyısında gezdirip paniğin nedenini ararken yüzü karlar kadar bembeyaz kesildi, gözündeki cıva huzursuzca kıpırdandı.

Sorunun kaynağını benden önce buldu. Renfis de öyle. İkisi de kaskatı kesildi ve Ren'in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. “Ne? Bu... *olamaz*. Mümkün... değil.”

Neden bahsettiklerini anlamam uzun sürmedi. Buz tutmuş kayaların ve kardan çamurların arasında, nehirden dışarı tırmanan bir şey vardı. Jilet gibi keskin dişleri olan bir şey.

“*Saldırı! Saldırı! Saldırı!*” sesleri dört bir yanımızı orman yangını gibi hızla sardı.

“Git. Ben onunla kalırım,” dedi Ren, Fisher’a.

“Sözünü tutup burada kalma zamanı geldi, Osha,” dedi Fisher. Göz açıp kapayınca kadar vahşi bir şeye dönüşmüştü. Teninden tuhaf, soluk bir ışık yayılıyordu ve görünmez bir rüzgâr siyah buklelerini savuruyordu. Onu hiçbir zaman insana benzetmemiştim ama şimdi, tehlikenin ortasında her şeyiyle tam bir Fae gibi görünüyordu.

“Verdiğim sözün arkasındayım.” Bir gök gürültüsü sesimi bastırsa da Fisher beni başıyla onayladı ve bakışları yarım saniye daha benimkilerde oyalandıktan sonra gitti.

“Sadece bir tane değil! Daha fazlası geliyor!” diye bağırdı bir kadın savaşçı.

Gerçekten de kıyıda bekleyen vampirler şimdi çamurlu kardan aşağıya kayıp suya atlıyordu. İkişerli üçerli gruplar halinde akıntıya kapılmalarını, körlemesine savurdıkları pençeleriyle birbirlerinin

üzerlerine tırmanarak karşıya ulaşmaya çalışmalarını izledim. Aralarında suyun altında kaybolup bir daha yüzeye çıkmayanlar da vardı. Gitgide daha fazla vampirin kayalara tırmanmasını dehşet içinde izledim.

“Hazırlan,” dedi Ren sertçe. “Şu sikikleri çelikle karşılayalım.”

Biz de... diye fısıldadı heyecanlı bir ses. *Biz de! Biz de!*

Solace. Sonuçta hilal topuzlu silah da bir tanrı kılıcıydı. Elbette alaşımında cıva vardı. Ve uyanıktı. Yaşıyordu. Dinliyordu. Konuşuyordu. *Benimle* konuşuyordu.

Durup buna hayret edecek vaktim yoktu. Üç vampir sendeleyerek kıyıya çıkıyordu ve nehrin buz gibi suyu bile onları yavaşlatmaya yetmemişti. İlki bir köpek gibi çırpındı, dişlerini gösterdi ve bizi görür görmez *harekete geçti*. Çıplak genç adam doğal olmayan, sarsak hareketlerle kıyı boyunca dört ayak üzerinde koşmaya başladı, sivri pençeleri karda delikler bırakıyordu. Ren onun saldırısını kılıcıyla engelledi. Tek hamlede, neredeyse kılını bile kıpırdatmadan silahım savurup yaratığın kellesini uçururdu.

Çocuğun arkasından yaşlı adam geliyordu ama onun kadar hızlı değildi. Fisher’ın büyüü onu fena hırpalamıştı ve güçbela üzerimize koşuyordu. Ren etrafında dönüp kılıcını yukarıya savurarak ihtiyarın bize saldırmaya kalkıştığı pençeli elini kopardı. Vampirin dengesini kaybetmesini fırsat bilen Ren silahını tekrar kaldırarak onun da kellesini uçurdu.

Vampirler birbiri ardına Darn’dan çıkmaya devam ediyordu. Bunun kırılmasıyla suya düşen yirmisinden çok daha fazlası üzerimize geliyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Ren karaya ayak basar basmaz hepsinin işini bitiyordu ama sayıları kısa süre içinde tek başına yetişemeyeceği kadar arttı. Havaya fırlattığı küreler korkunç bir güçle aşağı indi ve vampirlerin çürümüş bedenlerine değdikleri an patladı. Soluk mavi alevler içinde kalan doyumsuzlar birbirlerine takılıp tökezledi, çığlıklar attı ama ilerlemekten vazgeçmedi.

“Saeris! Lorreth’ı bul! Demirhaneye geri dön!” diye haykırdı Renfis.

CALLIE HART

“*Hayır!*” Solace’ı çektiğimde kolumdan yukarı bir sıcaklık tırmandı. Bu tuhaf hisse hazırlıksız yakalandım. İki saniye sonra altmış hırslayan vampire kafa tutan Ren’le omuz omuza duruyordum.

Ren bana delirmişim gibi bir bakış attı. “*Ona söz verdin!*” diye bağırdı.

Onu başımla onaylayarak kılıcımı kaldırdım. “Burada kalacağıma söz verdim. Bu karanlıkta bir başıma demirhaneye kaçarsam kesin ölürüm. Hayatta kalma ihtimalimin senin yanında daha yüksek olduğunu o da biliyordu.”

General’in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dişlerini sıkarak kılıcını cinsiyetini bile ayırt edemediğim kadar çürümüş bir vampirin kafasına geçirdi. “İnatçı kız,” diye homurdandı. “Sakın benim gözetimimde öleyim deme, Saeris Fane! Yaşamasının tek sebebi, girdiği ilk savaş alanında paramparça olursa Fisher beni hayatta affetmez.”

Bir saniye. Ne dedi... *HASİKTİR!* Solace’ı tam zamanında kaldırdım. Doğruca boğazıma atılan vampirin çenesi kılıcın etrafına kapandı. Savurmanın ivmesiyle kılıcımı ittim ve lanet yaratığın kafasının üst kısmını kopardım.

Kestiğim parça yere düştü ama doyumsuzun benimle işi henüz bitmemişti. Kafasından geriye yalnızca bir avuç et ve alt çenesinin bir kısmı kalmıştı ama belli ki bu kadarıyla da idare edebiliyordu. Bacaklarımı kavradığında pençeleri deri pantolonumu çizdi, çıplak ayaklarıyla karı tekmeliyordu. Botlarım siyah, yapışkan irin içinde kalmıştı.

“Tamamını! Kellesini tamamen uçurman gerek!” diye bağırdı Ren.

Tamamen. Pekâlâ. Bunu yapabilirdim. Derin bir nefes alıp zihni mi sakinleştirdim. Eğitimim devreye girdi. Annemin asi dostlarıyla saatlerce tavan arasına kapandığım, keskin bir şeyden nasıl en iyi şekilde yararlanacağımı, bedenimi nasıl hareket ettireceğimi, düşmanımın ivmesini nasıl onlara karşı kullanacağımı öğrendiğim zamanları düşündüm. Saldır ve kaç, saldır ve kaç, saldır ve kaç. Dikkatimi nasıl toplayacağımı, yapmam gereken şeye nasıl odaklanacağımı öğrendiğim zamanları.

Vampirin alt çenesini ve beyin sapından geriye kalanları tek hamlede çamurun içine uçurdum. Yaratık bu kez bir daha kalkmamak üzere yere yığıldı. Benim de onunla oyalanacak vaktim yoktu zaten.

Canavarlar sudan çıktıktan sonra birkaç saniyeliğine sersemliyordu. Ren kıyıda çıkmayı başaranları gruplar halinde öldürüyordu. Ama ben suyun kıyısına gidip kendilerini toplamalarına fırsat vermeden kellelerini uçurmaya başladım.

Solace elimde uğulduyor, indirdiğim her darbeyle kolumdan omuzlarıma enerji dalgaları gönderiyordu. Ayaklarımı yere sağlam basıp ağırlığımı topuklarıma ve kalçalarıma vererek kendimi öldürme güdüsüne bıraktım.

“Geri çekil, Saeris! Yanıma gel!” Ren haklıydı. Vampirler artık daha kalabalık gruplar halinde karaya çıkmaya başlamışlardı. Çevik adımlarla gerileyerek Ren’in yanına döndüm. “Ben yaralayacağım, sen de işlerini bitireceksin,” diye tısladı General.

Nehrin üzerini siyah bir duman perdesi kapladı ve kıyıya tırmanmaya çalışan canavarların çoğunu püskürttü. Siyah duman, Fisher’ın yakınlarda bir yerde, hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. İçim büyük bir rahatlamayla doldu. Kılıcımın ucunu bir vampirin yanına saplayıp onu yere mihladım, vakit kaybetmeden silahımı topraktan çıkarıp aşağılık yaratığın kafasını kopardım ve Ren’in bana postaladığı bir sonraki doyumsuza geçtim.

Zaman yavaşlarken garip bir şey oldu. Kalp atışlarım yavaşladı. İçimi bir huzur, kabullenme ve anlayış hissi doldurdu. Soldan gelen bir vampir Ren’e aldırmadan üzerime atıldı. Hızlıydı, bunu biliyordum ama gözüme sanki kumların üzerinde ağır ağır ilerliyormuş gibi görünüyordu. Üzerime atlayıp beni yere sermeye çalışacaktı; bunu bükülen dizlerinden, düşürdüğü omuzlarından anlıyor, akılsız bir hayvandan farksız yaratığın saldırı planını görebiliyordum. Parmaklarının ucundaki cam kırıkları kadar keskin pençelerini kıvırdığını, et hasretiyle bana uzattığını görebiliyordum.

Yapmam gerekeni biliyordum. Dizlerimin üzerine çöküp kılıcımı başımın üzerinden savurup *yukarı* kaldırdım ve... hepsi bu kadardı.

CALLIE HART

Vampirin kellesi kıyıya doğru yuvarlandı ve suyun kenarında oluşmaya başlamış ceset yığınının sekip nehre düştü. Ren duraksadı, beni süzerken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Neydi o?” diye sordu hayretle.

“Bilmiyorum. Sadece...” Siyah bir duman bulutunun ayaklarımı yerden kesmesiyle kendimi Fisher’ın kucağında bulduğumda sözüm yarım kaldı.

·Yüzü irinle lekelenmişti ve gözleri panik doluydu. “İyi misin? Ne oldu? Yaralandın mı?”

“İyiyim. Bir şeyim yok.”

İfadesinden bana inanmadığını anlayabiliyordum ama Ren araya girdiğinde şüpheleri dindi. “Hepsinin canına okuyor, kardeşim. Solace’ı neredeyse baban kadar iyi kullanıyor.”

Eh, bu kadarı biraz abartıydı. Yine de *bunu* ona ayak bağı olduğumu söylemesine yeğlerdim. Fisher gözlerinde fazlasıyla gururu andıran bir duyguyla beni süzdü. “Öyle mi?”

“Sohbeti sonraya saklayalım!” diye bağırdı Ren. “Malum biraz meşgulüz!”

Fisher göz açıp kapayıncaya kadar ciddiyetini topladı. Beni bırakıp Ren’in yanına gitti, büyüü simsiyah bir perde gibi etrafında dalgalanıyordu. Nimerelle’i çektiği an savaşın bittiğini anladım. Ren çevik hamlelerle vampirleri zorlanmadan püskürtüyordu fakat Fisher’ı izlemek bambaşkaydı. Kılıcını kullanmıyor, onu savurmuyordu. Simsiyah silahıyla bir olmuş gibiydi. Su gibi *akıyordu*. Nimerelle ardında duman şeritleri bırakarak havayı kesiyor, vampirlerse tırpan yemiş buğday taneleri gibi patır patır yere yığılıyordu.

İzlemesi hem büyüleyici hem de dehşet vericiydi. Kingfisher öldürmeyi bir sanat dalı haline getirmişti.

Onu hayran hayran izlemeye devam ederken kıyınının alçak tarafından yükselen parlak beyaz ışık göğü bir kırbaç gibi yarıp geçti. Etraf bir an için gün doğmuş gibi aydınlandı. Saf güç iplikleri Darn’ın kenarında dolanıp birden fazla doyumuzu hedef aldı ve dövüştükleri rakipleri birer meşale gibi alevler içinde kalınca Faelerden şaşkınlık nidaları yükseldi.

Bu, Lorreth'in –ve Avisieth'in ona bahsettiği melek nefesinin– işiydi ve karşımdaki manzara ruhumu *alevler* içinde bıraktı.

Fisher, Nimerelle'i son kez savurdu ve vampirin boynunu öyle hızlı kesti ki kellesi omuzlarından birkaç saniye sonra yere yuvarlandı. Kıyı nihayet vampirlerden arındırılmıştı. Fisher delirmiş gibi sırtarak hedeften hedefe atlayıp savaş meydanını bir örümcek ağı misali dokuyan, dokunduğu her şeyi yok eden ve Malcolm'ın ordusunu kül yığınınına çeviren gücü izledi, ışıktan iplikler gözlerinden yansiyordu.

Ardından başını geriye atarak uludu. Ren de ona katıldı ve kısa süre içinde etraf sırlıklam olmuş kampın dört bir yanından yükselen ulumalarla doldu. Kurtlar bir olmuş, zaferlerinin şarkısını söylüyordu.

Fisher, Nimerelle'i çamurlu karın arasına sapladığında intikam dolu bağırışlar hâlâ devam ediyordu. Ellerini ağzına siper edip öyle bir bağırıldı ki sesi gökleri sarstı. “*Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth! Darn Kahramanı Lorreth!*”

“*Lorreth!*”

“*Lorreth!*”

“*Darn Kahramanı Lorreth!*”

Lorreth'in adı tekrar tekrar coşkuyla haykırıldı. Kamptaki her savaşçı öyle güçlü bir sesle savaşçının adını onurlandırıyor ki göğsüm sızladı. Bir tanrı kılıcı bin yıldır ilk kez bir Yvelialıyı onu taşımaya layık bulmuş, halkını savunması için ona büyüsünü bahsetmişti. Yvelialı olmamama rağmen *ben* bile etrafımı sarmış içten saf coşkudan etkilenmişim. Bunu tarif etmeye...

“*KINGFISHERRRR!*” Tiz bir haykırış onca bağırışı ve tezahüratı bastırdı. Öfkeli gök gürültüsünün sesi bile onu yutamadı. Bir kadın sesiydi bu.

Üçümüz de zafer kutlamasını bırakıp sesin kaynağını aramaya koyulduk. Bulmamız çok uzun sürmedi. Nehrin öteki ucunda yakut rengi bir elbise giymiş bir kadın duruyordu. Sapsarı saçları rüzgâra kapılmış bir sancak gibi arkasında dalgalanıyordu.

Everlayne.

Ve etrafı en az yüz vampirle kuşatılmıştı.

Taladaius

Onu tanıdıklarında Ren de Fisher da bir küfür savurdu. Everlayne'in ağız aralanmış, sessiz paniği güzel yüzüne işlemişti. Durduğumuz yerden –Yvelia ve Sanasroth'un birbirine en yakın olduğu, aralarından akan nehrin en daraldığı noktadan– narin yüzünü seçmek zor değildi. Dehşet içinde olduğu görmemek imkânsızdı. Fisher'ın arkasında bir kara delik açıldı. Tam kendini içine atmak üzereydi ki Ren onu zırhının kayışından yakaladı. "Aptallık etme! Geçit nehrin öteki kıyısında açılmayacak. Kim bilir seni nerede tükürecek!"

"İyi, tamam." Fisher, General'in elini ittirdi. "Yüzeceğim."

Ren bu kez onu iki eliyle kavrayıp sarstı. "Onlar da bunu istiyor. Nehrin öteki kıyısına geçtiğin an boku yersin. Büyünü kullanamazken ne yapacaksın?"

"Hepsinin gırtlaklarını deşip çürüyen cesetlerinden yığınlar oluşturacağım," diye tısladı Fisher.

"Everlayne sen onuncusuna bile gelmeden ölecek. Böyle bir acıyla yaşayabilir misin?"

"Elbette yaşayamam!"

"O zaman *kafanı kullan*. Layne'i neden orada tutuyorlar? Neden *çoktan* ölmemiş?"

Bu mantıklı bir soruydu. Everlayne'in yakınındaki vampirlerden biri parçalanmış dilini kızın çıplak omzunda gezdirip salyalarını üzerine akıttığında midem ağzıma geldi. Onu ısırarak istiyordu. Hem de çok fena. Ama kendini tuttu. Sayıları onu saniyeler içinde parçalamaya yeter de artardı bile ancak bir şey onlara engel oluyordu. Başka bir vampir burnunu Everlayne'in koluna bastırarak, karnını doyurma içgüdüüne karşı koymaya çalışırken zangır zangır titriyordu.

Ren'in ağzından boğuk bir haykırış döküldü, Fisher'a ettiği sözleri boş verip nehre kendisi körlemesine atlayacakmış gibi duruyordu. Layne avucunu kaldırmasa muhtemelen yapacaktı da.

"Sakın! Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı kız.

"Yaralı mısınız?" dedi Fisher.

Üvey kardeşinin dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biraz. Bir şeyim yok, Fisher. Endişelenme." Everlayne tuhaf görünüyordu. Soluk teni içeriden parıldıyor, etrafına uhrevi bir ışık yayıyordu. Saçları sanki suyun altındaymış gibi etrafında dalgalanıyordu ama üstü başı kupkuruydu. Saçları, teni, kıyafetleri. Yağmur öncekinden de hızlı yağmaya başlamıştı ama Everlayne'in üzerine bir damla bile düşmüyordu.

"Nehre koş!" diye bağırdı Ren. "Yüz! Sınırı geçtiğin an yanındayız!"

Everlayne başını pişmanlıkla iki yana salladı. "Ulaşamazdım, Renfis. Zaten... yapamam."

"Ne demek yapamam?" General'in sorusu panikle dolup taşıyordu.

Tatlı Everlayne. Kış Sarayı'nda bana hep çok nazik davranmıştı. Henüz yepyeni bir dünyada olmanın boğuculuğunu sindiremediğimden ona minnettarlığımı gösterememiştim ama o benim arkadaşım. Şimdi ölümcül bir tehlikenin ortasındaydı ve elimden ona yardım etmek namına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbirimizin elinden bir şey gelmiyordu.

Fisher'ın çenesi kasıldı, yıkılmış görünüyordu. "Boynu," diye fısıldadı. "Boynuna bak."

Layne'in kuğu gibi boynunda altından ince bir şerit parlıyordu. Hoş bir şeydi. Güzeldi. Bir tür desenle bezenmiş gibiydi ama bu

CALLIE HART

mesafeden ayrıntılarını seçemiyordum. Altın şeritten ince bir altın zincir sarkıyordu. Önünde sarktığını fark etmemle zincir sertçe çekildi ve Everlayne sola doğru sendeledi, neredeyse yere kapaklanacaktı.

Vampir sürüsü ikiye ayrılırken Fisher hırladı ve teni parıldayan kısa sarı saçlı bir adam öne çıkıp Everlayne'in yanında durdu. Üzerindeki siyah pantolon ve şık beyaz gömleğiyle hiç savaşa hazırlanmış gibi görünmüyordu. Sanki yağmurun altında yapmak zoruna kaldığı bu gezinti, katıldığı yemekli bir partiyi bölmüştü. Malcolm'dan daha gençti. Biraz daha uzun, biraz daha yapılı ama en az onun kadar tehlikeliydi. Nehir boyunca yayılan, kemiklerime işleyen o soğuk gücünü hissedebiliyordum.

"Seninle görüşmek ne güzel, Fisher!" diye seslendi vampir. "Görüyorum ki o çok değerli kılıçlarınızdan birini onarmayı başarmışsınız. Tebrik ederim. Eminim kendinle çok gurur duyuyorsundur."

Lorreth sesindeki iğnelemeyi şahsi algılamış gibi havadaki melek nefesinin ipliklerinden biri çıtırdadı. Bulutları delip geçen şimşeklerden bile daha parlak ışık, nehrin ortasından geçen görünmez bir bariyere çarpıp anında yön değiştirerek zararsızca havaya fırladığında gözlerim kamaştı.

Vampir irkilmedi bile. Hatta yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bunu bir hayli eğlenceli bulmuştu. "Neden gelip eski dostuna bir merhaba demiyorsun, Fisher. Kız kardeşinle yemek salonunda o çok sevdiğin kırmızı şaraptan açtık. Bir kadeh içip bize eşlik etmek istemez misin?"

"Siktir git, Taladaius," diye çıkıştı Fisher. "Onu incitirsen..."

"Ah, hadi ama. Beni tanırsın. *Değer verdiğin* şeyleri incitmeyi midem hiç kaldırmaz. Öte yandan babam..." Duraksadı ve düşünceli bir tavırla elindeki zincire baktı. "Koleksiyonunu büyütmeye bayılıyor. Yakın zamanda en değerli varlığını kaybettiğini düşünürsek yerine bir yenisini koymak istemesini anlarsın. Hadi ama, ondan böyle bir şeyi beklemiş olmalısın."

Fisher'ın gözleri nefretle dolup taşıyordu. Fakat ardında acı da vardı. Bu kez daha alçak sesle, Everlayne'le konuştu. Ben bile

söylediklerini zar zor duyabiliyordum. “Malcolm seni ısırdı mı?” diye sordu ölçülü bir tonla.

Everlayne’in ağzının kıpırdadığını görebiliyordum ama Fisher’ın üstün duyularından mahrumdum. İstedğim kişilerin kulağına konuşamıyordum ve insan kulaklarım da onunkiler kadar keskin değildi. Kardeşi dört ya da beş kelime söyledi ve Fisher’ın gözlerindeki ufacık umut ışığı da sönüp gitti. Ren tepkisini gördü ve sertçe dizlerinin üzerine çöktü, bacakları artık onu taşımayı reddediyordu.

“Onu ısırdıysa ne olmuş. Hâlâ yaşıyor!” Fisher’a yaklaşip elimi omzuna koydum. “Bir şey olmaz, değil mi? Damarlarında zehir akıyorsa bile Te Léna beni iyileştirdiği gibi onu da iyileştirir.”

Ren başını iki yana salladı. O Layne’e, Layne de ona bakıyordu. Kızın omuzları titriyor, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Ağlamasını duymama engel oldukları için nehri kükreyerek döven yağmur damlalarına minnettardım. “Eve dönemez,” diye fısıldadı Ren kırık bir sesle. “Artık onun.”

Bakışlarım Fisher’la Ren’in arasında gidip geldi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Artık onun da ne demek?”

“Onun tesiri altında demek,” diye yanıtladı Fisher.

Gözlerim cayır cayır yanıyordu. “Tesiri altında mı? O-o... ne demek?”

“Sonra, Minik Osha. Hepsini sonra açıklayacağım.” Öyle kederliydi ki konuşmakta zorlanıyordu.

Ren kendini ayağa kalkmaya zorladı. Nehrin öteki kıyısına bağırırken elleri titriyordu. “Ne istiyorsun, Taladaius? Onu neden buraya getirdin?”

Sarışın vampir yüzünü buruşturdu. “Ağzından çıkana dikkat et, Renfis. Sen bana Gece Yarısı Lordu diyeceksin. Senin kadar aşağılık birinin bana adımla hitap etmesine hoşgörü göstermeyeceğim...”

“Senin asla olmayacağın kadar erkek o,” diye tısladı Fisher. “Şimdi siktiğimin sorusuna cevap ver de bize onun neden burada olduğunu söyle!”

CALLIE HART

“*Sence?*” dedi Taladaius sertçe. “Bana onu getirmemi söyledi. Onu tuzak olarak kullanacak. İradesine boyun eğmeni istiyor, o yüzden de değer verdiğin bir şeyi aldı ve onu mahvetti. Çok mu şaşırдың?” Fisher’ın cevabını beklemeden devam etti. “Ya nafile bir çaba olsa da onu kurtarmaya ya da intikamını almaya geleceksin. Öyle ya da böyle tıpış tıpış geleceğini biliyor. Nedeni umurunda değil. Sadece gelmeni önemsiyor.”

İntikam mı? Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Hem Everlayne, Malcolm’ın pençesine nasıl düşmüştü? Daha bir sürü sorum vardı ama şu an hiçbirini sormanın zamanı değildi. Fisher’ın buna nasıl bir cevap vereceğini merak ediyordum ama başını yere eğip sessiz kaldı. Gözündeki cıva öyle hızlı dönüyordu ki irisinin etrafında parlak bir halka oluşturmuştu. Fisher bir şey bekliyormuş gibiydi. Birkaç saniye sonra nedenini anladım. Lorreth yokuştan aşağıya kayarak bize katıldı. Nefes nefese kalmıştı ve kıyafetleri tıpkı bizimkiler gibi irin ve çamur içindeydi. Yüzündeki öfke dünyaların sonunu vaat ediyordu. Taladaius’un bir hayvanmış gibi zincire vurduğu Everlayne’le nehrin karşında durduğunu görünce ifadesi karardı. “*Orospu çocuğu!*”

“İyi akşamlar, Lorreth.” Taladaius savaşçıya pis pis sırıttı.

“Siktir. O...” Savaşçının yüzü kireç gibi oldu. “Everlayne mi o?”

Fisher hâlâ kılını bile kıpırdatmadan nehrin öteki tarafındaki kardeşine bakıyordu. Lorreth’in sorusuna cevap veren Ren oldu. “Evet. O. Malcolm onu çoktan işaretlemiş.”

“Ama...” Telaşla etrafına bakındı. “Ama... b-bu...”

Fisher nihayet sessizliğini bozarak, “*Nerede o?*” diye hırladı. Sesi alçaktı ve doğruca Taladaius’a yöneltilmişti. Vampir cevabı herkesin duyabileceği şekilde bağırarak verdi.

“Seni bekliyor, dostum!”

“Nerede?”

“Son anlaşmanızı yaptığınız yerde. Bana soracak olursan aynı şeyin tekrarlanacağını umuyor.”

“Başka anlaşma olmayacak,” diye tısladı Fisher.

“Eh, bekleyip göreceğiz, değil mi?” Taladaius tırnaklarını inceledi. “Biricik Everlayne’in on iki saat önce ısırıldı. Hesabı sen yap artık. Biz bu hoş sohbete dalmışken babam sürüsünün büyük kısmıyla kuzeye ilerliyor. Vardığında seni orada bulmazsa kardeşinin dönüşümü atlattığından ve sonsuz ömrünün geri kalanını Ammontraíeth’in en ahlaksız sakinlerine bacaklarını açıp hepsi tarafından tek tek sikilerek geçirdiğinden emin olacakmış. Ya da ona istediğini vereceksin. Bu kadar basit.”

“İsteddiği neymiş peki?” diye sordu Lorreth.

Fisher sanki bunu sormasını hiç istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Benim,” diye fısıldadı.

Taladaius’un attığı neşeli kahkaha çatırdayan buzun sesi kadar kulak tırmalayıcıydı. “Evet, istek listesinde olduğunu inkâr edemem, dostum. Her daim. Ama bu kez sadece seni istemiyor. Daha önce bu oyundaki en değerli oyuncuların biriydin ama işler yakın zaman önce değişti. Artık tahtada çok daha ilgi çekici piyonlar var.”

“Başka kimseyi getirmem.”

“Malcolm’ın istediğini daima aldığını en iyi sen bilirsin,” dedi Taladaius. “Gözüne kestirdiğini alacak ve bunu sen de biliyorsun.”

“*ONU ALAMAZ!*” Fisher’ın sesi Darn’ı inletti. Sözleri muhtemelen Ammontraíeth’in derinliklerinden bile duyulmuştu. Etrafına yaydığı dehşet suratına bir tokat gibi çarptı. İliklerime kadar işledi. Ve... bir şey daha hissettim. Taladaius. Keyifle parlayan gözleri Fisher’ın üzerinden ayrılmamış olsa da dikkatini bana çevirmişti.

“İstedığın kadar ağlayıp zırla,” dedi. “Simyacı’yı istiyor, Fisher. Bu uğurda Yvelia’yı yerle bir etmesi gerekiyorsa elinden geleni ardına koymayacağını adın gibi biliyorsun.”

33

Kanlı Teşekkür

“Onu öylece alıp götürmesine izin verdiğimizize inanamıyorum.” Lorreth sıkıdığı yumruklarıyla harita masasının önünde volta atıyordu. Turunu her tamamlayışında arkasını dönerken Avisiéth’in kınını bir yere vuruyordu, silah taşımaya alışkın olmadığı her halinden belliydi. “Bir şey yapmalıydık!”

“Ne yapacaktık?” Ren’i hiç bu kadar yenik görmemiştim. Masanın başına oturmuş, başparmağının tırnağını yiyordu. Uyuşmuş ve sırlıklam olmuş vaziyette kampa döndüğümüzden beri General kendi kendine yüksek sesle konuşarak bir sürü planın ilk adımlarını tasarlamış, ne zaman bir engele takılsa sıradakine geçmişti. Şimdiyse pes etmiş gibi görünüyordu.

Fisher odaya girip kendini karşımdaki koltuğa attığından beri sessizdi. Öylece bana bakıyordu, yeşil ve gümüş renkli bir denizi andıran gözleri yüzüme kenetlenmişti ve sertçe yutkunup duruyordu. Böylesine yoğun bir ilginin üzerimde olmasını başta rahatsız edici bulmuştum ama geçtiğimiz bir saat içinde buna alışmış, hatta bakışlarına karşılık vermeye, zihnini dürterek onu bir şeyler söylemeye ikna etme çabalarına başlamıştım.

Hadi ama. Konuş benimle. Bir şeyler söyle. Ne olursa, diye fısıldadım. İçine kapanamazsın. Ne var ki Fisher'ın ağzını hâlâ bıçak açmıyordu. Görünen o ki son gelişmelerin ardından transa girmenin son derece kabul edilebilir bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşünüyordu.

“Bir yolu olmalı.” Lorreth ateşin yanındaki odun yığınının öfkeli bir tekme savurdu. Kütüklerden biri parçalanıp etrafa saçıldı. Savaşçı hışımla dönüp Avisiéth'in kınını Ren'in kaval kemiğine vurarak çıkışa doğru ilerlerken ardında bıraktığı dağınıklığın farkında bile değildi. Çadırdan çıkmadan tekrar arkasını dönüp az önceki yerine yürüdü. “Cahlishteki kütüphanede binlerce kaynak var. İçlerinden birinde buna dair bir şeyler yazıyor olmalı. Baban yıllarını kan laneti üzerinde çahşarak geçirdi. Buna dair bir şeyler bulduğuna eminim. Kölenin kanının nasıl arındırılacağını ya da, ne bileyim, dönüşüm başlamadan efendiyle köle arasındaki büyüünün nasıl bozulacağını.”

Fisher'ın kaşları çatıldı. Üzerimdeki dikkati daha da yoğunlaştı.

“Fisher?” diye üsteledi Lorreth.

“Seni duyamaz,” dedi Ren bıkkınca. Burnunun kemerini sıkarak arkasına yaslandı ve kamburunu çıkardı. “Ona biraz zaman ver. Düşünüyor.”

Cahlishte bununla ilgili bir şeyler olabilir mi? diye sordum ona. Fakat Fisher beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Kahretsin. Sorularıma cevap vermeyecekse diğer iki adamı sorguya çekmem gerekecekti çünkü kafam patlamak üzereydi.

Ren'e sorumu geçiştirmeyi aklından bile geçirmemesini söyleyen sert bir bakış atarak, “Malcolm'ın ısırtığı neden diğer vampirlerden farklı?” diye sordum. Neyse ki General beni uğraştırmadan cevabı verdi.

“Malcolm kan lanetinden etkilenen ilk kişiydi. Son Yvelia Kralı Rurik Daianthus tedaviyi bulduğunda vampir kalmayı seçen birkaç kişiden biriydi. Lanete kucak açan diğerleri asırlar içinde teker teker öldürüldü. Geriye sadece Malcolm kaldı. Etrafta bir şekilde

CALLIE HART

diğerlerinin gücünü kendininkine kattığına dair fısıltılar dolaşiyor. Binlerce yaşında olmasına rağmen ne ölüyor ne de yaşılanıyor. Her geçen yıl sağ kalıyor ve gücüne güç katıyor. Zehri kimsenin hayal edemeyeceği kadar etkili. Malcolm'ın lordları birini ısırduğunda onu öldürmeden kanını içip susuzluğunu giderebilir. Aynı insanı birkaç kez ısırırlarsa söz konusu kişi nihayetinde onun tesirine girer ve..."

"Yine o kelime. Tesirine girer derken ne demek istiyorsun?"

"Kurban onu ısıran vampire bağlanır," diye araya girdi Lorreth. "Ona körü körüne hizmet eder. Düşüncesizce efendilerini besler, onu becerir. Eninde sonunda efendisi sıkılır ve kanını kurutur. Kurban ölür. Üç gün sonra atıldıkları köşede uyanır ve nehirde gördüğün doyumsuzlardan biri olur."

"Ama Everlayne..." Gerisini söylemeye dilim varmadı. O şerefsizin dişlerini Layne'in boynuna geçirdiğini düşünmek bile kusmak istememe neden oluyordu.

"Malcolm tek ısırıkla birini kölesi yapabilir. Everlayne artık tamamen onun kontrolü altında. Ammontraíeth'i basıp onu kurtarmayı başarsak bile bizimle gelmeyi reddedecek. Kalıp efendisini memnun etmeye devam edebilmek için bize karşı koyacak. Elli altı saatten daha kısa süre içinde de ölecek."

"Öyle söyleme! Bundan emin olamayız! Belki derdi kanını kurutmak değildir. Onu sadece bir pazarlık kozu olarak..."

"Malcolm'ın zehri ölümcüldür, Saeris. Tek damlası bile. Artık onu öldürmek için kanını kurutmasına gerek yok. İş çoktan bitti. Everlayne'in önünde yalnızca iki yol var. Malcolm ona kanını vermediyi kabul eder ve Everlayne ondan beslenirse lordlarından biri olarak geri döner. Fakat Layne bunu reddederse ya da Malcolm ona kanını vermezse ölür ve doyumsuzlardan biri olur."

Fisher'in bir yanı bunu duydu. Derinlerde bir yerde Lorreth'in söylediklerini algıladı ve bu, arkasına saklanmaya çalıştığı duvarı yıktı. Keskin bir nefes alarak ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Aramıza tekrar hoş geldin," diye fısıldadı Ren.

Fisher tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki çadırın kanadı açıldı ve savaş zırhlarını hâlâ çıkarmamış Danya hışımla içeri daldı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Hırlayarak dişlerini gözler önüne serdi ve doğruca Lorreth'in üzerine yürüdü.

"Danya..." dedi Ren uyarırcasına. Fakat çok geçti. Kadın savaşçı yumruğunu kaldırıp Lorreth'in suratına doğru savurdu. Adam bunu yapacağını anlamış olacak ki sırtını dikleştirip kollarını göğsünde kavuşturdu ama darbesini durdurmak için bir şey yapmadı. Danya'nın yumruğu indiğinde burnu kan revan içinde kaldı.

"Göt herif! Onu bana ver. Kılıcımı geri ver!"

"O artık senin kılıcın değil, Danya," dedi Fisher.

"Bok değil. Onu üç yüz on üç yıldır ben taşıyorum! Onu *hak-kımla* kazandım!"

"Babandan sana kaldı," diye düzeltti Fisher düz bir sesle. "Bir zamanlar taşıdığın kılıç eritip yeniden dövüldü. Yepyeni bir silaha dönüştürüldü. Ve Lorreth'i *seçti*."

"O benim kılıcım," dedi Danya, öfkeden köpürüyordu. Hepimiz Avisiéth'e doğru hamle yaptığını gördük. Böyle fevri bir harekete kalkışmasına ben zaten engel olamazdım ama Fisher, Ren ve Lorreth onu pekâlâ durdurabilirdi. Fakat hiçbiri bir şey yapmadı. Bazı şeylerin zor yoldan öğrenilmesi gerekirdi. Taşıdığı kılıç ona kaldığında çoktan uykuya dalmış haldeydi. İçinde en ufak bir büyü kırıntısı bile kalmamıştı. Danya muhtemelen başkasının tanrı kılıcına dokunanların başına neler geldiğinde dair söylentiler duymuştu ama Lorreth'in belinde asılı duran silahın kendisine ait olduğuna *canıgö-nülden* inanacak kadar gururluydu. Adam onu almasına izin verdi. Kadın, eli kılıcın kabzasına değer değmez kan dondurucu bir çığlık koyuverdi ve eli patlayarak pembe bir duman bulutuna dönüştü. Avisiéth'in topuzundan kör edici beyaz bir ışık dalgası yükseldi ve Danya harita odasının öbür ucuna uçtu. Çarptığı sandalye de göz açıp kapayıncaya dek küle döndü.

"Hasiktir," diye mırıldandı Ren. "*Eli gitti*."

CALLIE HART

“Belki artık önüne gelenin herkesin suratına yumruk atmaktan vazgeçer.” Fisher’ın sesinde ufacık bir üzüntü bile yoktu. Yerinden kalkıp Danya’nın başına dikildi, gözleri buz kristalleri gibi parılıyordu. Bu esnada Danya kısa baygınlığından ayılmış, eline olanları fark etmişti. *Kılıç kullandığı* eline. Kendimi bir çığlığa daha hazırladım fakat kadının dudaklarından bir hıçkırık döküldü.

“Ah, tanrılarım! Hayır. Hayır, hayır, hayır!”

“Yeniden büyüme ihtimali var. Seni Cahlish’e götürüp bir şifacıya gösterirsem bu boktan maskaralıkları kesip sakınlaşacak misin?”

Danya eline tekrar kavuşmayı hak etmiyordu. Bokunu öyle bir çıkarmıştı ki öfkesinin sonuçlarıyla yaşamayı hak ediyordu. Böyle düşünmek beni belki de kötü bir insan yapıyordu ama tavırlarından bıkmış usanmıştım. Kingfisher kampa döndüğünden beri çenesi kapanmak bilmemişti. Bu kahrolasınca çadıra her gelişinde öfke nöbetleri geçiren huysuz bir savaşçıdan daha önemli dertlerimiz vardı. Kingfisher benden daha yüce gönüllü olduğu için şanslıydı.

“Evet,” diye inledi Danya. Kanayan bileğini kavradı, yanakları gözyaşlarıyla sırlıslamandı. “Keseceğim. Söz... Söz veriyorum.”

“Ne yani? Cahlish’e geri mi dönüyorsun?” diye sordu Ren.

“Hepimiz dönüyoruz. Beşimizden üçümüzün Te Léna’ya görünmesi gerek. Sonra da kütüphanenin altını üstüne getirip Everlayne’e yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Vaktimiz var. Çok değil ama hiç yoktan iyidir. Bunu akıllıca değerlendirmeliyiz.”

Renfis’in yüzü kireç gibiydi. Sanırım artık elleri endişeden değil, rahatlamamanın etkisiyle titriyordu. Fisher’ın dizginleri ele almasıyla bu felakete çözüm bulma sorumluluğu omuzlarından kalkmıştı. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama Fisher ondan önce davrandı.

“Çadırdan çıkmadan önce yapmamız gereken bir şey var.” Kararlı bakışlarını tekrar üzerime dikti. “Simyacımız bu gece düşmanımızla yüzleşti ve cesaretini sergileyerek asla geri adım atmadı. Aramızda elini kana bulamış yeni bir savaşçımız var.”

Ah, hayır.

Tanrılar aşkına.

Hayır.

Bana böyle bakmalarını *istemiyordum*. Fisher'ın üstü kapalı gururunu, Ren'in sıcak takdirini, Lorreth'in muzip gülümsemesini. Normal şartlar altında, icabına baktığım doyumsuzlar için takdir edilmek hoşuma gidebilirdi ama Everlayne'in durumu bu kadar umutsuz görünürken buna katlanamıyordum. "Yaygara istemiyorum," dedim.

"Yaygara istemiyor musun?" Lorreth güldü. "Konu *sen* değilsin, Saeris. Konu sana kendimizden biri olarak kucak açmamız ve hak ettiğin saygıyı göstermemiz. Senin ne istediğinin bir önemi yok."

Yardıma koşacağını umarak Ren'e bir bakış attım ama General özür dilercesine omuzlarını silkmekle yetindi. "Kusura bakma ama haklı."

"Bakın, bu *şey* her neyse bekleyebilir. Bir krizin ortasındayız. İleriki günlerde bu... ne olduğunu bile bilmediğim şeyi aradan çıkarabiliriz."

Sözlerim Fisher'ı ikna etmiş benzemiyordu. Hem de hiç. Kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. "Böyle şeyleri ertelemeyiz. Bir savaşın ortasındayız. Yarını göreceğimizin garantisi yok. Zaferlerimizi hâlâ fırsatımız varken kutlarız. Savaşçılarımızın değerlerinin farkında olduğundan emin oluruz."

Yanıma ilk gelen Lorreth oldu. Avisiéth'i çekip önümde dizlerinin üzerine çöktü ve avucuna bir kesik attı. Teni kanıyla kırmızıya boyandı. Avucunu göğsüme, memelerimin tam arasına bastırdı. Dokunuşunda cinsel hiçbir yan olmasa da Fisher belli belirsiz bir huzursuzlukla kıpırdandı. "Kanlı teşekkürüm, kardeşim," dedi Lorreth usulca.

Pişmiş kelle gibi sırtmaya devam ederek ayağa kalktı ve Renfis'in yerini alabilmesi için kenara çekildi. General dizlerinin üzerine çöktü ve elini bir hançerle kesip Lorreth'in bıraktığı izin üzerine koydu. "Seninle omuz omuza çarpışmak bir onurdu," dedi. "Kanlı teşekkürüm, kardeşim."

CALLIE HART

Fisher sessizce öne çıkıp ayaklarımın dibinde diz çöktüğünde cayır cayır yanan yanaklarımın sıcaklığı gitgide artıyordu. Siyah saçları darmadağın olmuştu, titrek fener ışığıyla aydınlanan teni solgundu. Fakat bakışları kararlıydı. Nimerelle'i çekip parmaklarını bıçağa sararken gözleri benimkilerden bir saniye bile ayrılmadı. Elini göğsüme koyup işaret ve ortaparmağıyla hafifçe göğüskafesime vurdu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle eşzamanlı olacak şekilde. Çok yorgun ve çok hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sana kanlı teşekkürümü sunuyorum, Saeris Fane."

Sır

Önce bana “insan” demişti. Ardından da ağır bir küçümsemeye dolu “Oshellith” ya da “Osha” gelmişti. Sonra “*Minik Osha*” oluvermiştim. İlk zamanlarda benimle alay etmek için söylediği bu lakap zamanla bir sevgi sözcüğüne dönmüştü.

Fakat bu kez bana adımla hitap etmişti. *Nihayet*. Ve bu... tuhaftı.

Lorreth kaşlarını çatarak parmak eklemlerini göğsüne sürttü. Ren güldüğünü belli etmemek için başını eğdi. Danya hâlâ sımsıkı tuttuğu koluyla Kadim Fae Lisanı’nda bir şeyler söyleyip yere tükürdü ama onun ne yaptığı biraz bile umurunda değildi. Cehennemin dibine kadar yolu vardı. Peki ya ben? Bir aptal gibi öylece dikiliyordum, şok iliklerime kadar işlerken ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Fisher hemen toparlanıp gölge geçidi açtı. İçine ilk ben girdim ve kendimi doyumsuzlarla ilk kez tanıştığım yemek salonunda buldum. Masaya oturdum ve diğerlerinin gelmesini beklerken ahşabın üzerinde parmaklarımla ritim tuttum. İkinci gelen Danya oldu. Beni görünce kaşlarını çattı. Savaş örgüsü yaptığı gür sarı saçlarına kan bulaşmıştı. “Bak sen. Kibirli Simyacı kendi malıymış gibi aile ma-

CALLIE HART

sasının başına geçmiş. Diğerleri gelmeden kıcını kaldırsan iyi olur yoksa *küçük düşeceksin.*”

Her zamanki yerimde, Fisher’in sağındaki sandalyede otuyordum. Fakat Danya’nın bakışları bana kabul edilemez bir ayıba kalkıştığımı düşündürdü. Buraya oturduğum için ilk tepki alışım değildi. Önce ateş perileri paniklemişti. Archer burada oturduğumu gördüğünde alev almıştı. Ardından Ren’in lokması boğazına kaçmıştı. Gözlerimi tavana çevirip arkama yaslandım.

“Büyütülecek ne var? Altı üstü bir sandalye,” dedim bütün umursamazlığım. Sorunun cevabını öğrenmek istediğimi anlarsa muhtemelen sırf bana pislik olsun diye hiçbir şey söylemezdi.

Danya karşımdaki sandalyeyi bir tekmeye geri itip oturdu. “O sandalye malikânenin leydisi içindir, aptal kız. Görgü kurallarına göre yalnızca Fisher’in karısı oraya oturabilir. Bu, sadece soylu hanelerden birine doğmuş bir Fae kadınına layık, onurlu bir makamdır ama sen utanmadan kendi malınmış gibi yayılıyorsun. Bir insanın kendisiyle aynı *masaya* oturmasına izin vermesi bile büyük bir hakaretken bu...” Kalan eliyle beni işaret etti. “Artık bu kadarı da olmaz. Dediğim gibi. *Yer değişir.*”

Danya konuşurken Ren kolunun altına sıkıştırdığı bir yığın kitap, birkaç deri çanta ve altı ya da yedi rulo parşömenle fırıl fırıl dönen geçitten çıktı. Kadın sanki başıma büyük dert açmışım da azar yememi izlemek için sabırsızlanıyormuş gibi sırttı. Ren manzarayı değerlendirdikten sonra bana göz kırparak, “Merak etme, Saeris. Olduğun yerde harika görünüyorsun,” dedi.

Danya’nın ağız beş karış açıldı. “Yok artık. Hepiniz ona çok önemli bir elçiymiş gibi davranıyorsunuz. Alt tarafı bir insan. Kaç kuralı daha çiğnemesine göz yumacaksınız?”

Fisher’in geldiğini görmesem de varlığını hissettim, zihnimin gerisindeki hoş bir sıcaklıktı. Güçlü, dövmeli elleri omuzlarımı kavradığında orman kokusuyla sarmalandım. “Çiğnenen bir kural yok, Danya. Olsa bile seni ilgilendirmezdi.”

Kadın dehşete düşmüş bir ifadeyle arkamda bana dokunan adamı inceledi. “Ciddi *olamazsın*, Fisher. Hepimiz onu becerdiğini biliyoruz. Bütün kamp kokunuzu aldı. Ama o bir *insan*...”

“Ee?” Ren elindeki her şeyi bir homurtuyla yere bıraktı. “Onurlu ve cesur biri olmasının yanı sıra kayıtlara geçmiş en güçlü Simyacı. Hatırlarsan seni yarım saniyede silahsız bıraktı. Sen kim oluyorsun da Fisher’la birbirlerine ait olmadıklarını söylüyorsun?”

Daha neler. Birbirimize *ait* olmak mı? Fisher’ın arkamda gerildiğini hissettim. İğneleyici sözler etmesi, ona aptallık etmemesini söylemesi an meselesiydi. Fisher’ın Ren’in imasını küçümsemesinin acısına gülüp geçerdim ve hepimiz nihayet esas konumuza, Everlayne’e dönebilirdik.

Ama Fisher, “Özel hayatım böyle ulu orta tartışılacak bir mevzu değil,” dedi *çok* sakin bir ses tonuyla.

“Hasiktir. İçerisi neden *buz* gibi?” Carrion bir elinde kılıç, diğerinde bir saksı bitkisiyle yemek salonuna adım attı. Kürk yakalı kalın paltosu hâlâ üzerindeydi.

“Onu demirhanede buldum,” dedi Lorreth arkasından. “*Mışıl mışıl uyuyordu.*”

“Hey, tonundan hiç hoşlanmadım!” Swift ona incinmiş gibi baktı. “Hepimiz yorucu bir gece geçirdik, biliyorsun.”

“Çıkan savaşı ruhun bile duymamış,” dedi Lorreth.

“Ne yapayım? Uykum ağır!”

“O bitki neyin nesi?” diye sordu Ren.

Carrion omuzlarını silkti. “Bilmem. Görüntüsü hoşuma gitti. Göz alabildiğine uzanan beyaz örtünün ortasındaki tek yeşil şey buydu. Kar tabakasını delip geçtikten sonra rahat bir hayatı hak ettiğini düşündüm. Ayrıca çadırım çok kasvetliydi. Biraz neşeye ihtiyacı vardı.”

“Tanrılar aşkına. Hepiniz kafayı yemişsiniz.” Danya yerinden kalktı. “Kuş beyinli insanlarla bir saniye daha geçirmem mümkün değil. Sırf... güzeller diye...” Birden yalpaladı ve gözleri odağını

CALLIE HART

kaybetti. Çenesini sıkarak tutunmak için masanın ucuna uzandı ama ahşabı ıskaladı.

“Lorreth?” dedi Fisher usulca.

“Siktir. Neden ben?”

“Lütfen?”

Lorreth homurdanarak yemek odasını dört adımla aştı ve tam bayılacağı sırada Danya’yı yakaladı. Kadını kollarının arasında tutmaktan rahatsızmış gibi görünüyordu ve onu suçladığı söylenemezdi.

“Çok kan kaybetti,” dedi Fisher iç geçirerek. “Hadi. Onu şifacıya götürmeliyiz.”

“Ya biz?” diye sordum. “Boş boş oturup dönmenizi bekleyemeyiz. Kendimi meşgul tutmam gerek.”

Fisher bana uzandı. İşaretparmağını birkaç saniyeliğine benimkine dolayabilmesi için elimi hafifçe kaldırdım. “Demirhaneye git. Yedigârlar üzerinde çalışmaya başla. Yapabildiğin kadar çok yap, Saeris. İçimden bir ses hepsine ihtiyacımız olacağını söylüyor.”

Ren araziye kolaçan edip muhafızlara döndüğümüzü haber vereceğini söyleyerek diğerleriyle gitti. İçeride yalnız kalır kalmaz Carrion paltosunu çıkarıp parmağıyla kapıyı, az önce çıkan Faeleri işaret etti. “Sen de duydun, değil mi?”

“Neyi?”

“Şu ateşli sarışın hatun bana güzel dedi.”

“Tanrılar aşkına, Carrion. *Sakın* bana Danya’dan hoşlandığını söyleme. O berbat biri.”

“Eh.” Dudakları şapşal bir sırıtışla kıvrıldı. “Sivri dilli ve berbat tavırlı kadınlara zaafım var. Aletimi taş gibi yapıyorlar.”

Tanrılara şükürler olsun ki yağmur durmuştu.

Burnunu yere yapıştırmış Oniks kokumuzu takip ederek demirhaneye girdi. Beni gördüğünde ciyakladı ve bütün vücudunu heyecanla savurdu. Sonraki yarım saatimi onu mıncıklayıp ürkek bir

ateş perisinin getirdiği yiyeceklerle besleyerek geçirdim. Keyfi yerine geldiğinde avluya çıkıp karanlıkta oturdu ve tüylü küçük kafasını yıldızlara doğru kaldırdı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Normal şartlarda bu saatlerde yatmaya hazırlandık ama şafak vaktinde uyuştuk ve Ren sürünün nehirde olduğunu bize haber vermek için çadıra daldığında alacakaranlık yeni çökmüştü. Sayısız doyumsuz katlettikten ve Everlayne'in yakalandığını öğrendikten sonra da uykusuzluktan eser kalmamıştı.

Neyse ki beni meşgul edecek bir dünya işim vardı.

Potanın dibindeki az miktar cıva, saat yönünün tersine doğru tembel tembel yuvarlanıyordu. Onunla pazarlık yapmak Avisiéth'i dövülmeye ikna etmekten daha zor olmuştu. Hiçbir şey istemediğini, bir yadigâr olmayı umursamadığını söyleyip duruyordu. Israrımdan sıkılmıştı ve onu rahatsız etmeyi bırakmamı istemişti.

“Zamanımızı boşa harcıyoruz. Ayrıca kafam karıştı. Cıvaya istediğin her şeyi yaptıramıyor muydun? Neden onu sana boyun eğmeye zorlamıyorsun?” diye sordu Carrion.

“Çünkü bunu yapamam. Kendi bilinci var, Carrion. Düşünüyor. Konuşuyor” –gerçi keşke konuşmasaydı– “ve onu istemediği bir şey yapmaya zorlamayacağım.”

Carrion, Fisher'in beni kandırıp kabul ettirdiği anlaşmayı biliyordu. Özgür irademin koparılıp alınması hakkında ne hislerimi de öyle. Böyle bir öneride bulunması bile şaşırtıcıydı. Carrion ocağın yanındaki ahşap sandıktan bir yüzük alıp havaya fırlattı. Fırlıl fırlıl dönen gümüş şerit parıldadı. “Demek bizi kaçıran iyilikseveri suçları için affettin, ha? Aranızdan su sızılmıyormuş gibi görünüyor,” dedi dalgınca.

“*Seninle* Fisher'ı konuşmayacağım.” Potayı bırakıp ateşi körüklemek için ocağın başına geçtim.

“Nedenmiş o? Daha geçen gün üzerine basa basa hatırlattığın gibi, biz eski sevgililer değiliz. Alt tarafı bir kere yattık. Seni temin ederim ki duygularımı incitmeyeceksin.” Çalışma tezgâhına yaslanıp cevabımı bekledi.

CALLIE HART

“Söylediğim her şeyi dalga konusu yapacağın için seninle konuşmak istemiyorum. Gel buraya da şunu körükle.”

Sözlerime gücenmiş gibiydi. “Ne yani, kölen mi oldum artık?”

“Başımın etini yiyeceksen hiç değilse bana bir faydan dokunsun. Kurallar böyle.”

Suratını assa da yanıma gelip körüğün kulplarını tuttu. “Hadi ama. Saatlerce burada olacağız. Anlat da kurtul. Söz veriyorum, seninle dalga geçmeyeceğim.”

Genzimden alaycı bir ses döküldü. Carrion’ın verdiği sözler beş para etmezdi. Her konuda yeminler edip hiçbirinin arkasında durmamasıyla bilinirdi. Bunun bir istisna olacağını düşünmek büyük aptallıktı ama... sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi. “Sanırım affettim. Evet. Beni ne kendime ne de başkasına zarar verecek bir şeye zorladı. Güvende kalmamı istediği için yeminimi kullandı. Hem artık bunu tekrar yaparsa başına gelecekleri biliyor.”

Carrion’ın bunu duymasıyla kendini tutamayıp adi yorumlar yapacağından söyleyeceğinden emindim. Ama yapmadı. Dünyanın sonu gelmiş olmalıydı. Yalnızca beni başıyla onaylamakla yetindi. “Bir çift bot karşılığında benden banyo yapmamı istemesi tuhafıma gitmişti. Nedenini beni yıkamaya gelen perilerden birine sormuştum. Anlatmıştım ya şu kocaman...” ellerini göğsüne götürüp kocaman memeleri avuçluyormuş gibi yaptı, “...olan su perilerinden birine. Neden o tuhaf yosunla derimin üç katmanını yüzmeye çalıştıklarını öğrenmek istediğimde bunun özel bir şey olduğunu söyledi. Diğer partnerlerinden kalan kokuları bastırıldığı için uçkuruna düşkün Faelerin bunu sevdiğini söyledi. Fisher’ın Kalá’nın mekânında yeni çalışmaya başlayan şu üçüzler gibi kokmamı neden umursadığını anlama--”

“*Tanrım*, sen iflah olmazsın.”

Carrion kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı. “Ama sonra konunun sen olduğunu anladım. *Senin* gibi kokmamı istemiyordu.”

Bir şey söylemedim. Ben de aynı şeyden şüphelenmiş ama bunu dillendirmemiştım. Bunu onunla dalga geçmek için bile

kullanmamıştım. O zamanlar bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Şimdi de nasıl hissetmememe sebep olduğunu itiraf edemeyecek kadar korkaktım.

Bir maşa alıp potayı tuttum. Ocağa doğru yürümeye başladığımda Carrion elinde oynadığı yüzüğü tekrar havaya fırlattı. Ondan önce davranıp yüzüğü havada kaptım ve demir potadaki cıvanın içine attım.

“Ee, bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

“Hayır. Sana neden banyo yaptırdığını kim bilir? Belki sadece leş gibi koktuğunu düşünüyordu.”

“Hey!”

“Bak, Fisher bir sır küpü. Üzerime vazife olmayan şeylere burnumu...”

Bir sır...

Sözümü yarıda kesip başımı hafifçe yana eğdim. Kulaklarım bana oyun oynamıyordu, değil mi? Cıva az önce *konuşmuştu*. “Ne?” diye sordum yüksek sesle.

Carrion üzerine alınıp, “Dedim ki,” diye söze başladığında parmağımı dudaklarıma götürüp ona sert bir bakış attım, ardından potayı işaret ettim. Carrion mesajı hemen alıp sustu.

Bir sır, diye fısıldadı cıva. Sırları severiz. Bize bir sır verirsen istediğine dönüşürüz.

Ah. İsteddiği şey buydu demek. Bir sır. Kulağa kolay geliyordu. Ama Avisiéth’in alışımındaki cıvaya verdiğim şarkı kaybolup gittikten sonra dersimi almıştım. Bu kez daha akıllı davranacaktım. “Size verdiğim sırrı sonrasında hatırlayacak mıyım?” diye sordum yüksek sesle.

Elbette, diye karşılık verdi ses.

“Peki bir sır olarak kalacak mı?”

Sadece sen ve ben bileceğiz. Söz veriyorum başka kimseye söylemem.

Pekâlâ. O halde söylediklerim zihnimden silip gitmeyecek ya da etrafa yayılmayacaktı. Endişelenecek bir şey yok gibi görünüyordu. Sonraki sözlerimi yüksek sesle söylemedim. Bu kez yalnızca cıvaya fısıldadım.

CALLIE HART

Artık Zilvaren'e dönmek istemiyorum. Daha doğrusu ömrümü orada geçirmek istemiyorum. Eve dönüp Hayden'la Elroy'u almak ve onları Yvelia'ya getirmek istiyorum.

Bunun pek de heyecan verici, sansasyonel bir sır olmadığına farkındaydım. Fakat bunu itiraf etmek benim için çok büyük bir şeydi. Buradaki her anımı, kardeşimi ve dostumu kurtarabileyim diye eve dönmeye çalışarak geçirmiştım. Ama sonra yanıldığımı, ne Hayden'ın ne de Elroy'un kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmişim. Ardından burada arkadaşlar edinmeye başlamışım. Önemseydiğim ve asırlardır devam eden, artık hayatlarının bir parçası haline gelmiş savaşı kazanmalarına yardım edebileceğim arkadaşlar.

Bir de Fisher vardı tabii.

Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Belki sadece kendimi kandırıyordum ve canı sıkıldığında beni bir kenara atacaktı. Ama yine de... onu bırakmak istemiyordum.

Potanın içindeki cıva kıpırdandı, yüzeyinde geometrik desenler belirip şekil değıştirdi. Göze hoş görünse de tuhaftı. Daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştım.

Evet, güzel bir sır. Çok güzel bir sır. Kalmak istiyorsun. Onu kurtarmak istiyorsun. Yapmalısın. Onu kurtarmalısın.

Cıvanın potanın içine attığım yüzüğün yanında titreşmesini dikkatle izlerken kaşlarımı çattım. *Kurtarmak mı?* diye sordum. *Hayden'i mi kastediyorsunuz? Evet, onu buraya getirmek istiyorum.*

Kardeşini değil. Kingggfısshhherrrr'i, diye uğuldadı cıva. *Onu kurtar. Geçitleri kurtar. Yvelia'yı kurtar.*

Carrion kendini kaldırıp tezgâha otururken, "Ürkütücü geçit metaliyle gergin sohbetlere dalıp gitmene *bayılıyorum,*" diye takıldı. "Yüzünün şekilden şekle girmesini izlemek büyüleyici."

"Bir saniye, Carrion," diye fısıldadım. Ardından tekrar cıvaya dönerek, *Kingfisher'i mi kurtaracağım? O burada. Bir şeyi yok.*

Metalin yüzüğe doğru yuvarlanmasını, yüzeyini kaplayıp içine işlemesini izledim. *Biz bir tılsımız. Anahtarız. Yedigârız. Kalkanız,*

dedi. Sözcükler kat kat giyilmiş kıyafetler gibi üst üste binse de hepsini gayet net ayırt edebildim. *Bizi kanınla mühürle, Simyacı,* diye talep etti yadigâr.

Kan. Tüm yollar kana çıkıyordu. İç geçirerek Fisher'ın Kış Sarayı'nda bana verdiği hançeri çıkardım ve işaretparmağımın ucunu kestim. Derimin üzerinde kırmızı, parlak bir kan damlası belirdi.

Carrion başını tavana çevirerek, "Off, sanırım kusacağım," diye inledi. "Kanla aram *hiç* iyi değildir."

Ona gözlerimi devirerek parmağımı potanın üzerine tuttum. Kan damlası toplanıp titreştikten sonra yüzüğün üzerine damladı. Gözlerime inanmadım. Kanımın yadigârın üzerinden kayıp gitmesini bekliyordum ama tıpkı cıva gibi *içine* emildi.

İşte. Artık tamamlandık.

Yüzüğü elime alıp ışığa tuttum. Tamamlandığını hissedebiliyordum. Anahtar da kilit de yerini bulmuştu. Birleşmişlerdi. Nasıl olduğunu açıklayamasam da başardığımdan emindim. Gümüş şerit çok güzeldi ve üzerindeki hoş işlemler hâlâ yerli yerindeydi. Sahibi her kimse ailesinin armasının silinmemiş olmasından memnuniyet duyacaktı. *Peki Fisher'ı kurtarmam hakkında söylediklerin?* diye üstelendim. *Burada güvende. Onu neden kurtarmam gerek?*

Yüzük bir şey söylemedi.

Çıt çıkarmadı.

İçim hüsrarla doldu, nedenini bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum. Ne olduğunu bile anlamadan yaptığım yeni yadigârı ortaparmağıma geçirdim.

Demirhane karardı.

Buz gibi bir rüzgâr üzerime hücum edip ruhumu bedenimden kopardı. Sesler. Tanrılar aşkına, *sesler*. Milyonlarca farklı ses sağır edici bir gürültüyle aynı şeyi tekrarlıyordu.

*ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR!
ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR!*

"Saeris?"

CALLIE HART

Kükreme bıçak gibi kesildi. Demirhanedeki mumların alevi alazlandı, ocaktaki ateş arkasına sıçrayıp kararmış tuğlaları yaladı. Sonra her şey birkaç dakika önce olduğu gibi tekrar normale döndü.

Yüzüğü parmağımdan koparırcasına çıkarırken nefes nefeseydim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, midem korkunç bir çaresizlik hissiyle kasılıyordu. *Bunu* bir daha yapmayacaktım.

Te Léna kapı eşiğinde, teknik olarak Cahlish'in içinde duruyordu. Ren'in büyü, kazara kendimi havaya uçurursam evin güvende olması için misafir odalarından birini demirhanenin ahırların yanındaki girişine bağlıyordu. Şifacı ellerini ovuşturarak eşiğe şüpheli bakışlar attı. Simsiyah saçları her zamanki gibi beline gelen uzun örgülerle toplanmıştı. Sivri kulaklarının uçları tutamlar arasından dışarı fırlıyordu. Üzerinde kusursuz bronz tenine çok yakışan sedefli mavi kumaştan dikilmiş bir elbise vardı. Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdiğinde etekleri etrafında dalgalandı.

“Gelip nasıl olduğuna bakmak istedim. Senin de savaş katıldığını duydum,” dedi. “İlgilenilmesi gereken kesiklerin ya da başka yaraların var mı?”

Ona cevap vermeye fırsatım olmadı. Carrion her zamanki zevzekliğiyle tezgâhın üzerinden atladı ve demirhaneyi aşip artık usta-laştığı o umursamaz tavrıyla kapının yanındaki duvara yaslandı. “Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Te Léna. Buraya dönmeye değer tek şeysin.”

Şifacı güldü. “Akan sıcak su dışında mı? Kuş tüyü yataklar? Ya da sonu gelmez sıcacık, leziz yemekler?”

“Hayır. Saydıklarının hepsinden nefret ediyorum,” dedi Carrion abartılı bir tavırla. “Bu karanlığın içinde parıldayan tek yıldız sensin. Kararını değiştirdiğini ve benimle bir akşam yemeği yemeyi kabul edeceğini umuyorum.”

Kadın ona azarlayan bir bakış atıp ellerini arkaları ona bakacak şekilde kaldırdı. “Ne yazık ki hâlâ evliyim ve eşimi çok seviyorum, Carrion Swift. Kocam paylaşmaktan pek hoşlanmaz.”

“Yakışıklı mı?” diye sordu Carrion tek kaşını manidar bir tavırla kaldırarak. “Karı-koca gruplarına bayılırım. Belki aranızda katılmama izin ver—”

Kulaklarım tiz bir sesle çınladı. Carrion’ın arsız baştan çıkarma girişimlerini ve Te Léna’nın onu kibarca geri çevirmesini duyamaz oldum. Fae şifacı ellerini çoktan indirmişti ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Teni rünlerle doluydu. Parmaklarından bazılarında bir ya da iki tane varken diğerlerinde hiç yoktu. Sağ elinin üstünde zarif bir motif vardı ama diğeri boştu. Kulaklarımdaki çınlama şiddetlendi. Önünde dikilip ellerini işaret edene kadar demirhaneyi aşip yanına gittiğimin farkında bile değildim.

“Ellerin... ah, affedersin. Iıı, şey, ben daha önce hiç böyle güzel dövmeler görmemiştim. Bakmama müsaade eder misin?”

“Tuhaf davranıyorsun,” dedi Carrion. “Ben burada dövmelerini unutmamasına yardımcı olmaya çalışıyorum, iyice gözüne sokmaya değil. Tanrılar aşkına, bir adamın işini baltalamakta üzerine yok.”

Te Léna tekrar güldü. “Seninle olabildiğince açık konuşacağım, Carrion. Güneş her sabah doğup akşamları battığı müddetçe seninle yatmayacağım.” Ardından bana döndü. “Elbette bakabilirsin. Teşekkür ederim, Saeris. Bence de çok güzeller. Hepsini kocamla birlikte tasarladık.”

Kadının elleri çok güzeldi. Zarif ve inceydi. Parmakları uzundu. Sol elinin beş parmağının üçünde rünler vardı. İşaret ve ortaparmağında iki, serçeparmağında da bir tane. Sağ elindeyse işaret ve yüzükparmağında birer rün vardı.

Te Léna parmaklarını sağ elinin üstündeki dövmenin üzerinde gezdirdi ve daha net görebilmem için bana uzattı. “Beşinci evlilik yıldönümlerini tenimize işlemek bir Fae geleneğidir. Dua ettiğimiz mucizelerin gerçekleşeceğini umarak dövmelerini yaparız. Yaz’la beraber bir uyum, bir uzun ömür ve iki çocuk sembolünde karar kılmiştık. İki çocuk istemek açgözlülük, biliyorum. Sadece bir evladımızın olması bile büyük bir mucize olur ama...” Omuzlarını silkti. “Böyle şeylerde alçakgönüllülük etmenin mânâsı yok. Değil mi ama?”

CALLIE HART

“Affedersin, ben...” Siktir, *nefes almak* neden bu kadar zordu? “Tam anlayamadım sanırım. Bu dövmeleeri kendiniz tasarladınız ve birileri teninize mi işledi?”

Kadın beni başıyla onayladı. “Evet. Beşinci yıl dönümüne kadar bekleriz çünkü bazı evlilikler ilk yıllarında sona erebiliyor. Bu *olağan* bir şey. O yüzden hepimize kendimizi kaptırmamamız, tenlerimizi işaretlemeyen önce birbirimizden emin olmamız nasihat edilir. Yaz’le ben dövmeleerimizi ikinci yılımızda yaptırmak istedik ama büyüklerimiz bize beklememizi söyledi.”

Zihnim saniyede bir milyon düşünceyle fıır dönüyordu. “Yani kendiliğinden ortaya çıkmıyorlar? İşaretler? Böyle... hiç yoktan? Bir gecede? Ya da... şey... biriyle sevişirken falan?”

Te Léna neşeli bir kahkaha patlattı. “Hayır tabii ki. Saçmalama.” Gitgide tırmanan paniğim bir nebze duruldu. Ta ki Te Léna konuşmaya devam edene kadar. “Gerçi bir zamanlar öyleymiş. *Gerçek* eş bağlarının olduğu zamanlardan bahsediyorum. Gerçek eşler bir araya geldiklerinde Kaderlerin işaretleriyle kutsanmış. Ellerimize dövmeleer yapma geleneğimiz de buradan geliyor aslında. Ama artık gerçek eş diye bir şey yok. Tanrılar Yvelia’yı terk ettiğinde büyümünün bir kısmı öldü ya da zamanla kaybolup gitti. Tanrı kılıçları mesela. Onlara yönlendirilen hüyüklerin kaynaklarıyla olan bağları yavaş yavaş kesildi. Eş bağı kurma yeteneğimiz de binlerce yıl içinde azaldı ve en sonunda nihayet kayboldu.”

“Demek öyle...” Ah, tanrılar aşkına, oturmam gerekiyordu. “Bu artık sadece bir gelenekten ibaret yani. Faeler ellerini... şans için rünlerle kaplıyor.”

“*Kaplıyoruz* demek ne kadar doğru olur bilmiyorum,” diye karşılık verdi Te Léna. “Yedi rün yaptırmış bir çiftle tanışmıştım. Bilirsin, yedi uğurlu bir rakamdır. Ama bunu açgözlülük olarak görenler de var.” Sesinin tonuna bakılırsa Te Léna da onlardan biriydi.

Yedi mi demişti o?

Yeni rün.

Parmaklarımda kaç rün olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sağ elimin üstünde kaç tanesi iç içe geçmişti? Hiçbir fikrim yoktu, sadece bir sürü olduklarını biliyordum. Çok, *çok* fazla olduklarını. “Peki ya yazılar? Sözcükler?” Tek seferde ancak birkaç kelime söyleyebiliyordum. “Öyle şeyler... yaptırınlar da var mı? Bileklerinin... etrafına mesela?”

“Ah, hayır. Kesinlikle yok. Öyle şeyler sadece hikâyelerde olur,” dedi Te Léna alayla. “Buna Tanrı Bağı derler. Bizzat tanrılardan gelen bir kutsama olduğunu söylerler. Elbette hepsi safsata. Yvelia tarihinin en önemli çiftlerinin bu bağla kutsandığı rivayet edilir ama hepsi romantik saçmalıklardan ibaret. Hikâyecilerin, masallarını daha trajik hale getirmek için kullandıkları bir şey işte. Resimli kitaplarda çok etkileyici görünmeleri de cabası.”

Bakışlarımı onunkilere diktim. “Trajik mi?”

“Böyle hikâyelerdeki çiftlerin başına gelmeyen kalmaz. İçlerinden biri *her seferinde* ölür. Güzel hikâyelerdir ama hep kalp kırıklığıyla sona ererler.”

“Kulağa... korkunç geliyor.” Gülmeyi denedim ama nefesim yetmedi.

Te Léna'nın yüzünde nihayet endişeli bir ifade belirdi. “İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

“Evet. İyiyim. Şey... acaba Fisher'ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Seni odasında bekleyeceğini iletmemi istemişti.”

“Ah, harika. Teşekkür ederim. Onu daha fazla bekletmesem iyi olur sanırım. Onunla konuşmak istediğim bir şey vardı da.”

35

Kâhin

Demirhaneden çıkarken Oniks peşime takıldı ve ben Cahlish koridorlarını aceleyle aşarken bana eşlik etti. Yatak odasının kapısını çat diye açmamla içeri dalıp Fisher'ın üstsüz bir halde yastıklara dayanmış, kitap okuduğu yatağa atladı.

Fisher, küçük tilki kucağına çıkıp çenesini yalamaya başladığında gülümsedi. *Ciddi ciddi* gülümsedi. Ama dikkatini bana çevirip halimi gördüğünde yüzü düştü. "Siktir, Minik Osha. Yolda saldırıya mı uğradın? Kan ter içinde kalmışsın."

Kapıyı arkamdan çarparak kapadım. "Neden adımı hiç söylemedin? Öncesinde?" diye sordum nefes nefese.

"Ne?"

"Haftalardır burada olmama rağmen bugüne kadar adımı ağzına almadın. Neden?"

Kitabı yatağa bırakıp Oniks'i nazikçe kucağından indirdi. "Ben... Ben sadece..."

"Demin Te Léna'yla çok ilginç şeyler konuştuk. Daha önce, doyumsuzlardan biri bana saldırdıktan sonra durumumu kontrol etmeye geldiğinde aklım pek başımda olmadığından fark etmemiştim

ama elleri bir sürü çılgınca dövmeyle doluymuş.” Sözlerimin çarpıcılığını artırmak için kendi elimi kaldırdım. “Bana onları neden yaptırdığını ve anlamlarını anlattı. Sonra da... *Sonra da...* Haha! Bana *Tanrı Bağı*’ndan bahsettiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirsin, Fisher!”

“Siktir,” diye fısıldadı.

“Çok komik. *Ben* de aynısını söyledim!”

“Bak...”

“Sana adımı neden söylemediğini sordum,” diye hırladım. Kalbim sertçe göğüs kafesimi dövüyordu. Hemen oturmazsam yere yığılıverecektim ama önce söylediğini duymak istiyordum. Kahrolasica her şeyi itiraf etmesini istiyordum. “Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorum. O yüzden konuş. Bana nedenini söyle.”

Öylece oturdu, çıplak, dövmele göğsü hareket etmiyordu. Yüzüne dökülen siyah dalgalarıyla o kadar mükemmel, o kadar yakışıklı görünüyordu ki ruhumun en derinlerindeki o lanet şey sızlayıp, *Benim*, diye fısıldadı.

“*Nedenini biliyorsun*,” dedi zihnime.

“Hayır, Fisher. Yüksek sesle söyle.”

“Tamam, peki. Nasıl istiyorsan öyle olsun. Başta senden nefret ettiğim için sana adınla hitap etmedim,” dedi. “Temsil ettiğin her şeyden nefret ettiğim için.”

Damarlarımdaki kan buz kesse de bunu bilmem gerekiyordu. “Neymiş o?”

“Zayıflık. Savunmasızlık.”

“Ben *zayıf* değilim, Fisher! Kozasından çıkıp soğuktan ölen o acınası kelebekler gibi...”

“Senden değil, *kendimden* bahsediyorum!” Ani bir öfkeyle göğsüne vurdu. “*Kendi zayıflığımdan! Kendi savunmasızlığımdan!* Geleceğini yüzyıllardır biliyordum. Günün birinde ansızın ortaya çıkacağını ve her şeyi değiştireceğini. Sen zırhımdaki çatlaksın, Saeris. Bir hançerin hedefi olacak zayıf noktamsın. Malcolm’ın beni incitmek için zarar vereceği şeysin ve ben buna... buna *dayanamadım!*”

CALLIE HART

Dilimi öyle bir ısırđım ki ağzıma kan tadı geldi.

“Evet, sana Oshellithleri anlattım. Evet, sana kozadan çıktıkları gün öldüklerini söyledim. Ama zalimlik ediyordum, Saeris. Bazı detayları kendime sakladım.”

Yatak odasında hiçbir şey değişmemiştı. Her şey yerli yerindeydi ama hava birden ağırlaşmış gibiydi sanki. Duvarda asılı tablolardeki yüzleri şerit şerit kesilmiş figürler bile nefeslerini tutmuş gibiydi. “Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadım.

“Çoğu Fae, Oshellithlerin kozalarından çıkışlarını hayatları boyunca sadece bir kez görür. Kuzeydeki çorak topraklarda, Ajun Göğü’nün çok ötesinde, bir zamanlar ejderhaların hüküm sürdüğü topraklarda yaşarlar. Hava orada o kadar soğuktur ki maskesiz nefes almaya kalkarsan ciğerlerin donar. Kimse orada uzun süre yaşayamaz. Ama bin yılda bir uğuldayan rüzgârlar sakinler ve Oshellithlerin doğumunu müjdeler. Bunun haberi ağızdan ağıza hızla yayılır. İşte o zaman en cesur Faeler yola koyulur. Hiçbir atın ulaşamayacağı topraklara yayan yürürler. Oshellithlerin vadisine vardıklarında kelebek kozalarını bulurlar ve vücutlarını onlara siper ederler. Onları ellerinden geldiğince ısıtmaya çalışırlar. Kozalarından çıkmaları yaklaşık on iki saat sürer. Ve çıktıklarında...” Kingfisher yutkunarak başını iki yana salladı. “Bu, herhangi birinin ömrü boyunca görüp görebileceği en büyüleyici manzardır. Kelebekler mavi, pembe ve gümüş rengi uhrevi ışıklarla parlar. Kimse bunu nasıl yaptıklarını çözemese de şarkı söylerler. Tatlı, yumuşak ezgilerinin iyileştirici gücü vardır. Oshellithler çiftleşip yumurtlar ve işlerini bitirdikten sonra havayı doldurup dans ederler. Kısacık ömürlerinde onları korumak birçok Fae’in uğruna öldüğü kutsal bir ritüel olarak görülür. Oshellith, Kadim Fae Lisani’nda bu anlama gelir, Saeris. *En kutsal* demektir.”

Gözleri bir an için kapandı, yüzünde acı çekermiş gibi bir ifade vardı. Nefesleri titrek ve kesik kesikti. “Burada tüm isimlerin gücü vardır. *Her* ismin bir anlamı vardır. Hepimizin kimseyle paylaşmadığı gerçek isimleri olur. Bunları dostlarımız, ailelerimiz bile bilmez.

Tek istisna genellikle annelerimiz olur. Ve bir anne bile eğer gözünü güç bürüdüyse evladının ismini kendi çıkarları için kullanabilir. Bu diyar... bir bok çukurundan farksız. Sonra sen çıkageliyorsun ve sahip olduğun tek ismi herkesle özgürce paylaşıyorsun. Ama ben korktuğum için ağzıma *alamıyorum* bile. Adını söylemenin bana yapacakları ödümü kopardığı için. Bunu yapmak onca zaman sonra gerçekten varlığını kabul etmek anlamına geleceği için. Bu yüzden sana Osha dedim. Ama o isim daha anlamlıydı, Saeris. Benim için *çok daha anlamlıydı.*”

Ciddi olamazdı. Mümkün değildi. “Bunca zamandır...” diye fısıldadım. “Ama... başından beri bana öyle seslendin.”

Kingfisher beni başıyla onayladı, gözleri parıl parıldı. “*En kutsal,*” diye tekraladı fısıldayarak.

Ellerimle yüzümü örtüp kendimi bıraktım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Bana taktığı isim, *nefret ettiğim* isim aslında başından beri onun için ne kadar değerli olduğumun kanıtıydı. Uzun, çok uzun bir süre boyunca Fisher’ın bu muazzam itirafı karşısında ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Fakat bir süre sonra üzerime bir sakinlik çöktü. “Geleceğimi nereden biliyordun? Haberin olduğunu söyledin.”

Fisher’ın çenesi gerildi. “Uzun zaman önce biri söylemişti. Annem. Bir kâhindi. O zamanlar ona inanmamıştım ama kaççç—” Sertçe yutkundu, gözleri yaşardı. Çabucak yatağın ucuna kayıp çıplak ayaklarını yere koydu. Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu!

Öne doğru bir adım attım ancak Fisher elini kaldırarak bana olduğum yerde kalmamı işaret etti. Gözlerini sımsıkı yumup öne eğildi ve yatağın kenarını dövmeli parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkıca kavradı. Uzunca bir süre sonra titrek bir nefes aldı.

İyiydi. Nefes alıyordu.

Geriye sendeleyip arkamdaki şifoniyere çarptım ve sırtımı ona verip bir hıçkırıkla ağır ağır yere kaydım.

CALLIE HART

“A-ağzımdan çıkana dikkat etmem gerek,” dedi güçlkle. “İstem de...” Sözlerinin devamını getiremedi ve ne demek istediğini anlamam için bana yalvaran bakışlar attı. Bazı şeyleri korkunç bedeller ödemededen söyleyemeyeceğini. Boşlukları kendim doldurmam gerekiyordu. “Senin hakkında bir şeyler yazmıştı,” diye fısıldadı. “Annem. Sayfalarca. Kısa zaman içinde öleceğini bildiğinden bana bir kitap bırakmaya karar vermişti. ‘Bir anne daima oğlunun yanında olur,’ demişti. ‘Kocaman olup güçlense bile. En güçlü savaşçının bile kalbi kırılabilir. Ruhu paramparça olabilir. Madem karşına çıkan zorluklar gözüne aşlamaz görüldüğünde yanında olamayacağım, hiç değilse bu kitap sana rehberlik etsin. Şunu sakın unutma. Zaman zaman dünya seni yok etmeye çalışıyormuş gibi hissedeceksin, Kingfisher. Ama sen hayal bile edemeyeceğin kadar güçlüsün. Sapasağlam ayakta duracaksın. Ve hiçbiriyle tek başına yüzleşmeyeceksin.’”

Öfkem çok güçlü bir varlıktı ama Fisher’ın açığa çıkardığı bu bilgiyle bocaladı. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sindirilmesi gereken çok şey vardı.

Fisher hüzünlü bir gülümsemeyele başını yere eğdi. “Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda cayır cayır yanan bir meteor gibi hayatıma gireceğini, beraberinde bütün dünyamı altüst edecek bir kaos getireceğini söylemişti. Cehennemi bile aydınlatacak bir ışıltıyla parlayacağını ve beni karanlığın arasından çekip çıkaracağını. Adının ne olduğunu bilmiyordu. Sadece siyah saçların ve gözalcı bir gülümseme olduğunu söylüyordu. Bir de ne yaparsam yapayım seni deliler gibi sevmekten kaçamayacağımı.”

İçimi dolduran duygular kalbimi sıkıştırıyor, boğazımı yakıyordu. Yüzlerce yıl önce bir anne içini rahatlatmak, onun iyi bir hayat süreceğinden emin olmak için oğlunun geleceğine bakmıştı. Ne var ki karşısında kaderlerin onun için hazırladığı acı ve ıstırabı bulmuştu. Ama sonra *beni* görmüş ve her şeyin yoluna gireceğini anlamıştı. Bunun ağırlığı...

Kahretsin, nefes alamıyordum.

“Seni tanıyormuşum gibi hissedeceğimi söylemişti. Aranızda binlerce yıl olmasına rağmen annemle arkadaş olduğunuzu düşüneneğimi. Bir de... *resmini çizmişti.*” Konuşmak için mücadele ederken sesi çatallandı. Gözlerinde yaşlar birikmişti ama ağlamamak için kendini gülmeye zorladı. “Benzerliğiniz neredeyse kusursuzdu.”

Ben Fisher kadar güçlü değildim. Gözyaşlarım akıyordu. “Neredeyse mi?” diye fısıldadım.

Fisher yutkunarak bakışlarını ellerine dikti. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında biraz buruk görünüyordu. “Bazen yanılırdı. Küçük detaylar hakkında. Büyük farklar yaratan küçük detaylar.” Kulaklarını işaret etti. “Çizdiği tüm resimlerinde kulakların benimkiler gibiydi. Bir Fae’din. Seni gördüğümde...” Derin bir nefes alıp daha dik oturdu. “Solace’ın beni çağırdığını hissedip o havuza girdiğimde bir insan olduğunu gördüm ve bu toprakların seni ne kolay öldürebileceğini anında anladım. Bu yüzden de seni orada bırakmaya karar verdim. Ama bırakamadım, değil mi?” diye devam etti. “Karnın boylu boyunca yarılmıştı. Ölüyordun. Seni buraya getirmekten başka çarem yoktu. Böylece benden nefret etmen, benden uzak durman için sana bok gibi davranmaya karar verdim.”

“Harika bir plan,” diye fısıldadım. “*Gerçekten işe yaradı.*”

Çarpık gülümsemesi neredeyse kalbimi paramparça edecekti. “Dürüst ol. Bence biraz yaradı.”

Başımı hüüzünle iki yana salladım. “Yarasaydı ellerimde o işaretler belirir miydi?”

“Hayır,” diye itiraf etti. “Sanırım belirmezdi.”

“Ne *anlama geliyorlar*, Fisher? Bizim hakkımızda ne söylüyorlar?”

“Te Léna anlatmadı mı?” diye sordu.

“*Senin* ağzından duymak istiyorum.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Fisher gözlerini halıya dikmiş, şeytan tırnağıyla oynuyordu. “Annem eş bağına dair hiçbir şey söylememişti. Bu, uzun zaman önce kaybolup gitmiş bir şeydi. Benim de aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama seni o kan gölünün ortasında

CALLIE HART

yatarken bulduğumda bir şey hissettim. Bir şey yerine oturmuştu sanki. Bunun kokusunu üzerinden de aldım. Ve siktir... muazzam bir öfkeyle doldum.” Dişlerini sıktı. “Şu an yaşayan hiç kimse bu bağdan etkilenmemişken kaderin *bizi* böyle mühürlemesine öfkelen dim. Bunun birbirimizi tanıma fırsatımız bile olmadan gerçekleşmesine öfkelen dim. İşaretlerin öylece ortaya çıkacağını bilmiyordum. Hiçbir uyarı olmaksızın. Evlenmemişken ya da... ya da daha birlikte olmak isteyip istemediğimize karar vermemişken.

“Geçen gece uykunda tekrar ortaya çıktıklarını gördüm. Daha önce hiç duymadığım kadar çok işaretin birbiri ardına koyulaşmasını izledim ve ödüm koptu, Saeris.” Hüzünle başını yukarı aşağı salladı. “Tarih böyle İşaretlerin bir bedeli olduğunu gösterir. Bunlar insanların üzerine hikâyeler yazmak isteyeceği türden İşaretlerdi. Ama hiçbiri mutlu sonla bitmez.”

Doğruydu demek. Te Léna haklıydı. Trajik demişti. Sözcük zihninin boş koridorlarında yankılandı ve her tekrarda sesi biraz daha yükseldi.

“İyi değilim,” diye fısıldadı Fisher. “Uyuyamıyorum. Her saniyem ıstırap dolu. Ve gitgide *kötüleşiyor.*” Parmağını kolyesine geçirip ucunu yumruğunun arasına aldı. “Yakında bu da bir işe yarama—”

“Sana yeni bir yadigâr yapabilirim. Daha az önce bir yüzük yap—”

“Bu sıradan bir yadigâr değil, Saeris. Büyüyle de korunuyor. Annem ölmeden önce bir sürü cadıyı ziyaret etti ve bana bunun gibi pek çok şey yaptırdı. İleride ihtiyaç duyacağımı bildiği şeyler. Ama içimdeki bu şey gitgide güçleniyor. Dünya üzerinde onu sonsuza dek bastırarak kadar güçlü bir büyü yok. Yakında kolye de işe yaramayacak ve kendimi tamamen kaybedeceğim. Ama endişelenme. Beni bekleyen son buyken seni kendime bağlamaya hiç niyetim yok. Bunu kabul etmeyeceğim. İşler sarpa sararken seni de kendime zincirlemeyeceğim.”

“Sen... bağımızı ret mi ettin?” Sertçe yutkundum. Sözlere hançer gibi kesti. Öğrendiğim her şey, üzerinde yürüdüğüm duygu yüklü ince çizgiyi tam ortasından kesiyordu.

Fisher iç geçirdi. “Bu bağı nasıl işlediğini hâlâ tam bilmiyorum. Chaliş’teki kütüphanenin altını üstüne getirdim. İki hafta boyunca eş bağıyla uzaktan yakından alakası olan her şeyi okudum. Çok geç olduğunu bilsem de bunu daha oluşmadan engellemenin bir yolunu bulmak istedim.” Omuzlarını silkti. “İşaretlerin ortaya çıkmasıyla bir tür bekleme süresinin başladığına dair bir şeyler buldum. Tarafların bağı kabul de ret de edebileceğini söylüyordu. Bekleme süremizi Ballard’da başlattım.”

Tüm taşlar yavaş yavaş yerlerine oturuyordu. “Kamptaki çadırındaki onca kitap bunun için miydi?” Bunu düşünmek bir köşede derttop kıvrılıp nefes almayı kesmek istememe neden oluyordu. “Ortadan kaybolduğun onca zaman bununla mı uğraşıyordun? Doyumsuzlar beni ısırıldıktan sonra kendini özgür kılmanın bir yolunu aramak için çekip gittin.”

Fisher’ın bakışları boştu. Başını ağır ağır iki yana salladı. “*Seni kurtarmanın* bir yolunu arıyordum.”

“Bekleme sürecini başlattın. Benim için. Benim iyiliğim için. Çünkü yapılması gereken doğru şey buydu,” diye çıkıştı.

Fisher acı bir kahkaha attı. “Yapılması gereken doğru şey eş bağını hemen reddetmekti.”

“Neden yapmadın o halde?”

“Ben de aynı şeyi kendime defalarca kez sordum. İşaretlerin teninde belirip koyulaşmasını izlerken bunu yapmaya karar verdim. Özellikle de o Tanrı Bağı sembollerinin belirmediğini gördükten sonra. Ama sonra iş bunu gerçekten eyleme dökmeye gelince yapamadım. Neden bilmiyorum. Yapamadım işte. Ama endişelenme. Bir ay göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve hiçbir şey değişmeyecek. Önce Everlayne’i kurtaracağız. Sonra sen yadigârları yapmayı bitireceksin. Anlaşmamız tamamlandığında da Zilvaren’e ve kardeşine geri döneceksin.”

Her geçen saniye boğuluyor, ıstırapın derinliklerine, umut ve mutluluktan uzaklara sürükleniyordum. “Ne güzel. Her şeyi çözmüşün. Tebrik ederim. Senin adına çok sevindim.”

CALLIE HART

Ses tonum Fisher'ı irkiltti. Güzel. İrkiltmeliydi de. "Saeris..."

"Hayır. Ciddiyim. Bunlar üzerine uzun uzun düşünecek zamanın olması harika olmuş. Hayatına gireceğimden yüzyıllardır haberdar olman, o dövmelemin ne anlama geldiğini bilmen, kendi iyiliğim için beni reddetmeye ve beni Zilvaren'e geri postalamaya karar vermen beni çok mutlu etti. Bütün bu korkunç ve zor kararları benim adıma vermiş olman beni mutluluktan havalara uçurdu, Kingfisher."

"Ah, hadi ama! Biraz *gerçekçi* ol!" Yataktan kalkıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kastan, dövmeden ve çaresizlikten ibaret bir duvar gibi tepeme dikildi. "Her şeyi öğrenmiş olman bir şey değiştirir mi? Önümüzde her şeyin bir felaketle sonlanmadığı yepyeni seçenekler mi belirecek şimdi?"

"Bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum! Tüm cevapları bilen sensin. Annenin kitabı ne olacağını söylüyordu?"

Fisher'ın çenesi kasıldı. "Hiçbir şey. Kitabın sonunda ortaya çıkıyordun. Sadece seni bulacağımı, sonrasında kaderlerin dümene geçeceğini yazmıştı."

Ah, ne harikaydı ama. Başımı şifoniyere yaslayıp gözlerimi kapadım. "Kaderleri sikeyim. Kimse benim adıma karar veremez. Geleceğimi *kendi* ellerimle yazarım."

"Eve dönmen gerek; Saeris. Dönüp halkını kurtarmalısın. Mutluluğu bulabilirsin. Ben öleceğim ve..."

Gözlerim çat diye açıldı. "Ben *öleceğim* de ne demek? *Ölmeyeceksin*. Sadece... sadece..."

Vücudu hayatımda duyduğum en derin iç geçirişle sarsıldı. Önüme gelip çömeldi. Elime uzandığında sertçe geri çektim ve dirseğimi şifoniyere çarptım. Fisher homurdanarak tekrar elimi tutmaya kalkıştı. Bu kez ona izin verdim. Parmaklarını benimkilere kenetledi ve uzunca bir süre ellerimizi izledi. En sonunda başını kaldırarak, "Haklısın," dedi. "Acı ve dehşet verici halüsinasyonlar beni delirmenin eşiğine getirse de öldürmez. Ama buna yaşamak da denmez. En azından yaşamak istediğim hayat bu değil. Tehlikeli birine dönüşeceğim."

Eninde sonunda değer verdiğim herkesi inciteceğim. İncitmesem bile herkese yük olacağım. Kimseye bana göz kulak olma sorumluluğunu yüklemek istemiyorum. Böyle bir şey olmayacak”

“Sen de kendini *öldürmeye* mi karar verdin?”

Çenesi fırlatılmaya hazır bir yay gibi gerildi. “Renfis bana yardım...”

Onu bütün gücümle ittirdim ve Fisher benden bunu beklemediği için geriye devrilip kışının üzerine oturdu. Ayağa fırlayıp üzerinden atlayarak aramıza mesafe koydum. “O lanet cümlelerin sonunu *sakin* getireyim deme,” diye tısladım öfkeden köpürerek. “Sen öyle, öyle *bencil* bir adamsın ki!”

Sağ gözündeki gümüş renkli metal yeşili yuttu. Fisher doğrulup oturdu ve kollarını dizlerine sardı. Tanrılar aşkına, yüzünde yine o ifade belirmişti. Mahvolmuş görünüyordu.

“*Biliyorum,*” dedi boğulur gibi bir sesle. “Bunu ben de istemiyorum. Sadece...” Devamında ne söylerse söylesin canım yanacaktı. Bacaklarını hoplatıp titrek bir nefes verdi.

Birden kafama dank etti. “Öylece pes edemezsin. Sen ölürsen Lorreth de hemen arkandan gelecek.”

“Ne?”

“Onu kurtarmışsın. Ruhunun bir parçasını ona vermişsin. Ondan önce ölürsen bu dünyaya sıkışıp kalacaktıydın. Öteki tarafa geçmek için ruhunun yeniden tam olmasını bekleyecektin.”

Fisher tek kaşını memnuniyetsizlikle kaldırdı. “Bu mesele ikimiz arasında. Her önüne gelene bunu mu anlatıyormuş? Dinle, sonrasında olacak her şeye razıyım. İki dünya arasına sıkışıp kalacaksam, bin yıl boyunca arafta sürükleneceksem öyle olsun. Böylesi, öteki türüsünden çok daha iyidir.”

“Lorreth buna müsaade etmeyeceğini kendi ağzıyla söyledi. Onun hayatını da erkenden sonlandırarak mısın gerçekten?”

“Lorreth’in öldüğümünden bile haberi olmayacak,” diye hırladı.

“Elbette olacak! Gerçekten öldüğünü fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Ona daha *sakin* bir hayat sürmek için başka bir diyara taşınacağını falan mı söyleyeceksin?”

CALLIE HART

“Öyle bir şeyler,” diye mırıldandı.

“Lanet aptalın tekisin, Fisher. Dostlarından bahsediyoruz burada. Hepsi seni seviyor. Ren'den ciddi ciddi seni öldürmesini istemek yetmiyormuş gibi bir de bunu seni önemseyen herkesten saklaması için söz mü verdireceksin? Gerçekten ona bunu yaşatacak mısın? Hem Lorreth akıllı bir adam. Yvelia'yı terk edip gittiğine hayatta inanmaz.”

“Eh ama inanmak zorunda, değil mi?”

“Sen öyle san!” Kapıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun, Saeris?” diye seslendi arkamdan.

“Uyumaya. Sabah olduğunda da kütüphaneye kapanıp hem Everlayne'i *hem de* seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Çünkü ben işler zorlaştığında havlu atıp yenilgiyi kabul etmem. *Senin* böyle biri olduğunu öğrenmek de beni çok şaşırttı.”

36

Iseabail

Cahlsh'e ilk geldiğimizde kaldığımız odada uyumaya çalıştım ama Carrion öyle bir horluyordu ki en sonunda dayanamayarak yorganımı da alıp oturma odalarından birindeki yastıklarla dolu kanepeye sızdım.

Tedirgin uykumdan uyandığımda şafak sökeli biraz olmuştu. Fisher yanımdaki arkası yüksek berjere oturmuş pencerenin ardındaki Omnamerrin'in sivri tepesini izliyordu. Yabani nanenin hoş kokusu bile hüngür hüngür ağlamak istememe neden oluyordu ama yorganı katlar, vücudumun ağırlığıyla çökmüş minderleri kabartırken soğukkanlılığımı korumayı başardım. Tek istediğim Fisher'la konuşmak zorunda kalmadan çekip gitmekti ama tam yanından geçtiğim sırada elimi tuttu. Elimi geri çekmeye ne gönlüm ne de enerjim vardı. Alnını koluma yaslayıp gözlerini kapadığında içimde bir şeyler çıtırdayıp kırıldı. Boştaki elimle nazikçe saçlarını okşasam da içimden ona çığlık çığlığa bağıryordum. Ona, kendime, tanrılara ve bütün evrene bize bunu yaptığı için çok kızgındım.

Bu haksızlıktı. Hiç adil değildi.

Elini bırakıp yanından uzaklaştığımda bana engel olmadı. Kapının önünde duraksayıp omzumun üzerinden ona bir bakış attım ve

CALLIE HART

anında bunu hiç yapmamış olmayı diledim. Pencereden dışarı bakmaya geri dönmüştü ama bu kez eliyle ağzını kapamış, parmaklarını sertçe yanağına batırmıştı. Gözlerinin altındaki belirgin morluklar uykusuz geçirdiği sayısız gecenin kanıtıydı. Çökmüş omuzları bile ne kadar bitkin düştüğünü gösteriyordu. Bu haldeyken onu bırakıp gidemezdim. Bu mümkün değildi.

Yorganı kapının eşiğine bıraktım. Fisher yanına döndüğümü fark edince gözlerini kapadı. Eskiden ona her dokunuşumda içimi dolduran gerginlik ve korku uçup gitmişti. Öne doğru eğilerek başını karnıma yasladı, kollarını bacaklarıma dolayıp ellerini kalçalarımın arkasına koydu. Ona sımsıkı sarıldım. Saniyeler, uzun dakikalar boyunca öylece durduk. Kürekkemiklerinin arasında daireler çizerek sırtını sıvazladım. Canım yanıyor, kalbim sızlıyor, içimden her şeyin farklı olmasını diliyordum.

Fisher en sonunda doğrulup tekrar arkasına yaslandı. Yanakları al al olmuştu. Bana bakmaktan kaçınsa da başını, *Bir şeyim yok. İyiyim*, dercesine yukarı aşağı salladı. Ben de çıkıp gittim.

“Son cadılar Yvelia’yı yüzyıl önce terk etti,” dedi Lorreth. “Balquhidder Klanı’ndan birisiyse iki asırdır görülmedi. Nereye gittiklerini bile bilmiyoruz! Otuz altı saatten kısa süre içinde Gilleshrye’a dönmemiz gerek ve vaktimizi kayaların altına bakıp yerdeki deliklerin içine bağırarak bulunmak istemeyen bir grup şiş kocakarıyı arayarak heba edemeyiz.”

Danya alayla homurdandı.

Kütüphanedeki başka kimse gülmedi.

Carrion bile. Gerçi bunun nedeni muhtemelen Lorreth’in şiş derken gazlı demek istediğini anlamamış olmasıydı.

Önümdeki masanın üzerindeki kitap yığınının ardında oturan Ren’in şakaklarını ovmasını izledim, yüzü düşmüştü. “Bir cadı bulamazsak boku yedik demektir,” dedi. “Sadece onların kan büyüü

Malcolm'ın tesirini bozacak kadar güçlü. Te Léna, Layne'i arındırırken zehri sadece onların kontrol altında tutabileceğinden bahsetmiyorum bile.”

Te Léna pencerenin önünde duraksayarak, “Şansımız yaver gitse bile zehri tamamen sisteminden çıkarmak haftalar sürecektir,” dedi. Kollarını etrafına dolayıp bize döndü. “Aylar demek daha gerçekçi olur sanırım. Başka şifacıardan yardım isteyebilirim ama Malcolm'ın zehri asit gibidir. Dokunduğu her şeyi çürütür. Biz onu kurtarana kadar Everlayne'in vücudundaki etkisi felaket olacak. Ancak kudretli bir cadı zehri böyle bir hasarı iyileştirmemize yetecek kadar uzun süre kontrol altında tutabilir.”

“Harika. Demek sadece bir cadı değil, gelmiş geçmiş en güçlü cadıyı bulmamız gerek,” dedi Ren dalgın bir sesle. General nehirde Everlayne'le karşılaştığımızdan beri kendinde değil gibiydi. Normalde kendimizi ne zaman imkânsız bir çıkmazın içinde bulsak bir çözüm yolu için kafa patlatırdı ancak bu seferkinin darbesi onun derinden sarmıştı. Son bir saat içinde onu dört kez sanki şoktaymış gibi gözlerini hiç kırpmadan masaya dalgın dalgın bakarken yakalamıştım.

Fisher kahvaltıya başlamamızdan kısa süre sonra bize katılmıştı. Bir şeyler yemek yerine tabağındakilerle oynayıp durmuş, sonra bir gazla kütüphane raflarından delirmiş gibi birbiri ardına kitaplar indirmeye başlamıştı. Hararetle not almaktan elleri mürekkep içinde kalmıştı, tüy kalemi döndürdükten sonra bir kenara bıraktı ve arkadaşının dikkatini çekmek için parmaklarını masaya, Ren'in gözlerini diktiği noktaya vurdu. “Hâlâ Faulton Uçurumu'nda yaşayan birkaç yarı cadı var. Belikon'un büyümü hissedip askerleriyle partimize katılmadan önce gölge geçidimle gidebileceğim en uzak yer orası. Birlikte gidip içlerinde bize yardım etmeye istekli güçlü bir cadı var mı diye bakabiliriz.”

Fisher'ın önerisi Ren'in keyfini biraz olsun yerine getirdi. Gözlerinde bir umut ışığı gördüğümde bakışlarımı kaçırmaktan kendimi alamadım. “İyi plan,” dedi. “Hemen hazırlanıyorum.”

CALLIE HART

“Benim de gelmeme izin vermezsin sanırım?” diye sordu Carrion. “Hep gerçek bir cadı görmek istemişimdir.”

“Hayır,” dedi Fisher sertçe. “Gelemezsin. İçlerinden birini yatağa atmaya çalışacaksın. Derdimiz onları bize yardım etmeye ikna etmek, sırf sikini pantolonunun içinde tutamadın diye aramızda savaş başlatmak değil.”

Lorreth midesi ağzına gelmiş gibi yaptı. “İğrenç. Kimse bir cadıyı yatağa atmaya *çalışmaz*.”

“Hayır, o haklı,” dedi Carrion iç geçirerek. “Ben çalışırım. Sırf bir cadıyla yattım demek için.”

“*Ben* de sizinle geleceğim,” dedi Danya. Kütüphaneye geldiğimizden beri pek bir şey söylememiş, yeni elinin parmaklarını sıkıp gevşeterek bir kusurunu arıyormuş gibi pürdikkat incelemekle yetinmişti. Te Léna, Danya’nın hiç hak etmediği ağır bir büyüyle elini yenileyerek harika iş çıkarmıştı ama savaşçının ona bir kez bile teşekkür ettiğini duymamıştım. “İşe yarar bir şeyler yapmak varken bu aptallarla öylece oturup tozlu kitap sayfaları karıştırmayacağım.”

Layne’e yardım etmenin bir yolunu bulmak için tozlu kitap sayfaları karıştırmak zaten işe yarar bir şeydi. İçlerinde, problemlerimizi göz açıp kapayıncaya kadar çözecek bir şeyler olabilirdi ama bu, Danya’nın umurunda değildi. Sorunların tek çözümünü bir şeye yumruk atmak ya da birini öldürene kadar defalarca hançerlemek sanıyordu ve yanıldığını ölse kabul etmezdi.

Carrion elini kaldırarak, “Biz de oyumuzu sizinle gitmesinden yana kullanıyoruz,” dedi. “Hepimiz bir çare bulmakla uğraşırken tepemizde kara bulut gibi dolanmasını istemiyoruz.”

Danya ona uzayan köpekdişlerini gösterdiğinde Carrion’ın dudakları flörtöz bir sırıtışla kıvrıldı ama Fisher kadının korkunç bir şey söylemesine müsaade etmeden aralarına girdi. “Tamam, bizimle gelebilirsin. Geri kalanımız da her ihtimale karşı metinleri incelemeye devam edecek, değil mi?”

Lorreth, Carrion, Te Léna ve ben onu başımızla onayladık. Şifacı elini önündeki kitapları bir bir kapamaya başlamış Fisher’ın koluna

koydu. “Hem gitmeden önce *hem de* döndüğünde bana görünmeyi ihmal etme.”

Bunu itiraf etmeyi istemesem de Te Léna’yı kısa süre öncesine kadar kıskanıyordum. Her şeyi öğrenene kadar Fisher’la arasında bir şeyler döndüğünden adım gibi emindim ama kocası hakkındaki sözlerini dinledikten ve bana dövmelerini anlatırkenki mutluluğuna şahit olduktan sonra şifacının Fisher’a o gözle bakmadığına dair hiçbir şüphem kalmamıştı. Dolayısıyla geriye tek bir seçenek kalıyordu: Bir şekilde kafasındaki cıva konusunda ona yardım ediyordu. Ve Fisher’a hem giderken *hem de* döndükten sonra ona görünmesini söylediğine göre durumu gerçekten kötüye gidiyor olmalıydı.

Saatler sonra kütüphane pencerelerinin ardındaki dünya mavi ve grinin tuhaf bir tonuna bürünmüştü. Lapa lapa kar yağıyordu. Malikâne her zamanki gibi sıcak olsa da dışarıdaki kara kışa bakınca istemsizce ürperdim. Henüz ne Layne’e ne de Kingfisher’a faydası dokunacak bir şey bulabilmiştik ve bu durum sınırlarımı gitgide daha fazla bozuyordu. Büyülü veya doğaüstü tehlikelerle dolu bir dünyada onlarla başa çıkma yollarını anlatan bir kitap nasıl olmazdı? Bu hiç mantıklı değildi, illaki bir problem çıkaracaklardı sonuçta. Fisher’ın cıva üzerine yazılmış kitaplarının hepsine hâkimdim ve hiçbirinde söz konusu metal birinin *içine* işlerse ne yapılması gerektiğini anlatılmıyordu.

Kütüphane kapısı çarpılarak açılıp Ren alçak sesle küfürler savurarak hışımla içeri girdiğinde bir arpa boyu yol katedememiştik. Kumral saçları rüzgârdan dağılmış, üzerindeki deri zırh gitmişti. Üstü başı çamur içindeydi ve yumruğunu her an bir şeye geçirebilirmiş gibi görünüyordu.

“Bu halin ne böyle?” diye sordu Lorreth.

“Siktiğimin *Danya’sı*,” dedi tükürürcesine. “Cadıları bulduk. Onlara Everlayne’e olanları ve neden geldiğimizi anlattık.

CALLIE HART

Duyduklarından pek hoşlanmasalar da bize yardım etmeyi kabul ettiler. Sonra Danya kalkıp cadıların tüm pisliklerini Faelerin başına yıkıp kaçarak Yvelia'ya sırtlarını dönmelerinin ardından hiç değilse bunu yapabileceklerine dair boktan bir laf etti. Sonra da kıyamet koptu.”

“Bu kadın yabaninin teki,” diye homurdandı Lorreth. “Bir daha bana vurmaya kalkarsa onu dizlerimin üzerine yatırıp bir güzel kıcını şaplaklayacağım. Ve eğlenceli olandan *bahsetmiyorum*. Fisher onu buraya geri getirmeyecek, değil mi?”

“*Hayır*.” Ren kendini bir sandalyeye attı ve kıcı ahşaba değer değmez gerisin geri kalkıp dudağını çiğnemeye başladı. “Önce onu Irrin'e bırakacak sonra da Faulton Uçurumu'na dönüp cadılarla aramızı düzeltmeye çalışacak.”

“İçlerinde Everlayne'e yardım edebilecek kadar güçlü biri var mıydı?” diye sordum.

“Evet, sadece bir tane.” Ren öfkeli bir nefes verdi. “Muhtemelen şimdiye dek tanıştığım en sinir bozucu, en ağzı bozuk yaratıktı. Küfredecek yaşta bile olmamasına rağmen bizim için söyleyecek epey renkli şeyleri vardı. Bize savaş meraklısı kafirler dedi. Bir tür enerji büyüsüyle beni yere serdi ve çamurun içinde bir domuz gibi çırpındım.”

Lorreth sırtmamak için kendini zor tutuyordu. Neyse ki fal taşı gibi açtığım gözlerimi ona dikip başımı sertçe iki yana salladığımda kendini tuttu. Boğazını temizleyerek, “Ama Kingfisher onu ikna edebileceğini düşünüyor, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Gerçi kamplarını terk ederken nasıl bir ruh hali içinde oldukları düşünüldüğünde, bu lanet bir mucize olur.”

Üç saat sonra Fisher yanında bir kadınla içeri girdi. Hemen hemen benim yaşlarımda görünüyordu fakat Yvelia'da dış görünüş son derece yanıltıcıydı. Muhtemelen dokuz yüz yaşında falandı. Dalgalı saçları kıpkırmızıydı ve mavi, parlak gözleri vardı. Yüzü çillerle doluydu, hatta yer yer alnına bile saçılmışlardı. Kıyafetleri rahat

görünüyordu; krem rengi, kolları dökümlü bol bir gömlek, altın düğmeleri olan koyu yeşil kadife kumaştan bir yelek ve dar siyah bir pantolon giyiyordu.

“Millet, bu Iseabail.” Adını Ee-sha-bhal şeklinde telaffuz etmiş, sözcük sanki onunla adaş en az yirmi kadın daha tanıyormuş gibi dudaklarından zahmetsizce dökülmüştü. “Balquhidder’ın Yüce Cadısı Malina’nın torunu. Layne’i yarın gece buraya getirdiğimizde üzerindeki tesiri bozmayı kabul ederek bize büyük bir iyilik yaptı.”

Balquhidder Klanı’nın vârisi masanın etrafına toplanıp kitaplara gömülmüş halimizi süzdü ve kalkık burnunu kırıştırdı. “Gerçekten mi?” dedi inişli çıkışlı aksanıyla. “Sadece üç Fae erkeği ve iki insanla Malcolm’ı alt edip en yeni kölesini kaçırmayı mı planlıyorsunuz?”

Fisher kadının etrafından dolanıp şöminenin önüne geçti ve ellerini ateşe uzatarak tenini ısıttı. “Elbette hayır. İnsanlar burada kalacak,” dedi.

Tepkimi görmemek için bana kasten mi arkasını dönmüştü? Eminim öyleydi. Muhtemelen bakışlarını kaçırırsa onunla herkesin içinde inatlaşmayacağımı sanıyordu. Kendini kandırıyordu tabii. “Geliyoruz elbette,” dedim. “Everlayne bizim dostumuz.”

“Aslında ben onunla hiç tanışmadım,” dedi Carrion. “Ama bu gelmeme engel değil. Hepimiz birimiz için falan işte.”

Fisher nihayet sırtını ateşe verip bize döndü, bıkkınlığı yüzündeki her çizgiden okunuyordu. “Hazır olduğunu düşünüyor musun?”

“Nehirde gayet dövüştüm, değil mi?”

“Evet ama onlar sadece doyumsuzlardı. Bilinçsiz, aptal yaratıklardı. Gillethrye’da onlarla değil, Malcolm ve lordlarıyla yüzleşeceğiz, Saeris. Acımasızlıktan başka bir şey bilmeyen, sırf eğlence için seni zehirleriyle doldurup çığlıklar atmanı izleyecek gerçek canavarlarla. Gelirsen bu ihtimalle karşılaşmayı göze alıyor musun?”

Beni gerçeklerle korkutmaya çalışıyordu. Omurgamdan bir ürperti geçti ama Fisher beni, korkunun dostumu kurtarmama engel

CALLIE HART

olmasına izin vermeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. “Evet, alıyorum,” dedim.

Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Carrion’a dönerek, “Peki ya sen?” diye sordu. “Sen bunu göze alıyor musun?”

“Evet. Neden almayayım ki? Bu yakışıklı yüzüm buruş buruş olmadan ölmeyi tercih ederim zaten.”

Fisher başını eğip kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareketiyle gerilen gömleği neredeyse her kasını ortaya çıkardı. Başını tekrar kaldırdığında omuzlarını silkerek, “Pekâlâ. Öyle olsun. Ben kimim de size engel olayım?”

Daha Sivri

O akşamlik yatağım olan kanepeye uzanmıştım ve gözüme uyku girmiyordu. Pencerenin ardındaki ağaçların çıplak dalları cama vurup çiziyor, kar hiç olmadığı kadar şiddetli yağıyordu. Gökyüzü zarar görmeyelim diye Cahlish'i beyaz bir örtünün altına gömmek, hepimizi duvarlarının arasına hapsetmek istiyordu âdeta. Ne yazık ki karanlıkta saklanan canavarlardan korunduğumuz sıcak, rahat sığınacağımızda daha fazla kalamazdık. Yarın gece harekete geçecek ve hepsiyle yüzleşecektik.

Fisher yanıma geldiğinde hâlâ uyumaya çalışıyordum. Çıplak ayakları ve gövdesiyle oturma odasına girdi. Bana doğru ilerlerken tenindeki dövmeler fırıl fırıl dönüyordu. "Yine burada uyumana izin vereceğimi mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordu.

"Beni yatağında isteyip istemeyeceğini bilemedim," dedim.

"Bana kalsa birbirimizden ayrı tek gece bile geçirmezdik." Örgümün ucunu tutup omuzumun üzerinden nazikçe kendine doğru çekti. Tutamları parmaklarıyla yavaş yavaş çözdü. Benimkilere diktiği gözleri temkinliydi. "Bu şey seni korkutuyor mu?" diye mırıldandı.

CALLIE HART

“Hayır. Ben...” Tanrılar aşkına. Ellerinin etkisi muazzamdı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmesi çok samimi bir hareketti. “Korkutmuyor,” diye fısıldadım. “Bunu ben de istiyorum.”

Kafamdaki düşüncelere kapılmak çok kolay olurdu. Suratına haykırabileceğim bir sürü öfke, incinmişlik ve korkuyla dolu kelime vardı ama bunu dün yapmıştım zaten, tekrarlamak içimden gelmiyordu.

Fisher da sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi yüzümü avuçlarının arasına aldı ve usulca konuştu. “Bu gece her şeyi boş verelim. Sadece sen ve ben olalım. Yarın Everlayne’i eve getireceğiz. Iseabail ve Te Léna onu zehirden arındırıp iyileştirdikten sonra benim için endişeleniriz. Olur mu?”

İçim büyük bir rahatlamayla doldu. Fisher artık onun için yapılabilecek bir şey olmadığı konusunda diretmiyordu. Acil mevzuları aradan çıkardıktan sonra kalan sorunlarımızla ilgilenebileceğimizi söylüyordu. Bu dün geçen geceki dediğim dedik tavırlarından çok daha olumlu bir yaklaşımdı.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, göğsüm daraldı. “Olur. Öyle yapalım lütfen.”

Sözlerim karşısında sırttı, arkasında bir gölge geçidi açıldığında ifadesi muzip bir hal aldı. Ona yatak odasına yürümeyecek kadar tembel olduğuna dair sataşmayı akıl etmeme fırsat vermeden beni bir çırpıda kucağına alıp geri geri yürüyerek duman sarmalının içine girdi.

Fakat geldiğimiz yer yatak odası değildi. Ballard’daki daireye dönmüştük, fırının üzerindeki oturma odasındaydık ve etrafımız mumlarla çevriliydi. Şöminenin üzerinden kitap raflarına, kahvaltımızı ettiğimiz küçük yemek masasından geniş cumbalı pencerelerin pervazlarına kadar her yer ateşin titrek ışıklarıyla doluydu. Kafamı çevirdiğim her yerde mum vardı. Etrafı incelememi izleyen Fisher’ın dudakları çarpık bir tebessümle kıvrıldı, yanağında bir gamze belirdi.

Ellerimle ağzımı kapayarak etrafımda döndüm. “Çok güzel,” diye fısıldadım.

Arkama geçip kollarını etrafıma sardı. “Daha bitmedi.” Nefesi hem saçlarımı hem de midemdeki kelebekleri uçuşturdu. Ellerinden dökülen siyah duman odayı doldururken gücü karnımı karıncalandırdı. Çok geçmeden her yerdeydi, her şey gölgelerin içinde kaybolmuştu. Mumların titrek ışıkları dışında her şey. Yıldızlar kadar parlak bin fitil karanlığı aydınlatıyordu. Sanki gökyüzünde yanlarına çıkmıştık da kimsenin bize dokunamayacağı, zarar veremeyeceği ve istemeyeceğimiz kadar çok vaktimizin olduğu bir boşlukta asılı kalmıştık.

Bunları benim için mi yaptın? Sesli konuşmak doğru gelmiyordu. Sesimin, bizim için yarattığı illüzyonu bozmasını istemiyordum bu yüzden de zihnine fısıldamıştım.

Evet, diye yanıtladı Fisher. *Ve benim için. Ben bencil bir adamım, Saeris. Sakin, abartısız ve ikimiz için de özel bir şey olsun istedim. Hep hatırlayacağımız bir şey.* Yüzünü eğip boynumun kıvrımına bir öpücük kondurdu. Ağzının sıcaklığı tenimi kavurduğunda istemsizce ürperdim. Gözlerimi kapayarak ona yaslandım ve ağırlığımı güçlü, sağlam vücuduna verdim. Hem çok güvende hem de çaresiz, kalbimi parçalayan bir hüznün hissediyordum. Ama bu gece hüznün yer yoktu. Fisher haklıydı. En kötü kâbusumuzla yüzleşmeden önceki geceyi tartışarak ya da gözyaşı dökerek geçirmek aptalcaydı. Boğazımdaki yanma hissini gidermek için yutkundum ve arkamı dönerek kollarımı Fisher’ın boynuna doladım.

Bana çektiğim acıların hepsini unuttur, dedim. *Çekeceğim acıların hepsini unuttur.*

Bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. Karanlıkta dudakları benimkileri buldu ve öpücüğüyle bütün dünya solup gitti. Benimkilerin üzerinde hareket eden sıcak ve talepkâr dudakları beni onları aralamaya teşvik etti. Ardından tadıma bakıyor, ağzımı keşfediyor ve aklımı başımdan alıyordu. Köpekdişlerinin uçları altdudağıma battığında inledim. Kanın keskin, demir tadı ağzımı doldururken Fisher da inleyerek sert bir nefes verdi. Öpücüğümüzün daha tutkulu bir

CALLIE HART

hal almasıyla kırmızı sıvı dillerimizi kapladı. Fisher ellerini saçlarıma geçirdi, nefes alıp verişleri hızlandı. Sertliğini leğen kemiğimde hissedebiliyordum, aleti şimdiden taş gibiydi. Midem arzuyla kasıldı.

Tanrım, onu istiyordum.

Her şeyini istiyordum.

Ruhum alev alevdi ve sonsuza dek böyle yanacak olsa da umurumda değildi. Onunla yandığım sürece buna razıyordum.

Dişleri tekrar dudağıma battı. Dilimin ucunu çizdi. Aldığım kan tadı gitgide yoğunlaşsa da geri çekilmedim. Fisher'ın elleri vücudumdan aşağı kayıp kıcımlı avuçladı ve parmaklarını sertçe bastırdı. Solukları daha da hızlanmıştı, verdiği her nefes hırıltılı bir iniltiyle kesiliyordu. Bedenimi bedenine yapıştırıp beni daha sertçe öpmeye başladı ve beni ne kadar çaresizce arzuladığını hissedebilmem için aletini karnıma sürttü.

Üzerindeki kıyafetleri çıkardığım an başın büyük belada, diye zihnime fısıldadı hırıltılı bir sesle. Seni öyle sert becereceğim ki bir hafta boyunca oturamayacaksın.

Fisher! Nefes nefese kalmış halde ona tutundum, içime girdiği an üzerime hücum edecek sıcaklık dalgasını şimdiden dört gözle bekliyordum. Onu deli gibi istiyordum. Onu öyle arzuluyordum ki çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tanrı Bağı.

Tanrı Bağı'yla bağlanmıştık.

Gerçek eş.

Bunu şimdi hissedebiliyordum; o beni sarmalarken etrafımıza dolanıp bizi bir araya getiren parlak enerji ipini. Onu istiyorsam tek yapmam gereken uzanıp sahiplenmekti.

Ağzımız yeniden kanla dolunca Fisher hırladı ve sabrının sonuna geldi. Pantolonumu yırtarcasına çekerek elini bacakları arasına götürdü ve maharetli parmaklarını hızlıca kıvrımlarımın arasına soktu.

Siktir. Sırılsıklamsın. Tatmin ve açlık dolu hırıltısı karşısında omurgamdan bir ürperti geçti, parmaklarını vakit kaybetmeden

içime kaydırmasıyla o ürperti şiddetlenip bütün bedenimi esir alan bir titremeye dönüştü. Kollarının arasında kaskatı kesildim ve dudaklarımdan mum alevlerinin sönüp tekrar yanmasına neden olan boğuk bir haykırış döküldü.

Tanrılar aşkına. Ah... tanrılar aşkına.

Hava enerjiyle titreşiyordu. Fisher'ın gölgeleri tenimin üzerinde su gibi dalgalanıyordu. Hepsine kucak açarak içime çektim ve bir parçam haline geldiklerini hissettim. *Fisher* bir parçamdı. Bunu iliklerimde hissediyordum. *İstemem* halinde dünyam onun ekseni etrafında dönerdi. Onun olurdum. Bir bütünün birbirinden bağımsız iki parçasıydık. İkimiz de kendi başımıza tamdık ama böyle, ayrıyken olamayacağımız kadar güçlüydük. Ama bir olmayı seçmek bana kalmıştı. Avuçlarımı kaslı, pürüzsüz göğsünde gezdirdiğimde ellerimin üstü karıncalandı ve dövmelerin geri döndüğü anladım. Her parmağымda, üzerlerinde beliren rünlerin gücüyle bir batma hissi meydana geldi. Sol elimin üzerini bir sıcaklık sararken sağ elim üst üste binen sembollerin enerjisiyle zonkladı. Tanrı Bağı son gelen di. Ateşten incecik çizgiler bileğimin etrafına dolanıp kollarımdan yukarı çıktı. Peşinden daha fazla mürekkep takip etti. Karnımdan aşağıya kayıp kalçalarımı okşadı. Sütunlar halinde sırtıma tırmanıp omurgama dolandı. Onu her yerimde hissediyordum.

Bizi bu yüzden karanlığa hapsedmişti? Bağıımızın kanıtlarını gizlemek, bedenimde zuhur eden gücünü görüp korkmamam için miydi? Muhtemelen öyleydi. Everlayne'i Cahlish'e getirip güvende ve sağlıklı olduğundan emin olana kadar bununla uğraşmak istemiyordu ve onu anlıyordum. İşaretlerin üzerimde gezinmesine izin verdim ve şimdilik Fisher'ın ellerinin ve ağzının sıcaklığına odaklandım. Hâlâ vaktimiz vardı.

Kokun beni çıldırtıyor, diye gürledi Fisher. Lanet bir uyuşturucu gibisin. Seninleyken sanki ışık saçıyorum.

Onu öyle iyi anlıyordum ki. Aynı şeyi Kış Sarayı'nda ben de yaşamıştım. Ne zaman havada onun kokusunu alsam nabzım

CALIE HART

hızlanmıştı. Boş odalar tehlikeli mekânlardı. Cahlish'te oturma odasına ya da demirhaneye girerken veya koridorlarda yürürken sanki Fisher'ın hayaleti de yanımda, benimle birlikte yürüyormuş hissine kapılıyordum. Çam ve soğuk dağ havasının kokusu kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu.

İçime girip çıkan parmakları, kadınlığımın üzerindeki elinin baskısı içimdeki deliliği körüklüyordu. Bu adam benim sonum olacaktı. İyi günlerimin sahibi olacak, kötü günlerimde desteğim olacaktı. Bana saf mutluluğun anlamını öğretecek ve beni ölene dek ona boğacaktı.

Lütfen, Fisher. Seni istiyorum.

Zihnimi okşayan alçak, gürleyen kıkırtısı saf bir günah kadar çekiciydi.

Seninim, Minik Osha. Sen de benim.

Parmaklarını içimden çıkarıp klitorisime götürdü. Bütün dikkatini bacaklarımın arasındaki şişmiş sinir yumağına yoğunlaştırarak parmak uçlarıyla beni son sürat orgazmın kıyısına getirecek küçük, sert daireler çizmeye başladı.

Fisher dudaklarını dudaklarımdan çeneme kaydırıp kulağıma yaklaştırdığında iç geçirdim. Sıcak nefesinin tenime çarpmasıyla ensemdaki, kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Hiç kimse seni benim gibi beceremeyecek, Saeris Fane. Birazdan sana yedi tanrının yedisini de göstereceğim. Onlarla tanıştığında, dizlerinin üzerine çöküp taptığın tek kişinin *ben* olduğumu söylemeyi unutma.”

Dedi.

Yüksek.

Sesle.

Bana yapacaklarını zihnime fısıldaması bile fena halde ateşliyken hırıltılı, saf şehvet dolu sesini duymak? Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Aklımı kaçırdım. Önce gömleğim çıktı. Fisher'a onu büyüyle yok etme fırsatı vermedim bile. Ardından da memelerime sardığım kumaş, botlarım ve pantolonum takip etti. Fisher deriyi

bacaklarımdan aşağı indirmeme yardım etti ve sonra ayaklarımdan teker teker çıkarırken sabırsızca homurdandı. Delirmişçesine pantolonunun beline saldırdım ve düğmesini hemen açtım ama Fisher kumaşı tekmeleyerek çıkarıp süreci hızlandırdı.

Sana tapmamı mı istiyorsun? O zaman sana tapacağım, diye geçirdim içimden. Fisher'ın benim için büyük planları olsa da benim de ona yapmak istediğim birkaç şey vardı. Dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı sert aletin etrafına sardım. Birkaç kez seks yapmış olsak da bana bunu yapma şansı vermemişti. Sadece benim zevkime odaklanmıştı. Bacaklarımda arasında uzun vakitler geçirip ağızla beni çığlık çığlığa boşaltan o olmuştu ama şimdi sıra bendeydi.

Gerginliğim adrenalini kovalarken dilimi kışkırtıcı bir tavırla aletin şişmiş başında gezdirdim. Ah, *siktir*. Aletin yarığında bir damla belirmişti ve dilimi sert etin etrafında döndürdüğümde zevk suyunun hafif tuzlu tadı ağızımı doldurdu.

Enerji bütün bedenime hücum etti ve Fisher'ın gölgeleri geri çekildi. Karanlık kayboldu. Oda hâlâ loş olsa da artık Fisher'ı görebiliyordum. Güçlü bacak kaslarını, kasıklarına doğru inen o büyüleyici V'yi, bir heykeltıraş tarafından şekillendirilmiş gibi görünen etkileyici karın kaslarını, hareketli dövmelerle dolu geniş, sağlam göğsünü. Ve yüzünü. O nefes kesici yüzünü. Dudakları aralanmış, gözleri irileşmiş ve açlıkla dolmuştu. Çenesinden aşağı süzülen minik kan damlasını fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı.

Benim kanım.

Onun yanı sıra artık *ellerimi* de görebiliyordum. Tam da şüphelendiğim gibiydi. Parmaklarımı, ellerimin üzerlerini ve kollarımı dolduran izler öncekinden daha parlak ve koyu renkli olarak geri dönmüştü. Fisher'a tek kaşımı kaldırdım ve dilimin ucunu ereksiyonunun şişkin başında *ağır ağır* gezdirdim. "Bunları benden sakladığınızı sanıyorum," dedim.

"Belki saklıyordum. Ama beni o tatlı ağzına aldığı anda bunu izleyemeyeceksem ne olayım." Gözlerini tenimi boyayan mürekkebe

CALLIE HART

dikti ve dikkatle inceledi. Bakışları tekrar beni bulduğunda gözleri alev alev yanıyordu. “Hem ne gerek var? *Ben* onlardan korkmuyorum, Minik Osha. Ya *sen?*”

İşte. Kendime tekrar tekrar sorduğum o soru. İşaretlerin taşıdıkları anlamları hâlâ bilmiyordum. Bu yolu seçersek onların Fisher’la geleceğimiz için ne anlama geleceklerinden endişeleniyordum. Ama güzel olduklarını inkâr edemezdim. Hepsi Fisher’ın benim için ifade etmeye başladığı şeyin birer göstergesiydi. Fisher aletinin başını emmeme karşılık titrediğinde keyiften dört köşe oldum. Dudaklarımın arasından tekrar fırlamasına izin verdiğimde içerisi ıslak bir sesle doldu.

“Kararımı henüz vermedim,” dedim temkinli bir tavırla. “Bu gece beni korkutmuyorlar. Önemli olan tek şey de bu.” Onu kışkırtmayı bırakıp ağızma tamamen aldığımda Fisher’ın gözlerinin sadece akları görünüyordu.

“Tanrılar... aşkına... *s-siktir...*” diye inledi. Kendini bana tekrar bakabilecek kadar toparladığında boğazım panikle düğümlendi. Beni diri diri yiyecekti. Ben de ona izin verecektim. Yine de endişem, bu açlığının getireceği her şeyi düşündüğümde omurgamdan yukarı bir heyecan dalgasının fırlamasına engel olmadı. Başımı yukarı aşağı hareket ettirerek dilimi etrafında gezdirdim ve dudaklarımın atlındaki pürüzsüz, kadifemsi teninin tadını çıkardım. Aleti seğirip kasıldıkça onu daha derine aldım.

“Yaşayan tanrılar aşkına, ağızımda aletimle çok güzel görünüyorsun.” Parmağını yanağıma koyup çene hattımı takip etti ve başparmağının ucunu aletinin etrafında gerilmiş dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Altdudağını emip ısırarak sahiplenici bir tınıyla hırladı. “O dudakları sadece ben öperim. Sadece ben *beceririm.*” Köpekdişleri tenini deldi ve parlak kırmızı iki kan damlası dudaklarını lekeledi. Ardından sanki temkinli davranmaktan vazgeçmiş gibi kendini ağızımın daha da derinlerine itti.

Aletinin başı gırtlığıma değince sızlandım ve Fisher anında geri çekilip vahşi bir hırıltıyla ağızımdan çıktı. “*Siktir!*”

Ardından bir siyah gölge ve duman dalgasıyla üzerime atıldı. Ya-
tağa gidecek sabrı yoktu. Yakınlarımızda bir kanepede vardı ama beni
burada, yerde becerecekti. Kendini içime gömdüğünde haykırdım.
Anında boşalmamak için yapabileceğim tek şey buydu. Aleti beni mü-
kemmelleştirecekti, üzerimdeki ağırlığı o kadar tatmin ediciydi ki.

Fisher hareket etmeyi kesti. İkimiz de nefes nefese kalmış vaziyet-
te birbirimize bakıyorduk. “Bana seni becermemi söyle, Saeris,” dedi
sıktığı dişlerinin arasından. “Bunu istediğini söyle.”

Tırnaklarımı sırtına geçirdim, hareket etmesini, beni tekrar tek-
rar doldurmasını çaresizce istiyordum. “L-lütfen! Lütfen becer beni.
Seni istiyorum. Seni...”

“Duymam gereken tek şey bu.”

Fisher dişlerini sıkıp aletini sertçe içime itti. Oluşan enerji ara-
mızda minik şimşekler gibi çakıyor, tenimizde dans ediyor, tek vücut
olurken bizi birbirimize bağlıyordu.

Göğsümün ortasında bir fırtına toplanırken sakin kalabilmek
için mücadele ederek kesik nefesler aldım. Koptuğunda beni mahve-
deceğini biliyordum ve buna hazır değildim. Fisher’ı da beraberinde
alıp götürecekti. İçime girip çıkarken beni sanki parmaklarını biraz
olsun gevşetse kaybolup gideceğimden korkuyormuş gibi sımsıkı tu-
tuyordu.

Önce ben boşaldım, orgazmım düşünme yeteneğimi yok etti.
Omnamerrin’in yamaçlarından hızla aşağı yuvarlandığını gördüğüm
çığlardan biri gibi üzerime çarptı ve aklımı başımdan aldı. Sırtım
halının üzerinde bir yay gibi gerildi, saf ve katıksız zevk iliklerime
işlerken vücudum şiddetle sarsıldı.

Fisher da arkamdan geldi. Boşalırken çıkardığı boğuk, hiddetli
haykırış pencere camlarını titretti. Büyülenmiş gibi onu izlerken bir
dizi yeni dövmenin siyah çiçekler gibi teninde açtığını fark ettim.
Mürekkep boğazının yanlarından yukarı tırmandı. İç içe geçmiş,
kalın, yeni rünler köprücük kemiğine dolandı. Boynundaki deseni
önce tüylere benzettim ama... evet, bunlar tüydü. Görkemli bir kuş

CALLIE HART

Fisher'ın boynunun iki yanında metalik mavi ve yeşil tonlarında parıldaayan kanatlarını açmıştı, eşsiz ve büyüleyici görünüyordu.

Fisher kükredi ve aletini son kez en derinlerime itip üzerime yığıldı.

Bir süre öylece yatmaktan başka bir şey yapamadık.

“Tanrılar aşkına. Bu...” Sertçe yutkunarak nefeslenmeye çalıştım. “Bu...”

Fisher dirseğinin üzerinde doğruldu ve karşımdaki manzara kalbimin teklemesine neden oldu. Saçları dağılmış, dalgaları ilk kez kıvrıcık olmanın eşiğine gelmişti. Yanakları al aldı ve gözlerinin altındaki morluklar kaybolup gitmişti. Bir kez olsun huzurlu görünüyordu. Mutlu. Ve... muzip? Dudakları bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı.

“Bu sadece başlangıçtı, Saeris.” Burnunu benimkine sürttü. “Sana bu kadar kolay doyacağımı düşünmedin, değil mi?”

Fisher önümüzdeki üç saat boyunca beni dairenin her odasında becerdi. Tam sınırına ulaştığını düşündüğümde aleti tekrar sertleşti ve boynuma hırlayarak bana üçüncüye hazır olduğunu gösterdi. Ardından dördüncüye. Ve beşinciye. Nihayet ikimiz de bitap düşüğümüzde bana yemek hazırladı. Karnımızı oturma odasının zemininde, tozlu çarşafalara sarınmış halde doyurduk.

Yemeklerimiz bittiğinde Fisher parmaklarını boynunda gezdirerek şakacı bir tavırla bana kaşlarını çattı. “Bana mı öyle geldi yoksa şurada yeni bir dövmem mi var?” diye sordu.

Ağzıma bir üzüm attım ve kaşlarımı hızlıca yukarı aşağı oynattım. “Tabii var.”

Gülümsemesine minik bir hüznü karıştı. Elini boğazından indirerek, “Ne dövmesi?” diye sordu.

“Kanat. Bir çift gözalcı kanat. Bunun gibi metalik bir parıltı yayıyor,” diyerek sağ elimin üzerindeki üst üste binmiş karmaşık rünü gösterdim.

Fisher yavaşça başıyla onayladı, sonra kafasını aşağı eğdiğinde yeni dövmesinin altındaki tendonlar gururla kendilerini gösterdi.

Yüzünü gizleyen saçları, kucağında duran güçlü, maharetli elleriyle böyle otururken bir tablo kadar büyüleyici görünüyordu. Keşke resim çizebilseydim de bu halini sonsuza dek saklayabilseydim. Fakat ben annesinin aksine bir sanatçı değildim. Bazen hayatın böyle olması gerekiyordu. Bazı anlar sadece hatırlayabildiğimiz sürece keyfini çıkarmamız gereken armağanlardı.

Neyse ki şanslıydım da hafızam çok iyiydi.

Boynunu işaret ederek, “Ne anlama geliyor?” diye sordum usulca. “Neden bu sefer *senin* teninde yeni dövme belirdi?” Üçüncü ve dördüncü seferimiz arasında uzunca bir süre dinlenmiş, bütün vücudumu santim santim inceleyerek *benim* yeni bir sanat eseri edinmediğimden emin olmuştuk.

Fisher umursamazca omuz silkti ve halının üzerine uzandı. Eliyle ona katılmamı işaret etti. Tabakları bir kenara itip söylediğini yaptım ve yanına sokularak başımı göğsüne yasladım. Fakat beni geçiştirmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. “Cevap vermek istemediğin her soruyu kestirip atamazsın,” dedim parmağımla göğsünü dürterek. “Neden diğer gecelerde değil de bu gece ortaya çıktıklarını söyle bana.”

Başımı çevirdim ve bir gözümü kapayıp ötekini kısarak ona baktım. Boynu bütün görüş alanımı dolduruyordu, görebildiğim tek şey yeni kanat dövmesinin yarısıydı. “Biz Faeler küçükken,” diye başladı usulca, “ebeveynlerimiz itiraf etmek istemediğimiz şeyleri kendimize saklayabilelim diye bize dikkat dağıtma sanatının inceliklerini öğretir. Kendimde sana adımı tekrar haykırtacak enerjiyi bulabilirsem sorunu unuttur musun?”

“Asla olmaz!” Meme ucunu hafifçe ısırduğumda Fisher irkilip Kadim Fae Lisani’nda bir küfür savurdu.

“Dikkatli ol, Osha,” dedi. “Benim dişlerim seninkilerden *çok* daha sivri.”

Bu kez beni hiç ısırılmamıştı. Sert öpücüklerimiz sırasında dudaklarım ve dilimin ucunda açtığı küçük çizikler dışında köpekdişlerini seks esnasında benden uzak tuttuğu dikkatimden kaçmamıştı.

CALLIE HART

Bunun önemi yoktu gerçi. Harika bir gece geçirmiştik. Hatta hari-kadan da öte. Tek bir anımızı bile değiştirmezdim.

“Dişlerinin ne kadar sivri olduğunu biliyorum zaten. Bilmediğim şey, neden yeni bir dövmen olduğu,” diye üsteledim.

Fisher beni iyice kendine doğru çekerek çenesini başımın üzerine koydu ve derin bir iç geçirdi. “Peki. Tamam. Anlatacağım. Geçmişte, eş bağının işaretleri önce eşlerin birinde ortaya çıkarmış. Diğer eş bağı kabul ettiğinde bazen İşaretler onun bedeninde de belirirmiş. Her zaman böyle olmazmış. Ama bazen...” Fısıltılı kelimelerinin devamını getirmedi.

Kollarının arasından çıkıp hızlıca oturdum. Başım bir topaç gibi dönse de sallanan odayı görmezden gelerek kıstığım gözlerimi üzerinde diktim. “Sen... *ne* yaptın?”

“Bağı kabul ettim. Demin. İçindeyken. Ruhum seninkine karışmışken.” *O kadar* sakindi ki. Sesinde ufacık bir tereddüt ya da gerginlik yoktu.

Bu esnada bense her an bayılacakmışım gibi hissediyordum. “Bağı *kabul ettin*,” diye tekrarladım.

“Evet.”

“*Nasıl?*”

“Çok kolay. Kararını veriyorsun. Sen bağı sahipleniyorsun, o da seni.”

“Hayır! Bunu nasıl *kabul edebilirsin?* Ben...” Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Ben bir *insanım*. Everlayne’i kurtardıktan sonra çözüm bulmamız gereken onca şeyi bir kenara bıraksak bile sen neredeyse ölümsüzsün. B-benim ömrümse...”

“Çok kısa,” dedi Fisher. “Haklısın. O kısım gerçekten can sıkıcı. Ama...” Kaşlarını çatarak kolunu belime doladı ve göğsüne yatayım diye beni tekrar yanına çekti. Yerime geri döndüğümde parmaklarıyla saçlarımı yavaş yavaş tarayarak sözlerine devam etti. “Senin olduğumu söyleyebildiğim her saniyeye minnettar olacağım, Saeris Fane. İster seksen yıl sürsün ister on sekiz saat. Benim için hiç önemi yok. Her halükârda bu, hayatımda bana bahşedilmiş en büyük onur olacak. Ama sakın... Kalp krizi mi geçiriyorsun? Kalbin göğsünden

fırlayacakmış gibi atıyor.” Piç kurusu ben kollarında hüngür hüngür ağlamanın eşiğindeyken güldü. “Korkma. Bak.”

Elimi tutarak önüme kaldırdı. Parmaklarımı ve kollarımı sarmış rünlerin yavaş yavaş solup gitmesini izledim. “Sırf ben yaptım diye bağı sen de kabul etmek zorunda değilsin. Kararını vermek için haftaların var. Süre dolduğunda bağı reddedersen hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Yeni kanatlarım kaybolacak, o kadar.”

Beni eşi olarak kabul etmişti.

Önümüzdeki tüm engellere ve eş olmamamız için *çok* iyi nedenlerimiz olmasına rağmen... bunu yapmıştı.

“Sana âşığım, Saeris Fane,” diye kulağıma usulca fısıldadı. “Zaten hemen hemen deli sayılırım. Biraz da senin yüzünden delirsem ne yazar ki?”

“Ben...”

“Tanrılar aşkına, bir şey söyleme *lütfen*. Bırak da hayal dünyamda yaşayayım. Hiç değilse bu geceliğine.”

Gerçekten de kalp krizi geçirecektim. Ya da kalbim ortadan ikiye yarılacaktı. Öyle ya da böyle kalbim tehlikedeydi ve artık elimden onu korumak için hiçbir şey gelmezdi. Fisher elini vücudumun yan tarafında yukarı aşağı gezdirdi ve oda sanki tekrar bir yıldız denizinde süzülüyormuşuz gibi gelene kadar ağır ağır karanlığa gömüldü.

İtirafına bir karşılık vermeme istememişti. Bunu anlıyordum ve bu bir gecelik huzuru ondan esirgemeyecektim. Fakat güneş yakında doğacaktı ve bu konuşmadan daha fazla kaçamayacaktık. Uyku üzerime çöküyor, gözkapaklarımı ağırlaştırıyordu. Yarın Everlayne’i kurtaracaktık.

Yorgunluğum beni uykunun kollarına sürüklerken birden aklıma bir şey geldi. “Buraya son gelişimizde Ballard hakkında ihtiyacın duyduğun bir şey olduğunu söylemiştin. Ama hiç almadın,” diye fısıldadım.

Fisher alnıma nazik bir öpücük kondurdu ve çevremizdeki mumlar birer birer sönmeye başladı. “Aldım,” dedi. Bilincim kapanırken ardından gelen sözleri güçbela duydum. “Ballard’a biraz umut için gelmiştim.”

Dostlar Uğruna Fedakârlık

Gözlerimi yumuşacık bir yatakta, şeker kokusuna ve yatak odasını dolduran bal rengi güneş ışığına açtım. Minik kuşlar pencerenin ardındaki ağaçta daldan dala atlıyordu. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerinerek gülümsedim ve dün gecenin hatırası olan sızılardan tadını çıkardım. Fakat çok geçmeden gülümsemem yavaşça soldu...

Fisher bir noktada beni yatağa götürmüştü. Çocukken kaldığı küçük odaya değil. Beni annesinin yatağına yatırmıştı. Yanımda değildi. Odanın kapısı açıktı ve hemen ardında bir girdap gibi dönen gölge geçidi görebiliyordum.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır!*” Yataktan fırladım ve botlarımın üzerine bastığımda acıyla tısladım. Pencerenin yanındaki sandalyenin üzerine benim için bırakılmış temiz kıyafetleri görünce kalbim sızladı. Onları boş verip koşar adımlarla oturma odasına ilerledim ve çırılçıplak halde bir bir odaları kontrol ederken gitgide artan paniğimi bastırmaya çalıştım.

“Fisher? Fisher!”

Mutfak boştu. Öteki yatak odası ve dairenin geri kalanı da öyle. Mumlar eriyip raflardan akmış, mobilyaların üzerine dökülmüştü.

Akşam yemeğimizden kalanlar hâlâ mutfaktaki lavabonun yanında duruyordu. Gecemizin büyük bir kısmını sarmaş dolaş geçirdiğimiz oturma odasının ortasında o lanet gölge geçit vardı. Dönen gölgelere yaşlı gözlerle baktım. Görüntüsü bulanıklaşsa da geçit halının birkaç santim üzerindeki yerinde durmaya, tekdüze bir uğultu çıkarmaya devam etti. Ağzıma götürdüğüm ellerim, boğazımdan dökülen yüksek sesli hıçkırığın dairede çınlamasına engel olamadı.

Ne yaptın, Fisher? Ne yaptın sen?

Bana bıraktığı kıyafetlerin altında bir not buldum.

Belki başta bunu dramatik bulacaksın ama zamanla bana hak vereceksin, Saeris.

Geçidi kullan. Seni Cahlish'e götürecektir.

Orada diğerleriyle bekle. Layne'i bir an önce yanınıza göndermeye çalışacağım. Iseabail'a Layne geçitten çıkar çıkmaz onu etkisiz hale getirmesini söyle. Dönüşümün eşiğinde olacaktır. Fazla vaktiniz olmayacak. Ben geçidi kapamadan geri dönmeye çalışacak, buna hazırlıklı olun. Ona engel olmalısınız. Gerisin geri Malcolm'a dönerse her şey bir hiç uğruna olur.

Lorreth'a hayatının tadını çıkarmasını, benim için endişelenmemesi söyle. Sabrım sonsuz ve dostlarımdan kendilerini benim uğruna feda etmesini istemiyorum.

Kenfis'e üzgün olduğumu söyle. Kendime daima örnek aldığım adam olduğunu, onun yarısı kadar iyi biri olsam Yvelia'nın bambaşka bir yer olacağını anlat.

Ve sen, Osha. Seni yemininden azat ediyorum. Yedigârların nasıl yapılacağını artık biliyorsun. Bencil yanım dostlarımdan ve ailelerimin bu diyar altüst olmadan Yvelia'dan kaçabilmesi için elinden geldiğince çok yedigâr yap diye sana yalvarmak istiyor. Ama gitmen gerekiyorsa seni suçlamam. Hayden'la Elroy'u bul. Kendi dostlarına yardım et. Sonra da keşfe çık. Bulunmayı bekleyen sayısız diyar var. İçlerinden birini yuvan yap.

CALLIE HART

Hiçbir zaman tanrılara inanan biri olmadım ama her yaşamın aynı yerden geldiğini düşünmek istiyorum. Sona erdiğinde aynı yere döneceklerini umuyorum.

Seni orada bekleyeceğim, Saeris Fane.

-F

Dizlerimin üzerine çöktüm ve katıla katıla ağladım. En son anemin külleri rüzgâra karışıp uzaklara savrulurken bu kadar gözyaşı dökmüştüm. O gün bir daha kimseyi kendime böyle bir acı yaşatacak kadar önemsemeyeceğime yemin etmiştim. Fakat işte yine paramparça olmuşum.

Şöminede gürül gürül yanan ateşin üzerindeki rafta duran şeyi gördüğümde öleceğimi sandım.

Nimerelle.

Erimiş mumlar ve resim fırçalarıyla dolu kavanozların arasında duran lekeli kara kılıcın ucu güneş ışığında parlıyordu. Fisher silahını yanma almamıştı.

Nedenini biliyordum. Malcolm onu öldürüp tanrı kılıcını ele geçirirse içindeki büyüü kullanmanın bir yolunu bulabilirdi. Böyle bir güce kavuşursa getireceği yıkım muazzam olurdu. Cıva havuzlarını uyutabilecek olması da *cabasıydı*. Bunu yaparsa ne ben ne de Fisher'in dostları bir yere kaçabilirdik.

Kingfisher bunları düşünerek Everlayne'i ve değer verdiği herkesi kurtarmak için Gillethrye'a gitmişti.

Bir başına ve silahsız.

Carrion elindeki kitabı fırlatıp tiz bir çılgılık koyuverdi. Gölge geçitten telaşla çıkıp Fisher'in yatak odasına ayak bastığımda neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Tanrılar *aşkına!*" dedi elini göğsüne götürerek. "İnsan bir *haber* verir."

“Diğerleri nerede?”

“Ne bileyim ben. Kütüphanededirler herhalde? Herkes şu tesir zimbirtısına bir çözüm bulmak için kitapları karıştırmaktan şaşmış oldu. Fisher’ın kılıcının sende ne işi var?”

Nimerelle’i ve onu tutabilmek için kabzasına sardığım eski gömleği yatağın üzerine fırlattım. “Kılıcı boş ver. Sen neden buradasın?” diye çıktım.

Ara sokak hırsızları bütün arsızlığıyla omuzlarını silkti. “Oniks’i arıyordum. Onu hiçbir yerde bulamayınca burada uyukladığını düşündüm. Ne tuhaf odaymış. Tabloları gördün mü?” Duvarda asılı çerçevelerin içindeki şerit şerit kesilmiş tuvaleri işaret etti ve bana ağzımı açma fırsatı vermeden konuşmaya devam etti. “Tam gidecektim ki *birden* aklıma Fisher’ın bir günlük tutmuş olma ihtimali geldi. Ve tahmin et ne oldu? Meğer tutmuyormuş. Ama çok daha *iyi* bir şey buldum.”

Odayı aştım. “Saat kaç?”

“Bir saniye. Ne okuduğumu bilmek istemiyor musun?”

“Bir tahmin yürüteyim. İçinde kehanetler yazılı bir defter, bazı sayfalarda sivri kulaklı çizimlerim de var.”

Carrion’ın yüzü hayal kırıklığıyla dolarken sırtı soldu. “Nereden bildin?”

“Buna ayıracak vaktim yok, Carrion. *Saat* kaç diye sordum.”

“İkiye geliyor sanırım. Öğle yemeğimizi yiyeli biraz oluyor. O gölgeli şeyden birinin çıkmasını *çok* sonraya kadar beklemiyordum. Ren, Fisher’ın ona günbatımından önce döneceğinizi söyleyen bir not bıraktığından bahsetmişti.”

“Öyle mi?” dedim sinirle. “Fisher etrafa not bırakmaya *bayılır*.”

Fisher’ın benim için açtığı yatağın yanındaki geçit sanki amacını yerine getirdiğini bir şekilde biliyormuş gibi birden kapandı. Gölgelelerin kaybolmasını içimde akkor bir öfkeyle izledim.

“Hafif bir gerginlik hissediyorum,” dedi Carrion şakacı bir sesle. “Hemencecik bozduğunuz mu?”

CALLIE HART

“Bozuşmaktan kastın onu gördüğüm yerde öldürmek istememse evet.”

Lorreth, Ren, Te Léna ve Iscabail kütüphanedeydi. Yalnızca cadı bir kitaba gömülmemişti. Pencerenin yanında durmuş, yağın karı izliyordu. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. İçeri girdiğimi görünce Ren’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

“Saeris. Her şey..” Cevabını almış olacaktı ki sorusunu cümlelerin ortasında değiştirdi. “Bir sorun mu var? Ne oldu?”

Çılgılık atmama ramak kalmıştı. Fisher’in mektubunu General’in önüne fırlattım ve o piç kurusunun dün oturup bizimkilere katkı sağlarken gizli gizli kendi planlarını kurduğu sandalyenin sırtını kavrayarak Ren’in kâğıttaki kıvrımlı el yazısını okumayı bitirmesini bekledim.

Mektubu masaya bırakırken General’in ağzı beş karış açık kalmıştı. Lorreth benden izin almadı, masanın üzerine uzanıp kâğıdı aldı ve ifadesi okuduğu her satırda biraz daha karardı. “Aptal piç,” diye homurdandı. Ardından bana dönerek, “Ne *bok* yediğini sanıyor bu?” diye sordu hayretle.

Sanki ben cevabı biliyordum. Dilimin ucuna gelen binlerce küfürü sıktığım dişlerimin arasına hapsettim. Şu an yalnızca tek bir sorunun önemi vardı ve her şey cevabına bağlıydı. “Gillethrye’da bir cıva havuzu var mı?”

Ren sessiz kaldı. Okuduklarının şokunu üzerinden hâlâ atamadığı apaçık belliydi. Herkesin ona baktığını fark edince gözlerini kırptırdı. “Hayır. Bildiğim kadarıyla yok,” dedi sesi çatallanarak. “Uzun zaman önce vardı ama Belikon başa geçtiğinde onu alıp bir ordunun geçebileceği kadar genişletmek için Kış Sarayı’ndaki havuza kattı.”

Demek öyle.

Cevabımı almıştım.

Gillethrye’da havuz yoktu.

Dört elle sarıldığım her umut kırıntısı ardında bir duman bulutu bırakarak yok olmuştu.

Bir şansım var diye düşünmüştüm. Küçük bir ihtimaldi ama hiç yoktan iyiydi. Fisher, Cahlish'te bana verdiği kadar daha fazla cıva bulunduğunu söylemişti. Muhtemelen bir havuz vardı. Yedigâr yapmanın bir yolunu bulduğumda bana onu kullanabileceğimi söylemişti. Yani yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Onu bulmayı başarısam daha fazla yedigâr yapabilirdim. Sonra hep birlikte gidip Fisher'ı bulur, bu kadar aptal olduğu için onu bir güzel benzetirdik. Fakat Gillethrye tarafında bir havuz olmaması...

Bu artık nafiye bir çabaydı.

Boku yemiştik.

Başımı önüme eğdim, buz gibi uyuşukluk bütün vücudumu ele geçirdi.

“Piç kurusu.”

Bir yanım bana bir cevap vermesini umuyordu ama zihnim inatla sessizliğini korudu.

Bunu nasıl yapabilirdi. Dostlarına. Bana? Bunun üstesinden hep birlikte gelecektik ama o bütün yükü kendi başına sırtlanmaya karar vermişti. Bu kahramanlık ya da cesaret değil, düpedüz aptallıktı.

Lorreth eliyle ağzını ovalarken avucuna sürtünen kirli sakalı hıştırdı. “Sanırım kusacağım,” dedi düz bir sesle.

Ren sandalyesini geriye itti ama öylece elleri dizlerinde oturmaya devam etti. Sanırım kendinde ayağa kalkacak gücü bulamamıştı. “Sen mi ben mi, kardeşim? Sen mi ben mi?” diye mırıldandı.

İçeriye tekrar çöken sessizliği bu kez Carrion bozdu. “Saeris?” Başımı kaldırdığımda Fisher'ın mektubunun onun elinde olduğunu gördüm. Soru dolu bir ifadeyle kâğıt parçasını havaya kaldırdı. “Fisher'ın yatak odasındaki geçit ne zamandır açıktı?”

“Bilmiyorum. Saatlerdir herhalde. Ne zaman açtığına dair en ufak bir fikrim yok. Uyandığımda oradaydı.”

“Hayır, hayır.” Carrion başını sabırsızca iki yana salladı. “Sen buraya geldikten sonra ne kadar açık kaldı? Pek dikkat etmiyordum ama konuşmaya başlamıştık, değil mi?”

CALLIE HART

“Evet. On... belki on iki saniye sonraydı herhalde?”

“Hep bu kadar uzun sürüyor muydu?”

“İıı...” Fisher’la geçidi kullandığımız diğer zamanlarda buna pek dikkat etmemiştim. Kafam hep başka şeylerle meşguldü.

Lorreth söze girdi. “Evet. Tam olarak söylediğiniz kadar uzun sürüp sürmediğini bilmiyorum ama hep bir gecikme olurdu. Fisher buna dair bir şeyler söylemişti.”

“Harika. Mektupta Everlayne’i geçitle Cahlish’e gönderdiğinde hazır olmanı söylemiş. Kızın Malcolm’a dönmek için onu kullanmaya çalışacağını belirtmiş. Bu da geçidin tek yönlü olmadığı anlamına gelir. Everlayne buraya gelebiliyorsa...”

“Biz de oraya gidebiliriz!” Neredeyse yere yığılacaktım. İçimi dolduran bu rahatlama... tanrılar aşkına, hiç böylesini hissetmemiştim. Vücudum titremeye başladı.

Ren ayağa kalkıp derin bir nefes verdi. “Seni şuracıkta öpebilirim, Carrion Swift.”

Carrion bu teklife önce şaşırılmış göründü. Sonra ilgisi uyandı. Yarım saniye kadar düşündükten sonra, “Bana uyar. Ama daha sonraya saklayalım. Saeris’in yapması gereken bir şey var. Ben de ona yardım edeceğim,” dedi.

“Yapmam gereken bir şey mi var?” Ağzımı açıp bunu sorabilmem bile bir mucizeydi. Damarlarım öyle bir adrenalinle dolup taşıyordu ki bütün kütüphane etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Kesinlikle kusacaktım.

Carrion’ın yüzünde hınzır bir ifade belirdi ve otuz iki dış sırttı. “Ben de seninle geliyorum. O hıyar erkek arkadaşını kurtarmana yardım edeceğim. Ama önce şu şaşaalı kılıçlardan bir tane de bana yapacaksın.”

“Sirkteki ateş ne demiş?” Dramatik etki yaratmak için duraksadım. “Çadır çadır yanıyorum. Anladın mı? *Çadır çadır.*”

Carrion yüzünü buruşturdu. “İğrençti.”

“Kapa çeneni. Sadece bir şaka istediğini söyledi. İyi olması gerektiğini söylemedi. Zilvaren’de demircilik ve hırsızlık yapıyordum, komedyenlik değil.”

“Ben de kaçakçıydım ama bundan çok daha iyi şakalar biliyorum.”

“*Sen bir tane yap o zaman!*” Cıvayı koyduğum potayı uzattığımda Carrion oflayarak kıpır kıpır sıvı metale bir bakış attı.

“İyi. Tamam. Bir gün bir adam karısına dönüp demiş ki, ‘İddiaya varım beni aynı anda hem mutlu edecek hem de üzecek bir şey söyleyemezsin.’ Kadın bir saniye bile düşünmeden yapıştırmış cevabı. ‘Aletin kardeşininkinden daha büyük.’”

Benim şakama gıkını çıkarmayan cıva kıkırdamaya başladı.

“Ne yapıyor?” diye sordu Carrion. “Gülüyor, değil mi?”

Gözlerimi devirerek cıvayı demirhanenin ocağının üzerinde menegeneye tutturduğum sıcak kılıca boylu boyunca döktüm. Sıfırdan yeni bir silah yapmaya vaktim yoktu ama Ren, Cahlish’in mütevazı cephaneliğinden Carrion’ın da beğendiği, iki elle kullanılabilen çok güzel bir uzun kılıç bulmuştu. Ren’in yine cephanelikten getirdiği cıva da –meğer başından beri oradaymış– silahı onunla birleşmeye değer bulmuş ve bir şaka karşılığında onu dövmeme razı olmuştu.

Cıva benim şakamı beğenmemiş olsa da Carrion’inkine bayıldığı ortadaydı çünkü silahla buluşur buluşmaz metalin içine emildi ve silahın keskin kenarı boylu boyunca parlak, sedefli bir ışıltıyla kaplandı.

Ben bileği taşının başında kılıcı keskinleştirirken hava karardı, Carrion ise gitgide edepsizleşen bir dizi şaka daha yapmakla meşguldü.

“Tanrılar ve şehitler aşkına, lütfen dur artık,” dedim yalvarırcasına.

“Sadece neşemizi yerine getirmeye çalışıyorum. Birisi su istihkına işemiş gibi görünüyorsun.”

Daha fazla. Daha fazla şaka isteriz...

Kılıca ters ters baktım, bu korkunç espri anlayışına akıl sır erdiremiyordum. Sahibiyle bu kadar tencere kapak olacak başka bir

CALLIE HART

silah bilmiyordum. Carrion ona akla gelecek en edepsiz şakaları yapmaktan büyük zevk alıyordu. İşimi bitirip Carrion'ın parmağının ucuna küçük bir kesik açarak cıvanın kanının tadına bakmasına izin verdiğimde kılıç ona hemen karşılık verdi.

Evet, evet. Dostumuz. Bizim o. Bize ismimizi o verecek.

Carrion'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Sesini duydum!"

"Ne mutlu sana." Kılıcın kabzasını ona uzattım. "Hadi. Ona bir isim ver de gidelim. Neredeyse gece oldu. Diğerleri bizi bekliyor."

Carrion kılıcı alıp bir o yana bir bu yana çevirdi. Uzun uzun düşündükten sonra, "Bir Simon'a benziyor."

"Simon mı?"

"Evet. Simon. Hiç beni suçlama. Tipine bir bak..." Konuşmayı kesip kulak kabarttı. "*Gördün mü? O adını beğendi. Simon olmak istiyor.*"

"İyi madem." Kılıç benimle muhatap olmayı kesmiş gibi görünüyordu, ben de mecburen, "Zayıf insan kanına rağmen sana büyüsünü bahşetmeyi isteyip istemediğine karar verdi mi?" diye sormak zorunda kaldım.

Carrion sırtıttı. "Görürsün diyor."

"Umarım bu evet demektir," diye homurdandım.

Kütüphaneye döndüğümüzde Ren'i yanağının içini kemirip gergince volta atarken bulduk. Lorreth ise şöminedeki ateşi izliyordu. "Te Léna'yla Iseabail nerede?" diye sordum.

"Layne'in tedavisine hazırlanıyorlar," diye yanıtladı Ren. "Iseabail uyuşturma büyüsünün işe yaraması için ihtiyacı olacağını düşündüğü her şeyi getirmiş. Te Léna, Layne'in kanındaki zehri, bedeni iyileşmeye başlayana kadar bastırabileceğinden emin ama..."

"Ama?"

"Böylesi bir şey hiç yapılmadı. En azından bildiğimiz kadarıyla. Kan lanetinin tedavisi bin yıl önce ortadan kayboldu. O bile sadece lanetten etkilenmiş Faelerin üzerinde işe yarıyordu, çoktan dönüşmüş olanların değil. Zehirden etkilenmiş vampirlerin dönüşümlerini tamamlayabilmesi için ölmeleri gerekir ve cadı büyüsünün ölümlerinin

üzerinde etkisi yok. Iseabail büyüyle onu yatıştırırsa bile Malcolm'ın zehrinin Layne'i iyileşmeye fırsat bulamadan öldürmesi son derece olası.”

Lorreth yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Ona güvenmiyorum. Cadıya,” diye açıkladı ben ona kimden bahsettiğini sormadan. “Hepsi ejderha âşığı. En başında onlar yüzünden bu boka battık ya. Cadılar olmasa vampir diye bir şey hiç *var olmayacaktı.*”

“Hadi ama. Hâlâ bunlara mı inanıyorsun?” dedi yumuşak, kıvrak bir ses kapı eşiğinden. Konuşan Iseabail'di elbette. Üst kısımları bir tokayla toplanmış gür kızıl saçları sırtından aşağıya dökülüyordu. Lorreth'a diktiği masmavi gözleri bir çift hançer gibi keskindi. “Kendimi bildim bileli halkım bu akıllalmaz söylentiler yüzünden eziyete uğradı. Irkını etkileyen lanetle hiçbir alakamız olmadığını asırlar önce kanıtladık. Balquhidder Klanı, rahmetli kralınız Daianthus tarafından Fae lanetine deva bulmakla görevlendirilmiş beş aileden biriydi. İyileşmenize yardımcı olduk. Buraya ailemin kellesine ödül koymuş bir zorbanın kızını iyileştirmek amacıyla hür irademle geldim. Biraz akıllı olan herkes bana minnettar olur, Savaşçı.” Lorreth'a gözlerini kısarak baktı. “Adım ne demiştin?”

“Adımı gayet iyi biliyorsun,” diye homurdandı Lorreth. “Daha evvel tanıştık, Cadı.”

“Ah?” Iseabail'in dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyle mi? Unutmuşum.”

Ren'in yumruğunu masaya çarpmasıyla hepimiz irkildik. “Yeter. Hepimiz zaten yeterince gergin ve diken üstündeyiz. Bir de kendi aramızda didişmeyelim. Iseabail haklı, Lorreth. Buraya hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen bize yardımcı olmak için geldi.”

Lorreth'in gözlerinde şaşırtıcı bir öfke yanıyordu ama başını önüne eğerek doğru olanı yaptı. Kadından özür dilerken sesi neredeyse samimi sayılırdı. “Özür dilerim. Geldiğin için hepimiz sana minnettarız.”

Savaşçıyı kıvrandırmak kızıl saçlı cadıyı çok eğlendirmiş gibiydi. İçeride gitgide tırmanan gerilim elle tutulabilecek kadar somuttu.

CALLIE HART

Carrion'ın demirhanedeki berbat şakalarını tekrar etmek içimden gelmediğinden bu enerjiyi dağıtmanın başka bir yolunu bulmam gerekecekti. Masaya doğru yürümeye başladım ve omzumun üzerinden Carrion'a bir bakış attım. "Gelsene. Kılıcına verdiğin ismi diğerleriyle de paylaşmak istemez..."

Odanın ortasında simsiyah, öfkeli bir delik belirdi.

İçinden fırlayan koyu mavi renkli bir bulanıklık masanın üzerine düştü.

Kitaplar uçtu.

Ahşap paramparça oldu.

"SİKTİR!" Ren'in sesiydi bu. Hepimizden önce davranıp Everlayne'in yardımına koşuyordu. *Siktiğimin tavanından mı düştü o?* Gölge geçit bu kez dikey açılmamıştı. Yataydı, üç metre yukarımızdaydı ve... Everlayne ona ulaşmak için kullanabileceğimiz tek şeyi de vücudunun ağırlığıyla paramparça etmişti.

"Siktir!" diye bağırdı Carrion.

"Çabuk!" Lorreth kırık masanın etrafından dolanıp kolumu sertçe kavradı. Vedalaşmalara vaktimiz yoktu. Ne yapmayı planladığını yüzünden okuyabiliyordum ve bunu sorun etmiyordum. Ama..."

"Bekle! Kılıcım!" Aptal. Aptal kafam! Solace'ı belime bağlamıştım. Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Taladaius, Malcolm'ın Fisher'la günbatımında buluşacağını söylemişti ama güneş hâlâ gökyüzündeydi. Hazır değildim! "Önce Carrion!" diye bağırdım.

Kılıç kütüphanenin öbür ucundaki pencerenin yanındaki okuma köşesindeydi. Doğruca oraya koşup silahımı aldım ve arkamı döndüm.

Lorreth'la Ren, Carrion'ı geçide doğru kaldırıyordu. Gövdesi çoktan gözden kaybolmuştu. Bacakları sanki öteki tarafta bir destek bulup kendini yukarı çekmiş gibi bir an için savrulup kayboldu.

"Saeris!" dedi Everlayne kulak tırmalayan bir sesle. Hâlâ hayataydı. Kütüphaneyi uçarcasına aşarak Lorreth'in bana uzattığı kollarına doğru koşarken bile hâlâ nefes aldığı için tanrılara şükredek vakti buldum. Fakat durup onu rahatlatamazdım.

“Yakında döneceğim, Layne!”

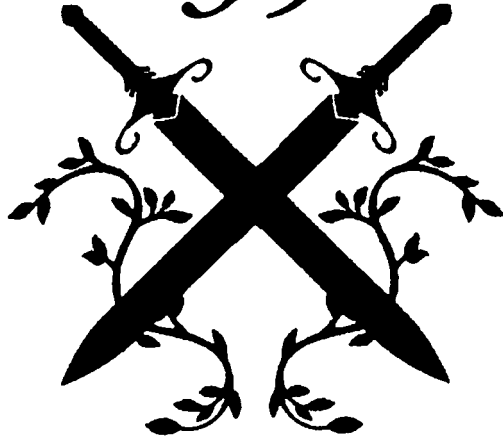
Lorreth bileğimi, Renfis ise bacaklarımı kavradı.

Altımdaki savaşçılar beni geçide fırlatırken Everlayne’in telaşlı haykırışı kulaklarımı doldurdu. “Saeris! Dur! *Su!*”

Fakat ne panikleyecek ne de ona ne demek istediğini soracak fırsatım vardı. Geçit beni içine çekti, buz gibi bir rüzgâr kıyafetlerimi ve bedenimi içten dışa parçaladı. El yordamıyla Carrion’ın tutunduğu şeyi bulmaya çalıştım ama nafileydi. Yerçekimi hızla değişti ve birden tepetaklak oldum.

Ve d i s t i m . . .

39

Annorath Mor!

Rüzgâr gözlerimi yaşarttı. Gözlerimi açmak için mücadele ettim ama sonunda başardığımda, buna hiç kalkışmamış olmayı diledim. Önümde yirmi metrelik bir boşluktan başka bir şey yoktu. Altımdaysa siyah ipekten parlayan geniş bir havuz uzanıyordu.

Hayır.

İpek değildi bu.

Suydu.

Bir göldü.

Bir çığlık koyvermek üzere ağzımı açtım ve...

...yeryüzüne inen bir meteor gibi suyun yüzeyine çarptım.

Acı.

Her yerde.

Nefes...

ACI.

Ah, tanrılar.

Nefes alamıyordum.

Kaburgalarım çığlık atıyordu. Muazzam bir acı omurgam boyunca dalgalanıyordu. Başım zonkluyordu.

Buz gibi su kulaklarıma doldu, gözlerimi yaktı. Etrafım o kadar karanlıktı ki yüzeyin hangi tarafta olduğunu çıkaramıyordum.

Hayatta kalma içgüdüm devreye girdi ve bacaklarım var güçleriyle suyu tekmelemeye başladı. Ani panik mutlaktı.

Ellerim tutunacak bir şey bulabilmek için çaresizce etrafa savruldu ama boşunaydı. Sadece su vardı. Her yer lanet suyla doluydu.

Oksijensiz kalan ciğerlerim yanmaya başladı. Nefes almak zorundaydım. Zorundaydım. Yüze çıkmalıydım. Yoksa...

Vücudum sudaki bir hareketle sertçe savruldu. Yana doğru itildim. Birden üzerimde bir çift el hissettim. Biri karanlığın içinde beni bulmuştu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum ama döndüm, bacaklarımı çırptım, soğuktan uyuşmuş parmaklarımla ona uzandım. Elime gelen ilk şeyi –kumaşı– sımsıkı kavradım. Suyun yukarılarına çekilirken kalp atışlarım kulaklarımda kükrüyordu.

Başım suyun yüzeyine çıktığında dehşet dolu, derin bir nefes aldım. Şok, sinir sistemimi ele geçiriyordu. Ayaklarımda sağlam bir zemin yoktu. Ölecektim.

“Şş, Saeris. Her şey yolunda. İyisin. Nefes al. İki saniye daha dayan, kıyıya ulaşmak üzereyiz.”

Lorreth. Beni Lorreth kurtarmıştı. Yüzümü başka tarafa çevirdim. Savaşçı sanki peşimize bir cehennem kedisi sürüsü takılmış gibi ayaklarını çırparken kollarında zangır zangır titriyordum, dişlerim takırdıyordu. Sağlam bir zemine ayak basmamız iki saniyeden fazla sürse de çok da uzun süre geçmedi.

Gölün kıyısına usul usul çarpan dalgaların arasında oturmaya çalışırken hüüngür hüüngür ağlıyordum, vücudum paramparça olmuş gibi hissediyordum. Birkaç kaburgamın çatladığından emindim. Her nefes almaya çalıştığımda yan tarafıma bir hançer saplanıyormuş gibi hissediyordum. “Carrion... nerede?” diye sorduğum hırıltılı bir sesle.

Neyse ki Lorreth yaralanmış gibi görünmüyordu. İliklerine kadar ıslanmış savaşçı, sırtına yapışmış saçlarıyla suyun kenarında dikilmiş karanlık gölü tarıyordu. Benim gözlerim hiçbir şey görmüyordu

CALLIE HART

ama muhtemelen bu kafamın ortadan ikiye yarılıyorsa olmasıyla alakalıydı.

“Şurada. Onu görüyorum,” dedi Lorreth nefes nefese. “Burada bekle. Onu da getireceğim.”

Hah! Nereye *gideceğimi* sanıyordu ki? Kıyıya uzandım. Küçük, keskin taşlar tenime batıyordu. Gökyüzü, bütün dünyayı karanlığa boğan yoğun bulutlarla kaplıydı. Başlarda neredeyse hiçbir şey seçemedim. Ama sonra, göğsümdeki acı biraz hafifleyince ve gözlerim yeni çevre me alışınca hemen arkamda göğe yükselen falezi görebildim.

Kayalar cam kadar parlak siyah obsidiyendendi. Ve en az otuz metreydi.

“Siktir,” dedim nefes nefese. “*Siktir, siktir, siktir.*” Son üç dakika içinde o kadar çok şey olmuştu ki. Kütüphanede dururken arkadaşım tavandan ansızın düşüp masayı kırmıştı. Sonra gölge geçide fırlatılmış, yirmi metreden buz gibi bir göle düşmüş ve boğulmanın eşiğinden dönmüştüm. Hiçbiri eğlenceli olmamıştı.

Lorreth arkasında sürüklediği Carrion’la sudan tekrar çıktığında yavaş yavaş doğrulmaya çalışıyordum. Hırsızın kendi ayakları üzerinde duramıyor olması hiç iyiye işaret değildi. Lorreth’in onu taşların üzerine bırakmasıyla kapalı gözlerini ve masmavi dudaklarını fark ettiğimde endişem daha da tırmandı.

Acımı unutup dizlerimin üzerinde doğruldum. “Neden uyanmıyor?”

“Çok su yutmuş,” dedi Lorreth gergin bir sesle. O da Carrion’ın yanına çöktü. Göğsünün tam ortasına bir tane vurduğunda irkildim. Darbe en heybetli savaşçıların bile nefesini kesecek kadar şiddetliydi fakat Carrion hiç tepki vermedi.

“Hadi,” diye mırıldandı Lorreth. Ve bir darbe daha indirdi.

Yine hiçbir şey olmadı.

Korkudan gözümü bile kırıpamıyordum. “Carrion Swift, eğer gözlerini hemen açmazsan Üçüncü Bölge’deki tüm şerefsiz arkadaşlarına yatakta berbat olduğunu söyleyeceğim.”

Lorreth, Carrion'ın karın boşluğuna bir kere daha vurdu.

“Çok ciddiylim!” diye haykırdım.

Carrion yıldırım çarpmış gibi irkilerek uyandı. Lorreth'a doğru yuvarlandı ve öksürerek ciğerine dolmuş suyu kustu. Ah, tanrılara şükürler olsun. Lorreth'la birbirimize rahatlama dolu bir bakış attıktan sonra kendimi taşların üzerine bıraktım. Kusmayı bitirdiğinde Carrion tekrar sırtüstü döndü ve kıstığı gözleriyle beni süzdü. “Sakın... *cüret*... etme.”

Yalnızca üçümüzdük.

Renfis geçide girememişti.

Lorreth'ı gölgelerin arasına fırlatıp ona git diye bağırmıştı.

“Geçit kapanırken içine çekildiğimi hissettim,” dedi siyah saçlı savaşçı hepimiz kendimizi toparlarken. “Bir saniye daha gecikseydim sanırım o lanet şey bedenimi ikiye ayıracaktı.”

Layne'in suya dair uyarısını idrak etmek için benden birkaç saniye daha fazla vakti olmuştu. Gökyüzünden düşmeye başladığında ne olduğunu hemen anlamış, çarpışmaya hazırlanmak için dertop olmuştu. Öte yandan Carrion'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Suyun yüzeyine önce göğsünün çarptığından şüphelendiğini söylemişti ve sanırım ben de öyle düşmüştüm. Bu ikimizin de neden hırıltılar çıkarmadan nefes alamadığımızı açıklıyordu.

Lorreth sırlıklam olmuş ceplerini karıştırdı ve ağzı büzgülü küçük, deri bir çanta çıkardı. Carrion'la ben ayağa kalkmakla cebelleşirken çantadan bir demet yaprak aldı ve suyunu elinden geldiğince sıkıp ikimize de birer tane uzattı. “Biraz çiğneyip dilinizin altına yerleştirin,” dedi. “Ne yaparsanız yapın ama sakın yutmayım. Beş dakika içine altınıza sıçmaya başlarsınız.”

“Ne bu?” diye sordu Carrion.

“Dulun Zehri. Acınızı birkaç saatliğine dindirecek. Tamamen dindirecek. Savaşta ihtiyacımız olursa diye her daim yanımızda taşırız.”

CALLIE HART

“Bu iç açıcı ismini neye borçlu?” Yaprığı ısırduğımda suratımı ekşittim. Çok acıydı.

“Çünkü son derece bağımlılık yapıcıdır ve kişiye koca bir doyumsuz ordusuna kafa tutabilecekmiş gibi hissettirir. Pek çok savaşçı aldıkları yaranın acısını dindirmek için yaprakları kullanır ama sonra bir türlü bırakamaz. Sonra da ölürlər.”

“Ahh. Bildiğimiz iyi oldu.” Yutmamaya özen göstererek yaprağı çiğnemeye başladım ve lapa kıvamına geldiklerinde dilimin altına koydum. Bitkinin uyuşturucu etkisini şimdiden hissedebiliyordum.

Zihnimdeki bulutlar biraz olsun dağılmaya başladı. Çok geçmeden de aklım başıma geldi.

Neredeydik böyle?

Etrafımı inceledim ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi. Küçük bir koyun içinde, sahil gibi bir yerdeydik. Arkamızda uçurumlar sivri dişler gibi yükseliyordu. Sahili bir sur gibi sarıyor, iki tarafından geçmeyi de imkânsız kılıyordu. Koydan çıkmanın iki yolu vardı. İlki tekrar göle girmek ve kayaların etrafından yüzmekti ama *ne Carrion ne de ben yüzmeyi bildiğimiz* için bu söz konusu değildi. Haliyle ikinci seçeneğe kalıyorduk: Tırmanmak. Obsidiyen duvarı şöyle bir süzdüğümüzde üçümüzün de beti benzi attı.

Gölge geçitten düşüp gölün yüzeyine çarpmak fazlasıyla kötüydü. Peki ya uçurumdan düşüp bir yığın keskin kayaya saplanmak? Bu öteki dünyaya tek yön bir bilet kapmanın harika bir yoluydu ama henüz bu yolculuğa hazır değildim.

Neyse ki Carrion’la ortak bir noktamız vardı: İkimiz de bir yerlere tırmanmakta çok iyiydik. Hayatlarımızın büyük bir kısmını Üçüncü Bölge’nin duvarlarına tırmanarak geçirmiştik. İnanması güç olsa da, karşımızdaki uçurumdan bile daha yüksek ve daha tehlikeli duvarlara. *Ayrıca*, Dulun Zehri içimi zaptedilmesi güç bir enerjiyle dolduruyordu.

Carrion başını geriye atıp uçurumun zirvesine bir bakış atarak, “Ee, tırmanıyor muyuz?” dedi.

Fisher yukarıdaydı.

Bundan emindim. Onu *hissedebiliyordum*.

Gözlerimi kırpıştırarak uçuruma baktım ve kar yağmaya başladığını fark ettiğimde şaşırdım. Etrafımız gökyüzünden aşağıya tembelce daireler çizerek süzülen tombul kar taneleriyle doluydu. İçlerinden biri yanağıma kondu. Yüzümü silince parmak uçlarım gri bir tozla lekелendi ve bunun kar olmadığını anladım.

Gillethrye göğünden kül yağıyordu.

Bir kaya çıkıntısını kavradığımda muazzam bir gürültü geceyi yarıp geçti. Ses o kadar şiddetliydi, o kadar çok sayıda ses delirmiş gibi aynı anda haykırıp bağıyordu ki ayaklarımızın atındaki çakıl taşları titredi.

“Annorath mor!”

“Annorath mor!”

“Annorath mor!”

“Tırmanın,” diye bağırdım. *“Tırmanın!”*

Zirveye ulaşmamız on dakika sürdü.

Tanrılara şükürler olsun ki hepimiz bir şekilde tek parça halindeydik.

Ellerimiz derin yarıklarla dolu, derimiz kan içindeydi ama önemli değildi. Kendimizi çekip uçurumun öteki tarafına attığımızda karşılaştığımız manzara bir kâbustan farksızdı.

Etrafımızda göle bakan devasa bir amfi tiyatro yükseliyordu. Oturaklarla dolu basamaklar sonsuzluğa kadar uzanıyor gibiydi, yapı o kadar devasaydı ki beynim boyutunu idrak edemiyordu. Bina –tabii buraya öyle denebilirse– bir tür mega yapı olmalıydı. Yüz binlerce insan yerlerini almış avazları çıktığı kadar bağıyorlardı.

“Annorath mor! Annorath mor! Annorath mor!”

Korkunç tezahüratları iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. Cıvanın Kış Sarayı'nın demirhanesinde bana tısladığı ilk sözcüklerdi

CALLIE HART

bunlar. Fisher'ı hiç beklemediğim bir şekilde etkileyen, korkutan sözcüklerdi. Nedenini artık biliyordum. Burası sıradan bir amfi tiyatro değildi. Bir mezbahaydı. Ve üçümüz de sahnede duruyorduk.

“Ne bağıyorlar böyle?” diye sordu Carrion nefes nefese.

Lorreth dehşet dolu bir sesle ona cevap verdi. “Bizi özgür bırak.”

“Bizi özgür bırak! Bizi özgür bırak! Bizi özgür bırak!”

Sözcükler sanki kafamın içinde konuştuğum dile çevrilmiş gibi artık ne dediklerini anlayabiliyordum. Yüzlerce kişi özgür bırakılmak için yalvarıyordu. Onlara bakmaya bile dayanamıyordum.

Dikkatimi seyirciler yerine önümüze kazılmış derin çukura verdim. İçindeki geniş labirente. Öteki ucundaki yükseltilmiş platformu güçbela seçebiliyordum. Üzerinde birkaç kişi oturuyordu. Platformun dibinde, labirente inen bir dizi taş basamağın tepesinde Fisher duruyordu. Dört bir yanımızı saran devasa yapının ortasında siyah bir leke gibi görünüyordu ama o olduğunu biliyordum. Hem de adım gibi.

“Beş cehennem aşkına, bu da ne böyle?” diye fısıldadı Lorreth.

Arkamızdan gelen ses kanımı dondurdu. Onu son duyuşumda Madra'nın sarayındaki Aynalar Salonu'nda ona merhamet etmem için bana yalvarıyordu. Şimdiyse, “Burası cehennemin ilk katı, Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth. Ama diğer beşini de sana göstermeyi çok isterim,” diyordu.

Madra'nın muhafızlarının yüzbaşısı Harron, Lorreth'ın birkaç santim arkasında duruyordu. Zayıf kafatasının yuvalarında parıltıyan gözleri aşınmış metal kürelerden ibaretti, saf cıvadandı. Dudakları incecik ve soyulmuş, teni buruşuk ve yarı saydamdı. Lorreth'ın boğazına dayadığı hançeri fark ettiğimde dudakları, kırık dökük dişlerini gözler önüne seren geniş bir sırıtışla kıvrıldı.

“Sırf kıza ulaşmak için bir an bile düşünmeden boğazını kesebilirim,” dedi Lorreth'ın kulağına hırıltılı bir sesle. Tüyler ürpertici gözleri kafasında fırıl fırıl dönüyordu. Bana baktığını yalnızca yüzünü bana doğru çevirdiği için anlamıştım. Sırıtışı daha da kötücül bir hal

aldı. “Son zamanlarda bir sürü bela açtın, Saeris. Uzun zaman önce uslu bir köpek gibi ölmeliydin. Ama bir önemi yok. Belki böylesi daha iyidir.”

Harron.

Harron nasıl hâlâ hayattaydı? Burada, Yvelia’da ne işi vardı? Bu hali... hiç mantıklı değildi.

Lorreth onun hakkından kolayca gelebilirdi. O, safkan bir Fae savaçısıydı, Yüzbaşı ise sadece bir insandı. Görünüşe göre çok kötü durumdaki bir insan. Savaşçı kolayca arkasını dönüp onu silahsız bırakabilirdi. Tam da bunu yapacağından emindim ama... arkasındaki uçuruma binlerce doyumсуuz tırmanıyordu.

Ağızlarından sicim gibi damlayan zehirli salyalarıyla dört ayak üzerinde bize doğru ilerliyorlardı. Bu doyumсуuzlar yakın zamanda dönüşmüş gibilerdi ve bu, onları çok daha ürkütücü gösteriyordu. Kıyafetleri biraz kirli olsa da çoğu hâlâ tek parçaydı. Ten renkleri solmamıştı. Yakında çürüyüp gideceklerdi ama şimdilik hâlâ bir Fae’e benziyorlardı. Ve bizi *mideye indirmek* istiyorlardı. Yükselen bir dalga halinde hızla ilerliyorlardı ama Harron’ın minik bir el hareketiyle hepsi duraksadı. *Harron* bu canavarlara nasıl hükmedebilirdi?

Yüzbaşı boştaki elini öne uzattı; Carrion’ın yanındaki hava önce sertleşip sonra cam gibi çatlarken parmakları gayretle titredi. Çatlaklar yarıklara dönüştü ve çok geçmeden hava içine göçüp dönen bir girdap yarattı. İçinden üst üste binmiş acı çığlıklarını andıran bir ses yükseldi.

“Yürümek çok vakit alır,” dedi Harron. “Hem oyunların başlangıcını kaçırmamanızı istemeyiz, değil mi?” Başıyla girdabı işaret etti. “Girin. Hemen. Elinizi çabuk tutarsanız dostunuza veda edecek vaktiniz kalabilir.”

Bu, Fisher’ın gölge geçidine hiç benzemiyordu. Harron’ın girdabında doğru olmayan bir şeyler vardı. Doğanın kanunlarına karşı çıkan bir sapkınlık gibi geliyordu ve tüm içgüdülerim bana kesin bir dille içine girmememi söylüyordu. Ama başka seçeneğim mi vardı?

CALLIE HART

En az üç yüz doyumsuz uçurumun kenarına toplanmıştı. Hepsinin bakışları donuktu. İçlerinde, bir zamanlar oldukları Fae'e dair hiçbir iz yoktu. Sadece açlık ve ölüm vardı. Havadaki parıldayan anomaliye girmektense göle geri atlamayı yeğlerdim... ama bakışlarım Lorret-h'inkileri bulduğunda dostum başını yukarı aşağı salladı.

“Endişelenme, Saeris. Git. Hemen arkanda olacağız.”

*Tanrılar aşkına, lütfen her şey korkunç derecede sarpa sarmasın. Omzumun üzerinden platforma ve basamakların tepesinde duran siyah lekeye bir bakış attığımda midem gerginlikle kasıldı. Burada-
yız, Fisher. Ne faydamız dokunacak bilmiyorum ama geliyoruz.*

Ondan bir cevap beklemiyordum ama Harron'ın geçidine adım atarken Fisher'in sesi zihnimi doldurdu.

Saeris? Zihnimdeki sesi panik doluydu. Saeris, sakın buraya gel-me!”

Fakat artık çok geçti. Harron'ın girdabı beni parçalarımaya ayırma-ya başlamıştı.

40

Tanışma

Gördüğüm ilk şey o oldu.

Her zamanki gibi.

Kalbim ve ruhum onu tam olarak nerede bulacağını biliyordu.

Fisher platforma uzanan basamakların dibinde diz çökmüştü. Üstü başı kan içindeydi, her yanı kesik ve sıyrıklarla doluydu ve saçları terden sıırsıklamdı. Kurt başlı boyun zırhı her zamanki yerinde parlıyordu ama üzeri hem kırmızı hem siyah kan damlalarıyla lekelenmişti. Deri zırhıysa paramparçaydı. Göğüslüğünde kocaman kesikler vardı. Bilek zırhları kurumuş kanla kaplıydı. Bitkin görünüyordu ve ağzından kesik nefesler alıyordu. Başını çevirmese de göz ucuyla bana bakıyordu ve bu bile ardında saklı korkuyu ve perişanlığı görmeme yetmişti.

Buraya gelmemeliydin, Minik Osha, dedi zihnime. Sözleri yenilgiyle dolup taşıyordu. Lorreth ve Carrion hemen arkalarında Harron'la yanımdaki geçitten çıktığında Fisher'in omuzları düştü, gözleri kapandı. Seni bundan korumak istedim. Benimle acı çekmeni istemedim.

Fisher'in başı, sanki bir enerjiyle çarpılmış gibi geriye düştü. Dişleri ortaya çıktı ve boynundaki kaslar gerildi.

CALLIE HART

“HAYIR!” Yanına koşmak istedim ama ayaklarım kımıldamadı. Olduğum yerde donakalmıştım.

“Hepinize selam olsun, dostlarım. Hoş geldiniz! Henüz sizinle tanışma fırsatı bulamadım.” Buz gibi bir ses havayı tırpan gibi kesti.

“Tanrılar aşkına,” diye tısladı Lorreth. Bakışlarımı Fisher’dan bir saniye bile ayırmak istemiyordum ama mecburdum. Kimin konuştuğunu bilmem...

Has...

...siktir...

Dulun Zehri yüzünden halüsinasyon görüyordum.

Karşımdaki manzaranın başka bir açıklaması olamazdı.

Platformun ortasında Malcolm oturuyordu. Güzel hatları ve gümüş rengi saçlarıyla onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Sesin sahibi de oydu. O olmalıydı çünkü iki yanında oturanları *tanıyordum*. Onlar da beni çok iyi tanıyordu.

Kürsünün sağ tarafında Belikon oturuyordu.

Soldaysa... Madra.

İkisi de gözalcı kraliyet kıyafetleri içindeydi. Yvelia Kralı koyu yeşil kadifelerini kuşanmış, Zilvaren Kraliçesi ise yüksek yakalı, altın renkli simli bir elbise giymişti.

Gözlerimi kırpıştırarak halüsinasyonu defetmeye çalıştım ama ikisi de vampir kralının yanındaki yerlerinde oturmaya devam ettiler.

Carrion’ın yüzü kireç kesilmişti, her zamanki kibrinin yerinde yeller esiyordu. Platforma sıralanmış üçlüye gözlerinde apaçık bir öfkeyle bakıyordu.

“Madem kimse bizi tanıştırmaya zahmet etmiyor,” dedi Malcolm, “senin Saeris olduğunu varsayıyorum. Boyuna posuna ve göğsündeki sembole bakılırsa *sen* de Kingfisher’ın Lupo Proelia’sındansın. Başıma sayısız dert açan General değilsin ama. Hayır, Renfis’i tanıyorum. O halde Lorreth olmalısın. Barillieth’teki kuleleri yıkıp binlerce evladımı katleden Lorreth.” Donuk gri gözleri öfkeyle parladı. Fakat bakışları Carrion’ı bulduğunda sakinleşti. “Sen kimsin bilmiyorum.”

Carrion abartılı bir reverans yaptı, ona saygı göstermek değil, alay etmek için yapılmış bir hareketti. “Carrion Sw—”

Malcolm başıyla Harron’a işaret verince Yüzbaşı hançerinin kabzasını Carrion’ın kafasının arkasına geçirdi. Darbe kızıl saçlı adamın sözünü yarıda kesip dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

Fisher hırladı, hâlâ bütün vücudunun kasılmasına neden olan acıyla mücadele ediyordu. Lorreth de ben de kılıçlarımıza uzandık ama Belikon gümbürtülü bir kahkaha patlatıp bir elini kaldırdı. “Aptallık etmemenizi tavsiye ederim. Kılıçlarınız burada hiçbir işe yaramaz. Havadaki enerjiyi hissedemiyor musunuz?” Sırıtarak gökyüzünü, hâlâ süzölmeye devam eden kül zerreciklerini işaret etti. “Burası bir mezar yeri. Hava, ölümlü dolu. Altımızdaki zemin kemik ve külden ibaret. Burada büyünüz size ulaşamaz.”

Işıltılı tacının altındaki sapsarı saçları bir örgüyle toplanmış Madra hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkardı. “Hiç değilse şanslarını denemelerine müsaade etmeliydin, kardeşim. Başlarının ne büyük bir belada olduğunu anladıklarında yüzlerinde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.”

Kardeş mi?

Ama... Belikon *nasıl* Madra’nın kardeşi olabilirdi?

İnsan. Fae. Vampir. Üç ırkın da temsilcisi şaşkınlığımızı benzer bir tatminle izliyordu.

Dilimi tutamadım. “Onu gerçekten müttefikin mi sanıyorsun? Yanılıyorsun. Cıvayı uyutan ve diyarlar arasındaki geçitleri kapayan oydu.”

Belikon alayla homurdandı. “Elbette oydu. Başından beri bunu Madra’nın yaptığını biliyorduk. Evet, başta öfkelenmiştik. Ama üzerinden asırlar geçince böyle husumetlerin ne kadar önemsizleştiğini görsen inanamazsın.”

“Öyle,” diye araya girdi Madra. “Ne de olsa geçidi kapamamın tek nedeni beni öldürmesi için o mahluku göndermiş olmanızdı. *Benim* de affedecek çok şeyim vardı.”

Belikon hafifçe başını eğerek Madra’nın suçlamasını kabul etti. “Doğru. Çok haklısın, kardeşim. Hepimiz hatalar yaptık. Neyse ki elimize

CALLIE HART

geçmişteki yanlışlarımızı telafi etme fırsatı geçti. Üçler Erki'nin tekrar toplanması sayesinde hepimiz asırlardır olmadığı kadar güçlüyüz.”

Belikon her şeyden haberdar mıydı? Bunca yıldır geçitleri kapayanın Madra olduğunu bile bile Fisher'ın babasını suçlamıştı. Finran'ı Zilvaren'e, ölümüne göndermiş sonra da diyarlar arası geçitlerin kapanmasından onu sorumlu tutmuştu. Onu hain ilan ederek Cahlish Hanesi'nin adına leke sürmüştü. Bedelini de tekrar tekrar Edina ve Fisher ödemişti.

Kral'a bakarken içim benzersiz bir öfkeyle doldu.

Lorreth da benimle aynı öfkeyi paylaşıyor gibiydi. “Sen bir yüz karasisin,” diye tısladı. “*Onun* yanında nasıl oturursun? Halkımız yıllardır Malcom'la savaş...”

“Savaş mı?” diye sözünü kesti Belikon küçümseyici bir kahkahayla. “*Savaşta* falan değildik, aptal herif. Sadece kardeşimin ordusunu doyuruyordum.”

Yine aynı şeyi söylemişti. Kardeş. Kafamda hâlâ soru işaretleri olsa da birkaç parça yerine oturuyordu. Belikon, Irrin'e teçhizat ve yemek göndermeyi reddetmişti. Gümüş –Malcolm'ın türünü tamamen öldürebilecek tek şey– ticaretine ambargo koymuş ve güneye tek bir parça gümüş göndermemişti. Ölmelerini istediği savaşçılara neden kaynak harcayacaktı ki? Düşmanlarını öldürmesini istemediği savaşçıları neden ölümcül silahlarla donatacaktı ki?

“Oyuncağına biraz nefeslenme fırsatı versen iyi olmaz mı, Malcolm?” diye sordu Madra mırılcasına. Meraklı gözlerle Fisher'ı inceledi. “Küçük oyunun başlamadan ölürse çok yazık olur. Seni tekrar yenip yenemeyeceğini merak ediyorum. İlk seferi kaçırdım.”

Malcolm irkilerek usulca kıkırdadı. “Ah! Elbette! Size küçük bir gösteri sözü vermiştim, değil mi? Üzgünüm, kardeşim.” Fisher'ı çektiği görünmez işkenceden kurtarmak namına hiçbir harekette bulunmadı. Fisher nefes nefese kalmış vaziyette elleriyle dizlerinin üzerine düştü, birden özgür kalmıştı. Malcolm kesme camdan kadehini ağzına götürdü ve içindeki koyu kıvamlı sıvı solgun dudaklarını

kırmızıya boyadı. Yüzünde kanlı, neşe dolu bir gülümseme belirdi. “Üçümüzün yeniden bir araya gelmesi beni *gerçekten* çok mutlu ediyor. Çok şey kaçırdın, Madra. Yokluğunda harika vakit geçirdik. Özellikle de son zamanlarda. Gillethrye’in düşüşü görülmeye değer bir manzaraydı, değil mi kardeşim?”

“Muhteşemdi,” diye ona katıldı Belikon. “Sen de oradaydın, değil mi it? Hepsini baştan sonra izledin. Hem de en ön sıradan!”

“*Siktir... git...*” dedi Fisher hırıltılı bir sesle. “Seni... *geberteceğim.*”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Everlayne’in babası yerinden kalktı. Fisher’a uzanan basamakları inerken yüzü nefretle doluydu. “Aynı Finran gibisin. Ağzı bozuk ve kibirlisin. Kendini dev aynasında görüyorsun. Herkese tepeden bakıyorsun. Ama üzerine bastığım pislikten daha değersizsin, *Kingfisher.*” Adını küfreder gibi tükürürcesine söylemişti. “Çok kıymetli dostlarına burada yaptıklarını neden anlatmıyorsun, ha?” Fisher’ın saçlarını kavrayıp başını geriye doğru çekti. “Ne oldu, çocuk? Dilini mi yuttun? Ah, bir saniye. Doğru ya. Onlara burada ne yaptığını *anlatamazsın*, değil mi?”

Belikon mümkün olmaması gereken bir hızla hareket etti ve dizini Fisher’ın çenesine geçirdi. Fisher sert darbenin etkisiyle geriye devrilip sırtüstü taşların üzerine yığıldı. Basamaklardaki kalabalıktan hararetle tezahüratlar yükseldi.

“*Hayır!*” Öne doğru bir adım attım ama bir çift el kolumu kavradı. Muhafızlar. Kış Sarayı’ndaki muhafızlar. Burada *normal* Faeler de mi vardı? Zihnim dört dönüyordu. Sağ kolumu sımsıkı kavramış adamla göz göze geldiğimde utancını fark ettim. Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen buradaydı ama yine de bir psikopatın emirlerini yerine getiriyordu. “Bırak beni!”

Belikon her zamanki şovmenliğiyle kollarını iki yana açarak etrafında döndü. Attığı kahkaha amfiteyatroyu inletti. “Ne dersin, Malcolm? Yaptıklarını onlara biz anlatalım mı? Yoksa onu yemininden azat edip *ona* mı anlattırırım?”

CALLIE HART

Malcolm cam kadehindeki kandan bir yudum daha aldı ve bakışlarını basamaklardaki binlerce seyircinin üzerinde gezdirerek tek omzunu silkti. “Bana kalırsa kararı onlara bırakmalıyız,” dedi keyifle. “Sonuçta elinde can veren *onlardı*.”

“*Yalancı*.” Lorreth platformun üzerine atlayıp Malcolm’ın kafasını koparacakmış gibi görünüyordu. “Onun suçu değildi!”

Elinde *can verenler* mi? Malcolm neyden bahsediyordu? Nihayet başımı çevirerek kendimi seyircilere bakmaya zorladım. Sıra sıra koltuklar Faelerle doluydu. Kıyafetleri siyah, tenleri...

Bir saniye.

Tenleri... *yanıktı*. Kıyafetleri sadece siyah değildi. Tütüyorlardı. Ağızları sanki korkunç bir çığlığın ortasında donakalmış gibi açıktı. Ve gözleri... Tanrılar aşkına... Gözleri ya kayıptı ya da erimiş bir jela-tin gibi yuvalarından dışarı akıyordu. Kadınlar. Çocuklar. Erkekler. Hepsi ölüydü. Diri diri yanmış olmalarına rağmen hepsi bir şekilde hâlâ hareket ediyordu. Hepsi ıstıraplarına hapsolmuştu.

Carrion onu tutan Fae muhafızlarıyla cebelleşerek etrafımızı saran kâbusu inceledi. “*Hasiktir*,” diye fısıldadı.

Belikon ellerini çırttı, yaşadığımız dehşetten büyük zevk aldığı ortadaydı. “Haklısın. Onlara *sormalıyız*,” dedi. Soruyu haykırdığında sesi doğal olmayan bir gümbürtüyle amfiteyatronun dört bir yanında yankılandı. “Ne dersiniz, Gillethrye Faeleri? İtin dilini çöze-yim mi? İşlediği suçları itiraf etmesinin vakti geldi mi?”

Hep bir ağızdan yükselen vahşi haykırışlar kulaklarımı çınlattı. Belikon’un, Fisher’in bunun hakkında konuşmasını uzun zamandır engelleyen yemini bozması için mi bozmaması için mi için bağırdıklarını seçemiyordum. Hepsi kuru gürültüden ibaretti. Gerçi Belikon tepkilerinden memnun görünüyordu. “Güzel. Çok güzel. Gillethrye Faeleri kararlarını verdi.” Kral tekrar Kingfisher’a döndü. Omuzlarına şiddetle avuçlarını indirip kavrayarak onu sertçe sarstı. “Seni bize ettiğin yeminden azat ediyorum, Gillethrye’in Kıyameti. Hadi, dostlarına yıllar önce bizlerle yaptığın anlaşmayı *tüm* detaylarıyla anlat.”

41

Gillethrye

Fisher ağzına bulaşmış kanı silerek güçlkle ayağa kalkmaya çalıştı. Bunu yapmak kalan gücünün son kırıntılarına mal olmuş gibi görünse de ağır hareketlerle doğrulmayı başardı. Sendeleyerek bize doğru geldi ve yaralarını bütün netliğiyle gördüğümde kalbim paramparça oldu.

Güçbela yürüyorsun.

Gözleri muazzam bir acıyla doluydu. Fakat nedeni vücudunun her yerini kaplayan derin kesikler değildi. Bu yerd.

İyi olacağım, Osha. Zihnindeki sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Lorreth ona yardım etmek için Fisher'a uzandı ama Harron hırslayarak onu geriye itti. "Ne yaptılar sana?" diye sordu savaşçı.

Fisher gülümsedi, dişleri kanla lekelenmişti. "Sanırım buna... ödeşmek demiştin? Değil mi, Harron?"

"Bana yaptıklarından sonra az bile," dedi muhafız tükürürcesine. "Seni çoktan gebertirdim ama..."

"Kapa çeneni, insan," diye azarladı Belikon. "Kingfisher'in anlatacakları var. Onlara nasıl *beni* kandırabileceğini sandığını anlat, it."

Fisher nihayet konuşmaya başladığında sesi bitkindi. "Sürü, Gillethrye'in kapılarına dayanmıştı. On binlerce vampir. Güneydeki

CALLIE HART

ordularımız daha küçük bir doyumsuz grubuyla uğraşıyordu ama o, bir dikkat dağıtmacadan ibaretti. Malcolm'ın askerlerinin büyük kısmının Gillethrye'a ilerlediğinden çok geç haberimiz oldu. Gölge geçidimden yeteri kadar savaşçı geçiremezdim. Bu yüzden de Ren ve diğer kurtlardan birkaçını alıp kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaya karar verdim.”

“*Kibre* bak,” diye tısladı Belikon. “Yedi savaşçıyla yirmi bin tanesine kafa tutacak. Gerçekten hepsinin hakkından gelebileceğini düşünmüş!”

Fisher, Kral'ı duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. “Zamanında yetişemedik. Geldiğimizde sürü çoktan şehre girmişti. Faelerin hepsi sokaklara dökülmüş, İlk Şarkı Festivali'ni kutluyordu. Bu da doyumsuzların işlerini kolaylaştırdı tabii. Çekirge sürüsü gibi şehre akın ettiler ve önlerine çıkan herkesle karınlarını doyurdular. Ya kurbanlarının kanlarını kuruttular ya da onları acı dolu bir ölüme mahkûm ettiler.”

Lorreth tüm bunları biliyormuş ve o gün olanları tekrar dinlemek ruhunu sızlatıyormuş gibi gözlerini yere dikip Fisher'ı başıyla onayladı. Fakat Fisher tekrar konuşmaya başladığında hızla ona döndü. “Ren ve diğerlerini bırakıp Malcolm'ı bulmaya gittim. Onu tek başıma öldürmeyi denemeye karar verdim. Ama ondan önce karşıma başka biri çıktı. Annemi öldüren piç kurusu.”

Belikon dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Günahlarımı ortaya dökmenden utanacağımı mı sanıyorsun? Tekrar düşün. Anne dediğin o orospu sözde yaşayan en güçlü kâhindi ama bir boka yaramadı.” Kıs kıs güldü. “Yaptığımı inkâr edecek değilim. Zorla rahmine yerleştirdiğim veledi doğurur doğurmaz o kaltağın boğazını kestim. Kahrolasınca yalanlarından bıkmıştım.”

“Sana hiç yalan söylememişti,” dedi Fisher düz bir sesle. “Gerçek, hayatına mal olsa bile yalan söyleyemezdi.”

Belikon, Fisher'ın sözlerine kulak asmadı. “Lafı uzatma. Onlara yaptığımız anlaşmayı anlat.”

“Malcolm da ev sahibine katıldığında Belikon’la aslında birbirlerine düşman olmadıklarını anladım. Mütteliklerdi ve kan lanetinin öncesinden beri işbirliği yapıyorlardı. Madra’nın da müttelikleri olduğunu bugün öğrendim. Hâlâ yaşayan birkaç Gillethrye sakini için pazarlık yapmak istedim ve Belikon bana bir anlaşma sundu. Bir sikke çıkardı. Sadece Gillethrye’da kullanılan bir sikke. Şehirdeki Faelerin kullandığı en küçük para birimi. Para yaprak desenli kısmı üste gelecek şekilde yere düşerse Malcolm sürüsünü şehirden çekip başka hiçbir canlıya zarar vermeden gidecekti. Fakat balık desenli kısmı üste gelirse şehri fethedip altını üstüne getirecek, ben de hâlâ hayatta olanları ölümlerine terk ederek ileri bir tarihte onunla savaş alanında yüzleşecektim.”

“En güzel kısımları atlıyorsun,” diye araya girdi Belikon. “Sikkeye dokunması ya da yere düşüşüne müdahale etmesi yasaktı. Sonuç belli olana kadar bana ya da kardeşime zarar vermesi de öyle. Güzel kafalarımızın üzerindeki tek bir saç teline bile dokunamazdı. Ve sonuç belli olana kadar kimseye anlaşmadan ya da Malcolm’la kardeş olduğumuzdan bahsedemeyecekti. Şartlarımızın hepsini kabul etti. Bir avuç köylüyü kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki bana kan yemini etmeye razı oldu.”

“Kulaklarınızı dört açın! En sevdiğim kısım geliyor!” diye bağırdı Malcolm platformdaki yerinden.

Belikon, Fisher’ın önünde durdu. Burnunun ucuyla Fisher’ın yanağı arasında sadece birkaç santim vardı. Sanırım Kral onun gözünü korkutmaya çalışıyordu ama Fisher’ın bakışları benimkilere kenetlenmişti. O şerefsizi biraz bile umursamadı. “Sikkeyi attım...” dedi.

“Ben de havadayken yakaladım!” Malcolm kadehini havaya kaldırdı.

“Sikke yere hiç düşmedi,” diye fısıldadım.

“Sikke yere hiç düşmedi!” diye tekrarladı Belikon alaycı bir kahkahayla.

Fisher’ın güzel gözlerinden kelimelere dökülemeyecek kadar büyük bir hüznün geçti. Cıva, gümüş renkli ince bir dantel gibi sağ gözbebeğine yayılmıştı ve hiç kıpırdamıyordu.

CALLIE HART

“Malcolm’ın evlatları kendilerine güzel bir ziyafet çekti, değil mi it?” Belikon pis bir sırıtışla ve yüzünü biraz daha eğerek alnını Fisher’ın kafasının yanına dayadı. Fakat yine ondan bir tepki alamadı. Fisher’ın kendi üzerindeki kontrolü inanılmazdı. Boyun zırhının altından dışarı fırlayan kanatları fark ettiğimde gözlerim doldu ve görüşüm bulanıklaştı.

“Şehri bu yüzden yaktım,” dedi Fisher. Lafı dolandırmamıştı. Alayıp pullamamıştı. “Bir barikat kurdum ve kimsenin kaçmasına izin vermedim. Malcolm’ın sürüsü herkesi ya ısırmış ya da öldürmüştü. Hepsi gözlerimin önünde dönüşüyordu. Gillethrye’da soylu ve sıradan olmak üzere yaklaşık iki yüz bin Fae yaşıyordu. Malcolm’ın ordusuna katılmaları koca diyarın sonu olurdu. Ben de emri verdim. Yapılması gerekeni yaptım.”

Malcolm abartılı bir tavırla dudaklarını bükerek, “Şerefsizlik etti,” dedi. Platformdan inmişti ve Madra’nın da taş basamakları inmesine yardım ediyordu. Birlikte yanımıza yürümeye başladıklarında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Kurallarda işime yarayacak açıklıklar bulmayı seviyorum. Ama aynısı bana yapıldığında keyfim kaçıyor. Zavallı, küçük Kingfisher’a biraz daha eziyet etmeye de bu yüzden karar verdim. Azıcık zalimce olduğunu itiraf ediyorum ama...”

“Sen zulmü hep bir sanat gibi icra ederdin zaten, kardeşim,” dedi Madra aptal aptal sırıtarak. Madra adamın elini bıraktı ve ağır adımlarla Fisher’ın çevresinde dolandı, gözleri merakla parıldıyordu. “Yakışıklılığı insanın içini *sızlatıyor*, değil mi? Onu neden evcil hayvanın yapmak istediğini anlayabiliyorum. Hikâyenin kalanını dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Eh, hayal edebildiğim en şeytani ve ölümcül labirenti yarattım, sevgili kardeşim,” dedi Malcolm sanki cevap gün gibi ortadaymışçasına. “Belikon’un sikkesini labirentin merkezine sakladım ve etrafına bu amfitiyatroyu diktim. Koltukları da şuradaki zavallı kanayan kalbin kurtarabilmiş olmayı dilediği yaratıkların durmaksızın yanan cesetleriyle doldurdum. İstiraplarına bir son vermek için tek yapması

gereken sikkeyi bulup yere düşmesini sağlamaktı. İş işten geçmişti tabii. Faeleri kurtarması artık mümkün değildi ama hiç değilse acılarını dindirecekti. *Sonra,*” diyerek dramatik etki yaratmak için bir süre duraksadı, “bana savaşta meydan okuyarak intikamını almakta özgür olacaktı.”

Madra altdudağını yalayarak parmaklarını Fisher’in çenesinde gezdirdi.

“Ona sakın *dokunma!*” Debelenerek muhafızların ellerinden kurtulmaya çalıştım ama kolumu daha sıkı kavradılar. Kraliçe sırtarak Fisher’in daha da yakınına girdi, o kadar ki elbisesinin transparan kumaşının ardından sertleştiğini gördüğüm meme uçları etrafında dönerken Fisher’in koluna sürtündü.

Fisher’in dudaklarından alçak sesli, tehditkâr bir hırıltı döküldü. Nefretle dolup taşan gözlerini Zilvaren Kraliçesi’nin üzerine dikti. “Elini üzerimden hemen çekmezsen az sonra olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın.”

“Lütfen ama.” Madra bu tehdidini elini umursamazca sallayarak geçiştirdi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana istediğim her şeyi yapabilirim. Malcolm daima oyuncaklarıyla oynamama izin verir.”

“Dikkat et de oyuncak seninle oynamasın,” dedi Fisher sertçe. “Belki bugün olmaz ama *seni* bulacağım, Madra. Gölgelerden kork, sürtük. Ben onlardan ibaretim. Çok yakında, bir gece aralarından fırlayıp gırtlığımı keseceğim.”

“Ne şanslı bir kadınımsın.” Madra umursamaz davransa da gerçeği durduğum yerden bile görebiliyordum. Fisher’in zehirli tehdidi onu biraz sarsmıştı. “*Ben* senin gibilerin özel ilgisini hak edecek ne yapmışım ki?”

“Eşimi daha *çocukken* kısırlaştırdın,” dedi öfkeyle. “Sırf bu yüzden ölümsüz hayatını bitmek bilmez bir ıstıraba dönüştüreceğim. Senin gibi şeytani bir aklın bile kavrayamayacağı türden sonsuz bir işkenceye. Artık huzur ne bilmeyeceksin. İmparatorluğunu yerle bir edeceğim ve adını tarihten kazıyacağım. Seninle işim bittiğinde

CALLIE HART

Ölümsüz Madra hiç var olmamış gibi olacak. Sen de benim emri-me girecek, sonsuza dek acı çekeceksin. Ve bunu kimse bilmeyecek. Kimse umursamayacak.”

Fisher’in sözleri, hepsinin altında yatan saf, katıksız nefret karşısında sarsıldım. Bunun onu bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Ona kısırlaştırıldığımı anlattığımda tuhaf davranmıştı evet ama... ondan *böyle* bir tepki almak?

Ajun Geçidi Kahramanı Kingfisher toprakta dizlerinin üzerindeydi. Perişan olmuş, kan revan içinde kalmıştı ama hepsine rağmen, intikam yemini bir kraliçeyi titretecek kadar korkutucuydu. Madra sarsak adımlarla geri çekildi, yüzündeki gülümseme solup gitti.

Belikon’a dönerek, “Ne demek istediğini şimdi anlıyorum, kardeşim,” dedi titrek bir sesle. “Epey öfkeli biri, değil mi?”

“Sohbetiniz bitti mi? Hikâyemi mahvediyorsunuz,” diye huysuzlandı Malcolm.

Madra soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı ama artık Fisher’in yüzüne bile bakamıyordu. “Haklısın, bir tanem. Özür dilerim. Asi kahramanımız sonra ne yaptı?”

“Labirentime girdi ve bizi uzunca bir süre eğlendirdi.” Malcolm, Fisher’in sırtına hafifçe vurdu. “Ara sıra onunla oynamaları için birkaç dostumu gönderdim. Bazen ben de ziyaretine gittim. Her seferinde *harikulade* sohbetler ettik. Sonra, günün birinde labirentin merkezine ulaştı. Ne denli şaşırdığımı inkâr edemem. Başarmasının daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Ne kadar sürmüştü, Fisher? Yüz yıl mıydı?”

“Yüz iki.” Fisher’in gözleri, sanki fırtınanın ortasında tutunabileceği tek dalı benmişim yine bana çevrilmişti.

“Doğru ya. Yüz iki yıl. Sonraki sekiz yılı da sakladığım sikkeyi bulmaya çalışarak geçirdin, değil mi aşkım?”

Fisher, üç ırkın hükümdarı onunla bir oyuncakmış gibi oynamaya başladığından beri ilk kez irkildi.

Ben de öyle.

Aşkıım. Söyleyebileceği onca şeyin arasından özellikle bunu seçmesi...

Fisher...

Başını belli belirsiz iki yana salladı. *Yapma. Ellerine koz verme. Daha da tepemize çıkarlar.*

Malcolm kıkırdadı. “Sonra bir gün Taladaius biricik Kingfisher’ımızı kontrol etmeye gitti ve yerin, ayaklarının altındaki taşı çatlatıp bir delik açacak kadar şiddetle sallandığını söyledi. Ne olsa beğenirsiniz! Bir sır ortaya çıkıvermiş!”

“Dur tahmin edeyim,” diye araya girdi Madra. “Güzeller güzeli labirentinin altında bir cıva havuzu saklıydı. Ve ansızın uyanıvermişti.”

“Aynen öyle! Ne zeki kadınsın.”

Belikon kısıtı donuk gözlerini beni suçlarcasına üzerime dikti. “Aynı titreşimler sarayımı da sarstı.”

Malcolm cık cıkladı. “Kargaşa! Kaos! Taladaius’un söylediğine göre Kingfisher’ımız cıva havuzuna bir göz atmış ve hiç düşünmeden deliğe atlamış. Ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi. Beni çok şaşırttın, Fisher. Sana birçok kez labirentimden çıkma fırsatı sundum ama hepsini geri çevirdin. Sonra ansızın gittin. Bunca zavalı yaratık acılarına bir son vermen için eline bakarken hem de. Kulağa *hiç de* karakterine yakışır bir şey gibi gelmiyordu. Söylesene,” dedi Malcolm topuklarının üzerinde dönerek. “Meraktan ölüyorum. Labirentte geçirdiğin yüz on yılın ardından seni nihayet kaçmaya ikna eden şey neydi?”

“Onu can sıkıntısından öldürdün ve daha fazla dayanamadı,” diye tersledi Carrion. Şimdiye dek dilini tutmayı başarmış olması bile mucizeydi. Durum ne kadar vahim olursa olsun, Carrion birine laf çarpma fırsatını geri çevirecek biri değildi. Malcolm üzerine yürüdü ve boğazını sıktı. Dişlerini göstererek yüzünü Carrion’ın boynuna eğdi.

“Senden hoşlanmadım, insan. Üzerinde... *tuhaf* bir koku var.”

“Muhtemelen... su perilerinin... her tarafıma... sürdüğü... garip... yosun... yüzündendir...” dedi Carrion güçlkle. “İlginç... kokuyordu.”

CALLIE HART

Tanrılar aşkına, ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu.

“Ukala,” dedi homurdandı Malcolm. “Buradaki işim bittiğinde kanını büyük bir zevkle kurutacağım.”

“Havuza neden atladığımı mı öğrenmek istiyorsun?” dedi Fisher. Dikkat dağıtmaya, vampir kralını Carrion’ın başından almaya çalışıyordu. Buradan sağ kurtulursak bu kadar aptal olduğu için o hırsızın boynunu kıracaktım. Gerçi Fisher benden önce davranabilirdi. Yine de Malcolm yemini yuttu. Carrion’ı bırakıp tekrar Fisher’a dönerken yüzü hâlâ tiksinti doluydu.

“Damarlarında akan delilik nihayet zihnini ele geçirdiği için gitti,” diye tahmin yürüttü Belikon. “Eninde sonunda bunun olacağını hepimiz biliyorduk. Gilleshrye’in kapılarına dayanmasından çok öncesinden beri bundan mustarip.”

“Bu doğru mu, aşkım?” diye sordu Malcolm. “Zihnindeki cıva nihayet seni delirtti mi?”

Fisher alnını ovuşturdu. “Daha iyi günlerim olmuştu ama hayır. O yüzden gitmedim.” Omuzlarını hafifçe eğerek ağırlığını topuklarına verdi. Onu öyle dikkatli izliyordum ki bu ufak hareketi gözümünden kaçmadı. Bunu yok yere yapmayacağını bilecek kadar çok kez dövüşmesini izlemiştim.

Gözlerim panikle irileşirken kaskatı kesildim. *Ne yapıyorsun, Fisher?*

Kaşları belli belirsiz seğirdi. *Sakin kıvıldama.* Dikkatini tekrar Malcolm’a çevirdi. “Babamın kılıcının beni çağırdığını hissettiğim için havuza girdim. Bunu yapmam gerekeceğini biliyordum.”

Dumana dönüştü. Yaralı ve bitkindi ama hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişim. *Bana* doğru geliyordu. Bir elini belime dolayıp beni tuttu. Öteki eliyle belimin diğer tarafına, kınında duran kılıca uzandı. Solace’ı çekmesiyle silah külle kaplı göğü aydınlatan parlak bir ışığa dönüştü ve Fisher saldırıya geçti. Bir sıvı gibi, şimşek gibi, *intikam* gibi hareket ediyordu.

Eğilerek etrafında döndü ve kılıcı ucu aşağıya bakacak şekilde çevirdi. Bir dizinin üzerine çökerek kabzayı iki eliyle kavradı ve bir yay çizerek silahı yukarıya...

...Belikon'un karnına doğru savurdu.

Her şey çok çabuk oldu. Hareketlerini zar zor takip edebiliyordum.

Belikon gafil avlanmıştı, orası kesindi. Kral'ın dudaklarından ıslak bir hırıltı dökülürken Fisher babasının kılıcını çıkardı ve tekrar etrafında dönerek ucunu adamın boğazına sapladı. Dişlerini sıkarak bütün gücüyle kabzayı ittirdi ve parlayan metal boylu boyunca Belikon'un boynundan dışarı fırladı.

"Senin hakkından gelmek için büyüye ihtiyacım yok, *sikik* herif," diye hırladı Fisher. "Bu benim için. Ama benden de öte annemle babam için."

Kuzeyin Büyük ve Parlak Sancağı Gümüş Şehir'in Ölümsüz Kraliçesi Madra kan dondurucu bir çığlık koyuverdi. Ve kıyamet koptu.

Bedelini Ödeyeceksin

Kan bir nehir gibi Belikon'un çenesinden aşağı döküldü. Karnındaki delikten de fışkırıyordu ve gece ayazı yoğun, sıcak sıvıdan bir buhar bulutu yükselmesine neden oluyordu. Malcolm'ın gözbebekleri dikey birer çizgiye dönüştü, yanaklarında siyah damarlar belirdi.

"Bu hiç akıllıca bir hareket değildi." Vampir, Fisher'ın üzerine atıldı ama havayı kesen gümüş renkli bir parıltı ona engel oldu. Avisiéth adamın boynunu sıyrıp geçti, Lorreth'ın kılıcı tenine neredeyse değmemişti ama bu bile piç kurusuna tiz bir çığlık attırmaya yetmişti. Küçük kesikten kara dumanlar yükseldi.

"KAÇIN!" diye bağırdı Fisher.

Amfiteyatronun sahnesi mahşer yerine döndü.

Harron bana doğru hamle yaptı. Gümüş gözlü canavar üzerime gelirken beni tutan aptal muhafızlar geri çekildi. Ellerim özgür kalır kalmaz belime bağlı hançerlere uzanıp *harekete geçtim*.

Cıva, Harron'a kesinlikle zarar vermişti. Yüzbaşı hâlâ ölümcül bir kararlılıkla hareket ediyordu ama eski hızından eser yoktu. Dahası, bu kez ellerim arkamda bağlı değildi. Saldırı duruşu alıp gardını

düşürdüğümde şaşkına döndü. Kendimi savunmaktan başka bir şey yapmayacağımı düşünmüş olmalıydı ama karnına sapladığım hançerle ona yanıldığını pek de kibar sayılmayacak bir biçimde göstermiştim.

“Orospu!” diye haykırdı. Geri çekildi ve karnından sarkan hançere bir bakış attıktan sonra onu çıkardı. Metal tangırdayarak yere düştü.

Birkaç metre ötemdeki Carrion, Simon’ı yıllardır kullanıyormuş etrafına savuruyordu. Üç doyumusuzu deşip kellelerini hızlıca uçurdu.

“KOŞUN!” diye bağırdı Fisher. “LABİRENTE GİRİN!”

“Kafesine dönmeye bu kadar hevesli misin, evcil hayvanım?” diye seslendi Malcolm. Eğik başı ve kulaklarına kaldırdığı omuzlarıyla saldırmaya hazırlanan çöreklenmiş bir kum engereğine benziyordu. Malcolm, Madra’nın parlak altın zırhlı muhafızlarını bir kenara iterek Fisher’a değil, Lorreth’a doğru yöneldi.

Savaşçı eğilerek Avisiéth’i havaya kaldırdı, tam vampire saldırıyordu ki Fisher’ın sesi onu durdurdu. “Lorreth, yapma! Saldırma! Ciddiyim! Labirente gir!”

Harron, “Bunun bedelini ödeyeceksin,” diyerek kendi hançerinin kabzasını burnuma geçirdi. Dikkatimin dağılmasına izin vermiş ve *bedelini ödemiştin*. Burnumdan fişkırarak kan Harron’ın kuru yüzüne sıçradı ama... beklediğim acı hiç gelmedi.

Dulun Zehri için tanrılara şükürler olsun.

Belikon dizlerinin üzerine çökmüş, yere yığılıverecekmiş gibi sallanıyordu ama hâlâ ölmemişti. Fisher kılıcını çıkardığında Solace’in çıkardığı sesi –kemiğe sürtünen metalin sesini– duymuştum ama aynı hatayı ikinci kez yapmaya hiç niyetim yoktu. Bakışlarımı Fisher’ın üzerinden ayırdım ve bütün dikkatimi Harron’a verdim. “Boyunu aşan işlere kalkıştın, sıçan,” diye tısladı Yüzbaşı. “Bu oyun binlerce yıldır tıkır tıkır işliyor. Hiçbirini idrak...”

Kalan tek hançerimi gevşekçe tutarak üzerine atıldım. Harron’ın savunmasını bir kez daha aşım omzunu kestim. Yanılıyordu. Evet, bu oyunu binlerce yıldır oynuyorlardı. Fakat bu, oyunun özünü

CALLIE HART

değiştirmiyordu. Öl ya da öldür felsefesine dayanıyordu ve kazanmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Yeter artık! *Gebert şu kızı!*” diye emretti Madra. Kraliçe çatışmamıza katılmamıştı. Bizi küplere binmiş vaziyette bir kenardan izliyordu ve güzel elbisesi irinle lekelenmişti.

“Kaç asırdır seni kirli işlerine alet ediyor, Harron?” diye sordum nefes nefese. Hançerinden kaçmak için geri çekilerek menzilden çıktım. “Çoktan yerin dibini boylaman gerekemez miydi?”

“Madra bana sonsuz bir ömür bahşet—”

“Ona hizmet edesin diye. Kölesi olasin diye. Çoğu mahkûmun cezasının bile bir sonu vardır. Ya serbest bırakılırlar ya da...” yukarıya doğru savurduğu hançerinden kaçtım “...şu bahsettiğin siyah kapıdan geçerler. Ama senin ıstırabın bitmek bilmiyor, değil mi?”

“Ölüm beni unuttu, kaltak. Adım listesine hiç girmedi.”

Dudaklarımın soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Bu anın hayali tüm düşüncelerimi işgal etmişti. Son yüzleşmemizde Harron beni alt etmişti. Elinde can vermenin kuyısından dönmüşüm ve bu yüzden onunla tekrar karşı karşıya gelmekten ödüm kopmuştu. Fakat şimdi o an gelip çatmıştı ve... ondan daha iyi olduğumu fark etmiştim.

Duraksadım. Oyalanmamı, tereddüt olarak görmesini sağladım ve Yüzbaşı yemimi yuttu. Hücuma geçerek hançerini boğazıma doğru savurduğunda yere çömeldim ve ayaklarını yerden kestim. Bundan sonrası kolaydı. Dönerek üzerine çıktım. Bacaklarımı boynuna dolayarak boğazım sıktım.

“*Kalk ayağa! Onunla bu kadar oynadığın yeter!*”

Madra'nın asabi bağırışları çok uzaktan geliyordu. Kulaklarımı Harron'ın hırıltılı nefesleri dolduruyordu. Yüzbaşı hançerini geriye doğru iterek uyluğuma saptırmaya çalıştı ama kolunu kavrayıp bileğini sertçe büktüm. Hançeri yere düştü.

“Bir saniye. Sanırım Ölüm az önce adını hatırladı, Harron,” dedim sesime sahte bir şaşkınlık katarak. Sonra da boynunu kırdım.

“*SAERIS! HADI!*” Bağıran bu kez Lorreth’ti. Malcolm labirente inen basamakların tepesinde sırtüstü yatıyordu. Yere nasıl yığıldığını görmemiştim ama çoktan kendine gelmiş ve kalkmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Solumda, Fisher bir eliyle Carrion’ı iteklerken diğeriyle altı doyumsuzu püskürtmeye çalışıyordu. Carrion tökezleyerek basamaklardan aşağı düştü. Fisher kılıcını doyumsuzlardan birinin karnına geçirdikten sonra Solace’ın yassı metaliyle boynuna öyle sert bir darbe indirdi ki yaratığın kellesi havaya fırladı. Fisher’ın vahşi gözleri benimkileri bulana kadar platformun etrafında gezindi.

“*Git! Çabuk!*” dedi. “*Hemen arkanda olacağım.*”

“Harron!” diye haykırdı Madra kederle. Doğruca üzerime koşmaya başladı. Yanıma ulaştığında ne yapacağını görmek için beklemedim. Harron’ın karnından çıkardığım hançeri kaparak labirente koştum. Basamakları uçarcasına aşarak Lorreth’la Carrion’a katıldım. İki de kılıçlarını çekmiş, saldırıya hazırды.

Fisher’ın elini sırtımda hissettiğimde içim büyük bir rahatlama ile doldu. Oyalanmadan yanımıza gelmişti. “Hadi, hadi, hadi!” diye bağırdı.

Dördümüz de koşmaya başladık.

Labirentin uğursuz ve karanlık girişi önümüzdeydi. Bir ağzı andıran geniş açıklığa koşarken parlak duvarların obsidiyenden yapıldığını fark ettim. Hepsi jilet gibi keskindi.

“İstedığınız kadar kaçın!” diye bağırdı Malcolm arkamızdan. “Labirent benim bölgem. Hepinizi canlı canlı yiyecek!”

Koşmaya hız kesmeden devam ederken Fisher elimi tuttu. Hiç bırakmadı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Lorreth nefes nefese.

Fisher beni sola çekerek bir çıkmaz gibi görünen obsidiyen koridoruna soktu. Ama öyle değildi. Sağımızda aynı anda ancak tek

CALLIE HART

kişinin geçebileceği genişlikte bir açıklık belirdi ve Fisher hepimizi hızlıca içeri soktu. “Labirentin ilk on hareketi hep aynıdır. İlk engel burada çıkar. Sonra merkeze uzanan yol değişir.”

“Yol değişir de ne demek?” diye sordu Carrion.

“Değişmek ne demekse o demek. Duvarlar kıpırdar. Hadi!”

Carrion’ın beti benzi atsa da koşmaya başladı. Bense duvarların hareket etmesinden ziyade “engel” kısmına takılmıştım. Bir de Fisher’ın yüz yılı aşkın süre boyunca buraya sıkışıp kalmasına. Gerçi en güvenli seçeneğimizin bu olduğunu düşünmese bizi buraya sokmazdı.

Yine sağa döndük. Lorreth köşeyi dönerken kayıp düştü. Önündeki duvara çarpsa da kalkıp koşmaya devam etti. Ne güzel. Yalnızca duvarlar değil, zemin de kaygan obsidiyenden yapılmıştı.

“Sola! Sola dönün!” diye bağırdı Fisher.

Bir planım var de. Canınızı kurtarmak için yarınlara yokmuş gibi koşarken birinin zihnine konuşabilmeniz büyük kolaylıktı.

Var, diye yanıtladı Fisher.

“Harika. Ne peki?”

Cevabı hemen geldi. *Sensin.*

Ben *miyim?* Şaka yapıyordu. Ve eğer şaka yapıyorsa espri anlayışı neredeyse Carrion’unki kadar berbattı.

Birazdan anlayacaksın, dedi.

Tam ona cevabımı hemen istediğimi söyleyecektim ki bir açıklığa ulaşmamızla midem kasıldı. İleride, açıklığın ortasında, sadece kâbuslara ait olabileceğini düşündüğüm türden bir yaratık duruyordu. Zilvaren çeşit çeşit örümceklerle doluydu. Yemek tabağı büyüklüğündeki kum örümcekleri salyalarıyla insanı uykusunda uyuşturup parmaklarını yedi. Fakat bu... bu...

“*Hasiktir!*” Carrion kayarak kışının üzerine düştü, neredeyse o şeye çarpacaktı. Yaratık, yetişkin bir adamın üç katı uzunluğundaydı ve sayamayacağım kadar çok bacağı vardı. Yumru şeklindeki arka gövdesi ettendi. Kırmızı ve siyah beneklerle dolu, gür ve uzun kıllarla kaplıydı. Ama... bakışlarım geri kalanına kaydığında midem

kasıldı. Ön yarısı Fae'di. Göbekli bir erkek gövdesiydi. Kolları bir deri bir kemikti. Yağlı, siyah renkli birkaç tel saç kel kafasına yapışmıştı. Kulakları yoktu. Gözleri ve burnu da. Yüzü sıra sıra dizilmiş sivri dişlerle dolu, daire şeklinde eşmerkezli devasa bir ağızdan ibaretti.

Yaratık başını Carrion'a doğru çevirerek tiz bir çığlık attı ve Fisher bir küfür savurdu. "Sakın kımıldama, Swift."

"Ne saçmalıyorsun sen!?" diye karşılık verdi Carrion. "Kesinlikle kımıldayacağım."

"Olduğun yerde kal," diye hırladı Fisher. "Seni göremez ve duymaz. Hareketlerini algılıyor."

"Ama..."

"Kılını kıpırdatırsan ölürsün," dedi Fisher sertçe.

"Tamaamm."

Lorreth kılıcını göğsüne dayayıp sırtını duvara yasladı. "Lanet örümceklerden nefret ediyorum," dedi.

"O bir örümcek değil. Adı Morthil. Bir iblis. Yakalanırsan seni iğnesiyle sersemletip diri diri yer. Hiç acele etmeden. Günlere yaya yaya..."

"Lütfen sus ve bana yenmekten nasıl *kurtulacağımı* anlat," diye inledi Carrion.

Fisher sertçe parmağını benimkine geçirip titrek bir nefes verdi. "Tek şansımız var," dedi. "Açıklığın üç çıkışı var. İki diğeri açıklıklara çıkıyor ve güvenin bana oralara ayak basmak *istemeyiz*."

Lorreth iblisle karşılaştığımızdan beri gözünü kırpmamıştı. "Duvarların hareket ettiğini söylemiştin. Doğru olanı seçtiğimizi nereden bileceğiz?"

Başını çok yavaşça, belli belirsiz çevirerek göz ucuyla bana bir bakış attı. "Labirentin merkezinde bir cıva havuzu var, Saeris. Onu bulmak gerek."

"Ne?"

Örümcek iblis öne doğru eğilerek başını hızla bana doğru çevirdi. Uzun, cılız bacakları hep birlikte hareket ederek onu bir adım ileri

CALLIE HART

taşıdığında Carrion korkuyla inledi. Havaya kalkmış sağ ön bacağı havada asılı kaldı. Onu indirecek olursa Carrion'ın kafasını ezecekti.

“Seni acele ettirmek falan istemem, Fane ama şu cıvayı bir an önce bulman beni çok mutlu eder,” dedi tiz bir sesle.

Fisher'in isteğinin neden olduğu şaşkınlığı üzerimden attım. Yapmam gereken bir iş vardı. Altından kalkabileceğime oldukça emin olduğum bir iş. “Bir havuz dolusu mu?” diye sordum.

Fisher elimi sıktı. “Koca bir havuz dolusu.”

Gözlerimi kapayıp odaklandım.

Cıvayı hissetmem uzun sürmedi. Derinlerde bir yerden ıstırap içindeki Gilleshrye halkıyla aynı sözleri tekrarlıyordu.

Annorath mor!

Annorath mor!

Gözlerimi açtım ve bakışlarımı gideceğimiz yöne diktim. “Orada,” dedim. “Bu taraftan.”

“Orası *hangi* taraf?” dedi Carrion gergince.

“En soldaki,” diye yanıtladı Fisher.

“*Lanet iblisin tam arkasındaki mi?*”

“Ben sana aksini söyleyene kadar kımıldama,” dedi Fisher.

Lorreth, Avisiéth'i daha sıkı kavrayarak açıklığın dört köşesini inceledi. “Planımız ne?”

“*Beslenmek. Ben beslenmek.*” İblisin tüylü ağzı kımıldamasa da hırıltılı sözcükler bir şekilde boğazından döküldü. Ön ayaklarını uzatarak havayı yokladı, avını arıyordu.

Lorreth'in yüzü dehşetle doldu. “İğrenç! Git başkasıyla beslen!”

Buradan sağ çıkarsak hayatımın geri kalanı boyunca bu anın travmasını yaşayacaktım. Fisher bu şeyle defalarca kez yüzleşmişti. Hangi yoldan gitmesi gerektiğini bilmeden karşısına dikilmişti. Hiç *yakalanmış* mıydı? Ya da...

Hayır. Bunları düşünme. Şimdi olmaz.

Bir nefes vererek kendimi topladım.

“Bir taş falan atıp dikkatini mi dağıtsak?” diye önerdi Carrion.

“İşe yaramaz. Göründüğünden daha zeki. Hareket eden bir nesnenin boyutlarını algılayabiliyor. Ama birbirine yakın duran büyük nesnelere ayırt edemiyor. Duvara yaslanır yavaş yavaş ilerlersek etrafından dolanıp kaçabiliriz.”

“Peki ben ne yapacağım?” dedi Carrion.

“Sen de ağır ağır sürüneceksin,” diye yanıtladı Fisher. “Kollarını ve bacaklarını yerden fazla kaldırmamaya çalış. Hadi başla.”

Önce Lorreth harekete geçti. Sırtını duvardan ayırmadan yürümeye başladı, sertçe yutkunup durduğundan boğazı birkaç saniyede bir geriliyordu. İblis sarsak hareketlerle başını bir o yana bir yana eğerek yerlerimizi tespit etmeye çalıştı ama Fisher haklıydı. Vücutlarımızla labirentin duvarlarını ayırt edemiyor gibiydi. Carrion kollarını uzatıp avuçlarını zemine bastırarak kendini öne sürüklemeyi başardı. Tek seferde pek fazla ilerleme kaydettiği söylenemezdi ama hiç yoktan iyiydi.

İblisin arkasındaki çıkışa ilk ulaşan Lorreth oldu. Duvara sımsıkı yaslandığım yerden geçide girmesini ve rahatlamamanın etkisiyle omuzlarının çöküşünü izledim. “Hadi,” dedi eliyle gelmemizi işaret ederek. “Gidelim buradan.”

Ona ilk katılan ben oldum.

Fisher’ın yanımıza ulaşmasına tam birkaç metre kalmışken duvar bir gümbürtüyle hareket etmeye başladı. “*Kahretsin.*” Bakışları önce benimkileri buldu, ardından da Morthil’e bakmak için arkasını döndü. Örümcek iblis başını ağır ağır bize doğru çevirdi. Ağzından ürkütücü bir tıkırtı yükseliyordu. Fisher, “*Koşun!*” diye fısıldadı.

İblis ani bir hızla harekete geçti. Bacaklarını açıp obsidiyenin üzerinde kayarcasına hareket ederek açıklığın öteki ucuna ilerledi. Fisher, Carrion’a doğru atıldı ve adamı bileğinden kavradığı gibi çıkışa sürüklemeye başladı. Lorreth saniyeler içinde yanlarında bitti. Carrion’ın gömleğini yumruğunun arasına sıkıştırarak onu ayağa kaldırdı. Ama Morthil çoktan bize ulaşmıştı.

CALLIE HART

Fisher, Solace'ı kaldırarak iblisin bacaklarından birini savuşturdu. Kılıç örümceğin uzvunu kesip havaya fırlamasına neden oldu. Morthil acı ve öfke dolu sağır edici bir çığlık koyuverdi.

Carrion, Simon'ı öne iterek iblisin şişman karnına sapladığında yaratık daha da hiddetlendi. Geriye çekilip yakınımızdaki bir duvara tırmandı ve kavisli iğnesini bir et bulma umuduyla delicesine savurmaya başladı ama parlak obsidiyene isabet etti. Duvara sertçe saplanan iğnesi ardında dev delikler bıraktı.

“Koşun!” diye bağırdı Fisher. “*Koşun!*”

Koştuk.

Dördümüz de açıklıktan çıktık ama Morthil duvarlara tırmanıp kayar adımlarla peşimizden geldi.

“Açıklığı terk edemez!” dedi Fisher. İblis iki yanımızdaki duvarlardan yukarı tırmandı ve öne doğru zıplayarak tam tepemize çıktı.

“BEN BESLENMEK!” diye kükredi. Gövdesini bükerek duvarların arasındaki yola atıldı ve iğnesini boşluğa soktu. İçgüdüsel bir tepkiyle önce duvara yaslandım, ardından hançerimi elimde döndürüp iblisin karnına sapladım. Asıl hedefim iğnesiydi ama darbem yeterince etkili olmuştu. Fisher, iblisin şaşkınlıkla ulumasını fırsat bilip birkaç bacağına daha kesti.

Sağ duvara tutunan uzuvlarını kaybetmesiyle Morthil dar geçide düştü ve büyük bir gümbürtüyle zemine çarparken neredeyse Loreth'ı ezecekti. Savaşçı geriye sıçradı ve Avisiéth'i kaldırarak kılıcını canavarın korkunç ağızına sapladı. Homurdanarak bütün ağırlığını silahın kabzasına verince metalin ucu iblisin kafatasının arkasından dışarı fırladı.

“Evet!” diye bağırdı Carrion. “Öldü mü?”

“Şimdilik. Yakında tekrar doğacak. Daha küçük boyutlarda ve daha hızlı geri dönecek,” dedi Fisher.

“O zaman bir an önce topuklayalım.”

Fisher'ın elimi tutması güven vericiydi ama artık grubumuza o rehberlik etmiyordu. Dizginleri ben ele almıştım. Attığımız her adımla cıvaya yaklaştığımızı hissedebiliyordum ama bir sorunumuz vardı.

“Neden durduk?” diye feryat etti Carrion.

“Duvarlar kıpırdanıp duruyor,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Dolayısıyla yol da değişiyor. Doğru yöne gittiğimizden emin olmam gerek ama durmak istemiyorsan buyur, ben seni takip ederim.”

Hırsız ellerini havaya kaldırdı. “Haklısın. Özür dilerim. Biraz diken üstündeyim sadece. Aklım başımda değil.”

Onu duymazdan gelerek kararımı vermeye çalıştım. Önümde üç seçenek vardı: Sağa veya sola dönecek ya da düz devam edecektik. Yollar gözüme sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu ve gerginliğim gitgide tırmanıyordu.

Diğer açıklıklardan birine çıkarsak ne olacak? diye sordum Fisher’in zihnine.

Çok kötü şeyler, diye karşılık verdi. *Ama fazla düşünme, Saeris. Bunu yapabilirsin. Sadece bizi labirentin merkezine götürmeye odaklan. Yolda başka sorunlarla karşılaşarsak üstesinden geliriz.*

Duymayı beklediğim cevap “çok kötü şeyler” değildi ama derin bir nefes alarak tekrar koşmaya başladım. “Bu taraftan.” Sağa döndük. Dört saniye sonra duvarlar hareket etmeye başladı, obsidiyen yere sürtünerek gideceğimiz yolu tıkadı.

“Kahretsin.” Midemdeki çekilme hissini takip ederek sola döndüm ama bunu yapar yapmaz duvarlar tekrar kıpırdadı, bu kez daha hızlı hareket ederek sürgülü bir kapı gibi önümüze kaydılar.

“Böyle yaptığını hiç görmemiştim,” dedi. “Malcolm önümüzü tıkamaya çalışıyor. Doğru yolda olmalıyız. Böyle devam et, Saeris.”

Biz hızlandıkça hareketli duvarlar da hızlandı. Önümüze atlama-ya, yolumuzu kesmeye devam ettiler ama sanki beni cıvaya bağlayan, onu doğru çeken bir iplik vardı ve obsidiyenin onu her koparışında yerine yeni bir tanesi oluşuyor, bana farklı bir yol gösteriyordu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Fisher gömleğimin yakasını tutup beni koca bir duvarın altında ezilmekten son anda kurtardığında kalbim çalışmayı bıraksa da durup adrenalinin etkisinin geçmesini bekleyecek vaktimiz yoktu.

CALLIE HART

Fisher derin bir nefes alarak, “Yaklaşıyoruz,” dedi. “Şeyden belli, çöken... şuraya geçin.” Labirentin duvarlarının üzerinden görünen amfiteatronun duvarlarını işaret etti. Gösterdiği yerde basamakların bir bölümü gerçekten de söylediği gibi çökmüştü. “Az... kaldı.”

Cıvanın zihnimde çınlayan sesi de şiddetleniyordu. Kendimizi bir köşeden atıp ötekine doğru koştukça beni cıvaya bağlayan ipliklerin güçlendiğini hissedebiliyordum. Neredeyse gelmiştik. Sadece birkaç köşeyi daha dönmemiz gerekiyordu.

“Sola! Hayır, sağa!”

Dördümüz de tempomuzu artırdık. Cıva artık seyircilerin bağırışlarına eşlik etmiyordu. Fısıldamaya başlamış, merakı kabarmıştı. *Gelıyor. Geliyor. Bu taraftan, Simyacı. Gel ve bizi bul.*

“Sağa!”

Parıldayan siyah obsidiyen yolumuzu kesti.

“Yine sağa!”

Sıradaki köşeden dönerken kaygan zeminde ayağım kaydı ve...

“*Ahhh!*” Sertçe yere düştüm. Zemin artık siyah parlak camdan değil, gümüş renkli soğuk bir şeydendi. Üzerime gülle gibi bir şey düştüğünde bir kez daha haykırdım ve Carrion’ın yerde yanıma katıldığını gördüm.

“Affedersin,” diye inledi.

Kaburgalarımın çoktan kırıldığına adım gibi emindim. Suyu öyle hızlı çarpmıştım ki iç organlarımın darbenin etkisiyle parçalanmaması bir mucizeydi. Acı içinde kıvranıyor olmalıydım ama şükürler olsun ki damarlarımda akan Dulun Zehri’nin etkisi hâlâ geçmemişti.

Fisher’in adalet rünü görüş alanımı doldurdu. Bana uzattığı elini tutup kalkmama yardım etmesine izin verdim. Yüzündeki kasvetli ifadeyi fark etmem birkaç saniyemi aldı. Önümüzdeki sikke dağını görmenin şokunu atlatamamıştım. Üzerine düştüğümüz şey buydu. *Sikkeler.*

Hepsi küçüktü, hemen hemen başparmağımın tırnağı kadarlardı. Parlak gümüş rengiydiler ve balık pulları gibi ışık saçıyorlardı.

Labirentin merkezinde kum tepelerini andıran dik tepeler halinde istiflenmişlerdi. Sayıları milyonları aşıyor olmalıydı.

Fisher nihayet labirentin merkezine ulaşmayı başardığında bununla karşılaşmıştı demek. Sekiz yılını burada, Belikon'un anlaşmalarında havaya attığı sikkeyi bulmaya çalışarak heba etmişti. Başarısız olmasına şaşmamalıydı. Siyah saçları serin esintinin etkisiyle yüzünün etrafında uçuşan Fisher sıkıntılı bir ifadeyle etrafı inceledi.

“Onca yılı burada kapana kısılmış vaziyette geçirdin, kardeşim. Nerede uyudun?” diye fısıldadı Lorreth. “Karnını nasıl doyurdun? Nasıl *hayatta kaldın*?”

Fisher başını öne eğdi. Artık özgürlüğüne kavuşmuş olmasına rağmen sanki burası ve yaşananlar hakkında konuşamamaya o kadar alışmıştı ki bunu nasıl yapacağını unutmuştu. Ağzını açıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Ben...”

“Hiçbirine ihtiyaç duymadı. Değil mi, aşkım?” Duvarlardan yankılanan ses dört bir yanımdan geliyor gibiydi. En yakınımızdaki tepelerden birinin bir kısmı kaymaya başladı ve sikkeler tıngırdarak yere yuvarlandı. Yığının üzerinde önce Malcolm'ın kafası, sonra omuzları ardından da vücudunun geri kalanı belirdi. Evlatlarının başarısıyla gurur duyan bir baba edasıyla bize gülümsedi.

“Artık bir vampir olsam da bir zamanlar Fac'dim. Damarlarımda akan, doğuştan gelen büyüüm hâlâ karanlık bir ezgi mırıldanıyor. Ben de bunu biricik Kingfisher'ımıza özel bu labirenti yapmakta kullandım. Dinlenmek ya da beslenmek gibi külfetlerle uğraşmasına gerek kalmasın diye. Oyun alanımın sınırları içinde kaldığı müddetçe hiçbirine ihtiyaç duymayacaktı. Ne düşünceli adamım, değil mi ama?”

“Bir asrı aşkın süre boyunca ufak bir kaçış için uykunun kollarına bile sığınmasına engel olup onu bu bok çukuruna katlanmak zorunda bıraktın, ha? Evet, çok düşüncelisin,” diye çıkıştı Lorreth.

Malcolm kıs kıs güldü ama keyifsiz bir sestti. “Ah, ama ıstırabını katbekat artırabilirdim. Beni çok hafife alıyorsun, Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth. Şimdi bile çıktığınız küçük yolculuğu çok daha

CALLIE HART

korkunç hale getirebilirdim. Bir an Morthil'in küçük grubunuzun işini bitireceğini sandım. Ama başarmanıza çok sevindim. Canımız sıkılmaya başlamıştı.”

“Orospu çocuğu,” diye tısladı Carrion alçak sesle.

Malcolm'ın arkasında altın sarısı saçlar belirdi ve çok geçmeden Zilvaren muhafızlarının altın zırhının kadınlar için olanını giymiş Madra görüldü. Fisher onun peşinden gelen Belikon'u fark ettiğinde gerildi, eli Solace'ın kabzasını sıkıca kavradı. Yvelia Kralı'nın karnındaki delik gitmişti. Koyu yeşil tuniği ve siyah pantolonunun içinde gayet sağlıklı ve dinç görünüyordu. Dudakları tiksintiyle büküldü. Parmağını Fisher'a doğrultarak, “Beni uykudaki bir kılıçla öldürebileceğini mi sandın? Hiçbirimizi sıradan bir silahla öldüremezsin. Biz Üçlü Erk'iz, it. Tek kaynaktan beslenen üç tacız. Birimizi öldürmek istiyorsan hepimizi öldürmen gerek ve bu hiç kolay değil,” diye hırladı.

“Denemekten zarar gelmez,” diye karşılık verdi Fisher.

“Yenilgiyi kabul etmeyi hiç öğrenemedin, çocuk. Senin sorunun hep bu oldu.”

“Yenilgiyi anca öldüğümde kabul ederim.”

“Ah, bunun için ne kadar sabırsızlandığımı bilemezsin. Annenin rahminden çıktığın andan beri seni toprağa gömmek istedim. Ama yakında ölüp gideceksin, ben de babanın kılıcını duvarıma, kelleni de hemen yanı başına asacağım. Simyacı'yı alıp ihtiyaç duyduğum tüm yadigârları dövdüreceğim. Üçümüz kadim tanrılara önümüzde diz çöktüreceğiz ve canımızın istediği her diyarı ele geçireceğiz. Şimdi, dizlerinin üzerinde mi gebereceksin yoksa yüzüstü çamurda yatarken mi? Karar senin.”

Fisher'ın bundan sonraki planına dair hiçbir fikrim yoktu ama Belikon, Madra ve Malcolm cıvayla aramızda duruyordu. Havuzu gözlerimle göremesem de üçünün üzerinde durdukları sikke yığınının ardında titreştiğini hissedebiliyordum. Bu topraklarda büyümüz yoktu. Öte yandan düşmanlarımız hem ölüm büyülerini gönüllerince kullanabiliyordu *hem de yer üstünlüğü* onlardaydı. Geldiğimiz yol-

dan dönersek sadece labirentin duvarları arasında yaşayan diğer kâbuslarla yüzleşmiş olurduk, yani kaçmamız imkânsızdı. Amfitiyatronun duvarlarının ötesinde herhangi bir cıva varlığı algılayamıyordum. Güvenli bir yere ulaşmanın tek yolu o havuzdan, dolayısıyla Belikon'un deyişiyile Üçlü Erk'i alt etmekten geçiyordu.

İlk öne çıkan Carrion olunca şaşırmadan edemedim, Simon'ı havaya kaldırmıştı. "Fisher'in havasından geçilmeyen bir pislik olduğunu düşünsek de onu öldürmenize müsaade edemeyiz." Sesi kendinden emin ve umursamaz çıkıyordu ama kılıcını Belikon'un kafasına doğrulturken titreyen eli gözümünden kaçmadı. "Bilhassa da öz kızını kendi elleriyle lanet bir vampirin tesiri altına girip işkence görmeye gönderen bir piçin ellerinde ölmesine hiç müsaade etmeyiz."

Ne yapıyor bu? diye zihnime fısıldadı Fisher. Kendini öldürtecek. Bilmiyorum. Ama kesinlikle durmalı.

Belikon dişlerini sıktı, donuk gözleri bıkkınlıkla doluydu. "Her tuzağın bir yemi olması gerekir," dedi. "Zaten Everlayne benim tahıtıma hizmet etmek için doğdu. Ölmesinin davama faydası olacaksa, ölecek."

"Ölmeyecek. Biz konuştuğumuz esnada vücudu zehirden arındırılıyor. Yakında Everlayne'in kanında vampir pislğinden eser kalmayacak ve Malcolm'ın da onun üzerinde en ufak bir gücü bile olmayacak.

"Kes sesini, Carrion!" diye tısladım. Harron'ın kafasına indirdiği darbe ardında ciddi bir hasar bırakmış olmalıydı. Benim durduğum yerden kahrolasınca aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

"Katılıyorum, Carrion. Kes sesini," dedi Malcolm. "Kimi aşağıladığını bilmiyorsun." Adamın gözlerindeki muzip parıltı kaybolmuştu. Sikke tepesinden atladı ve sanki görünmez bir rüzgâra kapılmış gibi aşağıya süzüldü. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Hepimiz çok fena boku yemiştik.

Saeris? Beni dinle. Sikkelerin hepsi sahte, dedi Fisher. "Öyle olmalı. Belikon'un anlaşma için kullandığı gümüşten yapılmıştı. Onu havada

CALLIE HART

kaptığında Malcolm'ın elini yakmıştı. Gümüşten olsalar üzerlerinde öylece duramazdı.

Malcolm'ın yere saçılmış sikkelere basmasını izledim. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Carrion'a doğru yürüyordu. Acı çekmediği gün gibi ortadaydı. Hatta Carrion'ın kılıcına yaklaşınca hafifçe irkilir gibi oldu. *Peki. Bunu neden anlattıyorsun?*

Asıl sikkede eser miktarda cıva olmalı. Bu şehrin insanları bunun iyi şans getirdiğine inanırdı. Talihlerini açtığına ve onları tanrılara yakınlaştırdığını düşünürlerdi. Sikkelerden herhangi birinde cıva hissediyor musun?"

Farkındalık ağır ağır üzerime çökerken kaskatı kesildim. Fisher'ın ne demek istediğini anlamaya başlıyordum. *Hayır, hissetmiyorum,"* dedim. *"Metalden yapıldıklarını bile sanmıyorum. Belki... hepsi illüzyondan ibarettir? Büyüyle yapılmıştır?"*

Pekâlâ. Ne yapman gerektiğini anladın mı peki?

Malcolm, Carrion'ın kılıcını kenara iterken bir sinek gibi tısladı. Dişlerini göstererek hırsızın üzerine eğildi. *"Bizi sen mi durduracaksın? Ne yapacaksın ki? Bizler ölümsüzüz. Tanrıyız. Sense elleri titreyen, kılıçtan bozma bir silahı olan bir insansın. Şuracıkta boğazını parçalamaktan beni ne alıkoyabilir ki?"*

Saeris! Fisher'ın sesi telaşlıydı.

Evet, dedim. Anladım.

Carrion'ın bakışları bir anlığına benimkileri buldu. Gözlerinin içinde dillendirmediği bir sürü şey vardı. Ardından Simon'ı indirek dikkatini Malcolm'a çevirdi. *"Hiçbir şey. Hiç çekinme, Sülük. Beni ısır da olacakları gör."*

"Carrion, yapma!" Şok suratıma bit tokat gibi çarptı.

Malcolm, Carrion'ın etrafında bir daire çizdi, yüzü açlıktan öyle çirkinleşmişti ki tanınmaz hale gelmişti. Dudaklarını geriye çekerek ince uzun dişlerini ortaya çıkardı. Sadece köpekdişleri değil, hepsi sipsivriydi. Carrion onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Malcolm öne eğilip dişlerini boğazına geçirirken başını geriye atıp bakışlarını meydan okurcasına vampirinkilere dikti.

“Tanrılar aşkına! B-bir şeyler yapmamız gerek!” diye bağırdım tiz bir sesle.

Fisher kolumu kavradı. Ardından da Lorreth. İkisi de yüzlerinde sert bir ifadeyle beni sımsıkı tutuyordu. Bu esnada vampir kralı karnını doyururuyordu.

Bu gerçek olamazdı. Malcolm gözlerimizin önünde Carrion’ın kanını kurutuyordu ve biz hiçbir şey yapmıyorduk. Hiçbir şey!

Yapabileceğimiz bir şey yok. Fisher’in sesi, zihnimdeki çınlamanın yanında bir fısıltıdan farksızdı. *Onu elinden almaya kalkışırsak hepimiz ölürüz.*

Bırak beni! Hiç değilse denemeliyim!

Malcolm hırslayarak dişlerini daha derine geçirdi. Kontrolünü kaybediyordu. Kan arzusuna yenik düşüyordu. Carrion’ın kanını kana kana içerken boğazı bir gerilip bir gevşiyordu. Delirmiş gibi geriye çekildiğinde dişlerini daha derinlere geçirebileceği ya da daha iyi bir damar bulacağı başka bir yeri ısıracağını sandım ama yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Topuklarının üzerinde ileri geri sallandı, dudakları kırmızıya boyanmıştı. Çatık kaşlarıyla Carrion’ı süzerken çenesini tuhaf bir şekilde buruşturmuştu.

“Sen...” dedi.

Carrion’ın beti benzi ceset gibi olsa da Malcolm’a deli deli sırttı. “İlk tanıştığımızda kendimi tanıtmayı bitirmeme izin vermeliydin. Karşındakinin sözünü kesmek büyük kabalıktır.”

Malcolm onu geriye itti ama Carrion bir mucize eseri ayaklarının üzerinde kalmayı başardı. “Adım Carrion Swift. Gerçi bir zamanlar Carrion Daianthus olarak bilinirdim. Rurik ve Amalia Daianthus’un ilk oğullarıyım.”

Malcolm titremeye başladı. Şiddetli bir kasılmayla iki büklüm oldu ve ağzından yoğun bir kan fışkırıp ayaklarının dibindeki sikkelerin üzerine sıçradı. “Beni kandırdın mı?” Öksürüklere boğulup bir kez daha kan kustu. “*Beni kandırıp Daianthus kanı mı içirdin?*”

Fisher ve Lorreth bir ağızdan, “Has...siktir,” diye mırıldandı.

CALLIE HART

“Ne oluyor?” Daianthus mu? Bu ismi duyduğuma emindim ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Fisher ani bir telaşla bana dönüp omuzlarımı kavradı. “Hissede-biliyor musun?” diye sordu. “Yerini bulabilir misin?”

“B-bilmiyorum! Sanırım...” Evet. Oradaydı. Bir fısıltı. Belli belir-siz. Neredeyse yok gibi. Ama oradaydı. “Buldum.”

Malcolm’ın ağzından gri renkli dumanlar çıkmaya başladı. Por-selenleri andıran kusursuz teni zonklayan siyah damarlarla dolmuştu aniden.

“Ne yaptın sen?” diye kükredi Belikon. Madra’yla birlikte sikke yığınının tepesinden uçarcasına indiler ve ellerini kaldırarak...

Fisher beni hafifçe sarstı. “Saeris. Burada mı?”

“Hayır. Burada değil.”

“Labirentin içinde mi peki?”

Başımınla onayladım.

Fisher, Solace’ı avucuma bıraktığında parmaklarımı kabzasına sardım. “Git. Bul onu. Her şeye bir son ver.”

Dulun Zehri’nin etkisi geçiyordu. Labirentte son sürat ilerlerken kaburgalarım acıyla sızlıyordu. Kollarımı iki yana sallayarak hızlıca koşarken Solace havayı kesiyordu. Duvarlar hareket etmeyi bırak-mıştı. Görünüşe göre bunun için Malcolm’ın talimatını bekliyorlar-dı fakat vampir boğulmakla –ölmekle?– meşgul olduğundan oyun alanını kontrol edecek durumda değildi.

Obsidiyen koridorlar yanımda arkadaşlarımla koşarken bile ye-terince korkunçken bunu artık tek başıma yapıyor olmak dehşet ve-riciydi.

Etraf çok sessizdi.

Nedenini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarptı: Basamaklardaki tüten bedenler susmuştu.

Bu ne anlama geliyordu? Fisher ölmüş müydü? Lorreth'la Carrion da onun peşinden mi gitmişti? Çılgılık atmak istiyordum. Korku ve panik beni parça parça yiyip bitiriyordu. Aklımı kaçıracaktım. Artık cıvanın belli belirsiz fısıltısını bile duyamaz olmuştum. Hislerim bana yaklaştığımı söylese de metalin sesi gitgide azalmıştı.

Saeris...

Saeris...

Adımı söylüyordu.

Birden şüpheye düştüm. Birkaç saniye öncesine kadar doğru yolda olduğumu düşünüyordum ama şimdi fısıltı dört bir yanımdan geliyormuş gibiydi. *Neredesin? Lütfen,* dedim yalvarırcasına. *“Seni bulmaya ihtiyacım var.”*

İhtiyaç değil, dedi fısıltı. İstek.

Hayır! Sana ihtiyacım var. Arkadaşlarımı kurtarmam gerek. Bana yardım etmen gerek. Lütfen. Nerede olduğunu göster bana.

Geldiğim yoldan koşmaya başladım, yüreğim ağzımdaydı. Etraf çok karanlık, çok sessizdi. Bir dönemeci geçip son anda karar değiştirerek geri döndüm ve o yöne saptığımda midemde küçük bir kıpırtı hissettim.

Fısıltı bir şey söylemedi.

Lütfen. Bana yardım et!

Bir anlaşma yapalım o halde, diye keyifle mırladı.

Hayır! Anlaşma yok. Kandırmaca yok. Pazarlık yok.

O halde sana neden yardım edelim?

Koşmayı bıraktım. Yorgunluğun ve acının esiri olmuştum ve tek isteğim bir top gibi kıvrılıp bunların hiçbiri yaşanmıyormuş gibi yapmaktı. *Çünkü bu doğru değil. Burada yaptıkları hiçbir şey doğru değil. Bu kötülüğe bir son verebilirsin.*

İyilik ve kötülük bir sikkenin iki yüzüdür. Ses kıs kıs güldü.

“Komiklik etmeye çalışıyorsan o zaman... o zaman...” Ellerimi hışımla havaya savurdum, gözlerim yaşlarla yanıyordu.

Kötülük hep vardı. İyilik hep vardı, dedi fısıltı.

CALLIE HART

“Evet! Ama etrafındaki kötülüğe bir bak. Bunca acıya, ölüme, ıstıraba. Biraz iyiliğin, dengeyi sağlamanın vakti gelmedi mi? Ben...” Sözlerimi yarım bıraktım, bu tartışmayı nasıl kazanabilirim bilmiyordum. “Onu seviyorum,” dedim. “Ölmesini izlemeye dayanamam.”

Kingfisherrrrr, diye titreşti fısıltı.

“Evet.”

Eşin.

Ümitsizliğe kapılmış halde karanlığa baktım. “Evet,” dedim. “Eşim.”

Sessizliğin uğultusu kulaklarımı sağır etti.

Fısıltı susmuştu. Beni ona çeken iplikler kaybolmuştu.

Buraya kadardı. Bir başıma bu lanet labirentte kapana kısılmıştım. Ölecektim. Hiç değilse birlikte ölebilelim diye Fisher’a bile dönemeyecektim.

Küçük bir iyilik o halde, dedi fısıltı. *Bir iyilik karşılığında yapacağız. Dengenin yeniden sağlanması için. Aşk için.*

Gözyaşlarına boğuldum. “Ne tür bir iyilik?” diye sordum boğuk sesimle.

Dedik ya. Küçük bir tane.

Küçük bir iyilik. Bu belirsizlik kafamın içindeki alarm çanlarının zangır zangır çalmasına yeterliydi ama elimdeki en iyi seçenek buydu. Bu aptallığın bedeli ne olacaksa onu sonra düşünürdüm. “Peki o zaman. Tamam. Sana küçük bir iyilik borçlu olacağım.”

O zaman bu taraftan. Bu taraftan.

İplik göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü ve beni ileriye sürükledi. Peşine takıldım. Koştum. Bacaklarımın el verdiği kadar hızlı koştum ve...

...bir köşeyi dönüp Morthil’le karşı karşıya geldiğimde çığlık attım.

İblis hâlâ ölüydü ama bu, içime su serpmedi. Fisher’ın söylediğine göre “tekrar doğacaktı” —o ne demekse artık— ve uyandığında yakınlarında olmak istemiyordum.

“Neredesin?” diye tısladım.

İçeride! İçerideyiz! diye yanıtladı fısıltı keyifle.

“Nasıl yani?” Bir histeri krizinin eşiğindeydim. Bu çok fazlaydı. Çünkü içerideyiz derken neyi kastettiğini biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Çok yakındaydı, uğulduyordu ama ne yapmam gerektiğini kendime itiraf etmek istemiyordum.

İçerideyiz, diye tekrarladı fısıltı.

Temkinli adımlarla örümcek iblisin dumanı tüten cesedine yaklaştım. Hançerimi sapladığım yerde yarılmış karnıyla iki büklüm yatıyordu. Bacaklarından biri birkaç metre ötemdeydi. Yüzünü kaplayan koca ağzı, Lorreth’ın Avisiéth’le indirdiği darbeden yarılmıştı ve bu onu daha da çirkin gösteriyordu. Nefesimi tutarak eğildim ve iblisin geniş ağzının içine bir bakış attım.

Kahretsin. Canavarın boğazının arkasındaki gümüş renkli parıltıyı görmemle yanıldığıma dair her türlü umudum buhar olup uçtu.

Hırıltılı, sözsüz bir haykırış, labirente çökmüş derin sessizliği bozdu. Fisher, Lorreth ve Carrion bir yerlerde hayatları için savaşıyordu ve ben vaktimi boşa harcıyordum.

İşe koyulmalıydım.

Hadi, Saeris. Bunu başarabilirsin. Bu cesaret verici sözleri Fisher’ın ağzından duymayı tercih ederdim ama biraz meşgul olduğunu bildiğimden kendi kendime yaptığım moral konuşmasıyla yetindim.

Elimi kaldırdım ve...

Ah.

Tenim dövmelemlerle dolmuştu. Üst üste binmiş rünler her yerimdeydi. Bileğimin etrafındaki Tanrı Bağı metalik mavi renkte parılıyor, bir şekilde güçlenip daha gerçek hale geliyordu.

Bir sıcaklık tepeden tırnağa bedenimi sardı.

Bunu yüksek sesle söylemiştim, değil mi? Fisher’ın eşim olduğunu kabul etmiştim.

Fakat böyle büyük ve akıllamaz bir şeye kafa yormanın ne yeri ne de zamanıydı.

CALLIE HART

Dövmeli elimi temkinli hareketlerle iblisin ağızına soktum.

Daire sıraları oluşturacak şekilde arka arkaya dizilmiş, boğazından aşağıya ilerledikçe küçülen dişleri parıldıyordu. Bu yakın mesafeden her birinin tırtıklı kenarlarını seçebiliyordum. Eti parçalamak ve öğütmek için yaratılmışlardı.

Daha derine.

Daha derine uzanmam gerekiyordu.

Kalbim tekleyip duruyordu.

Ciğerlerimdeki oksijen donmuş gibiydi.

Daha derine.

Birazcık daha...

İblisin boğazı hâlâ sıcak ve yapış yapıştı. Yüzümü buruşturarak en arkasındaki sikkeyi alıp avucumu etrafına kapadım.

İblis kıpırdandığında panikledim. Tiz bir çığlıkla elimi ağızından çıkarıp geriye kaçtım. Ve bir el bileğimi kavradı.

“O sikkeyi bana versen iyi edersin, kızım,” dedi sert bir ses.

Malcolm'du.

43

Başka Bir Yol

Sikke tüy kadar hafifti. Sikkeyi almaması için yumruğumu sık-maya çalıştım. Ama Malcolm güçlüydü. Parmakları bileğime battı ve sivri tırnakları tenimi deldi.

Nefesi leş gibi ölüm kokuyordu. “Ölümsüzlerin planlarına mü-dahale etmek büyük aptallıktır, Saeris Fane. Bilhassa da söz konusu planlar uğruna bunca zaman ve çaba harcanmışsa. Avucunu aç.”

“Hayır! Buraya kadar. Fisher da yanarak can veren bu halk da yeterince ıstırap çekti. Yaptığınız anlaşma burada bitiyor!”

“Henüz değil.” Vampir kralı beni kendisine döndürdüğünde nefesim kesildi. Derisi eriyip kemiklerinden akıyor, yanaklarından ve boy-nundan ıslak, lif lif parçalar halinde dökülüyordu. Etrafına, güneşin altında çok uzun süre kalmış eti andıran tiksiniç bir koku yayıyordu. Gözleri bile kuruyup yuvalarında büzüşmüştü. Carrion her ne ise, ona her ne yaptıysa Malcolm’a fena bir darbe indirmişti. Yine de Kral hâlâ benden güçlüydü ve kaburgalarımındaki acı dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Kesik nefesler aldım, her biri öncekinden daha acı vericiydi.

“Merakımı kabartıyorsun.” Malcolm’ın mahvolmuş yüzün-de beliren gülümseme öteki hayatta bile kâbuslarıma dadanacaktı.

CALLIE HART

“Yıllar sonra ortaya çıkan bir Simyacı. Madra'nın asırlar önce hepimizin kökünü kurutmaya çalıştığını öğrendiğimde buna hiç şaşırmadım. Türünüzden hep ödü kopardı zaten. Görünen o ki hepimizi bulmak imkânsızmış. Yarı Faelerin damarlarında akan büyüü saptamak son derece zordur. Birkaç tanesi onun ruhu bile duymadan parmaklarının arasından kayıp gitmiş demek. Şehrinde saklanıp aile kurmuş ve üremişler. Fae kanımız yüzyıllar içinde seyrelmiş, soyunda küçücük bir fısıltıdan ibaret kalmış olmalıydı. Ama sonra sen çıkageldin. Etkilendiğimi itiraf etmem gerek. Böylesi bir gücün nesiller sonra tekrar ortaya çıkması görülmüş şey değildir. Biliyor musun, bir zamanlar senin gibilerle çok yakından çalışırdım.” Bakışları üzerimde gezindi. “Kan armağanımın anahtarını çok yetenekli bir Simyacı bulmuştu. Pek çok yönden olağanüstü bir kadındı. Diğer yönlerdense bir hayal kırıklığıydı. Belki buradaki işimi bitirdiğimde seni sağ bırakmalıyım. O alçak Daianthus piçi yüzünden yeni bir mucizeye ihtiyacım olacakmış gibi görünüyor.”

“Sana yardım etmeyeceğim,” dedim tükürürcesine. “İstesem de edemem. Yalnızca cıvaya hükmedebiliyorum.”

Malcolm dilini şaklattığında ıslak, mide bulandırıcı bir ses kulaklarımı doldurdu. “Cehaletin çok şaşırtıcı, küçük kız.” Beni fırlattı. Bunun için çaba bile harcamadı. Küçük bir bilek hareketiyle beni duvara uçurdu. Obsidiyene sertçe çarptığımda ciğerlerimdeki nefes vücudumu terk etti. Yere yığılırken gözkapaklarımın ardında bembeyaz bir ışık patladı.

Bilincini sakın kaybetme, Saeris. Bayılırsan ölürsün.

Bu benim sesime benzemiyordu. Fisher'inkini andırıyordu. Çok net. Çok gürültülü. Çok yakında...

Malcolm botunun ucunu Solace'ın kabzasının altına sokup kılıcı elimden ayırarak öteye tekmeledi. Üzerime eğilip soğuk parmaklarıyla yumruğumu açarak bulmak için canımı dişime taktığım sikkeyi aldı. Gümüş, derisini yaktı ama sadece birkaç saniye sürdü. Parayı deri bir keseye atıp belindeki kemere taktı. Ardından elimi ters çevirdi ve

buz gibi parmağını dövmelerimin üzerinde gezdirdi. İşaret ve orta parmağımdaki rünleri göstererek anlamlarını sıraladı. “Toprak. Hava. Ateş. Su. Tuz. Kükürt. Cıva. Hepsi var. Şimdiye dek karşılaştığım tüm Simyacılardan daha kudretlisin. Beni eskisinden de güçlü kılabilirsin.”

“Nefesini boşuna yorma da öldür beni. Sana yardım etmeyeceğim,” diye inledim.

“Öyle mi?” Vampir başını hafifçe yana eğdi. Sağ elimin üstündeki karmaşık, birbirine geçmiş rüne dokundu. Elimi geri çekmeye yeltendiğimde Malcolm başını iki yana sallayarak cık cıkladı. “Etkileyici işaretler demişken... hiç *buna* benzer bir şey görmemiştim. Ne hoşmuş. Kendine bir eş buldun demek. Kim olabilir acaba?”

“Siktir git,” diye çıkıştım.

“Yıllar içinde Fisher’la çok vakit geçirdim. Bakmaya doyamayacağın bir manzara olduğunu zaten biliyorsun. Haliyle *onun* tenindeki yeni işaretleri hemen fark ettim desem bana inanırsın. Gerçi senin Fisher’ın olduğunu anlamam için dövmelerini görmeme gerek yoktu, değil mi? Karşıma dikilip benden kız kardeşini bırakmamı talep ettiği an üzerinden senin kokunu aldım. Bedeninin kokusunu.” Sonraki sözlerini sanki ağzında kötü bir tat bırakıyorlarmış gibi güçlkle söyledi. “Ama kanının kokusu daha baskındı. Şok oldum. *Kanını içtiğine* inanamadım,” diye alayla güldü. “Bu labirentte çürüdüğü her gün o gümüş boyun zırhını taktı. Annesinin bir hediyesiydi sanırım. Son derece fena bir büyüyle efsunlanmış saf gümüşten. Denesem bile onu üzerinden söküp alamazdım. Edina *hep* başımı ağrıtmıştı zaten. Fisher’a tadına bakmama izin verirse onu bırakacağıma dair söz verdim. Gillethrye’da olanları hafızasından sileceğime, dolayısıyla burayı ve burada yaşadığı her şeyi unutacağına söz verdim... *benden* bir kerecik beslenmesi karşılığında. Dişlerinin ucundan bedenime dolacak o zevki tatmak istedim. Ama kabul etmedi. Kalıp işkence çekmeyi tercih etti. *Sen* demek? Acınası, zayıf bir insan? Eşi miymişsin? Ne büyük bir hakaret.”

CALLIE HART

“Kusura bakma.” Konuştuğumda ciğerlerimden yükselen hırıltılar ürkütücüydü. “Fisher ölümsüzleri çekici bulmuyor.”

“Değersiz ömrünün geri kalanında seni bekleyen sefaleti hayal bile edemezsin, kızım,” diye tısladı vampir. “Öyle ya da böyle Fisher benim olacak. Beni *iyileştireceksin*. Bütün Yvelia’yı yakıp yıkacak durdurulamaz bir ordu kurmama yardım edeceksin. Fisher da kendini bana...”

Öne atıldım. Belimdeki hançer Solace kadar etkileyici sayılmazdı ama keskindi ve sonuçta önemli olan tek şey buydu. Hançeri Malcolm’ın boğazına sapladım ve göğsümde patlayan acıyla bir çığlık koyuverdim. Vampirin gözleri fal taşı gibi açıldı, gözbebekleri dikey birer çizgiye dönüştü.

“Aptal... kız...”

Hançeri büküp çıkarırken harcadığım çabayla inledim. Malcolm’ın etinin bir kısmı silahımla birlikte koptu ve açılan yaradan yoğun bir duman ve kan fişkırdı. Vampir kralının kanı doyumsuzlarıncı gibi siyah irinden değildi. Siyaha çalan koyu bir kırmızıydı ama kırmızıydı. Malcom elini boğazına götürüp hiddetle kükredi. Beni öldürmek için silaha ihtiyacı yoktu. Elleri fazlasıyla yeterliydi. Öfkeli bir hırıltıyla yumruğunu karnıma indirip yukarı savurdu.

Dayan, Saeris. Geliyorum!

Fisher’ın sesiydi bu. Net ve kusursuzdu.

Benim için geliyordu.

Çok geç kalacaktı.

Bedenim soğuk bir şok dalgasıyla sarsıldı. Acı yoktu. İlk başta. Pencereden içeri sızan sabah ayazı gibi çaktırmadan bilincime süzüldü.

Ve beni paramparça etti.

Ölüyordum. Malcolm işini şansa bırakmamıştı. Kan içinde kalmış elini karnımdan çıkarırken zevkten dört köşeydi. “Ölümün en kötüsünün karın yaralarından geldiğini söylerler.” Sesi ıslak hırıltılardan ibaretti. Boğazına ciddi hasar vermiştim ama kafası ne yazık ki hâlâ yerindeydi. “Sanırım seni böyle bırakacağım. Seni bu halde

bulmasına yetecek kadar yaşarsın. Kingfisher'ımızı en çok kalbi kırırken seviyorum.”

Kingfisher'ımız mı? Kingfisher'ımız mı? Bu hasta piç kurusu eşimin bir zerresine bile benim diyemezdi. Fisher *benimdi*. “Seni berteleceğim,” diye inledim. “Yapacağım son şey olsa da buna değer.”

Malcolm güldü. “Hadi ama, kızım. Bari ölürken biraz onurun olsun. Beni öldüremezsin. Ben ölümsüzüm.” Boynundaki elini indirdiğinde açtığım yaranın çoktan iyileşmeye başladığını gördüm. Kas lifleri teker teker birleşiyordu. Süreç ağır ilerliyordu ama *iyileşecekti*. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Onu ufak bir hançerle öldüreceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Niyetim sadece biraz dikkatini dağıtmaktı.

Parayı içine koyduğu küçük deri keseyi havaya kaldırdığımda Malcolm'ın yüzündeki gülümseme soldu. O karnımda bir delik açarken benim elim de boş durmamıştı. Gözleri hafifçe irileşti ve elini öne uzattı. “Ver onu bana,” dedi. “Söylediğimi yaparsan seni kurtarabilirim. Hâlâ vaktin var.”

Gülme sırası bu kez bendeydi. Ağzım kanla doldu, bütün vücudum kavurucu bir ıstırapla kasıldı ama buna değerdi. “Fisher'ın burada kalıp ıstırap çekmesi senin için gerçekten bu kadar önemli mi? Yanan, acı çeken onca Fae'i burada sonsuza dek tutacak kadar? Ruhun gerçekten de *bu kadar* karanlık ve çarpık mı?”

Malcolm mahcupça omuzlarını silkti. “Benim ruhum falan yok, kızım.” Bana doğru uzandı. Keseyi elimden kapmasını engellemeye çalışmadım elbette. Denemedim bile. Kalan azıcık enerjimi buna haralayamazdım.

Vampirin gözleri zaferle parıldadı. Kesenin içinin boş olduğunu fark edince o parıltının bir kısmı söndü. Başını hızla çevirdi ve ağzı beş karış açıldı.

Görmesi için havaya kaldırdığım minik sikke elimde mutlu mutlu uğulduyordu. “Belikon'un anlaşması nasıldı? Yaprak mıydı, yoksa balık mı?”

CALLIE HART

“Sakın!” diye bağırdı Malcolm. “SAKIN!”

Sikkeyi fırlattım. Çok yükseğe değil. Ona ilk seferki gibi sikkeyi havada kapma fırsatı vermeyecektim. Küçük gümüş, havada dönerken parıladı. Artık hangi yüzünün üste geleceğinin bir önemi yoktu. Sadece düşmesi yeterliydi. Parlak sikke, obsidiyen zemine indiğinde yer sarsıldı.

Bir an için etrafa sessizlik çöktü. Gilleshrye harabeleri nefesini tutmuştu.

“Aptal sürtük. Ne yaptın sen?” diye fısıldadı Malcolm.

Ardından sessizlik sona erdi. Korkunç bir rüzgâr var gücüyle labirente çarptı. Yoktan var olmuş rüzgâr, Fisher’ı onlarca yıl hapseden koridorlardan çığlıklar atarak ilerledi. Duvarları aşip amfiteyatronun basamaklarını parçaladı.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Istırap içindeki ruhların çığlıkları şiddetlendi ve rüzgâr yanlarından geçerken külden sütunlara dönüşüp ardında bıraktığı uğultuya karıştı. Yüz binlerce soylu ve sıradan Fae nihayet öteki tarafa geçti, acıları sona erdi.

Malcolm dehşet içinde gözlerini basamaklara dikmişti. “Hayır. Bu... evlatlarım. Onlar benim ordum olacaktı. Sen... sen onları elimden *aldın!*” Arkasını döndü ama bıraktığı yerde değildim. Ayaktaydım, iki büklüm vaziyetteydim ve kan kaybediyordum. Ve yanı başında duruyordum. Elimde Solace’la.

“Yalnızca *tanrılar* ölümsüzdür,” dedim ona. Ve Malcolm’ın kellesini uçurdum.

Geriye doğru savruldu.

Tekrar ayağa kalkamayacaktım.

Malcolm’ın kafası yere düşmeden alevler içinde kaldı. Bedeninin geri kalanı da kısa süre içinde tutuştu. Solace’tan gökyüzüne bir ışık

patlaması yükseldi ve bulutları delip geçerek aydınlattı. Birkaç saniye sonra geri teperek mavi enerji çatalları halinde geri dönüp obsidiyeni parçaladı ve amfiteyatroyu ateşe verdi. Kılıcın ucundan daha fazla güç ipliği akmaya devam ediyordu ama onu tekrar kaldıracak takatim kalmamıştı. Artık bunu yapmama gerek yoktu. Malcolm ölmüştü. Geri dönmesi artık imkânsızdı. Bir zamanlar Fisher'ın babasının olan kılıçtan saçılan enerji –bin yılı aşkın süredir ortaya çıkmamış enerji– bir süre daha çatırdamaya devam edip nihayetinde tükendi.

Saeris! Saeris!

Fisher zihnimin içinde bağıırıyordu. Yorgunluğa daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapadım ve titrek bir nefes verdim. *Her şey yolunda. İyi olacağım. Madra...*

Rüzgâr çıkar çıkmaz topuklayıp cıvanın içinde kayboldu.

Peki... Belikon?

Lorreth onunla ilgileniyor. Carrion'la birlikte. Kılıçlarının büyülerini tekrar yönlendirebildiler. Neredesin?

Harika bir soruydu. Ona yerimi nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum. *Neredeyim... İblisin yanındayım. Morthil'in.* Bu pek de işe yarar bir bilgi sayılmazdı gerçi. Örumcek iblisin yanından ayrılışımızdan bu yana duvarlar defalarca kez hareket etmişti. Fisher'ın sadece bu söylediğimle beni bulması mümkün değildi.

Ne kadar bitap düştüğümü hissedebiliyor muydu? Ben onun omzunun yaralı olduğunu hissedebiliyordum. Yorgunluğunu da. Aramızdaki bu bağı anlamıyordum ama işaretlerimi kabul edip onun eşim olduğunu söylediğimden beri güçlenmişti. Koştuğunun farkındaydım. Korktuğunun da.

Endişelenme, dedi. Geliyorum.

Bayılmış olmalıydım. Kendime geldiğimde tepemde biri dikiyordu ama Fisher değildi. Gerilip Solace'a uzanmaya yeltendim ama kollarım uyuşmuştu. Bacaklarım... bütün vücudum uyuşmuştu. Hareket edemiyordum. Gözüme gümüş renkli saçlar iliştiğinde içim umutsuzlukla doldu. Yaşıyor muydu? Nasıl kurtulmuştu? Bu

CALLIE HART

imkânsızdı. Ama tutamları Malcolm'inkilerden daha kısaydı. Bu, Darn'ın kıyısında Everlayne'i tutan vampir Taladaius'tu.

“Her şey yolunda, Saeris. İyileşeceksin.” Fisher vampirin yanında yere çöktü. Yüzü is, kül ve kan içindeydi. Terden ıslanmış siyah saçları kulaklarının etrafında bukle bukle olmuştu.

Ağzımı açtım ama konuşamadım. Neyse ki onunla iletişim kurmanın başka yolları da vardı. *Te Léna Tanrı Bağı'yla işaretlenmiş eşlerden birinin mutlaka öldüğünü söylemişti ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.*

“Ölmeyeceksin.” Fisher titreyen elleriyle saçlarımı yüzümden çekti.

“Korkarım ki ölecek,” dedi Taladaius hüznle. “Hem de çok yakında. Ne yaparsan yap. Karnındaki ve göğüs boşluğundaki hasar çok büyük.”

Fisher dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Elini kirli saçlarının arasından geçirerek gözlerini yumdu.

“Hemen bir şey yapmazsak birkaç dakika içinde öteki tarafa geçecek,” dedi Taladaius şaşkıncu bir şefkatle.

“Ona ruhumdan bir parça vereceğim,” dedi Fisher.

“Veremezsin. Zaten Lorreth'a çok fazlasını verdin. Denesen bile anında...”

“Umurumda değil! Yeterince yaşadım zaten, Tal. O daha çok genç. Kararımı verdim.” Burnunu çekerek dizlerinin üzerinde doğrulup öne eğildi ve avuçlarını deşilmiş karnıma yasladı.

Yapma, Fisher.

Perişanlığı yüzünden okunuyordu. Panikle dolup taşan yeşim rengi gözleri benimkileri buldu. *Mecburum, dedi. Ölmene izin vermeyeceğim.*

Bana verdiğin sözü tutmuyorsun, diye karşı çıktım. Özgür irademi bir daha hiçe saymayacağını söylemiştin. Beni iyileştirirken ölürsen tam da bunu yapmış olacaksın. Ruhunu almak istemiyorum.

“Yaşamayı sağlayacaksa sözümü tutmamanın sonuçlarıyla yüzleşmeye razıyım,” dedi yüksek sesle.

Mektubunda öteki tarafta vaktimizin olacağını söylemiştin. Bizi daha fazla şeyin beklediğini.

“Öyle.” Bunun beni rahatlattığını düşünüyormuş gibi sözlerimi başıyla onayladı. Ne olursa olsun beni bekleyeceğini yineler gibi. Ama yanlış anlamıştı.

Hayır. Beni yapmak istemediğim bir şeye tekrar zorlarsan seni asla affetmeyeceğimi söylemiştim. Asla çok uzun bir zaman, Fisher. Benim için canını feda edersen hem bu hayatta hem de ötekinde bağımızı reddederim.

Yüzünde beliren kederden nefret ettim. Ama sözlerimde ciddiydim. Fisher bütün yetişkinlik hayatını kendini etrafındakiler için feda ederek geçirmişti. Aynısını benim için yapmasındansa ölmeyi yeğlerdim.

“Vaktimiz doluyor,” dedi Taladaius. “Başka bir yol daha olduğunu biliyorsun.”

“Hayır,” diye patladı Fisher.

Malcolm’ın gümüş saçlı oğlu hüsrarla ofladı. “İnatçılığın bir boka yaramadığını ne zaman anlayacaksın? Bırak da yardım edeyim!”

Fisher bakışlarını bana çevirdi, sağ gözündeki cıva deli gibi dönüyordu. “Ben...”

Ne yolundan bahsediyor?

“Fisher harekete geçeceksem kararını hemen vermen gerek.”

Fisher! Neyden bahsediyor dedim.

Siyah saçlı, güzel eşim sertçe yutkundü. “*Tal güç bakımından Malcolm’ın hemen altındaydı. Onu öldürmemesi için bunu Kral’dan sakladı. Seni dönüştürebilir.*”

Zihnim bulanıktı. Söylediklerini idrak edemiyordum. Taladaius beni dönüştürmek mi istiyordu? Ben... ben doyumsuzlardan biri olmam, Fisher. Lütfen.

Fisher başını iki yana salladı. “Onlardan biri olmayacaksın. Taladaius gibi olacaksın.”

Ölmeyecek miyim?

CALLIE HART,

“Hayır.”

Kanla beslenmem gerekecek mi?

“Bilmiyoruz.”

“Fisher, fazla vakti kalmadı. Birkaç saniye içinde...” Taladaius’un konuştuğunu duyabiliyordum ama sesi suyun altından geliyormuş gibiydi.

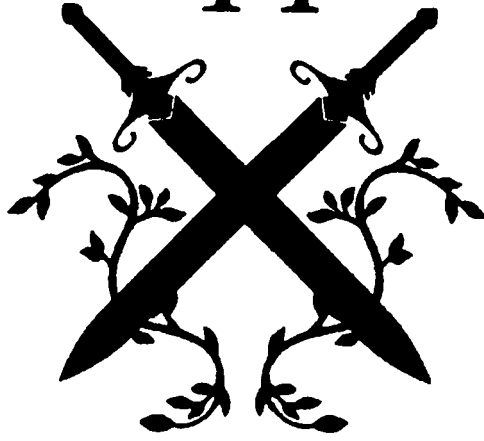
Üzerime derin, karanlık bir örtü seriliyordu. Sıcacık ve rahattı. Karnımdaki yaranın acısını alıp götürüyordu.

“Kızın izin verdiğini söyle!” diye bağırdı Taladaius.

Dünya solup gitti.

Duyduğum son şey Fisher’ın sesi oldu. “İzin veriyor.”

44

Eksen

“Koşun!”

Kusacaktım. Acı bir bıçak gibi...

“Tanrım. O yaşıyor mu?” Carrion’ın soluk ve endişeyle dolu yüzü tepemdeydi.

GÜM!

Gökyüzü üzerimize yıkılıyordu.

Hayır, gökyüzü değil. Amfitiyatro.

Basamaklardan kopan devasa bir kaya parçası ağır çekimde aşağıya yuvarlandı.

GÜM!

“Tanrılar şahidim olsun ki bunu başaramazsa...”

Lorreth, Carrion’ı gömleğinden kavrayıp geriye çekti.

Her yer yanıyordu. Gürül gürül alevler kükreyerek yarılan gökyüzüne kavuşmaya çalışıyordu.

Alevler damarlarımı yakıp kavuruyordu. Boynumu.

Tanrılar aşkına, boynum...

“Gölge geçidini aç!”

Fisher’in sesi panik doluydu. “Deniyorum!”

CALLIE HART

Dünya yan yatmıştı, paramparça oluyordu.

Her yer kaosla, panikle, tereddütle, korkuyla...

Hepsi durdu.

Fisher'ın kollarında yatıyordum. Dünya sessizliğe gömülmüştü ama eşimin yüzünü, ifadesindeki müthiş kederi, Lorreth'a bir şeyler bağıırken gerilen boynunu görebiliyordum. Benim için gelmişti. Dünya etrafımızda yok olurken bile *benimleydi*.

Her fırtınaya göğüs geren dağ, dedi bir ses. Zihnimi dolduran sözleri çok net duyabildim. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ne sese tepki verecek enerjim kalmıştı ne de umurumdaydı. Değişimin farkında olacak kadar kendimdeydim. Sakindim. Odaklanmıştım. Kararlıydım. Eşimi izlerken görüşüm bir karanlığa dönüşüyor, bir ışığa kavuşuyordu. Ses hâlâ konuşuyordu.

Fırtına o. Sen de ardından gelen sakinliksin. Söylesene, Simyacı. Kadere inanır mısın?

Gözlerimi kapadım. Yaşlar gözlerimin kenarlarından süzülüyordu. Fisher bir geçit açıyordu. Beni eve götürüyordu. Cahlish'te, belki de rahat yatağında ölecektim. Belki...

Kıyıda fazla uzaklaşma, Saeris Fane. Artık geri dön. Geri dön.

Gözlerim açtım. Kalbim birden durdu. Adrenalin damarlarıma karıştı, göğsümden geçen bir elektrik akımı nabzımı tekrar attırmaya başladı. "Siktir!" dedim derin bir nefes alarak. "Ah, tanrılar aşkına. Siktir!"

"Başlıyor." Taladaius'un kasvetli sesi arkamda bir yerlerden geldi.

Fisher başını bana doğru eğdi, gözleri dolu doluydu. "Her şey yoluna girecek. Dayan, Saeris."

O net ses tekrar konuştu. *Bir kapının önünde duruyorsun. Elini ahşabı tıklatmak için havaya kaldırmışsın. Öteki tarafa geçmeye hazır mısın? Bu dünyayı terk edip bir sonrakinin ardında ne saklı olduğunu öğrenecek misin?*

Sonraki mi? *Terk etmek* mi? Gözlerimi yavaşça kırıştırdım. *Hayır. Gitmek istemiyorum. Henüz değil.* Ses sert ama bir o kadar da

meraklıydı. *Yvelia'nın üzerine kara bir gölge düşecek. Dokunduğu her şeyi değiştirecek. Acının ve zorlukların yaklaştığını, fedakârlıklar yapılması gerekeceğini bile bile burada mı kalacaksın?*

Fisher'a baktım. Boynunun yan tarafını kaplayan geniş ve güzel kanatlara. Elini gölge geçide uzatırken göğsünü var gücüyle döven kalbinin benimkiyle eş zamanlı çarptığını hissettim. Cevabımı düşünmeme gerek yoktu. Onunla kalmanın bedeli ne olursa olsun öderdim. *Evet, dedim.*

Keyfin bilir. O halde senden söz verdiğin o iyiliği talep ediyoruz, Saeris Fane. Sözünü tutup bize istediğimizi verecek misin?

Konuşan elbette cıvaydı. Elbette sözümü şimdi, ölümün kıyısında tutmamı istiyordu. *Ne istiyorsunuz?*

Cevap hemen geldi. *Seninle bir görüşme istiyoruz, Saeris Fane.*

Fisher kaşlarını çatarak bana baktı. "Saeris?"

İsteğimizi kabul edecek misin?

Görüşme mi? Benimle *konuşmak* mı istiyorlardı? Bu gerçekten de küçük bir iyilikti. Geri çeviremeyeceğim bir iyilik. *Evet. Ediyorum. Sizinle...* Sizinle konuşacak kadar iyileşir iyileşmez. Sözlerimin gerisini böyle getirecektim ama labirentin merkezindeki cıva havuzunu bulmama yardım eden ip birden gerildi. Vücuduma öyle bir asıldı ki Fisher neredeyse beni yere düşürecekti.

"Siktir, ne oluyor? Saeris?"

Fisher beni daha sıkı tuttu. Gölge geçidi birkaç metre ötemizdeydi. Tek yapması gereken dönüp içine girmekti. Göğüslüğünün kayışlarını kavradım, kafamın içinde alarm çanları çalıyordu. "Özür dilerim," dedim nefes nefese. "Ben..."

Kollarından sökülüp alındım.

"**SAERIS!**"

Görünmez bir ip beni havaya fırlatıp labirente doğru sürükledi. Vücudum geriye doğru çekilirken güçsüz kollarımla bacaklarım da arkamdan geliyordu. Havanın uğultusu kulaklarımı sağır etti. Lorreth'la Carrion da ciğerleri patlayacak gibi bağırarak bana

CALLIE HART

sesleniyordu. Saniyeler içinde dostlarım da eşim de arkamda kalmıştı ve bedenim son sürat labirente doğru uçuyordu.

“Lütfen!” diye haykırdım. “*Yapma!*” Cıva neyin peşindeydi bilmiyordum ama buna bir son vermek zorundaydı.

Düşmeye başladığımda midem ağırlıksız bir hisle doldu. Çok geçmeden sikkelerden başka bir şey göremez oldum. Binlercesi vardı. Bir halı gibi ayaklarımın altından kayıp gidiyorlardı.

Esas panik cıvanın beni nereye götürdüğünü anladığımda geldi.

Altımdaki havuzu güçbela görmüştüm ki sıvı metalden bir dalga yükselip belime dolandı. Kaburgalarımaya sımsıkı sarılıp beni yüzeyin altına çektiğinde çığlık atmaya bile fırsat bulamadım.

“Öldü.”

“Saçmalama. Tabii ki ölmedi.”

“Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun?”

“Çünkü onu buraya babamız getirdi, ahmak. Ölmesini istemiyor. O yüzden bu kadar emin konuşuyorum.”

Sesler iki kıza aitti. Genç ve muzip iki kıza. İlk konuşan umursamazca *hıhladı*. “Eh, bana gayet *ölü* görünüyor.”

Gözlerimi masmavi bir gökyüzüne açtım.

Görüş alanıma uçan bir kuş girdi. Hızla çırpıtığı kanatlarıyla bir havaya fırlayıp bir dalışa geçiyor, durmaksızın şakıyordu. Hiç düşünmeden güneşin ışığını engellemek için elimi gözlerime siper ettim, kuşa daha dikkatli bakmak istiyordum.

Aklıma sonradan gelen acıya hazırlandım... ama hiçbir şey hissetmedim.

“Sence bizi anlıyor mu?”

Gözlerimi kısarak başımı çevirdiğimde otlar yüzümün yan tarafını gıdıkladı. İnişli çıkışlı bir tepenin eteğindeki geniş bir düzlükte yatıyordum. Tepenin zirvesinde yükselen görkemli meşe ağacı nefesimi kesti. Kalın dalları hafif esintiyle sallanıyor, parlak yaprakları güneş ışığı vurduğunda göz kamaştırıyordu.

Doğrularak oturur pozisyona geçtiğimde sağımdaki iki genç kıızı hemen buldum. On sekiz yaşlarında görünüyorlardı. Belki on dokuz. Her yönden birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Üzerlerinde bol, koyu gri elbiseler vardı ve ayakları çıplaktı. Siyah saçları dalgalar halinde bellerine dökülüyordu. Gümüş ipliklerle dolu, zekâ fişkıran koyu mavi gözleri ayağa kalkmamı büyük bir ilgiyle izledi.

Sağdaki kız, kardeşinin elini tuttu ve birlikte bana doğru yürüdüler. “Nasıldı anlatsana,” dedi berrak ve hoş bir sesle.

“Ben...” Boğazımı temizledim. “Affedersin. Ne nasıldı?”

“Seks,” dedi öteki kız çenesini kaldırarak. “O adamla yaptığın seks. Babamızın şampiyonuyla.”

“Fisher... Fisher’ı mı kastediyorsunuz?”

Kızlar aynı anda büyük bir hevesle başlarını yukarı aşağı salladı.

“İı...”

“Deneyip kendimiz görmek istemiştik ama babamız bunu yasakladı,” dedi sağdaki ikiz. “Hiçbir diyarın hiçbir canlısını bize dokunmaya layık bulmuyor. Ezelden beri bize kendi oyun arkadaşımızı hediye etmesini bekliyoruz ama kendi türümüz dışında hiç kimse şimdiye dek Corcoran’ımıza uzanan yola çıkmaya cesaret edemedi.”

Corcoran mı?

Hadi... canım.

Corcoran şeydi...

“Hangimize daha çok tapıyorsunuz?” diye sordu sağdaki. “Bal’ı mı?” Kendisini gösterdi. “Yoksa Mithin’e mi?” İkizini gösterdi. “Kimin daha popüler olduğu konusunda yarışıyoruz da.” Gözlerinde bir şimşek fırtınası patlak verdi. Çok geçmeden havadaki elektrik akımının tenime battığını hissettim. Tepeden turnağa bütün tüyletim diken diken oldu.

Bu... bu gerçek miydi? *Tanrıçalarla* mı konuşuyordum? Gerginliğimi bastırarak başımı saygıyla eğdim ve bakışlarımı ayaklarıma diktim. “Kim Bal’ı Mithin’den daha çok sevebilir? Ya da Mithin’e Bal’dan daha fazla değer verebilir? İsimlerinizi bilen herkes size eşit ölçüde tapar, leydilerim.”

CALLIE HART

“*Leydilerim!*” diye ciyaktardı güneş tanrıçaları aynı anda. Birbirlerine neşeyle sırttılar. Hâlâ el elelerdi. “Ağzından bal damlıyor.” Bana kendilerini tanıtan kız elini uzattı. “Gel hadi. Acele etmeliyiz. Babamız seni bekliyor ve son zamanlarda beklemeye hiç tahammülü yok. Biraz daha gecikirsek sinirlenecek.”

Kolumu kaldırıp ona uzanmadım. Bir saniye önce yanımda sallanan elim sonraki saniye çoktan serin avuçlarının içindeydi. İlk adımımı atmamla etrafımızdaki tarla daraldı ve yeşil bir bulanıklığa dönüştü. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde engebeli tepe önümüzde değildi. Artık zirvesinde, etkileyici meşe ağacının dalları altında duruyorduk.

Zihnim ani mekân değişikliğine ayak uydurmakta zorlandı, düşüncelerim yapış yapış geliyordu.

Dev meşenin köklerinin arasından neredeyse üç metre genişliğinde gümüş renkli bir hendek uzanıyordu. Bu kadar *çok* cıvayı hiç görmemiştim. Parlak metalin damlalarının bir özsu gibi ağacın geniş gövdesinden akıp hendeğe damladığını fark ettiğimde şaşkına döndüm.

Birkaç metre ötemizdeki pürüzsüz bir kayanın üzerinde sırtı bize dönük bir adam oturuyordu. Cübbesi güneş tanrıçalarının kıyafetleriyle aynı renkteydi ve uzun, kahverengi saçları arkadan savaş örgüleriyle toplanmıştı. Bal ve Mithin kıkırdayarak elleriyle onun yanına gitmemi işaret ettiler.

Endişe, göğsümü mengene gibi sıkıştırdı. Bu iki şen şakrak kız gerçekten tanrıçaysa, sadece önümüzdeki adamın kafasının arkasına bakarak bile babalarının kim olduğuna dair bir tahmin yürütebilirdim.

Everlayne titremeden adını bile anamamıştı. Kimsenin ne olursa olsun *bu* tanrıya doğrudan bakmaması gerektiği konusunda beni kesin bir dille uyarmıştı. Taştan heykeline bile. Şimdiyse karşımdaydı –fiziksel bir bedene bürünmüş hali demek daha doğru olurdu sanırım– ve bir kayanın üzerine oturmuş, benimle sohbet etmeyi bekliyordu.

Siktir.

“Yaklaş, Simyacı,” dedi. Bana kapıdan geçmek mi yoksa Fisher’la Yvelia’da kalmak mı istediğimi soran ses onun sesiydi. İçimden bir ses, uzun zamandır konuştuğum kişinin o olduğunu söylüyordu. Nefesimi tutarak söylediğini yaptım ve kayanın etrafından dolandım. Başımı kaldırarak tanrıyla yüz yüze geldim ve soğuk, mavi gözlerine baktım. Karşımda korkunç bir yüz bulmayı beklemiştim. Deli deli bakan iğrenç, çarpık bir çehre. Ama yanılmıştım. Bir insan olsaydı orta yaşlarda olduğunu düşünürdüm. Hafif kırışık yüzü beni gafil avlayan bir nezaket ve bilgelikle doluydu.

Ellerini dizine yaslayarak oturduğu yerden beni süzüp, “Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

Başımı hafifçe eğerek bakışlarımı tekrar botlarıma diktim. “Kaos Tanrısı Zareth.”

Zareth homurdandı. “Sen de Saeris’sin. Hayden’in ablası. Kimsenin kızı.” Başıyla ellerimdeki dövmelemleri işaret etti. “Bir de şampiyonumun eşi.”

İşaretlerime bir bakış attım, onları tenimde görmek beni hâlâ şaşırtıyordu. “Evet,” dedim. “Öyleyim.”

Zareth yerinden kalktığında bacaklarım titredi. Fisher’la aynı boyda sayılırdı. Daha iri ya da daha tanrısal görünmüyordu ama beni incelerken etrafına yaydığı saf güç kendimi yere atıp ayaklarına kapanmak istememe neden oluyordu. Sadece gözünü kırparak varlığını evrenden silebilirdi. Bundan emindim. İsteseydi sanki hiç doğmamışım gibi yeryüzünden silinip giderdim.

“Elimizi çabuk tutmamız gerek, yoksa işime yaramadan öleceksin. Koşullar düşünüldüğünde, olabildiğince kısa ve öz konuşacağım. Çok uzun zamandır evrenin iplerini izleyerek senin gibi birinin çıkıp gelmesini bekliyordum,” dedi. “Dengeyi nihayet yeniden sağlayacak ve geleceğin yolunu açacak bir Simyacı.” Tanrı arkasını döndü ve ağacı sarmalayan cıva havuzunun kıyısına doğru yürüdü. Ben de çekimine kapılarak peşinden gittim.

Zareth havuzun en ucuna kadar ilerleyip bana döndü. “Evrenin sınırında duruyoruz. Toprağın ve cıvanın derinliklerine uzanan

CALLIE HART

gördüğün bu kökler kaderin çıpaları.” Başını geriye yatırdı ve bakışlarını ağacın dallarına çevirdi. “Tepemizdeki gümüş yapraklar bizim etki alanımızdaki tüm diyarları temsil eder. Ailem gördüğün her şeyin bekçisidir. Kaderin köklerini sularız. Çürüme ve bozulmayı önlemek için dalları yönlendirir, yaprakları budarız. Şu dalı görüyor musun? Kararmış olanı?”

İşaret ettiği yere baktığımda diğerlerinden ayrılan dalı fark ettim. Kabuğu daha koyu renkliydi, kuruydu ve üzerinde daha az gümüş yaprak vardı. “Evet, görüyorum.”

Zareth beni başıyla onayladı. Elini kaldırarak parmaklarını havada kaydırды ve daldaki yapraklardan üçü gözlerimin önünde kopup düştü. Döne döne yere süzülerek cıvanın yüzeyine kondular. “Bölge-me dadanmış bir çürüme var, Saeris,” dedi. “Ağacın geri kalanını korumak ve hastalığın yayılmasını önlemek için çürümeden etkilenmiş diyarların acilen yok edilmesi gerek. Anlıyor musun?”

Düşen yapraklar diyarlardı. Koca koca dünyalardı. Zareth az önce... elinin ufak bir hareketiyle... hepsini yok etmişti. Yaprakların cıvanın yüzeyinin altına batıp gözden kaybolmasını izledim. Bu mümkün müydü? Bunu gerçekten öylece yapabilir miydi? “Kaç kişi...” Sözlerimin gerisini getiremesem de yanımda duran tanrı ne sorduğumu gayet iyi biliyordu.

“Milyarlarca,” diye yanıtladı en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. Pekâlâ. Az önce idrak edemeyeceğim kadar büyük ölçekli bir soykırıma tanıklık etmişim ve Zareth ise sadece gülümsüyordu. “Evrendeki tek Simyacı sen değilsin elbette,” dedi. “Senin gibi milyonlarcası var. Senin diyarında, yuvan bildiğin şehirde bile cıva-ya hükmedebilen yüzlerce elemental büyü taşıyıcısı var. Ama uzun zaman önce kadere danıştığında karşımda *seni* görmek merakımı kabarttı, Saeris Fane. Sadece seni değil. Kingfisher’ı da. Olayların akışında bir eksen gördüm. İpliklerin dokuduğu, yaşanacak her şeyi temsil eden goblende yanan bir düğüm gördüm. Odaklanıp da ikini bağlayan bağın gücünü gördüğümde kaderleri değiştirmeye çalıştığımı itiraf etmem gerek.”

“Kaderleri değiştirmek derken?” diye fısıldadım.

Zareth hafif eğimli yamacın aşağısına, uzun otların arasındaki tanrıça kız kardeşlerin el ele tutuşmuş vaziyette etraflarında dönüp şen kahkahalar attıkları tarlaya baktı. “Kingfisher’ınla aynı diyarda, bir Fae olarak doğman gerekiyordu. Sizi birbirinizden ayrı düşüren bendim. Dünyaya gelmeden yüzlerce yıl önce doğumunla ilgili olayları değiştirdim. Tahtadaki taşları yerlerinden oynattım ve seni çok uzaklara, onunkiyle asla temasa geçmemesi gereken bir diyara koydum. Ama evrenin dallarının doğalalarına aykırı şekillerde büyümesini ve sizi yine karşılaştıracak şekilde hizalanmasını izledim. Ağacın dallarını ve budaklarını ne kadar manipüle edersem edeyim ikinizin bir şekilde bir araya geleceğinizi o zaman anladım. Buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Fisher, annesinin büyük farklar yaratan küçük detayları zaman zaman karıştırdığını söylemişti. Oğlunun hayatına bodoslama dalaçağımı öngördüğünde beni sivri kulaklar ve keskin köpekdişleriyle görmüştü. Meğer hiç yanılmamış. Meğer bir Fae olarak doğmam gerekiyormuş. Sadece Kaos Tanrısı olaylara müdahale etmiş.

“Neden?” diye sordum. “Neden bizi ayırmak istediniz? Birbirimizi sevip hayatlarımızı bir arada geçirmemiz neden umurunuzdaydı?”

Zareth bir süre beni süzdü. Keskin bir nefes alarak yanımdan geçti, hızlı hareketlerle ağacın etrafından dolanarak hendeğin kıyısına, otların düzleştiği... ve dalların çıplaklaşıp kararmış boğumlardan ibaret kaldığı noktaya ilerledi. Az önce durduğumuz yerden bunu görememiştim ama ağacın büyük bir kısmı çoktan ölmüştü.

“Doğada her şeyin bir karşıtı vardır, çocuğum. Işığın karanlığı vardır. Yaşamın ölümü vardır. Neşenin hüznü. İyiliğınse kötülüğü. Hangi diyarda olursan ol bu yasa değişmezdir,” dedi koluyla geniş bir yay çizip ağacın sayısız dalını göstererek. “Sen ve Kingfisher gibi birbirine çekilerek aynı eksen üzerinde kesişen iplikler bir güç kaynağı yaratır. Beraber yarattığınız bu enerji, eşit ve zıt bir karşıtı da beraberinde getirir. Birbirinize kavuştuğunuz her olası gelecek, gördüğün

CALLIE HART

ağacın büyük bir kısmının ölümüyle sonuçlanıyor. Hiçbirimiz başka bir alternatif öngöremiyoruz.”

“Yani... bütün evrenin sonunun gelmesinden Fisher’la ikimizin sorumlu olduğumuzu mu söylüyorsunuz?”

Zareth başını iki yana salladı. “Şahsen değil. Ama tanıştığınız ve eş olduğunuz anlar birer kıvılcımdı. Kör karanlıkta güveleri kendine çeken bir ışıktı. Bu kıvılcımın en başta çakmasını engellemek benim görevimdi ama daha önce de söylediğim gibi, kaderler bu yolda ilerlemeyi reddetti.”

Kalbim vücudumun her yerinde atıyor gibiydi. “Fisher bunları biliyor mu?”

Zareth alayla homurdandı. “Hayır. Olayları onun buraya genç bir adamken getirileceği şekilde düzenledim. Annesi henüz yeni ölmüştü ve Kingfisher pek kibar değildi.” Zareth sanki bu anı şimdi bile canını sıkıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Ailemi kendisine düşman etti. Sırf ben istediğim için yaşamasına müsaade edildi. Sen ve Kingfisher’in tanışmasının ardından evrenin başına gelecek çeşitli sonuçları ve izleyeceği yolları uzun uzun inceledim ve iyiliğin galip geldiği tek bir senaryo bulamasam da... belirsizliğe çıkan birkaç yolla karşılaştım.”

“Belirsizliğe mi?”

“Hem yolun hem de varış noktalarının benim gözümünden bile gizlendiği senaryolar. Yaşamın varlığını sürdürebilme ihtimalinin olduğu tüm bu belirsiz geleceklerin tek bir ortak faktörü var.” Bilmek istemiyordum. Duymak istemiyordum. Duyamazdım. Bu müthiş bir baskıydı. Bunu Zareth’in de bildiğinden emin olsam da tanrı devam etmekten geri durmadı. “Sen ve Kingfisher omuz omuza savuştunuz ve Tanrı Bağı’yla bağlanmıştınız.” Bileğimi saran yazıyı işaret etti. “Bu yeminler sizi korumam altına alıyor. Hem seni hem de Fisher’ı kardeşlerimden koruyor.”

“Kardeşlerinizden mi *koruyor*?”

“Fisher’ı öldürüp gerisini akışa bırakmak istiyorlar. Ufuktaki fırtınayı atlatıp sıfırdan başlamayı, her şey silindikten sonra ağacımızı

yeniden dikmeyi tercih ediyorlar. Bense bunu istemiyorum. Bu, kızlarımın kalbini kırar.” Duraksadı ve kızlarının tarlada rüzgârda salınan otları taklit ederek dans edişlerini izledi. Attıkları kahkahalar tatlı bir ezgi gibi kulaklarımızı dolduruyordu. “Onlar için bu riski almaya razıyım. Fisher’ı gerçekten eşin olarak kabul ediyorsan hayat ipliğinin evrenin gobleninden koparılmasına razı gelmelisin. Bunu yaptığında hiçbirimiz geleceğinle oynayamayız. Seni hiç göremeyeceğiz ve kardeşlerim seni etkileyen olaylara ve zamanlara müdahale edemeyecek. Bir başına olacaksın.”

Bir başıma mı olacağım? Neyden bahsediyordu böyle? “Bu yük kimsenin omuzlarına yüklenmemeli. Bilhassa da benim omuzlarıma. Ben hırsızın tekiyim! Altı üstü... tek bir kadını! Koca bir evrenin sorumluluğu...”

“Hiçbir şeyden sorumlu olmayacaksın. Sadece hayatını yaşayacaksın.”

“Ama...”

“Şöyle ifade edeyim, çocuğum,” diyerek sözümü kesti Zareth. “Eşinin ölmesini istiyor musun?”

“Hayır, istemiyorum tabii ki!”

“Onu ancak böyle kurtarabilirsin.”

“Ben...” Ne demem gerekiyordu? Bunu kabul edersem Zareth de diğer tanrılar da ne geleceği görecekti ne de yaklaşan olayları değiştirebilecekti. Peki bunu yapabiliyor olmaları en başından doğru muydu? Sırf onlar müdahale etti diye Yvelia’da değil de Zilvaren’de doğmamış mıydım? Kaderin akışını kaç kez değiştirmişlerdi ve bunun sonucunda kaç kişi acı çekmişti? *Onlara* bu hakkı kim veriyordu?

Zareth bana gözlerini kısarak baktı. “Kaderleri sikeyim. Kimse benim adıma karar veremez. Geleceğimi *kendi* ellerimle yazarım. Daha birkaç gün önce böyle söylememiş miydin?”

Söylemiştim. Ve sözlerimde ciddiydim. “Evet ama...”

“Kendi kaderini gerçekten kendi ellerinle yazmak istiyorsan fırsat ayağına geldi.”

CALLIE HART

Zareth'in çaresiz olduğu hissine kapıldım. Gözüme beni iradesi-
ne boyun eğdirmek için her şeyi söyleyebilecek bir tanrı gibi görün-
dü. Ama sonuçta o *gerçekten* bir tanrıydı. Ve bana istediği her şeyi
yaptırabilecek olmasına rağmen kararı bana bırakıyordu.

“Şu iplikleri kesmek canımı ne kadar yakacak?” diye sordum
temkinli bir tavırla.

“Biz şu an konuşurken bedeninde başlayan dönüşüm kadar, Sa-
eris Fane.”

Sözleri neden içime hiç su serpmemişti? “Bunu nasıl yapacaksı-
nız?”

“Seni görülmemiş bir şeye dönüştürerek,” dedi bütün gizemiyle.
“Evren tanımadığı şeylere odaklanamaz.”

“İyi de *nasıl?*”

“Ben yalnızca Kaos Tanrısı değilim, Simyacı. Aynı zamanda De-
ğişim Tanrısı'yım. Yapacağım ve olacak.”

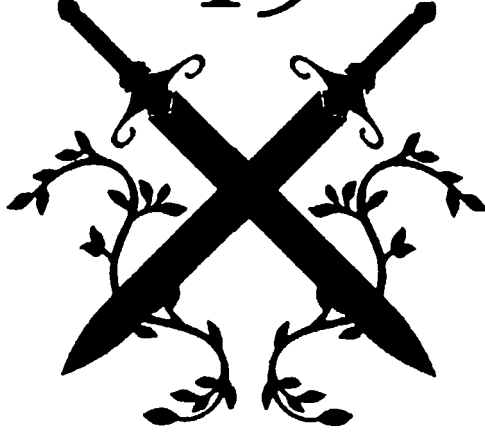
“Ben...”

“Vaktimiz tükeniyor, Saeris. Kararını hemen vermelisin.”

“Peki. Tamam. Evet. Kabul ediyorum,” dedim geri adım atama-
dan önce. Benden yepyeni bir şey olmakla evrenin geri kalanıyla bir-
likte ölmek arasında bir seçim yapmamı istiyorsa bu pek de zor bir
karar değildi.

Bileğimdeki Tanrı Bağı birden alevlendi ve yanan iplikler derimi
kavurdu. “İyi şanslar, Saeris. Kingfisher'a iyi dileklerimi ilet.” Son
sözlerinin ardından beni cıvanın içine itti.

45

Akıllica Seç

Simsiyah bir denizde sürükleniyordum. Büyük bir su kütlesiyle son karşılaşmam düşünüldüğünde bu konuda şaşırtıcı şekilde sakinim ama görüşüne göre öbür dünyada yüzme bilmenize gerek yoktu.

Tepem başka diyarların vaadiyle yanıp sönen sayısız yıldızla doluydu. Hiçliğin ortasında sürüklenip onları saymaya çalışırken keyfim gayet yerindeydi. Bir noktada sürekli kaçta geldiğimi unutuyordum ama baştan başlamak zorunda kalmak canımı sıkıyordu. Burada endişelenecek hiçbir şeyim yoktu. Uzunca bir süre süzölmeye devam edip uygarlıkların yükselip yıkıldığını hissettim. Karanlığın içinden evreni izledim, evren de beni izledi.

Yüzlerce kez doğup öldüm.

Sonra olmaması gereken bir şey gördüm.

Bir kuş.

Boşlukta süzölen bedenimin etrafında uçtu. Güzel kanatları mavi ve yeşil tonlarında parıltıyordu. Öyle tatlı bir şarkı söylüyordu ki sırf sızısını hissedebilmek için bir kalbim olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Ah, nasıl da sızlıyordu.

Sonra daha fazlasını hatırladım.

CALLIE HART

Yeşim taşının, taze otların rengini.

Kış nanesini ve yaklaşan karın habercisi soğuk dağ havasını.

Yamuk bir gülümsemeyi ve siyah, gür ve dalgalı saçları.

Onu parça parça hatırladım ve birden nasıl boğulacağımı anımsadım.

Ona oksijen kadar ihtiyacım vardı.

Durgun gölün yüzeyine uzanır gibi ona uzandım.

Kingfisher.

Kingfisher'im.

Eşim...

“FISHER!”

Doğrudum. Nefes nefese kalmış, terden sırlıklam olmuşum. Başım fena halde dönüyordu. Tanrılar aşkına, s-sanırım kusacaktım. Yataktan dışarı fırladım... Bir *yataktaydım* ve ayaklarımı yere değer değmez komodinin yanına stratejik olarak yerleştirilmiş bir kovaya takıldım. Yere oturup bacaklarımı iki yana açtım ve kovayı kapıp ne var ne yoksa hepsini çıkardım. Midem boşaldığında yatağın kenarına yaslandım ve nefesimi toplamaya çalışırken etrafımı inceledim.

Yüksek tavanlı bir odadaydım. Pencereerde koyu yeşil perdeler asılıydı. İçerisi ağır, koyu renkli meşeden mobilyalarla dekore edilmişti. Kapının yanında bir gardırop ve bir şifoniyer, pencerenin yanında ikinci bir dolap ve ciltlerle dolu bir kitaplık duruyordu. Altımdaki halı açık griydi. Peluştu. Parmaklarımı içine gömmek içimde hoş bir his...

Ah.

Kovayı alıp bir kez daha kustum. Kovayı tekrar bir kenara bıraktığımda midem rahatsız edici bir şekilde kasıldı.

“Buna büyük arınma diyorlar,” dedi bir erkek sesi. Ben kusmakla meşgulken Taladaius içeri gelmişti ve kollarım göğsünde kavuşturup kapı pervazına yaslanmıştı. Yüzünde keyifli bir gülümsemeye beni izliyordu.

Vampir.

Malcolm'ın prensi.

Bir silah bulma umuduyla etrafıma bakındım ve üzerimde beni dehşete düşürecek kadar kısa bir ipek şort ve onunla aynı kumaştan yapılmış, hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan transparan bir kamisol olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Keskin bir nefes alarak kendimi savunacak bir şey bulma niyetinden vazgeçip üzerimi örtebileceğim bir şeyler aramaya koyuldum.

Taladaius gülererek içeri girdi ve pencerenin yanındaki süslü paravanının ardından bir sabahlık çıkardı. Yatağa doğru gelirken kafasını başka tarafa çevirdi ve bornozu bana uzattı. "Vücudun yakın zamanda büyük değişiklikler geçirdi," dedi. "Kısa zaman içinde normal beslenmene tekrar dönebileceğini düşünüyoruz ama birkaç gün daha dayanman gerekebilir. İlk dönüştüğüm zamanlar yediğim her şeyi bir kıl yumağı gibi kusmayı bırakmam altı ay sürmüştü."

Sabahlığı elinden kapıp omuzlarımin üzerine attım. Derin bir nefes aldığımda burnumun gerisindeki tuhaf, şiddetli yanma his-sinden nefret ettim. "Dönüşmek derken neyi kastediyorsun?" diye sordum sertçe.

Taladaius başını yana eğdi. Bana acıyarak baktı. "Neyi kastettiği-mi gayet iyi biliyorsun. Değil mi?"

Vampir.

Vampir.

Vampir.

Bakışlarımı onunkilere diktim. Bunu kabullenmeyi reddediyordum. "Ben senin gibi değilim," diye tısladım.

Taladaius beni başıyla onayladı ve güzel deri ayakkabısının bur-nunu halının kenarına sürttü. Ellerini ceplerine sokarak, "Ah, *bunu* biliyorum, Saeris."

"O *vurgu* neyin nesiydi?" diye sordum.

"Gel." Kusursuz şekillendirilmiş gümüş rengi saçları ve garip kaçacak kadar şefkatli gözleri olan vampir başıyla duvardaki aynayı işaret etti. "Gel de kendi gözlerinle gör."

CALLIE HART

Temkinli adımlarla aynaya doğru ilerledim. Kollarımı etrafıma dolayarak kendimi beni bekleyen sürprize hazırladım. Aynadan bana geri bakacak kişiyi tanıyıp tanımayacağımı bilmiyordum. Ama tanıdım. Gözlerimin altındaki belli belirsiz morluklar dışında her zamanki gibi görünüyordum. Saeris. Aynı koyu renkli saçlar. Aynı mavi gözler. Aynı...

Bir an duraksadım. Başımı çevirdim.

Kulaklarım.

Kulaklarımın uçları sivriydi. Sanki başından beri öylelermiş gibi dağınık saçlarımın arasından dışarı fırlamışlardı. Bir küfür savurmak için ağzımı açtığımda dişlerimi fark ettim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Köpekdişlerim. Çok uzunlardı. Sivri görünüyordular.

“Ben... bir *Fae* miyim?” diye sordum Taladaius’un aynadaki yansımalarına.

Taladaius nazikçe gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Anladığımız kadarıyla yarı vampir yarı *Fae*’sin. Hiçbirimizin daha önce görmediği bir şeysin. Henüz bu iki farklı ırkın hangi özelliklerini aldığından emin değiliz. Şifacılarımızın emin olduğu tek şey artık insan olmadığın.”

Artık insan değildim.

Ne tam bir *Fae* ne tam bir vampirdim.

Boğazım daha önce hiç böyle düğümlenmemişti. Aynanın karşısından çekilip gözlerimi yumdum. Şimdi bunu düşünemezdim. Eşime ihtiyacım vardı. “Fisher nerede?”

Taladaius omuzlarını silkti ve tavandaki süslü sıvaya kaçamak bir bakış attı. “Ah, kim bilir? Buralarda bir yerlerdedir herhalde.”

“Yaralı mı? Yoksa...”

“Sakin ol, Saeris. Hiçbir şeyi yok. Yakında gelecektir.”

Bir vampirin sözüne inanacak halim yoktu. Bakışlarımı ellerime indirdiğimde, bütün dünyaya Fisher’ın eşi olduğumu ilan eden işaretlerin hâlâ yerli yerinde olduğunu gördüm.

Zihnimle ona uzandım. Dakikalar sonra büyük bir konsantrasyonla ödüllendirildim. Hayır, bu benim değil, Fisher'ındı. Buradaydı. Yakınlardaydı. Herhangi bir acı ya da endişe duyduğunu hissetmiyordum ve bu biraz olsun rahat nefes almama yardımcı oldu. Görünüşe göre Taladaius doğruyu söylemişti.

Vampirle arama mesafe koymak için yatağın etrafından dolanıp, "Neredeyiz?" diye sordum. Solace neredeydi? Lanet kılıcımı istiyordum.

"Fisher nerede olduğumuzu kendisi söylemek istedi," diye yanıtladı Taladaius.

"Ne? *Neden?*" Gözlerimi kısarak halinden tavrından bir ipucu çıkarmaya çalıştım. Fakat vampirin gayet rahat ve keyifli görünmesi bana nerede olduğumuzu neden gizlediğine dair hiçbir şey söylemiyordu. Göğsümde bir kızgınlık kıvılcımlandı. Üzerimdeki sabahlığı sıkıca vücuduma sarıp yatak odasını boydan boya geçtim ve perdeleri sertçe açtım.

Gözlerim acıyla sızladı. Dışarısı aydınlık sayılmazdı, güneşin son ışınları ufuk çizgisinin ardında kaybolmak üzereydi ama loş ışık bile kafama bir balyoz yemişim gibi hissettiriyordu. "*Ahh!*"

Taladaius gölgelerin arasında kalmaya özel göstererek elimi nazikçe perdeden ayırıp kumaşı eski yerine çekti. "Yakında buna çoğumuzdan daha iyi tahammül edebileceksin. Hepsine alışman biraz zaman alacak sadece. Hafızan ne durumda? Gilletrye'da olanlara dair ne hatırlıyorsun?"

Şehrin adını duymak bile omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. "Ben... Biz onlarla savaşıyorduk. Malcolm, Belikon ve Madra'yla. Bir sikke vardı. Onu havaya attım..."

"Sonra?"

"Sonra..." Gözlerimi ona diktim, karnımın altına tuhaf bir dehşet hissi oturdu. "Beni yaraladı. B-ben de onu öldürdüm. Fisher'la sen geldin. Ve..."

"Ve seni ısırđım," dedi Taladaius beni başıyla onaylayarak. Birden huzursuz olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Daha sonra olanları

CALLIE HART

unutman için hafızana bir duvar ördüm. Dönüşüm süreci hiç kolay değildir. Efendi bu anıları bastırmazsa...”

“Kaldır hemen,” dedim. “Kaldır o duvarı.”

Taladaius bir an talebime karşı çıkacakmış gibi görünse de bunu yapmadı. “Kararından eminsen kaldırabilirim ama hatırlayacağın şeyler son derece travmatik...”

“*Kaldır. Dedim,*” diye hırladım.

“Nasıl istersen.” Bana dokunmadı bile. Bundan daha basit olmuştu. Bir saniye önce Taladaius’un dişlerinin omzumun üzerine geçirdiğini da ardından kopan kıyameti hatırlamazken bir saniye sonra hepsi zihnime üşüştü.

Taladaius’un ısırığı.

Fisher’in beni kollarında taşınması. Bir gölge geçit açması. Havaya fırlayıp cıva havuzuna düşmem. Zareth’le aramda geçen kısa ama gergin konuşma.

Ardından Fisher’in beni cıvanın içinden çıkarması. Carrion’la birbirlerini öldürecekmiş gibi tartışmaları.

Lorreth’in yatağımın baş ucunda bir tür lavta çalıp ben inleyip çırpınırken bana usulca şarkılar söylemesi.

Bu odada, bu yatakta yattığım üç gün boyunca acıya bir saniye daha dayanacak takatim kalmadığından Fisher’a beni öldürmesi için yalvarmam.

Ve... birini... ısırmam.

Gözlerimi hızla Taladaius’un boynuna çevirdim.

Onu ısırmıştım.

Farkındalığın ağır ağır üzerime çökmesini izleyen vampir bana hafifçe gülümsedi. Başını yana eğerek pürüzsüz tenini bana gösterdi. “İz bile kalmadı,” dedi. “Tenimi doğru düzgün delemedin bile.”

“Bunu neden *yaptım* ki?” Elimi ağzıma bastırdım. Dudaklarımı aralayıp bilmeme rağmen yüzleşmekten korktuğum gerçeği itiraf etmekten ödüm kopuyordu.

Taladaius, “Fisher’ı çağırsak cidden iyi olacak,” diyerek kapıya yöneldi.

“Hayır! Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Bir yanım hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyor.”

“Peki ya öteki?”

“Bana yaptığın şey için seni gebertmemi söylüyor,” diye fısıldadım.

Vampir beni başıyla onaylayarak bakışlarını botlarına çevirdi. “Ben de uzunca bir süre böyle hissetmişim. Koca bir asır boyunca olduğum şeyden nefret ettim ve Malcolm’dan intikam almak istedim. Tek isteğim ölüp bu dünyadan gitmekti.”

“Neden yaşamaya karar verdin?”

Taladaius’un dudakları küçük, hüznü dolu bir tebessümle kıvrıldı. “Vermedim. Bana bir seçenek sunulmadı. Malcolm gitmeme izin vermedi. Bir keresinde kendimi öldürmeyi denedim ve aynı şeye bir daha kalkışmamı yasakladı. Sözü kanundu.”

“Ama artık öldüğüne göre...”

“Özgürüm.” Taladaius topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. “Hâlâ bununla ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Ama işler kısa zaman önce son derece ilginç bir hal aldı.” Kaşlarını çattı ve ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü. Kısa bir sessizliğin ardından tekrar konuşmaya başladı. “İki tür sonsuzluk vardır, Simyacı. Biri cennette. Diğeriyse cehennemde. Benim ne yapacağımın bir önemi yok. *Sen* kendi ölümsüzlüğünü akıllıca seç.”

Gözlerimi kırıpıştırarak bu yepyeni Carrion Swift’i bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştım.

Özenle dağıtılmış kızıl-kahve saçları, mavi gözleri ve o çapkın sırtışı hâlâ aynıydı.

Fakat sivri kulakları ve keskin köpekdişleri yeniydi. Ve çok *uzundu*. Göğsüne bir yumruk patlattım.

“Ahh! *Neden* vurdun ki?”

CALLIE HART

Parmağımı yüzüne doğrulttum. “Götün teki olduğun için. Seni *on beş* yaşımdan beri tanıyorum!”

Carrion başını iki yana sallayarak ellerini önüne kaldırdı. “*Ee?* Ben de seni bin seksen altı yaşımdan beri tanıyorum. Kazandım mı?”

“Kahrolasınca bir Fae tahtının vârisi olduğundan hiç bahsetmedin!”

“Eh, bu önüne gelen herkese *anlatılacak* bir şey değil, Fane. Hem büyükanneme bir söz vermiştim.”

“O kadın büyükannen bile değildi!”

Carrion yüzünü buruşturdu. “Hayır, değildi. Daha çok korumam gibiydi. Ya da küçüklüğünde oyun arkadaşımды. Sonra sadece arkadaşım oldu. Sonra da *ben* onun koruması oldum. Bilmiyorum, insanlar yaşlandıkça her şey çok karmaşıklaşıyor.”

Başımı iki yana salladım. Parçaları bir araya getirmekte hâlâ zorlanıyordum. “Yani Fisher’ın babası küçüklüğünde seni Belikon’dan korumak için Zilvaren’e götürdü. Dikkat çekme diye kulaklarını ve köpekdişlerini büyüledi. Geçmişini öğrenebilmen ve zamanı geldiğinde geri dönebilmen için de yanına bir çanta dolusu kitap koydu. Ve... kadının biri seni evlat mı edindi?”

“Adı Orlena’ydı,” dedi Carrion. “Orlena Parry. Madra’nın sarayındaki kölelerden biriydi. Ama o gece, beni cıvadan çıkardığı gece saraydan kaçtı. Kalabalığın içinde kaybolabileceğini bildiğinden Üçüncü Bölge’ye saklandı. Kendine yeni bir hayat kurdu. Bir terzi-nin yanında işe girdi ve başımızı sokabileceğimiz bir ev tuttu. Beni öz oğluymuşum gibi büyüttü.”

Kulaklarıma inanmıyordum. Gözlerimi kısarak ona, Fae versiyonuna –gerçek haline– baktım ve bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tuttum. “Ve Madra geçidi kapadığında mahsur kaldın. Sonraki bin küsür yılı da... Zilvaren’de öylece *yaşayarak* mı geçirdin?”

“Kısaca öyle,” dedi Carrion. “Finran’ın Faeler halkımla ilgili verdiği kitaplar vardı. Orlena ben dokuz yaşındayken evlendi ve Swift soyadını aldı. Çok geçmeden bir kızı oldu. Petra. Petra büyüdü ve onun da bir kızı oldu. Kitaplar da ben de nesilden nesile geçtik.

Ellerinden geldiğince başımı beladan uzak tutmaya çalıştılar ve bana cıva geçidinin tekrar açıldığını gösteren alametlere karşı tetikte olmayı öğretiler. Gümüş Şehir'e sıkışıp kalmış olmamı zalimlik olarak görüyorlar, evime dönüp halkımın başına geçmem gerektiğini düşünüyorlardı. Swift kadınları daima otoriter ve aşk hayatımla pek içli dışlılardır.”

“Yani cıva tekrar uyandığında ne beklemen gerektiğini biliyordun?”

Carion güldü. “Hayır. En ufak bir fikrim bile yoktu. Ama saraya götürüldüğün gün bir şey hissettim. Havada bir şeyler uğulduyordu. Tuhaf bir şekilde aşına gelen bir enerji. Aynı şeyin ikinci kez olduğunu fark ettiğimde bir şekilde bunun seninle alakası olduğunu *anladım*. Kaçıp kaçmadığını görmek için Serap'a gittim. Fisher'la da öyle karşılaştık. Gerçekten kardeşini koruduğumu sandığım için ona Hayden olduğumu söyledim, Saeris. Umarım bana inanıyordur.”

“Biliyorum. İnaniyorum.” Ona gerçekten inanıyordum.

Tanrılar aşkına, her şey birbiriyle ne kadar ilişkiliydi. Tahtın gerçek vârisini Yvelia'dan Fisher'ın babası kaçırmıştı. Bin yıl sonra onu geri getirence oğlu olmuştu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Ne olduğunu henüz bilmesem de yakında öğreneceğimizden emindim.

Bunca zamandır Üçüncü Bölge'de yaşayan, kaçakçılıkla uğraşan, kavgalar çıkaran ve herkesin başına bela olan adam Fae kraliyet ailesinden gelen bir vâristi. Ona değer verdiği insanların doğmasını, büyüüp hayatlarını yaşamasını ve zamanı geldiğinde ölmelerini izlerken akıl sağlığını nasıl koruduğunu sormak üzereydim ki cevabı zaten bildiğimi fark ettim. Viski ve kadınlar hakkında müstehcen bir yorum yaptığını duymak istemiyordum.

Ah, konusu açılmışken... Ona daha da öfkeli baktım. “Benimle *yattın*.”

Hiç utanmadan sırtıttı. “Rica ederim.”

“Carrion!”

CALLIE HART

“Ne? Kim bilir ne zamandır Fisher’ı beceren sen değil misin?”

“Evet ama onunla yattığımda kim olduğunu biliyordum. Eşim olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Carrion ofladı. Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini devirerek iç geçirdi. “Tamam. Seninle yatmadan önce insan kılığına girmiş, büyü taşıyıcısı bir siyasi sığınmacı olduğumu sana söylemediğim için özür dilerim. Mutlu musun?”

“Hayır.”

“Ahhh, hadi ama, Fane!” Dirseğiyle beni dürttü. “Artık bir Fae’im. Sen de öylesin. Kısmen yani. Köprünün altından çok sular aktı. Benim için endişelendiğinden böyle huysuzluk ediyorsun. Hadi. Malcolm’ın o güçlü zehrinden nasıl kurtulduğumu sor bana. Cevabı öğrenmek için sabırsızlandığımı biliyorum.”

“Lorreth çoktan anlattı. Kendini bir şey sanma.” Taladaius’un ardından ziyaretime gelen ikinci kişi Lorreth olmuştu. Fae kulaklarımı gördüğünde gülmüş, dişlerimin ne kadar sivri olduğunu fark ettiğinde kahkahası biraz solmuştu. Bana anlattığı ilk şey, Everlayne’in yaşadığı ancak onu uyandıramadıkları derin bir uykuya daldığı ve Ren’in ona göz kulak olduğuydu. Ardından Te Léna ve Iseabail’in onun uyanmasının an meselesi olduğundan son derece emin olduklarını da eklemişti. Yanımda bir saatten uzun kalmıştı ve ben labirente döndükten sonra yaşananların çoğunu anlatmıştı. Sikkeyi bulmam için bana zaman kazandırırken üçünün de Belikon’un elinde can vermenin kıyısından döndüğünden bahsettiğinde vicdan azabından öleceğimi sanmıştım. İşim bu kadar uzun sürdüğü için ondan özür dilediğimde bana deli demiş, rüzgârın ölüm büyüsünü dağıtıp götürmesiyle kılıçlarının yeniden büyüye yönlendirilmesinin bir mucizeden farksız olduğunu söylemişti. Madra saniyeler içinde cıvaya koşup topuklamıştı. Belikon önce sıkı bir mücadele verse de Lorreth’in melek nefesi özgür kalır kalmaz o da bir pısırik gibi kaçmıştı.

Carrion tek kaşını şüpheyile kaldırıp, “Ah, öyle mi?” diye sordu. “Peki Kırık Kuleler Kahramanı Lorreth olanları nasıl anlattı? Dur

tahmin edeyim. Kanımın vampir zehrinden etkilenmeyecek kadar bozuk olduğunu iddia etmiştir kesin.”

“Hayır, Malcolm’ın bir vampire dönüşmesini sağlayan kan lanetini yaratmak için babanın kanının kullanıldığını, bu yüzden de kan emicilerin onları yaratan soyun hâlâ yaşayan üyelerinden beslenemeyeceği ya da onları kontrol edemeyeceğini söyledi. Kanının bir damlasının bile Malcolm’ı anında öldürmesi gerektiğini ama çok fazla yaşadığından çok güçlü olduğu için buna direnebildiğini anlattı.”

“Hımm...” diye homurdandı Carrion. “Doğru anlatmış aslında.”

“Malcolm’ın ona tehdit oluşturan tek şey olduğunuz için Belikon’a ebeveynlerini öldürttüğünden de bahsetti.”

Carrion yine homurdandı. Sırtışı solup gitmişti. “Onları doğru düzgün hatırlamıyorum bile.”

“Ben hatırlıyorum.”

Kalbim tekledi. Gelmesini sanki bir asırdır bekliyormuş gibi hissediyordum. Fisher kapının eşiğinde duruyordu. Carrion’a başıyla selam verirken yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Fakat bana döndüğünde tüm o sert hatlar yumuşadı.

Merhaba, diye fısıldadı zihnime.

Sana da merhaba, diye karşılık verdim.

Bunun değişmediğini bilmek içimi müthiş bir rahatlama hissiyle doldurdu. Hâlâ birbirimizin zihnine konuşabiliyorduk. Aramızdaki bağ, son birkaç günde kökten değişen her şeyin aksine aynı kalmış gibi görünüyordu.

Fisher’ın dudaklarının kenarları hafifçe seğirdi ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. İçeri girip alnıma minik bir öpücük kondururken hâlâ gülümsüyordu.

“Bana annemle babamı mı anlatacaksın yoksa birbirinizi soymaya mı başlayacaksınız? Çünkü öyleyse gidebilirim. Kalmaya *hayır* demem ama isterseniz çıkabilirim,” dedi Carrion.

“Çık lütfen, Carrion,” dedi Fisher düz bir sesle. “Daha sonra seni

CALLIE HART

bulup hatırladığım her şeyi anlatırım ama şu an eşimle yalnız kalmak istiyorum.” Bu sözcüğü öyle bir gururla söylemişti ki. Eşim.

Carrion homurdanarak dışarı çıktığında oda birden küçücük kaldı. Fisher’la baş başaydık.

“Bana artık Minik Osha diyemeyeceğine üzülüyor musun?” diye sordum. Tanrılar aşkına, ne karmaşık bir histi bu. Zareth sayesinde bir yanımın Fae olmasından heyecan duyuyordum. Fakat Taladaius yüzünden vampir olan diğer yanım için aynı şeyi söyleyemiyordum. Her geçen saniye tırmanan endişem gitgide katlanılmaz bir hale geliyordu ama Fisher çocuksu bir tavırla başını önüne eğdiğinde kalbim sadece ona duyduğum sevgiyle dolup taşıtı.

Gür kirpiklerinin arasından bana bir bakış atarak sırtıttı. “İnsan, Fae ya da vampir. Ne kadar uzun süre yaşarsan yaşa, Saeris, *daima* benim en kutsalım olacaksın.” Gülümsemesi solup gitti. “Doğru şeyi mi yaptım?”

Labirentte ona bir cevap verememiştim. Kararı benim yerime o vermek zorunda kalmıştı. Bütün hayatımı değiştirecek o önemli kararı. Beni ruhunu vererek iyileştirmesini reddetmemin ardından, şimdi bana sanki onunla bir daha asla konuşmayacağımdan endişelenmiş gibi bakmasına şaşmamalıydı.

Bu... *büyük* bir değişimdi.

Artık bambaşka biriydim.

Bir tanrının –öyle sıradan bir kadim tanrının da değil– koruması altındaydım. Dolaylı yoldan Fisher da öyleydi. Ona anlatmam gereken çok şey vardı. Kaos Tanrısı’yla geçirdiğim o kısa dakikalarda öğrendiklerimi ona anlattığımda haberleri nasıl karşılayacağını kestiremiyordum ama milyonlarca sorusu olacağını tahmin ediyordum.

Şimdilik dünyam daha parlaktı. Daha canlıydı. Ona baktığımda Fisher’ın gözlerinde parıldayan güç ipliklerini görebiliyordum. Bir de boğazımın gerisinde yok saymanın gitgide zorlaştığı yakıcı bir sızı vardı.

Bir saniye...

Fisher'ın gözlerindeki şey büyüydü.

Ama... cıva azalmıştı.

Bir şaşkınlık nidasıyla kollarının arasından çıktığımda Fisher boğazını temizledi, biraz mahcup görünüyordu. "Fark edip etmeyeceğini merak ediyordum," dedi.

"Merak mı ediyordun! Ne... *nasıl?* Ne oldu?"

"Te Léna cıvanın etkisini azaltmanın bir yolunu buldu. Meta-
li kontrol altına alabilmek için aylardır onu ziyaret ediyordum ama
tedavisi etkisini gitgide kaybediyordu. Sonra Iseabail yardımcı olabi-
leceğini söyledi. Te Léna'yla harika bir ekip oldular. Te Léna cıvanın
susmasına yardımcı oldu, Iseabail de onu yavaş yavaş vücudumdan
çıkarmaya başladı. Muhtemelen tedaviyi milyonlarca kez tekrarlama-
mız gerekecek. Uzun zaman alacak ama işe yarayacak gibi görünüyor."

"Bu harika bir haber! Yani..." Endişeden cümlemin devamını ge-
tiremedim.

Fisher aklını kaçırmayacaktı.

Hâlâ Belikon'un ve Madra'nın icabına bakmamız gerekiyordu.
Kardeşimi ve Elroy'u bulmakta hâlâ kararlıydım. Üstesinden gelme-
miz gereken milyonlarca farklı sorun vardı ama...

*Küçük adımlar, diye mırıldandı Fisher zihnime. Önce bugünü at-
latalım. Sonra da yarını. Ardından da öbür günü. Öbür gün özellikle
ilginç olacak.*

Neden? Ne olacak ki?

Elimi tutarken biraz gerildiğini fark ettim. "Eh, şuna bir bak."
Beni pencerenin önüne götürüp perdeyi yavaşça açtı. Daha önce
gözlerimi ve tenimi yakan güneş batmıştı. Pencerenin ardına bak-
mak kapkara bir deliğe bakmak gibiydi. Ama sonra uzaktaki sayısız
kamp ateşinin titrek ışıkları gözüme ilişti. Sonra da simsiyah manza-
rayı bir bıçak gibi kesen soluk gümüş rengi nehir.

Darn.

Nehrin öteki kıyısındaydık.

Ammontraíeth'in içindeydik.

CALLIE HART

“Fae hanelerinde taç, naipten vârise geçer. Ama naip öldürülürse taç onu öldüren kişinin olur. Vampirlerin şimdiye dek sadece bir kralı oldu. Malcolm kendine bir vâris belirlemedi. Sonsuza dek yaşama niyetindeydi. Birinin onu öldürebileceği ihtimali aklının ucundan bile geçmedi.”

Başım şimdiden dönmeye başlamıştı. Pencereden uzaklaştım. “Hayatta olmaz, Fisher. Tam bir vampir bile değilim. Yarı Fae'im! Olmaz!”

“Bunu *onlara* anlat. Vampirler seni hükümdarları yapmaya kararlı. İki gün içinde resmen Sanasroth'un yeni kraliçesi olacaksın.”

